

Giới thiệu Phiền Toái

Thể loại: Trọng sinh, gia đấu, nữ cường, sửa chữa sai lầm, 3S

Nguồn convert: TTV

Editor: Nhóm editor CQH

Số chương 181C + 2PN

Viên đại phu nói: Trời giá rét, bệnh của phu nhân cũng nên có lời giải thích.

Sau đó, Hầu San Nương qua đời.

Nhắc tới vị Hầu gia thập tam cô nương tên San Nương này ai cũng phải giờ ngón tay cái. Bởi nàng tuy chỉ là thứ nữ nhưng ở nhà cũng là nữ nhi sùng ái nhất, lấy chồng rồi cũng là vị hôn phu có tiền đồ nhất, con trai nhỏ tuổi đã đồ lường bằng tiền sĩ...Cả đời này của nàng người đời đều nhất trí bình luận: Giá trị.

Giá trị sao? Dùng mọi thủ đoạn, thân trọng từng bước để đổi lấy phu quân không tình cảm, con cái không quan tâm. San Nương chỉ cảm thấy cuộc đời mình chỉ nhận được chữ: Mệt.

Nếu có kiếp sau, nhất định cô không cầu phú quý, cũng không tranh đoạt tính toán chỉ làm bông hoa góc tường tự tìm niềm vui cho bản thân mình.

Tính lại lần nữa, chẳng phải kiếp sau mà là làm lại từ đầu. Vì thế sau khi sống lại cô liền có câu cửa miệng: Phiền Toái.

Gia đấu tranh giành tình cảm...phiền toái.

Cái gì "Viên môn Hầu thị" gì đó thì cuộc đời này xin miễn đi.

Nhưng ai nói cho nàng biết chuyện gì đang xảy ra? Đóa hoa cao ngạo chẳng thềm liếc nàng lúc trước lại đột nhiên quán người như vậy? Nàng mới phát hiện ra rằng hóa ra Viên Trường Khanh mới là phiền toái lớn nhất của nàng.

Hầu San Nương: Viên lão đại a! ngài cứ làm tài tử cao ngạo lạnh lùng của ngài đi, còn ta làm hoa nhỏ góc tường. Chúng ta không quấy rầy nhau được không?

Viên Trường Khanh ngẩng đầu nhìn trời: Trời giá rét, San Nương nên xuất giá rồi.

Bạn đang đọc truyện *Phiền Toái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1-1: Phần trước: chuyện cũ trước kia

Editor: Meo Moon

Viên đại học sĩ Viên Trường Khanh vừa mới hạ triều liền bị hạ nhân chờ bên ngoài cửa cung vội vàng gọi về phủ.

Vì vậy tất cả văn võ cả triều đều biết, Hầu thị - phu nhân Viên đại học sĩ hình như lại không ổn.

Đây là lần thứ mấy trong năm nay báo nguy rồi?

Quả nhiên là trời ghen tỵ hồng nhan, anh tài dễ chết...

Bên ngoài cửa cung, nghe được tin tức này mọi người nhìn như nhiệt tình cảm khái, kỳ thật đảo mắt thì việc không liên quan đến mình liền tản ra. Cùng lắm sau khi về nhà, sẽ nhắc chuyện này với phu nhân và tiểu thiếp trong nhà, đối với vị Viên môn Hầu thị triền miên trên giường bệnh nhiều năm lại có hiền danh bên ngoài kia đều dựng thẳng ngón cái, sau đó sẽ lại bình luận một câu: Giá trị.

Cũng đúng thôi, vị Hầu thị thập tam cô nương này có khuê danh là San Nương, trong kinh thành thật sự không ai không dựng thẳng ngón cái. Đùng thấy nàng là thứ xuất, chứ lúc ở nhà là nữ nhi được sùng ái nhất, cũng gả cho vị hôn phu có tiền đồ nhất. Con trai còn nhỏ đã là lưỡng bàng tiền sĩ, con gái xuất giá làm thế gia tông phụ, tương lai là nhất phẩm cáo mệnh... Vậy cả đời này, nghe quả nhiên rất có giá trị.

Giá trị sao?

Nằm trên giường bệnh, Hầu San Nương chờ gấp mặt phu quân, con trai và con gái lần cuối, giờ phút này trong lòng dường như có cách nghĩ khác.

Con người đến lúc chết, giống như luôn thích tổng kết lại cả đời hèn mọn của mình một chút. Mà nếu để San Nương tự kết luận cho cuộc đời ngắn ngủi này, nàng chỉ biết dùng một chữ để khái quát: Mệt.

Từ khi vẫn còn là thập tam cô nương chờ gả ở Tây Viên, San Nương đã cảm thấy nàng sống mệt chết đi được. Nhưng muốn nàng buông tha cho lợi ích mình vất vả lắm mới giành đến tay, nàng lại cảm thấy không cam lòng. Do đó, người vì vật lụy, tâm vì hình dịch[1], nàng càng muốn càng nhiều, bởi thế càng mệt. Càng mệt, lại càng cảm thấy thứ lấy được không đáng để nàng mệt mỏi vậy. Mà đã mệt mỏi thế, thì nàng lại cảm thấy không cam lòng cho rằng, hết thảy phải mệt mỏi mới đáng giá...

[1] Người vì vật lụy, tâm vì hình dịch: ý chỉ con người vì vật chất và lợi ích làm cho mệt mỏi, tâm thần bị cuộc sống, công danh lợi lộc chi phối, nô dịch.

Đáng giá ư?

Khi khoe môi San Nương treo nụ cười trào phúng, phu quân nàng, Viên Trường Khanh Viên đại học sĩ cuối cùng cũng tới trước cửa phòng.

Môi vung rèm lên, Viên Trường Khanh vừa liếc mắt đã thấy màn trướng màu xám nhạt buông thõng trước giường bệnh. Do đó đột nhiên hắn ngừng bước, đưa tay ấn ấn mi tâm —— có lẽ không ai hiểu rõ hơn hắn, vị phu nhân này của hắn rất giỏi việc lấy hoàn cảnh tạo nên một bầu không khí nàng mong muốn.

Nhìn màn trướng xám tro, ở trong mắt Viên Trường Khanh, rõ ràng Hầu San Nương muốn tạo ra một hình ảnh đáng thương rằng nàng sắp chết cho hắn biết.

Đứng ngay cửa phòng ngủ, hắn cũng không tới gần màn trướng, chỉ xoa mi tâm lộ vẻ mệt mỏi nói: "Trời giá rét, bệnh của phu nhân cũng nên có lời giải thích."

Trong màn trướng, Hầu San Nương vốn lòng tràn đầy mong đợi chợt sững sờ, sau đó nơi khoe môi ngậm ý cười liền nâng lên —— đúng là hiếm có, nàng lại có thể hiểu ý hắn.

Hóa ra câu chuyện đưa bé chần ché quả nhiên tồn tại, trước kia vì lừa hắn tới gặp nàng, mà nàng từng tạo ra nhiều lần bệnh tình nguy kịch, hôm nay nàng thực sự sắp chết, hắn lại không còn tin tưởng nàng nữa.

Cả đời này, gần như nàng chưa làm được việc gì khiến hắn hài lòng, có lẽ ít nhất trong chuyện này, cuối cùng nàng cũng có thể làm theo mong muốn của hắn một lần. Vì vậy, nàng nhẹ nhàng lâm bầm một tiếng: "Được."

Chỉ tiếc, nàng sắp chết nên hơi thở quá yếu, thậm chí giọng nói còn không thể truyền ra ngoài màn trướng.

Bất quá, hiển nhiên người ngoài cửa cũng không cần nàng đáp lại, xoay gót chân ra khỏi phòng ngủ.

Trong màn trướng, Hầu San Nương từ từ nhắm mắt lại, lại phát hiện mình ngay cả chút cảm xúc đau lòng và thất vọng cũng không có.

Năm đó sao nàng lại si mê hắn thế? Si mê sự trầm mặc ít nói của hắn, si mê sự trong trẻo nhưng lạnh lùng lãnh đạm của hắn, si mê sự lạnh nhạt hắn dành cho nàng mà vì hắn trả giá tất cả?! rõ ràng biết rõ hắn là tảng đá không biết yêu thương, rõ ràng biết rõ cho dù nàng dốc hết toàn lực, chỉ cần hắn không muốn, thì nàng không thể tới gần hắn nửa bước, sao nàng lại cuồng dại cả đời không đổi với người không đáng đó chứ?!

Đột nhiên, ngoài cửa truyền tới một trận xôn xao. Ngay sau đó, giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng của Viên Trường Khanh vang lên: "Sao các người đến đây?"

"Bọn họ nói, nương sắp không được."

Ngoài cửa vang lên giọng nói của con gái, mà giọng nói kia còn mang theo sự lo lắng rõ rệt.

trên giường bệnh San Nương nhất thời mừng như điên —— con gái nàng đã trở về, con gái nàng không so đo hiềm khích lúc trước, trở về thăm nàng rồi!

Ngay khi nàng giãy giụa muốn đứng dậy, muốn nói với con gái một câu ‘xin lỗi’ nên nói từ lâu, chợt nghe một giọng khác cười lạnh: "Việc này muội cũng tin hả?"

Đây là giọng con trai nàng. Đứa con trai rời nhà mấy năm không gặp...

"Việc đã bao nhiêu năm, muội vẫn còn tin." Giọng mỉa mai của con trai lộ vẻ lạnh thấu xương.

San Nương ngẩn ngơ, chút sức lực cuối cùng gắng gượng chống đỡ, cứ thế từng chút từng chút trút hết.

thì ra, cho dù nàng muốn được tha thứ, nhưng sớm đã không còn tư cách được tha thứ. Khi nàng không để ý đến nguyện vọng của các con, cưỡng ép nhúng tay vào tương lai của chúng, thậm chí dùng thủ đoạn cứng rắn buộc cô nương mà con trai mến mộ lấy cái chết chống lại, sau đó nàng đã không còn quyền lợi xin được tha thứ nữa... Mà cũng chính vì sự kiện kia, Viên Trường Khanh hoàn toàn thất vọng với nàng...

Ngoài cửa im lặng trong chốc lát, Viên Trường Khanh nói: "Được rồi, đều trở về đi."

Lại một hồi yên tĩnh, con gái mới nói: "Con muốn ngồi thêm một chút."

Sau một hồi tiếng bước chân qua đi, bên ngoài khôi phục sự yên tĩnh. Trong sự yên tĩnh, một giọng nói trầm thấp nói câu gì đó, San Nương ở trên giường bệnh không nghe rõ, nhưng giọng con gái nàng còn có mấy phần hoảng loạn, đột nhiên trở nên sắc bén cay nghiệt.

"Ha ha, ta ngốc thật, thiếu chút nữa tin rồi! Bà ta cho rằng bà ta nháo như vậy, ta sẽ gặp bà ta à?! Năm đó ta đã nói, chưa đến tuổi vàng không gặp, nếu bà ta còn chưa chết, vậy thì vẫn chưa tới lúc ta đi gặp bà ta."

Giọng nói trầm thấp kia dường như khêu cầu một câu gì đó, vì thế nàng liền nghe con gái nàng lại cười lạnh: "Lục An đi nương đúng là làm nô tài tốt cả đời! Sao người không ngăn lại, lúc trước nếu không phải bà ta ép người làm thiếp cho cha ta, thì hiện thời người sẽ thế nào? Ít nhất có thể quang minh chính đại trở thành thê tử của người khác nhì! rõ ràng hại người, lại còn giả vờ muốn tốt cho người, sao đến tận bây giờ người vẫn không thấy rõ..."

Trong màn trướng, San Nương từ từ nhắm mắt lại.

Lục An... Nàng lại quên mất, người nàng nên xin lỗi, còn có Lục An...

Năm đó nguyên nhân nàng chọn trúng Lục An, chính là nhìn trúng sự thành thật của nàng ấy, sẽ không tranh giành tình cảm với nàng...

Tranh giành tình cảm. Nghĩ tới bốn chữ này, San Nương không nhận được lại cười lạnh với mình. một người sắp chết, còn có gì không thể thừa nhận? Nàng vốn chưa từng được sung ái gì, thì lấy đâu ra một chữ ‘Tranh’ chứ?! Thậm chí có thể nói, chính vì nàng đưa Lục An lên giường Viên Trường Khanh, mới làm cho quan hệ phu thê giữa bọn họ càng thêm lạnh nhạt...

Năm đó, khi nàng nhắc tới chuyện này với Lục An, Lục An có vẻ mặt gì? Cam tâm tình nguyện hay không vui? Nàng đã quên. Hoặc là nói, coi như có để ý, nàng cũng không quan tâm. Bởi nàng cảm thấy, nàng đã cho Lục An một tương lai tốt hơn...

"... Đừng nói nữa!" Ngoài cửa, lại truyền đến tiếng gầm nhẹ tức giận của con gái, "Bà ta xác thực sinh ra bọn ta, nhưng ta nghi ngờ bà ta có thật là mẫu thân của bọn ta không? Nếu không có cha, thì cả đời này của ta đã bị bà ta phá hủy! Hơn nữa bà ta đã phá hỏng cả đời cả ta, dựa vào cái gì bọn ta phải tha thứ cho bà ta đây? Người cũng đừng nói cái gì mà bà ta quan tâm bọn ta, nếu bà ta thực sự quan tâm bọn ta, thì tại sao một lòng muốn khống chế bọn ta, cần bản không thêm quan tâm rốt cuộc bọn ta nghĩ thế nào?! Sai rồi, phải nói là bọn ta nghĩ sao cần bản không quan trọng, trong mắt bà ta, thứ quan trọng nhất chỉ có chính bản thân bà ta! Bọn ta, kể cả cha ta, suy cho cùng rốt cuộc là gì với bà ta chứ?! Là người nhà, hay công cụ để bà ta giành lấy danh tiếng?! Ta thấy cả đời này thứ bà ta quan tâm đều giống nhau, đã thế thì để bà ta ôm hư danh sống hết đời đi!"

Trong màn trường, khoe mắt đóng chặt cuối cùng rơi hai giọt nước mắt trong suốt.

Sai rồi sao? Nàng thực sự sai rồi sao?! Nàng chỉ cố hết sức muốn giành lấy toàn bộ thứ tốt nhất, cố gắng đem toàn bộ những điều nàng tưởng là tốt nhất cho người nàng yêu thương. Điều này cũng sai ư?!

không, có lẽ nàng thực sự sai rồi. Lúc nàng ra sức tranh giành như thế, cho tới bây giờ nàng chưa từng hỏi, đối phương có cần sự bỏ ra của nàng không; cũng cho tới bây giờ chưa từng hỏi qua, thứ nàng cho là tốt nhất, có phải người khác cũng cho là tốt nhất không...

Hóa ra, không phải nàng cho là tốt nhất, thì cũng là tốt nhất với người khác; không phải thứ nàng cố gắng bỏ ra, đối phương nhất định phải tiếp nhận...

Tựa như Viên Trường Khanh.

Cả đời này, nàng dùng hết sức lực đuổi theo hắn, muốn cho hắn mọi thứ nàng có thể bỏ ra, lại quên hỏi hắn có cần những thứ nàng bỏ ra không; cũng quên hỏi một câu, rốt cuộc hắn muốn cái gì...

Có lẽ cả đời này, trong mắt hắn, nàng vẫn luôn là nhận xét im ắng kia hắn dành cho nàng ngay lần gặp đầu tiên của bọn họ. Biết đâu đối với hắn mà nói, nàng chỉ là sự hiện diện của phiền toái...

Được rồi, xin lỗi, Viên lão đại, rất xin lỗi cả đời này đã phiền hà người. Bất quá cũng may ta sắp chết rồi, về sau sẽ không làm phiền người nữa... Còn có một tin tức tốt, nghe nói người sau khi chết sẽ chuyển thế đầu thai, nếu có kiếp sau, hi vọng chúng ta không gặp lại nhau, người thế tử hồng bút và mẫu thân không xứng chức như ta, chỉ nên lưu lại ở kiếp này thôi!

Giờ phút hấp hối, San Nương lại mỉm cười. Trong thoáng chốc, hình như nàng lại thấy Viên Trường Khanh khi ấy.

Khi ấy, hắn mặc bạch y trắng hơn tuyết. Đứng giữa hoa hải đường nở rộ, hắn đưa tay ôm con mèo bị mắc trên cây kia, giữa hàng lông mày trong trẻo nhưng lạnh lùng nhộn nhạo ý cười nhàn nhạt...

Người trong trẻo nhưng lạnh lùng một khi cười lên, lúc nào cũng đặc biệt câu hồn.

Lúc đó nàng nhìn đến ngáy người, trong đầu nghĩ tới những thứ gì nhỉ?

A, nàng lại quên mất...

Quên mất cũng tốt. Dù sao đều là chuyện đã qua, nàng sắp chết rồi... Ừ, kỳ thật chết chẳng đáng sợ chút nào, thậm chí còn rất thoải mái. Ít nhất từ khi nàng bị bệnh, đây là lần đầu tiên cảm thấy thoải mái thế, thoải mái đến mức khiến nàng có chút muốn ngủ... Được rồi, ngủ đi, chờ sau khi thức dậy, có lẽ là một cuộc sống khác...

Lại nói, năm ấy lúc nàng bảy tuổi sau khi được lão phu nhân đưa vào Tây Viên, nàng chưa từng thắng giấc một lần, mặc dù kỳ thật nàng vẫn luôn rất thích ngủ nướng... Ngẫm lại, thực ra rất nhiều thứ bên trong Tây Viên dạy nàng đều không thích, lại ép mình phải kiên trì, phải tranh thủ, là vì...

Vì cái gì chứ?

À, hình như vì để có được ánh mắt hâm mộ của người khác. Còn có những thứ cao cao tại thượng kia, không giống đặc quyền của những huynh đệ tỷ muội khác, cùng với loại cảm giác được tất cả người coi trọng...

Là cái gì nhỉ?

Đúng rồi, con gái nói, đó gọi là hư danh.

Hóa ra, nàng thực sự vì những thứ hư danh đó, cả đời đấu tranh không vui vẻ...

Cũng may nàng sắp chết rồi, một đời sai lầm rốt cuộc đã tới phần cuối cùng... Giải thoát nàng, cũng giải thoát những người bị nàng vấy bẩn.

Xin lỗi, các vị, đã tạo phiền toái cho mọi người.

Người sau khi chết, sẽ chuyển thế đầu thai đúng không? Nếu quả thật có chuyện chuyển thế đầu thai này, San Nương nghĩ, nàng nhất định phải đổi cách sống. Lần này, nàng muốn không tranh, không đoạt, không tính kế, cho dù chỉ là làm đóa hoa nhỏ ở góc tường, nàng cũng muốn theo ý nguyện của mình tự nở tự tàn, chỉ làm theo ý nguyện của mình, không ép mình trở nên ưu tú trong mắt người khác, cũng không ép ai phải đi theo sự mong đợi trong mắt nàng. ...

Đổi một đời, nàng chắc chắn phải đổi một cách sống khác...

Khi nhắm mắt lại mờ ra lần nữa, San Nương mới phát hiện, thì ra người sau khi chết không phải chỉ có mỗi con đường chuyển thế đầu thai. thì ra người ta còn có thể trở lại quá khứ, trở lại trước lúc tất cả sai lầm phát sinh...

Bạn đang đọc truyện *Phiền Toái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1-2: Thập tam cô nương lười nhác

Hai cây kim của đồng hồ Tây Dương trên chiếc bàn dài bằng gỗ hương, cong xuống thành một đường không vui, trông như vẽ mặt lão phu nhân tối qua khi nhìn Thập tam cô nương.

Tiểu nha hoàn Lục An mới biết coi giờ nhìn chăm chăm đồng hồ trước mặt một hồi, lại cẩn thận đếm nửa ngày, cuối cùng cũng xác định, lúc này chắc là tám giờ hai mươi phút sáng theo giờ Tây Dương.

Đổi thành thời gian Đại Chu, thì chính là giờ Thìn năm khác.

Ngay canh giờ này, Lục An không khỏi nhớ tới lão tổ mẫu quá cố của mình. Tổ mẫu Lục An là nha hoàn trong phủ lão lão thái quân, cả đời đều giữ khư khư tác phong cũ. Lúc còn bé Lục An không ít lần nghe tổ mẫu kể chuyện năm đó lão lão thái quân còn chưa xuất giá, ở nhà mẹ đẻ tuân thủ phép tắc khuê các nghiêm ngặt thế nào. Mà điều rất quan trọng trong đó là, đầu giờ Thìn (tức đúng bảy giờ phượng Tây), tất cả các cô nương đều phải ăn mặc chỉnh tề, đi phòng chính thỉnh an các tướng bối.

Lúc này đã là giờ Thìn năm khác, trong phòng ngủ phía Đông của Thập tam cô nương vẫn yên lặng như tờ.

Lục An lắc lắc ngón tay nhìn cửa phòng ngủ đóng chặt, lại quay đầu thoáng nhìn đồng hồ báo giờ, lần nữa xác nhận thời gian, lúc này mới rón rén ra khỏi phòng.

Tại hành lang bên ngoài, đại nha hoàn Tam Hòa mang theo hai tiểu nha hoàn Thất Thái và Bát Cẩm ngồi trên ghế mỹ nhân sắp xếp sợi tơ. Ngũ Phúc - một đại nha hoàn khác, tính tình nóng vội hấp tấp thì xoa xoa tay, đang đi tới đi lui không ngừng giữa tấm bình phong chạm khắc hoa văn trên hành lang rộng rãi. Thấy Lục An bước ra, Ngũ Phúc lập tức dừng bước, trừng hai mắt còn to hơn người bên cạnh một số, mang theo khí thế hung tợn áp sát Lục An.

Tuy nói lão tổ mẫu Lục An là nha hoàn trong phủ lão lão thái quân, nhưng cái gọi là ‘Vua nào triều nấy’, sau khi lão lão thái quân mất, cả nhà bọn họ đều phải nhường chỗ cho người của lão thái quân. Hơn nữa tổ mẫu nàng không am hiểu ninh bọ săn đón, cộng thêm cha mẹ nàng đều là người thành thật, nên một nhà bị lưu đầy từ rất sớm, đến một nông trang nhỏ. Lần này, Lục An được chọn vào làm người hầu của đại trạch, cũng không phải do tổ tiên ban cho, mà do tiểu cữu cữu của nàng làm nhị chương quy trong cửa hàng dùng tiền lót đường.

Năm nay Lục An mới chín tuổi, từ nhỏ sống ở nông trang, ngay cả cửa thành cũng chỉ mới tiến vào có một lần, hôm nay đột nhiên được chọn vào đại trạch, còn được phân đến phòng Thập Tam cô nương rất có thể diện ở trước mặt lão phu nhân, sau khi hưng phấn, nàng khó tránh khỏi hơi lo lắng bất an. Bị Ngũ Phúc có tính tình nóng nảy nhìn bằng ánh mắt lên mặt nạt người, nàng không nhịn được luống cuống tay chân, lúc bước ra cánh cửa, suýt vấp phải làn váy.

Dáng vẻ hoang mang luống cuống không có tiền đồ của nàng, nhất thời khiến Ngũ Phúc nhìn không thuận mắt, không chút khách sáo hừ lạnh một tiếng, rút ngón tay chỉ vào Lục An, oán giận với Tam Hòa: “Nhìn đi nhìn đi, phân cho chúng ta những người nào! Cô nương chúng ta chỉ nhất thời lười nhác thôi, từng người từng người một đã bắt đầu bắt nạt, sau này nếu thật sự có cái gì, vậy...”

Nàng còn chưa nói hết, chợt nghe Tam Hòa nhỏ giọng từ từ nói: “Giọng người có thể lớn hơn chút nữa không, thuận tiện đánh thức cô nương.”

Ngũ Phúc sắc mặt một cái, im bật ngay tức khắc. Chẳng qua, nàng không phải người chịu thua thiệt, từ khi ăn quả đắng ở chỗ Tam Hòa, lại không dễ bù lại trên người Tam Hòa, nàng chỉ có thể bắt nạt người nhỏ hơn nàng. Vì vậy xoay người lại, phát tiết cơn giận lên người Lục An, quát Lục An: “Bảo người xem thời gian, cuối cùng lại là mề thế! Còn không mau nói, giờ gì rồi!”, tuy lời nói mang tính công kích, song giọng đã đề nên rất nhiều.

Lục An bị rống lại hoảng hốt một trận, nhưng được cái nàng thành thật, người thành thật luôn có chỗ tốt của người thành thật, mặc dù hoảng hốt, song nàng cũng không quên phận sự của mình, gấp rút khoan tay đáp: “Tám giờ hai phút... giờ Thìn năm khác.”

Ngũ Phúc lập tức nhui mày. Cách ngưỡng cửa nhìn cửa phòng ngủ đóng chặt, nàng sốt ruột giậm chân một cái, chợt xoay đầu, thấy Tam Hòa vẫn bình tĩnh dạy bọn tiểu nha hoàn sắp xếp sợi tơ, Ngũ Phúc lập tức giận không có chỗ phát tiết, hai ba bước xông tới, đoạt lấy khay đan chứa sợi tơ kia, đề giọng buồn bực nói với Tam Hòa: “Đã đến lúc này, người còn có tinh làm những việc này! Cô nương luôn nghe lời người, tốt xấu gì người cũng khuyên cô nương một chút đi! Không vì cái gì khác, cô nương chúng ta đi đến bước này dễ dàng lắm à! Nếu thật sự bị đuổi về như vậy, về sau phải tính sao giờ?”

Thật ra, tới qua lão phu nhân đã chỉ điểm Thập tam cô nương, Thất cô nương, Thập nhất cô nương và Thập tứ cô nương giúp đại phu nhân chuẩn bị Xuân Thuồng Yến, các cô nương khác đều vui sướng chấp nhận, đến lượt cô nương các nàng, thì Thập tứ cô nương với vẻ mặt quan tâm chen miệng nói: “Ta thấy sắc mặt của Thập tam tỷ tỷ không tốt lắm nhỉ?”

Nếu là thường ngày, Thập tam cô nương nhất định sẽ phản bác, không ngờ khi ấy nàng chỉ lười biếng đáp một tiếng, “Đúng thế, chẳng biết sao gần đây luôn cảm thấy không đủ tinh thần.”

“Đã vậy, cũng đừng làm lỡ việc.” Tất nhiên Thập tứ cô nương sẽ không bỏ qua cơ hội này, lập tức ngăn chân Thập tam cô nương.

Lão phu nhân nhìn chằm chằm Thập tam cô nương tròn thời gian một chung trà, cũng không nghe được Thập tam cô nương biện bạch cho mình một câu. Do đó lão phu nhân cũng bày vẻ mặt quan tâm nói: “Việc này chỉ sợ bị bệnh rồi. Nếu bị bệnh, thì nghỉ ngơi đi, còn nhỏ tuổi tuyệt đối đừng để lại gốc bệnh.”

Sau đó lão phu nhân bèn miễn cho cô nương nhà nàng sớm tới thăm hầu. Chẳng qua, kể đó lão phu nhân lại bỏ thêm một câu: “Trước đây khi người tiến vào Tây Viên chỉ mới bảy, tám tuổi, thoáng cái sắp mười lăm rồi. Aizz, ngẫm lại thật ra do ta không đúng, chỉ lo ngấm kẹo lừa cháu, trái lại quên mất người còn có cha mẹ huynh đệ, ngày khác ta đưa người về ở hai ngày có được không?”

Đưa về thì dễ, nhưng khi nào tới đón lại, thậm chí có được đón hay không, còn chưa biết!

Mặc dù lão phu nhân nói một cách ôn hòa dịu dàng, nhưng trong phòng đó chỉ cần có lỗi tại, thì chẳng ai không nghe ra ngụ ý.

Phải nói rằng năm đó lão thái quân gả vào Hầu gia, là trực tiếp nhảy qua mẹ chồng bà ta – lão lão thái quân, từ trong tay lão lão thái quân tiếp nhận quyền quản gia. Từ đó về sau, lão thái quân đã lập ra quy tắc mới —— tuy nói con cái ở phòng nào vẫn nên nuôi dưỡng ở phòng đó, nhưng nếu trong đó có người đặc biệt xuất chúng, thì sẽ được lão phu nhân dẫn tới bên người đích thân chăm sóc. Những cô nương tiêu gia được chọn trúng, sẽ theo lão phu nhân ở trong Tây Viên đẹp đẽ, toàn bộ ăn mặc chi phí đều khác với các huynh đệ tỷ muội khác, đương nhiên, tương lai sau này cũng không giống... .

Hiện nay được lão phu nhân nuôi dưỡng ở Tây Viên chỉ có ba vị cô nương, trong đó có hai vị là cô nương con vợ cả, chỉ có Thập tam cô nương - Hầu San Nương là nữ nhi thứ xuất của ngũ phòng. Tuy nói là thứ xuất, nhưng từ nhỏ San Nương đã thông minh lanh lợi, cảm kỳ thư họa không chỗ nào không tinh thông, gần như năm nào cũng đứng đầu lớp nữ. Bởi vậy, mọi người trong phủ đều nói, Thập tam cô nương là người giỏi nhất trong các cô nương cùng vai lứa, cũng là người lão phu nhân hài lòng nhất.

Đương nhiên, cũng bởi vì thế, San Nương không biết đã trở thành cái đinh trong mắt cái gai trong thịt của bao nhiêu người.

Mà hôm nay lão phu nhân lại buông lời như vậy, cho thấy sẽ không tiếp tục khoan nhượng cho sự lười nhác buông thả của Thập tam cô nương nữa.

Ngũ Phúc quả thực không dám nghĩ tiếp, chẳng may cô nương nhà nàng thực sự bị đuổi về, thì chờ đợi cô nương nhà nàng sẽ là vận mệnh gì... Đương nhiên, chủ tử không tốt, những người làm hạ nhân như các nàng cũng sẽ không có kết cuộc tốt!

Lúc này đã là giờ Thìn năm khác, sớm qua canh giờ đi thượng viện thỉnh an. Nếu nói sáng sớm hôm nay Ngũ Phúc còn ôm vài phần may mắn, thì bây giờ quả thực cảm thấy cô nương nhà nàng là vô đã mề lại sứt. Lúc này nàng đã không ôm bất kỳ mong đợi gì nữa, chỉ đang nghĩ nên giải quyết vấn đề gì thì mới tốt.

Ngũ Phúc sốt ruột, nhưng Tam Hòa người giống như tên, chỉ tâm bình khí hòa nhìn nàng mỉm môi cười, “Tính sao? Ta nói nè, người cũng quá bận tâm rồi, bản thân cô nương ở chỗ này ăn ngon ngủ kỹ, người gấp gấp thế làm chi?”

“Ta gấp gấp, cũng không phải vì cô nương không lo lắng không cầu giận sao?!” Ngũ Phúc giậm chân.

Tam Hòa lại mỉm môi cười, trầm nghĩ, vì cô nương hay vì chính mình, còn chưa biết đâu.

“Ta nghĩ, cô nương làm vậy, tất nhiên bản thân cô nương đã có tính toán.” Lấy lại khay đan từ trong tay Ngũ Phúc, Tam Hòa vẫn bình thản nói: “Cô nương chúng ta đâu phải loại người không có tính toán.”

“Nhưng...” Ngũ Phúc lại giậm chân. Nàng lăm lét nhìn trái phải một chút, rồi tiến tới trước mặt Tam Hòa, hạ giọng nói: “Người không thấy phong cách của Thập tứ cô nương hả? Vì kia gần đây rất chịu khó ở trước mặt lão phu nhân, chẳng phải đang chờ viện này của chúng ta trống ư!”

Tay Tam Hòa đang vẽ sợi tơ thoátáng dừng lại, ngược mắt nhìn Ngũ Phúc, “Sao, cũng có người tìm người hả?”

Ngũ Phúc bĩu môi, vẫy tay nói: “Trong viện này có ai chưa được tìm chứ? A, không, “nàng gợn ngón tay chỉ Lục An Lục An, Thất Thái và Bát Cẩm, “Có lẽ ba tiểu nha đầu mới tiến vào không được người ta tìm đâu.”

“Vậy ý người là...”

“Hừ, “Ngũ Phúc lại là bĩu môi, “Người hiểu ý ta mà, ta phiền nhất những thứ này!” Nói xong, nàng bực bội hất bím tóc, “Chao ôi, thật là, còn có thể cho người ta vui vẻ làm người hầu không?!”

Tam Hòa ‘phụt’ cái phì cười. Kiểu câu này, cũng không biết đã nói ở đâu, mà Ngũ Phúc học được. Bất quá lời này cũng rất hợp với tính tình đơn giản thẳng thắn của Ngũ Phúc. Nàng nhìn Ngũ Phúc, chậm rãi nói: “Người phiền cái gì? Chúng ta là hạ nhân, chỉ có hai lựa chọn, một, theo cô nương chuyển ra ngoài; hai, đổi chủ từ hầu hạ thôi. Cho dù có đổi chủ từ, người vẫn là một nha hoàn, có cái gì phải phiền muộn.”

Có lẽ Ngũ Phúc không ngờ Tam Hòa luôn trầm ổn có thể nói trắng ra vậy, nhất thời giật mình. Nàng nhìn chằm chằm Tam Hòa hồi lâu, mới nhướn mày, bĩu môi: “Nhưng ta không muốn đổi!”

Lời này ngược lại Tam Hòa tin. Nàng cũng không muốn đổi. Khi cô nương vừa bảy tuổi bước vào viện này, các nàng đã đi theo cô nương. Khoan nói tới tình cảm bảy, tám năm chung đụng, mà phong cách hành sự của Thập tam cô nương, các nàng cũng đã quen từ lâu. Nếu đổi chủ từ, thì tất cả phải rèn luyện lại lần nữa, khoan nói tới dưới trướng chủ từ chắc chắn còn có người dùng riêng, lại phải tranh thủ tình cảm gì gì đó, kỳ thật rất phiền...

Tam Hòa ngược mắt lên, đối mặt với Ngũ Phúc, cả hai lập tức hiểu ra, chắc hẳn các nàng xem như đứng trên một sợi dây —— ngại đổi chủ từ phiền toái.

Vì vậy trong lòng Ngũ Phúc có tính toán, đẩy vai Tam Hòa nói, “Cô nương nghe lời người nhất, nếu không người đi khuyên cô nương đi?”

—— Quả nhiên lạ không bằng quen! Chỉ cần cô nương chịu cúi đầu nhận sai, lại thay đổi tính lười nhác gần đây, thì tất cả sẽ trở về như cũ. Người tốt ta tốt mọi người cùng tốt, thế này tốt cỡ nào!

“Người đây nói sai rồi, “Tam Hòa cười nói, “Không phải cô nương nghe lời ta, mà là cái gì ta cũng đều nghe cô nương hết.” Dừng một chút, nàng nghiêng đầu nhìn Ngũ Phúc cười nói, “Nếu không, người đi thử xem? Giờ này, hẳn cô nương dậy rồi.”

Tay Ngũ Phúc nhất thời cứng đờ.

Gần đây cũng chẳng biết cô nương nhà nàng ra sao, bình thường chuyện gì Thập tam cô nương đều thích tranh đầu tiên, đột nhiên chẳng có chút dấu hiệu nào trở nên lười nhác. Không thích đọc sách, viết chữ, ... cũng thôi đi, Ngũ Phúc chỉ cho rằng cô nương nhà nàng nhất thời lười biếng (việc này mọi khi cũng có), nhưng không biết tại sao, Thập tam cô nương ngày thường khéo léo, đột nhiên ngu dốt, giả câm vờ điếc với chỉ thị trong tối ngoài sáng của lão phu nhân không nói, không ngờ còn nhiễm thói thích ngủ nướng ba ngày hai bữa cáo ốm không đi thính an. Đáng lẽ tính tình rất quật cường mạnh mẽ, giống như chỉ trong một đêm, đột nhiên trở nên ‘Mọi việc đều không dám’. Hết lần này tới lần khác ‘mọi việc đều không dám’ này, lại lộ ra sự ‘khó nói’ quái dị...

Trước kia, tính khí Thập tam cô nương rất cao, không chỉ yêu cầu đám nha hoàn các nàng đều phải mạnh hơn người khác, cũng yêu cầu bản thân rất nghiêm khắc. Nếu hạ nhân nào cảm thấy cô nương không đúng chỗ nào, cho dù cô nương nghe xong sẽ mất hứng, nhưng chỉ cần có lý, nàng cũng sẽ ép mình thay đổi. Tuy nhiên Thập tam cô nương hôm nay, không chỉ không đề ra tiêu chuẩn cao, nghiêm khắc quản thúc đám nha hoàn các nàng, thậm chí ngay cả chút lời khuyên bình thường của các nàng, cô nương cũng nghe vào tai này, ra tai kia.

Điều làm Ngũ Phúc không hiểu nhất là, trước kia cho dù chọc Thập tam cô nương tức giận, muốn đánh muốn phạt Ngũ Phúc đều cảm thấy không có gì đáng sợ, mà giờ... Ừm, nói thế nào nhỉ? Rõ ràng cô nương cười nhiều hơn trước, nhưng chẳng hiểu sao lại khiến người ta không dám không nghe lời nàng. Về phần ép cô nương làm việc nàng không vui, chẳng hạn như, nàng còn chưa tỉnh ngủ đã gọi nàng rời giường, hoặc khuyên cô nương cúi đầu nhận sai với Lão thái...

Nghĩ đến ánh mắt cười như không cười của cô nương, nhất thời Ngũ Phúc cảm thấy sống lưng rét run một trận.

Tất cả nha hoàn lớn nhỏ ở trong viện, Ngũ Phúc tự nhận mình là có lòng trung thành, nhưng báo nàng mạo hiểm với lửa đạn của chủ từ đi làm liệt sĩ... cho dù tính nàng đơn giản thẳng thắn, cũng sẽ không ngốc đến mức đó.

Huống chi, giống như Tam Hòa nói, người hầu thôi. Không muốn đổi chủ từ, cũng chỉ vì đổi chủ từ rất phiền toái, hơn nữa cũng rất bất lợi...

Trong lúc Ngũ Phúc, Tam Hòa cúi đầu trầm tư, ngoài cửa viện truyền đến một trận xao động, hóa ra là nhũ mẫu của cô nương, Lý ma ma đã về.

“A di đà phật!”

Ngũ Phúc lập tức thở phào nhẹ nhõm, niệm phật xong vội vàng nhảy xuống bậc thang, nghênh đón Lý ma ma.

Lý ma ma là nhũ mẫu của cô nương, từ khi cô nương sinh ra đã đi theo cô nương. Nếu bàn về trung thành, thì trong viện này không ai có lòng trung thành hơn bà, người tốt nhất có thể khuyên cô nương chỉ có Lý ma ma, chứ chẳng còn ai khác!

Bạn đang đọc truyện *Phiền Toái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 2: Tất cả mới vừa bắt đầu

Hôm qua, Lý ma ma xin nghỉ trở về nhà một chuyến, không ngờ hôm nay mới vừa hồi phủ, chợt nghe tin cô nương nhà mình có thể bị đưa ra khỏi Tây Viên. Nhất thời bà bị dọa đến hồn vía lên mây, gần như chạy một mạch vào viện.

“Xảy ra chuyện gì, xảy ra chuyện gì đấy?” Lý ma ma vèo cái xông tới chỗ Ngũ Phúc, “Cô nương bị sao vậy? Đang tốt đẹp tự nhiên đắc tội lão phu nhân?!”

Ngũ Phúc cũng rất muốn biết cô nương nhà nàng bị sao nè, đang yên đang lành liền biến thành một người khác, “Cô nương còn chưa dậy đâu!” Lúc này nàng chỉ tay về phía phòng ngủ tổ cáo.

Làm nha hoàn như nàng, nếu không khuyên được cô nương, thì nữ mẫu kiêm chức dạy dỗ có thể kiềm chế một chút cô nương ‘bị trúng tà’ nhỉ!

Lý ma ma vừa nghe xong, quả nhiên nhủ mảy, ngẩng đầu nhìn sắc trời, lăm bắm một câu “Giờ này là giờ gì rồi?”, liền buông cánh tay Ngũ Phúc ra, xoay người lên bậc thang.

Dưới hành lang, Tam Hòa đã sớm từ ghế mỹ nhân đứng dậy, quỳ gối nói với Lý ma ma: “Tối qua cô nương nói hiếm khi lão phu nhân miễn cho nàng thỉnh an, hôm nay nàng muốn ngủ thật ngon, nên không cho phép ai gọi dậy.”

Thật sao! Lại một nha đầu tốt đến cáo trạng!

Lông mày Lý ma ma lập tức nhíu chặt thêm ba phần, vừa mới nhấc chân vào nhà, đột nhiên cảm thấy trong viện hình như thiếu chút gì đó, bèn xoay đầu hỏi: “Song Nguyên, Tứ Hi còn có Vương ma ma đâu?”

Song Nguyên là đại nha hoàn nhất đẳng bên cạnh cô nương, Tứ Hi, Tam Hòa và Ngũ Phúc đều là nhị đẳng, Vương ma ma thì là ma ma giáo dưỡng lão phu nhân cho cô nương. Theo lý thuyết, Ngũ Phúc và Tam Hòa không đủ phân lượng, không quản được cô nương, nên đại nha hoàn nhất đẳng Song Nguyên và ma ma giáo dưỡng Vương ma ma phải đứng ra mới đúng, mà hai vị này...

“Sáng sớm Song Nguyên tỷ tỷ và Vương ma ma có nói, muốn tới chỗ lão phu nhân thăm dò động tĩnh, sau đó không thấy người đâu.”

Ngũ Phúc bĩu môi khinh thường —— thăm dò động tĩnh cái gì?! Nói trắng ra là thấy chiếc thuyền của cô nương chênh vênh, nên đi trước một bước tìm chủ nhân mới ấy mà!

“Tứ Hi nói, Thất cô nương phái người gọi nàng ta qua đó giúp chải đầu.”

Tam Hòa vẫn là vẻ mặt bình thản nhàn nhạt ba chữ mầu chốt ‘Tứ Hi nói’.

Sắc mặt Lý ma ma lập tức trầm xuống, cũng không nói gì thêm, xoay người vào phòng.

Đẩy cửa phòng ngủ ra, bà vừa định nhấc chân vào, không ngờ đồng hồ Tây Dương trên chiếc bàn gỗ hương giống như vô góp vui vậy, phát ra một tiếng ‘Keng’, trực tiếp dọa Lý ma ma và Tam Hòa, Ngũ Phúc sau lưng bà giật nảy mình.

Mọi người xoay đầu nhìn lại, lúc này mới phát hiện, thì ra lúc này là tám giờ rưỡi giờ phương Tây rồi.

Có lẽ bị tiếng báo thức quấy nhiễu, trong phòng ngủ, trên chiếc giường La Hán[1] mang theo màn trướng mỏng màu xanh nhạt, có một người nho nhỏ ‘ư um’ một tiếng, sau đó người trong trướng xoay người lăn vài cái.

[1]Giường La Hán là một loại giường mà bên trái, bên phải và phía sau có lan can tựa. Lan can tựa đa phần dùng gỗ nhỏ ráp mộng mà thành, loại gián đơn là dùng 3 tấm ván ráp vào. Giường La Hán là một loại gia cụ có hai công dụng, nói chung tại phòng ngủ dùng để nằm thì gọi là ‘giường’, còn tại sảnh đường, giữa giường đặt một chiếc ghế, hai bên trái đệm ngồi, gối tựa, để đãi khách, tác dụng tương đương như sofa hiện nay thì gọi là ‘tháp’.

Vì vậy mọi người đều thấy, Thập tam cô nương Hầu San Nương không đầu không đuôi bị tấm chăn mỏng bọc toàn thân, quả thật giống như một cái kén tằm.

Vốn đang nhíu mày, đột nhiên về mặt Lý ma ma trở nên nhu hòa. Bà đến bên giường La Hán, cõi gậy bước lên giường. Tam Hòa và Ngũ Phúc thì song song tiến tới, mặc màn trướng mỏng trên giường. Lý ma ma ním cười co gối ngồi ngay mép giường, khom lưng đến bên cạnh ‘kén tằm’ kia.

Lúc này Thập tam cô nương đã bọc kín bản thân trong chăn, chỉ để lộ một lọn tóc đen bóng loáng ở bên ngoài. Lý ma ma cung chiều vuốt lọn tóc đen ấy, giống như dỗ trẻ con, đưa tay nhẹ nhàng vỗ về ‘kén tằm’ kia, vừa dịu dàng nói “Cô nương, cô nương? Nên dậy rồi, không còn sớm nữa, mặt trời sắp chiếu tới mông rồi!”

“Ư um...”

‘Con nhộng’ bên trong ‘kén tằm’ ngoa nguẩy, lại muốn lăn lộn, nhưng bị cánh tay Lý ma ma ngăn trở nên không thành công.

“Cô nương, nên dậy thôi.” Lý ma ma cười khê gọi một tiếng.

Cứ thế gọi liên bảy tám tiếng, rốt cuộc ‘kén tằm’ ấy mới có chút động tĩnh. Kèm theo một tiếng ‘ư um’ thật dài, là một cái tay nhỏ từ trong ‘kén tằm’ vươn ra.

Đó là cái tay nhỏ trắng như ngọc điêu khắc, trơn bóng, mịn màng.

“Um...”

Bàn tay nhỏ bé đuôi ngón tay thon dài, móng tay ở đầu ngón tay mơ hồ còn có nẩy cái hồ nhỏ đáng yêu. Lý ma ma thấy vậy lập tức dịu dàng như một dòng suối nước nóng, vội vàng đưa tay cầm lấy cái tay nhỏ bé kia, giọng càng nhu hòa hơn, dỗ: “Cô nương, nên dậy thôi!”

Khi Lý ma ma làm nữ mẫu cho Thập tam cô nương, con gái của bà mới chết non. Lần đầu tiên nhìn thấy San Nương, Lý ma ma đã cảm thấy, đứa nhỏ này chính là đứa con gái không duyên phận kia của mình đầu thai, lần nữa đến bên người bà. Do đó ngay khi San Nương còn rất nhỏ, bà đã không thể cứng rắn nổi với nàng.

Dưới sự dịu dàng dỗ dành của Lý ma ma, Hầu San Nương trong ‘kén tằm’ lúc này mới thành công phá kén. Nàng duỗi thẳng lưng lười biếng, chậm rãi mở mắt, lập tức nhìn thấy trên đỉnh đầu, một phụ nhân khoảng ba mươi tuổi đang mỉm cười dịu dàng với nàng.

Một khắc đó, trái tim San Nương không khỏi có chút loạn nhịp, “Nhũ mẫu, sao người...” Trở nên trẻ đẹp thế?!

Chỉ trong nháy mắt, San Nương phục hồi tinh thần ngay. Kiếp trước nhũ mẫu ở cái tuổi này còn chưa gặp những chuyện phiền lòng kia, nàng lúc này quả thật còn trẻ đẹp.

Cũng may cũng may, bây giờ nhũ mẫu vẫn còn trẻ, nàng cũng còn nhỏ, tất cả vẫn chưa bắt đầu, hết thảy còn có thể có một kết cục khác!

“Nhũ mẫu...” San Nương vui mừng bỗng dưng duỗi cánh tay dài, ôm cổ Lý ma ma, vui mặt vào lòng bà.

Lý ma ma lại hiểu lầm cô nương làm nũng với bà, kêu một tiếng, “Chà chà, cô nương của ta”, mặt mày hớn hở ôm San Nương.

Lúc còn bé, trước khi vào Tây Viên, cô nương cũng rất thích làm nũng bám người, nhưng từ sau khi vào Tây Viên, cô nương dần dần trưởng thành, người cũng thay đổi càng ngày càng già dặn, không còn nũng nịu với bà như vậy nữa. Chẳng qua, khoảng nửa tháng trước, có một ngày, cô nương hình như gặp ác mộng, sau khi tỉnh lại, chẳng biết tại sao lại trở về đứa trẻ ban đầu thích làm nũng ấy.

“Phụ!” ngay mép giường, Tam Hòa nhìn không được khẽ cười một tiếng.

Ngũ Phúc thì nhìn trần nhà —— nàng lại trông cậy Lý ma ma có thể khuyên được cô nương đó!

Lý ma ma quả thực là một người trung thành, nhưng cùng lúc đó, bà cũng chết vì ngu trung. Cho dù lúc này cô nương nói mặt trời màu đen, Lý ma cũng có thể thần nhiên phụ họa, sau đó còn có thể nói những người khác đều nhìn lầm rồi, chỉ có ánh mắt cô nương nhà bà là tuyệt nhất!

Ngũ Phúc và Tam Hòa, một cúi đầu cười, một gương mặt nhìn bầu trời, do đó ai cũng không thấy, Thập tam cô nương nằm trong lòng Lý ma ma đang lặng lẽ đánh giá các nàng.

Kiếp trước, mấy nha hoàn này đương nhiên đều rất tốt. Chẳng qua, khi đó nàng cực kỳ nỏ mảy nỏ mặt, mà kiếp này nàng lại tính đi một con đường hoàn toàn khác. Con đường này, cũng không biết trong mấy nha hoàn có ai bằng lòng đi với nàng không. ...

Cái gọi là ‘ác mộng’ kia, đã qua nửa tháng, trong đó có rất nhiều chi tiết cũng bắt đầu trở nên mơ hồ không rõ, cho nên khi San Nương nhớ tới sự kiện kia, trong lòng dù sao cũng khó tránh khỏi hơi nghi hoặc —— hết thảy trước mắt, rốt cuộc là sau khi nàng chết lại trở về tuổi mười bốn, hay thật sự như nhũ mẫu nói, chỉ là một con ác mộng bệnh chết của nàng?

Rốt cuộc Trang Chu mơ thấy mình biến thành bướm? Hay con bướm mơ thấy mình biến thành Trang Chu[2]?

[2] Trang Tử là một triết gia và tác gia Đạo giáo. Tên thật của ông là Trang Chu và tác phẩm của ông sau đều được gọi là Trang Tử. Ông sống vào thời Chiến Quốc, thời kỳ đỉnh cao của các tư tưởng triết học Trung Hoa với Bách Gia Chư Tử. Có lần Trang Chu nằm mộng thấy mình hóa bướm vui vẻ bay lượn, mà không biết mình là Chu nữa, rồi bỗng tỉnh dậy, ngạc nhiên thấy mình là Chu. Không biết phải mình là Chu nằm mộng thấy hóa bướm hay là bướm mộng thấy hóa Chu. Giác mơ thành bướm của Trang Tử gọi ra nhiều câu hỏi trong các lĩnh vực triết học tâm thức, triết học ngôn ngữ, và nhận thức luận. (Theo wikipedia)

“Cô nương, nên dậy thôi.” Lý ma ma vỗ nhẹ lưng San Nương như dỗ đứa nhỏ.

San Nương phục hồi tinh thần, ngẩng đầu hỏi Lý ma ma: “Nhũ mẫu, trong nhà người tại sao bảo người trở về?”

Cánh tay Lý ma ma đột nhiên thoáng cứng nhất, sau đó giống như người không có việc gì, thả mềm giọng, vuốt tóc mai của San Nương cười nói: “Không có gì, chỉ là một ít việc vặt.”

San Nương thấy nhũ mẫu yên lặng một hồi. Lúc này nàng đã khẳng định, không phải nàng mười bốn tuổi mơ thấy sau này mình bệnh chết, mà là sau khi nàng bệnh chết, thực sự lại trở về năm mười bốn tuổi. Bởi vì mặc dù nhũ mẫu không chịu nói, nhưng nàng phát hiện nàng biết nhũ mẫu đang che giấu điều gì, thậm chí còn biết ít chuyện nhũ mẫu không biết, mẹ chồng và trượng phu nhà nhũ mẫu như con quỷ hút máu đang vạch kế hoạch.

Trầm mặc chốc lát, San Nương ăn vạ kéo vạt áo nhũ mẫu, dùng sức hít hà hương hoa lan trắng quen thuộc trên người nhũ mẫu, sau đó chọt ườn người một cái, xoay người ngồi dậy.

“Dậy nào!”

Những bông hoa ngoài cửa sổ, mặt trời rực rỡ của tháng hai vừa ấm áp vừa lạnh lẽo. Mùa xuân mới đến thôi, tất cả đều còn sớm, không vội.

..*

Chờ San Nương rửa mặt xong, ngồi trong phòng dùng bữa sáng muộn, đồng hồ báo thức trên bàn vô cùng nóng giận gõ chín lần.

Các cô nương trong Tây Viên, mỗi người đều có một phòng bếp nhỏ riêng. Nhìn thức ăn nóng hổi đầy bàn, San Nương nghĩ, đợi sau khi nàng được chuyển ra khỏi đây, thứ duy nhất khiến nàng nhớ nhung, có lẽ là những món nóng hổi mặc sức gọi mặc sức ăn này.

“Các người ăn chưa?”

Ngồi trước bàn nhỏ, nàng ngẩng đầu hỏi nhũ mẫu và Tam Hòa, Ngũ Phúc.

Sáng sớm nhũ mẫu đã vội vã trở về, tất nhiên chưa ăn, còn Tam Hòa và Ngũ Phúc thì ăn rồi. Nếu là trước kia, cho dù San Nương có lòng muốn gọi nhũ mẫu dùng cơm chung, thì cũng cảm thấy làm thế sẽ làm trái sự chỉ bảo của lão phu nhân mà không dám làm. Bây giờ nàng mặc kệ những chuyện đó, chỉ vào chỗ ngồi đối diện cười nói với nhũ mẫu: “Nhũ mẫu cùng ta dùng một chút đi.”

Đương nhiên nhũ mẫu không chịu, vì vậy San Nương mới bủi môi nói: “Một mình ta dùng, không có sức, không ăn nữa.”

Nhũ mẫu sao nỡ để nàng bị đói chứ, vội vàng vàng ngồi nửa bên mông, dè dặt gấp thứ ăn cho San Nương. Ngược lại San Nương gấp một khối bánh sữa đưa tới bên miệng nhũ mẫu, cười híp mắt nói: “Có người ăn chung mới có hương vị, nhũ mẫu cũng dùng một miếng đi.”

Nhũ mẫu hết cách, đành phải dùng một miếng.

Đáng lẽ dưới sự dạy dỗ của lão phu nhân, khi ăn cơm không cho nói chuyện, nhưng lúc này San Nương giống như quên mất phép tắc trong thời gian qua vậy, vừa ăn, vừa lra như mẩu hỏi thăm chuyện bà về nhà.

May mà Lý ma ma một lòng muốn giấu nàng, mới không bị nàng dụ nói ra cái gì.

Chẳng qua Ngũ Phúc ở bên cạnh không khỏi có chút không nhìn nổi, thừa dịp cô nương không chú ý, lặng lẽ lấy ngón tay chọc chọc lưng Lý ma ma.

Do đó, lúc này Lý ma ma mới nhớ ra chuyện lớn kia, vội vàng đề dũa xuống, nghiêm mặt hỏi:

“Gần nhất rốt cuộc cô nương làm sao vậy? Bệnh thật ư? Trước đây cho dù cô nương bị bệnh, cũng không dễ dàng xin nghỉ một ngày, hôm nay rốt cuộc bị làm sao? Không chịu đi học cũng thôi đi, dù sao nữ tử không thi trạng nguyên gì, nhưng ngay cả thính an lão phu nhân cũng lười đi, vậy thì hơi quá mức rồi đây! Hơn nữa trước kia cô nương cáo ốm không đi thính an, lão phu nhân đâu so đo, lúc này chuyện Xuân Thường Yên, lão phu nhân vẫn còn nhớ rõ kêu cô nương, có thể thấy trong lòng lão phu nhân vẫn rất thích cô nương. Chẳng qua, khi Thập Tứ cô nương nói thế, sao cô nương không thanh minh cho bản thân một câu? Trái lại khiến lão phu nhân hiểu lầm cô nương...”

Ngũ Phúc ở bên cạnh lại nhìn không được lờ mờ một cái. Nàng biết ngay nhũ mẫu không nỡ chỉ trích cô nương nữa câu mà! Lời nói không đau không ngứa như vậy, cô nương nghe lọt mới lạ!

Cho nên nàng nhanh chóng cướp lời: “Đừng đúng! Đây là Xuân Thường Yên đó! Các cô nương khác có cướp bề đầu cũng chẳng giành được cơ hội, lão phu nhân cố tình cho cô nương, cô nương lại không thêm đề bụng...”

Lúc Thập tứ cô nương nói thế, lão phu nhân nhìn chằm chằm cô nương các nàng mãi, chính là cho cô nương cơ hội thanh minh, nhưng cô nương các nàng không chỉ chẳng nói câu nào, còn tựa lưng vào ghế cười lười biếng —— đừng nói là lão phu nhân, nàng nhìn còn thấy tức ấy!

“... Lão phu nhân không tức giận mới lạ!” Ngũ Phúc thờ phỉ kết án phân trần.

Nửa tháng nay, tính toán số lần Thập tam cô nương vì lười nhác mà ngộ nghịch lại lão phu nhân, chắc hẳn hai bàn tay cũng đếm không xuể. Mặc dù trông mặt mũi lão phu nhân hiền lành... Được rồi, cũng chỉ là ‘trông’ mà thôi!

“Rốt cuộc người đang nghĩ gì đó?”

Trong mấy người, vẫn là Tam Hòa chừng chắc nhất, bụng sữa dê đưa tới tay San Nương, nhỏ giọng hỏi.

San Nương bụng sữa dê lên chậm rãi thương thức một ngụm, sau đó ngẩng đầu nhìn hai nha đầu trước mắt. Nhũ mẫu thì nàng có thể khẳng định, cho dù nàng có sa sút cỡ nào, nhũ mẫu cũng sẽ theo nàng. Còn hai nha đầu này thì nàng không nắm chắc.

Tam Hòa thận trọng, luôn luôn không nói nhiều lời, nhưng nàng ấy mới xác thực là người hiểu rõ lòng mình nhất, bản thân muốn gì luôn luôn rõ nhất. Cho nên ban đầu khi nàng xuất giá, Tam Hòa cũng không chọn làm nha hoàn hồi môn của nàng, mà chọn thanh mai trúc mã bán hàng rong nhỏ không có quan hệ trong phủ làm hôn phu. Mặc dù cả đời không có đại phú quý gì, song tình cảm phu thê tốt đẹp, coi như bình an vui vẻ một đời.

Về phần Ngũ Phúc. Nha đầu ấy miệng lưỡi chua ngoa, nhưng lòng đậu phụ, mặc dù nhìn rất lợi hại, kỳ thực trong xương có chút miệng hùm gan sứa, gặp phải người lợi hại hơn thì lập tức hiện nguyên hình. Song chỗ tốt của đứa nhỏ này là chưa từng ồm ý xấu, cho dù trong đầu có ít tâm tư, cũng sẽ không vì lợi ích của mình mà cố tình hại người. Có lẽ chính vì suy nghĩ lương thiện của nàng ấy, nên cho dù theo nàng làm nha hoàn hồi môn, cuối cùng Ngũ Phúc cũng được gả cho người tốt, là đầy tớ nhà quan đi theo Viên Trường Khanh, làm ‘phu nhân’ có sản nghiệp.

Chẳng qua, nếu cả đời này nàng ấy vẫn chọn đi theo nàng, thì chỉ sợ sẽ không có vị hôn phu như vậy. Bởi Hẫu San Nương đã phát thệ từ lâu, cả đời này, không bao giờ có bất kỳ liên quan nào tới Viên Trường Khanh nữa. Về phần ‘Viên môn Hẫu thị’ kia, ai thích thì làm, nàng không tham dự!

“Suy nghĩ của ta à...” San Nương cầm chén sữa dê nóng hổi, đôi mắt lá liễu cong cong như vàng trắng khuyết, “Nói thật với các người, kỳ thật hôm qua ta không hề nói dối, ta cảm thấy gần đây hình như ta bất thường lắm, đầu óc giống như bị rì sét, không động não nổi, cho dù lão phu nhân đưa ta về, ta cũng không còn cách nào, chỉ có thể chấp nhận số phận. Ngược lại là các người, các người có ý kiến gì? Đi theo ta nhiều năm vậy, mắt thấy ta không có tương lai rồi, nhưng ta không muốn cản trở tiền đồ của các người, nếu có ý kiến gì thì cứ việc nói với ta, ta giúp được nhất định sẽ giúp các người.”

Lời còn chưa dứt, hai nha hoàn nàng nhìn vẫn chưa có biểu cảm gì, ngoài cửa chợt truyền đến một trận động tĩnh nhỏ. San Nương xoay đầu lại, liền thấy hai nha hoàn khác của nàng, Song Nguyên và Tử Hi đứng song song ngay cửa, mặt Song Nguyên hơi đỏ bừng, ánh mắt Tử Hi thì lóe lên.

“Chao ôi, các người về rồi!” San Nương cười vẫy vẫy tay, “Đúng lúc lắm, mau tới đây mau tới đây, may mà các người về kịp, nếu không ta phải đi nói chuyện với từng người, phiền toái quá. Ta nói nè, các người có tính toán gì không? Ta đoán nhiều nhất là sáng một, mẫu thân ta hẳn sẽ phái người tới đón ta.”

Bạn đang đọc truyện *Phiền Toái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Dễ hợp dễ tan

Thực ra suy đoán của San Nương rất có đạo lý.

Mấy câu lão phu nhân nói rõ ràng đang ám chỉ nàng, nếu nàng còn có lòng ‘vươn lên’, vậy sáng sớm hôm nay, dù cho nàng ‘bệnh’ đến mức chỉ còn lại hơi thở cuối cùng, cũng sẽ lăn lê bò lết đến vấn an lão phu nhân —— đương nhiên, lão phu nhân có thể tha thứ cho nàng hay không còn chưa biết, nhưng trước tiên đó là vấn đề thái độ.

Mà rõ ràng thái độ của San Nương cực kỳ không nghiêm chỉnh.

Kỳ thực mãi tới gần đây Hẫu San Nương mới phát hiện, cách làm việc ở kiếp trước của nàng quá thực sao in từ lão phu nhân. Do đó hẳn có thể nói là biết địch biết ta —— lão phu nhân này nói dễ nghe một chút, chính là ‘Thích tiếng tăm’, còn khó nghe hơn, là tội danh con gái nàng lên án nàng: “Nghiện hư danh.”

Vì vậy, cho dù lão phu nhân thực sự chán ghét mà vứt bỏ nàng, chắc chắn sẽ không chính miệng nói đuổi nàng đi. Tất nhiên, chuyện kiểu này căn bản không cần lão phu nhân tự mình đứng ra. Do đó San Nương mới nói, mẫu thân nàng sẽ tới đón nàng về.

Nếu nàng đoán không sai, thì có lẽ chẳng mấy chốc nữa mẹ cả nàng sẽ nhận được tin tức, sau đó sẽ phái người hoặc tự mình đến nói với lão phu nhân: “Cô nương quý rầy lão phu nhân đã lâu, người nhà nhớ nhưng da diết, muốn đón cô nương về ở một thời gian...”

Được rồi, trước đó nàng còn chính miệng nói bản thân ‘không đủ tình thần’, nếu mẹ cả nàng đủ cơ trí, thực ra còn có thể thêm một câu, “Thân thể cô nương không nhanh nhẹn, đợi về đường tốt rồi sẽ trở lại phụng dưỡng lão phu nhân.”

Bất quá, có lẽ mẹ cả của nàng không cơ trí thế.

Ăn bữa sáng xong, San nương ngồi trên ghế bành ở tiền đường, vừa chống trán mỉm cười một cách khó hiểu, vừa nhìn đám nha hoàn nhanh tay lẹ chần dọn dẹp gian phòng.

Phải nói rằng kỳ thực San Nương cũng không thân với phụ thân và mẹ cả nàng lắm. Tuy nói cha San Nương, Ngũ lão gia Hầu phủ còn là con trai ruột của lão phu nhân, nhưng có lẽ tính tình đôi phu thê này thực sự quá dị hợm giữa những người Hầu gia, không thích tranh danh tiếng cũng không thích trục lợi, bởi vậy toàn bộ Ngũ phòng ở trước mặt người khác gần như đều không có cảm giác tồn tại.

San Nương được đón vào Tây Viên khi mới bảy tuổi, mặc dù trước đó, nàng ở nhà cũng rất khó gặp được phụ thân và mẹ cả nàng, bởi cả đời cha đều si mê hội họa, mà mẹ cả nàng thì chung tình với thêu thừa, nghe nói hai người có thể mười ngày nửa tháng tự giam mình trong khuê phòng vẽ tranh, thêu thừa không gặp ai. Cũng vì thế, trong các phòng của Hầu gia phát triển xum xuê, chỉ có nhân khẩu Ngũ phòng bọn họ là đơn giản nhất —— mẹ cả chưa từng sinh dưỡng, dưới gối phụ thân San Nương tổng cộng có hai trai một gái đều do thiếp sinh.

Kiếp trước, San Nương từ Tây Viên gả ra ngoài, do đó bất kể là nhị vị đối với nàng, hay nàng đối với nhị vị, thực ra đều rất xa lạ...

Có lẽ nghĩ tới cha mẹ, nàng không thể không nhớ tới con gái. Nghĩ tới con gái, cái tay chống trán của San Nương chợt trượt một cái.

Tuy trong ‘giác mộng’ kiếp trước kia, nàng là mẫu thân của người khác, nhưng kỳ quái là, từ sau khi tỉnh lại, nàng có thể nhớ rõ rất nhiều chuyện xảy ra trong ‘giác mộng’, lại không thể nhớ nổi hai người con của nàng rốt cuộc có hình dáng thế nào, thậm chí cũng không nhớ ra tên bọn chúng... Nhưng rõ ràng nàng chẳng nhớ gì cả, lại nhớ rất kỹ hai đứa bé kia hận nàng...

Trên đời này sẽ không có người nào bằng lòng nghĩ tới những sai lầm mình từng mắc phải, cho dù là lúc sám hối. Huống chi hiện tại, nàng vẫn chưa mắc sai lầm như thế. Hơn nữa cuộc đời này nàng cũng không có ý định gả cho Viên Trường Khanh nữa, tất nhiên đời này cũng sẽ không thể có hai đứa bé hận nàng...

Chống trán, San Nương ôm tâm tình kỳ quái khó mà miêu tả nghĩ một hồi tới ‘đôi trai gái’ của nàng, cho đến khi nhũ mẫu đến kéo tay nàng, cầm khăn nóng giúp nàng lau tay và mặt, nàng mới hoảng hốt hoàn hồn.

Lúc này gian phòng đã được thu dọn mới hoàn toàn, bốn nha hoàn dưới tên nàng đang nín thở cung kính đứng ở tiền đường, đợi chỉ thị của nàng.

—— San Nương cũng không biết, ở trong mắt bốn nha hoàn, nàng lọt thõm trong chiếc ghế bành to đùng, tuy rằng vóc người chưa phát triển, còn mang theo vẻ trẻ con, song nụ cười đọng trên môi lại không khỏi khiến sống lưng người ta rét lạnh một trận.

Thấy nấy nha hoàn đều dễ dặt nhìn nàng, San Nương cười cười, lần nữa đề cập đề tài vừa nảy gác lại: “Trước đây, khi ta dọn tới Tây Viên, chỉ dẫn theo một nhũ mẫu, bắt đầu từ đó các người cũng đi theo ta. Mấy năm nay may nhờ có các người chiếu cố ta, chỉ là chủ tử ta đây vô năng, rốt cuộc không thể cho các người một tương lai tốt đẹp dài lâu. Trong Tây Viên này, ai cũng không dễ dàng gì, các người đi đến bước này đều trải qua đủ loại đau khổ, nếu vẫn theo ta, đừng nói gì khác, chỉ sợ sau này sẽ không nở mày nở mặt như hôm nay. Ta không phải loại chủ tử ích kỷ, bản thân xảy ra chuyện còn muốn liên lụy mọi người, do đó ta sẽ không ép các người tiếp tục theo ta. Nếu từng người các người có tương lai gì đó tốt hơn, hoặc có dự định khác ta sẽ không trách các người, cũng sẽ không ngăn cản con đường của các người, tốt xấu gì chúng ta từng là chủ tớ, dễ hợp dễ tan đi.”

San Nương dứt lời, trong phòng một mảnh yên tĩnh. Tay nàng vốn chống trán chuyển qua chống cằm, cứ như vậy mang theo một loại hứng thú khó phân biệt, giương mắt quét gương mặt từng người một.

Lại thấy nhũ mẫu nàng khoanh hai tay, mặc dù luôn cố gắng duy trì bình tĩnh, song rõ ràng trong lòng rất bất an. Đại nha hoàn nhất đẳng Song Nguyên đỏ mặt, cắn chặt môi, hình như sợ mình sẽ thốt ra lời gì đó nghiêm trọng lắm vậy. Tam Hòa vẫn giống như tên, chỉ bình thần rũ mắt, ai cũng không nhìn ra rốt cuộc nàng ấy nghĩ gì. Tứ Hi thì ánh mắt lơ lửng, đáng vẻ giống như rất sợ đối mặt với bất kỳ kẻ nào. Thủ vị nhất là Ngũ Phúc.

Ngũ Phúc tựa như con chó nhỏ, trừng một đôi mắt to tròn hơn cả người bên cạnh, bỗng nhiên há miệng nhìn nàng, đáng vẻ như muốn nói điều gì, lại sợ lời nói không xuôi tai sẽ dẫn tới sự chỉ trích.

Vì vậy San Nương nhìn Ngũ Phúc một cách khích lệ rồi nhướn mày, “Hửm?”

Ngũ Phúc vội quỳ gối nói: “Xem cô nương nói kìa! Đầu đến nỗi tới bước ấy? Ý lão phu nhân chỉ muốn thức tỉnh cô nương thôi, đầu định chuyển cô nương đi! Hiện nay điều cô nương nên tính chính là, mau chóng nghĩ ra một cách nhận lỗi với lão phu nhân, lão phu nhân luôn rộng lượng, chắc chắn không trách tội cô nương.”

San Nương vốn hơi vênh khênh mỗi nhện không được càng vênh hơn. Ý Ngũ Phúc nàng lại quá rõ ràng, nha đầu kia luôn có chút lười biếng —— không phải là lười làm việc, mà là lười xã giao phức tạp —— Bảo nàng ấy đối một chủ tử mới, tranh thủ tình cảm gì đó với người mới, có lẽ nha đầu kia sẽ kêu to: “Có thể vui vẻ làm người hầu hay không?!”

“Đáng tiếc,” San Nương lắc đầu, nhìn Ngũ Phúc cười, “Chi e cho dù ta đi nhận lỗi, lão phu nhân cũng đã cực kỳ thất vọng với ta rồi.”

Tuy mình một và mười lần mỗi tháng lão phu nhân đều ăn chay, nhưng cũng không phải người thích ăn chay. Làm đương gia nhiều năm thế, bà ta có thể khoan dung chút khinh thường của người khác ư? Huống chi trước đây biểu hiện của San nương quá mức xuất sắc, đột nhiên lười nhác khác thường vậy, trong mắt lão phu nhân, mặc dù không được tính là khiêu khích quyền uy của bà ta, song ít ra cũng là một loại có tình thất lễ.

Mà lão phu nhân thường nói: “Cốc ba chân không dễ thấy, người hai chân lại rất nhiều”, nghĩa là không còn Thập tam cô nương bần lương không thể trét tường này, bên dưới chung quy còn có Thập tứ cô nương, Thập ngũ cô nương, Thập lục cô nương... Hôm trước Thất thúc trong tộc mới tới báo hi, nói rằng trong nhà lại có thêm một nha đầu, đứa nhỏ này xem như đứng hàng hai mươi ba rồi. Hơn nữa nhìn ra, mấy thúc bá kia của nàng đang cố gắng sinh đẻ. Không chỉ vậy, đám huynh đệ phía sau của nàng cũng rất cố gắng bắt kịp tình thế. Gần đây chẳng phải lão phu nhân liên tục sai người ôm đại nha đầu của nhà đại ca tới nhìn sao? Nói không chừng tiểu nha đầu mới năm tuổi kia chính là người đầu tiên trong thế hệ có chữ lót Vũ được đưa vào Tây Viên dạy dỗ.

San Nương nhện không được nở nụ cười chế nhạo. Kiếp trước nàng có bao nhiêu mù quáng, mới không thấy rõ lão phu nhân chỉ nuôi đám con cháu các nàng như quân cờ. Chẳng qua bất bọn họ thay gia tộc đôi chút lợi ích tốt hơn thôi. Ai bảo Hầu gia bọn họ hôm nay nghèo tới mức chỉ còn lại tiền chứ?

Nói đến Hầu gia, thực ra tổ tiên cũng từng đại phú quý, thậm chí còn là đại công thần khai quốc. Bất quá công lao tổ tiên Hầu gia tuy lớn, lại không thể lớn đến nỗi vớt được một tước vị cha truyền con nối. Tước vị nhà nàng đã truyền năm đời, tới đời ông sơ của San Nương lại kết thúc. Trong năm đời này, Hầu gia không thể có một tài năng kinh thiên động

địa nào, lại có không ít người biết kiếm tiền, bởi vậy, đến thế hệ tổ phụ nàng, trong nhà có thể coi như ruộng tốt mệnh mông, sản nghiệp vô số, lại không có chút thành tích nào ở quan trường.

Mà nhà mẹ đẻ lão phu nhân, tình huống Mạnh thị vốn tương tự Hầu gia, tước vị cũng chỉ truyền tới mấy đời đầu. Nhưng Mạnh gia khác với Hầu gia, Mạnh gia rất biết dạy dỗ cô nương, trên thì có nương nương trong cung, dưới thì có phu nhân đại quan, rốt cuộc tất cả đều gả cho gia đình có phẩm cấp, bởi vậy tước vị kia miễn cưỡng truyền thêm hai đời.

Năm đó phu nhân đương gia Hầu phủ (lúc này đã không còn là Hầu tước phủ nữa, mà chỉ là phủ đệ gia đình họ Hầu) vẫn là lão lão lão thái quân. Sau khi lão lão lão thái quân thấy kỳ tích vùng dậy của Mạnh thị, lại phúc chí tâm linh [1], quyết định học tập ‘kinh nghiệm đi trước’ này, vì thế lão lão lão thái quân trực tiếp lướt qua lão lão thái quân trung hậu hiền lành, cho đứa cháu trai duy nhất của mình (Đó là lão thái gia hiện nay) cưới một vị thiên kim của Mạnh thị làm vợ (Đây là lão phu nhân rồi). Đồng thời năm đầu tiên sau khi thiên kim Mạnh thị gả vào Hầu phủ, lại lướt qua lão lão thái quân giao quyền quản gia vào tay lão phu nhân năm đó còn rất trẻ tuổi. Cho nên, Hầu phủ mới có ‘hình thức Tây Viên’.

[1]Phúc chí tâm linh: phúc đến thì lòng cũng sáng ra

Trải qua năm mươi năm vun đắp, Hầu phủ hôm nay tuy vẫn chưa bằng Mạnh gia, song rốt cuộc cũng đến thời kỳ thu hoạch. Trong các cô nương gả đi, phẩm cấp cao nhất là một vị cô cô của San Nương, làm trắc phi của Hoài Dương vương phủ; thứ hai là một vị đường cô mẫu (cô họ) suýt chút nữa đã làm phu nhân Thủ phụ —— nguyên nhân nói suýt chút nữa, là vì số mạng của cô mẫu kia không tốt lắm, trước khi trọng phụ được bổ nhiệm làm Thủ phụ đã bệnh chết, cho nên vị hôn phu thượng đẳng này rốt cuộc để người khác được lợi.

Lại nói kém cỏi nhất có lẽ là Lục đường tỷ năm ngoai mới xuất giá của San Nương. Vị ấy gả cho một tri phủ, ngũ phẩm, lại làm vợ kế —— hết cách rồi, muốn ăn đồ được ưա chuộng, chỉ có thể ăn thứ còn dư lại của người khác. Muốn ăn đồ tươi mới, phải tự mình từ từ cầu cả. Mà xét thấy vị kia được Hầu gia vun đắp hơn hai mươi năm, cuối cùng con rể Thủ phụ lại cho người khác được lợi, đặc biệt người Hầu gia biết tính toán đương nhiên cảm thấy, có thể đúng lúc nắm trong tay mới là tốt nhất.

Chống trán, San Nương lại lặng lẽ cười một hồi, cũng cười đến mức mấy nha hoàn bên dưới nàng tất cả đều sồn gai ốc một trận.

“Cô nương...”

Song Nguyên do dự thấp giọng kêu một tiếng.

San Nương chớp mắt mấy cái, ngẩng đầu nhìn Song Nguyên cười nói: “Nào, nói đi, các ngươi có tính toán gì không. Nếu cần ta giúp gì, cứ nói thẳng. Cho dù các ngươi đã nhìn trúng ai, muốn đi theo người nào, chỉ cần ta có thể nói được, lập tức giúp các ngươi hỏi một câu cũng chẳng sao.”

Trước mặt nàng, bốn nha hoàn đối diện nhau một lúc lâu, hồi lâu sau, Song Nguyên mới đỏ mặt nói: “Việc này... chỉ sợ không phải do bọn em làm chủ.”

Do đó San Nương đoán được, Song Nguyên này chắc đã liên lạc với ai đó ở chỗ lão phu nhân nơi đi rồi. Vì vậy nàng cười nói: “Cũng đúng, chỗ nào cũng không bằng lão phu nhân. Có điều, phép tắc trong nhà, bên cạnh mỗi cô nương chỉ có một đại nha hoàn nhất đẳng, tỷ tỷ là nha hoàn nhất đẳng duy nhất bên cạnh ta...”

Ngụ ý ấy, nhất thời khiến Song Nguyên đỏ mặt lập tức lui xuống.

San Nương nhìn nàng ta một cái, trong lòng lại len len cười khinh bỉ. Từ sau khi sống lại, nàng bên phát hiện, tính nàng dường như có thêm chút xảo quyết, cứ thích xem trò cười của người khác.

Mà tính tình Song Nguyên, thực ra nàng vẫn biết rất rõ. Nha đầu kia mặc dù có tư tâm, nhưng chỉ cần không ngăn cản con đường của nàng ta, tóm lại vẫn tính là một người trung hậu —— đương nhiên, điều kiện tiên quyết là đừng cản đường nàng ta.

Do đó San Nương cười nói: “Bất quá việc này cũng chưa chắc. Trước đó người và Vương ma ma đều từ phòng lão phu nhân qua đây, trong lòng lão phu nhân vẫn luyến tiếc đó.” Thậm chí nàng có thể tưởng tượng được lão phu nhân sẽ nói thế nào.

Lão phu nhân đại khái sẽ nói: “Trong nhà người nhất định đã thay người chuẩn bị người hầu hạ người tốt hơn, mấy nha đầu tay chân vụng về lỗ mãng này để lại đi.”

San Nương mỉm cười ngẩng đầu, bỗng nhiên nhìn thấy Vương ma ma cả ngày hôm nay không thấy bóng dáng đang lặng lẽ nép ngoài cửa.

Nàng coi như không thấy, mà bụng tha Song Nguyên đang bút rút bất an, xoay đầu lại nhìn chằm chằm đôi mắt lúng lợ kia của Tứ Hi cười nói: “Còn người? Người có tính toán gì không?”

Tứ Hi nắm vạt áo lăm bằm nửa ngày cũng không chịu nói ra một câu nói thật.

San Nương cong đôi mắt là liễu thành hai vầng trăng khuyết, khóe môi càng vênh thêm, vừa định trêu chọc Tứ Hi một phen, chợt nghe Ngũ Phúc thích làm Bao Công hừ lạnh một tiếng:

“Mấy ngày nay Tứ Hi tỷ tỷ rất chịu khó chạy tới chỗ Thất cô nương nhì! Em đoán, nhất định Thất cô nương đã chọn trúng tay nghề chải đầu của Tứ Hi tỷ tỷ rồi!”

“Thật à? Đây là chuyện tốt,” San Nương nhìn Tứ Hi cười nói: “Vây người mau đi nói với Thất tỷ tỷ, bảo tỷ ấy phái người tới dẫn người đi, còn đợi nữa sẽ muộn mất, không chắc có xảy ra biến cố gì không đấy.”

Rốt cuộc nhìn trúng chỗ Thất tỷ tỷ rồi?!!

Nhìn Tứ Hi, đôi mắt San Nương cong đến mức càng giống hai vầng trăng khuyết.

Cô nương trong Tây Viên không ai đơn giản cả, cũng chẳng có người nào không học được công phu thật của lão phu nhân. Hai bên ở sau lưng hận tới nghiêng răng nghiêng lợi, song ở trước mặt người khác vẫn duy trì sự tao nhã dịu dàng. San Nương nghĩ, cho dù lão Thất thực sự nhìn trúng Tứ Hi, nhưng chỉ cần Tứ Hi từng là nha hoàn của nàng, Thất tỷ cao ngạo có bị đánh chết cũng sẽ không dùng nàng ta.

Bất quá, việc này không loại trừ tình huống Tứ Hi chủ động qua đó. Nha hoàn bên người ở sau lưng bất nổi với chủ khác, cao ngạo như lão Thất, ắt hẳn sẽ không bỏ qua cơ hội làm mất mặt người khác này. Huống chi nàng ấy cũng đâu muốn thu Tứ Hi thật, đương nhiên sẽ không để bản thân rước lấy những lời thị phi gì đó...

Tứ Hi này cũng thật là, ánh mắt tinh tường gì?! Chọn Thập nhất nương còn đáng tin hơn Thất nương... Tất nhiên, Thập nhất nương càng gian xảo không nương tay hơn lão Thất rồi, loại chuyện chọc người ta liếc xáo nàng ta sẽ không dính vào... Như vậy có lẽ, sau khi Tứ Hi đắc tội Thập nhất nương, mới chuyển hướng qua Thất nương...

Thực ra nếu nàng là Tứ Hi, lựa chọn tốt nhất chính là Thập tứ nương. Thập tứ nương đang một lòng muốn vào Tây Viên, hẳn sẽ rất vui lòng thu nhận nàng ta...

Ừm, có cần nàng hỗ trợ Tứ Hi một chút không? Hay đề cử thử?

Thôi, Thập tứ cũng không dễ đối phó. Hơn nữa nha đầu Tứ Hi kia luôn ôm tâm tư to lớn, lại tự cảm thấy mình thông minh hơn người khác, con đường nếu đã do nàng ta tự chọn, thì cứ để nàng ta đi đi thôi. Huống chi trước đó nói rồi, dễ hợp dễ tan, về sau tốt hay xấu, chỉ xem duyên phận của mỗi người.

San Nương chống trán, cười híp mắt nhìn mấy nha hoàn, cũng không biết, ngoại trừ nhũ mẫu của nàng ra, mấy nha hoàn, bà tử sớm bị nụ cười của nàng làm cho chân, bụng đều rút gân.

—— Nửa tháng trước cô nương nhà nàng không thích cười như thế! Hơn nữa còn cười kinh dị tới vậy...

Một phòng nha hoàn, bà tử đang bị nét mặt tươi cười của cô nương nhà mình lạnh lẽo nghiền ép, bỗng nhiên lại nghe tiểu nha hoàn bên ngoài báo: “Thất cô nương và Thập nhất cô nương, Thập tứ cô nương tới.”

Ồi chà, nhắc tới Tào Tháo, Tào Tháo tới ngay!

“Mau mời, mau mời vào!” San Nương lập tức buông tay chống trán, bật dậy từ ghế bành, vội vàng ra ngoài đón. Lúc đi tới cánh cửa, nàng lại đứng lại, xoay đầu cười nói với bốn nha hoàn và một bà tử: “Các người tự suy nghĩ cho kỹ đi, muộn nhất là ngày mai nói cho ta biết, còn muộn nữa, ta sợ ta không lo nổi cho các người đâu.”

Lông mày cong cong tuyệt đẹp kia của nàng hơi nhướng lên, “Vẫn là câu nói kia, chúng ta dễ hợp dễ tan.”

Bạn đang đọc truyện *Phiền Toái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Xuân thưởng yến

Trong ba cô nương tới đây, Thất nương và Thập nhất nương đều giống San Nương, theo lão phu nhân vào ở Tây Viên. Còn Thập tứ nương, mặc dù không ở Tây Viên, nhưng gần đây đường như khiến lão phu nhân rất vui, bình thường sẽ được gọi tới tán gẫu, thậm chí ngay cả Xuân Thưởng Yến năm nay, lão phu nhân bất ngờ điểm danh nàng ta. Do đó người trong nhà đều nói, không chừng Thập tứ cô nương chính là cô nương có chữ Lót Ngọc kế tiếp được lão phu nhân đón vào Tây Viên.

Tuy Mạnh lão phu nhân rất thích xem con cháu tranh thủ tình cảm ở trước mặt bà ta, nhưng bà ta cũng hiểu rõ đạo lý ‘Gia hòa vạn sự hưng’, cho nên vẫn nghiêm ngặt cảm huấn đệ tử muội trong nhà tranh chấp nhau. Vì vậy ba vị cô nương tới thăm San Nương, mặc kệ ôm tâm tư gì, khi thấy San Nương ra đón, đều cười chân thành đồng loạt.

Thập tứ nương cướp lời mở miệng trước: “Thập tam tỷ tỷ có khá hơn chút nào chưa? Sáng sớm hôm nay muội còn tưởng có thể gặp tỷ tỷ ở chỗ lão phu nhân đây.”

Thập tứ nương nói những lời này, mặc dù ngấm ngấm trào phúng San Nương không biết nắm bắt cơ hội cuối cùng, song quan trọng hơn là, nàng ta muốn cho San Nương biết, sáng sớm hôm nay, nàng ta đã đi thỉnh an lão phu nhân.

Phải biết rằng, tuy lão phu nhân chỉ có hai người con trai ruột, nhưng lão thái gia rất biết sinh, ngoại trừ hai người con trai trưởng, còn có năm thứ tử và bảy, tám thứ nữ. Do đó dưới gối lão phu nhân đông đúc con cháu. Nếu thực sự cần tất cả tới thỉnh an, chỉ sợ ngay cả viện của lão phu nhân cũng phải dùng tới, mà chưa chắc toàn bộ đều đứng được. Vì thế, ngoại trừ các cô nương tiểu gia ở trong Tây Viên, những tiểu bối khác, nếu không được lão phu nhân cho truyền, thì không cần ‘vĩnh quang’ thỉnh an kiểu này —— mà trọng điểm trong câu nói của Thập tứ nương chính là ở đây.

Thập tứ nương đặc ý, San Nương còn chưa bảy tỏ gì, Thất nương luôn không nhiễm bụi trần lại nghe không lọt tai.

Nàng ta thoáng nhướng mày, bày dáng vẻ trêu ghẹo người, đưa tay véo má Thập tứ, vừa cười nói: “Nha đầu xấu xa này, muội có ý phải không? Biết rõ Thập tam tỷ tỷ không khỏe trong người, không thể đi thỉnh an lão phu nhân, nhất định rất bất an, muội còn kích thích muội ấy như vậy!”

Lời này của Thất nương không phải phụ họa cho Thập tam. Lại nói, từ bên ngoài nhìn vào các cô nương tiểu gia trong Tây Viên đều thân mật hỗ trợ lẫn nhau, huống chi mỗi năm học hành, Thất nương luôn vạn năm đứng thứ hai, dù sao cũng thấp hơn Thập tam một bậc. Hôm nay thấy Thập tam nương gặp xúi quẩy, nàng ta vui vẻ còn không kịp nữa là, đâu thể nói giúp nàng chứ? Nguyên nhân nàng ta nói thế, thứ nhất vì Thập tứ nương rất có thể là cô nương kế tiếp có thể tiến vào Tây Viên, đương nhiên nàng ta càng muốn dựng chút uy phong ở trước mặt Thập tứ nương; Mặt khác, từ nhỏ nàng ta đã theo lão phu nhân nên lời nói và việc làm đều chuẩn mực, cách hành sự cũng giống hệt lão phu nhân.

Mà điều lão phu nhân kiêng kỵ nhất chính là, huynh đệ trong nhà cãi cọ nhau, chẳng thà nói điều bà ta kiêng kỵ nhất là ăn nói thiếu lễ độ —— Phải biết rằng, dù là hoàng thân quốc thích, khi đối mặt với tên ăn mày, cũng cần biểu hiện ra sự lễ độ và giáo dưỡng —— Mà hôm nay tuy nói Hầu gia mất đi tước vị, nhưng rốt cuộc cũng là thế gia năm đời, dù sa sút, song ý vị phong độ nên có lại không thể thiếu.

Thủ pháp khoe khoang này của Thập tứ hơi thô tục, ở trong mắt Thất nương cao ngạo, dứt khoát là khó coi.

Thất nương là thứ nữ đích xuất chi trưởng, phụ thân là tộc trưởng tương lai. Tuy nói phụ thân nàng ta và phụ thân San Nương là cùng một mẹ, nhưng nàng ta có quan niệm đích thứ rất mạnh, bình thường San Nương có thành tích tốt hơn nàng ta cũng không để vào mắt, huống chi Thập tứ nương lại còn là thứ xuất chi thứ hai, bây giờ còn chưa đủ khả năng vào Tây Viên.

Bất quá trong lòng Thập nhất nương cũng là đích xuất chi thứ ba, lại không có quan niệm đích thứ mạnh mẽ bằng Thất nương (Có lẽ do phụ thân nàng ta vốn là con thứ), trái ngược với Thất nương cao ngạo, phong cách hành sự của Thập nhất cô nương càng khiêm tốn ôn hòa hơn.

Vì vậy Thập nhất nương vòng qua Thất nương đùa giỡn và Thập tứ nương xin khoan dung, tới đỡ cánh tay San Nương, thân thiết hỏi: “Gần đây tình thần muội hình như sa sút rất nhiều. Nghe nói đại phu tới rồi? Là đại phu ở đâu? Đại phu nói sao? Muội muội rốt cuộc không ổn chỗ nào?”

San Nương vừa cười để mọi người tiến vào viện, vừa đáp: “Ai biết được, đại phu cũng không biết nguyên do, chỉ nói tỷ vị không thuận gì đó.”

Thất nương lập tức bỏ qua Thập tứ nương, tiếp lời: “Sợ là mùa xuân đến, do chuyển mùa đấy. Gần đây nương tỷ thường xuyên nói không có tinh thần, đại phu cũng bảo do tỷ vị không thuận, có thể thấy rất nhiều người đều như vậy.”

Bốn vị cô nương hàn huyên xong, bèn trở về chỗ dành cho khách.

Thất nương lại nói: “Đáng tiếc muội bệnh không đúng lúc, xem ra Xuân Thuởng Yên này muội không tham gia được rồi.”

San Nương đích thân tiếp nhận chén trà từ tay Song Nguyên, dâng trà cho ba vị cô nương, khoe môi hơi nhếch lên, cố ý lộ ra chút vẻ mặt ảo não đại khái các khách nhân rất muốn thấy, trong lòng lại thầm nói: Nếu không phải vội thoát khỏi Xuân Thuởng Yên xui xẻo này, thì ta cũng không đến nỗi mạo hiểm chọc lão phu nhân, hấp tấp hành sự thế.

Nếu cho nàng thêm chút thời gian, tất nhiên nàng có thể giải quyết sự việc cẩn thận, để lão phu nhân không bắt được nhược điểm của nàng. Đáng tiếc.

“Đúng vậy, đúng vậy”, sau khi bị Thất nương véo, Thập tứ nương chỉ an tĩnh chưa đến nửa chén trà, lúc này giống như đầy máu sống lại, nhảy nhót trên chiếc ghế bành rộng lớn cười nói: “Muội nghe lão phu nhân nói, năm nay Xuân Thuởng Yên chiêu đãi rất nhiều khách, phải nào nhiệt hơn năm trước đó.”

Bỗng nhiên nàng ta bộc lộ sự thân mật giữa mình và lão phu nhân, San Nương tất nhiên không phản ứng gì, nhưng trong lòng Thất nương và Thập nhất nương hân chán ghét không ít.

Vì vậy Thập nhất nương chớp đôi mắt trong veo, vẻ mặt ngạc nhiên hỏi: “Thật à?”

“Vâng!” Tiểu Thập tứ đắc ý gật đầu, “Muội nghe người bên cạnh lão phu nhân nói, hình như nhà mẹ đẻ lão phu nhân, vốn là Mạnh gia bên kia cũng có người muốn tới.”

“Hả, ngay cả điều này muội cũng biết? Rốt cuộc còn điều gì muội không biết đây.” Thập nhất nương hơi mất mát nói.

Biểu hiện của Thập nhất nương rất thật, khiến San Nương biết rõ tính tình nàng ta vội vàng cúi đầu, mượn việc hộp ngum trà che giấu nụ cười trên mặt —Thập nhất tỷ này của nàng, giỏi nhất giả vờ giả vịt, bất cứ chuyện gì chỉ cần chưa lộ ra ngoài, nàng ta đều vĩnh viễn không biết.

So với Thập nhất nương có tâm tư cẩn thận, Thất nương lại nhanh nhẹn nhanh miệng hơn rất nhiều. Nàng ta lờ mờ Thập nhất nương một cái, cười nói: “Muội cứ luôn thế này, chuyện người khác không nói cho muội biết, muội vĩnh viễn chẳng biết gì cả. Có điều hôm qua tỷ cũng từng nghe lời lão phu nhân nhắc tới, hình như là ‘rường cột’ của Đại Châu chúng ta, Viên gia tại kinh thành muốn tới.”

San Nương đang cúi đầu uống trà bỗng nhiên bị sắc nước trà.

“Nhìn muội kìa, phải cẩn thận tí chứ!” Thập nhất nương cách bàn trà vỗ lưng nàng hai cái.

San Nương đưa tay dầm dẫm ngực, lại xua tay ngăn nhũ mầu muốn tiến lên hỗ trợ, nhưng nhẹn không được ho khan hai tiếng — Viên lão đại này, rốt cuộc đã tạo bóng ma trong lòng nàng cỡ nào?! Rõ ràng đã sớm chuẩn bị kỹ càng, song bỗng nhiên nghe được như vậy, lại khiến nàng bị sặc.

Chợt nghe Thập tứ nương hiếu kỳ hỏi: “Cái gì là rường cột Đại Châu?”

“Muội cũng không biết sao?” Thất nương liếc Thập tứ nương bằng ánh mắt xem thường. Tuy nói cô nương có tư cách vào Tây Viên, yêu cầu đầu tiên chính là tướng mạo xuất chúng, nhưng tài hoa và trí thức cũng không thể thiếu một thứ. Mà trong mắt Thất nương, tiểu Thập tứ hôm nay chỉ có yêu cầu đầu tiên thôi... À không, ngay cả yêu cầu đầu tiên kỳ thật cũng không đủ tiêu chuẩn.

Nàng ta giương mắt nhìn Thập tam nương đang dầm ngực, chợt phát hiện thực ra Thập tam trông thuận mắt hơn Thập tứ nhiều.

“‘Rường cột’ này à, chính là chỉ một nhà Viên lão lệnh công trung kiên.” Thất nương nói, “Muội có biết cuộc chiến bảo vệ sông Mạc Lạc mười lăm năm trước không? Trong chiến dịch ấy, lão lệnh công lấy bảy ngàn Viên gia quân ngăn chặn gần năm vạn binh lực Biện Từ quân, đội viện binh đuổi tới, toàn bộ Viên gia quân gần như toàn quân bị diệt, cũng không để Biện Từ quân chiếm được một tấc đất của chúng ta. Viên lão lệnh công và mấy người con trai đều hi sinh vì nước. Đương kim thánh thượng đích thân cấp cho Viên phủ hai chữ to ‘Rường cột’ này, còn chính miệng ví Viên gia quân như Dương gia tướng tiền triều, nên hôm nay mọi người mới tôn xưng Viên lão tướng quân một tiếng ‘Viên lão lệnh công’. Phải nói rằng, Viên gia này coi như có chút họ hàng với chúng ta, thế tử lão lệnh công giống như lão phu nhân chúng ta, đều xuất thân từ Mạnh thị. Lão phu nhân có nói, nếu bàn về tuổi tác, thì vị kia hẳn phải gọi lão phu nhân chúng ta một tiếng tỷ ty đấy.”

Thập nhất cô nương có lẽ nghe đến xuất thân, rốt cuộc bất tri bất giác hỏi một câu: “Nhưng từ trước tới nay hai nhà chúng ta đâu có qua lại gì.”

Lời vừa nói ra, nàng ta lập tức hơi hối hận, nhanh chóng nhìn mọi người.

Vẫn là Thất cô nương hoạt bát hơn Thập nhất cô nương, mím môi nhìn nàng ta nhướng mày cười, nói: “Giờ không có, nhưng không có nghĩa là tương lai không có.”

Nàng vừa cười, vừa dùng ánh mắt quái dị nhìn Thập nhất nương. Nhất thời, Thập nhất nương với suy nghĩ nhanh nhẹn chợt nghĩ tới điều gì, khuôn mặt nhỏ nhắn không tự chủ đỏ lên.

Hôm nay giữa ba cô nương ở Tây Viên, Thất cô nương mười sáu tuổi, gần đây đang nghị thân, đối phương là cháu trai nhà Thứ phụ, nghe nói tài học không tệ (Lấy lời nói ở hậu thế, chính là một cô phiêu tiếm năng), mặc dù hai nhà còn chưa hạ quyết định, nhưng chuyện này đã chắc tám – chín phần.

Mà ở dưới nàng, chính là Thập nhất cô nương.

Thập nhất cô nương năm nay mười lăm tuổi, năm nay Viên Trường Khanh mười sáu, ngược lại bằng tuổi nhau.

San Nương lặng lẽ suy nghĩ, không khỏi có chút thất thần.

Sau đó, Thập tứ nương có lòng muốn xoi mói người đứng đầu, nói một chút chuyện San Nương sắp bị trục xuất khỏi Tây Viên, hai vị cô nương sớm thành người tình anh kia, không tính kể nàng ta coi như vận may nàng ta tốt, chứ đâu thể bị nàng ta tính toán được. Hơn nữa Tây Viên có nguyên tắc: Nếu kết thù muốn ngang chân, thì phải làm một cách tao nhã thông dong, để người ta chẳng nhìn ra mưu mô. Lúc này Thập tứ nương muốn giở trò ngay trước mặt, nhưng để lại dấu vết, đối đầu với các cô nương được lão phu nhân tỉ mỉ đào tạo, tất nhiên chỉ có thể lộ ra sự kém cỏi khắp nơi. Cũng may, nàng ta coi như thông minh, mắt thấy tình thế không đúng, chỉ thử thăm dò một chút liền yên tĩnh.

Do đó, lần này ba cô nương đến thăm, cũng đặc biệt lộ vẻ thân mật và hòa nhã.

Chẳng qua, sau khi tiễn ba vị cô nương đi, hai vị cô nương Tây Viên với cử chỉ tao nhã, phong độ thông dong, từ đầu chí cuối chưa từng nói một câu thất lễ kia, vẫn đạt được mục đích lần này các nàng tới.

Các cô nương đi rồi, trong lòng Song Nguyên, Tử Hi vẫn còn nhớ tiền đồ của từng người, sau khi nghe tin người Viên gia sắp tới chơi, cũng không nhẹn được tụ họp một chỗ lặng lẽ nghị luận vài câu, huống chi những người khác.

Mà hậu thế có một câu nói, ‘Lực lượng quần chúng là vô biên’ (Cho phép được nói là ‘Quần chúng tưởng tượng là vô biên’), nên giữa những tiếng nhỏ giọng nghị luận tùm tùm năm tùm ba như vậy, mục đích thực sự lần này người Viên gia tới thăm hỏi vị lão phu nhân nửa che nửa đậy, dần dần bị mọi người phác thảo ra.

Buổi tối, San Nương rửa mặt lên giường, ngay cả nhũ mẫu cũng nhin không được thì thăm chuyện này với nàng.

“Thực ra phải nói rằng, đây cũng coi như một cửa hôn sự tốt.” —— Đúng vậy, so với Lục cô nương làm vợ kẻ người ta, cộc hôn sự này quả thực là thượng thừa.

Nếu sự thật đúng như mọi người suy đoán.

San Nương cười lạnh một trận, “Hôn sự tốt cái gì! Nhũ mẫu đâu biết nội tình Viên gia, thì là hôn sự tốt gì chứ.”

“Sao người biết.” Nhũ mẫu cười nói.

“Ta biết thật đấy!” San Nương xoay người ngồi dậy, nhũ mẫu mau chóng cảm xiêm y khoác thêm cho nàng, lúc này nàng mới nói, “Mạnh thị ấy, thật ra là vợ kế của lão lệnh công. Trước đây lão lệnh công có một thê tử, để lại hai người con trai. Hai người con trai này và lão lệnh công đều hi sinh ở sông Mạc Lạc. Bất quá tốt xấu gì trưởng tử vẫn lưu lại chút huyết mạch, nhưng thứ tử thì tuyệt tự. Theo lý thuyết, tước vị của lão lệnh công hẳn phải truyền cho cháu đích tôn trưởng tử, song về sau lại truyền cho người con thứ tư của lão lệnh công, chính là con trai ruột của Mạnh thị kia...”

“Hả? Tại sao có thể như thế?!” Nhũ mẫu kinh ngạc một hồi.

San Nương bĩu môi, “Nhũ mẫu quên rồi à? Trong cung còn có một vị Mạnh nương nương phong hoa tuyệt đại đấy! Thổi chút gió bên tai, hơn nữa Mạnh thị cũng đã chết một người con trai, việc này cũng không khó khăn gì. Huống chi năm đó vị cháu đích tôn trưởng tử kia còn chưa tới một tuổi, truyền cho hắn, về sau có thể thuận lợi trưởng thành hay không là cả một vấn đề. Nói chung, hôm nay xem ra, tước vị này sẽ không truyền lại cho đích tôn nữa. Mà Viên gia ấy, hơi giống nhà chúng ta...”

Có lẽ trong lòng tồn tại hận ý với Viên Trường Khanh, nên trong giọng nói San Nương mang theo mấy phần cay nghiệt nàng chẳng nhận thấy.

“... Phải nói là Hầu gia chúng ta nghèo tới nỗi cũng chỉ còn mỗi tiền; Mà Viên gia thì sao, giàu có đến mức cũng chỉ còn lại chút tước vị. Một bên cần tiền, một bên cần địa vị, lão phu nhân hai nhà vừa thương lượng, lập tức ăn nhịp với nhau. Chẳng qua lão phu nhân chúng ta muốn mượn cảnh cao Viên gia, nhưng người Viên gia đâu gốc, nhà chúng ta ngoại trừ có tiền, đâu còn thứ khác để người ta coi trọng. Nhũ mẫu nghĩ đi, dưới tình huống này, sao Viên gia có thể để một vị công tử xác thật có thể duy trì tước vị đến kết thân chứ? Ta thấy, vị cháu đích tôn Viên gia ngoại tổ mẫu không thương, cứu cứu không thích, Viên đại công tử kia lấy ra mới thích hợp nhất.”

“Vậy à...”

Mặc kệ trước đó nhũ mẫu có suy nghĩ gì, vừa nghe cô nương nói thế, suy nghĩ gì đó đều biến mất. Cho nên mạch suy nghĩ của nhũ mẫu đang hướng về Viên gia và Xuân Thuởng Yên trong chốc lát liền xoay chuyển, lại chuyển về sự việc cô nương nhà bác có thể bị đuổi khỏi Tây Viên.

Nghĩ thế, nhũ mẫu nhin không được rầu rĩ một trận, lấy tay chọc San Nương đã có chút mơ màng, nói: “Nếu không, sáng mai cô nương tới chỗ lão phu nhân cúi đầu đi? Chẳng may bị đuổi về thật thì phải làm sao? E rằng cả đời này cô nương không thể gốc đầu lên nổi.”

“Vì sao không gốc đầu lên nổi?” San Nương mang theo vài phần mơ hồ nói, “Cũng đâu phải bị đuổi ra ngoài, bản thân ta không muốn ở lại Tây Viên ấy chứ...”

Nhũ mẫu ngẩn người, gờ mới hiểu hóa ra cô nương nhà bác có tình!

“Trời ơi!” Nhũ mẫu không khỏi khê hô một tiếng.

San Nương đã hơi mơ màng chê bà âm ỉ, đây bà nói: “Nhũ mẫu mau đi ngủ đi. Yên tâm, ta có một miếng, thì ngài cũng có một miếng, ngài sợ cái gì?”

“Cũng đúng.” Nhũ mẫu lập tức mặt mày rạng rỡ. Trong mắt bà, cô nương nhà bà dứt khoát không gì không làm được, chỉ cần chuyện cô nương nhà bà muốn làm, bà sẽ ủng hộ vô điều kiện.

Chẳng phải rời khỏi Tây Viên trở về nhà à, chuyện có bao lớn đâu!

“Vậy mới đúng.” San Nương trở mình, mơ hồ nói, “Nhũ mẫu yên tâm, không có Viên Trường Khanh, chúng ta chỉ có thể sống càng ngày càng tốt.”

Bạn đang đọc truyện *Phiền Toái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: San nương hiểu mà

San Nương cho rằng, lấy tính tình không màng thế sự của Ngũ phu nhân, đợi đến khi nhận được tin sẽ phái người tới đón nàng, làm sao cũng đã là chuyện của hai ba ngày sau, không ngờ hôm sau còn chưa tới buổi trưa, chỗ lão phu nhân đã có động tĩnh.

Người lớn tuổi hình như rất thích náo nhiệt. Trong phòng lão phu nhân trước sau đều có tác phong vui vẻ an bình. Khi San Nương vào phòng, không chỉ có Thất cô nương và Thập nhất cô nương thuộc biên chế của Tây Viên, mà còn có quân dự bị Thập tứ cô nương cũng ở đây, và quân dự bị Đại nư nư của nhà Đại ca, cùng với đại phu nhân Trần thị hiện đang quản gia, và đại thiếu phu nhân Triệu thị - con dâu của bà, mọi người đang ở trước mặt lão phu nhân hầu hạ.

Thấy San Nương tới, tiếng cười của mọi người không hiểu sao định trệ một chút. Nhìn ánh mắt mọi người không biết là đồng tình thật hay giả vờ, San Nương nhin không được thờ dài, an ủi mình —— chỉ cần vượt qua cửa ải này, về sau nàng sẽ không cần tiếp tục lên dây cót tinh thần, ứng phó với những người không muốn ứng phó này nữa.

“Tiểu Thập tam nhi đến rồi.” Lão phu nhân được Thập tứ cô nương và Nư nư một trái một phải vây quanh vẫy vẫy tay với San Nương, cười rất hiền lành, “Mau tới đây, mau tới đây, hôm đó ta nói sao nhỉ? Không ngờ rốt cuộc đề ta nói trúng, phụ thân và mẫu thân con quả nhiên ở nhà nhớ con, còn phái người tới thăm con đấy.”

Chỉ tới ‘thăm’, chứ không phải tới ‘đón’ nàng à?!

San Nương chớp mắt một cái, khi giương mắt nhìn lão phu nhân, chỉ thấy dưới mí mắt kia của lão phu nhân, trong đôi mắt vẫn long lanh như cũ lại mang theo vẻ dò xét.

Vì vậy, San Nương liền biết, có phiền toái rồi.

Hiển nhiên, cách hai ngày, sau khi con giận của lão phu nhân tan đi, lúc này ít nhiều gì đã có chút phục hồi tinh thần.

—— Cũng đúng thôi, trong các cô nương ở Tây Viên có tiền đồ nhất, nghe lời nhất, cầu tiến nhất là Thập tam cô nương, sao có thể bỗng chốc biến thành con người khác, trở nên lười biếng lười nhác cơ chứ? Dù sao cũng phải có nguyên nhân! Lão phu nhân phục hồi tinh thần, lúc này, trong lòng không có nghi vấn mới lạ!

Nếu nàng muốn thoát thân khỏi Tây Viên, thì phải cố gắng hơn nữa mới được.

San Nương nghĩ xong, bèn cười cong đôi mày lá liễu, cũng không đi nhìn xem hai phụ nhân bên dưới kia rõ ràng do mẫu thân và phụ thân nàng phái đến, chỉ đón tay lão phu nhân vươn ra, đi tới cười hi hi thỉnh an lão phu nhân trước, cũng hành lễ với đại bá mẫu và đại tẩu Triệu Thị đứng phía sau lão phu nhân, rồi xoay người chào hỏi với các tỷ muội, cuối cùng trêu chọc Đại nương nư, lúc này giống như vô tình chen vào giữa lão phu nhân và Thập tứ nương, đẩy Thập tứ nương sang bên cạnh.

Biểu hiện lần này của nàng, rõ ràng để lão phu nhân cảm thấy, nàng vẫn có lòng tranh sủng một chút ở trước mặt mình. Vì vậy lão phu nhân chỉ làm như không thấy vẻ mặt xám xịt của Thập tứ, kéo tay San Nương hỏi: “Lúc này Đại bá mẫu của con còn nói, phương thuốc lần này do Khuê đại phu của Đại Đức đường kê. Khuê đại phu kia vốn là người ở thái y viện lui về, xem mạch tất nhiên không tệ, con uống xong thấy có khởi sắc không?”

Sao San Nương có thể nghe không hiểu, lão phu nhân đây đang cho nàng một bậc thang chứ?

Lại nói, lão phu nhân này, thật ra San Nương coi như có chút hiểu rõ, tính tình cương ngạnh, không cho phép ai có chút ngỗ nghịch. Như cha ruột San Nương - Ngũ lão gia chẳng hạn, rõ ràng là con út của lão phu nhân, theo lý thuyết chắc hẳn sẽ được lão phu nhân sủng ái nhất, nhưng vì trời sinh ông có tính chầy lười, không nghe lão phu nhân dạy bảo, mới bị lão phu nhân trục xuất ra khỏi tầng lớp quyền lực của Hầu gia, hiện nay cũng chỉ ở nhà làm một con sâu gạo thôi.

Về phần San Nương, hết lần này tới lần khác thất lễ với lão phu nhân, nếu đổi lại là người khác, thì chỉ sợ lão phu nhân đã sớm trở mặt, lần này còn cho nàng thêm một lần cơ hội. ...

San Nương cảm thấy, phần coi trọng này quả thật hơi ‘nặng’ đấy...

Phần ‘coi trọng’ này, nếu đổi lại là kiếp trước, vẫn là Thập tam cô nương có ‘lòng cầu tiến’, thì e rằng cảm động đến rơi nước mắt từ lâu rồi, nhưng vị này hôm nay đã ‘hoàn toàn tỉnh ngộ’, chỉ hồ hững nói: “Chính là vậy ạ. Đại phu nói, bệnh tới như núi sập, bệnh đi như kéo tơ, bảo con từ từ đừng bệnh.”

Ánh mắt dưới mí mắt lão phu nhân lập tức sắc bén vài phần. Chợt ti mi quan sát, lão phu nhân nghĩ, bà ta hình như đã biết nha đầu này mắc bệnh gì rồi — Chẳng phải mấy năm nay đều làm người đứng đầu Tây Viên sao, khiến cái đuôi của tiểu Thập tam nhi vênh lên tận trời, giờ trở nên ‘cây tài khinh người’!

Phải nói rằng nguyên nhân làm lão phu nhân hai lần ba lượt phá vỡ quy củ của mình, ngoại trừ vì tiểu Thập tam tuy nói là thứ xuất, nhưng trên người rót cuộc chảy dòng máu của mình, còn có mấy phần yêu nhân tài. Bất quá, lão phu nhân cũng biết rõ, một người có tài năng, một khi trở nên tùy hứng cao ngạo không đúng mực, không biết hai chữ ‘khiêm tốn’, người như thế cho dù có ưu tú chẳng nữa, cũng không thể chấp nhận được.

Rõ ràng tiểu Thập tam nhi này suốt mấy năm qua bị bà ta chiều hư rồi!

Nghĩ vậy, về mặt lão phu nhân lập tức lạnh nhạt đi vài phần.

— Cũng tốt, con người đã có so sánh, mới biết cái gì nên quý trọng. Thà nàng về sống cuộc sống không giống Tây Viên đi!

Vì vậy lão phu nhân buông tay San Nương ra, chỉ vào hai phụ nhân bên dưới nói: “Đó là người phụ thân mẫu thân con phải tới.” Rồi nói với hai người kia: “Cô nương các người tới rồi, lão gia và phu nhân các người có lời gì, cứ nói ở đây đi.”

San Nương xoay đầu lại nhìn bên dưới, chỉ thấy hai bà tử đứng đó. Một người khoảng năm mươi tuổi, có gò má cao môi mọng, trông tướng mạo có chút khắc nghiệt; Một người khác chừng bốn mươi tuổi, mặt tròn lăm cho người ta yêu thích, chỉ là ánh mắt hơi lơ lửng khiến người ta cảm thấy, người này chắc chắn không phải một chủ sự.

Quả nhiên bà tử có gò má cao kia đại diện cho hai người mở miệng trước. Bà tử ấy nặn ra nụ cười như cương thi, nói: “Lão gia và phu nhân phải nỗ lực tới thỉnh an với lão phu nhân, thuận tiện thăm cô nương một chút. Hôm nay thấy lão phu nhân tất cả đều mạnh khỏe, cô nương cũng tốt, lão gia và phu nhân nô tỳ cũng yên lòng.”

Hà? Bà tử này lại không dựa theo kịch bản!

Lúc này không chỉ có San Nương kinh ngạc, mí mắt lão phu nhân khẽ rũ xuống giống như buồn ngủ trong nháy mắt lại nhắc lên.

“Chao ôi, còn nói yên lòng cái gì, “lão phu nhân thờ dài, “Ngược lại là ta không phải mới đúng, giao một đứa trẻ ngoan cho ta, ta còn đề nó bị bệnh, giờ ta không còn mặt mũi nào gặp lão gia và phu nhân của các người rồi.”

Đại thiếu phu nhân Triệu thị ở một bên vội hỏi: “Việc này đâu trách lão phu nhân được? Do thời tiết không tốt, trong nhà rất nhiều người đều bệnh mà.”

Thất nương cũng cười phụ họa: “Đúng đúng, mấy ngày nay nương con cũng không thoải mái lắm, chỉ không dám nói cho lão phu nhân biết thôi.”

Đại phu nhân cười nói: “Nha đầu chết tiệt này, cái gì cũng nói ra hết! Ta đâu có bệnh tật gì, chỉ là bệnh vặt thôi.”

Lão phu nhân nghiêm mặt nói: “Ngươi đừng ý bần thân trẻ tuổi mà làm bừa, lúc này bệnh vặt, về sau đến cái tuổi của ta, các người sẽ biết lợi hại! Tức phụ của lão đại, ta khuyên người nên học theo tiểu Thập tam, chăm sóc bản thân nhiều tí, nếu không bệnh vặt sẽ thành bệnh lớn vậy thì không tốt. Các người nhìn Thập tam đi, mới bảy nhiều tuổi cả ngày đã ủ rũ mất tinh thần, cứ tiếp tục thế này sao được? Tây Viên này của ta không có lúc nào thanh tịnh, suốt ngày người đến người đi, muốn kêu nó nghỉ ngơi cũng khó. Nó về nhà ngược lại còn thanh tịnh hơn chỗ ta, ta đang nghĩ có nên đưa nó về hay không, chờ khỏe rồi lại đón vào.”

San Nương rũ mắt xuống không lên tiếng, bà tử có tướng mạo khắc nghiệt bên dưới lại nóng nảy trước, cất giọng nói: “Việc này không được!”

Bà ta đột ngột lên tiếng, nhất thời khiến mọi người nhìn chằm chằm bà ta liên tục.

Lão phu nhân với nếp nhăn đầy mặt run rẩy một cái, mới ép mình lộ ra nụ cười hòa ái, hỏi lão nô tài không thức thời này: “Sao không được?”

Lúc này bà tử kia phục hồi tinh thần, chỉ sợ cũng ý thức được sự lỗ mãng của mình, chỉ lúng ta lúng túng nói: “Chỗ lão phu nhân cái gì cũng tốt, cô nương ở chỗ lão phu nhân quen được nuông chiều rồi, e rằng đón về sẽ không quen.”

Lời này... dứt khoát nói thì dễ mà nghe thì khó! Đơn giản mà nói, là Ngũ phòng kiến thức hạn hẹp, để lão phu nhân nuôi con gái dùm bọn họ; Sâu xa mà nói, chính là Ngũ phòng không có ý định đón Thập tam cô nương này về!

Vì vậy tầm mắt mọi người đều nhìn về phía San Nương, không khỏi mang theo hàm xúc sâu hơn.

Kỳ thật, San Nương rất muốn tự mình mở miệng nói rằng: Đón ta về đi, ta bệnh đấy, ở lại chỗ lão phu nhân không tốt, có thể lây bệnh cho lão phu nhân... Nhưng nàng cũng biết, lúc này nàng không thể mở miệng, chỉ cần vừa mở miệng, nói không chừng kiểm cũi ba năm thiêu một giờ.

May mà hai bà tử Ngũ phòng phái tới chẳng phải ai cũng không đáng tin cậy. Bà tử có tướng mạo khác nghiệt thấy mọi người nhìn chăm chăm bà ta, ít nhiều gì cũng biết mình nói sai, không khỏi sợ hãi một trận, lặng lẽ kéo vạt áo bà tử có gương mặt tròn bên cạnh.

Bà tử có gương mặt tròn khoanh tay đứng bên cạnh bà ta, trong lòng không nhìn được thâm hận một trận, nhưng bà cũng biết bà tử có gương mặt ngựa này đã mất thể diện ở trước mặt lão phu nhân, mà người trở về chịu tội cũng chỉ có mình bà!

Cực kỳ bất đắc dĩ, bà tử có gương mặt tròn đứng ra, cười nói: “Chỗ lão phu nhân tất nhiên cái gì cũng tốt, nhưng nô tỳ không thể vì lý do như vậy mà một mực bảo lão phu nhân vất vả vì cô nương nô tỳ, việc này cũng quá bất hiểu. Trước khi tới lão gia và phu nhân nô tỳ đều không biết cô nương bị bệnh, nếu biết, tất nhiên đã sớm đón cô nương về, sao có thể để lão phu nhân vì cô nương nô tỳ mà nhọc lòng chứ? Lão phu nhân cứ yên tâm, đợi cô nương nô tỳ khỏe lại, nô tỳ sẽ đưa cô nương tới phụng dưỡng lão phu nhân.”

Lúc này mới giống lời của người nói nè!

Tình tiết không theo kịch bản cuối cùng cũng rẽ trở về, nếp nhăn trên mặt lão phu nhân cũng dần ra, nhìn bà tử có gương mặt tròn cười rất là ấm áp, “Cũng đúng, ô vàng ô bạc không bằng ô đất của mình, nghĩ đến Thập tam rồi nhà nhiều năm thế, chắc rất nhớ nhà, trở về ít ngày cũng tốt. Chỗ của ta lộn xộn, vốn không phải chỗ tốt để điều dưỡng, đợi mai này Thập tam khỏe, ta lại đón nó về.”

Do đó, chuyện San Nương về nhà rốt cuộc cũng có một kết cục đại viên mãn — chỉ là về mặt bà tử có tướng mạo cay nghiệt không hài lòng lắm.

Lão phu nhân lại không ép San Nương lập tức rời đi, xoay đầu kéo tay San Nương, cẩn thận dặn dò, “Đừng vội trở về, bảo bọn nha hoàn từ từ dọn dẹp, thứ nào con cần dùng tới mới mang theo, về sau còn trở lại mà.”

—— San Nương không khỏi nghĩ, ngụ ý của lão phu nhân lẽ nào nói: Nên mang thì mang đi, không nên mang thì đừng mang, bà ta còn tính giữ lại để cô nương kế tiếp tiến vào có thể dùng...

Nhưng mặc kệ lần này lão phu nhân có dụng ý gì, nói chung, sau khi dặn dò xong, lão phu nhân bèn sai người đưa hai bà tử không đáng tin cậy mà Ngũ phòng phái tới và San nương về viện của San Nương.

Đúng rồi, thực ra ‘không vội’ của lão phu nhân chỉ nói thể thôi, chứ trong lòng muốn đuổi người ta đi càng sớm càng tốt đấy.

San Nương hiểu mà.

Bạn đang đọc truyện *Phiên Toái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 6: San nương không hiểu

San Nương không hiểu thực ra là hai bà tử trước mắt này.

Bà tử có tướng mạo cay nghiệt họ Mã (coi như rất hợp với gương mặt ngựa của bà ta), là nhũ mẫu của Ngũ phu nhân; Bà tử mặt tròn họ Phương (San Nương bày tỏ, họ này rất hay!), là a hoàn của phu nhân. Chẳng qua, ở trước mặt Ngũ phu nhân, rõ ràng Phương ma ma không có địa vị bằng Mã ma ma.

Ban nãy mới rời khỏi địa bàn của Lão phu nhân, Mã ma ma kia liền trách cứ Phương ma ma: “Người tính toán gì đó? Đón cô nương chuyện lớn vậy, sao người lại mở miệng nói?! Trở về xem phu nhân trách phạt người thế nào!”

Phương ma ma một bụng tức giận, nhưng cũng không dám biện bạch, chỉ cúi đầu im lặng.

San Nương vốn còn muốn thuận theo, cũng không có ý định mở miệng dưới tình huống không rõ ràng này, chẳng ngờ Mã ma ma kia lại xoay người nổ sừng với nàng.

“Cô nương cũng thật là, đang tốt đẹp bị bệnh làm chi?! Còn ảm ỉ đến mức bị lão phu nhân đưa về dưỡng bệnh! Sao không nghĩ cho phu nhân chứ...”

Bà ta còn chưa nói hết, San Nương đã đứng dậy.

Mã ma ma nhú mày, nhìn San Nương bằng ánh mắt kỳ quái.

San Nương cười nói: “Mã ma là ai?”

Mã ma ma sững sờ, nhất thời không hiểu ý San Nương.

San Nương cười, lại hỏi: “Mã ma có biết ta là ai không?”

Mã ma ma lại sững sờ.

San Nương liền biết, người này chỉ là cái chày gỗ. Nàng nhoen miệng cười, nói: “Mã ma không biết à? Xem ra quả nhiên ma ma đã lớn tuổi, trí nhớ sa sút hẳn.”

Nàng thoáng nhìn Phương ma ma, quyết định bán cho người này một ân tình, nói: “Mã ma trách lầm vị ma ma này rồi, hôm nay nếu không phải Phương ma ma chữa lời, e rằng ma ma đã chọc phải đại – phiền toái. Ta khuyên ma ma đừng khó chịu nữa, muốn nói gì gì đó, cũng nên nhìn rõ hẳn nói.”

Nói xong, khóe môi vẫn mỉm cười, khẽ gật đầu với Mã ma ma, rồi thân nhiên lướt qua bên người hai ma ma.

Theo sau nàng, đại nha hoàn Song Nguyên dẫn Tam Hòa, Tứ Hỷ, Ngũ Phúc, còn có ma ma giáo dưỡng - Vương ma ma, cùng với đám tiểu nha hoàn đang chờ ngay cửa, tất cả đều yên lặng đuổi theo. Một hàng người rồng rắn hầu hạ, trông cực kỳ khí thế, huống chi hành động cử chỉ của từng người đều chỉnh tề quy củ thể hiện phong phạm thế gia, vô hình trung lại làm tôn thêm phong thái vẻ vang của chủ tử các nàng hầu hạ.

Tư thái này, lập tức ép Mã ma ma chỉ có thể làm mưa làm gió trong Ngũ phòng nhỏ nhỏ mất hết sự kiêu căng.

Mã ma ma là một cái chày gỗ, nhưng rõ ràng Phương ma ma không phải. Lúc này ánh mắt Phương ma ma nhìn Thập tam cô nương không khỏi mang theo mấy phần thận trọng —— xem ra vị Thập tam cô nương bảy tuổi rời khỏi nhà này, không giống về bề ngoài... ừm, tươi cười đáng yêu.

Năm xưa, lúc đến tết, Phương ma ma từng nhận nhiệm vụ tới phòng chính thỉnh an, nên bà cũng không xa lạ gì với Thập tam cô nương. Chỉ là, thời điểm đó Thập tam cô nương trông rất chừng mực, không dễ dàng cười với người khác, nếu cười thì cũng cười một cách tôn quý thông dong, đầu gối bẩy giờ... hoạt bát dí dỏm thế...

Dọc đường đi, hai vị ma ma đều lên đánh giá San Nương. San Nương vờ như không biết, vẫn vênh môi, vừa lòng thỏa mãn đến viện của mình —— cũng đúng, mất một phen công sức của nàng, rốt cuộc mới được như ý nguyện, lúc này nàng mất hứng mới là lạ.

Chẳng qua, nàng cao hứng, nhưng người khác thì sợ hãi. Vừa vào viện nàng liền thấy nét mặt hoảng loạn của đám tiểu nha hoàn, bà tử.

San Nương đã sớm biết, tin tức trong Tây Viên quả nhiên đều có một chân của Phong thần, chỉ cần không ai có sức giấu giếm tin tức thì chỉ trong nháy mắt, toàn bộ người muốn nghe đều nghe được phong thanh.

Nhũ mẫu đứng cạnh cửa chờ San Nương, thấy San Nương trở lại, lập tức nghiêng đầu dò hỏi. San Nương mỉm cười gật đầu với bà một cái, nhũ mẫu liền hiểu quả nhiên cô nương đã đạt được ý nguyện. Vì vậy bà cũng không nhiều lời, xoay người trở vào buồng trong, thông dong trấn định thu dọn rương y phục, trang sức của cô nương.

Ngược lại đám người Song Nguyên và Vương ma ma đi theo sau, mặc dù người đã trở về, nhưng đều có bộ dáng hồn không ở nhà.

Ngoại lệ duy nhất chính là Tam Hòa.

San Nương ngồi trên ghế bành ở tiền đường, chỉ có Tam Hòa còn nhớ tiến lên rót chén trà cho nàng, sau đó mới cung kính lui xuống.

Kỳ thật phải nói rằng, lúc lão phu nhân sai người tới gọi, ắt hẳn trong lòng vài người đều có tính toán. Hơn nữa San Nương có ý dẫn theo toàn bộ nha hoàn, bà tử được đặt tên đến phòng chính, vì đề những người này có thể biết tiến triển của sự việc đầu tiên, cũng khiến nàng tiết kiệm chút lời nói.

San Nương liếc nhìn đám nha hoàn bà tử đứng trước mắt, cảm nắp đầy chén trà lên, học cách của lão phu nhân ra vẻ gạt lá trà ngâm chưa thấm vị trong chén trà, sau đó chẳng uống ngụm nào để chén trà sang một bên, cũng không để ý đám nha hoàn của nàng, mà chuyển hướng sang hai ma ma đang bị khí thế của nàng chế trụ là Mã ma ma và Phương ma ma trước, cười nhả nhận nói: “Hai ma ma ngồi tí đi, đợi ta thu dọn ở đây một chút, chúng ta lại...”

Nàng còn chưa dứt lời, Mã ma ma đã nói: “Cô nương đừng vội thu dọn, tốt xấu gì cũng phải trở về thương lượng với phu nhân một chút mới được, sao cô nương có thể đi như vậy chứ?!”

“Hừm?!”

Đôi mắt lá liễu hẹp dài của San Nương khẽ híp lại, híp thành một vầng trắng non cong cong, mặc dù trong mắt vẫn mang theo ý cười, nhưng nụ cười ấy khiến sống lưng người ta rùng mình một trận.

—— Ma ma này rốt cuộc bị sao nhỉ, thực sự tưởng mình có mặt mũi lắm à?!

San Nương với hai kiếp làm người vẫn là lần đầu tiên gặp được một hạ nhân không hiểu phép tắc thế. Lại còn là nhũ mẫu của Ngũ phu nhân chứ!

Vì bà ta là nhũ mẫu của Ngũ phu nhân nên mới tự cho rằng thân phận mình khác với người khác nhỉ.

Nghĩ vậy, San Nương nghiêng đầu lần nữa bung chén trà mới bỏ xuống lên, vừa mắt tập trung cảm nắp chén đùa bốn lá trà, vừa rừ mắt cười nói: “Ý ma ma là, lời của lão phu nhân không tính, chỉ có phu nhân nói mới tính, đúng không?”

Nàng giương mắt nhìn Mã ma ma.

Nhất thời, Mã ma ma bị ánh mắt cười híp cả mắt kia của nàng nhìn đến mức không thờ được.

San Nương lại mỉm cười, để chén trà xuống, nói: “Không biết ma ma ở trước mặt phu nhân có đáng vẻ gì, nhưng nói thật, ma ma làm ta hết sức khiếp sợ. Ma ma ở trong phòng ta,” nàng hất cằm về phía Vương ma ma, “Chính là ma ma giáo dưỡng do lão phu nhân phái tới đây, cho tới bây giờ vị ma ma này chưa từng không nghe lời ta, cũng chưa từng không có phép tắc nói chuyện với ta. Ma ma cho rằng mình là ai? Còn nữa, bình thường ma ma cũng nói vậy với phu nhân há?!”

San Nương thật sự không biết, Mã ma ma luôn nói vậy với Ngũ phu nhân.

Mặc dù trước kia nàng không biết, nhưng thấy Phương ma ma đột nhiên rừ mắt xuống, trong lòng San Nương chợt rùng mình, liền biết nàng lại đoán trúng! Do đó vị Ngũ phu nhân không nhớ nổi đáng đáp kia thoảng cái phác họa một bóng mờ trong đầu nàng.

Nhìn bà tử không biết phép tắc này, nghĩ tới phu nhân không màng thế sự kia, San Nương nhịn không được vươn tay chống trán —— nàng chỉ nghĩ chạy ra khỏi Tây Viên là có thể sống thanh nhàn, nhưng giờ xem ra, trong nhà hình như cũng không thanh tịnh như nàng tưởng...

Phiền thật. San Nương âm thầm nhủ vậy.

Mã Mã ma ma có lẽ cho tới bây giờ chưa từng bị mất thể diện như thế trước mặt mọi người, lúc này đã đỏ mặt từ sớm. May mà sọ não của bà ta vẫn chưa hoại tử hoàn toàn, mặc dù đề nén cơn tức giận, nhưng rốt cuộc cũng biết rằng không thể chống đối San Nương ở trước mặt mọi người, trong bụng lại âm thầm ghi nhớ món nợ này của San Nương.

San Nương lại nói: “Tuy nhiên ma ma nói cũng đúng, chỗ lão gia phu nhân vốn không biết ta phải trở về, ma ma xác thực nên trở về thông báo một tiếng mới đúng. Nếu không thì, cực khổ cho ma ma chạy đi chuyển này? Bảo rằng ta theo sau trở về.”

Cân nhắc hơn thiệt. Dù biết Ngũ phòng không ổn, nhưng San Nương chẳng muốn nán lại lâu thêm trong Tây Viên này, nàng xoay đầu nhìn chiếc đồng hồ Tây Dương. “Còn chưa tới giờ Ngọ, chúng ta cứ từ từ dọn dẹp, có lẽ trước khi trời tối sẽ thu thập xong. Thỉnh ma ma nói với phu nhân một tiếng, nếu trong nhà không tiện phái xe tới đón, thì cùng lắm ta mượn xe của lão phu nhân vậy.”

—— Ý đó nghĩa là hôm nay nàng nhất định phải đi!

Thấy vẻ mặt ngờ ngác không phản ứng kịp của Mã ma ma, San Nương tao nhã lễ phép hơi khom người với Mã ma ma, cười híp mắt nói một tiếng: “Làm phiền ma ma đi chuyện này.”

Mã ma ma há miệng, nhưng chẳng nói được chữ nào, chỉ có thể nghiêng rằng thi lễ một cái, không cam lòng lui ra ngoài —— cũng đúng thôi, lão phu nhân đã lên tiếng, cho dù trở về thương lượng thế nào, Thập tam cô nương không thể không đón về.

Có điều một cô nương thứ xuất, trở về không phải vẫn kiếm ăn dưới trướng phu nhân sao!

Mã ma ma tự cho là đúng bí mật ném ánh mắt hung dữ về phía San Nương, gót chân chợt xoay, thờ phỉ phỉ rồi đi.

Mã ma ma đi rồi, Phương ma ma ngược lại rất cơ trí, chủ động xin đi giặt giặc giúp nhũ mẫu thu dọn hành lý, lúc này San Nương còn những chuyện khác phải xử lý, bèn cười đáp lại.

Chờ sau khi Phương ma ma vào nội thất, San Nương mới nghiêng đầu nhìn mấy nha hoàn và Vương ma ma.

Lúc này, mấy nha hoàn mất hồn đã tìm về ba bốn thần trí, đều ríu rít làm bữa muốn đi hỗ trợ, San Nương đưa tay ngăn các nàng lại, “Chuyện này trước không vội, ngược lại chuyện hôm qua ta nói với các người, các người suy xét thế nào rồi? Ta không ngờ ta sẽ đi nhanh vậy, vốn còn nói, nếu các người có tính toán gì, ta sẽ cố hết sức giúp một tay, nhưng giờ xem ra có lẽ không giúp được. Chẳng qua, rốt cuộc các người có tính toán gì không? Muốn ở lại không?”

Lúc nàng nói chuyện, toàn bộ những nha hoàn khác đều đứng lại nghe nàng nói, chỉ có Tam Hòa là không dừng lại, vẫn đưa tay vén rèm treo trước cửa nội thất.

“Tam Hòa?” San Nương gọi nàng lại.

Tam Hòa xoay đầu cười nói: “Hiện giờ cô nương đừng gọi em, cô nương đã nói, trước trời tối phải về nhà, thu dọn cho cô nương xong, em còn phải thu dọn đồ đạc của mình nữa.”

San Nương nghe thế cười híp mắt, cũng không gọi Tam Hòa nữa, mà nghiêng đầu nhìn những người khác.

Song Nguyên, Tử Hi và Vương ma ma, tất cả đều tránh né ánh mắt nàng, chỉ có Ngũ Phúc là thẳng thắn nhìn nàng.

“Sao?” San Nương hỏi.

Ngũ Phúc lắc đầu, lại nghiêng đầu nghĩ ngợi, sau lại nhìn San Nương. Dừng một chút, lại lắc đầu —— lần này lắc càng kiên định hơn, nói: “Đúng vậy, việc này cũng quá gấp gáp, chỗ em còn rất nhiều thứ cần thu dọn đây!” Nói xong, nàng cũng bước vào phòng.

Tam Hòa quyết định đi theo nàng, San Nương cũng không bắt ngờ —— Nha đầu đó vốn chẳng có dã tâm gì, hầu hạ cho ai, đối với nàng ấy không có khác biệt lớn; Ngược lại sự lựa chọn của Ngũ Phúc khiến San Nương hơi bất ngờ, nhưng suy nghĩ một chút, lại cảm thấy không bất ngờ lắm —— Mặc dù Ngũ Phúc cũng có ‘lòng cầu tiến’, nhưng nàng ấy càng sợ phiền toái hơn.

Được rồi, dầu gì về điểm này, chủ tớ các nàng đều giống nhau.

Khóe miệng San Nương nhếch lên, nhìn rèm cửa vẫn đứng đưa kia, xoay đầu lại, nhìn những người khác vẫn cúi đầu tránh né ánh mắt nàng, cười nói: “Cứ như vậy đi, Tam Hòa, Ngũ Phúc đi theo ta, mấy người các người...”

Đột nhiên nàng ngừng một lát, ngón tay không tự chủ khẽ ấn thái dương hai cái, lại lặng lẽ chặt lưỡi, làm bữa một câu: “Phiền toái.” Vì nàng chợt phát hiện, nàng đã bỏ sót một chuyện...

Bạn đang đọc truyện *Phiền Toái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Trong nhà loạn quá

San Nương nhũ mảy, rũ mắt xuống trầm tư trong chốc lát, lúc lần nữa ngược mắt lên, nét mặt vốn thoải mái nhẹ nhàng kia bỗng chốc trở nên nặng nề.

“Được rồi, cứ như thế đi,” nàng cười cười, nụ cười hơi trùng xuống. “Bất quá dễ hợp dễ tan, lúc này vẫn chưa tới thời gian tan rã, chỉ sợ phải phiền mấy vị cực khổ một chút, giúp ta dọn dẹp đồ đạc... Á, đúng rồi, lão phu nhân nói, nên thu dọn thì thu dọn, vậy không nên thu dọn thì tuyệt đối đừng thu dọn cho ta.”

Sắc mặt chợt thay đổi này cùng với lời nói có phần hờn giận, nghe vào tai đám người Song Nguyên, nhất thời biến thành, hóa ra Thập tam cô nương cũng không hề hứng với chuyện bị lão phu nhân đuổi ra khỏi Tây Viên như về bề ngoài. Lúc này tất cả đều ngả bài, rốt cuộc Thập tam cô nương cũng không giả vờ hiền lương nổi, để lộ bản tính.

Đúng lúc Ngũ Phúc từ nội thất bước ra, nàng vốn muốn gọi một tiểu nha hoàn tới giúp dời rương hòm, nghe San Nương nói thế, bèn xoay đầu ngu ngơ hỏi, “Vay cái gì không nên dọn dẹp?”

San Nương không đổi sắc mặt đáp: “Thứ lão phu nhân không nói cho ta, thì không phải của ta.”

Nhất thời, đám người Song Nguyên và Vương ma ma lại đưa mắt nhìn nhau.

Ngũ Phúc chớp mắt một cái, bỗng xoay người lại, chạy đến trước chiếc bàn to bằng gỗ tử đàn, cố hết sức ôm đồng hồ Tây Dương kia xuống, ngoảnh đầu cười nói với San Nương: “Đã thế, món này nên mang đi. Trước đây lão phu nhân bảo chỉ cần cô nương sửa được sẽ thuộc về cô nương, món này do chính tay cô nương sửa mà.”

San Nương sững sờ, giờ mới nhớ ra, đây là sở thích lúc còn bé của nàng —— A, không, thực ra cũng không phải ‘lúc còn bé’... Lấy tuổi tác bây giờ mà nói, tức là một hai năm trước —— Chẳng qua, về sau lão phu nhân nói, thứ này không phải sở thích một thực nữ nên có, nàng cũng từ bỏ luôn...

Ngũ Phúc ôm đồng hồ trong lòng cười đến mức chỉ thấy răng không thấy mắt đâu, “Em nghe nói, món này đáng giá năm vạn tiền vàng đó!”

Ngẩng nụ cười giống như kẻ tham tiền của Ngũ Phúc, đáng lẽ San Nương đã lên kế hoạch phải mất mác chột không nhìn được, đỡ trán cười lắc đầu —— Ừm, được rồi, ở trong mắt đám người Vương ma ma, đây là cười khổ.

San Nương đang lắc đầu cười, ngoài cửa có tiểu nha hoàn báo lại, nói là Đại thiếu phu nhân tới.

Chân mày của San Nương lập tức nhướng lên —— Nàng nói rồi mà, chỗ này nàng đã sắp xếp thể trận trả lại nha hoàn bà tử, sao lão phu nhân không nghe được động tĩnh chứ. Mà dưới tình huống bình thường, nếu nàng vẫn có chút ‘lòng cầu tiến’, thì sẽ không vội vàng trả người như vậy, ít nhất cũng phải kéo dài tới mức không ở lại được mới đi... Gấp gáp thể, giống như đang nói với mọi người, nàng vội vàng muốn trốn khỏi Tây Viên —— Mặc dù đây là sự thật.

Mà lão phu nhân kia, cái khác không nói, nhưng có một chút ‘cổ quái’ là, bà ta không được như ý, thì người cũng đừng mong được như ý. Hôm nay cho dù bà ta chẳng muốn giữ San Nương lại, nhưng thấy San Nương vội vàng muốn thoát khỏi vậy, chỉ sợ bà ta cố tình tiếp tục giữ nàng đấy.

May mà đúng lúc nàng tỉnh táo, San Nương không khỏi âm thầm cảm thấy may mắn.

“Mau mời.” Nàng nói.

Chỉ là chút phiền toái, diễn một tuồng kịch thôi, không khó.

Lúc Đại thiếu phu nhân Triệu thị tiến vào, chỉ thấy San Nương ngồi một mình ở tiền đường, dáng vẻ kinh hồn bạt vía muốn che giấu lại không thể che giấu nổi. Dáng người nho nhỏ kia, cứ có độc lọt thõm trong chiếc ghế bành như thế, trông nhỏ gầy, bất lực như bất cứ lúc nào cũng có thể bị nuốt chửng.

Thấy Đại thiếu phu nhân vào cửa, San Nương chớp mắt vội vàng đứng dậy đón Đại thiếu phu nhân. Do đó, hình tượng cô độc bất lực ban nãy kia chỉ trong nháy mắt liền không thấy đâu.

Thấy San Nương lên dây cót tinh thần gắng gượng cười, sai người bưng trà dâng điểm tâm, Đại thiếu phu nhân vội vàng khoát tay cười nói, “Thoái mái đi, sắp đến giờ ăn trưa rồi, lúc này không cần ăn điểm tâm gì đó đâu.” Lại nhìn San Nương nói, “Muội ổn chứ?”

San Nương gạt mình, bồng cúi đầu, xoay người rót một chén trà cho Đại thiếu phu nhân, đưa tới trước mặt Đại thiếu phu nhân, mím môi cười nói: “Muội có gì không ổn đâu.” Lại nói, “Không ăn điểm tâm, uống tí trà cũng được, chỉ sợ về sau sẽ không còn cơ hội mời đại tẩu uống trà.” Nói xong lời cuối cùng, trong giọng nói rõ rệt mang theo chút buồn bã.

Triệu thị giương mắt nhìn nàng, tiếp nhận chén trà đặt lên bàn, lại phất tay bảo tất cả người trong phòng đều lui ra ngoài, lúc này mới kéo tay San Nương, thấp giọng hỏi: “Ta đang hỏi muội, muội rốt cuộc bị sao vậy? Trước đây muội đâu phải người không suy tính thế!”

Nàng ấy nhìn nội thất treo mảnh. Tuy không thấy bên trong, nhưng nha hoàn bà tử ban nãy nói đuôi nhau ra ngoài vẫn khiến nàng ấy đoán được, các nàng chắc đang thu dọn đồ đạc, “Xem bộ dạng muội kìa, tính dọn ra ngoài thật hả? Ta nói này, muội nên cúi đầu xin lão phu nhân tha thứ đi.”

San Nương rũ mắt xuống, mang theo oán khí không hề nén được, quát cường lắc đầu nói: “Không dọn ra ngoài lại ở lại như vậy sao?! Lão phu nhân đã nói thế, muội có chấp ở lại cũng đâu có ý nghĩa.” —— Cuối cùng là khẩu khí giận dữ.

Triệu thị chớp mắt một hồi nhưng không nói chuyện.

San Nương lại cười lạnh nói: “Quả nhiên như mọi người nói, hoạn nạn thấy chân tình, hôm nay toàn bộ người trong Tây Viên, e rằng ai cũng nóng lòng muốn xem trò cười của muội, chỉ có đại tẩu còn nhớ muội, ngay cả người ở chỗ muội...” Nàng ngừng một chút, lắc đầu cười khổ, “Không đối gat tẩu, muội vốn không ngờ chuyện sẽ đi đến bước này, đáng lẽ chỉ muốn mượn chuyện này thử các nàng một lần, chẳng ngờ những người đó không ai đáng tin hết... Bất quá không trách các nàng được, vốn dĩ người không vì mình trời tru đất diệt, muội chỉ không rõ, muội làm người thất bại vậy ư? Chỉ mắc chút bệnh, mà ngay cả lão phu nhân cũng cảm thấy muội lười biếng...”

Nàng kéo Đại thiếu phu nhân nói liên miên oán giận một trận, cũng không chút cảm thấy bản thân mình có lỗi, ngược lại giống như người trong thiên hạ đều có lỗi với nàng. Ánh mắt đại thiếu phu nhân nhìn không được bền lơ lửng. Lại uống cạn một chén trà, đại thiếu phu nhân cảm thấy công phu biểu hiện hẳn là đủ rồi, liền đẩy tay San Nương đang lôi kéo nàng ấy không buông ra, vừa dịu dàng vừa kiên quyết cáo từ.

Nhìn bóng lưng nàng ấy, lúc này San Nương mới hoàn toàn thở phào nhẹ nhõm.

“Haizzz, phiền toái.”

Nàng lắc đầu thờ dài, trông giống như rất phiền não. Bàn tay chống trán kia hơi dờ xuống khoe môi, che đậy vẻ cực kỳ đặc ý gần như sắp hiện ra mặt.

Giống như San Nương đoán, sau khi Đại thiếu phu nhân ra khỏi viện của San Nương, bèn vào viện của lão phu nhân.

Lão phu nhân đang dùng bữa trưa nghe Đại thiếu phu nhân thưa lại xong, cười lạnh, “Quả nhiên giống như lão tử nhà nó, đúng là con lừa bướng bỉnh chẳng biết tốt xấu! Nếu nó một lòng muốn chết, thì tại sao nguyên cho nó đi, cũng để cho người ta biết, Tây Viên của ta đây không phải chỉ có thể vào mà không thể ra!”

Đại thiếu phu nhân cảm khái: “Trong mấy cô nương, con vốn thấy Thập tam muội muội là người đáng tin nhất, sao đột nhiên trở nên như vậy?”

Lão phu nhân khẽ hừ một tiếng, lấy khẩu khí người từng trải đứng ngoài cuộc nói: “Lòng người chậm rãi nuôi lớn. Chỉ mong từ nay về sau nó có thể hiểu một ít đạo lý, biết phân lượng của mình là được.”

Khoan nói tới lão phu nhân xem như hoàn toàn buông tay Thập tam cô nương, chỉ nói bản thân San Nương.

Sau khi sai Đại thiếu phu nhân tới dò la, San Nương xoay đầu lại gọi Phương ma ma, tỉ mỉ hỏi bà tình huống Ngũ phòng.

Khi San Nương rời nhà mới bảy tuổi, có thể nói là kiến thức nửa vơi với tình huống trong nhà. Nàng chỉ biết trong nhà có phụ thân, mẹ cả, còn có một huynh trưởng và một đệ đệ, hơn nữa nàng và hai vị huynh đệ không chung một mẹ. Trừ lần đó ra, nàng chỉ biết, Ngũ phòng các nàng là sâu gạo có tiếng trong mắt người Hầu gia —— không chịu làm ăn, chỉ

biết chi tiêu.

Cũng may cha nàng là con trai ruột của lão phu nhân, tuy lão phu nhân cũng cảm thấy đứa con trai út biết tiêu mà không biết làm này chẳng có tương lai, nhưng tốt xấu gì bà vẫn có một trái tim làm mẹ. Mặc dù ghét đứa con trai út không có tương lai này, nhưng cũng không thể trở mặt nhìn con trai chết đói, vì vậy chia chút lợi lộc trong đồ cưới nuôi đứa con trai út này —— Đương nhiên, tài sản vẫn do lão phu nhân nắm.

Chẳng qua, cứ như vậy, chuyện này đã trở thành khúc mắc giữa hai huynh đệ Ngũ lão gia và Đại lão gia, con trai lớn nhất của lão phu nhân. Vì Đại lão gia nghĩ, lão phu nhân làm thế cực kỳ không công bằng —— Cũng không công bằng thật, Đại lão gia liều sống liều chết quản lý từng sản nghiệp đáng kể trong nhà, lại chẳng thấy lão phu nhân trợ cấp cho ông chút vốn riêng. Đứa đệ đệ vô dụng kia rốt cuộc không cần làm gì cả, có thể ngồi không ở nhà lấy tiền, trong lòng đại lão gia cân bằng mới lạ. Về phần ông kiểm tiền nhiều hơn đệ đệ, đó là do năng lực của bản thân ông, ai bảo lão Ngũ không có bản lĩnh đấy!

Thực ra San Nương lại cảm thấy, may mà không giao sản nghiệp trong nhà cho cha nàng. Nghe nói ngay cả sinh hoạt thông thường cơ bản cha nàng cũng không biết, từng tốn một vạn lượng bạc mua bức danh họa người khác ngẫu tạo, và lại lúc đó ngồi bán tranh cũng đã thanh minh trước mặt mọi người, đây là tranh giả.

Được rồi, đổi một góc độ khác nhìn, thực ra cha nàng rất văn nhã...

Về phần mẹ cả nàng...

San Nương ngạc nhiên phát hiện, nàng vẫn còn nhớ ít nhiều phụ thân có đáng đáp gì, nhưng lại chẳng có chút ấn tượng nào về mẹ cả —— nói cách khác, trước đó ở nhà, nàng cũng không thường xuyên gặp mẹ cả...

Mà từ giọng nói không rõ của Phương ma ma, San Nương mới hiểu tại sao lại thế.

Hóa ra, Ngũ phu nhân Diêu thị say mê thù thù (sở thích rất quái dị) từ nhỏ, thậm chí say mê tới nỗi mặc kệ chuyện nhà, không để ý tới đời, một lòng ở trong khuê phòng của bà. Bởi vậy nghe nói mỗi khi trong nhà có chuyện gì, Mã nữ hầu rất được Ngũ phu nhân tín nhiệm đều đặc biệt chọn lúc Ngũ phu nhân thù thù trong phòng đi báo cáo (tình tiết rất quen tai)...

Quả nhiên, Ngũ phu nhân cũng thiếu kiên nhẫn giống như vị hoàng đế thợ mộc[1] phá của của tiền triều, nhẹ nhàng vung tay lên —— đừng rước thêm phiền phức cho ta!

[1]Hoàng đế thợ mộc ý chỉ Minh Hy Tông, hoàng đế thứ 16 của triều Minh. Vua Hy Tông chỉ biết suốt ngày chơi bời, không ham chính sự. Đặc biệt, ngay từ nhỏ, vua đã có thích thú với việc chạm khắc gỗ, nên mặc dù tại vị, Minh Hy Tông suốt ngày chỉ biết chạm khắc, vẽ lên gỗ, nghệ thuật điêu khắc gỗ của vua rất khéo và tinh xảo. Mọi việc triều chính, Hy Tông đều giao lại cho viên hoạn quan là Ngụy Trung Hiền cùng với người vú nuôi là Khách Thị nắm triều chính. Ngụy Trung Hiền nắm quyền trong triều, gây dựng thế lực, giữ mọi quyền hành, cùng các thủ hạ hoành hành ngang ngược, tàn hại sinh dân vô cùng, đất nước trở nên kiệt quệ.

Do đó, Mã nữ hầu cứ thế dần dần trở thành ‘Cửu thiên tuế’ trong Ngũ phòng.

Huống chi, phía sau bà ta không phải chỉ có một mình bà ta...

Về phần di nương Mã thị, không chỉ là con gái nữ hầu, còn là nha hoàn hồi môn của Ngũ phu nhân, bởi vậy, cuối cùng bà trở thành thiếp của Ngũ lão gia, quả thực là chuyện rõ ràng hợp lý.

Ngũ phu nhân không chỉ bớt việc, đồng thời cũng sâu sắc hiểu được làm sao ủy quyền làm lãnh đạo, vừa mới gả tới chưa được một năm, bà đã ủy thác hết chuyện nhà cho Mã nữ hầu, cũng ủy thác luôn trọng phụ cho ba nha hoàn hồi môn. Từ nay về sau, bà chỉ vừa lòng thỏa ý chìm đắm trong cái thế giới thù thù của bà, cũng chẳng cần phiền não về những ‘chuyện dung tục’ kia.

Có điều, Ngũ lão gia cũng là một người theo đuổi lý tưởng, đương nhiên sẽ không sa vào nữ sắc, tuy Ngũ phu nhân thoáng cái đưa tới ba người thiếp, nhưng Ngũ lão gia rất nguyên tắc một lần chỉ sủng một người. Vì đầu tiên được sủng ái, sau khi sinh huynh trưởng của San Nương chưa tới hai năm đã bệnh chết, tiếp đó tới phiên mẫu thân San Nương. Mẫu thân San Nương xui xẻo hơn vị trước đó, lúc sinh San Nương không chống đỡ nổi, vì thế mới đến lượt Mã di nương, con gái Mã ma ma.

Lần này vận may Mã di nương không tệ, sau khi bình an làm ái thiếp nhiều năm, mới sinh hạ đệ đệ San Nương, hơn nữa còn vượt qua cửa ải sinh con một cách tốt đẹp. Cho nên hôm nay bên cạnh phụ thân San Nương chỉ còn một thế một thiếp như thế.

Mã Ngũ phòng hôm nay, thay vì nói là Ngũ phu nhân làm đương gia, chẳng thà nói Mã nữ hầu và Mã di nương đang thao túng.

Sau khi hiểu đại khái tình huống trong nhà, tay San Nương không nhịn được đỡ trán —— Trong nhà loạn quá...

Nàng còn tưởng ra khỏi Tây Viên là nàng có thể yên tĩnh đấy...

Được rồi, chi cần không chọc nàng, cứ kệ Ngũ phòng loạn đi. Ngay cả phụ thân, mẹ cả nàng còn không quan tâm, nàng làm cô nương xuất đầu cái gì, đúng không? Đúng không?

Chẳng qua, nguyện vọng của con người thông thường rất tốt đẹp, nhưng hiện thực cũng rất tàn khốc. San Nương không muốn giẫm lên người ta, vẫn có người giẫm lên chân San Nương thôi. Do đó...

Cuộc đời mà, chính là một phiền toái lớn!

Bạn đang đọc truyện *Phiền Toái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Từ biệt

Lại nói năm đó khi San Nương tiến vào Tây Viên, bên người bắt quá chỉ mang theo một rương y phục nhỏ và một hộp tư trang. Hôm nay đã trải qua mấy năm, nàng mười bốn tuổi phải trở về rồi, lại phát hiện, xiêm y vải vóc của nàng đóng gói được bốn rương lớn, trang sức lão phu nhân cho ước chừng cũng ba hộp, hơn nữa một số vật phẩm lễ tế mấy năm nay nàng thu thập lại chiếm hai rương lớn...

Nhìn từng chiếc rương lớn chồng chất trong viện, cùng với hộp trang sức trong lòng nữ hầu, Tam Hòa và Ngũ Phúc, đột nhiên San Nương thấy hơi ngượng ngùng.

—— Khó trách mọi người đều muốn chui vào Tây Viên, nhìn thu hoạch này đi!

Có lẽ xuất phát từ phần xấu hổ này, đợi đến chập tối, Ngũ phòng lễ la kì kèo cuối cùng cũng phái người và xe tới, nằng tới chỗ lão phu nhân từ biệt, vành mắt đỏ tới mức rất chân thành.

Vành mắt nằng đỏ, rõ ràng khiến lão phu nhân đã có tuổi thích tình cảm hết sức cảm động, vuốt tóc San Nương, nói: “Trở về đường bệnh cho tốt, đợi con khỏe lại, ta sẽ phái người tới đón con!”

Giới cho ‘phái’ người tới đón, không phái, San Nương vĩnh viễn không thể trở lại.

Được lão phu nhân dạy dỗ nhiều năm vậy, điểm này San Nương vẫn có thể nghe ra. Chẳng qua, nằng đỏ mắt dập đầu với lão phu nhân xong, cũng không dựa theo ám hiệu của lão phu nhân, nói một câu ‘Lão phu nhân nhất định phải nhớ phái người tới đón con’ với lão phu nhân —— nằng sợ một lời thành sấm.

Lão phu nhân lại bởi vì thế mà hết sức không vui. Mặc dù trong mắt bà ta, San Nương đỏ mắt chỉ đang cố vịn chết còn mạnh mẽ, nhưng không nghe lời chính là không nghe lời, lão phu nhân vốn hơi cảm động, lập tức hóa thành số không, quy chụp San Nương ‘bướng bỉnh như lão từ của nằng’, ngược lại thu lại nước mắt, hung hăng thúc giục San Nương thừa dịp trời chưa tối mau trở về nhà.

Tuy nhiên, lão phu nhân luôn chú ý tới phong độ thể gia, trong lòng có không thích tiểu Thập tam nhi chẳng nữa, thể diện quy củ nên nói vẫn phải nói. Vì vậy trước khi chia tay, lão phu nhân lại nhét không ít đồ tốt cho San Nương, khiến hành lý của San Nương xuất hiện thêm một rương hòm.

(San Nương lặng lẽ lấy lòng tiểu nhân suy nghĩ: Chiều này của lão phu nhân đại khái có thể xem như một mũi tên trúng hai con chim, ngân vàng mua cốt. Không chỉ không thu hồi xiêm y, trang sức của nằng, mặt khác còn có thưởng, người bên ngoài nhìn vào, ở góc độ nhỏ sẽ nói lão phu nhân đặc biệt ân cần; ở góc độ lớn, kỳ thật để quảng cáo cho Tây Viên đấy —— Nhìn đi, ngay cả một cô nương dọn ra khỏi Tây Viên ‘đường bệnh’ cũng có thể thu hoạch khá dồi dào, nếu ở lại Tây Viên, còn chưa biết có bao nhiêu chỗ tốt đâu. Các ngươi còn không mau vào đây?!)

Tất nhiên lão phu nhân sẽ không đích thân tiễn San Nương đi, nhưng lão phu nhân thích xem nhất tiết mục tỷ muội trong nhà hòa thuận, vì vậy Thất nương, Thập nhất nương, còn có Thập tứ nương lưu lại trong viện lão phu nhân, liên xung phong nhận việc đi tiễn San Nương. Mấy tỷ muội tốt kéo ống tay áo vừa bịn rịn vừa lưu luyến, lau nước mắt hết lần này tới lần khác, giống như nơi San Nương muốn đi không phải là ngõ hẻm dài cách một con phố, mà là con đường đi Tây Thiên thỉnh kinh tràn đầy yêu ma quỷ quái, thần quỷ.

Tóm lại, chờ xong xuôi toàn bộ, sắc trời ngày đó đã bắt đầu lờ mờ tối. Cuối cùng mấy vị cô nương thâm tình ý trọng được đại phu nhân cũng lau nước mắt dẫn ra, đại phu nhân còn đích thân đỡ San Nương lên xe ngựa.

Cứ thế, lão phu nhân còn sợ người ta làm San Nương uất ức, lại bảo Ngũ ma ma bên người đích thân theo xe ngựa Ngũ phòng, phải tận mắt chứng kiến tiểu Thập tam nhi bình an về đến nhà mới có thể yên tâm.

Ngoài cửa Tây Viên, từng người vây xem kia đều nhìn không được gạt gù khen ngợi: “Gia hòa vạn sự hưng, trong nhà có trưởng bối chăm sóc vậy, vẫn bồi lại thân mật thể, quả nhiên Hầu phủ này là gia đình có gốc gác, không phải dạng nhà giàu mới nổi chẳng biết lễ nghi.

..*

Trên xe ngựa, San Nương đẩy màn xe ra nhìn Tây Viên dần dần khuất bóng, sau đó mỉm môi cười —— Lúc này rốt cuộc nằng có thể yên lòng lớn mật, thật lòng thật ý nở nụ cười.

Nằng chợt ngoái đầu nhìn, lập tức đối mặt với đôi mắt hiếu kỳ của Lục An.

Lục An.

Ý cười bên môi San Nương khẽ cứng nhắc.

Mấy người Lục An, Thất Thái và Bát Cẩm được phân tới viện nằng trước khi nằng nằm ‘giác mơ’ kia. Mà những tiểu nha hoàn chưa có đăng này khác với Tam Hòa và Ngũ Phúc. Tam Hòa và Ngũ Phúc là nha hoàn hầu hạ trong phòng, tất nhiên đều có chủ tử riêng. Còn những tiểu nha hoàn chưa có đăng như các nằng, bản về chức trách chỉ có quét dọn đình viện, nghe đại nha hoàn sai sử; Bản về thuộc sở hữu, các nằng chỉ thuộc về viện các nằng phục vụ, không có chủ tử riêng —— Nói đúng hơn là, ai ở viện đó, người ấy mới là chủ tử của các nằng.

Khiến San Nương không ngờ là, trước khi nằng rời đi, Lục An chợt ở trước mặt lão phu nhân, quỳ xuống trước mặt bà ta, yêu cầu được đi theo nằng.

Lão phu nhân cảm khái nói: “Đúng là một nha hoàn có tình có nghĩa, vậy đi theo con đi.”

Do đó, cứ thế Lục An đi theo San Nương.

Chẳng qua, nhớ đến kiếp trước, lại nhìn Lục An hiện nay mới có chín tuổi, San Nương khó tránh khỏi có chút cảm giác... ừ, không được tự nhiên. Mặc dù kiếp này có lẽ các nằng không hầu chung một chỗ nữa...

“Này”, nằng hắng giọng một cái, hỏi Lục An: “Vì sao ngươi muốn theo ta? Ở Tây Viên dù sao cũng có tương lai hơn theo ta đấy.”

Lục An nghiêm chỉnh ngồi bên cạnh San Nương, ngẩng đầu cười nói: “Nô tì có thể vào Tây Viên, vốn nhờ phúc của cô nương, hôm nay cô nương về nhà, nô tỳ đương nhiên đi theo cô nương.”

San Nương ngạc nhiên một lúc, lại tỉ mỉ hỏi mới biết, hóa ra Lục An có thể vào Tây Viên, thật sự nhờ một câu nói của nằng lúc đó.

Tây Viên này, không biết có bao nhiêu người muốn vào, vì vậy mỗi khi Tây Viên muốn chọn người, liền có một số Bát tiên vượt biển, các hiền thần thông[1]. Tiểu cừu cừu của Lục An đã bỏ ra rất nhiều công sức, mới nắc nỏi được một bà từ giữ cửa trong viện lão phu nhân. Khi đó Thập tam cô nương là người đầu tiên trong thế hệ có chữ lót Ngọc theo lão phu nhân, mặc dù vẫn là một cô nương chưa gả, bình thường không hỏi đến chuyện nhà, nhưng lời nói của nằng rất có phân lượng. Do đó, bà từ kia tới trước mặt San Nương cầu xin. Mà San Nương của thời điểm ấy cũng rất ‘tích cực vươn lên’, để thể hiện sự thân thiện của mình (đại khái ít nhiều gì cũng có chút khoe khoang trong đó) liền đồng ý hỗ trợ nói một câu. Vì thế, Lục An vốn có tên là Thanh Nhi mới được chọn.

[1] Bát tiên vượt biển, các hiền thần thông: Câu này dùng để ví mỗi người đều có cách riêng và bản lĩnh riêng để hoàn thành nhiệm vụ. Theo truyền thuyết Lữ Động Tân đợi tám vị thần tiên vượt biển Đông đến đảo tiên, chỉ thấy sóng lớn cuộn trào. Lữ Động Tân đề nghị mỗi người ném một đồ vật xuống biển, sau đó thần linh sẽ phù hộ giúp họ vượt biển. Thế là Thiết Quải Ly ném cây gậy ba toong vào nước, bản thân đứng trên đó qua biển; Hàn Tương Tử dùng giỏ hoa vượt qua biển bằng bản lĩnh của mình; Lữ Động Tân, Lam Thái Hòa, Trương Quả Lão, Hán Chung Li, Tào Quốc Cửu, Hà Tiên Cô thấy thế cũng ném quạt ba tiêu, cây đánh nhịp, con lửa giấy, ngọc bản, cái giỏ trống vào trong nước, đứng trên vật đó

và từ từ qua biển. Tám vị thần tiên đều dựa vào sự thần thông của mình để qua biển đông.

Cái gọi là cho nhau mặt mũi, tình thế San Nương tốt, tự nhiên sẽ có người sẵn lòng nịnh bợ nàng, thấy nàng hiếm khi thay một tiểu nha hoàn nói chuyện, sẽ có người cho rằng San Nương xem trọng nha hoàn này, bèn chủ động phân Lục An tới viện của San Nương. Về phần cái tên Lục An, sau khi được đưa đến viện San Nương, do ma ma giáo đường Vương ma ma căn cứ theo tên của bọn Ngũ Phúc mà đặt lại.

Trong chiếc xe ngựa lắc lư, San Nương với hai kiếp làm người lần đầu tiên mới biết, vì sao Lục An ngốc nghếch này luôn trung thành tuyệt đối với nàng, chỉ vì một câu ngẫu nhiên trước đây của nàng...

“Người ngốc thật, chỉ một câu nói thôi, sao có thể coi là ân tình gì.” Nàng đỡ trán, lắc đầu cười nói. Kiếp trước Lục An cứ ngốc nghếch vậy, kiếp này, tốt xấu gì nàng ấy cũng phải thông minh một chút mới được.

Lục An lắc đầu quai quai: “Chính là một câu nói, nhưng có người không chịu nói à.”

Đúng thế, đổi lại là Thất Nương chắc chắn sẽ mặc kệ, đổi lại là Thập nhất nương chỉ sợ rắc rối. Về phần Thập tam nương nàng, nguyên nhân nói ra câu đó, nói thật, chỉ vì nàng muốn bán mặt mũi cho bà từ giữ cửa kia, để về sau dễ lợi dụng người ta thăm dò tin tức trong viện lão phu nhân...

San Nương thờ dài một tiếng, đột nhiên chẳng muốn nói những nội tình không thuần khiết kia cho tiểu Lục An đơn thuần này biết. Nàng đưa tay sờ sờ đầu Lục An, cười nói: “Dù cho ta nói câu đó, cũng chưa chắc xuất phát từ ý tốt. Sau này đừng ngốc thế nữa.”

Lục An nghe cái hiểu cái không, nhưng trong lòng lại cảm thấy, cô nương bằng lòng buông bỏ sự kiêu ngạo, đưa tay sờ sờ đầu nàng giống hệt tỷ tỷ trong nhà, nhất định là một chủ tử dịu dàng. Nương nàng từng nói, con người lấy sự thành tâm đổi lại sự thành tâm, chủ tử đồng ý thật lòng với nàng, nàng cũng bằng lòng thật tình đối đãi.

Lục An đang nghĩ gì San Nương không biết, nhưng nàng nhìn đường phố vắng lặng qua cửa sổ.

Trần Mai Sơn này, tọa lạc dưới chân Mai Sơn. Con sông Lạc Mai chảy ra từ trong Mai Sơn kia, chia toàn bộ trần Mai Sơn ra làm hai, bờ Bắc đến tận dưới Mai Sơn, trông như một thôn trấn bình thường; mà bờ Nam, chẳng biết bắt đầu từ khi nào, toàn bộ dường như đã bị Hầu gia bao bọc.

Bất quá cũng khó trách, Hầu gia ở trần Mai Sơn không biết đã sinh sôi bao nhiêu đời, người Hầu gia con cháu đông đúc từng phòng phát triển, cứ thế chiếm cứ một mảnh đất rất lớn. Thậm chí San Nương nghĩ, ngày nào đó bờ Bắc kia sẽ chứa đầy người họ Hầu.

Đương nhiên, cho dù cả trần Mai Sơn đều đổi thành họ Hầu, đối với người Hầu gia mà nói, địa bàn trung tâm thật sự thuộc về Hầu Gia, vẫn là vị trí trước đây của Hầu phủ —— chính là mảnh đất hôm nay đã chia làm Tây Viên lão phu nhân ở và Đông Viên lão thái gia ở.

Tuy ở trong mắt người ngoài, Hầu phủ vẫn là thế gia hải hòa mỹ mãn điển hình, nhưng thân là người Hầu gia, mà San Nương còn sống trong Tây Viên bảy, tám năm, lại biết rất rõ, hai vị lão tổ tông lão thái gia và lão phu nhân kia quả thực chính là ‘một núi không thể chứa hai con hổ’, cũng chỉ có ngày tết người một nhà nhất định phải đoàn viên, mọi người mới có thể thấy lão thái gia và lão phu nhân cùng chung một mái hiên, còn nếu là ngày thường chứng kiến một màn này, thì chắc chắn đã xảy ra chuyện lớn kinh thiên động địa...

Lần trước hai vị lão tổ tông này ở chung một chỗ, là vì một thúc trong tộc của San Nương, thúc ấy qua lại với quả phụ của một thúc đã chết sớm khác trong tộc, trở thành chuyện xấu kinh thiên động địa.

Cho tới hôm nay, khi hồi tưởng lại, San Nương vẫn cảm thấy khiếp sợ —— chuyện khiến lão phu nhân tức chết, lão thái gia lại vỗ tay trầm trồ khen ngợi, còn nói Ninh Cửu thúc mới là con cháu Hầu gia, chỉ tiếc không phải con trai ruột của ông, làm lão phu nhân tức chết đi được.

Về sau nghe nói vị Ninh Cửu thúc dẫn vị quả phụ tộc thăm đó xuống Tây Dương, lão phu nhân một mực chán chán, về thuyền ấy nhất định do lão thái gia cho tiền...

Đây chỉ là chuyện phiếm. Phải nói rằng, tình cảm của Hầu lão thái gia và Mạnh lão phu nhân không tốt, hậu quả trực tiếp là con cháu của bọn họ không một ai theo chân bọn họ ở chung —— những người được nuôi trong Tây Viên không tính. Tóm lại, một khi con trai đã kết hôn, Hầu lão thái gia sẽ đá tất cả ra khỏi phủ. Do đó, bất kể là đích tôn tương lai muốn thừa nghiệp cũng được, hay người cha không có tương lai của San Nương đại diện cho Ngũ phòng kia cũng được, hiện nay tất cả đều ở trong ngõ hẻm dài cách cửa sau Hầu phủ cũ chỉ vven một con đường.

Chờ đến khi xe ngựa dừng lại, San Nương mới chú ý tới, viện Ngũ Phòng được phân hình như cang cách Hầu phủ xa hơn một chút, rốt cuộc cũng tới bên cạnh sông Lạc Mai.

Khi San Nương về đến nhà, sắc trời đã tối hẳn, ngoại trừ treo hai chiếc đèn lồng ngay cổng lớn, toàn bộ Ngũ phòng đều vắng vẻ một mảng, dường như không ai biết, hôm nay cô nương phải trở về.

Không cần chớp mắt, San Nương cũng có thể đoán được, việc này chỉ sợ do Mã nữ mẫu ‘Cửu thiên tuế’ kia cố tình ra oai phủ đầu.

Lúc này Ngô ma ma đưa nàng về cũng xuống xe ngựa, nhìn cổng lớn tối om của Ngũ phòng, khuôn mặt nghiêm túc của Ngô ma ma lập tức lạnh đi ba phần.

Ngô ma ma là tâm phúc của lão phu nhân, cũng giống lão phu nhân, để ý nhất thể diện thế gia. Trong mắt bà, muốn hạ thấp thể diện của Thập tam cô nương không sao cả, ai bảo hôm nay Thập tam cô nương đắc tội lão phu nhân chứ, nhưng tốt xấu gì nơi nên ngăn nắp cũng phải gọn gàng trước.

—— Bất nạt người ta, dù sao người cũng phải đóng một cửa lại! Công khai như vậy, người biết sẽ nói là đối phó Thập tam cô nương, người không biết thì nghĩ việc này là đánh vào mặt lão phu nhân!

Ngô ma ma trầm mặt, xoay đầu lại quát Phương ma ma: “Việc này là sao? Cô nương trở về, trong nhà lại không biết ư? Làm gì mà ngay cả cổng lớn cũng không mở?!”

Bạn đang đọc truyện *Phiền Toái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Ra oai phủ đầu

Trong lòng Phương ma ma mắng Mã ma ngu xuẩn kia gần chết —— nếu muốn ra oai phủ đầu với cô nương, tốt xấu gì cũng phải nhìn trường hợp khu vực trước chứ!

Lúc này không biết làm sao, Phương ma ma đành tự mình tiến lên gõ cửa.

Thủ vệ Nghiêm bá đã nghe được bên ngoài có động tĩnh, bèn đưa mắt nhìn Thúy Kiều đang gác chân ngồi sát cổng.

Thúy Kiều vốn là nha hoàn trong phòng phu nhân —— tuy nói vậy, nhưng khi hầu hạ ở trước mặt Mã ma ma, nàng phải đứng cách xa phu nhân.

Thúy Kiều vốn đang cắn hạt dưa, đợi xem trò cười của Thập tam cô nương —— Mặc kệ Thập tam cô nương sai người tiến lên gõ cửa, hay âm thầm mở cửa hông bước vào, tóm lại, làm sao cũng sẽ là một trò cười —— Nhưng nàng không ngờ giọng nói của người ngoài cửa nghe giống như Ngô ma ma bên cạnh Lão phu nhân.

Thúy Kiều sợ hết hồn, vội vàng vứt hạt dưa trong tay, vừa gọi tiểu nha hoàn đi báo tin, vừa mau chóng vẫy tay, ra hiệu cho Nghiêm bá mở cửa.

Nghiêm bá nhìn Thúy Kiều, lại có ý di chuyển từ từ về phía cổng chính —— Con người vốn là vậy, cấp trên có ngạo mạn thế nào, cấp dưới luôn cảm thấy có thể chịu đựng, nhưng nếu chỉ là người có thân phận ngang hàng với mình cáo mượn oai hùm, thì nhất định không nhịn được.

“Chao ôi, Nghiêm bá ơi, người nhanh tay nhanh chân một chút đi!” Thúy Kiều gấp đến độ giậm chân.

Nghiêm bá còn có ý lớn tiếng nói: “Lúc này không phải người nói, muộn rồi phải giữ cửa nghiêm ngặt, cho dù cô nương trở về, cũng không thể dễ dàng mở cổng, phải để cô nương đi từ cửa hông sao?”

—— Được rồi, toàn bộ câu nói kia không sót một chữ đều bay ra khỏi khe cửa.

Mặt Thúy Kiều lập tức đen kịt.

San Nương chờ ngoài cửa nhưng trong lòng lại có vài phần suy tính.

Ngô ma ma thì như xem náo nhiệt nhìn San Nương, vừa suy nghĩ, trở về nên thuật lại chuyện này như thế nào với lão phu nhân.

Trái lại bà không phải bắt bình dùm Thập tam cô nương, mà bà ta nghĩ, lão phu nhân nghe xong chuyện này nhất định sẽ hài lòng —— Ai bảo tiểu Thập tam nhi người không biết tốt xấu, không chịu ôm chặt đùi ta chứ!

Ngô ma ma nhìn sang, một người thông minh như San Nương, sao có thể không rõ hàm nghĩa trong đó? Cũng may chỉ chốc lát sau, cổng lớn đã được người ta kéo ra, sau đó từ phía sau bức tường phù điêu di chuyển ra rất nhiều người, trong tay mỗi người đều cầm đèn lồng gì đó để chiếu sáng, khiến cổng lớn của Ngũ phòng vốn tối om lập tức sáng ngời.

San Nương cũng không nhiều lời, chỉ nhìn chữ phúc bằng gạch trên bức tường phù điêu, rồi nghiêng đầu thấp giọng phản phó Ngũ Phúc, Lục An lưu lại trông coi người đỡ hành lý, còn mình chỉ mang theo nhũ mẫu, Tam Hòa và Ngô ma ma đi thẳng vào đại sảnh phía sau bức tường phù điêu.

Ngoài dự liệu của San Nương là, Mã ma ma kia lại không ở trong đại sảnh nghênh đón các nàng. San Nương nhìn không được âm thầm lắc đầu. Nàng thật sự không rõ, một chày gì như thế, sao có thể ở Ngũ phòng làm mưa làm gió nhiều năm vậy?! Nếu nàng muốn chinh bà ta, thì chuyện dễ như gió ngọn ụt.

Nhưng ngẫm lại, San Nương liền hiểu. Cái gọi là ‘danh không chính, ngôn không thuận’, đầu gi Mã ma ma cũng ‘ôm thiên tử mà lệnh chư hầu’[1], người khác thế nào cũng là tôi tớ, từ phi là phụ thân, mẹ cả nàng, bằng không trong nhà đúng là không ai có thể trị được ‘Cửu thiên tuế’ cáo mượn oai hùm này.

[1]Tức không chế hoàng đế, dùng danh nghĩa hoàng đế ra lệnh.

Vào đến đại sảnh, San Nương làm bộ mệt mỏi ngồi xuống ghế thái sư ở tiền đường, chỉ cúi đầu không nói.

Ngô ma ma thấy vậy không khỏi nhủ mảy. Mặc dù hiện tại bà rất muốn rút quân, để lại tất cả vấn đề khó cho Thập tam cô nương, nhưng dù sao bà cũng nhận lệnh của lão phu nhân đưa cô nương về nhà, hiện nay không ai đón tiếp, bà không thể chưa nói gì liền đi mất.

Do đó, Ngô ma ma nhủ mảy hỏi: “Ngũ lão gia ở nhà?”

Một ma ma bên dưới dè dặt đáp: “Lão gia đã ra ngoài gặp bằng hữu, nói là mấy ngày nay sẽ không về.”

Tin tức tốt. Ngô ma ma thăm gât đầu, lại hỏi: “Phu nhân đâu?”

“Phu nhân trong người không được khỏe, đã uống thuốc, chỉ sợ ngủ mất rồi.”

Thật tốt quá! Ngô ma ma lại gât gù một trận vừa nói: “Đã vậy, trong nhà ai quản lý?”

Đang nói chuyện, chỉ thấy Mã ma ma và một phụ nhân còn trẻ tuổi vội vã từ cổng trong chạy tới.

Phu nhân kia trông khoảng hai mươi tuổi, mặt mày hớn hờ, cả người mặc áo màu hồng làm tôn lên dáng người yếu điệu, gần như không cần người giới thiệu, San Nương cũng đoán được vị này là Mã di nương, ái thiếp của cha nàng.

Đáng tiếc, Mã di nương này có dáng dấp chẳng giống Mã ma ma chút nào.

San Nương nhìn không được rừ mắt xuống. Kinh nghiệm đời trước cho nàng biết, nữ nhân xinh đẹp, như đã nói, ở trước mặt nam nhân đều dễ dàng gặp may. Mặc dù San Nương không muốn xung đột với vị này, nhưng hôm nay chứng kiến chiêu thức của mẹ con Mã thị, chi e xung đột chỉ là chuyện sớm muộn.

Nếu cha nàng bị kẹp ở giữa, San Nương nghĩ, đại khái hơi phiền toái.

Trong khi San Nương đang tính toán trong đầu, nàng lại không ngờ, Mã ma ma kia không hề tiến lên tiếp lời, mà Mã di nương tiến lên trước một bước hành lễ vấn an với Ngô ma ma.

Ngô ma ma cực kỳ kinh ngạc, cười nói: “Không biết vị này là ai?”

Mã ma ma vội cười bước lên một bước giới thiệu: “Đây là người trong phòng của lão gia.”

Nhất thời, nụ cười trên mặt Ngô ma ma cứng nhắc.

San Nương nhanh chóng cúi đầu che giấu ý cười bên môi.

Mạnh lão phu nhân là một người bảo thủ, đề ý nhất phép tắc của thể gia vọng tộc. Mà trong mắt thể gia, trong phòng nam nhân có thể có người, thậm chí có thể sùng người ấy lên trời xuống đất, nhưng khi ra khỏi phòng, người này căn bản không được xem là người, chỉ có thể xem như món đồ chơi. Đừng nói ra ngoài gặp khách, ngay cả tới tới tự cảm thấy có chút thân phận, địa vị, cũng không chịu dễ dàng tiếp xúc trực tiếp với một di nương...

Cũng chẳng biết Ngũ phòng đã loạn thành cái dạng gì, lại để một di nương đi ra, còn trực tiếp nghênh đón người lão phu nhân phái đến!

San Nương nhất thời nghĩ, vốn dĩ những chuyện này cũng không có gì phiền toái, nàng tự tin dựa vào bản lĩnh của nàng, sẽ không để những người này đập lên đầu nàng.

Chỉ thấy Ngô ma ma thu lại nụ cười, nhìn Mã ma ma thản nhiên nói: “Mã ma cũng là lão nhân nhiều năm, cho dù chủ tử nhà ngươi không khỏe, trong nhà này nhất thời không ai có thể làm chủ, ngươi phải gánh vác mọi chuyện, nhưng sao có thể sơ sót vậy, lại thả người trong phòng nam nhân ra gặp khách? Để Ngũ lão gia nhà ngươi biết, mặt mũi này biết để ở đâu?”

Mã ma ma còn chưa trả lời, Mã di nương đã chịu không được, bùm mặt nước nở một tiếng, xoay người dựa theo đường cũ chạy về.

Bên này, San Nương nhin không được lấy tay đỡ trán, len lén nhếch môi.

Mã ma ma rốt cuộc lớn tuổi, biết co được dân được, chỉ coi như không có một màn kia, cười rạn rở lẽ phép đáp lại Ngô ma ma: “Mã ma dạy phải. Vốn phu nhân không thoải mái, ta và di nương đang hầu hạ bên đó, cũng vì sốt ruột nên cùng nhau đến. Ngược lại tiếp đón ma ma không được chu đáo.”

——Được rồi, hình như họ không nhìn thấy San Nương.

Vì vậy San Nương không chịu cô đơn che miệng khê ho một tiếng.

Thật lòng Ngô ma ma không muốn làm mũi giáo cho San Nương, nhưng có một số lời nên là bà nói, nếu bà không nói, bị truyền ra ngoài là bà không đứng. Do đó bà trầm mặt, quát Mã ma ma: “Sao?! Không nhìn thấy cô nương nhà các người đang ở đây hả? Còn không làm lễ ra mắt cô nương nhà các người!”

San Nương bày tỏ: Rất hài lòng.

Mã ma ma lạnh lùng liếc San Nương một cái, rốt cuộc cũng qua đó, uất ức hành lễ với nàng, San Nương chỉ xem như không thấy, che miệng lại khê ho hai tiếng.

Ngô ma ma ở chỗ đó chờ một cơ hội rút quân, lúc này lập tức nói với Mã ma ma: “Cô nương trong người không khỏe, các người còn không nhanh chóng hầu hạ cô nương nghỉ ngơi đi!” Lại xoay người hành lễ với San Nương: “Thời gian cũng không còn sớm, cô nương còn phải nghỉ ngơi, lão nô phải về hồi báo với lão phu nhân.”

San Nương ‘miễn cưỡng’ cười nói: “Làm phiền ma ma rồi, thỉnh ma ma nói với lão phu nhân một tiếng, ta đã bình an trở về, trong nhà hết thấy đều tốt, thỉnh lão phu nhân đừng nhớ nhung ta, đợi ta khỏe rồi, lại đi thỉnh an lão phu nhân.”

Hai người lại giả tạo mấy câu, lúc này San Nương mới sai người tiễn Ngô ma ma.

Bóng dáng Ngô ma ma vừa biến mất sau bức tường phủ điêu, sắc mặt Mã ma ma lập tức âm trầm, chỉ rử mắt đứng đấy không nói tiếng nào.

San Nương che miệng khê ho một tiếng, xoay đầu nói với nhũ mẫu, “Trong người mẫu thân không khỏe, ta mới trở về, làm sao cũng nên vãn an mẫu thân mới đúng.” Lại xoay đầu phản phó Mã ma ma, “Thỉnh ma ma đi trước dẫn đường.”

Mã ma ma nhú mày một hồi. San Nương này mặc dù năm nay mới mười bốn tuổi, nhưng vì trở mã muộn nên trông nhỏ nhắn yếu ớt, cảm giác rất dễ bắt nạt. Không ngờ lúc trước ở Tây Viên lại phách lối thế, hôm nay bị đuổi về, còn ngông cuồng chẳng biết thu liễm!

Mặt ngựa của Mã ma ma trầm xuống, nói: “Phu nhân ngủ rồi.”

“Thật sao?” San Nương cười nói, “Ý ma ma là, không cần hỏi phu nhân, ma ma đã có thể biết phu nhân không rảnh gặp ta?” Không đợi Mã ma ma tiếp lời, San Nương giống như sợ bà ta không hiểu ẩn ý châm chọc của nàng, lại nói tiếp: “Còn nữa, ma ma cảm thấy ma ma có thể làm chủ thay phu nhân à?”

Mã ma ma bị đâm chọc đến mức co rụt. Mặc dù trên thực tế bà ta có thể thay phu nhân làm chủ thật, nhưng chuyện đó có thể làm mà không thể nói. Bà ta hung hăng lườm San Nương, ngậm lại vẫn còn nhiều thời gian, bên hừ lạnh một tiếng: “Đã vậy, cô nương đi theo ta.”

San Nương lại ngồi ở đó không nhúc nhích.

Mã ma ma chợt chau mày, vừa định mở miệng thúc giục, lại nghe San Nương nói: “Tam Hòa, phép tắc trong phủ, khi các người vào phủ đều học qua chứ?”

Tam Hòa cung kính đáp: “Đều học qua ạ.”

“Vậy, người đọc thử cho ta xem, nên nói chuyện thế nào với chủ tử?” San Nương nói.

Do đó, Tam Hòa thật sự đọc một lượt quy tắc trong phủ.

San Nương ngược mắt, cười như không cười nhìn Mã ma ma: “Ngay cả một chữ ‘thỉnh’ cũng chẳng có. Người biết, sẽ nói ma ma đã lớn tuổi, khó tránh khỏi sơ sót, người không biết, còn tưởng ma ma không biết phép tắc.”

——Ra oai phủ đầu ư? Ai không biết chứ!

Mã ma ma tức đến nghiêng răng một trận, vừa định bất chấp mở miệng chống đối, lại nghe San Nương cười nói: “Thì ra ma ma cũng mắc bệnh đau răng, lúc này ta nghe được tiếng hừ hừ đấy. Cái gọi là ‘đau răng không phải bệnh, mà đã đau là muốn mạng người’, bệnh này ma ma nên chữa trị sớm một chút mới tốt. Ta nghe nói, đám ma ma lễ nghi trong nhà biết cách chữa loại bệnh này nhất, rảnh rồi ma ma có thể nghiên cứu thử với những ma ma này, có thể có những cách chữa gì đó.”

San Nương vừa nói, vừa không thèm nhìn Mã ma ma, vịn tay nhũ mẫu, thông dong lướt qua người bà ta.

Lúc đến cửa đại sảnh, nàng nhìn nha hoàn hai bên đang khoanh tay đứng hầu, lại nói: “Trong người phu nhân không khỏe, tôi tớ các người nên cẩn thận chút mới phải. Tuy ta không phải khách, nhưng Ngô ma ma là khách, còn thay mặt lão phu nhân đến, vậy mà ngay cả một chén trà cũng chẳng có, việc này không thể chấp nhận được.” Nói xong, liền vịn nhũ mẫu đi thẳng qua cửa hông dẫn đến nội viện.

Ánh mắt tất cả mọi người trong đại sảnh đều nhìn về phía Mã ma ma.

Mã ma ma chỉ cảm thấy trong lòng một trận lửa đốt, nét mặt cũng trắng đỏ đan xen. Bà ta giậm chân một cái, hai ba bước đuổi theo San Nương, vừa mới hít hơi định mở miệng lần nữa, chợt nghe San Nương lại chặn lời bà ta: “Ma ma đừng nóng giận, ta biết trong nhà đều do ma ma xử lý, không có công lao cũng có khổ lao. Ta đây vốn chây lười, mọi việc không phạm trên đầu ta, kỳ thật ta cũng lười so đo. Lời này ma ma ghi nhớ kỹ, về sau sẽ biết tính ta. Đứng rồi, viện của ta dọn dẹp thế nào rồi? Tuy chỉ có nửa ngày eo hẹp thu dọn căn phòng trước đây ta ở, nhưng hẳn không khó.”

Mã ma ma cười âm hiểm một trận: “Cô nương thứ lỗi, cô nương đã nhiều năm không ở nhà, viện ban đầu lão gia đã cấp cho người khác từ lâu, hôm nay chỉ có thể phiền cô nương lần nữa chọn một viện khác. Cũng chẳng biết cô nương thích ở đâu, lão nô đành phải thu dọn khách viện trước.”

San Nương chợt dừng bước, cười nói: “Hừm? Cha ta đem viện của ta cho người khác? Cho ai?”

“Mã di nương.” Mã ma ma hơi ác ý nói.

Lại như vậy sao?! Nếu thật sự là thế, Ngũ lão gia này đúng là không đáng tin cậy!

Đương nhiên, nếu thật sự là thế.

Trong lòng San Nương hừ lạnh một tiếng, cũng bỏ qua đề tài này, lại hỏi: “Phu nhân bị bệnh gì? Uống thuốc gì? Đại phu nói sao?”

Mã ma ma quanh co nửa ngày, song không nói ra được nguyên nhân, chỉ nói: “Dù sao cũng là bệnh cũ thôi, cô nương cứ dưỡng bệnh cho khỏe là được, phu nhân bên kia đầu gối cũng có ta.”

“Ngươi?” San Nương nghiêng đầu cười nói, “Ma ma có vất vả hơn nữa, cũng chỉ là ma ma, mà ta là con gái của mẫu thân, tận hiếu đạo là nghĩa vụ con gái nên làm, ma ma ngại nói xem, có đúng không?”

Lúc này đã đến cửa phòng chính, San Nương nhớ lời mờ, tây sương phòng chính kia là khuê phòng của Ngũ phu nhân. Mà lúc này bên trong đèn đuốc sáng trưng, rõ ràng Ngũ phu nhân ‘sinh bệnh’ đang ‘dưỡng bệnh’ trong khuê phòng.

“Xem ra mẫu thân còn chưa ngu.”

Nhìn Mã ma ma, San Nương lại nghiêng đầu cười, còn cười rất ngây thơ.

Bạn đang đọc truyện *Phiên Toái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 10: Lão yêu tinh mười bốn tuổi

Thật ra, trong lòng San Nương luôn không hiểu, người tính toán tỉ mỉ như lão phu nhân tại sao lại chọn cho con trai út không đáng tin của mình một nàng dâu càng không đáng tin hơn nữa?!

Mặc dù dòng dõi Diêu gia của Ngũ phu nhân là một nhánh rất có thể hữu dụng với Hâu gia, nhưng Diêu thị lúc ở nhà là con gái của vợ trước không được thương yêu, dù có đồ cưới phong phú thế nào nhưng với tính tình yếu mềm này của bà, không hẳn nằm trong ứng cử viên con dâu được lão phu nhân chọn trúng —— Cứ nhìn đại phu nhân và thiếu phu nhân Triệu thị lão phu nhân tự mình chọn là biết, con mắt chọn người của lão phu nhân rất độc đáo.

Mà khi San Nương tận mắt nhìn thấy Ngũ phu nhân thêu thùa dưới ngọn đèn Tây Dương, đột nhiên nàng hiểu ra, chỉ sợ của hôn nhân này mấu chốt nằm ở Ngũ lão gia... háo sắc.

Nghe nói lúc còn trẻ Ngũ lão gia hết sức ngang ngạnh, chưa bao giờ chịu cúi đầu trước lão phu nhân. Mà đối với lão phu nhân mà nói, có lẽ cảm thấy Ngũ lão gia bằng lòng cưới ai cũng không có gì khác nhau cả, chỉ cần đối phương là con gái Diêu gia là được.

Dưới ánh đèn sáng ngời, dù đã hơn ba mươi tuổi nhưng Ngũ phu nhân vẫn như mới đôi mươi, trong ngũ quan đẹp đẽ đặc trưng của nữ tử phương Nam kia, một đôi mắt trong veo như trẻ thơ, thoạt nhìn có thể nhìn thấu như suối trong.

Mặc dù mới mười bốn tuổi, San Nương lại cảm thấy hình như mình đã thành lão yêu tinh. Đối mặt với một đôi mắt trong veo thế, nàng chợt có cảm giác tự ti. Nàng biết, cả đời này ánh mắt nàng sẽ không thể thuần khiết như Ngũ phu nhân.

“Đây là...?” Ngũ phu nhân dừng thêu thùa, cực kỳ ngạc nhiên nhìn San Nương đứng bên cửa khuê phòng.

San Nương không đợi Mã ma ma mở miệng, đã giành trước một bước tiến lên dập đầu thỉnh an Ngũ phu nhân, sau đó ngẩng đầu cười nói: “Phu nhân, con gái đã trở về.”

Ngũ phu nhân bị tiếng ‘con gái’ này của nàng dọa ngẩn cả người, hơi luống cuống nhìn Mã ma ma.

Mã ma ma chỉ mỉm môi, không mở miệng, vẻ mặt không vui như bị người ta đắc tội.

Ngũ phu nhân lại sững sốt, vừa muốn hỏi Mã ma ma đây là thế nào, liền nghe đứa nhỏ đang quỳ trước mắt kia cười nói: “Mấy năm nay, mặc dù con gái ở Tây Viên, nhưng trong lòng luôn nhớ nhà. Trong nhà một mình phu nhân vất vả, cũng không ai có thể san sẻ, dù cho Mã ma ma có lòng muốn giúp phu nhân, nhưng với một người như Mã ma ma, chỉ sợ chuyện có thể quán chung quy có hạn. Hôm nay con gái đã trở về, phu nhân cũng có thể thoải mái một chút.”

Khi đang nói chuyện, San Nương chỉ ‘chân thành’ ngưng mắt nhìn mẹ cả của nàng, ngay cả khóe mắt cũng chưa từng cho Mã ma ma

Từ miêu tả của Phương ma ma, nàng đoán mẹ cả của nàng là một người sợ phiền toái —— Nếu người sợ phiền toái, vậy ta tò thái độ trước, ta trở về không phải tăng thêm phiền toái cho người, ngược lại còn có thể giúp đỡ người giải quyết phiền toái. Mặc dù thật ra ta cũng rất sợ phiền toái. Nhưng nếu bây giờ ta trốn tránh nó, ta sợ tương lai sẽ rước lấy càng nhiều phiền toái hơn, nên, xin lỗi Mã ma ma, ai kêu vừa rồi ta tỏ rõ với người, người lại muốn giẫm đạp ta chứ? Ta đành nghĩ cách kẹp chân người thôi!

Mã ma ma ở một bên sao có thể nghe không ra ý nàng? Cái gọi là ‘một người như Mã ma ma’ kia, rõ ràng đang nói thế lực bà ta đơn bạc, ngầm chỉ thân phận bà ta thấp kém, không dám đương nổi trọng trách quản gia này!

Bà ta sầm mặt, chột bước tiến lên trước một bước, quỳ xuống bên cạnh San Nương, dập đầu cộp cộp một trận với Ngũ phu nhân, “Phu nhân thứ tội, lão nô không quản gia tốt, để cô nương vừa về liền không thuận mắt. Đã thế, lão nô tự thỉnh vinh đường[1] cũng tránh cho phu nhân khó xử.”

[1] Vinh đường: an đường trong vinh quang

Quả nhiên! San Nương thăm bĩu môi, nàng chỉ sợ vị này không tiếp chiêu đó!

Vì vậy nàng ‘vội vàng’ lắc tay nói: “Không phải, không phải, Mã ma ma là người của phu nhân, sao con không hiểu lễ nghĩa như vậy, lần này về đi trêu chọc mã ma, hưởng chi mã ma lớn tuổi rồi còn phải vất vả giúp đỡ phu nhân, không có công lao cũng có khổ lao, con gái chưa đến mức không hiểu chuyện thế. Chỉ là...”

Nàng khó xử hơi cúi đầu, “Chỉ là... vừa rồi khi Ngô mã ma bên người lão phu nhân đưa con về, chứng kiến ngay cả di nương cũng chạy ra đón khách, bèn hỏi mã ma đặt thể diện của lão gia ở đâu... Phu nhân không biết, con nghe xong trong lòng khó chịu cỡ nào. Hơn nữa, Ngô mã ma đến lâu thế, bọn nha hoàn cũng không biết dâng trà, có thể thấy mã ma lớn tuổi rồi, không thể quản hết mọi việc. Tuy con gái còn nhỏ tuổi, nhưng thấy mà không vạch ra, thì thể diện của ngũ phòng chúng ta bị ném đi hết, hưởng chi con gái ở Tây Viên theo lão phu nhân học quản gia. Con gái cũng không ép buộc hay tri trích mã ma cái gì, con gái chỉ đơn thuần muốn giúp phu nhân thôi. Bởi vì truyền đi, người khác sẽ không nói hạ nhân sơ sót, mà nói phu nhân không đúng. Con gái không muốn lão gia và phu nhân bị mất mặt, mới vừa về liền liều lĩnh đắc tội mã ma, thật ra con gái chỉ có lòng tốt, vì danh tiếng của phu nhân, vì cái nhà này của chúng ta!”

Dưới ánh đèn Tây Dương sáng ngời, khuôn mặt nhỏ nhắn của San Nương kìm nén đến đỏ bừng, đáng vẻ cực kỳ sốt sắng không khỏi làm Ngũ phu nhân cảm động —— Đứa nhỏ nhỏ thế vì đắc tội lão phu nhân mà bị đuổi về. Lại còn chưa nghỉ ngơi chút nào, cứ như vậy bắt chấp một mẻ, nhiệt tình một lòng muốn giúp đỡ bà...

Năm đó, lúc còn trẻ, bà cũng đã từng nhiệt huyết như vậy...

Ngũ phu nhân nhìn San Nương cảm khái không ngớt.

Chẳng qua...

Bà lại nhìn Mã ma ma.

Sao bà có thể không biết, Mã ma ma không thể thay thế bà trở thành chủ mẫu trong nhà chứ? Nhưng thật lòng bà không muốn đối mặt với mấy người kia, cũng không muốn đi xã giao, cả đời này bà chỉ muốn đắm chìm trong thế giới của mình... Mà mấy năm nay, cũng may có Mã ma ma giúp đỡ bà, nếu không bà sợ bà đã sớm không chịu nổi...

Thấy bà rồi rầm nhìn Mã ma ma, người thông minh như San Nương sao có thể không đoán được suy nghĩ của bà, vội nói: “Bây giờ Ngô mã ma trở về rồi, không biết muốn bẩm báo với lão phu nhân thế nào? Nếu lão phu nhân cảm thấy phu nhân quản gia không tốt, sợ là sẽ gọi phu nhân đến nói chuyện...”

Ở Tây Viên lâu vậy, nàng há có thể không biết, những phu nhân khác ước gì được lão phu nhân gọi đi ‘nói chuyện’, chỉ có Ngũ phu nhân là tránh không kịp. Thậm chí ngay cả ngày lễ, Tết, bà tà cố tình để mình bị bệnh cũng không chịu đi gặp lão phu nhân.

Một câu nói sau cùng này, quả nhiên khiến Ngũ phu nhân dao động.

Mã ma ma thấy tình thế không ổn, cuống quýt dập đầu liên tục với Ngũ phu nhân, miệng chỉ nói: “Lão nô đáng chết, lão nô không hoàn thành trách nhiệm, để phu nhân mất mặt...”

Không đợi Ngũ phu nhân từ sau giá thêu bước ra đỡ Mã ma ma, San Nương đã đứng lên trước kéo cánh tay Mã ma ma: “Mã ma đừng thế mà, dọa phu nhân rồi! Ta nói vậy với phu nhân không phải có ý trách cứ mã ma đâu. Mã ma một lòng hậu hạ phu nhân, còn khổ cực giúp phu nhân quản gia, trong lòng ta không biết nên bày tỏ sự cảm kích với mã ma thế nào! Ta chỉ muốn phu nhân biết, hiện tại ta đã trưởng thành, về sau cũng có thể thay phu nhân phần ưu.”

Nhìn chằm chằm vào mắt Mã ma ma, San Nương cười nói: “Lúc này ở bên ngoài, những lời ta nói với mã ma đều là thật lòng, cái nhà này, chúng quy còn phải nhờ mã ma vất vả.”

Nàng thật sự không có ý đoạt quyền quản gia của Mã ma ma (quản gia gì đó, phiền toái lắm, San Nương không ngốc đâu!), mà dùng lời nói ép buộc Mã ma ma như vậy chỉ vì trước đó lão gia này một lòng muốn găm đạp nàng. Nếu ngón tay người ta đã chỉ đến chóp mũi mình, San Nương cũng không tiếp tục giả vờ nhu nhược nữa. Phải để người ta biết, nếu có lòng muốn găm đạp nàng, thì coi chừng không đạp được nàng, còn tự mình ngã gãy chân đấy!

Vì vậy, nàng thấy tốt liền thôi, kéo cánh tay Mã ma ma, quay đầu nhìn Ngũ phu nhân, cười nói: “Con gái mới trở về, ngay cả chỗ ở còn chưa nhìn thấy. Lão phu nhân nói chỗ ở ban đầu của con thanh tịnh, bảo con quay lại chỗ cũ. Chỉ là mấy năm nay con không ở nhà, cũng chẳng biết cái viện kia của con đã biến thành dạng gì rồi.”

Ngũ phu nhân hiển nhiên không am hiểu việc xử lý xung đột, bị hai người trước mắt diễn trò khiến bà luống cuống tay chân hồi lâu, lúc này nghe San Nương chuyển đề tài, bà lập tức thờ phào nhẹ nhõm, tiếp tục tiếp lời cười nói: “Viện kia của con mấy năm nay không có người ở, sợ là phải dọn dẹp một phen.” Lại nghiêng đầu phân phó Mã ma ma: “Hầu hạ cô nương thật cho tốt, cô nương thiếu cái gì, mã mã cứ mở kho phòng lấy, cũng đừng có ý báo lại với ta.” Nói xong, cúi đầu xem giá thêu, “Hôm nay ta định thêu xong phiến lá này đó.”

San Nương vội nói: “Đã thế, con gái sẽ không quấy rầy phu nhân nữa, sáng mai con lại đến thỉnh an phu nhân.”

Haha, câu nói kia quả thật làm Ngũ phu nhân sợ hãi!

Vốn đang cúi đầu nghiên cứu chăm tiếp theo nên đi như thế nào, Ngũ phu nhân đột nhiên ngừng đầu liên tục xua tay nói: “Đừng, đừng! Đây là người một nhà, không cần tuân thủ những nghi thức xã giao này, cái gì mà sáng chiều thỉnh an bỏ hết đi. Con còn nhỏ, đang tuổi ăn tuổi lớn, sáng sớm nên ngủ thêm một chút, buổi tối cũng nghỉ ngơi sớm một tí, chỗ ta không có việc gì, con đừng nhớ tới ta.” —— Ý đó nghĩa là con đừng làm phiền ta.

San Nương lập tức tiếp thu, dịu dàng cúi chào Ngũ phu nhân, cười nói: “Con gái tuân lệnh.”

Cách giá thêu, hai người nhìn nhau cười.

Ồi, tốt quá! —— Ngũ phu nhân nghĩ —— Lần này Thập tam nha đầu trở về thật sự quá tốt, về sau trong nhà có chuyện gì, bà trực tiếp đẩy nha đầu này ra, nói sao nàng cũng là tiểu chủ tử tiêu chuẩn của Ngũ phòng, dù gì cũng hữu hiệu hơn Mã ma ma.

Ồi, cũng không tệ lắm! —— San Nương nghĩ —— Một mẹ cả rất dễ gạt, không giống với mấy thẩm nương ở phòng khác luôn thích bắt chẹt người ta, hơn nữa còn cho phép nàng ngủ nướng. Nếu không phiền toái, ngẫu nhiên có thể chia tay giúp phu nhân tốt tính này một tay.

Đúng là quá tốt!

Một mẹ cả thấu tình đạt lý, một thứ nữ rất có ánh mắt, mẹ con hai người đối với lần gặp mặt đầu tiên, đều bày tỏ: Hải lòng.

••*

Hai mẹ con này hải lòng, nhưng Mã ma ma không hải lòng.

Mã ma ma không phải người rộng rãi vậy, từ nhỏ tính tình phu nhân nhà bà ta đã mềm yếu, chỉ cần bà ta hơi tạo áp lực, phu nhân nhất định sẽ nghe bà ta. Do đó, một màn ở Tây Viên bị Thập tam cô nương vũ nhục, đối với Mã ma ma làm mưa làm gió trong Ngũ phòng nhiều năm, dứt khoát là ‘Điều đó mà nhìn được còn điều gì có thể nhìn chứ!’

Thúc nhìn được, thậm chí không thể nhìn!

Cho nên bà ta mới lớn lối muốn trả thù.

Bà ta cho rằng, Thập tam nương chỉ là con thứ, hôm nay lại xảm xị bị lão phu nhân trục xuất khỏi Tây Viên, bà ta muốn ăn hiếp thì ăn hiếp, tiểu Thập tam này cũng chỉ có thể ôm chân khóc. Lại không ngờ, một thứ nữ nhỏ nhỏ vậy, đáng vẻ tính tế, mềm mại như bánh bao, lại là bánh bao đen! Chỉ đám ba câu khua môi múa mép đã bắt được phu nhân mềm yếu nhà bà ta, khiến bà ta thiệt thòi, khó chịu...

Cho đến lúc này, Mã ma ma mới sâu sắc cảm nhận được ác ý của sự chênh lệch thân phận.

Trước kia, bà ta luôn cảm thấy chỉ cần bà ta lừa bịp phu nhân nhà mình, làm sao cũng có thể làm một nửa chủ nhân của cái nhà này. Hiện thời bà mới biết được, tất cả quyền lực trong tay bà chỉ là giấy, thậm chí còn không bằng một cô nương thứ xuất bị lão phu nhân vứt bỏ...

Mã nói thật, San Nương cũng không muốn náo động nữa, nàng nghĩ, sau khi nàng phơi bày sự lợi hại của mình, chỉ cần là người có đầu óc một chút cũng sẽ biết nàng không dễ chọc, cũng biết bước tiếp theo phải đi thế nào mới có lợi cho bản thân nhất. Nàng tự nhận đã thành lão yêu tinh, cảm thấy bản thân tính kế cực kỳ chu đáo rồi, nhưng nàng lại không ý thức được, người có tuổi thường đặc biệt cố chấp.

Đặc biệt, lúc còn trẻ Mã ma ma là người nóng nảy cứng rắn, hơn nữa hiện giờ còn tự cho rằng mình là một nửa nhà mẹ đẻ của Ngũ phu nhân, đâu thể dễ dàng nhận thua một ‘lão yêu tinh’ mười bốn tuổi chứ?

Ra khỏi khuê phòng, thấy Mã ma ma trùng mắt đứng đó, San Nương hơi mệt rồi, không khỏi vuốt trán.

“Phiền toái!”

Có thể cho người ta vui vẻ chơi đùa không đây? Nàng chỉ muốn một hoàn cảnh sinh hoạt thoải mái, sao người này không có ánh mắt vậy?

Bạn đang đọc truyện *Phiền Toái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Cuộc chiến bảo vệ tú lâu

*Tú lâu: chỉ chỗ ở của các cô gái chưa chồng ngày xưa.

Vì vậy, đáng lẽ San Nương không muốn tái chiến lại chuẩn bị tinh thần, thần nhiên nhìn Mã ma ma nói: “Giờ ma ma có thể dẫn ta về viện của ta rồi? Ta đang mệt.”

Mã nghe ý phu nhân, viện của nàng rõ ràng vẫn còn giữ lại —— nói cách khác, quả nhiên như nàng suy đoán, gì mà viện nàng đã bị cha cấp cho đi nương toàn là nói bừa!

Thậm chí San Nương cũng có thể đoán được lão già trước mặt này sẽ tru tính thế nào: Chỉ cần nàng đồng ý vào khách viện ờ, lão già này sẽ xoay đầu lại nói với mọi người, là tự cô nương không hải lòng với viện ban đầu!

San Nương và Mã ma ma đứng đối mặt nhau.

Thúy Kiều ở một bên nhìn thấy, vội vàng quý xuống cười nói với San Nương: “Vốn do phu nhân bận rộn, nên nhất thời quên mất viện của cô nương...”

“Đã được lão gia cấp cho một người chẳng ra gì?!”

Giọng San Nương trở nên nghiêm túc, trừng Thúy Kiều nói: “Ta không tin lão gia sẽ đánh vào mặt mũi Ngũ phòng như vậy! Ta chỉ tạm thời vắng nhà vài năm, nhưng vẫn là chủ nhân tiêu chuẩn của Ngũ phòng, nếu lão gia thật sự đem viện của ta cho người khác, cũng sẽ không cho cái người không có mặt mũi kia!”

Lời này không khách sáo chút nào!

Sắc mặt Mã ma ma lập tức không tốt. Phu nhân không quản gia, lão gia cũng không quản gia, nên bà ta và Mã đi nương mới làm mưa làm gió ở Ngũ phòng, cuối cùng nhất thời quên mất, thân phận đi nương chẳng là gì cả. Mà con gái bà ta chẳng là gì, thì người làm mẹ như bà ta cũng không có thân phận...

Thúy Kiều rõ ràng ôm chết bắp đùi Mã ma ma, lại xua tay cười nói: “Cô nương hiểu lầm rồi, viện đó không phải cho đi nương, mà cho nhị gia ở đấy...”

“Nhị gia?” San Nương nhướn mày, ngắt lời Thúy Kiều nói: “Ta biết người, người chính là nha đầu không chịu mở cửa cho ta. Thì ra Ngũ phòng chúng ta ngay cả nha hoàn cũng lợi hại thế, có thể chỉ trích phu nhân quên việc.”

Thúy Kiều lập tức rụt cổ ủ rũ lui xuống.

San Nương cũng không định phản thân vì một tiểu nhân vật như vậy nên tạm thời buông tha nàng ta, hừ lạnh: “Khoan nói tới một nam nhân đáng ra phải ở tiền viện, chỉ dựa vào hán là đệ đệ ta, ngay cả khi lão gia chính miêng cho phép hán, nhưng hán làm đệ đệ há có thể không biết bốn chữ ‘Hiếu kính liêm sỉ’, muốn chiếm chỗ ở của người làm tỷ tỷ này? A, ta quên mất, đệ đệ ta chỉ mới bảy tuổi, có thể hiểu được cái gì? Có lẽ không phải lỗi của đệ đệ ta, mà do người bên cạnh xúi giục hán nhì! Rốt cuộc là hạng nô tài gì dẫn dắt tiêu chủ từ

làm ra chuyện không biết phép tắc kiểu này?! Là kẻ nào có thủ vôi đệ đệ ta, cố ý để hấn bại hoại danh tiếng của mình?!”

San Nương chột nổi giận, lập tức bốn phía im lặng như tờ —— bất kể là cung kính hay giả vờ cung kính nàng, đúng như San Nương vừa nói, nàng là chủ tử trong nhà này, ít nhất lúc này đây không ai có lá gan dám ngay trước mặt chống đối nàng.

Nhìn đám người khoanh tay nín thở, San Nương hài lòng lẫn nửa hừ lạnh, “Hôm nay ta mệt rồi bèn tha cho các ngươi một lần, nhưng thỉnh ma ma truyền lời giúp ta, bảo những kẻ trong mắt không có chủ tử kia tất cả kiểm soát sự sợ hãi của mình lại, ngày tháng vui vẻ của các ngươi chấm dứt rồi! Ta trở về chỉ muốn sống thư thái, phàm là kẻ nào muốn nghịch ý ta, ta sẽ khiến thể xác và tinh thần cả nhà kẻ đó đều không thuận!”

Vì vậy, Thập tam cô nương cũng không cần người khác dẫn đường, mà dựa vào ký ức lơ mờ, xuyên qua hết cái sân này tới cái sân khác, sau cùng cũng tới một viện cuối cùng kia.

Nhìn xa xa đã thấy trong tiểu tú lâu thuộc về nàng yên lặng như tờ, ngay cả một cây nến cũng không có, San Nương lại cười lạnh một tiếng, cũng không thèm xoay đầu, nói với Mã ma ma im lặng theo sau lưng: “Ta cho ma ma thêm nửa canh giờ, ta mệt rồi.”

Mã ma ma lại nghiêng răng nghiêng lợi, lúc này không thể không phát tay với nha hoàn bà tử sau lưng, bản thân bà ta thì quanh co viện cớ, cố ý muốn tránh đi.

San Nương chưa có ý định buông tha bà ta, chỉ cao ngạo hất cằm lên, nhìn đèn dầu từng chỗ trên tú lâu dần dần sáng lên, lạnh lùng nói: “Ta thấy quả nhiên ma ma lớn tuổi rồi, có mấy lời không thể không nói rõ, vậy ta sẽ nói thẳng. Thỉnh ma ma nhớ kỹ, tuy nói phải cho nhau thể diện, nhưng ma ma nên nhớ, thể diện của hạ nhân đều do chủ tử ban cho. Mặc dù ta còn trẻ, nhưng vẫn là chủ tử đường hoàng của Ngũ phòng. Vẫn là câu nói cũ, ta là người sợ hai chữ ‘phiền toái’ nhất, ma ma không gây phiền toái cho ta, tất nhiên ta sẽ không tự tìm phiền toái. Ma ma hãy nhớ kỹ.”

Vì thế, lại một lần nữa, Mã ma ma cảm nhận sâu sắc sự ác ý giữa chênh lệch thân phận.

..*

Quả nhiên như San Nương suy đoán, viện của nàng kỳ thật vẫn thuộc về nàng. Mặc dù mấy năm nay rõ ràng không được người ta tỉ mỉ coi sóc, khắp xó xỉnh toàn là mạng nhện, bụi bặm chồng chất.

Ngũ Phúc ân cần lau sạch sẽ sập gu, đỡ San Nương ngồi xuống hành lang; Lý ma ma lấy một chiếc áo choàng từ trong rương quần áo bọc chặt nàng; Tam Hòa đứng bên cạnh cô nương giúp nàng cân gió đệm; Lục An thì bắt an vận ngón tay, đứng ngay giữa viện trông chừng hành lý của cô nương, từng người lấy hành lý lướt qua, đều bị đôi mắt mèo sáng ngời của nàng nhìn chăm chăm, rất sợ có người giở trò, cố tình làm hỏng đồ của cô nương.

San Nương nhìn Lục An, nhin không được mím môi cười. Nhưng sau khi cười xong, nàng lại theo thói quen đưa tay đỡ trán.

Ngũ phòng này trông loạn thật. Rõ ràng bị nàng chọc thủng lời nói dối ngay trước mặt, một đứa nha hoàn lại dám tiếp tục bịa chuyện. ... Xem ra nếu nàng muốn sống thoải mái một chút trong cái nhà này, thì phải trấn áp cái nhà này mới được.

Nàng nghĩ rõ ràng mình tránh né thị phi, tính toán mới thoát ra khỏi Tây Viên, lại không ngờ về nhà còn phải tiếp tục sống ngày tháng không bớt lo này, San Nương sâu kín thờ dài.

Thấy San Nương thờ dài, nhũ mẫu không nhịn được oán trách: “Những kẻ này muốn chết rồi, dám bắt nạt cô nương! Hôm nay đã muộn, chờ sáng mai đi bẩm báo phu nhân, cô nương lại thu thập bọn họ đáng hoàng!”

Bẩm báo phu nhân?! San Nương cười thầm, nàng không dám mong đợi đâu. Về mặt vừa rồi của phu nhân rõ ràng đang nói ‘Có việc các ngươi tự giải quyết đi, tuyệt đối đừng làm phiền ta.’

Ngũ Phúc nói: “Em lấy làm lạ nha đầu kia, dám mở to mắt bịa đặt thể, viện này rõ ràng chưa có người ở, dám nói là nhị gia ở!”

“Việc này đã là gì,” San Nương lười nhác nói, “Cùng lắm thì sáng mai để nhị gia dọn tới, biến thành một sự thật thôi.”

Nàng vừa nói xong, ngay cả Tam Hòa cũng nhin không được lắc đầu quai quai, “Lá gan cũng to quá!”

To gan sao? San Nương lại cười lạnh. Kỳ thật việc này coi như bình thường. Khoan nói tới việc Ngũ phòng luôn đóng kín cửa mà sống, lão gia và phu nhân trong nhà đều không quản gia, nhưng ngay cả lão gia phu nhân nhà thân thích khác quản gia chẳng nữa, việc bắt nạt thứ tử và thứ nữ không được sủng ái cũng thường nghe thấy. Không thấy Cửu tỷ tỷ nhà Tử bá bị đứa nha hoàn trong phòng mẹ cả cố tình làm hỏng trà, xoay đầu lại cũng chỉ dám nói mình không cẩn thận sao?!

Hiện tại San Nương nghĩ, kiếp trước nguyên nhân nàng hao tâm tổn trí lấy lòng lão phu nhân như vậy, vì không để mình sa vào tình trạng thể thảm kiểu này...

Đám người Lý ma ma buồn bực thì buồn bực, nhưng chuyện nên làm vẫn phải làm. Lúc này thấy cô nương mệt mỏi, cũng biết cô nương đã mệt, Lý ma ma vội thét to, dẫn người đi thu dọn gian phòng. Ngũ Phúc là một người ngồi không yên, cũng đi theo, chỉ có Tam Hòa dựa vào người San Nương mà đứng, làm chỗ tựa lưng cho nàng.

Dựa vào người Tam Hòa, San Nương thờ dài: “Đòi người quả thật không chỗ nào không phiền toái cả.”

Tam Hòa đang nghiêng đầu nghe động tĩnh trên lầu của đám người Lý ma ma, bèn thuận miệng đáp: “Chẳng phải cô nương thích nhất câu ‘lòng xa đất tận xa’[1] ư? Chỉ cần trong lòng cô nương không cảm thấy phiền toái, vậy sẽ không còn phiền toái gì đó.”

[1]Lòng xa đất tận xa: Trích trong Ẩm từ của Đào Tiềm, ý nói lòng đã sạch bụi trần nên đâu còn nghe thấy gì ồn ào ở ngoài đời nữa.

San Nương cực kỳ kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn Tam Hòa cười nói: “Ta lại không biết, hóa ra bên cạnh ta còn có một tiểu tài nữ cơ đấy.”

Tam Hòa bị nàng trêu ghẹo lập tức đỏ mặt, cười nói: “Cũng do cô nương đề cập nhiều lần, em mới nhớ ấy chứ.”

“Có điều,” San Nương cười nói, “Mặc dù ta hiểu ý ngươi, nhưng câu thơ này dùng ở đây không hợp lắm...Aizz,” nàng phát tay, “Ý ta là, ta lại cảm thấy thật sự rất phiền toái...”

“Phiền toái đến rồi, giải quyết từng phiền toái một là được.” Ngũ Phúc ôm một ấm trà tới, không đầu không đuôi chen vào một câu như thế, để ấm trà xuống lại lạch bạch chạy ra.

San Nương và Tam Hòa đưa mắt nhìn nhau, hai người không khỏi lắc đầu nở nụ cười.

“Ta còn tưởng nàng sẽ chọn lưu lại cơ.” San Nương cười nói.

“Nàng à, do lười đấy,” Tam Hòa nói.

San Nương gật đầu cười cười. Nàng tất nhiên biết tâm tính ‘làm lạ không bằng làm quen’ của Ngũ Phúc. Huống chi kiếp này nàng không muốn không chế người khác, người khác có tâm tư gì nàng cũng chẳng muốn để ý, mà cái gọi là ‘không lợi không làm’ chính là chọn theo nàng hoặc không theo nàng, mỗi người luôn có quyết định riêng, nếu hợp nàng thì nàng dùng, không hợp thì chia tay, ai có thể trông cậy vào ai cả đời chứ...

Nghĩ vậy, San Nương chợt nghĩ đến Ngũ phu nhân trong phòng. Ở mặt nào đó mà nói, Ngũ phu nhân thực ra rất giống Ngũ Phúc. Ngũ Phúc không muốn tiếp xúc với mối quan hệ mới, nên thà trốn bên cạnh nàng. Mà Ngũ phu nhân, chỉ sợ cũng vì nguyên nhân tương tự, mới sống khép kín trong phòng...

Có điều nghĩ lại cũng đúng, từ nhỏ không có mẫu thân, mẹ kế và cha ruột không thân thiết với mình, chỉ có duy nhất nữ mẫu có thể nương tựa lại là một người lợi hại, tính tình phu nhân mềm yếu chỉ đành sống khép kín... Trái lại là một người đáng thương...

Sống lưng San Nương đột nhiên cứng đờ. Bởi vì nàng chợt ý thức được, hình như nàng lại tái phát bệnh cũ, cảm thấy người ta có thể là kiểu người gì, liền cho rằng người đó chính là thế... Nàng cảm thấy phu nhân là một người đáng thương, bước tiếp theo, có phải mặc kệ phu nhân có cần sự hỗ trợ của nàng hay không, nàng cũng muốn giúp bà một tay?!

San Nương yên lặng rung mình. Vì nàng nghĩ tới lúc nàng và phu nhân đưa mắt nhìn nhau, nàng xác thực từng có ý nghĩ như vậy...

Quả nhiên giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời.

Nhìn mặt trắng cong thành một đường tinh tế ngoài mái hiên, San Nương cười hơi cay đắng.

Khi San Nương nghỉ ngơi, chiếc đồng hồ được Lục An tỉ mỉ trông chừng đã báo hai giờ sáng. Do đó, hôm sau trời vừa sáng, nàng bị một trận âm ỉ đánh thức, cảm giác giống như mình mới chợp mắt vậy.

Nàng hoàn toàn chưa tỉnh ngủ, chợt nghe được một trận bước chân vang vọng trên cầu thang, sau đó là tiếng ‘óí trời ơi’ của nữ mẫu nàng, kể đó là một giọng nói trẻ con mềm mại hét ngoài cửa: “Là kẻ nào dám cướp viện của di nương ta! Còn không mau lăn ra đây cho tiểu gia ta?!”

San Nương lơ mờ ngẩng đầu, liền thấy một quả cầu thịt nhỏ tròn vo lăn vào từ rèm treo ngay cửa.

“Trời ơi, đây là phòng của cô nương, nhị gia không được xông loạn...”

Lý ma ma khấn trương đuổi theo sau quả cầu thịt nhỏ đang xông vào phòng. Phía sau Lý ma ma là một đám nha hoàn bà từ đang gào to “Nhị gia, nhị gia”.

San Nương chống tay lên gối, đôi mắt mông lung buồn ngủ không khỏi híp lại.

“Là người sao? Chính người cướp viện của di nương ta?!”

Chỗ đầu giường nàng, một bé trai mập mạp đang chống nạnh, thờ phỉ phỉ trừng nàng.

San Nương híp mắt nhìn phía sau hắn, vừa vận nhìn thấy một dấu chân nhỏ xám xịt trên đầu gối Lý ma ma —— Hiển nhiên, nữ mẫu của nàng bị quả cầu thịt nhỏ này đập.

“Người...”

Quả cầu thịt nhỏ chống nạnh chỉ vào giường, một chữ “Người” mới bật ra, liền thấy người chống tay híp mắt trên giường kia đột nhiên vén chăn lên, đứng dậy

Không đợi mọi người trong phòng kịp phản ứng, tiểu cô nương trên giường mặc đồ ngủ màu trắng, giống hệt nữ quý bảo thù, mái tóc dài đến thắt lưng tung bay, cứ thế nhanh nhẹn từ trên giường nhảy xuống, bắt lấy bé trai đang chỉ tay vào nàng, xoay người lại, kéo quả cầu thịt nhỏ lên ghế trường kỷ, ấn tiểu tử kia lên trên, vén vạt áo, còi quần. Động tác đó rất lưu loát, bé trai còn chưa kịp kinh hô, cái mông nhỏ đầy thịt đã bị tét ba cái.

Bạn đang đọc truyện *Phiên Toái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Ông trời con

“A...”

Lập tức trên lầu vang lên một trận kêu gào như heo bị chọc tiết.

“Kêu à!”

San Nương hung tợn gầm nhẹ một tiếng, không chút khách sáo đánh ba cái lên cái mông trắng bóc kia.

“A a a...”

Tiểu mập mạp càng hét dữ dội hơn.

Đám nha hoàn, bà từ theo sau lưng Lý ma ma xông vào, có lẽ cũng không ngờ Thập tam cô nương vừa mới về nhà lại hung dữ thế, bỗng chốc tất cả đều ngẩng người tại chỗ. Cho đến khi San Nương đánh tiếp ba cái lượt hai, những nha hoàn, bà từ này mới phục hồi tinh thần, vội vàng kêu “Nhị gia!” rồi bỏ nhào về phía trước.

Cũng chỉ thấy San Nương hất mái tóc dài, lấy đầu gối đè lên ông trời con đang gào thét kia, chỉ tay về phía mọi người, “Ai dám tới?!”

Đôi mắt xinh đẹp nheo lại áy kéc lên tia hung dữ, lập tức trấn áp đến mức tất cả mọi người đều giật mình không ai dám tiến lên.

“Đánh chết nàng! Mau đánh chết nàng cho ta!”

Tiểu mập mập không phục, vừa giãy giụa kêu khóc dưới đầu gối nàng, vừa quát đám nha hoàn, bà tử.

“Đánh chết ta?! Vậy ta đánh chết ngươi trước!”

San Nương trợn mắt, không chút khách sáo lại đánh thêm ba cái lên mông ông trời con kia —— Ba cái này còn mạnh tay hơn sáu cái trước.

“Á...”

Tiểu mập mập kia gào khan lập tức đổi giọng, lần này là ứa nước mắt.

“Cô...cô nương bớt giận, đây là nhị gia, là đệ đệ của ngài đấy...”

Người dẫn đầu trông giống như nhũ mẫu kia, thấy San Nương quát tháo thế lại không dám tiến lên, chỉ quỳ trước giường.

Những nha hoàn, bà tử vốn đi theo nhị gia thấy vậy, tất cả đều quỳ lộp bộp đầy đất, tiếng đập đầu cầu xin của từng người tiếng sau cao hơn tiếng trước. Tiếng hò hét ảm ĩ nhất thời đầy lửa giận của San Nương vọt lên một trượng, lại tét thêm ba cái vào mông tiểu bàn tử thị uy.

“Ấm ĩ nữa đi!”

Đánh người xong, nàng xoay người chỉ vào đám người đang quỳ đầy đất.

Tiếng kêu khóc kia lập tức đình chỉ, khắp phòng chỉ còn lại tiếng khóc thét của ông trời con đang bị San Nương chặn lại.

“Còn khóc nữa?”

Giống như con gấu bị đánh thức từ giấc ngủ đông, San Nương bạo phát dữ dội không chút khách sáo lại đánh ông trời con kia thêm ba cái.

Chắc là thấy tất cả người của hần chỉ quỳ ở đó chứ không dám tiến lên cứu giúp, tiểu bàn tử không có cứu tinh rồi cuộc biết sợ, vừa khóc vừa hô to: “Đừng đánh, đừng đánh nữa, oa...Ta không khóc...huhu...đau.”

Đúng là đau thật, tay San Nương tê rần.

Nhìn tiểu bàn tử nước mắt nước mũi tèm nhem, San Nương ghét bỏ buông tay ra, mặc cho tiểu tử kia như thấy quỷ vậy, kéo quần lên dùng cả tay lẫn chân lùi về sau, nàng chỉ đứng đó phui phui tay như không có chuyện gì xảy ra.

Ông trời con kia lùi thẳng đến chân giường, ôm lấy chân giường uất ức bĩu môi, xem ra lại muốn gào khóc.

Phui tay xong, San Nương xoay đầu trợn mắt lên, tiểu bàn tử nắc một cái, sợ hãi cắn nắm tay mập mập của mình, rốt cuộc không dám khóc nữa —— hành động ngây thơ kia suýt chọc San Nương đang tức giận cười.

Thấy cuối cùng tiểu bàn tử ngoan ngoãn rồi, lúc này San Nương mới xoay người lại xử lý đám nha hoàn, bà tử quỳ đầy đất.

Nàng cười lạnh một tiếng, cũng không ngẩng đầu lên mà phân phó Lục An đang ngâm nước mắt bị chen lấn ngay cửa: “Đi, gọi Mã ma ma đến đây!”

Lục An vội vàng lĩnh mệnh mà đi.

Nhất thời, cả phòng hoàn toàn yên tĩnh.

Trong sự yên tĩnh, Lý ma ma ôm một chiếc áo khoác đồ thảm qua choàng cho San Nương; Tam Hòa cầm giày thêu, quỳ trước giường cẩn thận giúp nàng mang giày; Ngũ Phúc thì kiễng chân, kéo mái tóc dài của nàng từ trong áo choàng ra, lại lấy một sợi dây vôi vàng buộc lại. Chờ xử lý xong mọi thứ, ba người đều lẳng lặng quỳ gối thi lễ một cái, rồi lui sang một bên.

—— Cô nương xuống giường với khí thế uy vũ mạnh mẽ, hung tàn, ngay cả các nàng cũng không dám chọc...

Mọi người quỳ đầy đất kia toàn bộ đều dè dặt nhìn bọn Tam Hòa vây quanh sửa soạn cho Thập tam cô nương, cũng không ai dám lên tiếng.

Cuối cùng sửa soạn cho mình có thể gặp người ta xong, San Nương lần nữa phát tay, nhếch khóe môi, ngoái đầu nhìn ma ma đang quỳ bên cạnh giường ấy, cười nói: “Vẫn chưa biết ma ma là ai.”

Rõ ràng lúc này nàng tươi cười nhưng so với bộ dáng hung bạo vừa rồi, không hiểu sao lại kích thích sống lưng mọi người lạnh toát.

“Hử?”

San Nương nhướn mày, giống như đang thử nghiệm độ mềm mại của đế giày vậy, lấy giày ngủ móng manh khề đập lên vai ma ma không lên tiếng kia một cái.

Động tác mang tính vũ nhục cực kỳ này, nhất thời khiến vị ma ma ấy biến sắc, vôi vàng cúi đầu đáp: “Nô tỳ là nhũ mẫu của Nhị gia, nô tỳ họ Tôn.”

Bà nhanh chóng lén ngước mắt lên, liếc nhìn thấy người bọc trong chiếc áo khoác đồ thảm đó. Mặc dù trông nho nhỏ, bộ dáng cũng chưa trưởng thành đầy đủ, nhưng được cổ áo hồ ly trắng như tuyết kia làm nổi bật khuôn mặt nhỏ nhắn trắng mịn, bên trong đôi mắt hồ ly híp thành đường cong cong tràn đầy sự mỉa mai.

Nhũ mẫu yên lặng rung mình, mau chóng rũ mắt xuống, trong bụng lại hồi hận không ngót —— Đừng cho rằng Thập tam cô nương là Phụng Hoàng trụ lông, vì lấy lòng tiểu chủ tử, mà bà bị người ta lợi dụng trắng trợn.

“A, hóa ra người là nhũ mẫu của Nhị gia.” San Nương cười nói: “Xin hỏi nhũ mẫu, sáng sớm người dẫn Nhị gia đến phòng của ta để làm gì?”

“Không phải, là Nhị gia...”

“Chậc...” San Nương rất không thực nữ chắc lười, “Tồn nhũ mẫu có thể nghĩ kỹ hẳn trả lời. Nói sao Nhị gia cũng chỉ mới bảy tuổi, làm việc gì không đúng phép tắc chỉ sợ do người khác xúi giục. Nhũ mẫu là người chăm sóc Nhị gia, nếu Nhị gia hành sự không thích đáng, người nên đứng ra khuyên nhủ, đó mới là nhũ mẫu. Thế ta hỏi lại lần nữa, sáng sớm nhũ

mẫu dẫn Nhị gia đến phòng ta đòi đánh đòi giết vừa khóc vừa gào, đây là muốn làm gì?”

Lập tức Tôn nữ mẫu toát mồ hôi. Bà có thể nói thế nào? Nhị gia bị người ta khích bác tìm đến đại cô nương xả giận, còn bà chỉ thuận thể nịnh nọt Nhị gia ư?!

“Nếu nữ mẫu đáp không được, không bằng hỏi Nhị gia thử.” San Nương cười, xoay người hỏi tiểu bàn tử đang ôm cột giường không buông tay kia, “Sáng nay ngươi chạy đến đây muốn làm gì?”

Có lẽ tiểu bàn tử hết đau hông rồi, bèn ngẩng cổ la ầm lên: “Ngươi chiếm viện của di nương ta...”

“Chặc!” San Nương lại chặc lưỡi một cái, ngắt lời tiểu bàn tử, xoay đầu hỏi nữ mẫu: “Không bằng nữ mẫu nói cho Nhị gia nghe đi, viện này của ai?”

Nhữ mẫu không dám ngẩng đầu.

Vì vậy San Nương hừ một tiếng, “Hử?”

Nhữ mẫu chợt run rẩy, đánh cấn răng nói: “Là... là viện của cô nương.”

“À, đúng rồi,” San Nương giống như chợt nhớ tới điều gì, quay đầu lại hỏi tiểu bàn tử, “Ngươi có biết ta là ai không?”

Ánh mắt của tiểu bàn tử vụt sáng không dám trả lời, hiển nhiên đã biết.

“Xem ra Nhị gia không biết rồi.” San Nương khẽ mỉm cười, khom lưng tiến đến bên cạnh nữ mẫu, “Vậy mời nữ mẫu dạy cho Nhị gia biết ta là ai?”

“Là... là đại cô nương...”

Con cháu các phòng của Hầu gia thực sự quá nhiều, cho nên mặc dù lúc mọi người trong tộc tụ họp lại một chỗ, các huynh đệ tỷ muội đều xưng bằng thứ tự tương ứng trong tộc, nhưng khi về lại từng phòng, liền lấy thứ bậc trong phòng của mình mà gọi. Do đó tuy Hầu Quyết đứng thứ mười hai trong tộc, ở bên ngoài được người ta gọi ‘Thập nhị gia’, song lúc ở nhà vẫn được bọn hạ nhân gọi là ‘Nhị gia’.

Mà Thập tam cô nương Hầu San Nương, ở Ngũ phòng tất nhiên được gọi là ‘Đại cô nương’.

Đại cô nương ngũ phòng, Hầu San Nương đứng hàng thứ mười ba trong tộc mỉm cười, cười khanh khách nói: “Còn mời nữ mẫu nói cho Nhị gia biết, ‘Đại cô nương’ này có quan hệ như thế nào với Nhị gia?”

“Đại, Đại cô nương là... là trưởng tỷ của Nhị gia.”

“Ừm...” San Nương cười nói, “Đã vậy, lại mời nữ mẫu giải thích cho Nhị gia biết thế nào là ‘Trưởng tỷ’?”

Nếu đã nhận tội, ngược lại nữ mẫu này là người thức thời, dập đầu nói: “Cái, cái gọi là trưởng tỷ như mẹ, Nhị gia nên kính trọng Đại cô nương mới đúng.”

“Vậy, sáng sớm Nhị gia dẫn các người đến —— A! Không, ta nói sai rồi, là các người dẫn Nhị gia đến chỗ ta, rốt cuộc là vì chuyện gì?”

“Nhị, nhị gia bị người ta mê hoặc...” Nữ mẫu vội vàng dập đầu nhận sai, “Là nô tỳ đáng chết, không thể khuyên can Nhị gia...”

San Nương cười cực kỳ dịu dàng, “Nhưng vừa rồi các người vừa khóc vừa gào, có phải đang nghĩ, cho dù không chiếm được món hời từ chỗ ta, cũng phải cho người ta thấy, ta đang bắt nạt các người đúng không?”

Nhữ mẫu không lên tiếng, chỉ liên tục dập đầu.

San Nương lại cười nói: “Ta mới trở về, không có đủ tinh lực đi quản mấy việc vô bổ này. Ngươi đã nói có người mê hoặc Nhị gia, ta chỉ xem như đây là một lời giải thích. Bắt quá, nữ mẫu là nữ mẫu của Nhị gia, nên gánh trách nhiệm của một nữ mẫu, đợi lát nữa Mã ma ma đến, còn nhờ nữ mẫu hao tổn tâm trí thuật lại cặn kẽ chuyện vừa xảy ra cho Mã ma ma, dù thế nào cũng nên cho ta một câu trả lời thỏa đáng, không dễ để ta chịu uất ức đâu. Còn bây giờ, ta muốn thay y phục, thỉnh ma ma dẫn người của người ra ngoài, tùy tiện tìm một chỗ quỳ trong chốc lát đi.”

Tôn nữ mẫu dập đầu, vừa định dẫn người lui ra, bỗng nhiên San Nương lại hỏi: “Đúng rồi, Nhị gia vừa mới nói, viện này của ta là của ai?”

Nàng nhìn Hầu Quyết đang lén lút muốn theo đám người Tôn nữ mẫu ra ngoài.

Hầu Quyết sợ hãi rụt cổ lại, lẩm bẩm: “Di nương vẫn luôn thích cái viện này, phụ thân sắp đồng ý rồi, nếu người không về...”

“Hửm? Hóa ra Nhị gia ra mặt thay di nương của người!” San Nương cười nói, “Tốt, đứa trẻ hiếu thảo. Sáng mai, ta phải đi học đường nói cho tiên sinh biết, Thập nhị gia chúng ta rất hiếu thảo, muốn ra mặt thay di nương của hân dạy dỗ tỷ tỷ hân đây...”

Một tiếng ‘Thập nhị gia’ Hầu Quyết nghe rất rõ, lúc này đại tỷ vừa về nhà của hân đang ám chỉ, nàng định làm lớn chuyện, nháo đến trong tộc, thậm chí là học đường...

Hầu Quyết đã bảy tuổi, quy củ thế gia đại tộc hân không phải không hiểu, lập tức thét chói tai: “Không được!”

“Vì sao không được? Người hiếu thảo vậy mà...” San Nương nhìn hân cười một cách âm hiểm, “Hoặc là nói, hóa ra trong lòng Nhị gia cũng hiểu, di nương cũng chỉ là di nương, không đảm đương nổi chủ tử tiêu chuẩn trong nhà? Hoặc chẳng có người làm đệ đệ nào lại vì một di nương mà muốn cướp viện của tỷ tỷ cả? Còn chưa kể đến mới sáng sớm đã dẫn người xông vào làm loạn trong phòng tỷ tỷ?” Nụ cười của nàng khẽ trầm xuống, “Hay, Nhị gia cố tình giẫm đạp ta?”

Hầu Quyết rụt cổ. Sáng nay khi hân đến chỗ di nương, bà liền kể kể khóc lóc, cộng thêm Thúy Kiều ở một bên hát đệm, đầu óc hân nóng lên, không thêm suy nghĩ gì cả, cứ thế vọt tới làm chỗ dựa cho di nương hân...

“Đi ra ngoài!”

Bỗng dưng San Nương quát một tiếng, khiến tiểu bàn tử kia sợ run cả người, bắt cháp ôm cái hông đau đớn, cuống quýt dẫn bọn nha hoàn nữ mẫu của hân chạy xuống lầu như một khối.

Chờ đến lúc Mã ma ma dẫn người tới, đã thấy trong đình viện nhỏ trước cửa tú lâu đầy người đang quỳ, thậm chí ngay cả Nhị gia Hầu Quyết cũng quỳ đằng hoàng ở đó.

Mà trên lầu, San Nương chậm rãi đổi xiêm y, rửa mặt xong mới nghe dưới lầu truyền đến câu hỏi của Mã ma ma, nàng thò đầu nhìn xuống, thấy tiểu bản tử kia cũng quỳ trong sân, nhin không được nở nụ cười.

Tựa vào lan can tạo dáng mỹ nhân, nàng hỏi tiểu bản tử: “Người đang tạo tiếng xấu cho ta hả?”

Tiểu bản tử vội vàng lắc đầu, lại nhìn nữ mẫu, rũ mắt xuống lầm bầm: “Đệ đệ vô lễ, đây là đang bồi tội với tỷ tỷ.”

San Nương nhướng mày, không khỏi lại nhìn nữ mẫu kia, trong lòng nhin không được âm thầm gật đầu —— thì ra Ngũ phòng này không phải tất cả đều là chày gỗ như Mã ma ma.

Mã khiến San Nương kinh ngạc, không chỉ có nữ mẫu của đệ đệ nàng. Đứng trong đình viện, mặt ngựa của Mã ma ma run run, cố nặn ra nụ cười với San Nương, lão già đó còn quỳ gối hành phúc lễ, cười nói: “Thỉnh an cô nương.” Nói xong bèn muốn bước lên lầu.

San Nương chớp mắt một cái, vội vàng vung tay với bà ta nói: “Nói quy củ trong viện ta trước đã, lầu này của ta không phải ai cũng có thể lên.”

Nàng xoay tay chỉ đám người đang quỳ trong sân kia, “Những người này, ma ma dẫn đi đi, về phần chuyện gì xảy ra, ta lười nói, ma ma tự hỏi đi. Còn những lời hôm qua, ta sợ phiền toái, ma ma quản lý tốt chuyện của ma ma, mọi việc đừng làm phiền trong viện của ta, tất nhiên ta cũng sẽ không đi làm phiền ma ma. Còn nếu những người kia muốn làm phiền ta, ví dụ như vị đó...” Nàng bắt cảm về phía ngoài cửa viện, “Nếu ma ma có thể xử lý thì càng tốt, còn nếu xử lý không tốt, ta sợ ta sẽ không bình tĩnh, dứt khoát đơn giản thô bạo một chút, thỉnh các vị tha thứ cho.”

Nói xong nàng vung tay lên, “Được rồi, ra ngoài hết đi, không có việc gì thì đừng quấy rầy ta!”

Mã ma ma khề cán rặng, thi lễ một cái, xoay người dẫn mọi người lui ra ngoài.

—— Cũng không phải do Mã ma ma học được cơ trí, mà vì tới qua bà ta ăn một bụng tức được một vài tâm phúc khuyên nhủ, một phần khác là do bà ta chột thông suốt một số việc mà thôi.

Lúc ra khỏi tú lâu, bà ta vừa ngẩng đầu liền thấy vị kia mà San Nương chỉ —— chính là di nương - con gái bà ta có khuôn mặt thon dài lại chẳng có đầu óc.

Mã ma ma không nhin được nghiêng rặng, vứt bỏ đám Tôn nữ mẫu trước, đi qua kéo Mã di nương quay lại viện của chính mình.

“Tổ tông của ta ơi! Con có thể yên tĩnh một chút không?” Mã ma ma thở phì phì nói, “Vị kia con cũng nhìn thấy rồi đấy, không phải kẻ ăn chay! Thân phận hôm nay của chúng ta không bằng người ta, nếu đầu không lại, cũng chỉ có thể tạm thời nhường một bước thôi!”

“Dựa vào cái gì? Con không phục!” Mã di nương ngậm nước mắt nói, “Con ở trong cái nhà này chịu khổ nhiều năm vậy, dễ dàng lắm sao? Nó vừa về đã ở trước mặt mọi người vũ nhục con, con nuốt không trôi cục tức này!”

“Cho nên con bèn khích Nhị gia đi sinh sự?! Con không sợ phá hồng danh tiếng của Nhị gia à? Đây chính là chỗ dựa cả đời của mẹ con chúng ta đó!” Mã ma ma giận dữ nói.

“Chẳng phải tại con tức quá ư!” Mã di nương lau nước mắt, “Nó chỉ là một thứ nữ, còn đang chịu tội bị lão phu nhân đuổi ra khỏi Tây Viên, vậy mà dám phách lối thế! Nương nhìn nấy phòng cách vách đi, thứ nữ phòng nào không rứt cổ trước mặt phu nhân để sống qua ngày đâu, có ai như nó dám lớn tiếng với nương vậy?! Nương là nữ mẫu của phu nhân đấy! Dù có trở mặt với nó phu nhân vẫn đứng về phía nương, nương còn sợ nó cái gì?!”

Mã ma ma cắn răng nói: “Ta sợ nó con khi! Một nha đầu còn chưa mọc đủ lông, ta sợ cái gì?! Chỉ là bây giờ nàng ta đang chiếm lý, lỡ như lớn chuyện, để bề trên biết, thua thiệt luôn là chúng ta. Nha đầu kia mới vừa về, đang muốn bắt chẹt người khắp nơi, là thời điểm tạo dựng chỗ đứng cho bản thân, con còn đuổi tới xếp bậc thang cho nó đi! Ta khuyên con nên nhẫn nại một chút, sống ở nơi hậu trạch này không phải chỉ ngày một ngày hai, về lâu về dài, rốt cuộc gió đông thổi bạt gió tây, hay gió tây áp đảo gió đông, còn chưa biết đấy!”

Mã di nương vừa nghe liền biết, nương bà đã có chủ ý, vội hỏi: “Nương có chủ ý rồi?”

Mã ma ma lại thở dài nói: “Có thể có chủ ý gì? Cuối cùng chúng ta chỉ là nô tài.” Nói xong, bà ta ghé vào tai Mã di nương, khẽ nói: “Hôm nay ta đã nhìn ra, cho dù chúng ta có được chút tôn trọng ở hậu trạch, nhưng ở trước mặt chủ tử chúng ta chẳng đáng là gì. Cho nên, ta tính sáng mai đi tìm cữu cữu của con, sự việc cữu cữu con nói, ngược lại có thể cần nhắc một tí.”

Mã di nương lại không nghĩ nhiều thế, chỉ đẩy cánh tay nương bà nói: “Còn nha đầu chết tiệt kia thì sao? Để nó làm mưa làm gió ư?”

“Con gấp cái gì?” Mã ma ma trừng con gái, “Lúc này lão gia không ở nhà, mới để nó phách lối thôi, chờ lão gia trở về, con bỏ chút công phu, chẳng phải cái gì cũng có à? Hôm nay, nó bảo Nhị gia quý trong viện nó đó!”

Cười lạnh một tiếng, Mã ma ma lại nói: “Nha đầu kia được nuôi dưỡng bên người lão phu nhân nhiều năm, không thân thiết với lão gia phu nhân. Lão phu nhân và lão gia có quan hệ thế nào không phải con không biết, đến lúc đó, chỗ phu nhân có ta, chỗ lão gia có con, một con tôm nhỏ không được lão phu nhân coi trọng như nó, ta lại muốn nhìn xem nó có thể vượt qua sóng to gió lớn gì?”

Bạn đang đọc truyện *Phiền Toái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 13: Đứng ở một bên xem náo nhiệt

Lại nói San Nương trên tú lâu, lúc này đang nghiêng người tựa vào tạo dáng mỹ nhân, khuỷu tay chống lan can, đầu ngón tay theo thói quen đỡ trán, lặng lẽ nhìn tiểu bản tử được nữ mẫu của hần nắm tay dẫn đi.

Hai kiếp làm người, đây là lần đầu tiên nàng tự mình ra tay đánh người, mà còn là một ông trời con (tuy rằng đứa bé đó vốn muốn ăn đòn).

Chẳng qua, từ đứa bé đó, nàng không nhin được nghĩ tới con trai, con gái mà ngay tên và tướng mạo nàng đều quên bén kia.

Cho dù đã quên dáng dấp của hai đứa trẻ, nhưng San Nương lại nhớ rõ, thời điểm lần đầu tiên làm mẹ, thấy đứa nhỏ khóc đến mức mặt đỏ bừng, nằng luống cuống tay chân suýt khóc theo...

Khi ấy Lý ma ma đã từ chức, Viên Trường Khanh thì cả ngày đều ở trong thư phòng của hắn, không tiến vào hậu viện. Lần đầu làm mẹ, lúc đó nàng bị đứa nhỏ khóc đến nỗi lòng rối bời, đành giao đứa nhỏ làm sao cũng không dỗ được cho nhũ mẫu mang đi, nàng thì một mình trốn trong phòng nghe tiếng khóc ấy yên lặng lo lắng... Mà đợi đến khi nàng ý thức được, tất cả đã thành thói quen, bọn nhỏ chỉ cần vừa khóc là lập tức đi tìm nhũ mẫu, chứ chưa bao giờ tìm người mẹ ruột này...

Thời điểm đó, sao nàng ngu xuẩn thế, lại nghĩ 'từ mẫu sẽ lòng hờ con', nên chẳng dám để bọn nhỏ thấy nàng mềm lòng?! Mà rõ ràng Viên Trường Khanh rất ít khi vào nội trạch, rõ ràng ở trước mặt con đều là dáng vẻ lạnh lùng không dễ gần gũi, nhưng bọn nhỏ lại càng muốn gần gũi với hắn... Còn người mẫu thân suốt ngày nghiêm khắc dạy dỗ chúng như nàng, bọn nhỏ lại càng...

Kính sợ tránh xa.

San Nương thờ dài một tiếng, đầu ngón tay quét qua phần mướt tóc, lòng bàn tay nhẹ nhàng che mắt.

Chân thật như vậy, cho dù cách một kiếp, nhưng mỗi khi nhớ tới vẫn khiến nàng chua xót. Chẳng qua, bỏ lỡ vĩnh viễn cũng bỏ lỡ, đã định trước nàng mắc nợ hai đứa bé kia rồi, cuộc đời này cũng không thể bù đắp...

Dưới lầu truyền đến một trận tiếng nói chuyện trầm thấp.

San Nương bỏ tay xuống cúi đầu nhìn lại, thì thấy ngoài cửa tiểu viện nàng, Phuong ma ma mặt tròn ửng đỏ dẫn theo một tốp phụ trung niên đứng trước cửa phòng nàng.

Phía sau hai người là một hàng nha hoàn bà tử nối đuôi nhau, mấy người trong đó còn cầm hộp đựng thức ăn.

Lục An cuốn ống tay áo đang quét tước đình viện ngừng đầu lên nhìn trên lầu, thấy cô nương gật đầu, lúc này nàng nghiêng người cho người ta tiến vào viện.

San Nương xuống lầu, Phuong ma ma nhanh chóng dẫn người tốp phụ kia tiến lên, ngay ngắn hành lễ ra mắt với San Nương. Phuong ma ma cười nói: "Mã ma ma đang hầu hạ phu nhân, nhất thời không thể tới, lệnh cho lão nô tới nghe Hầu cô nương sai bảo. Lão nô nghĩ cô nương vừa mới về, chỉ sợ viện này còn chưa dọn dẹp thỏa đáng, bèn dẫn ít người tới cho cô nương. Cô nương dùng tạm trước, nếu thấy tốt, cô nương cứ giữ lại ạ."

Cũng đúng, San Nương chỉ dẫn theo đám người Lý ma ma trở về. Tuy nói viện này của nàng không lớn, nhưng nếu dựa vào Tam Hòa các nàng quét tước, thì cũng quá cực khổ.

San Nương cười khom người, coi như nhận phần tình của Phuong ma ma.

Phuong ma ma lập tức chỉ phụ nhân sau lưng cười nói, "Đây là con dâu của Diên ma ma – nhũ mẫu lão gia đã cho vinh dưỡng, hôm nay quản lý phòng bếp trong nhà. Vì cô nương mới về, nên chẳng biết tay nghề của nhà bếp có hợp khẩu vị cô nương không. Người Diên gia thành thật, không dám thất lễ với cô nương, còn đích thân dẫn người đến đưa bữa sáng cho cô nương nữa."

San Nương chột nhúng mày, lập tức hiểu ngay. Chỉ e nhị vị này đại diện cho một thế lực khác trong phủ phân cao thấp với Mã ma ma rồi.

"Làm phiền nhị vị." Nàng cười nói.

"Cô nương khách sáo."

Phuong ma ma hành lễ quý gối, lui ra sau một bước, lúc này người Diên gia tiến lên, cung kính nói, "Không biết cô nương muốn đặt bữa sáng ở đâu?"

Mỗi cái gợn tay nhắc chân của hai người này rốt cuộc mới có chút lễ nghi phép tắc của người hầu thế tộc nên có, khiến San Nương đã không còn trông cậy vào tố chất chuyên nghiệp của người Ngũ phòng nữa bất ngờ nghĩ —— rõ ràng không phải toàn bộ Ngũ phòng đều lệch lạc cả.

San Nương mỉm cười, chỉ xung quanh: "Tối qua vội vội vàng vàng, chỉ thu dọn tạm một chỗ mới có thể ngủ được, các người nhìn xem có thể để ở đâu?"

Nàng và hai ma ma đưa mắt nhìn nhau. Do đó nhị vị liền biết, vị đại cô nương của nhà mình này cũng không phải người đơn giản.

Song phuong đều đã áng chừng phân lượng của đối phuong, sau khi trong lòng hiểu rõ, Phuong Ma ma lần nữa tiến lên một bước, cười theo nói: "Vốn chúng lão nô làm không tốt, làm cô nương uất ức. Khi lão nô tới, vừa vận nhìn thấy cây đào bên cạnh Bát Phong các kia ra hoa, không bằng cô nương dời bước đến đó dùng bữa."

"Là Bát Phong các trong hồ nước nhỏ sao?" San Nương cười, "Ta nhớ lúc còn bé tới đó chơi vớt cá, suýt nữa ngã xuống."

"Vâng ạ." Phuong ma ma cười, vừa ân cần tiến lên trước dẫn đường, vừa nói, "Tuy mảnh vườn này không lớn, nhưng lão gia thích làm vườn. Mấy năm cô nương không ở nhà, lão gia lại xây thêm mấy cảnh trí mới đấy. Nếu cô nương không chê, dùng cơm xong, lão nô bằng lòng dẫn cô nương đi xem chung quanh một chút. Có lẽ dạo vườn hoa xong, viện của cô nương cũng dọn dẹp gần hết."

"Thế thì đa tạ ma ma." San Nương tất nhiên nhận phần tình của bà. Lại nói: "Ma ma có thể tìm cho ta mấy bà tử sức lực lớn chút được không? Tiểu lâu của ta mấy năm không về, trang trí bên trong đều không hợp thói quen, ta muốn dựa theo thói quen hiện nay của ta sắp xếp, bày biện lại."

"Việc này có gì đâu." Phuong ma ma cười: "Hôm qua phu nhân đã nói cô nương thiếu cái gì cứ mở kho phòng lấy là được. Đợi lát nữa lão nô điều người tới cho cô nương, nếu cô nương còn cần gì, thì lão nô sẽ cùng cô nương đi kho phòng chọn thứ cần dùng. Những thứ khác không nói, chứ bảo bối của phu nhân chúng ta nhiều lắm."

San Nương nhìn Phuong ma ma mỉm cười, rồi cúi người nói cảm tạ.

Phuong ma ma và Diên ma ma trông hơi trầm mặc ít nói kia đang lấy lòng nàng, nàng tất nhiên biết rõ các nàng vì cái gì. Chỉ là, tranh quyền đoạt lợi gì đó... phiền toái lắm, nàng không muốn ra khỏi hạng cạp rồi lại để mình rơi vào ổ sói đâu! Nàng trở về vốn để bán thân đổi một hoàn cảnh sống thoải mái vui vẻ hơn, nếu lại rơi vào những trạch đấu phiền toái này, vậy không bằng tiếp tục ở lại Tây Viên cho rồi! Tốt xấu gì ở đó đấu đá cao cấp hơn, lợi ích có được cũng nhiều hơn.

Bất quá, sợ phiền toái thì sợ phiền toái, việc này dù sao cũng phải xem Mã ma ma kia làm thế nào. Nếu Mã ma ma có thể thức thời như sáng hôm nay, thì đương nhiên nàng cũng bớt phiền toái. Song nếu vị đó còn muốn làm khó dễ... Vì sau này không còn phiền toái nữa, nàng không ngại bây giờ phiền toái một chút, vờ tay giúp người ta đẩy lại bầu trời của Ngũ phòng.

Kiếp trước nàng chỉ không chiếm được lòng trọng phụ, không chiếm được lòng con cái thôi, chứ đấu đá, tính toán người ta gì đó, nàng chưa bao giờ sợ cả...

Nghĩ thế, ý cười nơi khóe môi San Nương bỗng dưng chua chát.

Quả thực, đầu đá, tính toán người ta gì đó, trước giờ nàng chưa từng sợ, cũng chưa từng thích. Trước đây nàng làm vậy chỉ muốn để cuộc sống của mình và người nhà tốt hơn thôi. Cuối cùng lại rơi vào tình cảnh bị người người oán trách, không được chết tử tế...

Ân hận không?

Ân hận chứ.

Hận không?

Hận.

Đau không?

Đau lắm...

Sau khi, ân hận, căm hận, đau đớn, nàng mới phát hiện, hóa ra cả đời nàng đã đặt rất nhiều thứ lên người người khác, luôn muốn tìm kiếm sự tán đồng trong mắt người khác, tìm kiếm sự an ủi trên người người khác, nhưng lại quên mất, trên đời này người duy nhất không xói mòn mình chỉ có bản thân... Kiếp trước nàng bắt lực rồi, ít ra kiếp này nàng sẽ không dựa vào người khác khẳng định mình nữa, nàng muốn học cách bớt can thiệp vào chuyện của người khác, học cách yêu bản thân hơn...

Phương ma ma ở đằng trước dẫn đường xoay đầu lại len lén nhìn Thập tam nương này, bỗng dưng bà rung mình. Tuy vị kia nở nụ cười ôn hòa, hơi rũ đôi mắt lá liễu xuống, nhưng chẳng biết sao khiến sống lưng người ta ớn lạnh một trận.

“A, đến rồi.” San Nương đứng lại, cách một cây cầu đá thất khúc, nhìn Bát Phong các trên hồ nước, cười nói: “Trước đây sao lão gia đặt cái tên này cho ngôi nhà gỗ nhỏ ấy nhỉ?”

Ngũ Phúc đi theo chợt nhớ ra điển cố nọ cô nương từng nói, lập tức cười, “Lẽ nào là ‘Bát phong xuy bất động, nhất thí quá giang lai’[1]...”

[1]Bát Phong là 8 cảnh giới ảnh hưởng tới việc tu tâm dưỡng tính của con người, gồm: Được, Mất, Thắng, Thua, Khen, chê, Vinh, Nhục. Đại ý nguyên câu: Gió thổi vẫn bất động, nhưng chỉ một cái rầm đã thổi qua sông.

Nàng nhanh miệng quá, bèn bị Tam Hòa kéo một cái, nhưng chữ bát nhã kia vẫn bật ra.

San Nương chợt nở nụ cười, xoay đầu lại nhìn nàng nói, “Người sắp tâm không cho ta ăn sáng đúng không? Thôi, xem ra người cũng không đói, vậy trở về giúp thu dọn viện đi.”

“Á,” Ngũ Phúc kêu lên, tiến lên trước vái lạy San Nương, cười ngây ngô, “Cô nương đừng mà, tha cho em lần này đi, tối qua em tốn rất nhiều công sức, lúc này đói đến dẹt ra rồi.”

Mấy người cười nói xong lên cầu đá thất khúc.

San Nương ngoái đầu nhìn lại con đường lúc đến. Đôi mắt nàng vừa trông thấy một bóng dáng màu xanh chợt lóe lên, trốn vào một góc tường. Nếu nàng nhớ không lầm, thì vị đệ đệ nhỏ hơn nàng bảy tuổi, ông trời con mới bị nàng đánh một trận kia mặc xiêm y hình như là màu này.

..*

Dùng bữa sáng xong, San Nương khen ngợi tài nấu nướng của Điền ma ma một phen. Sau khi hai bên đặt nền móng hữu nghị, Điền ma ma liền ngầm hiểu dẫn người của bà lui xuống.

Dưới sự dẫn dắt của Phương ma ma, San Nương đang đi dạo vườn hoa nhỏ, sau đó giẫm hết một lượt toàn bộ địa bàn Ngũ phòng.

Nhân khẩu Ngũ phòng không nhiều lắm, chiếm một ngôi nhà trong ngõ hẻm dài, ngược lại cũng ở rộng rãi. Từ cổng lớn tiến vào, chính là một đại sảnh và hai gian phòng hai bên. Đi qua cửa hông bên cạnh gian phòng phía đông, là khách viện, phòng bếp, viện của hạ nhân và chuồng ngựa. Phía sau đại sảnh là một gian phòng khách, xuyên qua phòng khách mới là cửa thủy hoa[2] thông với hậu viện.

[2] Cửa thủy hoa: một kiểu cửa trong kiến trúc nhà thời xưa, trên có mái, bốn góc buồng bốn trụ lững, đỉnh trụ chạm trổ sơn màu.

Nhưng bình thường hạ nhân muốn đi các viện, lại không đi bằng lối này, mà đi cửa hông bên cạnh gian phòng phía Tây.

Vào cửa hông phía Tây, trước mắt là một ngõ phòng cháy chài hẹp. Băng qua phía bên phải ngõ là nhà Tứ bá cách vách; Bên trái lại là một cửa hông thông tới các viện Ngũ phòng.

Vừa tiến vào, viện đầu tiên nhìn thấy đương nhiên là viện của Ngũ lão gia.

Viện thứ hai, theo lý thuyết nên là chỗ ở của Ngũ phu nhân, nhưng hiện nay là của Hầu Thụy – người ca ca khác mẹ hơn San Nương hai tuổi. Năm nay Hầu Thụy mười sáu tuổi đang đọc sách ở thư viện Mai Sơn, chỉ có lúc nghỉ mới về nhà.

Viện thứ ba này là ông trời con Hầu Quyết kia ở. Hiện nay Hầu Quyết đang học lớp vỡ lòng ở tộc học, giờ giấc không chặt chẽ. San Nương nghĩ, có lẽ chính là thế nên hẳn mới có thời gian nghịch ngợm chung quanh —— Đương nhiên, việc này không quan hệ gì tới nàng. Cho dù trông tiều bần từ đó như một cái đuôi vậy, xa xa đi theo phía sau nàng suốt cả ngày, nhưng từ đầu chí cuối San Nương chỉ xem như không nhìn thấy.

Lại đi qua nữa, cũng là một cửa thủy hoa.

Qua cửa thủy hoa, cửa hông thấp thoáng trong dây thường xuân kia thông với viện thứ tư —— nơi này mới là viện của Ngũ phu nhân. Mà Mã di nương thì ở trong viện phía sau nhà chính của Ngũ phu nhân.

Lại tiến lên trước nữa là vị trí viện thứ năm, chẳng qua bây giờ chỗ này đã không thể coi như một viện đơn độc rồi. Chỗ này hoàn toàn khác với bốn viện nghiêm cẩn đằng trước, phía tây là vườn hoa, trong góc phía đông chỉ nhốt một tòa tú lâu nhỏ hai tầng —— đó là viện của San Nương.

—— Viện của San Nương tọa lạc ở góc đông bắc nhất của Ngũ phòng. Lại đi qua nữa là một bức tường viện rất cao. Ngoài tường viện là sông Lạc Mai lặng lẽ chảy xuôi.

Nguyên nhân San Nương một lòng muốn quay về, ngoại trừ lão gia phu nhân Ngũ phòng không quản việc nhà ra, nàng có thể được tự do ở ngoài, thuận tiện tưởng nhớ sự tĩnh lặng

của tiểu viện này.

Đội San Nương gặm hết địa bàn Ngũ phòng, đứng lúc nghe xong Phương ma ma nói tường tận công việc các nô bộc quản lý cho nàng biết.

Trong nhà phu nhân không quản sự, tất cả nội vụ đương nhiên do Mã ma ma ôm đồm. Chỉ là trong cái nhà này, bà ta cũng không phải người độc quyền, phía trên phu nhân chung quy còn có một lão gia. Tuy lão gia không quản việc nhà, nhưng người theo phe lão gia cũng cần một tương lai. Nên mặc dù nhũ mẫu lão gia đã sớm vinh đường, song mượn gió Đông của lão nhũ mẫu, Điền Đại kia đã quản phòng thu chi quan trọng nhất trong nhà, Điền đại tức phụ thì đoạt đi phòng bếp quan trọng khác từ tay Mã ma ma, còn lại mới là địa bàn của Mã ma ma.

Về phần Phương ma ma, tuy nói cũng là nha hoàn của phu nhân, nhưng còn lâu mới đắc thế hơn Mã ma ma ở trước mặt phu nhân. Do đó Mã ma ma bèn phân bà đi quản lý mấy nha hoàn bà tử lớn nhỏ, cũng giao hết mọi tạp vụ cho Phương ma ma quản —— Lấy lời của hậu thế nói, Phương ma ma này chính là ‘Bộ trưởng bất kể bộ phận’, công việc không ai muốn quản lý, tất cả đều do bà quản.

Có lẽ Mã ma ma nghĩ, nếu bà ta và Phương ma ma cùng ra một cửa (đều là người của phu nhân), theo lý nên đi chung một con đường. Chỉ tiếc từ lúc ở Tây Viên đã có thể nhìn ra, Mã ma ma này cực kỳ không biết làm người, xem thường Phương ma ma đã cách lòng với bà ta từ lâu.

Mà Phương ma ma này, hôm nay chỉ thấy bà có thể cùng Điền ma ma một phe với lão gia đi thỉnh an, là có thể biết tính tình, thủ đoạn của vị này, cũng chẳng cao hơn Mã ma ma kia bao nhiêu. Có điều lúc này thời vận không đủ, Mã ma ma ấy dựa vào tác phong mạnh mẽ của mình và phần tình cảm với phu nhân mới áp chế bà được thôi.

Bất quá, Điền đại tức phụ Điền ma ma kia trông cũng là một người thần kì. Tuy không thích nói, nhưng người cầm ấn bánh trôi trong lòng hiểu rõ —— Ngược lại hơi giống Tam Hòa, mượn việc niệm nơ đưa đồ ăn sáng, sau khi lấy lòng San Nương, vị này cũng không vội vàng biểu hiện, mà tặng sân khấu cho Phương ma ma.

Vâng, San Nương nghĩ vị này không phải người tầm thường. Không vội vàng nóng nảy, biết tiến lui không nói, còn biết làm sao lung lạc hàng ngũ của phe khác, có tương lai! —— Đương nhiên, đứng về phía bà chung phe với lão gia, căn cơ cũng vững chắc đảm bảo hơn Phương ma ma.

Dọc đường được Phương ma ma dẫn dắt, nhận thức nha hoàn bà tử các nơi, thuận tiện cũng để người ở khắp nơi biết ‘đại cô nương’ này mới trở về. San Nương liên tục gật đầu mỉm cười, trong lòng một mạch tự sướng phân tích những hạ nhân trước mắt này. Nàng nghĩ, cho dù nàng không tham gia trạch đấu, đứng ở một bên xem náo nhiệt cũng không tệ. Chỉ cần đừng bắn tung tóe, làm ướt giày dép là được.

Bạn đang đọc truyện *Phiền Toái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 14: Phu nhân bằng lòng từ bỏ món yêu thích

Tiểu viện của San Nương có cái tên rất thơ, gọi là ‘Xuân Thâm’. Do Ngũ lão gia đặt, còn tự tay đề bằng kiểu chữ triện cổ xưa kia khắc lên cửa tiểu viện. Nhưng bọn hạ nhân trong phủ đều quen gọi nơi này là Tú Lâu – cũng vì là chỗ ở của tiểu thư.

Tú Lâu này có diện tích không lớn, tổng cộng chỉ có hai lầu. Lầu trên là nơi San Nương nghỉ ngơi, trung tâm lầu dưới là một cái sân, hai bên trái phải toàn là sương phòng. Kế bên lầu là tường viện còn có một nhĩ phòng[1]. Dưới bậc thềm tam cấp trước lầu là một mảnh sân nho nhỏ, trên mặt đất lát gạch xanh tinh tế và trải đá cuội thành một ít hoa văn ngẫu ý rất tường. Cửa viện ở góc đông nam, cạnh cửa trồng một lùm cây cao hơn một người, vừa vặn có thể ngăn cản những người rảnh rỗi nhòm ngó tiểu lâu.

[1] Nhĩ phòng (耳房): Căn nhà mà hai bên cạnh còn có thêm một hoặc gian sâu vào, độ cao nhỏ hơn gian nhà chính, giống như nhà giữa có hai lỗ tai vậy, cho nên gọi là nhĩ phòng.

Có lẽ do kiếp trước San Nương sống quá mức áp lực, kiếp này nàng đặc biệt thích rộng thoáng, vì vậy bèn sai người tháo dỡ hai vách ngăn hai bên cửa, tính lấy những thứ tương tự như bình phong hoặc giá tranh cổ thay thế. Có điều, lúc này trong tiểu viện nàng không phát hiện ra thứ phù hợp, Phương ma ma liền đề nghị nàng tìm thử trong kho phòng. San Nương suy nghĩ một chút cũng đồng ý.

Một ngày trước, phu nhân có từng nói, mà hôm nay Mã ma ma tạm thời chưa gây chuyện gì, cho nên sáng khoai đưa đôi bài[2].

[2] Tức ‘thẻ đối chiếu’, dùng trúc, gổ chế thành, bên trên khắc ký hiệu, chính giữa chẻ ra phân nửa làm thành một loại tín vật.

San Nương theo ma ma quản kho phòng tiến vào kho phòng, còn chưa bước vào chỗ sâu đã bị vấp bởi một đồng rương để lung tung ngay cửa kho. Lập tức một cuộn vải dệt từ chiếc rương chưa bao giờ khép lại lăn ra phân nửa.

San Nương cúi đầu nhìn, thì thấy vải dệt kia mở ra, lại là một bức tranh thêu không lớn.

Nghĩ đến phu nhân là người thích thêu, nàng đoán thứ này tám chín phần là của phu nhân, bèn không để ý đến ánh mắt không thoải mái của bà tử kho phòng, đoạt món bức tranh thêu đó trước khi bà tử vươn tay nhặt.

Đây là một bức tranh trúc mực thêu đơn sắc. Mặc dù lấy cái tên cho oai là ‘Thêu đơn sắc’ nhưng màu sắc đường thêu tuyệt đối không chỉ một màu, mà từ màu xám nhạt đến đen như mực, khéo léo phối hợp các màu đen đậm nhạt tạo thành một bức tranh thêu. Nhìn gần như vậy có thể làm người ta có ảo giác như một bức tranh thủy mặc.

“Đây... đây là Ngọc Tú?” San Nương nhin không được hỏi.

Kiếp trước lúc thân thể San Nương còn khỏe, đã từng theo Viên Trường Khanh ra vào hoàng cung. Nàng còn nhớ thái hậu trong cung cũng có bức bình phong tranh thêu thể này, là vật thái hậu yêu thích. Về sau San Nương mới biết thì ra đó chính là ‘Ngọc Tú’ đỉnh đỉnh đại danh.

Nghe nói ‘Ngọc Tú’ vốn là sáng chế của một tú nương họ Ngọc tiền triều, bởi vì kỹ xảo đặc biệt, yêu cầu cực cao với màu chỉ nên tú phẩm độc nhất vô nhị như tranh vẽ bằng mực tàu, do đó hết sức được tán tụng tìm kiếm. Chẳng qua, cách thêu này không chỉ yêu cầu tú nương có tài nghệ cao siêu, mà còn đòi hỏi tú nương phải có trình độ văn hóa cực kỳ cao thâm, nếu không rất khó thể hiện ra hơi thở thư hương đặc trưng của ‘Ngọc Tú’, do đó tài nghệ này rất khó truyền thừa, đến ngày nay hình như đã thất truyền, gần trăm năm nay trên thị trường chưa từng thấy qua ‘Ngọc Tú’ chân chính. Chỉ có bức bình phong nhỏ còn sót lại trong cung thái hậu kia, cũng là đồ cất giữ của tiền triều.

Mặc dù San Nương không có sở trường thêu thùa, nhưng từ nhỏ nàng đã khắc khổ học tập, cầm kỳ thư họa không cái nào không biết, thứ khác có thể không giỏi nhưng đánh giá vẫn còn thành thạo. Do đó nàng vừa liếc đã nhìn ra bức tranh thêu này chắc chắn không phải xuất phát từ tay tú nương, linh khí lưu chuyển trong bức thêu trúc kia còn xuất sắc hơn

bức Ngọc Tú trong tay thái hậu mấy phần.

“Đây là phu nhân làm?”

Bà từ trông coi khổ phòng không hề che giấu sự mất hứng của bà ta, đưa tay lấy bức tranh thêu trên tay San Nương, sau khi cuộn gọn gàng lại bỏ vào rương, cũng không ngừng đầu lên, nói: “Hai ngày trước khổ phòng của phu nhân bị đột mưa, tạm thời để mấy cái rương này ở đây, sáng mai sẽ chuyển đi.” Lại nói tiếp, “Đây đều là bảo bối của phu nhân, cô nương nếu muốn động vào thì hãy báo trước với phu nhân một tiếng.”

Khẩu khí bà từ cứng ngắt chọc Ngũ Phúc có tính tình không được tốt xù lông, “Bà...”

San Nương ngăn Ngũ Phúc đang muốn xông tới lý luận, cười nhe nhả lễ độ với bà từ kia: “Là ta vô lễ.” Lại quay đầu nói với Ngũ Phúc, “Ma ma chỉ tận trung với cương vị công tác của mình thôi.”

Nàng không phải cố tình khoan dung hào phóng, mà nàng có thể nhìn ra được tính tình ma ma này chính là vậy, cũng không cố ý nhằm vào một mình nàng. Đã thế, nàng lười so đo với người ta.

Hơn nữa bà từ nói cũng đúng, vốn đồ của phu nhân chỉ gửi tạm chỗ này, bà phải có trách nhiệm trông nom cho tốt.

San Nương nhin không được liếc nhìn bà từ kia —— Quả nhiên, Ngũ phòng không phải ai cũng như Mã ma ma.

E rằng chỉ có duy nhất mẹ con Mã thị cùng với thù hạ của bọn họ mới thể thôi.

Nói đến cái người này, trước khi San Nương đến khổ phòng, Mã ma ma đã sai người đưa Thúy Kiều khóc suốt suốt xem như là ‘thù phạm’ xúi giục Nhị gia mạo phạm cô nương kia đến. Bất quá San Nương không nhận, chỉ nói việc quản gia hẳn là chức trách của ma ma quản sự, để Mã ma ma xem rồi xử lý là được. Sau đó, Mã ma ma bèn sai người đuổi Thúy Kiều đi.

..*

Hôm nay hơi muộn một tí, Ngũ phu nhân Diêu thị đang ở khuê phòng cầm vài sợi tơ màu đối chiếu giá thêu, đột nhiên nghe ngoài cửa truyền đến một giọng nói rất nhỏ.

Phu nhân cũng không để ý, chỉ cho là Minh Lan, nha hoàn bên người bà trở về nên cũng không xoay đầu mà nói: “Lan nhi qua đây xem giúp ta nào, tại sao ta cứ cảm thấy màu này không phù hợp lắm nhỉ.”

Một trận tiếng bước chân nhỏ nhẹ vang lên, sau đó một bóng người nho nhỏ lọt vào giá thêu.

Bóng người kia nâng giá thêu lên xem xét, nói: “Phu nhân muốn tạo bóng mờ bên dưới tảng đá đúng không? Nếu vậy, thì không cần câu nệ màu sắc của mặt đất hoặc tảng đá gần giống nhau đâu, không bằng thử màu xanh lá hoặc màu tím than thì sao?”

Giọng nói xa lạ này làm phu nhân kinh hãi, ngẩng đầu nhìn lại, bà ngăn người nhớ ra tiểu cô nương trước mắt với vóc người không cao, da thịt trắng như tuyết, đôi mắt cong cong như vầng trăng lưỡi liềm, chính là ‘con gái’ mới về nhà của bà - San Nương.

“Ồ, sao lại là con?” Phu nhân cười định buông sợi tơ trong tay xuống, nhưng đột nhiên ngừng lại, quay đầu nhìn bức thạch lan mới thêu được một nửa trên giá thêu, xoay đầu hỏi San Nương: “Thêu chút xanh lá hoặc tím than ư?”

San Nương chỉ bức tranh thêu, “Bên cạnh là hoa phong lan sao? Lá cây phong lan màu xanh biếc, hoa màu tím, đôi khi trong mắt người xem, bóng mờ có thể làm tôn lên màu sắc những món bên cạnh.”

Ngũ phu nhân Diêu thị nghiêng đầu trầm tư một lát, rồi ngẩng đầu cười nói: “Thử xem đi!”

Nói xong, bà để sợi tơ trong tay sang một bên, xoay người lại đi đến cái tủ cao to bên cạnh, tiện tay mở một ngăn kéo ra. San Nương theo qua ló đầu nhìn, té ra trong ngăn kéo đặt từng vách nho nhỏ, toàn bộ đều là sợi tơ màu xanh đủ loại từ đậm đến nhạt, từ xanh nhạt gần như màu trắng đến xanh sẫm gần như mực đen.

Sau khi Diêu thị chọn ra hai màu trong đó, lại kéo ngăn kéo khác chứa toàn sợi tơ màu tím từ đậm đến nhạt, cũng từ trong đó lựa ra hai màu, kế tiếp quay đầu cười nói với San Nương còn đang hiểu kỳ thăm dò bên cạnh: “Chúng ta thử xem!”

San Nương cảm thấy hứng thú gật đầu một cái, liền đi theo Diêu thị trở lại giá thêu, nhìn bà đem sợi tơ đã chọn ra đối chiếu với bức tranh thêu. Sau đó, hai người gần như cùng một lúc nói: “Màu tím hợp hơn.” “Màu tím đẹp hơn.”

Diêu thị cầm sợi tơ chọn trước đó, xoay đầu lại nhìn San Nương: “Con cũng thích thêu à?”

San Nương xua tay cười nói: “Phu nhân đừng giễu cợt con, tay con ngốc chỉ có thể bện kết bình an thôi.”

Diêu thị nhìn nàng, đột nhiên cười: “Ta thì có thể thêu, cắt may xiêm y nhưng không bện được kết bình an.”

Hai người nhìn nhau, không hện mà cùng nhau bật cười.

San Nương nói: “Mặc dù con không biết thêu nhưng có học vẽ vài năm, đối với việc phối màu ít nhiều gì vẫn có chút tâm đắc. Vừa rồi ở khổ phòng con nhìn thấy tú phẩm của phu nhân giống như tranh vẽ vậy, có thể thấy được công lực phi phạm. Đúng rồi, thứ này của phu nhân có phải là ‘Ngọc tú’ không?”

Diêu thị kinh ngạc, “Con biết ‘Ngọc tú’ sao?”

“Từng nghe nói ạ.” San Nương cười nói, “Nhưng chưa từng thấy. Con chỉ nghe nói, thủ pháp của Ngọc tú có thể biến tranh thêu như tranh thủy mặc... Nhưng con nhìn bức thạch hoa này của phu nhân, sao không thấy bản vẽ nhỉ?”

“Có chứ!” Diêu thị cười chỉ chỉ bản vẽ thạch lan kẹp trên kệ thêu.

Bức vẽ kia chỉ là bức vẽ phác thảo, trông cũng là sản phẩm thông thường thường nhìn thấy trên thị trường. San Nương từng thấy bản vẽ thế này trong những tập tranh thêu thừa Tam Hóa thu thập. Nhưng bản vẽ vụng về vậy qua tay Diêu thị thêu lại hoàn toàn toát ra thần thái khác.

San Nương không nhịn được nói: “Bản vẽ này con đã nhìn thấy người khác thêu qua, nhưng không sống động bằng phu nhân thêu.”

Điều thị mỉm cười: “Cũng đâu có gì khác nhau, bắt quá ta dùng màu sắc tí mĩ hơn thôi.”

“Phu nhân từng bái sư học ‘Ngọc Tú’ ư?” San Nương hiểu kỳ hỏi.

“Đâu có sư cho ta bái.” Điều thị cười nói, “Có điều khi còn trẻ ta thích cái này, về sau ở nơi khác nhìn thấy hai bức Ngọc tú, bèn mảy mò học. Về phần mấy bức thêu này của ta có phải là ‘Ngọc tú’ không thì khó nói lắm.”

“Nhất định phải!” San Nương nói, thậm chí nâng nghĩ, với tài nghệ của Ngũ phu nhân, nói không chừng còn xuất sắc hơn bức Ngọc tú trong cung thái hậu. “Tự mình mảy mò có thể thêu được như vậy, phu nhân đúng là khéo tay!”

Sự tán dương của nàng ngược lại làm Điều thị cảm thấy không được tự nhiên, cười nói: “Cái gì khéo tay chứ, chỉ là trò vui dùng để giết thời gian thôi.”

“Cho dù giết thời gian, có thể làm được như phu nhân cũng là rất giỏi rồi.”

Điều thị cười nói: “Người khác chưa chắc không làm được. Coi như tranh thêu của ta trông khác với người khác, cũng chỉ vì ta tốn tâm tư phối màu hơn người ta à.”

Trong lòng San Nương khẽ động, đột nhiên nhớ đến kiếp trước, lúc con gái học hành không tốt, nàng thường dùng câu nói kia dạy dỗ con gái, “Trên đời này không có gì làm không được, chỉ có chịu để tâm làm không thôi...”

Kiếp trước, khi bọn trẻ còn nhỏ, lúc nào nàng cũng yêu cầu nghiêm khắc, xoi mói đủ điều, dứt khoát không chịu nói một tiếng “Tốt” đơn giản. Nếu khi đó nàng có thể như hiện tại, học cách khen điểm mạnh của người khác, có phải sẽ...

Nàng dùng sức lắc đầu, hòng lắc rơi những thứ ‘nếu như...’ không thể nào xảy ra kia, chỉ bản vẽ trên kệ cười nói: “Thật ra có thể nói, người khác dùng bút mực để vẽ tranh, còn phu nhân thì dùng châm và sợi tơ vẽ tranh đấy.”

Mặc kệ khen người ta thật tình hay giả dối, người được khen đều cảm thấy rất vui vẻ. Cho dù Điều thị quanh năm ru rú trong khuê phòng không gặp ai, cũng trốn không thoát chút hư vinh ấy. Vì vậy bà cười lắc đầu, đột nhiên đưa tay véo má San Nương, nói: “Tiểu nịnh hót, mới vào đã không ngừng ngon ngọt, có chuyện gì xin ta à?”

Lúc này nha hoàn Minh Lan bên người Điều thị đứng lúc bước vào, vừa ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy vị chủ mẫu không thích thân cận với người khác của mình đưa tay nựng má đại cô nương mới hồi phủ, nàng không khỏi kinh ngạc một phen.

Bên kia, San Nương thì cười ngây ngô: “Cũng đâu hoàn toàn là nịnh hót. Chẳng qua đúng là con đến xin phu nhân. Đồ của phu nhân đều rất đẹp, nên bị con nhìn trúng, muốn xin phu nhân hai món bảo bối cơ, cũng không biết phu nhân có chịu bỏ những thứ mình yêu thích không.”

“Bảo bối gì? Nói nghe thử xem.” Điều thị dứt khoát buông sợi tơ trong tay, kéo San Nương đến chiếc giường cạnh cửa sổ ngồi.

San Nương cố ý giả vờ non nớt nói: “Vừa rồi ở khổ phòng, con nhìn thấy hai thứ tốt nhưng bà từ quản khổ phòng nói đó là bảo bối của phu nhân, không thể động vào, mà con lại thích quá, chỉ có thể đi xin phu nhân. Con nhìn trúng hai bức tranh thêu của phu nhân, chẳng qua... ỉ hỉ, hơi ngại mở miệng thôi...”

“Con nhìn trúng cái gì?”

“Một bức miêu thú thêu hai mặt, một bức khác là Lạc Thần đồ của Vệ Cửu Đình...” San Nương ngượng ngùng nói. Hai bức này đều rất to, cũng không biết phu nhân mất bao nhiêu công sức mới thêu thành.

Quả nhiên, mắt Điều thị trừng lớn, ngẩn người, bà mới cười nói: “Ảnh mắt con rất tốt, hai bức thêu ấy ta cũng cảm thấy được.”

“Phu nhân chịu bỏ thứ mình yêu thích không ạ?” San Nương xoay người nằm sấp trên bàn nhỏ, bắt chước dáng vẻ trẻ con cười ngây ngô nhìn Điều thị -- quả thật nàng không nịnh hót Điều thị đâu, mà thực sự rất coi trọng hai bức tranh thêu đó.

Điều thị lại hiểu kỳ, nghiêng đầu hỏi: “Con muốn hai bức tranh thêu đó của ta để làm gì?”

San Nương đáp: “Phu nhân cũng biết mà, con đang thu dọn phòng. Vốn con định đi khổ phòng tìm xem có bức bình phong gì đó không, lại vô tình nhìn thấy bức tranh thêu của phu nhân. Con bèn nghĩ, chỗ con vừa vận thiếu một bức bình phong treo giữa nhà, nếu phu nhân chịu bỏ thứ mình yêu thích, thì con sẽ treo bức Lạc thần đồ ở giữa nhà ạ.”

Nàng vừa nói vừa khoa tay múa chân, “Dùng gỗ Kê sì làm một cái khung tinh tế, đặt trên dùng thủy tinh che đậy, vừa có thể chống bụi vừa có thể bảo quản bức tranh lâu dài.”
—— Nói không chừng tương lai sẽ là đồ gia truyền đấy.

Bạn đang đọc truyện *Phiền Toái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 15: Giả vờ lỡ tay

Nhìn Thập tam cô nương khoa tay múa chân, Ngũ phu nhân Điều thị không nhịn được thoáng run run.

Trong lúc hoảng hốt, dường như bà nhìn thấy bản thân của nhiều năm về trước, tí mĩ thêu khăn muốn lấy lòng kẻ mẫu của bà, lại bị vẻ mặt có lệ của kẻ mẫu đuổi đi...

Ngũ phu nhân chớp mắt mấy cái, nhiều năm trước bóng dáng nhỏ nhắn một lòng muốn lấy lòng người ta, song nhiều lần bị cự tuyệt kia bỗng nhiên biến mất, tiểu cô nương đang ngồi trước mặt chỉ khăn thiết miều tá đáng đáp bức bình phong trong tưởng tượng của nàng.

—— Đứa nhỏ này từ nhỏ đã rời nhà, vốn cũng không thân với ai trong nhà, hôm nay lại bị lão phu nhân trả về ‘dưỡng bệnh’, có lẽ trong lòng ít nhiều gì cũng đang sợ hãi, nên mới tìm mọi cách lấy lòng mình như vậy...

Đột nhiên lòng Ngũ phu nhân đau xót, không biết là vì đứa nhỏ trước mắt, hay là vì bản thân trong ký ức kia.

“Nghe con nói trái lại rất thú vị,” Ngũ phu nhân cười nói, “Con đã có chỗ dùng chính đáng, thì cho con đây.”

“Thật ư?”

Đôi mắt San Nương sáng ngời, cả người bỗng dưng vắt ngang qua chính giữa chiếc bàn nhỏ, khuôn mặt nhỏ nhắn tiến đến trước mặt phu nhân, chọc phu nhân nhin không được nờ nụ cười, vươn tay véo chóp mũi nàng, “Ta vốn chỉ thèm thừa giết thời gian, con tìm cho chúng một chỗ chính đáng cũng tốt, cũng không tính là ta trắng trợn lãng phí đồ đạc.”

“Chắc chắn rất đẹp ạ!” San Nương nói, “Nghĩ tới là con có thể tưởng tượng được, làm ra bộ dáng gì nữa cơ. Đến lúc đó phu nhân tới xem, nhất định sẽ không tệ. . . A,” nàng nhìn phu nhân, rướn người được voi đòi tiên nói: “Nếu không, phu nhân tặng luôn bức trúc mực cho con luôn đi. Con nghĩ lấy nó làm trác bích[1], dùng tre làm khuôn, để gỗ không chạm khắc, chỉ dùng trúc miệt[2] thắt thành hoa tươi, lại quét một lớp sơn đen —— nền lụa trắng, khuôn đen, nhất định trông cực kỳ tao nhã.”

[1]Trác bích: Một loại bích phong nhỏ dùng để trang trí trên bàn.

[2]Trúc miệt: miếng vỏ tre mỏng và dài, dùng để làm giỏ, sọt, v.v.

Ngũ phu nhân nghiêng đầu tưởng tượng thử, cười nói: “Nghe quả thật không tệ. Được rồi, cho con luôn.”

San Nương hoan hô một tiếng, cái tay nằm trên bàn chợt vươn tới đặt lên tay Diêu thị, “Cảm tạ nương!”

Một tiếng ‘nương’ này, không chỉ khiến Diêu thị lúng túng, bản thân San Nương cũng khó xử một hồi. Làm người hai kiếp, cho tới bây giờ nàng chưa từng gọi ai bằng xưng hô này... Có lẽ vì ban nãy ánh mắt Diêu thị nhìn nàng quá dịu dàng, hoặc nàng giả vờ trẻ con đến cỡ tay, cũng chẳng biết sao liền thốt tiếng ‘nương’ ra khỏi miệng. .

Cũng có thể do thuở nhỏ mất mẹ, thực ra đáy lòng nàng vẫn luôn muốn có một mẫu thân. .

Một tiếng ‘nương’ này khiến bầu không khí hòa hợp ban đầu chợt yên tĩnh.

San Nương ngẩn ngơ chưa phản ứng kịp, chỉ thấy Diêu thị trở tay khẽ vỗ hai cái lên tay nàng, giống như không nghe được tiếng ‘nương’ vậy, cười nói: “Con mới về nhà, trong nhà cũng chưa kịp thu dọn phòng đáng hoàng cho con, con đã nhìn trúng những thứ không đáng tiền kia, thì cứ cầm lấy nói cảm tạ cái gì.”

Diêu thị vỗ vỗ tay San Nương, xoay đầu lại hỏi nha hoàn Minh Lan vẫn đứng cạnh cửa, “Tiền tiêu vật hàng tháng của tháng này phát sớm rồi đúng không? Cô nương mới về nhà, phần đó có thể bù không?”

Lúc này Mã ma mà từ đâu nghe được San Nương tới tìm phu nhân, đã sớm không yên lòng theo đến, nhưng ở bên ngoài nghe rất lâu. Thấy phu nhân hỏi, liền nhân cơ hội vén rèm bước vào, “Tôi qua cô nương mới trở về, hôm nay lại vội vàng thu dọn viện của cô nương, trong thời gian ngắn vẫn chưa bận bịu xong ạ. Có điều phu nhân yên tâm, dù sao lão nô cũng sai người đưa đến phòng cô nương. Chẳng qua hôm nay bên người cô nương chỉ có một nhũ mẫu và hai nha đầu nhị đẳng, thêm một tiểu nha đầu không hữu dụng, e rằng phải mua thêm ít người. Lão nô thấy Thúc Vũ trong phòng phu nhân không tệ, là một người dụng tâm, không bằng đưa cho cô nương.”

—— Được rồi, vừa rồi một Thúc Kiều, lúc này lại muốn đưa một Thúc Vũ qua.

San Nương quay đầu cười như không cười nhìn Mã ma mà. Mã ma mà này ở trước mặt phu nhân cứ tùy tiện sai khiến nha hoàn trong phòng phu nhân, nói trắng ra là chỉ muốn cho San Nương xem, bà ta có thể diện ở trước mặt phu nhân thôi.

“Ma ma đừng nói thế, ta đâu dám dùng tý tý trong phòng phu nhân chứ? Việc này cũng quá bất kính với phu nhân rồi,” San Nương ngầm đâm Mã ma mà một câu, lại xoay đầu cười với Ngũ phu nhân: “Hơn nữa con cũng không cần. Viện kia của con vốn không lớn, con lại là một người sợ phiền toái, nhiều người quá trái lại thấy không thoải mái.”

Mã ma mà cau mày nói: “Đó là cô nương muốn bớt việc, phép tắc nên có chung quy phải có. Tuy trong nhà không phổ trương bằng chỗ lão phu nhân, nhưng dựa cho quy tắc, bên cạnh cô nương hẳn phải có một đại nha hoàn nhất đẳng mới đúng.”

Mà chiếu theo quy tắc của Hầu gia, mã ma bên cạnh cô nương không bàn tới, chỉ có nha hoàn mới gồm một nhất đẳng và hai nhị đẳng, cùng với tam đẳng có số lượng khác nhau (nhân số cụ thể thì phải xem địa vị cô nương đó trong nhà).

Đương nhiên đây chỉ là lệ của các cô nương Hầu gia, các cô nương được nuôi ở Tây Viên lại không không chịu sự ràng buộc của quy tắc này. Chẳng hạn như Thất cô nương đích xuất của đại phòng kia, bên người có tới ba nha hoàn nhất đẳng và tám nha hoàn nhị đẳng. Hay như trước đây khi San Nương ở Tây Viên, bên cạnh cũng có hai nha hoàn nhất đẳng và sáu nha hoàn nhị đẳng. Có điều đầu năm, khi San Nương còn chưa nắm ‘giắc mọ’ đó, Sơ Tuyết – một đại nha hoàn khác bên người nàng đã trúng kế của Song Nguyên, gian dối từ chức ra khỏi Tây Viên. Sơ Tuyết cũng không phải kẻ đơn giản, lúc gần đi lại tính kế Song Nguyên một lần, tuy Song Nguyên cơ trí thoát được, nhưng hai nha hoàn nhị đẳng khác dưới danh nghĩa của San nương bình thường luôn theo sau Song Nguyên lại trúng chiêu, ‘vì bệnh’ mà dọn khỏi Tây Viên. Bởi khi ấy San Nương một lòng muốn về nhà, nên không tăng thêm người bên cạnh.

Mà Mã ma mà nhiệt tình nhét người như thế, rõ ràng không phải sợ nàng uất ức.

San Nương xoay đầu cười nói: “Quy tắc luôn luôn chết, con người mới là sống. Viện kia của ta chỉ bấy lớn, thêm người nhiều có thể ngay cả chỗ đứng cũng không có. Ma ma đã có lòng, thay vì phân một nha hoàn nhất đẳng theo thường lệ thì phân cho ta hai nha đầu nhị đẳng đi, chỉ sợ các nàng hầu hạ ta còn không tận tâm bằng hai nha đầu nhị đẳng ta có nữa.”

Phương ma mà vốn theo San Nương tới, lúc này cũng theo sau Mã ma mà tiến vào phòng, bèn cười trừ ghẹo, “Cô nương giỏi tính toán.”

San Nương xoay đầu, cười nói với phu nhân: “Con cũng từng nghĩ trong viện cần người, nhũ mẫu của con tất nhiên không đổi, nha hoàn nhất đẳng con cũng chẳng cần, phân cho con hai nha đầu nhị đẳng càng hay. Về phần nha đầu Lục An, thì nâng lên tam đẳng đi,” nàng nhìn Mã ma mà và Phương ma mà, “Ngoài ra, viện kia của ta cần thêm hai bà tử thô sử và hai tiểu nha hoàn vẩy nước quét nhà là đủ rồi. Nhiều hơn nữa, quả thật ngay cả chỗ đứng cũng chả có đấy.”

San Nương có tình ung dung cười nói, Mã ma mà thì có tình xụ mặt không phối hợp, bắt đắc dĩ bên cạnh có một Phương ma mà hùa theo, nên không khiến bầu không khí giảm xuống.

Ngũ phu nhân Diêu thị ngồi ở một bên lẳng lặng nhìn, tâm trạng lại vô cùng kinh ngạc. Bà vốn cảm thấy San Nương tới là để lấy lòng bà, nhưng hôm nay xem ra không phải.

Mấy người tán gẫu mấy câu về viện kia của San Nương, chợt nghe bên ngoài có người tới báo rằng, các cô nương nhị phòng, tam phòng, tứ phòng sát vách nghe nói Thập tam cô nương đã trở về, phái bà tử tới chào hỏi.

San Nương xoay đầu lại, đúng lúc nhìn thấy Diêu thị nhũu chặt mày, nàng biết bà không có kiên nhẫn xã giao trong mấy chuyện này, bèn đứng dậy cười nói: “Nếu tới thăm con, thì con không tiện làm phiền phu nhân nữa, phu nhân cứ bận việc của phu nhân đi, con đi xem là được.”

Điều thị chỉ mong một tiếng này, vội vàng cười nói: “Được, con đi đi.”

San Nương hành lễ lui ra, khi bước tới cửa, bỗng nhiên Điều thị lên tiếng: “Nếu con có hứng thú với thêu thùa, thì lúc Minh nhi rảnh sẽ sang đây.”

Điều thị nói thế, thực ra ít nhiều gì cũng nghĩ tới mình năm đó. Thay vì nói bà thể hiện sự thân thiết với San Nương, chẳng thà nói bà muốn bồi thường năm đó mình bị vắng vẻ.

Ai ngờ San Nương xua tay cười với bà: “Phu nhân tha cho con đi, con lười lắm. Trái lại là phu nhân kìa, cả ngày ở trong khuê phòng thêu thùa, mắt cũng sắp chịu không nổi, lúc rảnh rồi phu nhân cứ đến viện của con ngồi một chút. Lầu đó của con nhìn ra ngoài, có thể nhìn thấy sông Lạc Hà đấy.”

Giọng điệu này không giống như nói với trưởng bối, mà càng giống như đang mời một bằng hữu ngang hàng hơn.

Thập tam cô nương đi ra rồi, nha hoàn luôn giấu mình trong bóng tối bên cạnh cửa mới đi qua, châm một chén trà cho phu nhân, sau đó bèn đến chỗ giá thêu sửa sang sợi tơ.

Trái lại Ngũ phu nhân Điều thị hiếm khi không lập tức trở lại giá thêu, mà nâng má ngồi bên giường lặng lẽ suy nghĩ tới xuất thần.

Minh Lan đem từng sợ Điều thị vừa lấy ra trả trở về chỗ cũ, sau đó xoay đầu nhìn phu nhân vẫn chưa sang đây, kinh ngạc kêu một tiếng: “Phu nhân?”

Trong bốn nha hoàn hồi môn của Điều thị, chỉ có Minh Lan bày tỏ rõ ràng mình không muốn hầu hạ lão gia, cũng không muốn xuất giá, cho nên nàng một mực đi theo phu nhân.

Điều thị hoảng hốt phục hồi tinh thần, nghi hoặc hỏi Minh Lan: “Người nói xem, đại cô nương của chúng ta là hạng người gì?”

Minh Lan suy nghĩ một chút, bèn kể cho phu nhân nghe chuyện sáng sớm hôm nay nhị gia tới thăm với đại cô nương, nhưng không đưa ra bất kỳ lời bình gì.

Điều thị rũ mắt nghĩ một hồi, thờ dài nói, “Quả nhiên ta không biết nhìn người, còn tưởng nàng là một người đáng thương, hóa ra cũng là một người lợi hại...”

Minh Lan sắp xếp sợi tơ, cũng không ngắt đầu lên nói: “Đáng thương cũng được, lợi hại cũng được, phu nhân mặc kệ nàng ấy đi. Cuộc sống của ai đều tự mình sống, vốn không liên quan tới người khác, chúng ta chỉ đóng cửa sống cuộc sống của mình là được.”

Điều thị buồn bực lại thờ dài một tiếng, “Cũng đúng.” Chẳng qua không biết sao tâm trạng lại mất mát.

Lại nói người ta càng lúc càng tụt dốc, thì sẽ càng cường điệu cửa nhà mình cao quý. Tuy Hầu gia này đã mất tước vị từ lâu, song một lòng tự cho mình là danh môn thế tộc, càng xem trọng tất cả lễ nghi phép tắc rườm rà gì đó. Mọi người đều biết San Nương không phải bị bệnh thật, lúc này nghe nói nàng về nhà ‘đường bệnh’, bọn tỷ muội các phòng đều làm như có thật tự tay viết thiệp thăm hỏi, còn phái ma ma thích hợp đích thân đến cửa thăm, lúc này phù hợp với lễ nghi, phép tắc của tiểu thư khuê các nên có.

Hôm qua khi San Nương về nhà thì đã muộn, đám người lặng lẽ tới cửa tìm hiểu tin tức, lại về thông báo với chủ tử. Lúc cô nương các phòng nghiêm chỉnh phái bà tử đưa thiệp tới, đã là thời điểm mặt trời sắp ngã về Tây.

‘Bệnh nhân’ San Nương này tất nhiên có thể không cần đích thân gặp những bà tử đó —— Nàng phái Phương ma ma khéo léo ra ứng đối, nhưng những thiệp phúc đáp kia phải cần tự tay nàng viết, mới xem như hợp với cấp bậc lễ nghĩa.

Mặc dù liên tục than phiền, song San Nương chỉ đành nhịn viết từng thiệp hồi đáp, đợi mọi việc hoàn tất, sắc trời đã đen ngòm. Một đêm này không có chuyện gì để bàn.

Bạn đang đọc truyện *Phiền Toái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 16: Đi dạo phố

Lại nói sáng sớm hôm sau, Phương ma ma đã đến từ rất sớm chờ lệnh.

Thì ra, San Nương vốn định thay đổi một lần của Tú Lâu, nhưng về sau lại nghĩ dù gì cũng động thủ rồi, dứt khoát bố trí lại một phen hai lần theo ý mình đi. Chỉ là vừa mới về, hành động như thế hơi lớn, cả ngày hôm qua còn chưa thu xếp thỏa đáng, nên sáng sớm tính mơ Phương ma ma lại đến.

Lúc Phương ma ma bước vào, chỉ thấy Tam Hòa, Ngũ Phúc, Lục An và Lý ma ma đang kéo bốn góc bức miêu thú kia, đại cô nương nhà mình thì đứng đối diện cầm đầu ngón tay cái, nghiêng đầu đánh giá bức tranh thêu.

“Ma ma tới sớm vậy.” Ngũ Phúc hoạt bát nhất, túm tấm lụa trong tay chào hỏi với Phương ma ma.

San Nương xoay đầu lại nhìn, cũng chào hỏi một tiếng “Chào ma ma”, lại tiếp tục nhìn chăm chăm bức miêu thú kia.

Phương ma ma đến gần cười nói: “Đây vốn là bảo bối của phu nhân, trông như vật sống ấy.”

Bức tranh thêu bị Tam Hòa các nàng kéo có chiều dài hơn mười thước, chiều rộng khoảng năm thước. Trên tấm lụa nửa trong suốt có thêu một bụi chuối tây xanh tươi. Dưới tán lá chuối, bảy, tám con mèo con lông xù ngã, lăn lộn, bò. Thần thái mỗi con mèo con đều sinh động hoạt bát, trong góc có một con bướm bị mèo con dọa bay tán loạn, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể bay ra.

“Cô nương định làm nó thành bình phong thủy tinh sao? Có cần lão nô kêu người làm thủy tinh đến đo lường không?” Phương ma ma ân cần hỏi.

Ở tiền triều, thủy tinh này giống như đồng hồ phương tây kia, đều được xem như vật báu suu tầm, nhưng sau khi trải qua ‘Thánh nguyên cách tân’ của Thế Tổ hoàng đế, Đại Chu đã học được rất nhiều kỹ thuật từ phương Tây. Hiện nay thủy tinh cũng tốt, đồng hồ báo thức cũng được, mặc dù không thể nói là vô cùng tiện nghi, nhưng chẳng phải đồ vật gì mà dân chúng bình thường không thể mua nổi. Huống chi bây giờ, Hầu gia nghèo đến mức chỉ còn tiền, cho dù là Ngũ phòng nghèo nhất, muốn đặt mua một bình phong thủy tinh gì đó, cũng không phải chuyện khó.

“Chỉ là, “ San Nương nói, “Trên trần chúng ta có cửa hàng thủy tinh ư? Nếu phải đưa vào thành, thì không biết sẽ trễ nải tới khi nào nữa.”

Phương ma ma cười nói: “Cô nương quá lo lắng rồi, có một thư viện Mai Sơn ở đây thì trần Mai Sơn của chúng ta rất náo nhiệt đấy! Chưa chắc chỗ chúng ta có mà trong thành không có đâu.”

“Thật sao?” San Nương hai mắt sáng ngời, trong đầu đột nhiên có một ý nghĩ trở dậy.

Mặc dù Thập tam cô nương lớn lên ở trần Mai Sơn, nhưng là quý tộc xuống dốc, lão phu nhân nhà nàng vẫn giữ quy củ đời trước, thuận theo lời kêu gọi của triều đình, đồng ý để cô nương các nàng đi học. Song không có nghĩa là lão phu nhân có thể tiếp nhận hiện trạng các cô nương chỉ dẫn theo nha hoàn liền có thể chạy khắp phố —— ít nhất các cô nương trong Tây Viên không tự do thế.

Nghĩ vậy, San Nương rút cuộc cũng thoát được lồng giam kia động lòng một trận, chuyển mắt chống cằm nói: “Thủy tinh còn dễ nói, chỉ cần đo kích cỡ là được. Điều ta suy nghĩ là nên phối cái đế nào, mặt trên phải khắc hoa văn gì mới đẹp.”

“Việc này có khó gì?” Phương ma ma cười nói: “Tiện đường gọi luôn thợ mộc tới là được.”

San Nương lại lắc đầu: “Gọi người tới ta sợ cũng nói không rõ. Có thể nhìn thấy hiện vật mới tốt nhất.”

Phương ma ma kia là ai? Vừa nghe lập tức hiểu ngay, đại cô nương này lớn lên trong nội trạch, lòng rục rịch muốn đi dạo phố đây mà!

Vì vậy phương ma ma thức thời cười nói: “Cô nương bản khoản là phải, đều nói mất thấy mới là thật, có lẽ cửa tiệm đồ gỗ hẳn phải có hiện vật. Không bằng lão nô đi xin phép phu nhân, sau đó đích thân đi một chuyến với cô nương?”

Ngũ Phúc nghe xong, lập tức gần như nhảy phắt lên hô: “Ta đi ta đi nữa!”

Phương ma ma cười nói: “Không nhọc cô nương, lão nô đi một chuyến ngay.” Nói xong liền xoay người đi ra ngoài.

San Nương lườm Ngũ Phúc dọa dẫm “Người cẩn thận một chút, nếu kéo hỏng bức miêu thú của ta, ta sẽ lột da ngươi bỏ sung vào.”

Ngũ Phúc là lưỡi, cẩn thận nhét tấm lụa trong tay cho Lý nữ mẫu, sau đó như chú chó săn tiến đến trước mặt San Nương nịnh nọt: “Cô nương muốn đi dạo phố à? Dẫn em đi nhé? Lâu lắm rồi em không ra phố.”

Tam Hòa đang giúp Lý ma ma cuộn bức miêu thú cười nói: “Lần trước giờ nghỉ ngơi, cũng không biết là ai đã la hét tiêu hết tiền tháng này phố Đồng nhì!” Vừa nói vừa giương mắt nhìn San Nương.

San Nương lập tức hiểu ngay Tam Hòa cũng muốn đi, do đó cười: “Được rồi, khó có dịp chúng ta ra khỏi Tây Viên, đều đi hết đi.”

Lý ma ma lại nhủ mày, khuyên nhủ: “Thế này không tốt, không có tiểu thư khuê các nào tùy tiện ra đường cả...”

“Nhũ mẫu,” San Nương đi qua, thân mật kéo cánh tay Lý ma ma cười nói: “Người xem, toàn là quy củ của tiền triều, nhưng ta nghe nói, thời tiền đế gia, tiền đế từng dẫn đường kim thái hậu cùng nhau dạo phố đấy, chúng ta có thể tôn quý hơn hai vị kia à?”

“Nhưng, nếu để lão phu nhân biết...”

San Nương âm thầm lắc đầu, nhũ mẫu của nàng cái gì cũng tốt, chẳng qua quá nhất gan và sợ phiền phức thôi. San Nương lại cười: “Ta đã là người ra ngoài, lão phu nhân đâu còn quản được ta. Chỉ cần phu nhân đồng ý thì sẽ không có việc gì đâu.”

Tuy San Nương rất vui với việc rời khỏi Tây Viên, song Lý ma ma luôn cảm thấy cô nương nhà mình ‘chịu uất ức rất lớn’, lần này thấy cô nương hào hứng vậy, trong lòng bà mềm nhũn, cũng không nói thêm gì.

Chỉ chốc lát sau, Phương ma ma bèn cười khanh khách trở lại, bẩm: “Phu nhân đồng ý rồi. Phu nhân còn nói, cô nương mới trở về, vốn nên mua thêm ít y phục và trang sức cho cô nương. Cô nương đã bằng lòng ra ngoài đi dạo, thì có thể đi Hằng Thiên Tường xem thử, nếu nhìn trúng thứ gì, cô nương cứ mua về là được.”

Ở đây San Nương còn chưa bày tỏ gì, Ngũ Phúc đã chịu không nổi hoan hô một tiếng, chọc Tam Hòa phải đưa tay vỗ nàng một cái, cười mắng: “Còn mắt mặt như thế thì không dẫn người đi nữa!” Mọi người đều cười to.

Lý ma ma bèn nói: “Các người đi đi, ta ở lại. Phòng loạn quá cũng cần có người trông coi thu xếp.”

Lục An cũng nói: “Em cũng không đi, em giúp ma ma trông nhà.”

San Nương ngạc nhiên, ngay cả nàng đã làm người hai kiếp cũng nhịn không được muốn ra ngoài đi dạo, không ngờ Lục An tuổi còn nhỏ vậy lại có thể nhịn nổi.

Lục An bị mọi người nhìn đến mức thẹn thùng, nhấn nhó nói: “Lần trước lúc em nghỉ ngơi, đáng lẽ em có lương tháng đầu tiên sau khi tiến vào phủ, ai ngờ bất cẩn... tiêu hết tiền. Hôm nay theo chân cô nương ra ngoài, cũng chỉ có thể trông mà thêm, chỉ bằng không đi.”

Ngay sau đó Tam Hòa khinh bỉ Ngũ Phúc: “Nhìn Lục An người ta đi, người cũng tiêu hết tiền, đến lúc đó ta không cho người mượn đâu. Tiền của cô nương đều do ta giữ, cũng sẽ không cho người mượn!”

Ngũ Phúc không quan tâm cười nói: “Ta có mua đâu, chỉ nhìn đỡ thêm thôi không được hả?” Nói xong lại khiến mọi người cười một trận.

Chờ nhóm chủ tớ lên một chiếc xe ngựa to sáu người kiệu phương Tây, Phương ma ma bèn cười nói: “Nghe nói gần đây Hằng Thiên Tường mới ra trang phục hè năm nay, chốc nữa cô nương có thể đi xem thử. Lại nói Hằng Thiên Tường này biết buồn bán thật, đầu xuân năm nay mới mấy ngày đã ra trang phục mùa hè rồi...”

Tam Hòa nghe xong không nhịn được nhìn San Nương.

Vốn dĩ Hằng Thiên Tường này là phường chế y ngựa dựng trong cung, xiêm y, trang sức đều rất có tiếng trong danh môn thế tộc (Về sau được gọi là hàng hiệu). Mà lúc sản phẩm mới mỗi quý Hằng Thiên Tường ra, đều sẽ gửi bức vẽ sản phẩm mới mùa này đến nội trạch của các danh môn nhà giàu trước thời hạn, nên ‘Sản phẩm mới đưa ra thị trường’ trong miệng Phương ma ma, kỳ thật San Nương ở Tây Viên đã nhìn thấy từ lâu, còn chọn vài món làm riêng.

Chỉ là hiện giờ các nàng đã dọn ra khỏi Tây Viên, những xiêm y làm riêng chưa gửi tới kia có thể đưa tới chỗ cô nương hay không, còn chưa biết.

Nhìn ánh mắt Tam Hòa, San Nương há có thể không rõ. Nghĩ tới những ‘phúc lợi nhỏ’ trong Tây Viên được người ta hâm mộ ấy, nàng không khỏi mỉm cười, thầm nghĩ: Cho dù chân heo cũng cần cho heo ăn thức ăn gia súc, chẳng qua heo cũng không biết, ăn thứ đó cuối cùng sẽ có một ngày cần nó lấy máu thịt ra trả lại.

Mà kiếp trước, nàng cũng trả lại một cách cam tâm tình nguyện...

—— Kê ngu xuẩn.

San Nương mỉm cười, cách song cửa sổ thủy tinh chậm trở nhìn ra bên ngoài.

Tòa nhà Ngũ phòng nằm ngay cuối hẻm sâu, xuyên qua cuối hẻm là tới bờ sông Lạc Mai. Dọc theo hướng Đông bờ sông có một cây cầu đá thông với bờ đối diện. Xe ngựa lên cầu đá, San Nương quay đầu lại nhìn ngõ hẻm sâu nhưng chỉ thấy tường rào nhà nàng gần như lọt thỏm trên sông Lạc Mai. Trong tường rào được xây dọc theo bờ đề kia, lan can bê của sổ trên lầu gỗ nhỏ hai tầng được tạo dáng như mỹ nhân tựa vào, nhìn giống như bay bổng trên sông Lạc Mai vậy —— Đó chính là tú lâu của nàng, Xuân Thâm Uyển.

Có lẽ thấy San Nương quay đầu lại nhìn xung quanh, Ngũ Phúc cũng theo đó quay đầu lại nhìn rồi cười nói: “Tú Lâu của cô nương đúng là nơi cao nhất xung quanh đấy.”

“Cao thì sao, cũng không phải đài báo cháy, chẳng lẽ muốn chúng ta báo cháy ư?” San Nương trêu.

“Lời này không thể nói vậy, mọi người đều nói ‘đứng trên cao nhìn ra xa’, Tú Lâu của cô nương cao hơn những nơi khác, tất nhiên phong cảnh nhìn thấy cũng nhiều hơn nơi khác.”
Phượng ma ma rất biết lấy lòng cười nói.

Cũng đúng. Sống lại một đời sẽ có điểm tốt, biết nhiều người hơn, điểm xuất phát tất nhiên cũng cao hơn người khác, càng có thể sớm nhìn rõ nguồn lửa ở chỗ nào để không thể tới gần.

San Nương âm thầm đắc ý cười cười, xoay đầu lại không nhìn phía sau nữa.

Chưa tới một canh giờ, San Nương liền hiểu rõ, lúc này nàng đắc ý có hơi nông cạn rồi —— Cho dù một người sống lại mười kiếp, nhưng chỉ cần sự lựa chọn của nàng khác với kiếp trước, thì kiếp này sẽ gặp phải người không giống kiếp trước, lời nói không giống kiếp trước, việc làm cũng không giống kiếp trước... Mọi chuyện đều thay đổi, chẳng có đạo lý nàng tự cho rằng mình nắm giữ ‘kiếp trước’ nhiều hơn người khác thì sẽ không biến hóa.

Cho nên, thực ra điểm xuất phát của ai cũng không cao hơn ai khác.

Qua cầu đá, trên trán quả nhiên còn náo nhiệt hơn San Nương tưởng tượng.

Kiếp trước, San Nương chịu ảnh hưởng sâu sắc từ lão phu nhân, trong lòng luôn hướng tới sự náo nhiệt trên đường phố, nhưng vì những cái gọi là ‘quy củ’ mà lúc nào cũng đè nén bản thân...

“Trời ơi!” Tam Hòa ngồi đối diện với nàng đột nhiên che miệng kinh hô một tiếng, “Nguy rồi! Lúc này cô nương đang ở nhà ‘dưỡng bệnh’ mới đúng, nếu bị người ta nhìn thấy... vậy phải làm sao mới ổn đây?”

Lúc này hưng phấn vì có thể ra đường khiến Tam Hòa luôn suy nghĩ chu đáo lại quên mất điểm này.

Nàng mang theo sự kinh hoàng nhìn San Nương.

“Có gì không tốt,“ San Nương vẫn tràn đầy phấn khởi nhìn phong cảnh bên ngoài cửa sổ, đầu cũng không xoay cười nói: “Vốn dĩ ai cũng biết, ta đâu phải bệnh thật.”

“Nhưng...” Tam Hòa ngập ngừng một hồi, “Đề Tây Viên biết... chung quy không tốt lắm...”

“Thì sao chứ? Dù gì ta cũng không muốn vào đó lại.” Nàng còn ước gì làm lão phu nhân tức điên không thèm để ý tới nàng nữa đấy!

“Đó là cái gì?” San Nương đột nhiên chỉ vào một người bán hàng rong bên đường hỏi.

Ngũ Phúc lộ đầu ra nhìn, cười nói: “Đó là Thổi kẹo đường[1]. Dùng mạch nha làm. Lấy mạch nha cán, cuốn thành nước đường, thừa dịp còn nóng thổi lên, đợi nó nguội chính là một quả bóng đường rỗng ruột. Đệ đệ em thích chơi thứ này nhất...”

[1] Thổi kẹo đường: tức là dùng đường thổi thành nhiều hình dáng kẹo khác nhau. Loại hình nghệ thuật này đã có 400 đến 500 năm lịch sử, bắt nguồn ở Dương Châu sau đó mới được truyền đến Bắc Kinh.Được làm từ đường mía hoặc mạch nha đun chảy. Có 2 cách tạo hình, một là thổi: kẹo khá mỏng và bên trong rỗng,hai là đun chảy rồi vẽ.

Tam Hòa thấy Ngũ Phúc theo cô nương ghé vào cửa sổ xe, đột nhiên cảm thấy trong lòng rất thoải mái.

Nàng khác với Ngũ Phúc, Ngũ Phúc không thích nghỉ ngơi, chỉ cần không gây sự với nàng ấy, thì nàng ấy có thể được ngày nào hay ngày ấy. Nhưng Tam Hòa lại muốn định rõ phương hướng mới tiến tới.

Lúc trước Tam Hòa tiến vào Tây Viên cũng không phải ý của nàng, bởi vì cả nhà nàng đều là nô bộc của Hầu phủ, từ thời tổ gia già, trong nhà toàn là tôi tớ cấp cao cấp bậc quản sự, hiện cha mẹ nàng và các ca ca cũng rất được các chủ tử trọng dụng. Cho nên hầu như ai cũng cho rằng, làm con gái duy nhất trong nhà nếu nàng không thể vào Tây Viên hầu hạ, thì quả thực làm mất thể diện cả gia đình bọn họ... Do đó xuất phát từ sự bất đắc dĩ, Tam Hòa đành phải kiên trì vào Tây Viên.

Lúc nàng bảy, tám tuổi đi theo Thập tam cô nương, nàng đã biết rõ, cô nương nhà mình là một người ‘cầu tiến’. Đi theo một chủ tử ‘cầu tiến’, kỳ thật rất vất vả, huống chi trong Tây Viên lại là thế giới giết người vô hình. Cho nên nàng ở Tây Viên sống hết sức cẩn thận, chỉ sợ sơ sẩy một tí sẽ trở thành cá trong chậu bị vạ lây. Khi đó mặc dù nàng còn nhỏ tuổi, nhưng nàng một lòng ngóng trông nhanh chóng đến tuổi gả ra ngoài, thậm chí ngay cả gả cho ai nàng cũng mặc kệ, chỉ cần có thể thoát khỏi tháng ngày không dám lớn tiếng thờ dốt kiểu này.

Nàng cho rằng, trước năm mười tám tuổi nàng chỉ có thể sống như thế, lại không ngờ cô nương nhà mình không biết vì sao đột nhiên ‘nghĩ thông suốt’, bỗng dưng lười nhác —— Lấy sự thông minh của Tam Hòa, tất nhiên nàng có thể nhìn ra cô nương nhà nàng một lòng cố tình muốn đi ra ngoài, nhưng nàng không nắm chắc sau khi cô nương rời khỏi đây, có thể vì sự mất mát của hoàn cảnh mà hối hận không, dù gì trong Tây Viên thứ có được, không phải bên ngoài có thể sánh bằng.

Vô cùng may mắn là, xem ra cô nương quyết tâm không muốn trở về.

Vì vậy nhìn cảnh phố xá ngoài cửa xe, Tam Hòa cũng đặc biệt thoải mái mãn nguyện. Bất kể thế nào, sự lựa chọn của nàng là đúng.

Về phần Phuong ma ma thì nhin không được quan sát San Nương. Đối với việc cô nương có chịu trở lại Tây Viên hay không, Phuong ma ma chẳng quan tâm, bà chỉ quan tâm sự hiện diện của đại cô nương có thể rước thêm phiền toái cho bà không.

Mà hôm nay quan sát, xem ra vị này tuy còn nhỏ tuổi nhưng là một người xảo quyệt. Mặc dù xảo quyệt, nhưng lúc ‘nên ra tay vẫn ra tay’ —— Phuong ma ma không yêu cầu gì nhiều, chỉ cần cô nương không hồ đồ, không theo sau lưng Mã ma ma ở trong phủ làm loạn thêm, thì Phuong ma ma cảm thấy thế nào cũng tốt hết.

Do đó tâm trạng Phuong ma ma cũng rất tốt.

Vì vậy, trong xe ngựa kiêu dáng phượng Tây, mặc dù mang theo đủ loại tâm tư khác nhau, nhưng vó ngựa kia lại lộ vẻ hết sức thoải mái.

Bạn đang đọc truyện *Phiền Toái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Gặp phải tình địch kiếp trước

Nếu lấy cớ đặt làm khung tranh để ra ngoài, thì chỗ dừng chân đầu tiên của đám người San Nương tất nhiên là tiệm đồ gỗ.

Phuong ma ma là một người làm việc dày dặn kinh nghiệm, bà đã đi trước một bước phái người thông báo cho tiệm đồ gỗ. Khi xe ngựa của bọn họ dừng trước cửa tiệm, lão chủơng quý tiệm đồ gỗ đã đợi ở đó từ lâu.

Đây là lần đầu tiên San Nương tới nơi này, cái gì cũng tò mò nên khó tránh khỏi tỉ mỉ quan sát đồ đạc trong tiệm một phen. Vừa nhìn lại khiến nàng nhìn trúng không ít thứ tốt. Trong lúc nàng đánh giá một món đồ hình cái kệ có tạo hình kỳ lạ, không biết là ghế đầu hay bàn con, bỗng nhiên nghe được một giọng nói giòn giã ở bên cạnh: “Cái bàn nhỏ này xấu thật.”

San Nương chột xoay đầu lại, chỉ thấy một tiểu cô nương nhỏ hơn nàng đang cười rạn rở với nàng.

Tiểu cô nương vẫn hai búi tóc cao cao, mặc dù lúc này mới đầu tháng hai, thời tiết còn lạnh, nhưng nàng ấy lại mặc xiêm y mùa xuân xanh nhạt, San Nương vốn sợ lạnh nhin không được thay nàng ấy rừng mình một cái.

“Cái gì?” Thấy tiểu cô nương nhìn mình cười, San Nương chớp chớp mắt. Đây là lần đầu tiên nàng bị một người xa lạ bắt chuyện đấy.

“Ngươi không cảm thấy cái bàn nhỏ này rất xấu sao?” Tiểu cô nương cười nói với San Nương.

“Xấu à?” San Nương xoay đầu lại nhìn thử cái bàn nhỏ kia, vẫn đẹp mà.

“Thứ này chế tác quá kém,” tiểu cô nương hoạt bát nhăn mũi, “Ngươi nhìn đi, nhọt của cây còn chưa bảo phẳng nữa!”

San Nương cười nói: “Nhọt cây này hẳn cố ý để lại. Ta nhớ phuong Nam hình như khá lưu hành cách dùng nhọt cây vốn có để tạo hoa văn. Còn nữa, thứ này hẳn không phải bàn nhỏ, mà là kệ để chậu hoa.”

“Phải không?” Tiểu cô nương tròn to đôi mắt hạnh, xoay người lại hỏi lão chủơng quý: “Vị muội muội này nói đúng không?”

San Nương ngăn ra. Cô nương này đúng là không khách sáo, rõ ràng trông đầu có lớn hơn mình!

Lão chủơng quý cũng nghe được lời San Nương nói, gật đầu đáp: “Đúng là kệ để chậu hoa, là kiểu dáng gần đây phuong Nam mới thịnh hành, cô nương quả là một người am hiểu.”

“Đáng tiếc cái kệ này phết màu lên rồi, “ San Nương cười nói, “Ta thích màu gốc hơn.”

Lão chủơng quý vội hỏi: “Cô nương nếu muốn màu gốc, thì phía sau vẫn còn một ít, cô nương có bằng lòng đi xem thử không?” Nói xong ông lập tức dẫn San Nương tới hậu viện.

San Nương định bố trí một kệ để chậu hoa trong viện của nàng, bèn vừa đi vừa thảo luận kiểu dáng, giá cả với lão chủơng quý. Nhưng không ngờ tiểu cô nương tiếp lời với nàng cũng ngênh ngang theo sau bọn họ, còn thì thoảng giống như rất quen thuộc chen miệng vào hỏi San Nương: “Ngươi thích trồng hoa ư? Trồng hoa trên mặt đất không được sao? Tại sao còn muốn làm một cái kệ đặt chậu hoa?”

Lúc này tâm trạng San Nương rất tốt, lập tức cười giải thích: “Viện của ta nhỏ, không thể đặt mấy chậu hoa, nhưng nếu dùng kệ thì không chỉ có thể trồng nhiều hoa hơn, mà còn dễ dàng chăm sóc hơn.” Nàng dùng một chút rớt cuộc nhin không được lại cười nói: “Ngươi nên gọi ta tỷ tỷ mới đúng, ta hẳn lớn hơn ngươi đấy.”

“Sao ngươi biết ngươi lớn hơn ta?” Tiểu cô nương không phục hất cằm lên, “Ngươi nhìn đi, có cao hơn ta đâu.”

Quả thực, San Nương thấp hơn cô nương trước mặt một chút.

San Nương cười nói: “Lớn hay nhỏ không dựa vào vóc dáng để so sánh, nói không chừng đến cuối năm ta sẽ cao hơn ngươi đó.” —— Mà sự thật đúng như vậy, sau sinh nhật mười bốn tuổi, San Nương thoảng cái cao vọt. “Năm nay ta mười bốn, ngươi bao nhiêu?” Nàng hỏi.

Tiểu cô nương chớp mắt một cái, nhăn mũi không tình nguyện nói: “Ta mười ba. Còn tưởng tỷ nhỏ hơn ta...” Sau đó chẳng biết nghĩ tới điều gì, lại cười tit mắt nói: “Thì ra tỷ lớn hơn ta, vậy ta cũng không cần ngại nữa.”

San Nương không hiểu nhướn mày.

Chỉ thấy tiểu cô nương nghiêng đầu nhìn nàng cười nói: “Ta biết tỷ. Tỷ là Hầu gia Thập tam cô nương năm nào cũng đứng nhất trong nhóm nữ Mai Sơn, Hầu San Nương.” Nàng hơi kiêu ngạo hất cằm lên, “Nếu không phải ta đang học ở kinh thành, thì vị trí đứng đầu này đâu bị ngươi đoạt được. Chốc nữa hai ta tỉ thí thử xem, xem ai lợi hại hơn, được không?”

San Nương: “...”

Tiểu cô nương này hình như không ý thức được lời nàng ấy nói chẳng khác nào đang hạ chiến thư, đột nhiên dán sát, tay kia thân thiết nắm cổ tay San Nương, lại nói: “Tuy ta biết tỷ tỷ, nhưng chỉ sợ tỷ tỷ vẫn chưa biết ta, ta tên là Lâm Như Trĩ...”

San Nương cả kinh, bỗng đứng ngẩn đầu nhìn cô nương kia —— Nàng quả thật biết cái tên này!

Thậm chí có thể nói, cái tên này nàng rất quen thuộc. Kiếp trước có một khoảng thời gian, nàng nghiêng răng nghiêng lợi hận không thể ăn tươi nuốt sống cái tên này...

Chẳng qua, khi đó mặc dù nàng biết cái tên này, nhưng chưa từng gặp người. Rốt cuộc không ngờ, thay đổi một kiếp, lại ở chỗ này gặp được —— Nếu ‘Lâm Như Trĩ’ này đúng là người nàng nghĩ tới...

Đôi mắt quuyền rũ của San Nương khẽ nheo lại, nhìn tiểu cô nương cẩn thận xác nhận: “Người... họ Lâm?”

Lâm Như Trĩ gật đầu.

“Thế, Lâm sơn trưởng[1] của thư viện Mai Sơn...”

[1]Sơn trưởng: là danh xưng của người dạy học trong thư viện. Sau khi bãi bỏ khoa cử, thư viện đổi thành trường học, thì sơn trưởng cũng bãi bỏ.

‘Lâm Như Trĩ’ nàng biết chính là cháu gái của Lâm sơn trưởng...

“Là tổ phụ của ta.”

Tiểu cô nương đáp một cách thẳng thắn, San Nương lại chấn động mãnh liệt.

—— Vậy mà là nàng ta! ‘Tình địch’ kiếp trước nàng luôn muốn biết, nhưng vì bị người nào đó cẩn thận đề phòng, nên ngay cả mặt mũi cũng chưa từng nhìn thấy.

Giây phút đó, lông tơ trên cánh tay San Nương vèo cái dựng thẳng lên.

Sau khi sống lại, việc đầu tiên nàng quyết định làm là trốn học, bởi tách khỏi thư viện Mai Sơn, mới tránh được những người kiếp trước mình từng gặp hoặc chưa từng nhìn thấy...

Song không ngờ, người kiếp trước nàng vắt hết óc tính toán cũng chưa từng nhìn thấy, kiếp này lại gặp nhau trên đường cái... Mà người nọ còn chủ động nói chuyện với nàng...

Bánh xe vận mệnh đi về hướng quý dị, bất ngờ khiến San Nương cảm khái không nói nên lời...

Nhìn vẻ mặt thẳng thắn của Lâm Như Trĩ, trong lòng San Nương không khỏi ngượng ngùng vị tạp trần.

—— Thì ra, người được người nọ đặt trong lòng lặng lẽ thích cả đời ở kiếp trước có dáng vẻ này, tính tình này...

Mà tính tình hoạt bát thế hợp ý tên trăm mặt kia, kẻ cũng lạ nhỉ... Không, kỳ thật không lạ chút nào, vì tính tình cởi mở đó mới có thể hấp dẫn một người trăm mặt...

“... Nhưng tỷ yên tâm đi, ta sẽ không lấy danh tiếng của tổ phụ tổ mẫu ta áp chế tỷ, ta muốn dựa vào thực lực của mình thắng tỷ.”

Lâm Như Trĩ vẫn là một tiểu cô nương hình như rất thích tiếp xúc thân thể với người khác, vốn đang nắm cổ tay San Nương, rốt cuộc thay đổi hẳn khoác cánh tay nàng.

Mà ở kiếp trước, ngay cả con gái của nàng cũng chưa từng thân mật với nàng như vậy...

San Nương lập tức cảm thấy cả người đau đớn một trận, nàng vô thức lui về sau một bước, tránh bàn tay của Lâm Như Trĩ, ngón tay thì lặng lẽ nắm cổ tay bị tiểu cô nương kia chạm qua.

Dưới đầu ngón tay, mạch đập của nàng nhảy vừa nhanh vừa trầm —— Nhưng không phải vì ‘tình địch’ trước mắt, cũng không phải nàng còn chưa dứt tình với Viên Trường Khanh, mà vì đột nhiên không hề đề phòng đối mặt với ‘khúc mắc kiếp trước’, khiến nàng sâu sắc ý thức được, kiếp trước nàng ngu xuẩn cỡ nào mới có thể không đầu không đuôi, liều mạng, mù quáng chung tình với một người cho tới bây giờ chưa từng nhìn tới mình.

Mà động tác né tránh lui về sau của San Nương khiến Lâm Như Trĩ nhạy cảm ngăn ngại. Nàng giương mắt nhìn San Nương, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên vì xấu hổ, nàng nói: “Tỷ tỷ đừng trách, là ta lỗ mãng... Sau khi ta nghe tổ mẫu khen tỷ, ta lập tức rất muốn quen biết tỷ tỷ... Lúc này ở trên lầu nghe được tỷ tỷ đang ở dưới, ta nhất thời kích động, mới... Mong tỷ tỷ tha thứ cho sự thất lễ của ta.”

Sau khi nói xong, tiểu cô nương dịu dàng quỳ gối thi lễ với nàng, trong đôi mắt lấp lánh tràn đầy sự áy náy chân thành.

San Nương yên lặng chớp mắt một cái. Nàng thực sự rất khó gộp chung tiểu cô nương ngây thơ trước mắt này với ‘tình địch’ chưa từng gặp mặt của kiếp trước... Huống chi, cái gọi là ‘tình địch’ phải có ít nhất chữ ‘tình’ mới có thể ‘địch’, mà Viên Trường Khanh kia chưa bao giờ vứt cho nàng một chữ ‘tình’...

Nhìn Lâm Như Trĩ, San Nương yên lặng thờ dài. Hiện tại nàng cố tình nhìn kỹ đứa nhỏ này vì ‘địch’, một tiểu cô nương hoạt bát cởi mở thế thực sự rất khó khiến người ta sinh ác cảm, huống hồ đôi này kiếp này nàng không còn tồn tại bất kỳ hy vọng xa vời nào với Viên Trường Khanh nữa...

Vì vậy, San Nương lại thăm thò dài, nhưng cũng nhoen miệng cười với Lâm Như Trĩ, ôn hòa nói: “Cũng không có gì, chẳng qua... người làm ta hơi sợ thôi.”

San Nương không biết chỉ một câu này của nàng, lập tức trong lòng Lâm Như Trĩ đã định ra một quan điểm cơ bản ‘Thập tam tỷ tỷ rất mong manh’, về sau trong lúc vô tình nhìn thấy bộ mặt thật của San Nương, đứa nhỏ cổ chấp này luôn đơn phương cho rằng ‘Thập tam tỷ tỷ rất mong manh’ của nàng... Đương nhiên, đây là nói sau.

Lại nói Lâm Như Trĩ lúc này thấy San Nương luôn không để ý lại trả lời nàng, gương mặt nhỏ nhắn lập tức rạng rỡ tươi đẹp —— Một khắc đó, San Nương đột nhiên hiểu ra, Viên Trường Khanh trong treo nhưng lạnh lùng đến tận xương tủy làm sao thích tiểu cô nương này. Nếu là nàng, nhìn nụ cười xán lạn ấy, cũng nhịn không được muốn mỉm cười theo...

“Còn tưởng tỷ tỷ giận ta chứ!” Lâm Như Trĩ thở phào nhẹ nhõm, cánh tay rốt cuộc quán lấy San Nương lần nữa, nhưng vẫn dọa San Nương lui ra sau một bước ngay tức khắc.

Lúc này tiểu cô nương mới ý thức được, thì ra không phải mọi tiểu cô nương đều thích người khác dựa sát ôm ấp áp áp, bèn lè lưỡi với San Nương, cười nói: “Nghe nói thân thể tỷ tỷ không tốt, ở nhà dưỡng bệnh ư? Tỷ tỷ có chỗ nào khó chịu thể? Nhất định phải nhanh khỏe tí, ta còn muốn thừa dịp ta ở Mai Sơn có thể tìm tỷ tỷ lãnh giáo một chút đó.”

Lâm Như Trĩ này nhiệt tình quá mức khiến San Nương luôn thủ lễ cả đời ở kiếp trước, kiếp này chỉ mới buông thả nửa tháng sâu sắc không chịu nổi. Nàng nhịn không được vuron

tay lạng lẽ lau trán, khẽ cười nói: “Sợ là không có cơ hội, ta đang định xin tạm nghỉ học đây.” —— Nếu không phải chuyện tạm nghỉ học phải có sự cho phép của Ngũ lão gia, thì nàng đã sớm làm thủ tục nghỉ học rồi.

Lời này của San Nương khiến Lâm Như Trĩ kinh hãi, “Tỷ tỷ tính tạm nghỉ học?! Tại sao?”

“Sức khỏe ta không tốt lắm...” San Nương dừng một chút, đột nhiên cảm thấy nói dối với một tiểu cô nương thành thật, thực sự có chút...

Do đó nàng giả vờ sợ lạnh thoáng rút vai, chủ động đi qua sờ tay Lâm Như Trĩ, nói: “Người... mặc ít thể, không lạnh sao?”

Lâm Như Trĩ non nớt bị nàng chuyển đề tài, cũng nắm lại bàn tay nhỏ bé hơi lạnh của San Nương, nói: “Lạnh không? Đã đầu xuân rồi... A, tay của tỷ tỷ lạnh quá.”

“Chắc tại ta bẩm sinh khá sợ lạnh.”

San Nương cười, mượn danh hỏi chương quỹ, rút tay ra khỏi tay Lâm Như Trĩ, chỉ vào một cái hộp gỗ khám xoắn ốc, thảo luận kỹ thuật khám nam hộp gỗ này với lão chương quỹ.

..*

Hậu viện của tiệm đồ gỗ có rất nhiều vật lý kỳ cổ quái, một số trông không biết có công dụng gì, nhưng San Nương có thể nhìn ra, trong cửa hàng này có một sự phụ thích lấy góc cây tạo hình —— Việc này thực sự dễ dàng đoán đúng. Khi nàng chỉ vào một cây đại thụ, bảo chương quỹ giúp nàng làm thành cái bàn từ đại thụ này, một sự phụ ở bên cạnh không cần chương quỹ mở miệng đã chủ động đáp lời San Nương.

Sau đó, Lâm Như Trĩ tự như quen thuộc và lão chương quỹ không thể chen vào một câu, chỉ có thể ngo ngắc nghe San Nương và sự phụ sôi nổi thảo luận cách tạo hình gốc cây kia.

Tiệm đồ gỗ này có hai tầng, người trên lầu đi cùng Lâm Như Trĩ thấy nàng vào hậu viện, bèn phái nha hoàn gọi nàng.

Tuy San Nương không định xem Lâm Như Trĩ ‘tình địch kiếp trước’ này thành địch, nhưng sự tồn tại của nàng ấy khiến San Nương có cảm giác lạnh sống lưng. Thấy nàng ấy bị người ta gọi đi, San Nương thở phào nhẹ nhõm, lúc này mới nhớ mục đích của chuyến đi này, nàng xoay người lại miêu tả kiểu dáng khung sườn nàng muốn với lão chương quỹ và lão thợ mộc.

Bởi vì chuyện gốc cây đó nên lão thợ mộc rất có cảm tình với nàng, cười nói: “Không bằng cô nương lấy món đồ cô nương muốn đóng khung ra xem một chút, tiểu nhân cũng dễ đưa ra sáng kiến hơn.”

San Nương vốn nghĩ tới điểm này, nên nàng mới đem theo ba bức tranh thêu tới. Lúc này vội lệnh cho Tam Hòa và Ngũ Phúc mở từng bức tranh thêu ra, rồi ở trong viện thảo luận với lão thợ mộc.

“Bức miêu thú này, ta định làm bình phong thủy tinh.” San Nương nói, “Khung không cần quá nặng, nhưng phải vững chắc, khung và bề tốt nhất cho người ta cảm giác nhẹ nhàng một chút, vậy mới có thể phối hợp...”

Nàng còn chưa dứt lời, đột nhiên nghe trên lầu có tiếng cửa sổ bị người dùng sức đẩy ra, sau đó một giọng nói vang dội kêu lên: “Các người mau tới đây xem, đó có phải Ngọc Tú không?!”

San Nương còn chưa ngẩng đầu, chợt nghe Lâm Như Trĩ thấp giọng nói: “Ngũ ca, huynh lớn tiếng quá!”

San Nương ngẩng đầu, chỉ thấy trong cửa sổ mờ toang của lầu hai có một thiếu niên mười bốn, mười lăm tuổi. Mặt mày thiếu niên rất đường hoàng. Mà bên cạnh hắn là tiểu cô nương mắt hạnh. Lâm Như Trĩ cười ngượng với San Nương, sau đó kéo cánh tay của thiếu niên, kéo hắn rời khỏi cửa sổ.

Sau lưng hai người, trong phòng mơ hồ còn có những người khác, vì ánh sáng mờ mờ nên khiến người ta chẳng nhìn rõ.

San Nương không khỏi nhũn mày lại. Nàng cảnh giác nhìn Tam Hòa một cái, Tam Hòa hiểu ý, vội vàng cùng Ngũ Phúc thu lại ba bức tranh thêu kia.

Lão chương quỹ tiệm đồ gỗ cũng ngẩng đầu nhìn trên lầu, nhưng không nói rõ cho San Nương biết thân phận của những người đó, ông cười nói với nàng: “Nếu cô nương muốn dùng thủy tinh, thì tiệm ta có thể thay mặt làm. Trước đây cũng thường có khách yêu cầu làm khung thủy tinh, cho nên tiệm ta có hợp tác với tiệm thủy tinh ở phố Đông. Nếu cô nương bằng lòng, thì chỉ cần để lại nầy tấm bức tranh thêu này, chờ sau khi làm xong, tiệm ta sẽ đưa tới quý phủ...”

Nếu không vì thiếu niên trên lầu đột ngột lên tiếng, thì nói không chừng San Nương sẽ làm theo lời chủ quán. Song hiện giờ bị hai chữ ‘Ngọc Tú’ phá đám, San Nương làm người đã hai kiếp không thể không đa nghi, vì vậy cười cười, “Ngại quá, ta vẫn cảm thấy không yên tâm. Mặc dù đồ của ta không quý giá...”

Nói đến đây nàng mới phát hiện, giọng nói của nàng quá mức cứng nhắc. Sự xuất hiện của Lâm Như Trĩ vẫn quấy rầy tâm tình nàng, San Nương hít sâu một hơi, ưỡn lưng thẳng vai lại cười nói: “Cũng không phải ta không tin ngài, mà vì chẳng may có tổn hại gì, cả ngài và ta đều phiền phức.”

—— Nói đùa! Kiếp trước chuyện kiểu này nghe nhiều rồi, không may bị đánh tráo thì đến lúc đó chủ quán chỉ cần nói không cần thận làm hỏng, cho dù được bồi thường tám trăm vạn, San Nương cũng thấy thiệt thòi!

Giọng nói của San Nương truyền lên lầu, trong hai người ngồi bên cạnh bàn thì có một người nhin không được nở nụ cười, lấy chân đá người kia: “Sao ta cứ cảm thấy, nàng đang ám chỉ tiệm này của người là hắc điểm nhỉ?”

“Người nghĩ nhiều rồi.”

Người đối diện gập đôi chân dài lại, giống như vô tình tránh được cú đá chân kia, hần bụng chén trà lên thân nhiên đáp.

Bạn đang đọc truyện *Phiền Toái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Tính tình lớn thật

“Ta có nghĩ nhiều hơn nữa, cũng không mưu mô hơn người.”

Lâm Như Hiền cười, cố ý đuổi chân dài ra lại đá Viên Trường Khanh, lần này hẳn lần nữa tránh được.

Vẫn cùng Chu Sùng đứng cạnh cửa sổ nhìn xuống dưới, Lâm Như Trĩ xoay đầu lại, đúng lúc nhìn thấy, oán giận tam đường ca của nàng: “Tam ca, huynh lại bắt nạt Viên sư huynh của muội!”

Lâm Như Hiền cười nói: “Vây cũng phải xem ta có thể bắt nạt nổi không!” Lại nói, “Thật ra tại muội đấy, lỗ mãng chạy xuống dưới như thế, may mà Hầu Thập tam kia không so đo với muội, bằng không muội thất lễ quá!”

“Sao thất lễ chứ?!” Lâm Như Trĩ không phục trở lại ngồi bên cạnh bàn nói: “Muội muốn làm quen tý ấy, nam nhân như huynh đâu có cách nào dẫn muội đi gặp, muội chỉ có thể tự mình làm quen tý ấy thôi.”

Lâm Như Hiền lắc đầu cười: “Muội cho rằng trấn Mai Sơn là kinh thành à? Người nào cũng chịu nói chuyện với kẻ xa lạ! Cho dù muội là tiểu cô nương đi nữa cũng vô dụng... Và lại, huynh đang lấy làm lạ, Hầu gia luôn tự xưng là danh môn thế gia, tiểu thư trong nhà không được phép tùy tiện ra khỏi cửa. Mà Hầu Thập tam cô nương đó là một người hiền lương thực đức nhất trong số cô nương Hầu gia, chuyện nào khiến người ta chê trách phê bình đừng mơ nàng dính vào, nhưng chẳng biết hôm nay nói gió gì, làm nàng đích thân chạy ra đường. Ly kỳ nhất là khi muội lỗ mãng tiến lên tiếp lời, nàng lại để ý muội!”

Lại nói, Lâm Trọng Hải - phụ thân Lâm Như Trĩ này là con thứ của Lâm Chi - son trưởng thư viện Mai Sơn, hiện nay đang dạy ở thư viện Hạnh Lâm hoàng gia trong kinh thành. Từ nhỏ Lâm Như Trĩ đã đi theo phụ thân sống tại kinh thành, vì sắp tới sinh thần của tổ mẫu, mới theo phụ thân về trấn Mai Sơn thăm viếng.

Lâm gia là thư hương thế gia, lão gia tử Lâm Chi lại là danh nho đương thời, cả đời đắm chìm trong sự nghiệp dạy dỗ người; Lâm lão phu nhân và lão gia tử phu thê đồng tâm, cũng tự mình mặc giáp ra trận, làm chương viện thư viện nữ tử Mai Sơn. Hầu San Nương này đọc sách dưới trướng Lâm lão phu nhân, vì nàng chịu khó, hàng năm lại đứng nhất, nên xem như một trong những môn sinh Lâm lão phu nhân đặc ý nhất.

Kiếp trước khi Lâm Như Trĩ về thăm lão phu nhân, Hầu San Nương đang ngoan ngoãn học trên lớp, lão phu nhân tất nhiên không có lý do đề cập nàng trước mặt Lâm Như Trĩ; Mà kiếp này, vì nàng ‘khô học đến ngã bệnh’, khiến lão phu nhân liên tưởng đến đứa cháu gái cũng có thành tích học tập xuất sắc của mình, bèn nhắc tới San Nương ở trước mặt Lâm Như Trĩ.

Năm nay Lâm Như Trĩ mới mười ba tuổi, cũng là tài nữ có chút danh tiếng tại kinh thành. Cái gọi là ‘Văn vô đệ nhất vô vô đệ nhị’, nghe tổ mẫu khen ngợi San Nương, trong lòng nàng khó tránh khỏi hơi không phục, một lòng muốn nhìn xem người đứng đầu nữ học Mai Sơn rốt cuộc có đáng vẻ ba đầu sáu tay thế nào.

Đúng lúc hôm nay Viên Trường Khanh muốn lên trấn làm việc, nàng và Lâm Như Hiền, Chu Sùng nhàn rỗi buồn chán lập tức quần quít lấy Viên Trường Khanh cùng đi. Không ngờ vô tình khiến nàng nhìn thấy một chiếc xe ngựa có chữ ‘Hầu’ đậu ngoài cửa tiệm đó, lại nghe lão chương quỹ gọi người ta là ‘Thập tam cô nương’, nàng vội vàng kéo đường ca Lâm Như Hiền cũng học ở thư viện Mai Sơn sang làm quen người ta.

Một năm trước, Lâm Như Hiền vẫn còn cùng trường với Chu Sùng, Viên Trường Khanh, hiện nay thi học trong học viện nam tử của thư viện Mai Sơn, mặc dù chưa từng trực tiếp nói chuyện với Hầu San Nương bên nữ học, nhưng xem như ngẩng đầu không gặp cúi đầu thấy, trái lại cũng biết người ta. Vì vậy hẳn ở đây vừa xác định đúng người, thì tiểu đường muội hoạt bát của hẳn lập tức trượt từ trên đầu xuống giống như một con cá, cứ thế cực kỳ kích động đi bắt chuyện với Hầu Thập tam.

—— Do đó, mới tạo nên cuộc gặp ‘lịch sử’ mà kiếp trước chưa từng có.

“Xem Tam ca nói kia,“ nghe đường ca giống như phê bình kín đáo với Hầu Thập tam, Lâm Như Trĩ liền tròn mắt, bênh vực giúp người bạn mình mới quen: “Muội thấy tính tình Hầu tỷ tỷ rất tốt, đâu có như huynh nói?! Muội mạo muội nói chuyện với tỷ ấy như thế, tỷ ấy cũng không chê muội thất lễ, từ đầu tới cuối luôn cười tí mắt.” Nàng dừng một chút, lại than thở: “Nhưng thoạt nhìn sức khỏe không tốt, tỷ ấy bảo muốn tạm nghỉ học đấy.”

Lão gia tử Lâm Chi có hai người con trai, bốn năm người cháu, nhưng cả hai phòng lại chỉ có mỗi tiểu cô nương Lâm Như Trĩ, cho nên Lâm Như Hiền hết mực yêu thương vị đường muội này, thấy lời nói của đường muội mang ý không vui, hẳn vội vàng bỏ qua đề tài này, song trong lòng vẫn bảo lưu ý kiến với Hầu Thập tam.

Chu Sùng ở một bên còn đứng cạnh cửa sổ nhìn dưới lầu, đột nhiên hỏi: “Các người nói xem, rốt cuộc có phải ‘Ngọc Tử’ không?”

“Sao có thể chứ?” Lâm Như Trĩ chẳng thèm xoay đầu lại nói, “Hiền tại ‘Ngọc Tử’ trên đời này đã bị người cướp đoạt hết từ lâu rồi, huống chi trong tay Hầu tỷ tỷ có những ba bức! Nếu thật sự là ‘Ngọc Tử’, thì ‘Ngọc Tử’ này cũng chẳng đáng giá lắm.”

Lâm Như Hiền cũng nói: “Ta biết tâm tư người, nhưng ‘Ngọc Tử’ đâu phải chỗ nào cũng có. Huống hồ ta thấy Ngọc Linh Lung này đã là thọ lễ không tề, chỗ thái hậu hẳn có thể giao phó. Còn nữa, không phải Viên lão đại ra chủ ý cho người sao? Trên hộp lại tặng thêm một số hoa văn, làm thế có thể khiến người vượt qua... À, người khác.”

Chu Sùng xoay đầu lại, không chút khách sáo héch mễ lên với Lâm Như Hiền, “Lão Tứ thì là lão Tứ, người khác cái gì?!” —— Thọ lễ năm ngoài lão Tứ tặng cho thái hậu là một bức ‘Ngọc Tử’ —— “Ta muốn vượt qua hẳn, thì sao nào?! Đại ca ta không thể ra tay, đáng lẽ nên do ta áp chế bọn họ mới đúng, bằng không bọn họ thật sự cho rằng mình có thể lật trời!”

Viên Trường Khanh ở bên cạnh liên tục im lặng bỗng háng giọng một cái, “Ngũ gia, chỉ sợ ngài quên rồi, lúc ngài rời kinh đã hứa với đại ca ngài thế nào.”

Chu Sùng ghen hờn nhìn Viên Trường Khanh, chỉ cảm giận chứ không lên tiếng.

Đối diện, Lâm Như Hiền lặng lẽ dựng ngón tay cái với Viên Trường Khanh.

Hắn tự cho rằng mình làm rất bí mật, lại để Chu Sùng vừa vận nhìn thấy. Tính tình Chu Sùng nóng nảy ‘về’ cái đứng dậy, vung vạt áo lên, nói: “Ta không cam lòng, phải đi hỏi cho rõ ràng.” Nói xong, chân không chạm đất chạy xuống lầu.

“Trời à!” Lâm Như Hiền và Lâm Như Trĩ đồng thanh hô, nhưng đã chậm một bước. Hai người nhanh chóng đứng dậy đuổi theo, lúc chạy đến cầu thang, Lâm Như Hiền chợt xoay đầu lại, thấy Viên Trường Khanh vẫn bình chân như vại ngồi ở đó uống trà, hẳn không khỏi nhướn mày, “Người không đi hả?”

“Có các người đủ rồi.” Viên Trường Khanh cười nói.

Lúc này, lầu dưới đã truyền tới tiếng Chu Sùng ngăn cản Hầu Thập tam nương, còn có tiếng Lâm Như Trĩ thay mặt xin lỗi. Lâm Như Hiền đành bất chấp Viên Trường Khanh, giậm chân một cái đi xuống lầu.

Trên lầu, Viên Trường Khanh nghe cuộc đối thoại ở lầu dưới, lòng mày nhện không được nhui lại. Hắn nghĩ nghĩ rốt cuộc vẫn có chút không yên lòng, bèn cầm chén trà đi đến đầu cầu thang, ẩn ở chỗ cao nhìn bên dưới.

..*

Khi Chu Ngũ lang như tên động kinh liễu lĩnh vươn tay ngăn Hầu San Nương, San Nương chưa kịp phản ứng gì, Phương ma ma đã giống như gà mẹ che chở đàn con, bảo vệ San Nương, Tam Hòa và Ngũ Phúc ở sau lưng bà.

“Ngươi muốn làm gì?!” Bà lớn tiếng quát.

Nhưng Chu Sùng chẳng thèm nhìn bà, chỉ cách bà hỏi San Nương: “Ta hỏi ngươi, mấy tấm bức tranh thêu kia của ngươi, có phải là ‘Ngọc Tứ’ không?”

Lúc này Lâm Như Tri đã đuổi kịp Chu Sùng, thấy thế nhanh chóng kéo Chu Sùng lại, áy náy nhìn San Nương cười nói: “Tỷ tỷ đừng trách, vị sư huynh này của ta từ nhỏ đã nóng nảy...”

“Không phải nóng nảy, mà là không có lễ độ mới đúng.” San Nương không chút khách sáo nói.

Nhất thời trong cửa tiệm đều yên tĩnh.

Trên lầu, Viên Trường Khanh nhìn xuống dưới, lại phát hiện Hầu Thập tam kia bị cầu thang che khuất nửa mặt, hẳn chỉ có thể nhìn thấy nàng mặc y phục tím nhạt, cùng với khoe môi cong cong hàm chứa ý cười.

San Nương theo thói quen mím môi, mím cười dịu dàng nói: “Muốn hỏi người ta chuyện gì, hẳn nên dùng chữ ‘Xin’ trước tiên. Tiên sinh đã từng dạy qua, chỉ sợ lâu quá rồi vị công tử này nhất thời quên mất.”

—— Cũng thăm chăm biếm Chu Sùng.

Chu Sùng nhú mày, dựa theo tính tình hần hẩn sẽ lập tức phát hỏa, nhưng nhìn ý cười nhàn nhạt nơi khoe môi của tiểu cô nương đối diện, không biết vì sao, cơn tức lại không thể phát tiết ra.

“Tỷ tỷ, thật sự rất xin lỗi.” Lâm Như Tri vội vàng đẩy Chu Sùng một cái.

Chu Sùng bị nàng đẩy đến mức lao đảo, song bị ánh mắt của sư muội uy hiếp, lại sợ nàng đi cáo trạng với lão sư, đành mắt tự nhiên dời mắt sang chỗ khác, cuối cùng thì thăm một tiếng “Xin lỗi.” Hần tự nói với mình, tất cả đều vì ‘Ngọc Tứ’ kia, sau đó ngẩng đầu nói: “Ngươi vẫn chưa trả lời ta đấy.”

“Trả lời cái gì?” San Nương giả ngu.

Chu Sùng lại nhú mày. Nhưng nhìn ánh mắt uy hiếp của Lâm Như Tri, hẳn cố hết sức duy trì sự lễ phép: “Xin hỏi, mấy bức tranh thêu kia của ngươi là ‘Ngọc Tứ’ đúng không?”

“Ngọc Tứ là cái gì?” San Nương tiếp tục giả ngu.

“Là mấy tấm bức tranh thêu kia của ngươi đó.” Chu Sùng nói.

“Ta không biết cái gì là ‘Ngọc Tứ’ hết.” San Nương lắc đầu.

Chu Sùng hết cách, nhìn Lâm Như Tri, lại nói với San Nương: “Vậy, ta có thể xem thử mấy bức tranh thêu của ngươi không?”

“Không thể.” Lần này, San Nương từ chối vô cùng sòng phẳng.

“Tại sao không thể?!” Chu Sùng hỏi.

San Nương khề cong khoe môi, “Vì ta không muốn cho ngươi xem.”

Chu Sùng ghen hờn. Hắn đã quen ngang ngược ở kinh thành, vẫn chưa từng gặp ai dám ở trước mặt hắn nói ‘không’ như San Nương.

Hắn lại nhú mày, chợt nghe San Nương nói: “Ta không chịu cho ngươi xem, có phải ngươi muốn cướp không?”

Trong lòng Chu Sùng xác thực có suy nghĩ như vậy. Hắn ngẩng đầu lên, vừa vận nhìn thấy tiểu cô nương ở sau lưng bà từ đó khẽ mỉm cười, lông mày hắn không khỏi nhúc nhích.

Chu Sùng có thân phận tôn quý, ở kinh thành đã thấy rất nhiều tiểu thư thế gia dùng đủ thủ đoạn hấp dẫn sự chú ý của hắn, lúc này thấy khoe môi San Nương ngầm ý cười, lập tức cho rằng nàng cũng là kiểu người như thế. Hắn lạnh lùng hừ một tiếng, đột nhiên đổi sang bộ dáng bại hoại, mang theo vài phần không nghiêm túc, trêu: “Ngươi cho ta xem đi, ta sẽ không cướp của ngươi.”

San Nương lại chẳng thèm để ý đến hắn, xoay đầu cười hỏi lão chương quỹ: “Quý điểm sẽ không là hắc điểm nhỉ? Sao còn cướp đồ của khách?”

Lão chương quỹ đứng sau lưng bọn họ, trên đầu sớm toát một tầng mồ hôi —— Người khác không biết thân phận vị tiểu gia trước mặt này, nhưng ông biết, vị này chính là đương kim Ngũ hoàng tử, là đệ đệ cùng mẹ duy nhất của thái tử điện hạ...

Lão chương quỹ nhin không được giương mắt nhìn về phía lầu hai. Trên lầu hai, tiểu chủ từ nhà mình cũng ở đó, vào lúc này rồi còn không xuống đây...

Trong lúc lão chương quỹ ngóng trông một người tới hóa giải cục diện gay go trước mặt này, trên lầu cuối cùng cũng có một người bước xuống —— Nhưng lại không phải chủ từ nhà ông.

Người nọ vừa đi vừa cười nói: “Thập tam cô nương hiểu lầm, vị sư đệ này của ta không có ác ý, hắn chỉ muốn tìm một thợ lễ đặc biệt cho trường bồi trong nhà, thấy bức tranh thêu trong tay cô nương xuất chúng, nên muốn biết những bức tranh thêu này của cô nương từ đâu ra, nếu có thể, hắn cũng muốn mua mấy bức về lấy lòng bề trên thôi.”

San Nương xoay đầu lại nhìn cầu thang, đôi mắt bỗng nhiên trầm xuống.

—— Người này nàng biết.

Không chỉ kiếp trước biết, kiếp này cũng biết.

Người đến là Lâm Như Hiền, con trai của Lâm Bá Uyên chương viên học viện nam tử của thư viện Mai Sơn.

Hàng năm San Nương đều đứng nhất học viện nữ tử thư viện Mai Sơn, Lâm Như Hiền này thì sau khi từ kinh thành trở về, hắn bá chiếm vị trí đứng đầu học viện nam tử.

Mà ở kiếp trước, lại qua một năm rưỡi, hắn còn có thể cùng Lâm Như Đình - huynh trưởng của mình, và Viên Trường Khanh một tháng sau cũng vào thư viện Mai Sơn học, ba người họ được người ta gọi là ‘Tam quân tử Lạc Mai’.

Tuy nói bất kể là kiếp trước hay kiếp này, San Nương và hắn coi như biết nhau, nhưng chưa bao giờ nói chuyện trực tiếp như bây giờ...

San Nương nhin không được nhìn Lâm Như Trĩ —— Không ngờ sau khi gặp được nàng ấy, lại xuất hiện một chuyện khác với kiếp trước.

Mà ở kiếp trước...

San Nương thoáng chốc hoang mang. Rõ ràng lúc này nàng đang ở trong tiệm đồ gỗ, mũi ngửi toàn là mùi hương của vật liệu gỗ, nhưng không biết vì sao, trong hương gỗ ấy, dường như nàng mơ hồ ngửi được mùi chua của canh giải rượu...

Ở kiếp kia, San Nương còn trẻ lần đầu tiên biết đến cái tên Lâm Như Trĩ, lần đầu phát hiện trong lòng trượng phu mình cất giấu một người, là từ miệng người này... từ miệng tên Lâm Như Hiền uống say mềm...

Nàng vẫn còn nhớ, khi đó nàng một lòng vẫn muốn làm một thê tử tốt, cho nên khi biết Viên Trường Khanh chiều dài đồng môn lâu ngày không gặp rất lâu trong thư phòng, nàng bèn đích thân chuẩn bị canh giải rượu đưa qua.

Chỉ là, cuối cùng nàng không bước chân vào nơi thư phòng cấm địa kia. Mới đứng dưới cửa sổ, nàng chợt nghe Lâm Như Hiền ở trong phòng lớn tiếng oán trách: ‘Người khổ, lòng Như Trĩ cũng khổ, rõ ràng trong lòng các người đều có nhau, lại...’

‘Người uống say rồi!’ Trong thư phòng, giọng Viên Trường Khanh đặc biệt trong trẻo nhưng lạnh lùng vang lên ngắt lời, ‘Người nói vậy sẽ phá hỏng khuê dự của muội muội người...’

San Nương không dám nghe tiếp nữa.

Đợi đến khi nàng phục hồi tinh thần, canh giải rượu vốn nóng hổi đã trở nên nguội lạnh. Mà bọn Viên Trường Khanh còn chưa tỉnh rượu, nhưng giấc mộng của nàng cũng đã tỉnh...

‘Cô nương!’

Lúc Tam Hòa đỡ San Nương, San Nương mới ý thức được thân thể nàng đang lao đảo.

Sau khi choàng tỉnh khỏi ‘giấc mộng’ vẫn chưa xảy ra kia, San Nương đột nhiên cảm thấy bức bối, nghiêng đầu ra lệnh cho Tam Hòa, Ngũ Phúc, ‘Vậy để bọn họ xem đi. Nếu không, chỉ sợ mấy cô nương yếu đuối như chúng ta không thể bước ra khỏi cửa tiệm này.’

Nói xong, nàng dứt khoát xoay người, đi đến chiếc bàn chỗ góc tường ngồi xuống.

Tiểu nhị trong tiệm coi như cơ trí, vội vã rót trà cho nàng. Lúc nâng chung trà lên, San Nương mới phát hiện tay nàng hơi run rẩy.

Đợi nàng uống xong một chén trà, Lâm Như Trĩ bên kia cũng đã cuộn gọn gàng ba bức tranh thêu trà cho Tam Hòa, lại đỏ mặt xin lỗi San Nương: ‘Tỷ tỷ đừng tức giận, đều tại vị sư huynh này của ta vô lễ, muội muội thay mặt hắn bồi lỗi với tỷ tỷ.’ Nói xong, đoan đoan chính chính thi lễ với San Nương một cái.

San Nương chỉ lạnh lùng nói: ‘Xem kỹ chưa?’

Lâm Như Trĩ xấu hổ gật đầu.

‘Thế bọn ta có thể đi chưa?’

Lâm Như Trĩ lúng túng lui về sau một bước, nhường đường đi.

Bỗng nhiên Chu Sùng ở một bên nói: ‘Mặc dù không biết đây có phải là ‘Ngọc Tử’ không, nhưng trông không tệ, ta muốn mua một bức của người...’ Dừng một chút, hắn nhìn Lâm Như Trĩ, mới uất ức thêm hậu tố lễ phép, ‘Được không?’

San Nương cười lạnh, ‘Nếu ta nói không được, công tử tính thế nào?’

Chu Sùng ngẩn ra. Cho đến lúc này hắn mới phát hiện, cô nương này mặc dù đang cười nhưng trong đôi mắt kia đã lạnh lẽo một mảng —— Hóa ra khỏe mỗi người ta nhếch lên bầm sinh!

Tuy Chu Sùng ngang ngược, song cũng không phải dạng công tử bột, thấy San Nương tức giận thật, hắn không khỏi luống cuống một trận.

Lâm Như Hiền vội vàng đi đến, cùng Lâm Như Trĩ cung kính thi lễ sâu với San Nương, ngẩng đầu lên nói: ‘Thật sự xin lỗi cô nương, đắc tội...’

Nhưng không đợi hắn dứt lời, San Nương đã phất ống tay áo ra cửa.

Viên Trường Khanh vẫn ẩn trên lầu lúc này mới bước xuống, hắn nhìn theo bóng lưng San Nương, cười nói: ‘Cô nương này, tính tình lớn thật. May mà ta không xuống.’

—— Người gian xảo quá!

Trong lòng mấy người dưới lầu đều đồng thời khinh bỉ hắn.

Bạn đang đọc truyện *Phiền Toái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Xem trò vui

Ra khỏi tiệm đồ gỗ, Phương ma ma dè dặt nhìn sắc mặt không vui của San Nương, do dự nói: “Cô nương...” còn tiếp tục dạo phố không?

San Nương ngẩng đầu nhìn trời, đột nhiên nhún đôi vai đang cứng đờ một cái, quay người lại, chỉ cửa hàng phía trước cười nói: “Tiệm phía trước bán gì vậy?” Nói xong, lại dẫn đầu đi theo con đường lát đá xanh.

Tam Hòa, Ngũ Phúc không nhìn được đều cùng Phương ma ma đưa mắt nhìn nhau. Các nàng đều cho rằng, gặp phải chuyện không vui kiểu này, chắc cô nương sẽ không còn hứng thú dạo phố. Không ngờ khi ra khỏi cửa tiệm cô nương còn sầm mặt, chỉ ngẩng đầu nhìn mặt trời, cuối cùng nhún vai một cái lập tức giống như người không việc gì.

Vì vậy ba người đuổi sát theo sau.

Ngũ Phúc ôm bọc tranh thù đi hai ba bước bắt kịp San Nương, bĩu môi nói: “Chúng ta đừng làm ăn với tiệm đó nữa! Chương quý kia cứ nhìn người ta bắt nạt chúng ta! Cô nương, nếu không chúng ta quay lại hủy bỏ đơn hàng đi?”

San Nương khoát tay cười nói: “Thôi, ta thấy tay nghề của tiệm ông ta không tồi, cứ như thế đi. Việc buôn bán vốn không dễ dàng, người nọ nhìn như một tên ác bá ấy, có lẽ những người buôn bán này cũng không dám đắc tội với người ta, bằng không tên ác bá kia trở nên hung ác, đập cửa hàng thì phải làm sao?”

“Dù buôn bán không dễ dàng, chương quý này cũng quá đáng lắm!” Ngay cả Tam Hòa cũng bắt đầu oán trách, “Chúng ta là khách của cửa tiệm mà, ông ta nên che chở chúng ta mới đúng, thiệt thòi cho tiệm đồ gỗ Khúc Cự này là cửa hiệu lâu đời tại kinh thành đó...”

San Nương ngăn ra, không khỏi dừng chân, xoay đầu nhìn tiệm đồ gỗ sau lưng. Cho đến lúc này nàng mới chú ý tới, biển hiệu của tiệm đồ gỗ có khắc hai chữ ‘Khúc Cự’ theo phong cách cổ xưa.

Rất lâu sau khi gả cho Viên Trường Khanh, trong lúc vô ý San Nương mới biết chủ nhân của tiệm đồ gỗ Khúc Cự là nhà ngoại của Viên Trường Khanh, mà hần còn chiếm một cổ phần trong đó...

Lúc Phương ma ma nhắc đến tiệm đồ gỗ trên trấn, San Nương cũng không nghĩ tới nó có quan hệ với Khúc Cự —— Ngẫm lại cũng đúng, trấn Mai Sơn là một thôn trấn khá phát đạt nhưng cuối cùng chỉ là một thôn trấn, ngay cả thị trấn cũng không phải, làm sao có thể liên quan đến Khúc Cự tiếng tăm lừng lẫy vang xa ngoài kinh thành chứ...

Song không ngờ rốt cuộc có quan hệ thật!

Vậy, ở kiếp trước, trên trấn có phải cũng có một cửa hàng đồ gỗ như thế không.

San Nương nhíu mày, đột nhiên lại ý thức được, nàng quả thật hiểu biết rất ít về Viên Trường Khanh...

Đang lúc trầm tư, bên tai nàng bỗng vang lên một tiếng kêu khóc.

“... Đừng đánh, huhu, cho các người là được...”

Ngoài dự đoán của mọi người, tiếng kêu khóc đó nghe có vẻ quen tai.

San Nương ngẩng đầu, lúc này mới phát hiện, hóa ra bên trái có con hẻm nhỏ. Đầu hẻm chổng ngổ ngang một đồng giò trúc, vừa vịn chặn đầu hẻm lại.

Mà tiếng gào khóc kia truyền ra từ phía sau giò trúc trong hẻm nhỏ.

“... Lại khóc nữa! Người có ý muốn gọi người đến sao?”

P phía sau giò trúc truyền ra giọng nói của một đứa trẻ khác, ngay sau đó là tạp âm của một trận quyền đâm cước đá.

San Nương nhướng mày, chỉ nghe sau khi giọng nói trước đó vì bị đau mà hừ hai tiếng, lại hạ thấp giọng cầu xin: “Đừng, đừng đánh, huhu... ta không khóc, huhu... đau...”

—— Lời kịch rất quen thuộc!

Lần này, ngay cả Tam Hòa, Ngũ Phúc cũng đưa mắt nhìn nhau.

San Nương nghiêng đầu, khoát khoát tay với đám Tam Hòa, ý bảo các nàng đứng yên đừng nhúc nhích, nàng thì xoay người lại, tới gần đồng giò trúc chất chồng kia, từ khe hở của các giò trúc nhìn bên trong ngõ hẻm.

Xuyên qua khe hở giò trúc, nàng thấy đệ đệ béo nhà nàng cực kỳ thô thâm vênh mông, ôm đầu ngồi xồm trong góc thút thít. Phía trước là ba đứa trẻ trạc tuổi hần đang tùm đầu chen chúc nhìn cái gì đó.

Một đứa nhỏ trong đó hỏi: “Bao nhiêu tiền?”

Một đứa khác bất mãn nói: “Sao có ngần ấy vậy?”

Đứa thứ ba xoay đầu lại véo Tiểu bàn tử, lắc lắc hần hỏi: “Tên béo chết tiệt, có phải người giấu tiền rồi không? Mau lấy ra!”

Ba đứa bé vây Tiểu bàn tử vào giữa, lục soát một hồi nhưng không tìm thấy cái gì. Vì vậy đứa nhỏ cầm đầu kia tức giận mắng to “Nghèo kiết xác”, rồi đẩy Tiểu bàn tử một cái. Tiểu bàn tử như trái cầu xoay một vòng tại chỗ. Hai đứa bé khác thấy thế lập tức cười, do đó ba ông trời con xem Tiểu bàn tử như con quay, xoay tới lui giữa ba đứa.

Tiểu bàn tử gãy giữa khúc rỗng: “Tiền đã đưa cho các người hết, các người còn muốn thế nào?”

“Chút đỉnh đó, không đủ!”

“Nhưng ta hết tiền rồi...”

“Không có tiền thì về nhà lấy!”

“Trong nhà cũng hết, toàn bộ tiền tiêu vật thán này đều đã nộp cho các người.” Tiểu bàn tử khóc nói.

“VẬY...” Ông trời con cầm đầu kia thoáng trầm ngâm, quả quyết nói: “VẬY người vào viện của di nương người trộm đi! Không phải người nói di nương người thường xuyên đưa tiền cho người sao?”

“Chao ôi, đúng rồi!” Một đứa khác nói, “Chẳng phải Tỷ tỷ người mới bị đuổi khỏi Tây Viên à? Nghe nói lão tổ tông nhân từ không thu lại đồ đạc đã cho nàng, người trộm một hai món là có tiền ngay đúng không?”

“Không được, không được!” Tiểu bàn tử sợ đến mức liên tục xua tay, “Tỷ tỷ ta sẽ đánh chết ta!” Nói đến đây, dường như hắn nhớ lại điều gì đó đáng sợ, vừa dùng sức gãi gãi, vừa đánh lại mấy đứa trẻ kia: “Tỷ tỷ ta cũng sẽ đánh chết các người!”

—— Ôi, tiểu bàn tử này, sau khi bị một trận no đòn, ngược lại rất có lòng tin đối với kỹ thuật đánh người của nàng!

San Nương nghe xong không khỏi mỉm cười vui vẻ.

“Haha, chỉ bằng tỷ tỷ chân yếu tay mềm của người?” Đứa bé cầm đầu cười ha ha, lúc này Tiểu bàn tử đang phản kháng kịch liệt nên hắn ta bị Tiểu bàn tử đá trúng một cái.

“Đám đá ta!” Đứa bé kia nổi giận, dùng sức đẩy Tiểu bàn tử, Tiểu bàn tử đứng không vững, đầu đập vào tường ‘bốp’ một tiếng.

Âm thanh lớn thật!

Ngay cả San Nương ở đầu hẻm cũng nghe rõ ràng tường tận.

Nàng nhịn không được rụt rụt vai, lại rướn cổ nhìn sang.

Cũng chỉ thấy Tiểu bàn tử bị đập vào tường trán sưng lên, nhưng chẳng ngờ không hề khóc thét mà bụm trán, xoay đầu trừng ba đứa bé kia rồi lăm bầm lăm bầm: “Các... các người không biết rõ sự lợi hại của tỷ tỷ ta, huhu, các người cướp tiền của ta, còn... còn đánh ta, ta phải mách với tỷ tỷ, lát nữa tỷ tỷ nhất định sẽ báo thù cho ta, tỷ tỷ chắc chắn sẽ đánh chết các người, huhu... tỷ ấy đánh người đau lắm!”

San Nương không khỏi chớp mắt một cái —— Chẳng biết Tiểu bàn tử này lấy đâu ra tự tin thế, lại cho rằng nàng sẽ báo thù cho hắn...

Tuy lời nói của Tiểu bàn tử khiến người ta cảm thấy buồn cười nhưng trong lúc đó trái tim San Nương không hiểu sao mềm nhũn. Cảm giác xa lạ nào đó cứ như vậy lặng lẽ dâng trào... không cách nào hình dung nổi cảm giác được người khác cần, được làm chỗ dựa cho người khác...

Trong hẻm, ba đứa trẻ bắt nạt kia nghe Tiểu bàn tử nói thế, đầu tiên là hơi sững sờ, sau đó tất cả đều cười ha ha, một đứa trong đó nói: “Ta nói này, người vô dụng thật, lời Thất ca ra còn có thể dọa người, lại nhắc tới tỷ tỷ một sách kia của người, nàng có thể hữu dụng cái rắm gì!”

“Thất ca sẽ mặc kệ nó!” Một đứa khác cười nói: “Nhưng Thất tam tỷ tỷ há, khi còn ở Tây Viên còn có thể mượn hơi lão phu nhân dọa người một chút, hiện giờ nàng có thể làm gì? Phụng hoàng rưng rưng không bằng con gà nữa...”

San Nương nghe xong, lập tức hí mắt, ra dấu với bọn Ngũ Phúc, ý bảo các nàng không được phép tới gần. Còn nàng thì xoay người vòng qua mấy sọt trúc, nhấc váy lên, một cước đá mông bé trai dám nói nàng là phụng hoàng rưng rưng, sau đó lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tay, mỗi tay vịn tai hai bé trai khác, nàng đột nhiên xuất hiện dọa ba đứa trẻ sợ ngây người, rồi cười lạnh một trận.

“Phải không? Lôi tỷ tỷ ra cũng vô dụng? Vậy chúng ta thử xem, xem tỷ tỷ chân yếu tay mềm này của hắn rốt cuộc có thể làm những gì?”

Trong lúc San Nương đại phát thần uy, nàng không biết rằng phía trên ngõ nhỏ có một cửa sổ không lớn, có người đang cúi đầu, về mặt hứng thú nhìn nàng phô bày sự hung ác.

..*

Hầu Quyết bị người ta chặn trong ngõ nhỏ, thật ra là con hẻm bên cạnh tiệm đồ gỗ.

Mà tiệm đồ gỗ này chính là chi nhánh tiệm đồ gỗ Khúc Cư nổi danh kinh thành tại trấn Mai Sơn —— Đúng như San Nương biết, tiệm đồ gỗ Khúc Cư là sản nghiệp nhà ngoại của Viên Trường Khanh, người mẹ đã mất của hắn cũng chiếm vài cổ phần trong đó.

Còn chuyện tại sao lúc này Viên Trường Khanh xuất hiện tại trấn Mai Sơn mà không phải như kiếp trước San Nương biết ở Xuân Thường Yên hắn mới xuất hiện... Thật ra lúc này ở kiếp trước, hắn đã có mặt ở Mai Sơn trấn rồi. Chỉ là San Nương không biết thôi.

Đương nhiên, San Nương của kiếp này cái gì cũng không biết cả.

Nguyên nhân Viên Trường Khanh xuất hiện ở nơi này là vì Lâm Trọng Hải, ân sư dạy dỗ hắn muốn tới trấn Mai Sơn thăm viếng, vừa vặn nghe nói kể tổ mẫu Mạnh thị của Viên Trường Khanh muốn hắn bồi bà ta đến Hầu phủ Mai Sơn làm khách. Lâm Trọng Hải sợ vị đệ tử trung hậu thành thật(?) lại không thích nói chuyện của mình bị người khác bắt nạt cũng không biết tổ khổ, nên ở trước mặt Mạnh lão phu nhân cười ha ha, cứng rắn nói thân thể mình không tốt, cần Viên Trường Khanh hộ tống ông hồi hương. Và xuất phát từ tôn sư trọng đạo, Mạnh thị không tiện từ chối, huống chi Hầu gia cũng ở trấn Mai Sơn, cộng thêm Viên Trường Khanh đã đáp ứng bà đúng hạn có mặt tại Xuân Thường Yên, Mạnh thị mới miễn cưỡng đồng ý với hắn.

Còn Ngũ hoàng tử Chu Sùng, vì thái tử sợ sau khi Viên Trường Khanh và Lâm lão sư không ở kinh thành, ông trời con này không ai quản thúc sẽ gây họa bên ngoài, mới đóng gói hắn nhét cho Lâm Trọng Hải cùng ra khỏi kinh thành.

Chu Sùng mặc dù hơi lỗ mãng, đầu sao cũng là đệ tử của đại nho Lâm Trọng Hải nên tổng thể cũng được coi là quân tử. Mà quân tử sẽ không có quyền bắt nạt kẻ yếu. Đợi đến khi hắn hậu tri hậu giác phát hiện mình rất tiểu nhân bắt nạt một tiểu cô nương, Chu Sùng quay lại lâu hai bóng chốc không còn ngang ngược như trước, cứ như vậy uest oải gục xuống bàn không động đậy.

Lâm Như Tri vốn cao hứng vì bản thân kết giao được một người bạn mới, chẳng ngờ đảo mắt đã để Chu Sùng đắc tội. Làm cá trong chậu bị vạ lây, nàng đổ hết tội mình bị San Nương lạnh lùng lên đầu Chu Sùng, nhịn không được xô Nho với Chu Sùng hồi lâu.

Lâm Như Hiền muội khổng[1] ở một bên cũng thỉnh thoảng giúp đỡ muội muội bổ thêm một đao.

[1]Muội khổng = yêu em gái, đặt em gái lên đầu, nhưng không dính dáng đến tình cảm nam nữ.

Mà Viên Trường Khanh chủ nhân nơi này giống như việc không liên quan đến mình, tựa vào cửa sổ cạnh hèm nhỏ, khoanh tay đứng ngoài quan sát trò vui của Ngũ hoàng tử, vừa yên lặng suy nghĩ tâm sự của mình.

Nguyên nhân Viên Trường Khanh nhắc tới chuyện lão phu nhân muốn dẫn hần đến Hầu phủ ở trước mặt tiên sinh, là vì hần đã đoán được, lần này Mạnh thị và Tứ thúc hần quyết tâm nhúng tay vào hôn sự của hần.

Trước đây bọn họ ngăn cản hần đi học không có kết quả, cuối cùng còn để hần bái Lâm Trọng Hải làm thầy, điều này làm đôi mẩu từ kia cảm thấy nguy cơ sâu sắc. Nếu bây giờ lại để hần có một cửa hôn sự tốt, chỉ sợ trạng thái tinh thần của cả nhà càng không yên. Đôi mẩu từ này giỏi nhất là diễn tuồng, trước mặt mọi người đều biểu hiện quan tâm săn sóc đứa bé mồ côi trung lương hần, cho nên muốn tìm nơi kết thân cho hần, cũng không muốn để người khác chỗ mớm vào, vì vậy Hầu thị Mai Sơn cứ như thế thành ứng cử viên hàng đầu.

Hầu thị Mai Sơn này, tuy nói bây giờ trên người không còn tước vị nhưng cũng từng là gia tộc hầu tước năm đời, chỉ là hiện tại trên triều đã sớm không còn thế lực, song giàu có tới nỗi toàn bộ Đại Chu đều biết. Mà một cháu dâu có tiền lại không có hậu thuẫn ắt hữu dụng hơn một cháu dâu có hậu thuẫn lại không có tiền. Huống chi lão phu nhân chương quản nội trạch Hầu gia này cũng mang họ Mạnh...

Bài toán của Mạnh thị, lòng Viên Trường Khanh biết rõ. Chẳng qua từ trước đến nay đôi mẩu từ kia chưa bao giờ chịu tin tưởng, người cao ngạo như hần, ngay cả tước vị tổ tiên nên để lại cho hần, hần còn không để vào mắt thì há để ý đến chút trợ lực của nhà vợ kia? Hần luôn luôn tự tin rằng, chỉ cần hần muốn thì dựa vào năng lực của mình, hần cũng có thể đạt được.

Từ trước đến nay Viên Trường Khanh không bao giờ đánh trận chiến mà không nắm chắc, thà trước đó lên kế hoạch chu toàn, cho nên hần mới tiết lộ phong thanh trước mặt tiên sinh, sau đó toại nguyện đến Mai Sơn này trước thời hạn.

Lý do hần muốn đến sớm, là vì muốn lợi dụng khoảng thời gian Mạnh lão phu nhân còn chưa tới nơi này hòng kiểm tra cẩn thận Hầu gia và các thiên kim Hầu gia kia —— Nếu điều Mạnh thị muốn chỉ là hần cưới cô nương Hầu gia, thì đó là cho hần không gian để hoạt động. Có lẽ chỉ cần tấn nương họ Hầu, lão phu nhân và tứ thúc của hần sẽ không quá để ý người nào được chọn. Đã vậy cho dù tương lai có chuyện chẳng may khiến hần rơi vào tình huống tệ nhất, thì ít ra hần có thể thử thao túng phương hướng, không đến mức để bọn họ cứng rắn nhét cho hần một thể từ khó có thể chịu nổi...

Cũng may tiệm đồ gỗ nhà ngoại hần có chi nhánh khắp Đại Chu, tại trấn Mai Sơn cũng có một cái, nên không đến nỗi hần hoàn toàn không biết gì về tình huống Hầu gia.

Ngay lúc Viên Trường Khanh đang xem trò náo nhiệt của Ngũ hoàng tử, vừa chuẩn bị bước tiếp theo trong kế hoạch, đột nhiên ngoài cửa sổ truyền đến một trận ồn ào của bọn nhỏ. Vốn dĩ hần không có lòng dạ nhìn bên ngoài, nhưng thật khéo lại nhìn thấy một vị thiên kim Hầu gia.

Mặc dù lúc này chỉ có thể thấy đỉnh đầu của vị cô nương kia, song y phục tím nhạt hồi này mới gặp khiến Viên Trường Khanh nhận ra —— Vị này, là người hần chỉ trông thấy mỗi trở xuống, đứng hàng thứ mười ba, Hầu gia Thập tam nương tính tình rất lớn.

Giờ khắc này, Thập tam cô nương Hầu San Nương đang nhón chân, cách đóng gói trúc chõng chất xem cảnh náo nhiệt của đệ đệ nàng, lại hoàn toàn chẳng biết trên đầu nàng là oan gia kiếp trước, lão đại Viên Trường Khanh, cũng đang hứng thú xem trò vui của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Phiền Toái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Bị vây xem

Lại nói Hầu San Nương vốn tràn đầy phấn khởi xem cảnh náo nhiệt của Tiểu bàn tử, không ngờ chợt nghe được ba ông trời con kia chửi bới mình.

Theo lý thuyết, nàng làm người hai kiếp coi như đã một bó tuổi, lẽ ra không nên tức giận với mấy ông trời con này. Nhưng trước đó bị kích thích trong tiệm đồ gỗ, lúc này nàng không muốn để nén tính tình mình nữa, vì vậy xoay người lại uy hiếp Ngũ Phúc, Tam Hòa không được phép tiến lên hỗ trợ, cứ như vậy một mình xông ra ngoài như nữ nhân chanh chua, lần thứ hai động thủ đánh người.

—— Mặc dù là đánh mấy ông trời con.

Nhưng lần này số lượng ông trời con nhiều hơn lần trước.

Lại nói Thập tam cô nương uy vũ hung tàn này không để ý đến đối thủ chỉ là ba bé trai chưa đến mười tuổi, đầu tiên là đập một đứa, mỗi tay lại vịn một đứa, sau đó đôi mắt quynh rử mẹ người kia cong cong, cười híp mắt nhìn mấy đứa nhỏ hỏi: “Ta nói này, đám các người sao vậy? Đang tốt lành tại sao lại đánh nhau?”

—— Cuối cùng giọng điệu nàng ôn hòa hoàn toàn khác với dáng vẻ đánh người vừa rồi.

Hiện tại không chỉ ba đứa trẻ xui xẻo đột nhiên gặp tập kích bị dọa, ngay cả Hầu Quyết cũng bị vị tỷ tỷ từ trên trời rơi xuống này làm cho kinh ngạc, ghen ghét nhìn trần trời.

Mà về mặt San Nương vẫn ôn hòa hỏi hần: “Không giới thiệu mấy bằng hữu này với tỷ tỷ sao?”

Vì vậy Hầu Quyết ngờ ngác, ngoan ngoãn chỉ từng đứa trong ba đứa bé, “Cửu ca của nhà Tứ bá... Thập ca của nhà Lục thúc... Trên đất là Thập tứ đệ của nhà Thập nhị thúc.”

—— Được rồi, bị hai đứa lớn bắt nạt thì thôi, lại còn có một đứa nhỏ hơn hần!

San Nương chỉ tiếc rên sất không thành thếp trừng Tiểu bàn tử một cái, cười cười nhìn ba đứa trẻ vẫn chưa hoàn hồn, dịu dàng nói: “Ta còn tưởng là ai, hóa ra đều là huynh đệ một nhà. Nói đến đây, có phải các người nên chào ta một tiếng không?”

Đang nói chuyện, nàng xoay cổ tay, hai ông trời con bị nàng vịn lỗ tai lập tức kêu gào một trận.

“Tỷ tỷ tỷ tỷ, tỷ tỷ tốt, tha mạng tha mạng...”

Hai đứa bé bụm lỗ tai kêu loạn —— Tuy nói huynh đệ tỷ muội trong nhà nhiều, nhưng tốt xấu gì San Nương cũng từng là đệ nhất cô nương trong Tây Viên (cách nói này thật sự là...), mỗi khi đến tết lúc nào nàng cũng theo bên cạnh lão phu nhân, dù nàng không biết hết tất cả các huynh đệ tỷ muội trong nhà, song các huynh đệ tỷ muội không ai không biết

nàng

Mà trong ấn tượng của mọi người trong tộc, Hầu Thập tam nương làm người khác chú ý nhất đó là nụ cười dịu dàng vô hại của nàng, ngay cả khi gặp các huynh đệ tỷ muội nghịch ngợm, nàng vẫn kiên nhẫn nói lý lẽ, cho tới bây giờ chưa từng thấy nàng đánh người... Có điều Thập tam tỷ tỷ này, bắt đầu quyền đàm cước đá... Về phần nụ cười dịu dàng vô hại trong ấn tượng, giờ chẳng hiểu sao làm người ta lạnh sống lưng...

Nếu không phải vừa rồi đột nhiên bị tập kích còn chưa hồi phục thần trí, sợ là mấy ông trời con này sẽ cho rằng Thập tam tỷ tỷ bị thứ không sạch sẽ bám vào...

Lúc bọn nhỏ đang ríu rít khóc thét xin tha, trên lầu Viên Trường Khanh lộ đầu nhìn cảnh tượng ngoài cửa sổ rồi cuộc khiến đám người Chu Sùng chú ý. Ba người kia đều sắp lại, chen chúc bên cạnh Viên Trường Khanh nhìn dưới lầu.

“Đây là...”

Lâm Như Tri dường như bị San Nương thô bạo hù dọa, chỉ dưới lầu nhất thời không nói được lời nào.

Viên Trường Khanh vội vàng vươn ngón tay thon dài đặt lên môi, ý bảo mọi người đừng lên tiếng.

Do đó mấy vị chủ nhân cực kỳ nhàm chán này cứ thế đứng bên cạnh cửa sổ, yên lặng xem tiết mục tỷ đệ tương tàn ở dưới lầu.

“Giờ biết gọi ta là tỷ tỷ à,” San Nương còn chưa biết mình đang bị vây xem, cười nham hiểm nói, “Vừa rồi các người nói thế nào? Ta tay yếu chân mềm thì sao?” Nàng véo mạnh lỗ tai lão Cửu, lão Cửu lập tức kêu thảm thiết. “Còn nữa, ta là con một sách thì sao?” Nàng vận ngược lỗ tai lão Thập, lão Thập cũng kêu gào theo.

Tiểu Thập tứ vẫn quỳ trên đất lúc này mới hồi phục tinh thần, vội vã lẩn một vòng muốn chạy trốn.

“Đứng lại!” San Nương hét một tiếng, đáng tiếc giọng nói mềm mại hoàn toàn không có sức thuyết phục bằng sức lực nàng vận lỗ tai người ta.

Mà làm con cháu chi thứ có thể hòa thuận với con vợ cả, còn liên thủ bắt nạt con cháu chi trưởng, tiểu Thập tứ này tất nhiên không phải một đứa trẻ ngoan, sao có thể bị giọng nói không có chút uy hiếp của San Nương trấn áp chứ! Hai chân lập tức chạy nhanh thêm ba phần.

Vì vậy San Nương cười nói: “Chạy trời không khỏi nắng, dù sao ta có thể đến nhà người bắt người mà. Chi e đến lúc đó...”

Người thông minh nói chuyện không cần nói rõ, tiểu Thập tứ thông minh thế đương nhiên biết, bây giờ ở lại để Thập tam tỷ đánh một trận còn tốt hơn để người trong nhà biết hấn nghịch ngợm bên ngoài. Cho nên hắn đành đứng lại.

“Tới đây!” San Nương quát.

Thập tứ lết lết từng bước quay lại.

San Nương nhướn mày, mang theo ba phần thật lòng chế nhạo: “Quả thật là gia phong của Hầu gia chúng ta, ca ca đoạt tiền đệ đệ, cảm thấy chưa đủ liền xúi giục đệ đệ đi trộm. Đúng là một đám tuổi còn nhỏ học tập không tệ. Ta đang suy nghĩ có nên báo chuyện này cho học lý không, để các tiền sinh khen ngợi các người?”

“Đừng đừng đừng.” Ba ông trời con đồng thanh cầu xin, “Thập tam tỷ tỷ tha mạng, tỷ tỷ tốt, bọn đệ sẽ không dám nữa...”

“Không dám?” San Nương lại hí hóp, “Cái gọi là không dám chỉ là trước mặt người ta không dám thôi, chờ đến lúc ở sau lưng, không phải muốn thế nào thì làm thế đó à?”

—— Xác thật như vậy. Mấy đứa này, kể cả Tiểu bàn tử nữa, đều là mấy tiểu quý tính nghịch học lý dạy mãi không được.

“Không, không, bọn đệ không dám nữa...” Tiểu Thập tứ vô cùng cơ trí chỉ kém chút vỗ ngực bảo đảm.

“Thật không?” San Nương cười hí hóp, đột nhiên lạnh giọng quát: “Ta không tin các người!”

Dừng một chút, nàng lại quát Tiểu bàn tử: “Thập Nhị, đến đây!”

Tiểu bàn tử run cầm cập, lấy tốc độ còn chậm hơn Thập tứ bước đến.

“Lục soát.” San Nương nói.

Tiểu bàn tử mờ mịt nhìn San Nương.

San Nương nhíu mày chắc lưỡi, “Không phải bọn họ lấy tiền của người sao? Người không thể lục soát lại bọn họ hả?”

Lúc này Tiểu bàn tử mới phản ứng kịp, vội vàng lục soát túi tiền của lão Cửu và lão Mười trước. Thập tứ là đứa nhỏ cơ trí, không đợi Hầu Quyết lục soát, hắn đã sớm chủ động ném bảo bối trong túi của mình xuống đất.

Vì vậy San Nương làm người hai kiếp vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy bé trai trạc tuổi này lấy cái gì đều xem như bảo bối.

Nhìn những thứ gạch me ngói nát kia, nàng nhìn không được co quắp khóe môi, lấy mũi chân đá ba túi tiền trên mặt đất.

Tiểu bàn tử lại run rẩy một trận, cho đến khi San Nương không kiên nhẫn nghiêng đầu nhìn hắn, hắn mới hiểu ý nàng, mang theo ba phần thấp thòm mớ sạch ba túi tiền kia, sau đó cầm tất cả tiền đồng lớn nhỏ, lại không biết nên làm gì tiếp theo.

San Nương bắt đầu dỗi dờ dài, ân cần dạy dỗ: “Túi tiền của người đâu? Cất hết vào!”

“Hả?” Tiểu bàn tử lại ngẩn ra.

“Bọn họ cướp của người, đánh người, chẳng lẽ không nên bồi thường cho người?” Nói xong, nàng cúi đầu ‘dịu dàng’ nhìn hai đường đệ của nàng, “Nhưng...?”

Lần này nàng còn chưa vịn lỗ tai hai đứa trẻ xui xẻo đó, hai đứa đã nói ngay: “Đúng đúng đúng, vâng vâng vâng, tỷ tỷ dạy rất đúng...”

San Nương hài lòng cười cười, lúc này mới buông tay ra, lấy mũi giày gầy gầy đồng nát vụn kia: “Được rồi, cất bảo bối của các người đi.”

Ba đứa bé đầu dám lấy lại bảo bối của mình, chỉ hận cha mẹ không sinh thêm mấy cái chân, xoay người muốn chạy. Ai ngờ vừa mới xoay người liền nghe được Thập tam tỷ tỷ có tiếng hiền lương thực đức dịu dàng ở bên ngoài nói: “Tại sao không tiếc của vậy? Mang theo bên người hẳn là bảo bối trong lòng các người chứ? Lại không cần như thế à?”

Ba đứa trẻ xúi quẩy nhìn nhau, đành quay đầu lại, nom nớp lo sợ thu thập bảo bối từng người, sau đó về mặt thấp thòm nhìn San Nương.

San Nương lấy túi tiền trong tay Tiểu Bàn Tử quơ qua quơ lại, cười nói với hân: “Ta cũng không thể công toi ra mặt thay người đúng không? Tiền này thuộc về ta.”

Tiểu bàn tử ngàn chịu vạn chịu gặt đầu liên tục.

San Nương cười híp mắt quay đầu lại, nhìn ba đứa trẻ xúi quẩy rút tay rút chân không dám nhúc nhích, cười nói: “Kỳ thật ta không phải coi trọng tiền của các người, lấy tiền của các người chẳng qua muốn cho các người một bài học. Đó chính là 'Người ắt tự khinh mình thì người khác mới khinh mình được'. Biết lời này có ý gì không?”

Mấy đứa trẻ mới học vỡ lòng, đầu học đến Mạnh Tử chứ, mờ mịt nhìn San Nương

San Nương nhoeo miệng cười nói: “Ý của lời này là khi các người bắt nạt người ta thì phải nghĩ tới về sau người khác cũng sẽ bắt nạt các người thậm tệ hơn...”

Những lời này... giải thích như vậy sao? Sao cứ cảm thấy có vẻ không đúng chỗ nào nhỉ?

Mấy người trên lầu nhìn nhau.

Chỉ nghe Viên Trường Khanh nhẹ giọng nói: “Thật ra nói không sai. Những đứa trẻ này không có lòng bắt nạt người ta tự nhiên sẽ không bị người bắt nạt.”

Phải không?

Lâm gia muội muội thuần lương gặt đầu, Lâm gia huynh trưởng và Ngũ hoàng tử Chu Sùng không đủ thuần lương ôm hoài nghi nhìn Viên Trường Khanh cũng không đủ thuần lương, đồng thời cảm thấy cực kỳ kinh ngạc.

—— Không nói đến hạng người thuần lương thường bị người ta bắt nạt, trong lòng lúc nào cũng không có suy nghĩ bắt nạt người ta khác, nhưng Viên lão đại Viên Trường Khanh vậy mà chủ động lên tiếng giải thích chuyện này, làm hai vị rất kinh ngạc.

Lâm gia muội muội ngây thơ có lẽ không biết, ca ca của nàng Lâm Như Hiên và Chu Sung lại biết rất rõ, nói Viên lão đại trầm mặc ít nói không thích nói chuyện chỉ bằng nói hân lạnh lùng lạnh phổi, việc không liên quan đến mình thì kêu giá thật cao. Trước đây bọn họ phạm phải chuyện gì, muốn Viên Trường Khanh thay bọn họ nghĩ kế, vị kia thường xuyên giống như miệng hồ lô, không có lợi sẽ không mở miệng. Chẳng ngờ hôm nay đột nhiên nói một câu như thế, nghe ra giống như chủ động giải thích thay tiểu nha đầu dưới lầu ấy...

Ly kỳ thật...

Lúc này trong hẻm nhỏ, Hầu Thập tam nương không biết bản thân làm ‘kinh hãi’ mấy vị nhân sĩ nhàm chán, nàng còn đang ‘ân cần dạy bảo’ mấy đệ đệ u mê không biết thế sự của nàng.

“Nói trắng ra, sớm muộn cũng phải trả. Hôm nay các người bắt nạt Thập nhị, bị ta bắt nạt lại chỉ có thể nói các người xui xẻo. Bất quá đừng nản chí, cùng lắm lần sau lại tìm người khác bắt nạt là được. Đương nhiên, tiếp theo, có lẽ lại đến phiên các người bị người ta bắt nạt. Đây gọi là ‘Nhân quả báo ứng’. Có điều không sao hết, các người vẫn còn nhỏ, đường ‘Nhân quả báo ứng’ này còn dài, từ từ sẽ đến, chúng ta cũng không nóng nảy, không biết chừng ngày nào đó các người có thể bắt nạt lại ta. Ta chờ các người. Cho dù cả đời các người không bắt nạt được, chung quy còn có đời sau mà. Đời sau không được, thì trong kinh Phật có nói, còn có 18 tầng Địa Ngục, chúng ta không cần nóng nảy, cùng lắm xuống đó từ từ huê nhau...”

...

Nơi này nàng nhỏ giọng chậm rãi đe dọa mấy đứa trẻ, trên lầu, Viên Trường Khanh nhìn không được giờ tay lên sờ sờ chóp mũi, cẩn thận che dấu ý cười bên môi sắp không giấu nổi.

“Thập tam tỷ tỷ thú vị thật.”

Lâm Như Trĩ bên cạnh hẳn không hề miệng nói một đường tâm nghĩ một nẻo như hân, ngay thẳng nói ra tiếng lòng của mọi người trên lầu.

...

“Được rồi,” San Nương ở dưới lầu nói bấy nói bạ có chút thỏa thuê, ban ân vung tay lên, “Trở về hết đi, sợ là người hầu đi theo các người tìm các người đến sót ruột rồi.”

San Nương mới quay người lại, ba đứa trẻ xui xẻo đầu cũng không xoay đều chạy bạt mạng —— Thập tam tỷ tỷ thật đáng sợ...

Nghe tiếng bước chân vang lên sau lưng, San Nương mím môi cười một tiếng. Nỗi phiền muộn và hoảng sợ ban nãy ở tiệm đồ gỗ lúc này đều tan thành mây khói,

Nàng xoay đầu đang định gọi Tiểu bàn tử thì đột nhiên nghe được tiếng huyết sáo trên đỉnh đầu.

Mà trên lầu, Chu Sùng nhất thời không nhìn nổi liền huyết sáo làm Viên Trường Khanh và huynh muội Lâm gia cả kinh, tất cả nhanh chóng tránh sang một bên. Vì vậy chờ đến lúc San Nương ngẩng đầu lên, trên cửa sổ nhỏ kia chỉ có mình Chu Sùng nháy mắt tạo dáng quái gở với nàng.

Nàng khẽ nhú mày, trong bụng lập tức dán cho Chu Sùng cái mác ‘quần áo lùa là’, lại cúi đầu xem như không nhìn thấy gì, vươn tay về phía Tiểu Bàn Tử nói: “Đi, về nhà!”

Bạn đang đọc truyện *Phiền Toái* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Chương 21: May mà huynh không học theo ta

Tiểu bản tử Hầu Quyết được sủng ái mà lo sợ vuron móng vuốt nhỏ, dè dặt cầm ngón tay San Nương, sau đó ngẩng đầu nhìn nàng không chớp mắt.

Đôi mắt San Nương chợt lóe lên, nàng chia tay vốn ra hiệu cho hắn đi theo, thật không ngờ Tiểu bản tử lại nắm tay nàng.

San Nương cảm nhận xúc cảm mềm mại ở lòng bàn tay, trong đầu lại nghĩ tới kiếp trước, nàng chưa từng nắm tay con gái mình thế này...

San Nương bỗng dừng ưỡn vai, cau mày một hồi, âm thầm thì không nhắc tới kiếp trước nữa —— Nếu cuộc đời này đã quyết định không quay đầu lại, thì nên vứt bỏ toàn bộ những thứ gọi là ‘kiếp trước’, không nhớ lại nữa. Tất cả mọi chuyện trong ‘giấc mơ’ kia, hai đứa con cũng được, Lâm Như Trĩ cũng được, đều chỉ xem như một giấc mộng mà thôi. Cho dù lúc này Viên Trường Khanh đứng trước mặt nàng, nhưng đối với nàng, giờ hắn chỉ là một người xa lạ!

Do đó, từ giờ phút này, nàng nên buông bỏ quá khứ, lần nữa làm người, chỉ cần xem bản thân thành một người hoàn toàn mới, một người chẳng có quá khứ, thì tất cả đều đang chờ nàng viết lại một trang mới!

“Cô nương,“ khi nàng bước ra đầu hẻm, Ngũ Phúc vội vàng nghênh đón, bữu mồm oán trách: “Cô nương cũng thật là, chuyện kiểu này đâu cần cô nương tự mình động thủ chứ? Cô nương nên phân phó nô tì làm nè.”

“Phân phó em?” San Nương nhìn Ngũ Phúc cười như không cười, “Em có dám đá móng Thập tứ, hay vịn lỗ tai lão Cửu, lão Thập không?”

Ngũ Phúc ghen hờn.

San Nương nhoen miệng cười, cúi đầu nhìn Tiểu bản tử đang nhìn nàng chăm chăm, hơi nhường mày đẩy hắn đến bên người Phuong ma ma, nói: “Chỉnh lại xiêm y cho Nhị gia. Chốc nữa lại hỏi người theo hắn đến lớp đầu, lúc này hắn phải ở học lý, sao lại ở trên đường cái?”

Phuong ma ma đáp một tiếng, nhanh chóng kéo Hầu Quyết qua sửa sang lại xiêm y vì đánh nhau mà rối loạn.

Hầu Quyết lấp ba lấp bắp nói: “Đệ, đệ, đệ... đệ không trốn học...”

San Nương lại nhường mày, ngay sau đó khuôn mặt béo nhỏ của Hầu Quyết đỏ ửng, hắn cúi đầu, khẽ lầm bầm: “Đệ thật sự không trốn học mà...”

Tam Hòa nghiêng đầu suy nghĩ một chút, bỗng nhiên hiểu ra, tiến lên bầm: “Quên mất ạ, hôm nay là ngày nghỉ của học lý.”

Cứ cách năm ngày học lý sẽ nghỉ một ngày, hôm nay là mừng mười tháng hai, chính là ngày nghỉ. San Nương ‘trốn học’ lâu ngày nên quên bém.

“Người đi theo người đâu?” Nàng hỏi.

Tiểu bản tử lại cúi đầu.

“Ngẩng đầu lên!” San Nương khẽ quát một tiếng.

Tiểu bản tử theo phản xạ có điều kiện vội vàng ngẩng đầu, thấy San Nương đang nhìn chăm chăm hắn, khuôn mặt béo kia ghen đến mức đỏ lên lần nữa, rụt đầu nói: “Đệ... trốn...”

San Nương cau mày một lúc, đang định xoay đầu phân phó Phuong ma ma, bảo bà trở về dạy dỗ người đi theo Hầu Quyết một chút, đột nhiên nàng ngừng lại —— Bây giờ nàng chỉ là cô nương trong nhà, cũng không phải là phu nhân quản nội trạch Viên phủ kia, mọi việc lớn nhỏ trong nhà không cần nàng bận tâm tới!

Nghĩ vậy, nàng chợt cảm thấy thoải mái, thật sự buông tha những việc nhà mà kiếp trước có đánh chết nàng cũng không thể buông bỏ nổi. Nàng chia tay về phía Tiểu bản tử vừa được Phuong ma ma sửa sang lại xiêm y, cười nói: “Sắp đến trưa rồi, đã đói chưa? Ắt hẳn đệ thường xuyên đi dạo trên con đường này đúng không? Nói tý nghe xem, thức ăn ở đâu ngon?”

Nàng quơ quơ túi tiền trong tay: “Làm gì cũng phải giải quyết nó mới được gọi là có lợi, đúng không nào?”

—— Bây giờ nàng mới mười bốn tuổi, cho dù thành thật làm một cô nương mười bốn tuổi, nhưng nên chơi thì chơi, nên cười thì cười, dè dặt thật tốt quãng thời gian nhàn nhã mà kiếp trước nàng đã bỏ lỡ.

Về phần những thứ nàng không nên quản, có đánh chết nàng cũng mặc kệ!

Tiểu bản tử quả nhiên không uôn phí một thân mỗ của mình, đúng là một ‘kẻ tham ăn’. Bởi vì tuổi hắn còn nhỏ không thể tới tửu lâu, nên chỉ biết rõ quà vặt còn hơn thức ăn của tửu lâu. Hắn đưa chủ tớ San Nương xuyên phố qua hẻm, ăn một lượt hàng quán quà vặt nổi tiếng nằm sâu trong trấn Mai Sơn.

Chờ đến khi mọi người ăn no trở về, mặt trời đã ngã về Tây rồi.

San Nương cười nói: “Ta sợ ăn không nổi cơm tối đó. Cả buổi trưa chúng ta chẳng có lúc ngậm miệng, cuối cùng ta đã biết thịt trên người đệ từ đâu mà có.” Nàng thân mật véo má Tiểu bản tử.

Có lẽ vì lẫn lộn cả buổi trưa, nên giờ Tiểu bản tử không còn sợ San Nương như trước, hắn ngẩng đầu cười ngây ngô nói: “Còn mấy chỗ nữa chưa ăn đấy, chờ lần sau được nghỉ, đệ lại dẫn tỷ tỷ tới đó nếm thử.”

San Nương chợt nhớ tới chuyện hắn bị người ta ngăn lại cướp tiền, bèn hỏi: “Đám lão Cửu, lão Thập cướp tiền của đệ, ca ca có biết không?”

Khuôn mặt béo của Tiểu bản tử nhất thời không còn thần thái như khi nhắc tới đồ ăn trước đó, hắn cúi đầu ịu xù không lên tiếng.

San Nương nhủ mày. Nghĩ tới những lời mầy ông trời con nói, liền đoán ra, chỉ sợ Hầu Thụy - ca ca nàng cũng biết chuyện này, nhưng không có ý định nhúng tay vào.

San Nương nhìn về mặt đáng thương của Hầu Quyết, nhủ mày lần nữa, “Ngẩng đầu lên!” Nàng khẽ quát một tiếng, lấy đầu ngón tay của mình chống cái trán đang cúi xuống của Tiểu bàn tử.

Tiểu bàn tử bị nàng quát thoáng run rẩy —— Rõ ràng vì hình tượng San Nương xây dựng quá mạnh mẽ —— Hắn vội vàng ngẩng đầu lên, khi nhìn ngón tay trắng nhỏ chống giữa chân mày mình, đôi mắt suýt nữa đối diện với nàng.

San Nương cau mày nói: “Những lúc càng sợ hãi, thì càng phải ngẩng đầu ưỡn ngực nhìn thẳng đối phương. Cúi đầu như đệ chỉ khiến người ta nghĩ đệ đang sợ họ, cho dù họ vốn không muốn bắt nạt đệ, nhưng khi thấy đệ thế này, sẽ nhìn không được muốn bắt nạt...”

Nói tới đây, San Nương chợt giật mình. Quả nhiên bản tính của một người rất khó sửa đổi, kiếp trước nàng luôn thích lên mặt dạy đời, thấy chỗ nào không hợp ý liền muốn người khác nghe theo nàng... Do đó cuối cùng mới rơi vào tình cảnh bị cô lập hoàn toàn.

San Nương lắc đầu một cái, tự cười lạnh với mình, lại rút tay trên trán Tiểu bàn tử về, nghiêng đầu nhìn ngoài cửa sổ xe.

Bên ngoài cửa sổ xe, bọn họ đang xuyên qua một con hẻm chật hẹp. Qua đó thì chính là cầu đá thông với ngõ hẻm dài.

Nhưng không ngờ, vài thiếu niên xông ra từ con hẻm bên cạnh, cũng may nhờ con hẻm chật hẹp, nên xa phu lái xe rất cẩn thận, mới không đụng vào mấy đứa trẻ xông ra kia.

Xa phu không chế con ngựa đang bị kinh sợ, còn định lớn tiếng quát mắng mấy đứa trẻ không có mắt ấy, lại thấy con hẻm bên cạnh xuất hiện một thiếu niên đuổi theo ra. Sau lưng thiếu niên, còn có bảy tám đứa trẻ vọt theo.

Bởi vì xe ngựa của San Nương vừa vận đứng chặn ngay đầu hẻm, nên thiếu niên kia lập tức bỏ qua việc đuổi bắt, xoay người lại đối mặt với từng thù hạ, hắn chống nạnh ngựa mặt lên trời cười như điên, nói: “Hôm nay bọn chúng gặp vận chớ tốt, để chiếc xe ngựa này cứu bọn chúng một mạng. Sáng mai nếu bọn chúng còn dám tới, chúng ta sẽ...”

Lúc thiếu niên đang cuồng ngôn, đôi mắt một thù hạ của hắn nhìn thấy ký hiệu trên xe ngựa, nhìn không được khẽ nói: “Hình như là xe ngựa của nhà huyinh...”

Thiếu niên giật mình xoay đầu lại, quả nhiên nhìn thấy xa phu nhà mình đang ngồi trên xe ngựa, nhất thời hắn nhảy dựng lên giống như bị người ta đánh một roi, chỉ xe ngựa đó lấp bắp hỏi xa phu: “Lão, lão, lão gia?!”

San Nương ở trong xe ngựa không khỏi đưa tay đỡ trán —— Đệ đệ béo của nàng bị người ta ức hiếp, mà ca ca mười sáu tuổi này của nàng lại đang bận bắt nạt người khác...

Không biết xa phu kia trả lời Thất gia Hầu gia thế nào, tóm lại, chờ đến khi San Nương nhìn sang lần nữa, đã thấy ca ca Hầu Thụy của nàng giải tán thù hạ rồi, mở cửa xe, cứ thế xông bừa chen vào xe ngựa đã ngồi đầy người.

Hầu Thụy kéo Tiểu bàn tử, đẩy hắn qua chỗ Tam Hòa, Ngũ Phúc và Phương ma ma đang ngồi chen chúc thành một đồng ở đối diện, bản thân thì cướp vị trí của Tiểu bàn tử, ngồi bên cạnh San Nương, nghiêng đầu hỏi nàng: “Nghe nói muội được đưa về nhà dưỡng bệnh?” Lại khịt mũi cười giễu cợt: “Hay bị lão phu nhân đuổi về nhì?”

San Nương rời nhà từ khi lên bảy, không có tiếp xúc gì với các huynh đệ trong nhà, cũng chỉ có ngày tết, khi đại gia tộc sum họp trong Tây Viên mới ngẫu nhiên nói một hai câu với hai huynh đệ này. Cho nên, thực ra San Nương cũng không có cách nào hiểu nổi huynh trưởng.

Nhưng chuyện này cũng không cản trở việc nàng từng nghe ‘uy danh’ của đại ca nàng trên phố phường.

Do đó, San Nương khó tránh khỏi quan sát Hầu Thụy từ trên xuống dưới.

Hầu Thụy mười sáu tuổi đã rất cao, trông cao hơn thiếu niên mười bảy tuổi một chút. Có lẽ hắn quá cao, nên thịt trên người không đuổi kịp, thoát nhìn khá gầy gò. Tuy giờ phút này hắn mặc xiêm y chế tác từ lụa, nhưng bộ dạng chẳng khác hán tử thô lỗ làm công ở đầu đường, ông tay áo cuộn thẳng đến khuỷu tay, chỗ bả vai lộ ra một đường rách, vạt áo nhét vào đai lưng, để lộ ống quần xanh đậm và cả đôi giày ống cao màu đen.

“Đúng vậy, bị đuổi về.”

Thấy một đoạn thước đồng cắm trong đôi giày ống cao màu đen kia, San Nương thuận tay rút ra lại bị Hầu Thụy đoạt về.

“Huynh mang vật này bên người làm gì?” Nàng hỏi.

“Vũ khí dùng để cướp địa bàn.” Hầu Thụy không để ý lúc này trong xe đang đầy áp người, cầm thước đồng ra vung vẩy khiến San Nương nhủ mày hồi lâu.

Người đại ca này của nàng, mặc dù đáng ghét giống cha nàng, mặt mũi rất thanh tú, nhưng tính tình không biết giống ai, có chút không tốt. Lúc còn ở Tây Viên, San Nương từng nghe không ít ‘sự tích’ của hắn.

“Những người vừa rồi đều là lâu la của huyinh hả?” San Nương cướp lại thước đồng mà Hầu Thụy đang vung vẩy.

Mặc dù Hầu Thụy này đã mười sáu tuổi, nhưng nghe rất nhiều chuyện giang hồ của các tiền sinh kể chuyện, một lòng hướng tới giang hồ, muốn trở thành một hiệp khách trừ bạo an dân trên giang hồ —— Đôi lại cách nói của người đời sau, đây chính là người mắc ‘bệnh trung nhị’[1] thâm niên.

[1] Bệnh trung nhị (中二病): là một từ lóng xuất phát từ Nhật Bản, chỉ chứng tâm lý thường xảy ra với các thiếu niên đang trong tuổi dậy thì có những hành động và ý nghĩ quá mức tự cho là đúng, độ khoảng năm 2 Trung học cơ sở (hay sơ trung - hệ thống giáo dục Nhật Bản). Tại Việt Nam, còn được gọi là “hội chứng tuổi dậy thì”, “hội chứng tuổi teen” hay “hoang tưởng tuổi dậy thì”.

‘Người mắc bệnh’ tự cho rằng tài nghệ bản giới, ít nhất ở trấn Mai Sơn có thể coi như đánh khắp thiên hạ vô địch thủ, ai ngờ mới đối mặt, đã bị muội muội yếu ớt nổi tiếng tài hoa ở bên ngoài đoạt mất vũ khí. Hầu Thụy nhất thời cảm thấy mất hết mặt mũi, liếc San Nương, không có ý tốt nói: “Lần này muội trở về, sợ là trong nhà sẽ náo nhiệt một trận. Ta đoán, người muốn xem náo nhiệt của muội nhất định rất nhiều.”

“Cũng bao gồm cả huyinh à?” San Nương nhướn mày.

“Đương nhiên.” Hầu Thụy cướp lại cây thước đồng, lại giả vờ vuốt cái cằm còn chưa mọc râu của mình, tràn đầy ác ý nhìn San Nương, cười nói: “Ta rất sẵn lòng xem trò cười của muội. Thực ra ta rất muốn xem thử lúc muội bị người ta đập xuống, có còn đáng vẻ cao cao tại thượng như khi ở Tây Viên hay không?”

San Nương lại nhường mày. Nàng nhớ trước đây không lâu, lúc đại gia tộc sum họp ăn bữa cơm tất nhiên, nàng còn ở trước mặt mọi người, nghiêm trang đem ca ca thích chơi hơn đọc sách của nàng ra giảng đạo một trận, dẫn tới lão phu nhân cũng theo đó dạy dỗ Hầu Thụy một câu “Người nên học tập muội muội người đi.”

Mà khi ấy San Nương nói vậy mặc dù có hai phần là muốn tốt cho Hầu Thụy, và một phần chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, nhưng hơn bảy phần là nàng muốn mượn người ca ca không ra hồn này của mình tạo hiển danh thôi —— nếu không nàng hoàn toàn có thể ở sau lưng người ta giảng đạo mà.

Cho nên, nếu lúc đó nàng giẫm đạp thể diện của Hầu Thụy để được tán dương, mà không thấy khổ thẹn trong lòng, thì lúc này bị Hầu Thụy chê cười, tất nhiên nàng cũng chẳng có tư cách cảm thấy uất ức.

“Được rồi, may mà huynh không ‘học theo’ ta.” Nàng cười nói.

Mà nụ cười không chút để bụng của nàng nhất thời dọa Hầu Thụy. Cho dù huynh muội bọn họ không hiểu rõ nhau, song ít nhất hẳn biết rất rõ Hầu San Nương này —— rất sĩ diện.

Nhưng không ngờ, nàng chẳng ngại mình đánh trống lảng.

“Người là yêu nghiệt phương nào dám chiếm thân xác của muội muội ta?” Hầu Thụy giơ ngón trỏ và ngón giữa của tay trái ra chỉ vào San Nương, tay phải thì cầm cây thước đồng lam kiếm, trong buồng xe chật hẹp bày một tư thế.

“Ngớ ngẩn!” San Nương lườm hắn một cái, đưa tay kéo Tiểu bàn từ qua, xem Tiểu bàn từ như lá chắn, nhét ngay giữa nàng và tên mắc bệnh trung nhị kia.

Bạn đang đọc truyện *Phiền Toái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 22: Làm khó dễ

Lúc lái xe từ cửa hông chạy thẳng vào viện để xe ngựa, đã có nha hoàn và bà tử đứng đầy trong sân.

San Nương cũng không tự kỷ cho rằng những người này tới nghênh đón nàng, do đó nàng nghiêng đầu nhìn đại ca và tiểu đệ của mình.

Xe còn chưa dừng hẳn, Hầu Thụy - Hầu đại thiếu gia gấp gấp nhảy xuống đầu tiên.

Mà trong những nha hoàn bà tử đứng đầy sân kia, chỉ có một nha hoàn và một bà tử bước qua.

San Nương thấy nha hoàn khá xinh đẹp ấy tiến tới bên người Hầu Thụy, vừa quỳ xuống nũng nịu kêu một tiếng ‘Đại gia’, đã bị một ma ma gầy đét lẩn qua một bên.

Ma ma kia kéo cánh tay Hầu Thụy, tròn đôi mắt hơi lờ, đầu tiên quan sát Hầu Thụy từ trên xuống dưới, khi thấy trên người hắn không mang vết thương như ngày thường, lúc này mới chú ý tới xiêm y rách một đường trên vai hắn, bà cau mày nói: “Đại gia lại đánh nhau sao? Không ngờ làm hỏng cả xiêm y. Còn như vậy nữa, đại gia sẽ không còn mấy bộ xiêm y tốt đâu.”

Nha hoàn kia nghiêng đầu liếc vị ma ma đó, nói: “Ma ma cũng thiệt là, sao biết rõ đại gia chúng ta đánh nhau? Tuy ma ma là nhũ mẫu của Đại gia, nhưng không thể ở trước mặt mọi người trách móc đại gia chứ!” Nàng ta nói xong, vừa nũng nịu hỏi thăm Hầu Thụy, vừa kéo hắn ra ngoài viện.

Ma ma há miệng nhưng ăn nói vụng về, rất lâu cũng không thể bật ra một câu phản bác, bà đành dùng sức giậm chân một cái, vội vàng đuổi theo.

Phương ma ma đỡ San Nương xuống xe, thấy nàng nhìn bên đó bên cười nói: “Đó là Hoàng nhũ mẫu và đại nha hoàn Thúy Y trong phòng Đại gia.” —— Chi nghe cái tên đã có thể đoán được lai lịch của nha hoàn đó.

Rất rõ ràng nha hoàn này không phải là người mà Ngũ phu nhân không quản sự phái tới.

Tùng làm chủ mẫu một kiếp, San Nương nhìn không được nhủ mày. Ở kiếp trước, Viên Trường Khanh vô tâm với hậu trạch, trong nội viện trừ người thê tử như nàng ra, cũng chỉ có mỗi Lục An là thấp thỏm, lại càng không có con thứ. Nhưng điều này không gây trở ngại cho San Nương - một người tiếp nhận toàn bộ sự giáo dục của Mạnh lão phu nhân, biết rõ đủ loại thủ đoạn không thể công khai.

Nàng lại nhìn về phía Hầu Thụy.

Chỉ thấy đại ca nàng không kiên nhẫn gỡ dây đai của Thúy Y trước, sau đó lại đẩy nhũ mẫu muốn nói chuyện với hắn ra, cứ thế một mình bước ra khỏi viện, vút nha hoàn và nhũ mẫu của hắn đang trừng mắt với nhau sang một bên.

Khi San Nương nhìn Hậu Thụy, Tiểu bàn từ Hầu Quyết cũng xuống xe.

Hầu Quyết ngẩng đầu lên, vừa định nói chuyện với San Nương đột nhiên bị một trận hỏi thăm hỗn loạn ngắt lời: “Nhị gia, nhị gia, ngài đã trở về. Nhị gia, ngài cực khổ rồi...”

San Nương xoay đầu, liền thấy toàn bộ nha hoàn bà tử đầy sân xông tới chỗ Tiểu bàn từ. Nếu không phải Tam Hòa và Ngũ Phúc hành động nhanh, thì nói không chừng nàng đã bị những người đó đụng ngã rồi.

Mà ngay sau đó, những nha hoàn bà tử vây quanh lại tranh nhau sợ hãi kêu: “Trời ơi Nhị gia của ta ơi, ngài bị sao vậy? Sao trên mặt bị thương? Ai bắt nạt ngài? Sao ngài...”

Thì ra mọi người nhìn thấy mảng tím trên đầu Hầu Quyết lúc đụng độ mấy ông trời con kia. Thậm chí có mấy người quá trung thành, rót cuộc đau lòng trong mắt ngậm lệ nóng.

San Nương suýt bị đụng phải lại không tức giận như Ngũ Phúc, đã làm người hai kiếp đương nhiên nàng hiểu rất rõ, so với Đại cô nương mới bị ‘đuổi khỏi’ Tây Viên, và Đại thiếu gia không có chỗ dựa từ mẹ đẻ thì bấp bênh Nhị thiếu gia Hầu Quyết được mẹ đẻ cưng ái rõ ràng to khỏe hơn. Huống chi quyền quân gia to lớn hôm nay hơn phần nửa đều rơi vào tay hai mẹ con Mã ma ma.

San Nương cách đoàn người nhìn Tiểu bàn từ.

Thấy Tiểu bản tử cũng cách mọi người nhìn mình, song hình như không cảm thấy nàng suýt bị những nha hoàn bà tử đó đụng phải có chỗ nào không đúng —— Hiển nhiên, tiểu tử này mặc dù tâm tính không tệ, nhưng bị đường lệch nhiều chỗ.

San Nương bồng nhũ mảy, lặng lẽ siết chặt lòng bàn tay. Vì nàng chợt ý thức được, nàng lại nhịn không được muốn nhúng tay quản sự rồi...

Kiếp trước, cũng chính vì nàng luôn nhịn không được đi quản một số việc nàng không thích, cuối cùng mới... Khi đó, nàng cho rằng mình đang làm một số chuyện đúng đắn, sao biết được ở trong mắt người khác, nàng chỉ xen vào việc người khác, đang đùa ư phong, vì bản thân mình xây dựng hiền danh...

San Nương hít sâu một hơi, đè nén sự uất ức tràn đầy, mím môi cười tự giấu một cái. Sau đó nàng đưa tay vỗ vỗ Ngũ Phúc đang tức giận bất bình, xoay người lại dẫn người của nàng rời viện để xe ngựa đang hỗn loạn.

Cái gọi là ‘Thợ giỏi vì lao động mà mệt nhọc, người thông minh vì suy nghĩ mà sầu lo, kẻ vô năng không có chỗ theo đuổi’. Kiếp này nàng chỉ muốn làm ‘Thuyền không buộc’[1] cả ngày, những việc vớ vẩn kia cứ mặc kệ đi. Không thấy Ngũ lão gia và Ngũ phu nhân đều không quan tâm à? Nàng là một cô nương, nhiều chuyện cái gì?

[1]Thuyền không buộc: ý chỉ thuyền không có dây thừng buộc chặt, ví von thân thể không bị ràng buộc.

Ái ngờ San Nương mới ra khỏi viện để xe ngựa, đã thấy Lục An tử trong này bước ra.

San Nương ngạc nhiên, “Em ở đây làm chi?”

Lục An vội vàng tiến lên quỳ gối cười nói: “Em về phòng lấy ít đồ.” Lại nói. “Em và các tỷ tỷ, ma ma đều được phân ở viện này ạ.”

Hầu phu có quy củ, nhằm không quấy rầy sự thanh tịnh của chủ tử, nên trừ hạ nhân trực đêm ra, tất cả đều phải lui xuống viện của hạ nhân. Buổi tối đầu tiên San Nương trở về, vì ngôn ngữ mà đám người Ngũ Phúc mới tạm thời chen chúc trong Xuân Thâm Uyển. Chẳng vạng hôm sau các nàng mới được Mã ma sắp xếp chỗ ở khác. Lúc ấy, San Nương có hỏi các nàng ở thế nào, Lý ma ma chỉ nói “Tất cả đều tốt”, nàng cũng không để ý.

Nhưng nàng đã quên tính tình Lý ma ma, bà là người dù thật sự có cái gì không tốt, thì cũng chỉ biết tốt khoe xấu che...

San Nương xoay đầu nhìn viện để xe ngựa cách đó không xa tản ra đủ loại mùi lạ, nàng khẽ híp mắt, cười nói: “Đúng lúc ta cũng muốn nhìn xem chỗ ở của các người.”

Mã vừa liếc mắt, càng khiến San Nương híp mắt ác liệt hơn.

Viện này vừa nhìn đã biết không giống nơi cho người ở, khắp nơi chất đầy cỏ khô, công cụ...v.v., chỉ có một gian phòng tận cùng mới thu dọn thôi —— Mà nhìn giống như đặc biệt vì đám người Lý ma ma mới tạm thời dọn ra ngoài.

Mấy người Lý ma ma đều chen chúc trong một gian phòng, mặc dù rất lớn nhưng cũng rất cũ nát. Chiếu theo quy củ trong phủ, Lý ma ma làm nhũ mẫu vốn có tư cách độc hường một phòng, ngay cả nha hoàn nhị đẳng như Tam Hòa và Ngũ Phúc cũng có tư cách ở phòng hai người mới đúng.

Làm khó dễ như thế, San Nương nhếch mép cười lạnh. Nàng cho rằng dù Mã ma là cái chày gỗ, song có thể đắc thế lâu vậy, ít nhiều gì cũng là một người có ngộ tính cao, không ngờ bà ta dám bắt nạt trên đầu nàng!

San Nương lại không biết Mã ma căn bản không hay biết chuyện này.

Mã ma ma kia mặc dù trong lòng không phục, nhưng bà ta biết dựa vào thân phận địa vị của nàng và chủ tử yếu mềm sau lưng bà ta, nếu thật sự muốn chống đối Đại cô nương, thì bà ta sợ chỉ có thua thôi. Do đó bà ta đã sớm quyết định tạm thời thu liễm lại, tất cả cứ chờ Ngũ lão gia về rồi nói sau. Chẳng qua, tạm thời nhượng bộ vẫn là tạm thời nhượng bộ, cũng không có nghĩa bà ta sẽ cho người của Xuân Thâm Uyển được lợi gì, nên bà ta mới giao chuyện bố trí cho mấy người Lý ma ma cho người khác. Có điều không ngờ bà ta chẳng có lòng gây khó dễ nhưng bên dưới còn nhiều người biết nhìn sắc mặt, hướng chỉ như San Nương từng nói, nàng bị ‘cách chức’ trở về, dù Mã ma vô tâm, song không tránh khỏi thuộc hạ cô ý, mới phát sinh chuyện như vậy.

Cộng thêm Lý ma ma là một người cẩn thận sợ phiền phức, bà sợ các nàng vừa mới về lại ầm ĩ xảy ra chuyện gì, làm San Nương khó xử nên mới áp chế đám Ngũ Phúc, không cho các nàng oán trách. Nếu không phải hôm nay trùng hợp gặp được, chỉ sợ San Nương và Phương ma ma cũng không biết chuyện này.

Giờ không cần San Nương nổi giận, Phương ma ma là người không nhịn nổi trước tiên, bà sai người gọi quản sự quản lý viện hạ nhân tới, lại đảm bảo với San Nương bà nhất định sẽ lấy lại công đạo cho mọi người của Xuân Thâm Uyển.

San Nương khẽ mỉm cười, gật đầu nhận sự ‘quy phục’ của Phương ma ma —— Nàng mặc kệ Mã ma ma kia có biết chuyện hay không, kể cả không biết, nhưng làm một ma ma tổng quản nội vụ đều không tránh khỏi một chữ ‘sai’. Còn Phương ma ma muốn đánh lời dài với Mã ma ma thế nào, nàng chẳng quan tâm, lúc này nàng chỉ cần làm con hồ ở sau lưng ‘Cáo mượn oai hùm’ là được.

Vì vậy, nàng cũng lười ở lại xem cuộc vui, chỉ nhìn quản sự tuy cúi đầu, nhưng có thể nhận ra cực kỳ không phục kia, hỏi hột đám hai câu, rồi dẫn Tam Hòa, Ngũ Phúc, Lục An trở về.

Ra khỏi cửa hông phía Đông, sắc mặt San Nương mới dần dần trầm xuống, cũng không thèm xoay đầu hỏi Tam Hòa, Ngũ Phúc: “Chuyện kiểu này sao không ai nói ta biết một tiếng?! Hay các em tưởng ta là loại chủ tử không che chở nổi các em?”

Tam Hòa và Lục An đều cúi thấp đầu, chỉ có Ngũ Phúc bĩu môi nói: “Em vốn muốn nói, nhưng ma ma không cho. Ma ma nói chúng ta vừa trở về, mọi việc nhần nại làm đầu...”

“Nhần?!” San Nương dừng chân, xoay đầu nhìn Ngũ Phúc: “Trong Tây Viên từng người còn nhần chưa đủ sao? Lý do ta trở về, cũng vì không muốn nhịn những chuyện mình không muốn nhịn nữa. Các em là người của ta, các em cho rằng bọn họ làm thế là đánh vào mặt các em thôi hả?”

Tam Hòa vội vàng khoanh tay, đáp: “Bọn em sai rồi.”

San Nương thờ dãi nhìn mấy người họ, sau đó nàng vỗ vỗ vai Lục An đang bất an, nói: “Nhớ kỹ, chỉ cần chiếm được một chữ ‘Lý’, thì dù các em tùy tiện một chút cũng chẳng sao, mọi chuyện còn có ta. Mặc dù ta không muốn gây phiền toái, nhưng cũng không sợ phiền toái.”

Nghĩ tới tính tình của Nhũ mẫu, San Nương lại bắt đắc dĩ vuốt trán, thờ dãi.

Xuyên qua tiền viện, chờ đoàn người của San Nương đi tới cửa hông phía Tây, xa xa đã thấy Tiểu bản tử đang bầu khung cửa, thờ đầu nhìn bên này. Thấy San Nương tới, Tiểu bản tử nhếch môi, vứt bỏ nha hoàn bà tử của hắn, vui vẻ chạy đến. Hắn vừa ngẩng đầu nhìn nàng vừa vuron móng vuốt nắm tay nàng.

San Nương bị móng vuốt nhỏ mập mập mềm mại nắm, trong lòng lại dâng trào sự nhu hòa không ngờ. Nàng cúi đầu nhìn hấn, thấy hấn đã đổi xiêm y liền biết tiểu tử này trở về viện rồi. Do đó, nàng yên lặng thở dài một tiếng, mặc cho tiểu tử này cứ nắm tay mình, dắt hấn tiến vào cửa hông phía Tây.

Hai người tuy nắm tay nhưng chẳng ai mở miệng nói chuyện, chỉ yên lặng đi ngõ phòng cháy hẹp dài này. Không ngờ, mới đi chưa bao xa, đằng trước bỗng truyền tới tiếng thét chói tai: “Nhị gia của ta, Nhị gia đáng thương của ta, vì sao con lại bị người ta đánh?”

San Nương ngẩng đầu nhìn lại, thì thấy Mã di nương mặc y phục hồng đào cũng chẳng biết từ cửa hông nào chui ra, cứ kêu khóc nhào tới chỗ nàng và Tiểu bàn tử.

Có chuyện suýt bị người ta đụng ngã trước đó, Ngũ Phúc vội vàng che chở San Nương ở sau lưng, vì vậy Tiểu bàn tử bị Mã di nương đoạt mất.

Mã di nương quỳ ở đó, ôm Tiểu bàn tử khóc như ruột gan đứt đoạn.

San Nương nhin không được nghiêng đầu nhìn bức tường gạch xanh cao cao của ngõ phòng cháy. Nàng dám đánh cuộc, lúc này ở tường bên kia, trong nhà Tứ bá nàng đã có người đứng đó dựng lỗ tai nghe náo nhiệt bên này.

Bạn đang đọc truyện *Phiền Toái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Phản bội lừa hứa

Tiểu bàn tử không phòng bị, bị di nương của hấn ôm chặt, không khỏi chớp mắt nhìn San Nương.

Nhưng hấn chỉ thấy ty ty mình yên lặng lui về sau một bước, lại không nói gì thêm, nàng nhường mảy, lạnh lùng nhìn Mã di nương đang chặn đường.

Mà ngay lúc này, cửa hông thông tới viện của ca ca Hầu Thụy chợt mở.

Hầu Thụy đã đổi xiêm y sạch sẽ sải bước đi ra, trông bộ dáng giống như muốn ra ngoài. Sau lưng hấn còn có nhũ mẫu đang phí công nói gì đó, Thúy Y thì ân cần chỉnh lại vật phẩm bên hông hấn. Ba người họ ai cũng không ngờ vừa ra khỏi cửa lại bắt gặp Mã di nương đang khóc thét, tất cả không khỏi dừng bước.

Mã di nương kia nhận được tin tức, nghe nói Hầu Quyết theo Đại thiếu gia và Đại cô nương đi chung xe về, trên mặt còn bị thương, vì vậy bà ta hồi hã chạy tới xem con trai. Lúc này thấy đương sự đều ở đây, hai mắt ngấn lệ của bà ta đảo qua, trong lòng Mã di nương liền quyết định – Rõ ràng so với San Nương, thì Hầu Thụy thô bạo kia càng có khả năng đánh người hơn.

Vì thế, bà ta ôm Tiểu bàn tử khóc lóc nhìn Hầu Thụy nói: “Đại gia, nhị gia chúng ta có lỗi gì, ngài cứ dạy bảo là được, cần gì phải động thủ đánh người chứ? Còn ra tay ác vậy. Tốt xấu gì hấn cũng là huynh đệ của ngài mà!”

Hoàng ma ma đứng sau lưng Hầu Thụy tức giận bước lên một bước, vừa định mở miệng biện bạch, đã bị Thúy Y kéo trở về.

Về phần Hầu Thụy...

Khi San Nương nhìn sang, chỉ thấy Hầu Thụy đầu tiên là ngẩn người, sau đó vẻ mặt thoáng cứng nhắc, cao ngạo nhường mảy, bên môi treo nụ cười lạnh.

-- Đây là vẻ mặt giả vờ không quan tâm, bỗng dưng khiến San Nương rung mình.

Về mặt này, nàng quen thuộc lắm...Không chỉ từng nhìn thấy trong gương, mà còn...

... Nhìn thấy trên gương mặt con gái ở kiếp trước ...

Rõ ràng là biểu cảm chịu oan ức, nhưng cứ gượng giả vờ không sao cả...

San Nương chợt nhắm mắt lại.

Cho đến khi hít một hơi thật sâu, nàng mới chậm rãi mở mắt, sau đó lần đầu tiên nghiêm túc nhìn Hầu Thụy.

Đến lúc này nàng mới phát hiện, hóa ra nàng và Hầu Thụy có dung mạo rất giống nhau. Lông mày thon dài, đôi mắt nhỏ dài, chẳng qua Hầu Thụy mười sáu tuổi có đường nét khuôn mặt lộ góc cạnh rõ ràng hơn nàng mười bốn tuổi.

Kiếp trước, vị đại ca này của nàng có kết cục thế nào nhỉ? Đệ đệ béo của nàng ra sao ta? Phụ thân và mẹ cả nàng thì sao? Sau đó thế nào? Nàng hoàn toàn không biết...

Kiếp trước nàng không quan tâm bọn họ, không chỉ vì Viên Trường Khanh không thích nàng và nhà mẹ đẻ lui tới, cũng vì Ngũ lão gia không đồng ý của hôn sự này, mà nàng lại bước bình một lòng muốn gả. Do đó sau khi nàng xuất giá, Ngũ lão gia cũng cắt đứt liên lạc với nàng...

Mã lão phu nhân...

Lão phu nhân từng ở trước mặt chỉ trích nàng là ‘Kẻ vong ân bội nghĩa’, mượn thế lực trong nhà gả cho vị hôn phu tốt, lại không chịu mưu lợi cho nhà mẹ đẻ... Khi đó nàng có khổ khó nói. Người người đều biết phu thê bọn họ rất ân ái; người người đều biết phu thê bọn họ tương kính như tân... Nhưng ai cũng không biết bọn họ chỉ ‘tương kính như tân’ thôi...

Là một tân khách, nàng không có quyền yêu cầu chủ nhân thay nàng làm bất kỳ chuyện gì; Làm chủ nhân cũng sẽ không vì khách vui vẻ, mà cố hết sức làm những chuyện hấn không muốn...

San Nương lại nở nụ cười khổ sở. Chuyện kiếp trước tuy khiến nàng cảm thấy uất ức, nhưng hối hận và tiếc nuối càng nhiều...

Nàng hít sâu một hơi, đột nhiên xoay lưng vạy, từ trên cao nhìn xuống Mã di nương: “Di nương khóc đủ chưa?!”

Mã di nương ngẩn ra, tiếng khóc kia không khỏi bị kiềm hãm

Cho nên San Nương lại cười híp mắt nói: “Ta nghe ý di nương hình như đang nói, vết thương trên đầu Nhị gia là do ca ca ta tạo ra?”

Mã di nương cả kinh. Mới vừa rồi bà ta nhất thời gấp gáp nên quên bém San Nương còn ở bên cạnh, bà ta chỉ theo thói quen nhìn Hầu Thụy. Đại thiếu gia này ở trong phủ luôn luôn không có cảm giác tồn tại, bà ta nói một cách vô tâm, đắc tội thì cũng đắc tội rồi, nhưng đại cô nương này...

Vì vậy bà ta đảo mắt một cái, sau đó ôm chặt Tiểu bàn tử, lại bày bộ dạng uất ức đầy bụng mà không dám nói.

Tiểu bàn tử thấy mẹ ruột rơi lệ cũng nhịn không được rung rung nước mắt, nói, “Di nương đừng khóc”, rồi vờn tay gạt lệ cho di nương của hắn.

Mã di nương kia vốn già vồ uất ức, nhưng hôm nay thấy con trai quan tâm mình vậy thì uất ức nhất thời thăng hoa, ôm Tiểu bàn tử càng khóc đến thở không ra hơi, giống như hai mẹ con họ quả thật bị người khác bắt nạt.

Nhìn hai mẹ con khóc thành một đoàn, San Nương ngẩng đầu nhìn trời cười lạnh một tiếng, nâng dút khoát không hỏi Mã di nương nữa, mà híp mắt hỏi Tiểu bàn tử: “Hầu Quyết, Di nương đệ hoài nghi vết thương trên đầu đệ là do đại ca đánh, vậy đệ nói cho di nương biết, vết thương kia từ đâu mà ra?”

Lúc trước lão Cửu, lão Thập muốn Tiểu bàn tử đi lấy trộm tiền của di nương hắn, hắn không dám nói, thật ra tiền trên người hắn cũng do hắn lấy trộm trong phòng di nương. Giờ phút này hắn có tội giết mình đâu dám nhắc lại chuyện này, vì thế chỉ có thể nhu nhược cúi thấp đầu, không dám ngước mắt lên.

San Nương vốn thấy Tiểu bàn tử có mấy phần thuần lương, nhưng giờ nàng lại phát hiện, đứa nhỏ này đã bị chiều đến duy ngã độc tôn, trong mắt không nhìn thấy người khác, cho nên nàng nhịn không được cười lạnh một tiếng, khẽ quát: “Ta vốn tưởng rằng người chỉ nhu nhược, giờ xem ra, người đúng là ích kỷ! Khó trách khi người gặp nạn, người khác không muốn giúp tay giúp người, người chính là bản nhào không thể trách người! Nam tử hắn đại trượng phu, dám làm dám chịu mới đúng, di nương người không biết chân tướng, đây lý do người bị thương lên người ca ca, người làm đệ đệ nên bước ra bảo vệ ca ca, nhưng người lại không nói câu nào, mặc cho người khác vu oan ca ca mình. Có người làm đệ đệ như người hả?”

Trước đó Tiểu bàn tử bị nàng dạy dỗ một trận, sau vì nàng bảo vệ mình mà trong lòng đối đãi San Nương sớm có sự khác biệt. Lúc này hắn thấy San Nương khinh bỉ nhìn mình, nhất thời hắn không chịu nổi khóc lên.

Mã di nương thấy thế vội ôm Tiểu bàn tử thỉnh tội với San Nương: “Cô nương bớt giận, đều là lỗi của ta, thỉnh cô nương đừng giận chó đánh mèo với Nhị gia...”

“Hừ, giận chó đánh mèo?!” San Nương giễu cợt một tiếng, “Di nương mau ngừng lại đi, đây là lần thứ ba di nương chọc ta đấy! Ta không nói với di nương chỉ vì giữ chút thể diện cho Hầu Quyết, di nương nên biết tự trọng mới đúng! Dù sao di nương cũng chỉ là người trong phòng lão gia, cho dù ta và ca ca có chỗ nào không đúng, cũng không tới phiên di nương dạy dỗ bọn ta! Hay Hầu Quyết có cái gì không phải, ta mắng, ca ca đánh, cũng không liên quan tới di nương, người ở đây bất bình thay hắn cái gì? Nói để nghe một chút, cho rằng người thật lòng vì Hầu Quyết, nhưng nói khó nghe thì người ở đây chỉ kích bác tình cảm huynh đệ tỷ muội bọn ta! Lùi một vạn bước mà nói, ta và ca ca có dạy dỗ sai, bên trên vẫn còn lão gia và phu nhân quản mà, liên quan gì tới di nương nhà người?”

Đúng lúc Mã ma ma nghe được tin tức cũng vội vàng chạy tới.

Thấy Mã ma ma, San Nương híp đôi mắt thành đường cong như trăng non, nàng cười lạnh. Đây mới là ngày thứ ba nàng về thôi. Nàng vốn nghĩ có thể lười nhác thì lười nhác, nhưng không ngờ lại có người không nhìn nổi nàng thanh nhàn! Nàng sợ phiền toái, nhưng như đã nói với bọn Ngũ Phúc, phiền toái đến nàng cũng sẽ không trốn tránh. Huống chi giờ xem ra, Ngự phòng này từ trên xuống dưới đều hỗn loạn, nàng không đề ý nữa, chỉ sợ sớm muộn gì cũng trở thành phiền toái của nàng!

Nghĩ vậy, nàng không cho mẹ con Mã ma ma thể diện nữa, nghiêng đầu nhìn Mã ma ma nổi giận: “Mã ma ma tới đúng lúc lắm! Phu nhân giao nội trách cho Mã ma ma, nghĩa là tin tưởng Mã ma ma, không ngờ ma ma lại lười biếng! Hôm kia Ngô ma ma có nói, không được cho di nương chạy loạn trong sân, ai ngờ hôm nay di nương lại phạm lỗi này, còn chỉ thẳng vào ta và Đại gia chất vấn! Ma ma nói xem, nên xử lý thế nào?”

Mã ma ma đã nói với Mã Di nương từ lâu, tạm thời nhẫn nại. Không ngờ mới vừa rồi Phụng ma ma tới oán trách một trận, bà ta mới biết người bên dưới mượn danh bà ta chọc cái vị ‘sát tinh’ này, giờ đến lượt con gái mình cũng sơ suất. Bà ta không muốn thanh minh cho Mã di nương, lại nghe Mã di nương gào khóc tiếp.

“Cô nương oan uổng chết ta, ta chỉ đau lòng cho nhị gia thôi...”

“Câm miệng!” San Nương nghiêng đầu khẽ quát, “Ta đang nói chuyện với ma ma, đâu tới lượt di nương chen miệng vào?!”

San Nương lại xoay đầu cười lạnh với Mã ma ma: “Ma ma quản việc nhà lâu năm, tất nhiên biết quy củ trong phủ. Ma ma nhìn nhà người khác đi, di nương nhà người ta đều ngoan ngoãn canh giữ trong viện của mình, đâu dám nói lung tung can quấy! Nhưng mặt mũi di nương nhà chúng ta còn lớn hơn nhà người khác, cả ngày chạy loạn trong nhà không nói, còn kích bác gây thị phi, ngay cả hai vị tiểu gia và ta cũng không đề vào mắt, dám tùy tiện chỉ trích dạy dỗ! Ta biết ma ma bận rộn, còn phải quản lý chuyện phân phó viện cho hạ nhân, nhưng việc có nhiều hơn nữa cũng nên phân biệt chuyện quan trọng và thứ yếu. Cho dù sức ma ma có hạn, tốt xấu gì cũng phải biết ủy quyền, giao bớt chuyện ma ma không có thời gian quản hoặc không muốn quản cho người khác, chứ đâu có đạo lý vì sự lười biếng của các người mà ta và ca ca đệ đệ chịu uất ức được!”

Từ khi Mã ma ma tự quản lý tới nay, chưa từng chịu nhục nhã trước nhiều người như vậy, giờ bị đại cô nương bắt được nhược điểm, bà ta chỉ có thể đỏ mặt, lắp bắp một hồi, biện luận chuyện phân viện bản thân cũng không biết.

San Nương cười lạnh, “Tây Dương có câu ngạn ngữ, ‘Người muốn đội vương miện phải chịu được sức nặng của nó’. Ma ma đã quản việc nhà, nên cảnh giác cao độ, không có chuyện ma ma không biết là có thể miễn lỗi lầm! Ma ma ở chỗ này tranh cãi đúng sai với ta, thà nghĩ cách xử trí mới bằng lòng này trước đi!”

Mã ma ma bị nàng chặn á khẩu không trả lời được, bà ta ngẩng đầu nhìn dáng vẻ cao cao tại thượng đang nhướng mày của đại cô nương, sau đó cúi đầu nhìn Nhị thiếu gia bị Mã di nương ôm trong ngực đã sớm nín khóc, và Đại thiếu gia nghiêng người tựa vào tường xem nào nhiệt. Bà ta nhịn không được vô cùng bức bối, nghiêng đầu lại thấy Mã di nương chỉ biết khóc to, trong bụng càng bức bối hơn, bèn quát hai tiểu nha hoàn đi theo di nương: “Còn không đỡ di nương trở về! Giữa ban ngày các người dẫn di nương ra ngoài đi lung tung cái gì? Rảnh rồi thì toàn bộ thành thật ở trong viện cho ta!”

Bà ta nói xong, nặn ra nụ cười cứng nhắc, lăm bắm mắt cầu ai cũng không nghe rõ với ba huynh muội San Nương, rồi xoay người theo phía sau Mã di nương rồi đi.

Bên kia, chỉ nghe Hầu Thụy khẽ cười, dựng ngón tay cái với San Nương, “Quả nhiên được giáo dưỡng từ Tây Viên ra, lợi hại.” – nhưng chẳng nghe được ý câu này rốt cuộc là khen hay chê.

Hắn xoay người, định cất bước ra cửa hông phía Tây, không ngờ phía sau vọng lại giọng nói của San Nương.

“Ta mới trở về, còn chưa biết hết người trong nhà. Người tên gì? Ở trong viện ca ca ta làm gì?!”

Hầu Thụy sững sờ, hắn quay đầu nhìn lại thì thấy San Nương đang hỏi đại nha hoàn Thúy Y ở trong phòng hắn.

Thúy Y hoảng loạn một hồi, sau đó giương mắt nhìn Hầu Thụy.

Hầu Thụy và San Nương quả thật nhủi mày tương tự nhau, hần cũng không nói đỡ cho nha hoàn của mình, chỉ khoanh tay tựa vào khung cửa hông phía Tây tiếp tục xem náo nhiệt.

Tính tình chủ tử nhà mình ít nhiều Thúy Y vẫn biết, lúc này thấy hần như vậy, đành bắt đắ đi tiến lên, cẩn thận đáp: “Nô tỳ tên Thúy Y, hiện quản trong phòng của đại gia.”

Mã ma ma vốn xoay người chuẩn bị rời đi, nghe câu hỏi của San Nương thì vội vàng xoay người lại bẩm: “Đây là đại nha hoàn nhất đẳng phu nhân cấp cho đại gia ạ.”

“Hả? Phu nhân cấp?” San Nương cười, nhìn Thúy Y lại nói: “Tên Thúy Y sao? Nghe tên, ngược lại thật sự rất giống với Thúy Kiều, Thúy Vũ gì đó.” Nàng xoay đầu nhìn Mã ma ma cười: “Chỉ nhìn Thúy Y này liền đoán được bộ dáng của Thúy Vũ kia. Khó trách ma ma lại muốn phản Thúy Vũ cho ta làm đại nha hoàn, đa tạ ma ma học lòng.”

Nàng nho nhã lễ phép gật đầu với Mã ma ma, rồi xoay đầu lạnh lùng nhìn Thúy Y, “Mặc kệ trước kia người hầu hạ ai, nếu phu nhân đưa người cho ca ca, thì hết thầy phải lấy ca ca làm đầu. Ban nầy khi đi nương nói những lời đó, Hoàng ma ma còn biết đi qua biện mình cho ca ca, tại sao người lại ngăn cản Hoàng ma ma?”

Hai chữ ‘nhọc lòng’ đó đã sớm làm Thúy Y xù lông trong lòng. Mã ma ma tại sao điều nàng ta đến bên cạnh đại gia, vốn là chuyện mọi người ngầm hiểu, giờ bị đại cô nương ngầm vạch trần, không khỏi khiến nàng ta lạnh sống lưng, chỉ siết tay lưng ta lưng túng nói: “Nô, nô tỳ chỉ... Nô tỳ sợ ma ma và đi nương xung đột làm đại gia khó xử...”

“Sợ đại gia khó xử nên thà để đại gia uất ức, cam chịu không làm gì cho đại gia?!” San Nương cười lạnh một tiếng, “Khá khen cho một nha đầu trung thành!”

Nàng nghiêng đầu nhìn Hầu Thụy đang xem náo nhiệt, “Đây vốn là chuyện trong viện của ca ca, ta không nên lăm miệng, chẳng qua cuối cùng ca ca vẫn là ca ca ta, ca ca có gì không tốt, không liên quan đến ta, xem cũng khiến người ta chướng mắt. Nhưng như ca ca đã nói, ta từ Tây Viên đi ra, đối với quy củ gì đó tất nhiên sẽ khá coi trọng, nên xin ca ca tha thứ cho ta.”

Nàng cúi chào với Hầu Thụy, sau đó nói với đám người Tam Hòa “Chúng ta đi”, rồi dẫn người của nàng rời khỏi, cũng không thèm xoay đầu lại.

Phía sau, Hầu Thụy nhìn Mã ma ma, từ tựa vào khung cửa đến đứng thẳng người, lại phui phui ống tay áo mới xoay người định nhấc chân, bỗng hần nghĩ tới điều gì đó nên quay đầu nhìn nhũ mẫu của mình nói: “Đừng đợi cửa ta, hôm nay chưa chắc ta sẽ trở về.”

Hoàng ma ma ngăn ra. Đại thiếu gia nhà bà luôn làm việc theo ý mình, có khi cả đêm cũng không về, nhưng chưa từng chủ động thông báo một tiếng, đây là lần đầu tiên đây...

Chờ bóng dáng đại thiếu gia biến mất ngoài cửa hông phía tây, lúc này Hoàng ma ma mới quay đầu lại nhìn Mã ma ma.

Chỉ thấy Mã ma ma nhìn chằm chằm bóng lưng đi xa của đại cô nương, khuôn mặt ngựa kia đen đến mức như có thể rí ra mực.

Buổi chiều, San Nương đang tắm nhịn không được vui mình trong nước. Nàng phản bội lời hứa rồi. Rõ ràng nói mặc kệ chuyện trong phủ, rốt cuộc nàng cũng nhịn không được...

Quả nhiên giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời, bảo nàng đừng để ý những chuyện nàng ngựa kia, thật sự rất khó...

Thôi, quân cũng quân rồi, bằng không loạn cáo cáo lên, thì nàng cũng khó sống yên ổn.

Về phần...

Lâm Như Trĩ đột nhiên xuất hiện... Kiếp trước nàng không biết sự tồn tại của tiệm đồ gỗ... Tất cả những thứ này có nghĩa là gì?

Mặc dù San Nương luôn mong đợi đời này sẽ không tái diễn những chuyện đáng buồn của kiếp trước, nhưng khi nàng chân chính phát hiện chuyện nàng biết khác biệt với kiếp trước, nàng lại nhịn không được thoáng hoảng hốt.

Lâm Như Trĩ xuất hiện không giống kiếp trước, thế Viên Trường Khanh thì sao? Hần có giống kiếp trước không?

Chỉ mong không giống.

Cũng... mong như vậy....

Bạn đang đọc truyện *Phiền Toái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Thua thiệt là phúc

Khi San Nương ló cái đầu ướt nhẹp ra khỏi thùng tắm bằng gỗ bách cao cỡ nửa người kia, Lý ma ma đang cầm khăn lông đi qua. Thấy thế, vội vội vàng vàng phủ khăn lông lên đầu nàng, quờ trách: “Chẳng phải cô nương nói chỉ ngâm một chút sao? Sao lại nghịch ngợm như vậy? Nhìn đi, tóc ướt hết rồi, cẩn thận bị lạnh!”

San Nương cười cười, cũng không có trả lời.

Lúc này các nàng đang ở trong căn phòng nhỏ thuộc lầu hai của Xuân Thâm Uyển.

San Nương không chỉ thay đổi lầu một, còn đổi cả lầu hai của tú lâu.

Lầu hai cũng có ba gian phòng như lầu một. Từ cầu thang phía Tây bắt đầu, là hành lang có lan can kiểu mỹ nhân tựa. Vốn dĩ toàn bộ cửa ba gian phòng đều đối diện hành lang, San Nương cho người mở cửa trong tương thông, biến ba gian phòng thành một thể từ bên trong, sau đó đem gian phía Tây làm phòng trà, gian giữa làm phòng ngủ, mà gian phía Đông trong góc thì đổi thành nơi sinh hoạt hàng ngày của nàng.

Phòng sinh hoạt hàng ngày này không lớn, bàn trang điểm của San Nương đặt bên dưới cửa sổ phía Nam, dưới tường phía Đông thì đặt một chiếc giường êm, dưới cửa sổ phía Bắc

là thùng nước tắm to bằng gỗ bách mà nàng nhọc nhằn khổ sở mang từ Tây Viên ra —— Lúc này, nàng đang ngâm mình trong chính thùng tắm lớn đó.

Còn bức tranh miêu tả thì sẽ làm bình phong thủy tinh, San Nương đã sớm lên kế hoạch kỹ càng, tương lai sẽ để đằng trước thùng nước tắm này.

Chẳng qua, giờ bình phong còn chưa làm xong, Lý ma ma sợ nàng bị lạnh nên mới đốt thêm mấy lò hương trong phòng, lại bảo Lục An dúi ấm trà vào, vừa tăng thêm nhiệt độ trong phòng, vừa pha trà cho San Nương.

Lúc này, Lục An vốn đang trông ấm trà lại bị Ngũ Phúc chạy tới bên cạnh, nàng chỉ nắm tay, luống cuống nhìn Ngũ Phúc.

Ngũ Phúc thì nghiêm mặt, dùng sức lực không cần thiết ra sức quạt ấm trà, đáng vẻ như ‘Mau hỏi ta vì sao lại tức giận.’

Ngược lại, Tam Hòa vẫn bình tĩnh nhả nhặn, thấy Lục An đứng đó không có chủ ý, bèn gọi nàng lại, dạy nàng cách xông hương cho xiêm y của San Nương, nàng lập tức lấy một bộ khác làm theo. Bếp lò được chuyển tới gần thùng tắm để tiện cho Lý ma ma giúp San Nương hong khô mái tóc ướt.

Nhất thời, trong phòng ngoại trừ tiếng ‘lách tách’ của lửa than ra, chỉ có âm thanh ‘phần phật’ của cây quạt trong tay Ngũ Phúc.

San Nương thoải mái ngâm mình trong thùng tắm lớn, vừa mặc cho nữ mẫu lau khô tóc ướt cho nàng, vừa nhắm mắt lại cười nói: “Ngũ Phúc, gió em quạt không tới chỗ ta, nghe tiếng quạt của em đã khiến người ta thấy lạnh rồi.”

Động tác của Ngũ Phúc hơi chậm lại, nàng ngẩng đầu nhìn San Nương vừa định nói gì đó, lại đối diện với ánh mắt cảnh cáo của nữ mẫu. Nàng đành nuốt cục tức vào, cứng nhắc đổi câu chuyện, hỏi San Nương: “Giờ cô nương cần uống trà à?”

Lý ma ma vội nói: “Chờ cô nương đi ra mới uống.” Rồi nói với San Nương: “Cô nương đừng ngâm nữa, lúc này đã tháng hai, thời tiết rất lạnh, tóc cô nương lại ướt, kéo bị lạnh đấy.”

“Không sao đâu, nước còn nóng lắm.”

San Nương lại trầm vai vào trong nước, trong lòng thì âm thầm vạch kế hoạch chuyện ngày mai cần làm.

Trong nhà rối loạn hết, nàng làm đương gia nhiều năm (ít nhất cảm giác như vậy) thực sự không thể tiếp tục nhịn nữa. Mà nếu nàng quyết định nhúng tay, thì chắc chắn sẽ phải chống lại Mã ma ma. Từ ánh mắt cứng rắn của Mã ma ma, nàng có thể nhìn ra, giữa hai người chỉ sợ không có cái kết tốt đẹp... Nếu là nàng ở kiếp trước, không chừng nàng sẽ tàn nhẫn nghĩ cách trực tiếp đuổi người, nhưng kiếp này...

Có lẽ kiếp trước nàng cũng là một người cứng rắn như thế, không biết khai thông, mọi việc chỉ biết cưỡng ép người khác thuận theo mình. Nên kiếp này, đối mặt với ác ý của Mã ma ma, nàng cũng không ác cảm bao nhiêu, ngoại trừ cảm thấy phiền toái và bức mình... Chính vì chút thay đổi này ảnh hưởng, khiến nàng nhịn không được nghĩ, nàng có thể tìm cách gì đó chung sống hòa bình với Mã ma ma. Ít nhất, nàng cũng nên thử cho Mã ma ma một cơ hội, thử thay đổi tính hung hăng của bà ta... Tựa như kiếp trước của mình, kỳ thật vẫn hy vọng có thể có người cho nàng một cơ hội sửa đổi...

Đương nhiên, hy vọng đều tốt đẹp, thực tế thì chưa hẳn. Nàng muốn cải tạo Mã ma ma cũng phải xem Mã ma ma có muốn bị người ta thay đổi không. Đã thế, nàng cần phải cẩn thận đề phòng Mã ma ma mới đúng..

—— Một khắc kia, San Nương không ý thức được, quả nhiên ‘bản tính khó dời’, nàng luôn miệng nói mình phải thay đổi nhưng nàng vẫn không nhịn được muốn sửa đổi chuyện không vừa mắt nàng... chẳng khác kiếp trước chút nào...

Lúc này San Nương chỉ yên lặng phân tích đối thủ của nàng, phân tích mọi mặt nàng phải đối mặt.

Mã ma ma kia đối với San Nương, kỳ thật cũng không khó đối phó. Cái khó khăn là người sau lưng Mã ma ma cơ. Chỗ dựa của Mã ma ma chỉ là lão gia và phu nhân. Ngũ phu nhân vừa nhìn đã biết không thể dựa rồi, nên người bà ta có thể dựa —— Không, chính xác mà nói, người Mã ma ma có thể dựa —— cũng chỉ có người cha chẳng biết khi nào mới về của nàng.

Nếu vậy, nàng ngốc lắm mới buông tha cơ hội có thể chiếm thượng phong này. Chuyện đầu tiên của sáng mai, nàng phải đi thuyết phục phu nhân, từ chỗ phu nhân tranh thủ quyền lợi tham gia quân sự. Có lẽ phu nhân đã sớm ước gì có người đứng ra thay bà quân sự, việc này không có gì khó cả. Mà khó khăn là, thực ra San Nương không muốn rơi vào những rắc rối trong nhà.

Kiếp trước là bất đắc dĩ, kiếp này nàng sẽ không ngốc như thế nữa, vì người khác mà hoàn toàn buông tha bản thân, do đó nàng phải suy nghĩ kỹ càng, trước mắt làm sao lợi dụng toàn bộ trong nhà, vừa để những mớ bông bông này trôi chảy hẳn, cũng muốn đảm bảo bản thân có một cuộc sống nhỏ thoải mái... Đương nhiên, còn phải chú ý mặt mũi của phu nhân, nàng không thể hoàn toàn trở mặt với Mã ma ma được... Còn nữa, nàng còn phải suy xét phản ứng có thể sẽ có của cha nàng..

Chỉ tiếc, tạm thời nàng vẫn chưa hiểu rõ người cha kia của nàng.

Kiếp trước Viên Trường Khanh từng nói, chỉ cần biết người biết ta mới có thể chiếm tiên cơ.

Bỗng dưng, San Nương rung người một cái, đến nỗi sóng nước trong thùng tắm đều dập dòn theo.

Nghĩ đến Viên Trường Khanh, không khỏi làm nàng nhớ tới tiệm đồ gỗ không hề biết đến sự tồn tại đó ở kiếp trước. Nàng bỗng nhiên có cảm giác rợn tóc gáy —— Phải chăng, ở kiếp trước, Viên Trường Khanh cũng hoàn toàn không biết gì về Hủ gia bọn họ như hẳn biểu hiện bề ngoài?

Trong lúc bị nàng bức bách, hẳn từng nói, nguyên nhân trước đây hẳn chọn nàng là vì nàng là người ‘thích hợp nhất’ —— Vậy có phải nói, thực ra trước khi tham gia Xuân Thuồng yên, Viên Trường Khanh đã từng đánh giá nàng và các tỷ muội của nàng không? Nên hẳn mới biết nàng là người dễ bảo nhất, ngoan ngoãn nhất, theo khuôn phép nhất, khó gây phiền toái nhất trong nhà, do đó hẳn mới chọn nàng?!

Vì nàng... ‘thích hợp nhất’?!

San Nương chợt run rẩy.

“Nhìn đi, đã bảo sẽ bị lạnh mà!” Lý ma ma đang giúp San Nương lau tóc ướt cảm giác được nàng run rẩy, bèn vội vàng nhúng tay vào nước thử độ ấm, sau đó lại khuyên một câu: “Cô nương, tùy tiện ngâm là được, đứng dậy đi.”

San Nương không trả lời, chỉ nhắm mắt như cũ.

Kiếp trước chuyện nghĩ không ra, hôm nay cách một đời, sau khi suy nghĩ về người đó đã phai nhạt bớt mới khiến nàng hiểu, thì ra luôn không phải như nàng nghĩ, và nàng mãi không chịu thừa nhận——thứ Viên Trường Khanh kia muốn từ đầu đến cuối chỉ là ‘tương kính như tân’, mà thứ nàng muốn trước giờ lại không phải...

Cho nên hẳn mới có thể nói ‘có chừng có mực’, mới có thể nói: “Nàng đòi hỏi quá nhiều.”

...

Trong góc phòng, Ngũ Phúc đang đá thúng đựng nia.

San Nương không để ý tới nàng, chỉ nhắm mắt lại hỏi: “Phòng mới đổi cho các người có tốt không?”

Lý ma ma than thở: “Vốn cũng không phải chuyện lớn gì, ngược lại để người ta nói cô nương ngông cuồng...”

San Nương khẽ cau mày, Tam Hòa thấy vậy vội cười nói: “Ngược lại cách Xuân Thâm Uyển của chúng ta không xa, chỉ cần qua một cửa hông là đến. Vừa khéo, bên kia đúng lúc có bốn gian phòng, chúng em mỗi người một phòng. Đáng lẽ việc này không hợp quy củ, có điều mấy gian phòng kia không lớn, vốn không thể nhét thêm người thứ hai, Phương Ma ma có nói, xem như bồi tội, nên chẳng ai dè pha gì.”

Lý ma ma thờ dài một tiếng: “Cần gì phải thế, chỉ nhịn một chút thôi...”

Một chữ ‘nhịn’ khiến San Nương lại nhú mày. Có điều nàng còn chưa kịp mở miệng, chợt nghe Ngũ Phúc ở bên kia nhảy bật lên, hét: “Nhịn nhịn nhịn, ma ma lúc nào cũng vậy, cho dù chúng ta có nhịn, nhưng người khác đâu chịu nhịn?!”

“Hừm?” San Nương mở mắt, “Em sao thế?”

“Em tức giận!” Ngũ Phúc thờ phỉ phò nói: “Em tức giận thay cô nương!”

Nếu đã mở miệng, thì San Nương không trêu nàng nữa, cười hỏi: “Được rồi, em tức giận. Nhưng em thay ta tức giận cái gì?”

“Ngũ Phúc!” Nhũ mẫu nhìn không được lần nữa dùng ánh mắt ép Ngũ Phúc. Ngũ Phúc bĩu môi, tỏ cáo: “Ma ma không cho nói kia!”

Thật ra dù Lý ma ma không cho nói, San Nương cũng có thể đoán được, chắc chắn các nàng nghe được lời khó nghe gì ở bên ngoài rồi.

Nàng thờ dài, ngẩng đầu nhìn Lý ma ma: “Mặc kệ bên ngoài nói gì, tốt nhất nên nói với ta một tiếng, cũng đỡ để cho tương lai ai hỏi ta, ta lại chẳng biết gì hết.”

Ngũ Phúc nghe xong, ném quạt sang một bên, tức giận bất bình: “Là cô nương nói nhé, chúng ta không gây phiền toái, cũng không sợ phiền toái! Lúc này tới phiền em và Lục An tới nhà bếp dùng bữa tối, chúng em ở nhà bếp nghe được, cũng không biết là nhà đâu phòng nào đặt điều, không chỉ nói cô nương bắt nạt Nhị gia, còn nhúng tay vào việc trong viện của Đại gia. Em vừa nghe lập tức nổi giận, muốn kéo nha đầu kia lý luận, vậy mà mấy người trong nhà bếp đều giúp nha đầu ấy, để chạy mất! Em trở về nói cho ma ma hay, ma ma lại bảo chúng ta nhịn, còn nói em đừng gây thị phi ở bên ngoài. Em gây thị phi chỗ nào?! Rõ ràng bị người ta bắt nạt tới chớp mũi rồi, nếu em không nói, chẳng nhẽ để người ta tưởng mình là con rùa đen rúc đầu sao?”

San Nương nhìn Lý nhũ mẫu, nhìn không được giờ tay đỡ trán, yên lặng thờ dài một tiếng.

Nhũ mẫu của nàng là người tốt bụng, nhưng đối nhân xử thế thái quá... Tin tưởng mỹ đức, tin con người có bản thiện, tin chỉ cần mọi chuyện đều nhịn một bước, thì người ta cũng sẽ quên từ nhường một bước. Nhưng bà chẳng biết rằng khi quên từ đầu với tiểu nhân, quên từ sẽ càng quên từ, mà tiểu nhân thì sẽ càng tiểu nhân...

Cũng vì tính cách này, mà nhũ mẫu gặp phải cả nhà chồng tiểu nhân ấy, cuối cùng làm bà gặp những thứ bất hạnh kia... Chính vì nhũ mẫu hiền lành mới bị trong nhà ép đến bước đường cùng, sợ liên lụy nàng nên chọn từ chức rồi đi... Trong khi nàng cho rằng nhũ mẫu từ chức là để ra ngoài hưởng phúc...

Bởi vì một chữ ‘nhịn’, nhũ mẫu bị người ta bức đến cùng đường cũng chưa từng nghĩ xin người khác hỗ trợ, chỉ bị động chọn nhẫn nhịn, nhịn hết lần này tới lần khác, cho đến khi không còn chỗ nhịn nữa, bị người bức từ...

Khi đó, nàng chẳng biết gì cả, còn cho một nhà táng tận lương tâm đó quả rất dày...

‘Nhịn’ của nhũ mẫu, không chỉ hại cả đời bà, cũng khiến San Nương bứt rứt suốt đời...

Đối với kiếp trước, San Nương sâu sắc tự kiểm điểm, cũng biết mình sẽ không bao giờ trở về đường cũ, nhưng nhũ mẫu của nàng không có kỳ ngộ như nàng, tất sẽ không biết, bản tính của bà sẽ mang đến cho bà tai ương gì, cũng đương nhiên không có khả năng tính ngộ tự cứu mình...

Nghĩ tới chuyện nhà của nhũ mẫu, đôi mắt San Nương hơi lóe lên, bỗng cười lạnh. Kiếp này, có nàng che chở, tất nhiên nhũ mẫu sẽ không thiệt thòi nữa. Nhưng nếu nhũ mẫu vẫn không thay đổi bản tính người tốt thói nát kia, thì chỉ sợ ở nơi nàng không nhìn thấy, nhũ mẫu vẫn sẽ nói...

“Thua thiệt là phúc đấy.”

Chỉ nghe nhũ mẫu thờ dài, nhìn Ngũ Phúc nói: “Lúc trước khi người còn ở Tây Viên, tính tình không nóng nảy thế, sao mới trở về hai ba ngày, đã biến thành như vậy rồi? Còn rước họa cho cô nương...”

San Nương híp đôi mắt xinh đẹp một cái, đột nhiên nàng ở trong thùng tắm trở mình, nằm sấp trên mép thùng, hỏi nhũ mẫu: “Ngũ Phúc rước họa cho ta chỗ nào?”

Nhũ mẫu thấy toàn bộ cánh tay nàng đều lộ ra ngoài, vội ấn nàng trở vào nước, lắc đầu nói: “Chúng ta mới trở về, nhiều thêm một chuyện chi bằng bớt đi một chuyện. Cũng đâu phải người khác nói gì mọi người đều tin, công đạo tại lòng người.”

“Công đạo tại lòng người sao?” San Nương cười lạnh, “Cái gì gọi là công đạo? Cái gì gọi là lòng người? Bất kỳ chuyện gì đều có hai mặt, như chuyện hôm qua, trong mắt chúng ta, là tiểu tử kia gây sự, nhưng vì sao trong phòng bếp lại truyền ra những lời đó? Huống chi ta xác thực có đánh hắn, hắn cũng xác thực quý trong viện ta. Mọi người truyền lời, thường thường sẽ không suy xét toàn bộ sự thật, chỉ truyền theo cách mình nghe được. Nếu chúng ta không cãi lại, người khác chỉ biết chuyện tiểu tử ấy bị đánh, phạt quỳ. ‘Sự thật’ như vậy truyền nhiều ra, người tin dĩ nhiên cũng nhiều ra, ắt cũng hình thành cái gọi là ‘lòng người’. Lòng người ủng hộ hay phản đối, tất sẽ tạo thành ‘công đạo’. Cái gọi là ‘công đạo tại lòng người’ của nhũ mẫu, nói trắng ra là do người mặc sức khống chế trong tay. Nếu nhũ mẫu một lòng đặt cái gọi là ‘công đạo’ lên ‘lòng người’ người khác, ta chỉ sợ cuối cùng nhũ mẫu sẽ thất vọng thôi.”

“Đúng, đúng!” Ngũ Phúc gật đầu liên tục, “Chính là chuyện hôm nay, nếu cô nương không nói một câu, thì chẳng phải đại gia sẽ chịu oan ức sao?! Nên em mới tức giận, náo loạn một hồi trong phòng bếp...”

“Hả? Em gây chuyện?” San Nương nghiêng đầu nhìn Ngũ Phúc.

Ngũ Phúc bĩu môi: “Cô nương cũng quá coi thường em rồi, bốn chữ ‘có lý có tiết’ này do cô nương dạy em đấy! Em chỉ dựa theo quy củ trong phủ dạy dỗ những người kia một trận thôi.”

Tam Hòa cười nói: “Em cũng cảm thấy Ngũ Phúc ảm ỉ một trận cũng tốt. Như cô nương nói, chuyện gì cũng có hai mặt, nếu chỉ nghe một mặt, thì chẳng phải cuộc đời bất công ư? Dù sao cũng phải để người ta nghe phía chúng ta nói mới được.”

Nhũ mẫu nhìn chủ tớ ba người đang ‘cấu kết với nhau làm việc xấu’, chỉ biết thờ dài một tiếng, lắc đầu nói: “Ta nói không lại ba người các ngươi. Nhưng chỉ có một điều, cô nương nhà nào, dù gì cũng phải khiêm tốn ngoan ngoãn mới tốt, nếu không chỉ sợ sẽ bị người ta dèm pha.” Nói xong, bà kêu Ngũ Phúc thay bà tiếp tục hong khô tóc cho San Nương, còn bà thì xoay người vào phòng, chẳng biết đi lấy thứ gì.

Vì vậy, Ngũ Phúc tới tiếp tay, vừa nháy mắt ra hiệu với San Nương. Các nàng đều biết bản tính của nhũ mẫu, thứ nhất sợ gây phiền toái, thứ hai sợ bị người dèm pha, thứ ba à...

“... Đi đường cũng sợ gãi chết con kiến.” Ngũ Phúc đến bên tai San Nương, thấp giọng nói: “Nếu ma ma biết chuyện cô nương đánh Cửu gia, Thập gia, không biết có sợ vỡ mặt không?”

San Nương cười liếc xéo nàng một cái.

Ngũ Phúc lại nói, “Em chỉ sợ Cửu gia Thập gia trở về sẽ nói lung tung thôi.”

“Nếu là em, em sẽ nói em bị một tiểu cô nương đánh ư? Huống chi còn là lúc đang đoạt tiền người khác.” San Nương cười nói.

Ngũ Phúc lập tức thấy thoải mái, cười híp mắt với San Nương, lại xoay đầu nhìn Lý ma ma còn đang tìm đồ trong phòng, khẽ nói: “Em cự tuyệt với cô nương, nếu ma ma biết chuyện cô nương đánh người, sợ rằng bà cũng chỉ nói do đối phương không đúng.”

“Đúng thế, sau đó lúc không có ai sẽ dạy dỗ ta: Thua thiệt là phúc.”

Nàng bắt chước giọng điệu của nhũ mẫu, ai ngờ nhũ mẫu cầm một chồng khăn lông sạch đi ra, vừa vặn nghe được liền thờ dài: “Đúng, thua thiệt là phúc. Nếu cô nương uất ức, thì còn có lão gia và phu nhân làm chủ, cô nương đừng tự mình chống lại đi nương.”

Do đó, Ngũ Phúc nhìn San Nương làm mặt quỷ.

Mặt quỷ này vừa vặn bị Lý ma ma nhìn thấy, bà đưa tay vỗ nàng một cái, trách cứ nàng: “Cho dù ngươi một lòng hộ chủ, nhưng tốt xấu gì cũng phải có chừng có mực, sao lại cấu xé với người trong nhà bếp chứ? Họ lại bảo chúng ta có lý thành vô lý.”

Ngũ Phúc không phục nói: “Ta đâu có cấu xé với các nàng, ta chỉ nói quy củ trong phủ quy với các nàng thôi! Nhắc tới mới nói, quy củ trong phủ rất loạn, nếu còn ở Tây Viên, thì chẳng cho chuyện hạ nhân dèm pha về chủ từ đâu! Sớm đã xé miệng bọn họ rồi.”

San Nương từ trong thùng nước đứng dậy, vừa bảo nhũ mẫu cầm khăn lớn bọc nàng, đỡ tay Ngũ Phúc ra khỏi thùng tắm, vừa có ý chống lại lời nhũ mẫu, nói với Ngũ Phúc: “Lần sau em cứ thẳng tay xé miệng bọn họ là được.”

Nhũ mẫu nghe xong giậm chân nói: “Cô nương còn đầu độc nàng! Tha cho người được thì nên tha đi...”

“Tại sao phải tha?” San Nương duỗi tay để Tam Hòa mặc xiêm y cho nàng, lại cười nói với Ngũ Phúc: “Điều chúng ta cần là được lý không tha cho người ta. Lần sau gặp chuyện như vậy, khi không nói lý nổi em cứ đánh. Nếu đánh xảy ra vấn đề gì thì đã có cô nương ta gánh cho em.”

“Tuân lệnh!” Ngũ Phúc dứt khoát đáp ứng.

Lý ma ma lại giậm chân thờ dài, bà vốn không nỡ chỉ trích San Nương nửa câu.

San Nương nhìn nhũ mẫu, bỗng xoay người ôm cổ bà, cười nói: “Nhũ mẫu, ngược lại ta muốn khuyên ngươi đấy, cho dù muốn làm một quân tử thì cũng phải nhìn xem đối phương có phải là quân tử hay không. Nếu ngươi chỉ lo làm quân tử, mà đối phương lại là tiểu nhân ‘được lý không tha cho người ta’ như ta thế, thì dù ngươi có nhường một bước, ta cũng cường chiếm ngươi bà bước, ngươi định làm thế nào? Nếu ngươi lui từng bước một, mà ta cứ từng bước ép sát, cuối cùng khiến ngươi không thể lui thêm được nữa, ngươi định làm sao?”

Nhũ mẫu bất đắc dĩ lắc đầu, lấy áo khoác từ trong tay Lục An khoác lên người San Nương, “Cô nương cũng quá cực đoan rồi, ta lại tin rằng, thế gian này vẫn còn tồn tại công đạo. Sự việc có thể không phân thị phi đúng sai, cho dù nhất thời không thể, cuối cùng sẽ có một ngày có thể thôi.”

Cuối cùng sẽ có một ngày?! Chờ người khác làm sáng tỏ cho mình?

San Nương miễn cưỡng cười, ôm lấy áo khoác nói: “Lời này khiến người tuyệt vọng quá, đôi khi, sự thật đặt ngay trước mặt, chỉ cần không phải mình yêu cầu, thì không ai chịu tin đâu.”

Do đó, ngày tiếp theo, Hầu Thập tứ nương đích thân đi ‘thăm bệnh’, lúc dùng giọng điệu như vô tình hỏi chuyện nàng phạt Hầu Quyết, San Nương chỉ cười cười, trong lòng thầm nói: Quả nhiên, nhũ mẫu sai, nàng không sai.

Bạn đang đọc truyện *Phiền Toái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Thỉnh tội

Sáng sớm hôm sau, San Nương liền đến thỉnh an phu nhân.

San Nương vốn cho rằng, dù thế nào thì Mã ma ma cũng sẽ báo cáo phu nhân chuyện mấy ngày nay, thậm chí còn có thể nói lung tung vài câu về nàng, không ngờ phu nhân vừa nhìn thấy nàng liền cười khanh khách nói: “Lại nhìn trộm thứ gì ở chỗ ta nữa?” —— Rốt cuộc là bộ dáng cái gì cũng không biết.

San Nương cười nói: “Không phải, con tới đây để thỉnh tội với phu nhân.”

Trong nháy mắt nét mặt Diêu thị thoáng mất tự nhiên.

Vì vậy San Nương đoán, không chừng Mã ma ma đã nói với phu nhân rồi, nhưng Ngũ phu nhân này sợ phiền phức nên cố ý làm như cái gì cũng không biết —— được rồi, nàng đã biết chân tướng.

Do đó nàng lại cười nói: “Con thỉnh tội với phu nhân, thỉnh phu nhân tha thứ cho con gần đây lười biếng ạ.”

Diêu thị kinh ngạc vô cùng. Tuy nói bà không muốn quản sự nhưng rốt cuộc vẫn là chủ mẫu một nhà, gần đây trong nhà huyền não lớn thế. Nên bà cho rằng San Nương nhắc đến những việc bà không muốn nghe kia, nhưng không ngờ...

Chỉ thấy San Nương đứng lên, khụy gối trước mặt bà, cười nói: “Lúc trước con không ở nhà, một mình phu nhân vất vả lo toan mọi việc trong nhà. Hiện thời con đã trở về, xuất phát từ hiếu đạo, cũng nên chủ động đứng ra giúp phu nhân mới đúng, con lại ý vào phu nhân hiền lành thừa cơ vụng trộm lười biếng, ngấm lại thật sự cực kỳ hổ thẹn. Cho nên hôm nay con thỉnh tội với phu nhân, đồng thời xin phu nhân cho đi giặt giặt ạ, trong nhà phạm việc gì cần đến con, thỉnh phu nhân cứ phân phó. Dầu sao mấy năm nay con ở Tây Viên đi theo Lão phu nhân học quản gia, nhất định có thể giúp phu nhân quản lý thỏa đáng việc trong nhà, để phu nhân bớt lo hơn.”

Thật ra trong đêm San Nương mới trở về, vì áp chế Mã ma ma, nàng đã loáng thoáng tiết lộ một chút ý tứ như vậy với phu nhân. Phu nhân cũng cảm thấy, mặc dù Mã ma ma có thể thay bà giám không ít phiền toái nhưng rốt cuộc Mã ma ma chỉ là một nữ mẫu, thời khắc mấu chốt chung quy không được việc như một chủ tử, do đó bà cũng thử thăm dò Mã ma ma. Mã bà mới lộ ý tứ một chút, Mã ma ma đã sầm mặt. Vì vậy phu nhân theo thói quen nhượng bộ, không nhắc tới chuyện này nữa. Cũng bởi vì thế, Mã ma ma luôn oán trách đại cô nương, bà chỉ nghĩ do lúc trước bà đề cập việc kia, ngược lại không cảm thấy Mã ma ma có lòng khác.

Mà lúc này San Nương chạy tới chủ động xin đi giặt giặt, trong lòng phu nhân nào có ý không vui, nhưng lại lo lắng Mã ma ma sẽ bày sắc mặt cho bà xem, bèn xoay đầu nhìn Mã ma ma đang đứng một bên.

Quả nhiên gương mặt ngửa của Mã ma ma dài thườn thượt, không vui nói: “Ý cô nương là cảm thấy phu nhân quản gia có chỗ không tốt, cần cô nương chỉ ra chỗ sai?”

San Nương chớp mắt mấy cái, kinh ngạc nói: “Sao ma ma lại nói lời ấy? Ta chỉ muốn tận tâm làm tròn hiếu đạo của một người con thôi, cũng không thể để một mình phu nhân vất vả mà ta chỉ lo tiêu dao tự tại được? Huống chi ta đã mười bốn rồi, cô nương nhà nào lớn chừng này chỉ lo vui đùa, không giúp quản lý trong nhà chứ? Ố...”

Đột nhiên nàng che miệng, giống như mới kịp phản ứng, áy náy nói với Mã ma ma: “Ma ma hiểu lầm rồi. Mấy năm này cũng nhờ ma ma giúp phu nhân đó, ta nói hỗ trợ, thực ra chỉ hỗ trợ thôi, cũng không phải muốn đoạt chức trách quản gia của ma ma. Hơn nữa, dù ma ma muốn thanh nhàn, nhưng phu nhân và ta cũng không chịu để ma ma buông bỏ đâu. Ta chỉ muốn nói, mọi thứ đều có ưu và nhược điểm của nó, cho dù phu nhân và ma ma có ba đầu sáu tay cũng có chỗ không trông nom được, ta chỉ muốn lấp chỗ thiếu sót thôi.”

Nàng chuyển qua Diêu thị, “Thật không đối gat phu nhân, mấy ngày nay trở về, con lặng lẽ quan sát một chút, thấy đa phần người trong nhà đều tốt, chỉ có vài người có thể do làm lâu năm, nên dần dần hơi chậm trễ. Con nghĩ, quản lý việc hằng ngày không cần con, nhưng con có thể ở một bên giúp phu nhân và ma ma gỡ vói vài cái, siết chặt quản lý những người không chịu vâng lời, thứ nhất tránh cho phu nhân làm người ác trước mặt người khác, thứ hai...” Nàng nhìn Mã ma ma, “Nói chứ ma ma đừng mất hứng, rốt cuộc ma ma cũng chỉ là ma ma, đôi khi, có một vài lời không hữu hiệu bằng phu nhân hoặc ta nói ra.”

Nàng chuyển sang phu nhân lần nữa, “Đây đều là một số chuyện nhỏ, thật sự không cần phu nhân hao tâm tốn sức, chỉ bằng con ôm vào, là một mảng hiếu tâm con đối với phu nhân.”

Phu nhân Diêu thị nhìn Mã ma ma đang á khẩu không phản bác được, lại nhìn San Nương, bỗng cảm khái không thôi. Lúc bà bằng tuổi San Nương, gặp người ta đã run rẩy, đâu dám cãi cọi với họ chứ? Huống chi nữ mẫu của bà là một người mạnh mẽ, dù đối mặt với người chủ tử này, cũng không dễ dàng cúi đầu. Ấy thế mà San Nương dám chống lại nữ mẫu nóng nảy cứng rắn của bà, còn nói toàn đạo lý lớn, nói đến nỗi nữ mẫu bà không mở miệng được...

Vốn phu nhân cho rằng, không chừng San Nương như Mã ma ma nói muốn đoạt quyền quản sự của nữ mẫu bà, nếu thật như vậy, phu nhân không thể không nghiêng về phía nữ mẫu của mình. Nhưng hôm nay nghe, đại cô nương này chỉ muốn giám thị, thực ra không xung đột với nữ mẫu... thế thì dễ xử lý thôi.

Vì vậy Diêu thị thờ phào nhẹ nhõm, nhìn Mã ma ma cười nói: “San Nương nói đúng, hôm kia không phải ma ma oán hận ta, nói có người trong nhà không phục sao? Ta chầy lười quen rồi, hiện giờ nếu San Nương chịu chủ động gánh những chuyện này, ngược lại giải quyết giúp ta một phiền toái lớn.”

Bà nhìn San Nương, “Vất vả và cho con và ma ma rồi,” lại nhìn Mã ma ma, “Về sau có chuyện gì, người cứ thương lượng với cô nương để xử lý, đừng đến chỗ này phiền ta.” —— Ý tứ đúng là thừa cơ dứt khoát hoàn toàn buông tay!

Mã ma ma ngẩn ra, vừa định há miệng phản bác, Diêu thị giống như chạy trốn, thuận miệng ứng phó hai câu, liền kéo Minh Lan đầu cũng không xoay lại trốn vào khuê phòng.

San Nương thu tay áo đưa phu nhân quay về, sau đó đứng thẳng, lễ phép gật đầu với Mã ma ma, cười nói: “Về sau thỉnh ma ma chỉ giáo nhiều hơn.”

Mã ma ma yên lặng nuốt một tiếng hừ lạnh, nhìn chằm chằm San Nương cười khẩy nói: “Cô nương còn trẻ, quản gia vừa bận rộn vừa rắc rối, chỉ mong cô nương đừng đánh trống lui quân giữa đường là được.”

San Nương khoát tay cười nói: “Ta biết ma ma hiểu lầm ta. Trên thực tế, ta thực sự không có lòng muốn chọc khoét ma ma, cũng không muốn nhúng tay vào việc quản gia của ma ma, ma ma có thể yên tâm. Ta đã nói với phu nhân, ta chỉ gánh trọng trách giám sát mà...”

“Cô nương quả nhiên xứng danh tài nữ, nói cái gì cũng đều là đạo lý,” Mã ma ma lần nữa cười khẩy, “Cái gọi là ‘giám sát’, cho dù ta làm gì cô nương cũng có quyền bắt bẻ thôi!”

“Sai, sai,” San Nương cười nói, “Ma ma quản gia lâu ngày, sợ là đã quên, mặc dù bây giờ phủ chúng ta không còn tước hàm nhưng từng kế thừa phong tước trăm năm, trong nhà sớm có quy củ tương ứng, ngay cả người gác cổng cũng có quy định hoàn chỉnh tương ứng, không phải ai cũng có thể tùy tiện khoa tay múa chân. Tin rằng chỉ cần mỗi người đều dựa theo quy củ mà làm, thì dù ta có tình bất bệ, cũng không có chỗ để bắt bẻ được. Nếu mọi người đều giữ quy củ thì ma ma quản lý càng thoải mái hơn chứ. Đây là chức trách của ta.”

Nói xong, San Nương cười khanh khách gật đầu thì lễ với Mã ma ma, mang theo nha hoàn rời khỏi viện phu nhân.

Mã ma đứng dưới hành lang nhìn San Nương đi xa, đôi mắt ngửa kia hung hăng trừng theo, trong lòng lại không nghĩ ra đối sách nào —— Tựa như San Nương đã nói, trong nhà sớm có một bộ điều lệ quy định hoàn thiện, thậm chí vốn có chức vụ giám sát, chẳng qua bà ta cũng quen rồi, không chịu nổi người khác trói buộc, nên sớm lặng lẽ tước quyền những người giám sát đó. Mà hôm nay nghe ý đại cô nương, rõ ràng muốn bắt tay vào làm từ vị trí giám sát này.

Mỗi câu mỗi chữ của San Nương đều vin vào một chữ ‘Lý’, làm bà muốn phản đối cũng không tìm ra lý do thích đáng.

Nha đầu kia, quả thật mới mười bốn ư? Hoặc là nói, lão phu nhân trong Tây Viên lợi hại thật, dạy đứa trẻ chưa thành niên chặt chẽ đến thế?!

..*

Khi người hầu trong nhà đang mở to mắt nhìn xem đại cô nương được Tây Viên dạy dỗ ra này có uy phong thế nào, San Nương lại không bắt tay vào việc quản gia, mà bày tư thái chủ nhân trước, tiếp đãi một vị khách không mời mà đến.

Dựa theo quy củ tập tục thời này, có người muốn đến thăm hỏi, trước đó nên đưa thiệp, xem chủ nhân có rảnh tiếp đãi hay không, trừ phi người đặc biệt thân thiết mới miễn lễ tiết này. San Nương tự cảm thấy nàng và Thập tứ nương còn chưa thân đến mức ấy, nhưng người ta không đưa thiệp, mà trực tiếp đích thân đến luôn.

“Không ngờ muội muội sẽ đến.”

Trong Xuân Thâm Uyển, San Nương cầm chén trà trong khay trà Tam Hòa dâng lên, giương mắt nhanh chóng quét khuôn mặt khó nén đắc ý của Thập tứ nương, cười dịu dàng đưa chén trà tới trước mặt nàng ấy.

Thập tứ nương mỉm cười tiếp nhận chén trà, ngược mắt đánh giá Xuân Thâm Uyển, nói: “Chỗ ở của tỷ tỷ nhỏ quá.”

San Nương mỉm môi cười, “Để muội muội chê cười.” Lại nói, “Còn chưa thu dọn xong đâu.”

Nhìn vách tường trong phòng chính trống trơn, Thập tứ nương gật đầu cười nói, “Xem ra đúng thật, bên kia còn thiếu một bức họa lớn.” nói tiếp: “Sớm nghe Ngũ thúc am hiểu hội họa, tỷ tỷ chưa lại phòng chính này, là chờ Ngũ thúc trở về đúng không?”

Ngũ lão gia mặc dù am hiểu hội họa, nhưng không dễ dàng vẽ tranh cho người ta, dù bản thân Lão thái gia yêu cầu Ngũ lão gia, còn phải xem Ngũ lão gia có vui không đã.

San Nương lại mỉm môi cười, đáp: “Không phải chờ tranh của phụ thân đâu, ta có một thứ còn tốt hơn, đang ở bên ngoài trang hoàng ấy.”

“Là bảo bối gì thế?” Thập tứ nương cảm thấy hứng thú hỏi dò.

San Nương lại giả vờ thần bí đưa một ngón tay lên môi, “Bí mật!”

Thập tứ nương thăm khinh thường, môi hơi vênh lên một chút, lại nhìn San Nương nói: “Quên hỏi tỷ tỷ, sau khi tỷ trở về, bệnh có đỡ hơn chưa? Hẳn tốt hơn nhiều nhỉ? Ta nghe nói hôm qua tỷ tỷ còn đi dạo phố. Lão phu nhân cũng nghe nói rồi, còn cảm khái với bọn ta, nói trước khi tỷ bị bệnh nhất định là nhớ nhà quá, nên mới trở về lập tức khỏe ngay. Lão phu nhân còn nói, đã vậy, cho tỷ tỷ ở nhà thêm một thời gian nữa cơ.”

—— Đây cũng là mục đích hôm nay Thập tứ nương không mời mà đến.

San Nương khẽ híp mắt, thâm suy đoán lần này Thập tứ nương tới, rốt cuộc là bản thân muội ấy muốn xem trò cười của người ta, hay được lệnh của Lão phu nhân đến gõ nàng. Nét mặt nàng chẳng biểu lộ gì, chỉ ân cần mời trà bánh trên bàn, lại nói: “Đề Lão phu nhân nhớ thương. Nói cũng kỳ quái, sau khi về nhà quả nhiên tinh thần lập tức tốt hơn mấy phần, không biết có phải như Lão phu nhân nói không, do nhớ nhà ấy.”

Nói xong, nàng nhìn Thập tứ nương mỉm cười một cái, lại hỏi nàng ấy, “Gần đây các muội đang bận gì?”

Vì vậy Thập tứ nương dễ dàng bị nàng dẫn dắt suy nghĩ, mặt mày hớn hờ kể cho Hầu thập tam nghe quá trình chuẩn bị Xuân Thường Yên.

“Năm nay không giống năm ngoái, mọi khi chúng ta đều tìm niềm vui trên thuyền hoa, kế hoạch năm nay ngược lại, tổ chức tiệc bên sông Lạc Mai, dời tất cả gánh hát lên thuyền hoa...”

San Nương mỉm cười nghe, trong bụng lại thở than một trận. Chủ ý này là sau Xuân Thường Yên năm ngoái nàng cười đùa nói ra, nàng cho rằng năm nay không có nàng tham gia, Xuân Thường Yên này sẽ khác với trong trí nhớ, nhưng không ngờ Lão phu nhân lại nhớ kỹ chủ ý kia của nàng, còn bố trí như vậy... Xem ra, kiếp này có một số việc thay đổi, và có một số việc vẫn không thay đổi.

“...Không biết đến lúc đó tỷ có thể tham gia hay không.” Thập tứ mang theo ý dò xét nhìn nàng, “Hôm qua Lão phu nhân còn nói, bên hồ gió lớn, giờ tỷ mới tốt lên tí, nếu tuổi trẻ lại mắc bệnh nặng gì thì sẽ không tốt đâu.”

Uy hiếp!

San Nương mỉm môi cười. Đáng tiếc, nàng tránh còn không kịp với cái Xuân Thường Yên kia đấy!

Có lẽ nụ cười của San Nương quá quái dị, không khỏi khiến Thập tứ nương thu liễm tâm tư không phóng khoáng, vội nói: “Bất quá cũng chưa chắc, hiện giờ mới giữa tháng hai, Xuân Thường Yên phải tới tháng ba mới tổ chức. Tỷ tỷ gấp rút điều dưỡng thân thể, đến lúc đó chúng ta cùng tham gia nào nhiệt.”

San Nương cười hỏi: “Phải rồi, hôm nay không phải là ngày đi học sao? Sao muội lại đến đây?”

Thập tứ cười đáp: “Bởi vì Xuân Thường Yên, nên Lão phu nhân cố ý cho bọn muội nghỉ. Ngược lại là tỷ tỷ ấy, mau chóng khỏe lên nào, các tiền sinh ở học lý đều hỏi thăm tỷ tỷ đó.”

San Nương cười cười, không trả lời. Nàng đang đợi Ngũ lão gia trở về, thay nàng xử lý thủ tục tạm nghỉ học cơ. Có người Lâm gia và Viên Trường Khanh ở thư viện Mai Sơn, nàng sẽ không đi nữa.

Mà lúc này, nàng cho rằng Viên Trường Khanh một tháng sau mới đến thư viện Mai Sơn học, lại đang ở một gian khách trong thư viện, tiếp nhận tập tranh ảnh tư liệu về mọi người trong Hầu gia từ lão chương quỹ tiệp đồ gỗ.

Bạn đang đọc truyện *Phiên Toái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Cao lãnh hoa

Ngoại tồ phụ Trung Túc bá của Viên Trường Khanh tuy trong sách ghi chép về địa phương là quân nhân, nhưng được xưng là người đa mưu túc trí. Trung Túc bá có ba nam một nữ, trong đám con cháu chỉ có duy nhất một cháu ngoại là Viên Trường Khanh, tuổi còn nhỏ tâm tư đã cẩn trọng giống ông.

Lúc này Viên Trường Khanh tâm tư cẩn trọng đang ngồi sau thư án, cẩn thận xem xét bức gia phả nhà người ta.

Lão chương quỹ tiệm đồ gỗ ở một bên nhìn tộm hần một lúc, cuối cùng nhin không được tiến lên hỏi: “Không biết đại gia muốn gia phả Hầu thị để làm gì, có phải có việc gì cần báo cho lão bá gia biết không?”

Viên Trường Khanh khoát khoát tay, lời ít mà ý nhiều nói: “Không cần.”

Tuy nói ngoại tồ phụ nắm giữ binh lực một phương có năng lực che chở hần, nhưng lúc này triều cục phức tạp, người ngồi bên trên lại không phải một quân chủ tài đức sáng suốt. Huống chi trước đây bởi vì chuyện duy trì tước vị giữa hần và Tử thúc, mà ngoại tồ phụ và vị trong cung kia đã nháo loạn một trận, hiện thời đang bị nghi kỵ, trái lại không tiện làm mấy chuyện nhỏ nhặt này, ở thời khắc nhạy cảm như vậy, kêu một nhà ngoại phụ hần chống lại mấy người đó.

Thêm vào đây, hần không muốn để người khác thấy nhược điểm của bản thân, cho dù đó là người thân nhất. Dù gặp phải vấn đề khó khăn gì, hần thà rằng tự mình tìm cách giải quyết.

Hần cúi đầu nhìn bức hệ thống gia phả, lại không biết lão chương quỹ đang lén quan sát hần.

Thiếu niên trước mắt, cao cao gầy gầy, mặt mày lạnh lùng. Làn da trắng nõn, làm nổi bật đôi mắt đen láy càng lộ vẻ thâm trầm, khiến lão chương quỹ không khỏi nhớ tới biệt danh của vị thiếu gia này trong kinh thành: Cao lãnh hoa.

Bông hoa mọc trên đỉnh núi cao, chỉ có thể từ xa nhìn, không cách nào tiến lại gần. . .

“Hử?”

Đột nhiên, “Cao lãnh hoa” ngừng đầu, lông mày mũi kiếm thẳng tắp đen như mực chột nhướng lên.

Lão chương quỹ cả kinh, lúc này mới ý thức được, ông nhìn chằm chằm vị tiểu gia này trong thời gian quá lâu. Ông vội vàng che giấu khẽ ho một tiếng, khom người tiến lên, chỉ bức hệ thống gia phả trên bàn, khẽ lần lượt tình huống ở Hầu gia: “Nhân khẩu Hầu gia coi như thịnh vượng, cả đời lão hầu gia cuối cùng có bảy tám con trai, mà con trai trưởng chỉ có một cháu trai —— chính là Hầu lão thái gia bây giờ, người thế tử Hầu lão thái gia cưới là Mạnh thị. . .”

Ông dừng một chút, lặng lẽ nhìn Viên Trường Khanh. Trước mặt mọi người vị kìa nhà Viên Trường Khanh luôn thích đóng giả làm kẻ tổ mẫu hiền lành, cũng xuất thân từ Mạnh gia.

Ông dừng lại, khiến Viên Trường Khanh lại nhướng mày.

Vì vậy lão chương quỹ vội vàng cúi đầu nói tiếp: “Dưới gối Lão thái gia có bảy người con trai, tám người con gái, trong đó chỉ có Đại lão gia và Ngũ lão gia là con vợ cả, những người khác đều là con thứ. . .”

Viên Trường Khanh vừa chuyên tâm nghe lão chương quỹ giảng giải, vừa giống như vô tình thỉnh thoảng hỏi một vài chi tiết khiến lão chương quỹ cảm thấy kỳ quái. Nếu lão chương quỹ có bản lĩnh biết ít hiểu nhiều như Trung Túc bá thì chỉ sợ lúc này đã sớm chú ý, trọng điểm thiếu gia nhà mình đề ý không phải là đám nam nhân đỉnh môn lập hộ, mà là các cô nương đang đợi gả.

Tuy Viên Trường Khanh có thể trực tiếp hỏi thăm lão chương quỹ tin tức của các cô nương Hầu gia, nhưng hần không muốn để người khác khám phá tâm tư hần, càng không muốn người khác biết hôn sự của hần đang tràn ngập nguy cơ bị người ta tính kế.

Lão chương quỹ đi rồi, Viên Trường Khanh lại nhìn chằm chằm gia phả một lúc, vừa ở trong lòng yên lặng tiêu hóa những tin tức kia.

Nhân khẩu Hầu gia quả nhiên đông đảo, trong những cô nương chưa đính hôn, chưa ra ngũ phục[1] đã có hơn mười vị.

[1]Ý chỉ quan hệ thân thích chưa qua năm đời, còn phải để tang.

Trong rất nhiều cô nương chưa xuất giá này, lấy tuổi tác và thân phận sắp xếp thứ tự, lớn tuổi nhất là Thất cô nương thứ nữ[2] của chi trưởng đích xuất, trong tộc đứng hàng thứ bảy.

[2]Thứ này không phải con thiếp, mà là thứ bậc, con thứ hai.

Vị Thất cô nương này năm nay mười sáu tuổi, nghe đồn hình như đang nghị thân với nhà thứ phụ[3] . . .Đương nhiên, chỉ cần một ngày chưa đính hôn, thì hết thảy đều có khả năng.

[3]Thứ phụ: tương đương với phó tể tướng của các triều đại.

Dưới Thất cô nương là đích nữ của tam phòng chi thứ, Thập nhất cô nương.

Hiện tại Thập nhất cô nương mười lăm tuổi, tính tình đoan trang, đối nhân xử thế ôn hòa, là người ít nói.

Xuống một chút, chính là Thập tam nương – thứ nữ của Ngũ lão gia dòng trưởng.

Thập tam nương này năm nay mười bốn tuổi, thời gian qua nổi tiếng bên ngoài, nghe nói là hòn ngọc quý trên tay Lão thái quân, vô cùng được sủng ái. . .

Đột nhiên, trước mắt Viên Trường Khanh lóe lên một bóng dáng màu tím, cùng với khóe môi như ngầm ý cười kia.

Lúc này nếu trên thư án có đặt gương, thì Viên Trường Khanh sẽ kinh ngạc phát hiện, khóe môi hần đang theo hồi tưởng cong lên, nhếch thành một đường tương tự đường vòng cung.

Ý thức được mình thất thần, Viên Trường Khanh lắc đầu, lần nữa tập trung sự chú ý lên gia phả.

Dưới Hầu thập tam là Thập tứ cô nương, thứ nữ dưới gối Ngũ lão gia thứ xuất.

Vị Thập tứ cô nương này cùng tuổi với Thập tam, chỉ nhỏ hơn người kia vài tháng, là người hoạt bát sáng sủa, nghe nói cũng rất được Lão phu nhân sủng ái.

Những người khác, không phải tuổi không hợp thì là cô nương chi thứ, có lẽ hai vị Mạnh thị sẽ không cần nhắc.

Phía sau thư án, ngón tay để sau lưng của Viên Trường Khanh khẽ vân vê, lông mày mũi kiếm hơi nhíu lại. Suy tư một lúc, hần mới duỗi ngón tay ra, đầu ngón tay nhẹ nhàng vạch cái tên Hầu Phong lão gia Ngũ phòng đích xuất.

Trước đó lão chương quỹ từng cười nói: “Ngũ lão gia này xem như là người đặc biệt nhất Hầu gia, không có sở trường kinh doanh, cũng không thích xã giao, cả ngày chỉ trầm mê hội họa. Mọi người đều nói, nếu không phải lão phu nhân lên lút trợ cấp, thì nói không chừng Ngũ phòng sớm bị Ngũ lão gia lụn bại rồi.”

Trong các cô nương Hầu thị, thân phận địa vị tôn quý nhất dĩ nhiên là Thất cô nương đích xuất chi trưởng, chẳng qua, Lão thái quân trong nhà kia và Tứ thúc của hần sợ rằng cảm thấy hần ‘không xứng’ với vị đó. Cho nên, theo hần thấy, thực ra Ngũ lão gia nhân tân này và vị Thập tam cô nương trong nhà ông càng có khả năng rơi vào pháp nhãn của bọn họ.

Bất quá khiến người ta hơi tiếc nuối là, Hầu thập tam là thứ xuất, trong lòng kẻ tổ mẫu thích sãi diện đó tất nhiên vừa lòng, chỉ sợ người ngoài chỉ trích mà do dự không quyết nhĩ.

Còn Thập nhất cô nương là con vợ cả nhưng phụ thân của nàng là thứ xuất, e rằng Mạnh lão thái quân của Hầu phủ kia sẽ không vui.

Trong lòng Viên Trường Khanh lặng lẽ so sánh một lúc, chung quy vẫn cảm thấy Ngũ lão gia có khả năng trúng tuyển nhất.

Nghĩ tới Ngũ lão gia, trước mắt hần bỗng nhiên lại nhảy ra khỏi môi ngậm ý cười nọ.

Hầu thập tam ấy rõ ràng là một người nhỏ nhắn mềm mại yêu kiều, nhưng hành động cử chỉ lại phản nghịch thế, miệng nói một đằng, tay làm một nẻo...

Là một người trong ngoài bất nhất!

Mà rõ ràng cho định nghĩa không tốt về Hầu thập tam, song Viên Trường Khanh phát hiện, hần không có cách nào sinh lòng ác cảm với nàng...

... Thật ra, nếu hần bằng lòng, chỉ cần thêm chút âm hiệu, có lẽ Tứ thúc và Lão phu nhân sẽ rất tình nguyện biết thời biết thế —— Thậm chí hần có thể tưởng tượng được, “tổ mẫu” của hần sẽ vừa sủng ái vừa bắt buộc dĩ báo cho vị Mạnh quý phi trong cung, nói cháu đích tôn của bà ta chung tình với Hầu thập tam thế nào, khiến người làm trưởng bối như bà ta cũng hết cách với hần, có điều chỉ cần đứa nhỏ thích, dù thân phận đối phương hơi kém tí...v.v...

Ngón tay lần nữa xẹt qua tên Ngũ lão gia, khóe môi Viên Trường Khanh khẽ nhếch lên, không ý thức được, lại bắt chước vẻ mặt đặc trưng của người nào đó.

Ngay lúc này, gã sai vặt Cự Phong ở ngoài cửa bẩm: “Lâm nhị gia đến.”

Viên Trường Khanh từ trong trầm tư hoàn hồn, vừa cuộn bức gia phả trên thư án, vừa nói “Cho mời.”

Lúc Lâm Như Đình đi vào, thấy hần đứng sau thư án, liền cười nói: “Không quấy rầy người chứ?”

“Đâu có.” Viên Trường Khanh nói, bước qua dẫn Lâm Như Đình ngồi xuống chiếc bàn bên cạnh, lại hỏi: “Sao sư huynh đến đây? Lúc này không phải nên ở học lý sao?”

Lâm Như Đình cười nói: “Còn không phải vì người ư. Hôm qua lúc tổ phụ kiểm tra bài học, người đều đánh bại ta và Như Hiên, tổ phụ sinh lòng yêu tài, bảo ta tới hỏi người có chịu đến thư viện Mai Sơn đọc sách không?”

Lâm Như Đình là trưởng tử của Lâm Trọng Hải, là huynh trưởng Lâm Như Tri. Tuy nói phụ thân hần nhậm chức ở thư viện Hạnh Lâm kinh thành, nhưng từ nhỏ hần đã ở lại thư viện Mai Sơn đọc sách, thuận tiện giúp đại đường huynh và bá phụ, tổ phụ làm chút công việc hàng ngày của thư viện.

Cánh Phong, một gã sai vặt khác dâng trà lên. Viên Trường Khanh dừng một chút mới khẳng định nói: “Việc này sợ là ý của lão sư nhĩ.”

Lâm Như Đình từ chén trà nhường mày nhìn Viên Trường Khanh, để chén xuống thờ dài: “Đúng là ý của phụ thân. Tổ phụ cũng cảm thấy, mấy năm này người nên tách khỏi kinh thành tốt hơn. Ít nhất ở thư viện Mai Sơn, người có thể an tâm học tập.”

Sau khi hai người trao đổi ánh mắt, không khỏi yên lặng một lúc. Lâm Như Đình mười chín tuổi luôn một lòng muốn làm quan, huống chi những trò khôi hài trong triều đầu năm nay cũng không gạt ai.

Lại nói Mạnh quý phi nhiều năm độc sủng hậu cung, Tứ hoàng tử dần dần lớn lên kia lập tức có tâm tư khác, cộng thêm vị trên cao cố tình thiên vị, nên tình cảnh Đông cung gian nan, động một tí là phạm lỗi. Đầu năm, bởi vì chuyện Ngũ hoàng tử Chu Sùng đi học ở thư viện Hạnh Lâm hoàng gia, mà có người dâng tấu nói Ngũ hoàng tử đang thay thái tử chiêu binh mãi mã, thành lập cái gọi là ‘Thái tử đảng’. Người sáng suốt ai cũng biết, Ngũ hoàng tử mới mười bốn mười lăm tuổi, mấy người lui tới đều là mấy đứa trẻ mười mấy tuổi. Vì thế triều đình lại một phen hỗn chiến. Tuy cuối cùng nội các bác bỏ tấu chương đó, nhưng dựa vào việc vị trên cao ấy không khiến trách hay giáng chức, thì có thể biết chỉ sợ trong lòng vị ấy đang dao động.

Viên Trường Khanh thở dài một tiếng, nói với Lâm Như Đình: “E rằng mấy năm nay sư huynh cũng không nên xuất sư.”

“Đúng thế.” Lâm Như Đình thở dài một hơi, đưa tay vỗ vỗ vai hần, nói: “Cũng may chúng ta đều còn trẻ, còn nhiều thời gian, nhẫn nhịn tạm thời, cuối cùng sẽ có một ngày vén được mây mù.” Dừng một chút, lại nói: “Ý kia cũng vậy.”

Mặc dù giọng điệu Lâm Như Đình không rõ, nhưng trong lòng Viên Trường Khanh biết rõ, ‘vị kia’ Lâm Như Đình ám chỉ chính là Thái tử diện hạ hiện thời không thể không đóng cửa tự thủ.

Mà quả thực tiền đồ là một chuyện không vội, giờ hần mới mười sáu, luôn có một ngày mây tan trăng sáng. Chẳng qua chuyện cưới vợ e rằng không phải do bản thân hần làm chủ... Cũng may chỉ cưới một nữ nhân, chỉ cần cẩn thận một chút, chọn người hiểu chuyện, cưới thì cưới, coi như tìm một quân gia cho nội trạch đi...

Bồi Lâm Như Đình uống trà, Viên Trường Khanh trầm mặc hồi lâu.

Ngay lúc này, đột nhiên từ xa truyền đến một trận náo động, cẩn thận lắng nghe, đúng là giọng nói của Chu Sùng và Lâm Như Tri.

“Dựa vào cái gì!” Chu Sùng vừa đi vừa lớn tiếng la hét.

“Chỉ bằng từng người các người thất lễ!” Lâm Như Trĩ cũng không buông tha kêu.

Theo tiếng tranh chấp, không đợi gã sai vặt bấm báo, cánh cửa vốn nửa khép lại lập tức bị người ta đẩy mạnh ra. Đi phía trước nhất là Chu Sùng và Lâm Như Trĩ đang trừng mắt với nhau. Lâm Như Hiền vội về mặt bắt đầu đi đi sau lưng bọn họ.

“Sao thế?” Lâm Như Đình đi trước Viên Trường Khanh một bước hỏi.

Lâm Như Trĩ chỉ vội vã thì lễ với ca ca nàng một cái, rồi qua đó kéo ống tay áo Viên Trường Khanh, kéo hắn đến bên cạnh thư án, vừa rút một bái thiếp trống trong hộp bên cạnh, vỗ lên thư án một cái, vừa đẩy Viên Trường Khanh nói: “Sư huynh cũng phải viết!”

“Viết cái gì?”

“Thiếp xin lỗi!” Lâm Như Trĩ trừng đôi mắt hạnh, “Hôm qua chúng ta đều thất lễ, dù thế nào cũng phải nói xin lỗi Thập tam tỷ tỷ. Mau, viết đi!”

Tiểu cô nương không khách sáo nhét một cây bút lông vào tay Viên Trường Khanh.

Viên Trường Khanh nhướng mày, không hiểu ra sao cả nhìn Chu Sùng và Lâm Như Hiền.

Lâm Như Hiền tiến lên cười nói: “Chúng ta viết cũng được, muội gọi Viên lão đại viết làm gì? Hắn đâu lộ diện.”

Thật tế Viên Trường Khanh còn nhỏ hơn Lâm Như Hiền một tuổi, nhưng vì hắn một bụng thâm trầm mưu ma chước quỷ, nên dù Lâm Như Hiền lớn tuổi hơn hắn cũng không nhận được cam tâm tình nguyện theo đám Chu Sùng gọi hắn một tiếng ‘lão đại’.

Chu Sùng không phục nói: “Chuyện có bao nhiêu đâu! Còn viết thiếp đến cửa xin lỗi nữa chứ! Huống chi hôm qua nàng đâu bị tổn hại gì!”

“Ta mặc kệ,” Lâm Như Trĩ giậm chân nói, “Nàng là người bạn ta muốn kết giao, nhưng bị các người đắc tội, trừ phi từng người nghiêm túc nói xin lỗi cho ta, nếu không ta sẽ không có mặt mũi làm bạn với tỷ ấy!” Lại đây Viên Trường Khanh: “Viết đi!”

Viên Trường Khanh cúi đầu nhìn tấm thiếp trên bàn, ngẩng đầu nói: “Nhưng như Tam ca muội nói, ta không lộ diện, nếu để vị Thập tam cô nương kia biết ta ở trong bóng tối xem... Nói không chừng càng tức giận hơn.”

“VẬY...” Lâm Như Trĩ do dự một lúc.

Viên Trường Khanh lại nói: “Bất quá, rốt cuộc sự việc xảy ra trong tiệm của ta, ta sẽ lợi dụng danh nghĩa chương quỹ viết thiếp xin lỗi.” Hắn ngồi xuống nhắc bút lên viết thiếp, lại hỏi Lâm Như Trĩ, “Muội định đến thăm?”

“Đúng thế,” Lâm Như Trĩ nói, “Các huynh không viết, ta sẽ không có mặt mũi đi.” Nói xong, lại lấy ra một bái thiếp trống trong hộp, chét sống nhét cho Chu Sùng. “Nhìn đi, Viên sư huynh viết rồi, người có lý do gì không viết?”

Viên Trường Khanh viết xong, đặt bút xuống, nhìn Chu Sùng cười nói: “Không phải người muốn hỏi lại lịch bức tranh thêu kia sao? Ta nghĩ người ngoan ngoan viết đi. Tóm lại, hôm qua cũng do người lỗi mạng.”

“Nam tử hán đại trượng phu, xin lỗi một nữ nhân...” Chu Sùng quệt miệng, trong lòng vô cùng mất hứng. Nhưng nếu Viên lão đại đã lên tiếng mà hắn cũng muốn bức tranh thêu giống ‘Ngọc Tú’ đó, cuối cùng cầu nhau ngồi sau thư án viết thiếp xin lỗi.

Lâm Như Đình ở một bên liên tục cười híp mắt lắng nghe, đến lúc này mới hỏi: “Các người ai có thể nói cho ta biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Vì vậy Lâm Như Trĩ lập tức kể lại chuyện hôm qua một lần nữa. Nàng cố ý muốn thay San Nương che lấp nên không kể chuyện trong hèm nhỏ. Đó là đoạn Chu Sùng thích nhất, lúc này vội vàng viết qua loa cho xong bái thiếp, tiếp nối câu chuyện, bổ sung ‘Thập tam cô nương biến thân ký’ mà Lâm Như Trĩ không chịu kể.

Lâm Như Đình kinh ngạc, “Các người nói... thật sự là Hầu Thập tam nương?!”

Khác với Lâm Như Hiền mới trở về không lâu, Lâm Như Đình luôn đọc sách trong thư viện Mai Sơn, cho nên hắn rất quen thuộc Hầu San Nương hơn bất kỳ ai ngồi đây, nhưng cảm thấy Thập tam nương bọn họ miêu tả hoàn toàn khác với người trong trí nhớ hắn.

Đôi mắt Viên Trường Khanh thoáng lóe lên, nhưng cũng không tự đặt câu hỏi mà nhìn Lâm Như Trĩ.

Quả nhiên Lâm Như Trĩ như hắn mong muốn, bám chặt hỏi: “Nhị ca nói nhanh lên, Thập tam tỷ tỷ mà ca biết có bộ dáng như thế nào?”

Vì vậy, Lâm Như Đình bèn miêu tả cho mọi người nghe một Thập tam cô nương biết tiến lùi, biết nhìn ánh mắt, trước sau vô cùng tuân thủ lễ giáo, “Dù sao cũng không giống người các người kể, người như nàng sẽ không bao giờ làm chuyện mất thể thống không hợp lễ nghi như thế.” Hắn lắc đầu cười nói.

Viên Trường Khanh nghe xong, chưa phát giác ra ngón tay đặt sau lưng lại vãn về.

Nếu hắn thực sự không trốn thoát trong nhà tính kế, thì Thập tam cô nương là đối tượng thích hợp nhất — Một người biết tiến lùi, biết nhìn ánh mắt lại an phận thủ lễ, có lẽ hắn là người biết giới hạn đúng mực trong lòng hai bên, sẽ không khiến hắn hao phí tinh lực lo lắng. Chỉ tiếc Thập tam nương này ở sau lưng còn cất giấu một bộ mặt khác...

Mặc dù trông cũng không đáng ghét lắm, nhưng Viên Trường Khanh không thích việc ngoài ý muốn, cũng không thích việc ngoài ý muốn không có cách nào khống chế được, nên hắn nghĩ, có lẽ Thập nhất nương trầm tĩnh thận trọng thích hợp hơn.

Vì vậy, ngày đó lúc gần trưa, San Nương vốn lên kế hoạch kỹ càng xử lý việc nhà một chút, bỗng chốc nhận được một xấp bái thiếp xin lỗi. Ngoài ra còn có bái thiếp hẹn buổi chiều đến cửa thăm hỏi của Lâm đại cô nương, Lâm Như Trĩ.

Bạn đang đọc truyện *Phiền Toái* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 27: Mỗi mắt mong chờ

Vốn San Nương không muốn có bất kỳ liên quan nào với Lâm Như Trĩ, nhưng đồng thiếp xin lỗi này khiến nàng không dễ bày tư thái kiêu ngạo với người ta.

Nghĩ rằng bất quá tùy tiện xã giao một hai, chỉ cần nàng bày bộ dáng lười biếng ỉu xiu, có lẽ tiểu cô nương kia sẽ hiểu nàng không có lòng kết giao. Quyết định xong, San Nương cũng không đặc biệt quá mức để chuyện này trong lòng.

Ai ngờ nàng nghĩ vậy nhưng với điều kiện đối phương cũng phải là nhân tài ‘biết tiến lui, hiểu ánh mắt’ như nàng mới được. Song vị Lâm Như Trĩ, Lâm đại cô nương kia, mặc dù có tài danh giống nàng lại không có được... ừm, ánh mắt như nàng. Tiểu cô nương hết sức chân thành, dù thấy San Nương miễn cưỡng không thích phản ứng với người khác, nhưng nàng ấy chỉ nghĩ do lúc trước sư huynh và đường huynh nhà mình đắc tội người ta, nên nàng ấy không ngừng nhận lỗi với San Nương, ồn ào đến mức khiến San Nương nhịn không được đỡ trán, không biết làm sao.

“Trước đó, lúc cha ta hỏi ta muốn chuyển đến thư viện Mai Sơn để đọc sách không, ta còn nghĩ, ở nơi này ta không quen biết ai, bây giờ cuối cùng quen được tỷ tỷ, như thế quá tốt, có chuyển đến đây học ta cũng không sợ cô đơn rồi.” Lâm Như Trĩ cười nói.

Đột nhiên San Nương nhú mày, “Người muốn chuyển đến thư viện Mai Sơn?”

“Đúng.” Lâm Như Trĩ gật đầu, “Vốn ta không đồng ý, nhưng hôm nay nghe cha ta nói, Viên sư huynh cũng chuyển đến, cộng thêm có tỷ tỷ ở đó nữa, nên ta đồng ý.”

“Viên...” Sóng lưng San Nương cứng đờ, “Viên sư huynh?!”

“Ừm, là học trò của cha ta.” Lâm Như Trĩ hình như nghĩ đến điều gì, đột nhiên cười ha ha, nói: “Giống như tỷ đó, lúc Viên sư huynh của ta còn học ở thư viện Hạnh Lâm cũng đứng nhất mỗi năm. Chờ tỷ khỏi bệnh rồi, có thể luận bàn một hai với Viên sư huynh của ta. Bất quá Viên sư huynh rất lợi hại, cảm kỳ thi họa, mọi thứ đều tinh thông, cho dù cười ngạ bản cung cũng không thua ai.”

Nhìn vẻ mặt sùng bái của Lâm Như Trĩ, San Nương yên lặng cup mắt, khóe môi đột nhiên nhếch lên, cười nói: “Ta lại chắc chắn Viên sư huynh của người có một kỹ năng không bằng ta.”

“Cái nào?”

“Món nấu nướng.” San Nương nghiêng đầu cười nói, “Món nấu nướng của Viên sư huynh người nhất định không bằng ta.”

Ngoài việc học cảm kỳ thi họa, nữ sinh còn phải học nấu nướng, thêu thùa. Hai thứ này nam sinh không học.

Mất hạnh của Lâm Như Trĩ trọn tròn, nhếch miệng sững sờ một lúc, sau đó đột nhiên vỗ tay cười ha ha. Mặc dù cười đến mức không dịu dàng tao nhã như một tiểu thư khuê các, nhưng lại có một hương vị phong tình ngay thẳng sáng khoái, khiến San Nương thấy mà nhịn không được cũng khẽ cười theo.

“Lần sau ta sẽ lấy kỹ năng này so tài với Viên sư huynh!” Lâm Như Trĩ vỗ tay cười nói, “Mặc dù tài nấu nướng của ta không tốt lắm, nhưng chắc chắn giỏi hơn Viên sư huynh. May mà tỷ tỷ nghĩ ra ý này!”

Lại nói tiếp, “Khi nào tỷ tỷ quay lại học lý? Hôm nay rốt cuộc tỷ tỷ có chỗ nào không thoải mái? Không bằng nói cho ta nghe thử. Tổ phụ ta thường nói, không làm lương tướng thì làm lương y*, chỗ của ông cất rất nhiều phương thuốc mà bên ngoài không có, không chừng trong đó có đúng bệnh của tỷ tỷ.”

*Câu này do Phạm Trọng Yêm thời Bắc Tống nói. Hàm ý nếu không có cơ may làm quan mưu cầu phúc lợi cho dân, vậy thì làm một y sĩ tế thế cứu dân.

Tiểu cô nương trước mặt vẫn mặc trang phục mùa xuân. Chẳng qua sắc xanh mon mon đổi thành màu lam thắm thắm. Mặt mày sáng ngời, tính tình ngay thẳng, nếu không có những việc lộn xộn kia ngăn cản ở giữa, thì San Nương vô cùng nguyện ý kết giao với nàng ấy.

Nàng yên lặng thờ dài, lắc đầu cười nói: “Vốn cũng không có gì...” Dừng một chút, bỗng nhiên cười nghịch ngợm, nghiêng đầu nói: “Nói thật cho người biết, ta không có bệnh, chỉ lười đi học thôi.”

Lâm Như Trĩ ngẩn ngơ, mặt hạnh trọn to lần nữa, một lúc lâu sau mới líu lười: “Tỷ, ý tỷ tỷ là...”

“Trốn học.” San Nương nghiêm túc đáp.

Nàng chờ phản ứng của Lâm Như Trĩ

Mà phản ứng của Lâm Như Trĩ lại ngoài dự liệu của nàng. Đôi mắt to của đứa bé kia chớp một cái, như tên trộm quay đầu lại thoáng nhìn đám nha hoàn bà tử đi theo nàng ấy, tiến đến trước mặt San Nương, thấp giọng hỏi: “Sao tỷ tỷ làm được? Mau mau dạy ta đi. Mỗi lần ta giả bệnh trốn học đều bị cha mẹ phát hiện, chưa lần nào trốn thành công. Rốt cuộc tỷ tỷ làm thế nào? Mà ta thấy không ai hoài nghi tỷ tỷ giả bệnh hết, tỷ tỷ thật lợi hại!”

San Nương: “...”

Vất vả lắm mới đuổi được Lâm Như Trĩ luôn líu riu như chim sẻ, San Nương đứng trước cửa phòng khách, rũ mắt trầm tư.

Lâm Như Trĩ này không giống Thập tứ nương, đương nhiên nàng sẽ không mời nàng ấy đến viện nhỏ của mình, chỉ tiếp đãi trong phòng khách. Lúc này tiền khách rồi, nàng nhịn không được nghĩ tới tin tức Lâm Như Trĩ tiết lộ.

Thì ra, trước khi Viên Trường Khanh tham gia Thương Xuân Yến, hắn đã quyết định đến học tại thư viện Mai Sơn.

Lúc đó sao nàng lại nghĩ thế chứ? Cho rằng hắn vì nàng mới có ý chuyển đến học... khi đó nàng tự mình đa tình bao nhiêu...

Đáng tiếc, cuối cùng nàng vẫn là người gan thò, không dám hỏi lúc này Viên Trường Khanh đang ở đâu. Bất quá nghe được tin kia, sợ là hắn còn ở kinh thành...

Lâm Như Trĩ nói: “...Viên sư huynh cũng sắp chuyển đến nên ta đồng ý...”

Nghe ý này thì biết quả nhiên giao tình giữa hai người không tầm thường.

Chẳng qua vì sao Lâm Như Trĩ lại khác với kiếp trước, quyết định chuyển đến nữ học Mai Sơn học?

“Cô nương.”

Trước phòng khách, một hạ nhân đi ngang qua ân cần thì lễ với San Nương, sau đó mới xoay người đi ra.

San Nương ngẩng đầu, bỗng dừng hít sâu một hơi, vút tất cả những suy nghĩ ngổn ngang trong đầu qua một bên. Kiếp trước cũng được, kiếp này cũng được, Lâm Như Trĩ và Viên Trường Khanh có thể nào cũng được, đều không liên quan đến nàng. Trước mắt nàng còn có chuyện quan trọng cần làm.

“Ngũ Phúc”, nàng kêu, “Đi nói với Mã ma ma, sáng mai đầu giờ Thìn gọi tất cả quân sự trong nhà đến phòng khách này chờ ta, ta có lời muốn nói. Còn nữa, không được phép đến muộn.”

Hôm sau trời vừa sáng, hiem khi San Nương không ngủ nướng, đúng đầu giờ Thìn xuất hiện tại phòng khách.

Trong phòng khách, rõ ràng Mã ma ma cũng sợ bị San Nương làm mất mặt, nên từ sớm đã dẫn mọi người đứng ở đó.

San Nương ngồi trên ghế chủ tọa nhìn thẳng, sau đó môi hơi nhếch lên, khẽ cười nói: “Ta mới trở về vài ngày, cũng chưa biết rõ ai với ai, trước tiên mời từng người trong các vị báo danh tính và vị trí công tác.”

Có không ít người trong đám đó liếc mắt nhìn Mã ma ma.

Đầu tiên Mã ma ma trợn hai mắt ngựa nhìn San Nương một lúc, chỉ thấy San Nương cười híp mắt nhìn bà ta, trong lòng biết rõ vị này bất cứ lúc nào cũng sẽ đem bà ta ra lập uy, bèn tạm thời nhịn nuốt nhục, bước lên một bước, vừa mở miệng chột nghe San Nương cười nói: “Ma ma thì không cần.”

Mã ma ma lập tức cứng nhắc.

Chỉ nghe San Nương lại nói: “Vậy chúng ta bắt đầu từ Phương ma ma đi.”

Phương ma ma thông minh, gấp rút đứng ra, quỳ gối bẩm: “Nhà chồng nô tỳ họ Phương, hiện quản lý tặng lễ tới lui bên ngoài và điều phái nhân thủ khắp nơi.”

San Nương gật đầu cười: “Giờ thủ hạ của ma ma quản những việc gì? Mời ma ma giới thiệu từng người.”

Vì vậy Phương ma ma kêu các quân sự nhị đẳng dưới trướng bà ra giới thiệu lần lượt với San Nương.

San Nương cười với các quân sự kia: “Mời các vị nói kỹ càng một chút, mỗi vị được phân quản ở đâu, có bao nhiêu thủ hạ, phân mấy tổ...”

Sau Phương ma ma là Điền quản gia - quân sự ngoại viện, sau đó là Điền ma ma quản lý phòng bếp...

Các quân sự đều biết rõ câu tục ngữ ‘Quan mới nhậm chức đốt ba đồng lửa**’, dù là người ở thế hệ nào cũng không ai muốn lột bạc thang cho đại cô nương, ngược lại từng người đều cực kỳ thuận theo, không gây phiền toái gì cho San Nương.

**Ý chỉ quan viên mới lên chức thường dùng những biện pháp cải cách hay những chính sách mới.

Điền cổ: Thời Tam quốc, Gia Cát Lượng làm quân sư cho Lưu Bị, trong một thời gian ngắn, liên tục ba lần dùng hỏa công đánh Tào Tháo. Lần đầu hỏa thiêu sườn núi Bác Vọng làm mười vạn quân Tào của Hạ Hầu Đôn còn được vài người. Lần thứ hai ở Tân Dã dùng hỏa công, nước ngập diệt sạch mười vạn quân của Tào Nhân, Tào Hồng. Lần thứ ba hỏa thiêu Xích Bích trăm vạn quân Tào thảm bại, rốt cuộc chỉ còn 27 người theo Tào Tháo chạy thoát. Bấy giờ người ta gọi ba lần đốt lửa này là “Ba đồng lửa Gia Cát Lượng mới nhậm chức đốt lên”. Về sau thì biến thể thành “Quan mới nhậm chức đốt ba đồng lửa”

San Nương bày tỏ: Hải lòng

Nơi này nói, nơi kia Tam Hòa và Ngũ Phúc mỗi người cầm một bản danh sách đối chiếu. Chờ quân sự các nơi nói xong, hai người bèn đưa danh sách trong tay cho San Nương.

San Nương mở hai danh sách kia ra, cười nói: “Ta vốn là một kẻ lười, từ chỗ phu nhân nhận việc này là vì hiện nay trong nhà xác thực hơi loạn, loạn đến mức khiến ta cực kỳ không hải lòng. Thật ra phải nói rằng, ta cảm thấy trong nhà sẽ không có nhiều chuyện như vậy mới đúng, bất quá mọi người gần như đều giải quyết việc của mình cho có lệ, yêu cầu của ta cũng không cao, nhưng hết lần này đến lần khác...”

Nàng thờ dài một tiếng, khép hai bộ danh sách lại: “Các vị đều là người làm lâu năm trong nhà, hẳn phải biết rõ, từ trước đến nay trong nhà có sẵn một bộ quy định, chỗ nào nên dùng bao nhiêu người, người nào làm cái gì, tất cả đều có quy tắc rõ ràng. Nếu tất cả mọi người đều làm theo quy củ thì hẳn không còn loạn nữa. Nhưng ta thấy trong nhà có một số chỗ thừa người, có vài chỗ lại thiếu người? Chỗ thừa người, chỉ sợ khó tránh khỏi việc ít người nhiều. Chỗ thiếu người, nếu không làm trễ nải công việc, thì có thể thấy trước đó người nhiều hơn việc; Nếu làm trễ nải công việc, thì chỉ sợ sẽ trách đám quân sự các người không đề tâm, không kịp thời bổ sung nhân lực.”

Nàng giương mắt nhìn Mã ma ma, thấy bà ta cụp mắt không nói gì, bèn nhìn mọi người đang nín thở bên dưới, ngón tay mảnh khảnh khẽ điểm hai cái lên danh sách, cười nói: “Đại khái ta có thể đoán được trong lòng mọi người đang nghĩ gì. Nói thật với các vị, tuy ta mới tiếp nhận chuyện trong nhà, nhưng có lẽ các người đều từng nghe nói về ta. Ở Tây Viên nhiều năm, đi theo lão phu nhân chứng kiến không ít chuyện, không giống một số người các người cho rằng dễ lừa gạt.” —— Lúc này không mượn danh nghĩa lão phu nhân Tây Viên thì còn đợi đến lúc nào?

“Người vào phủ chúng ta, thứ nhất phải rành rẽ quy củ các nơi. Có lẽ các vị quân sự nhất định không quên mỗi phép tắc phải tuân theo. Đã thế, ta cho các vị ba ngày, xem lại điều lệ thật kỹ, chỉnh lại công tác của các thủ hạ, thấy chỗ nào không hợp quy củ thì mau chóng sửa lại. Trong vòng ba ngày này, tạm thời ta sẽ nhẫn nại, thấy chỗ không đúng cũng sẽ không xử phạt ai, nhưng ba ngày sau, ta hy vọng không còn nhìn thấy cảnh hai vị thiếu gia cùng trở về, một vị không ai hầu hạ, một vị thì người tới tập không đúng quy củ. Còn nữa, về sau ta không muốn thấy hạ nhân phạm phải chuyện ở sau lưng nói lung tung việc của chủ tử, có người gan to đến mức dám nhảy ra bao che. Trước đây cũng thôi nhưng ba ngày sau, ta sẽ dựa theo từng quy củ trong phủ nói chuyện với các vị. Nhưng nếu bên dưới có người phạm lỗi, thì ta cũng sẽ không trực tiếp tìm thủ phạm đó mà chỉ tìm đám quân sự các người. Bất kể ai phạm phải điều gì, trong mắt ta chỉ chứng tỏ một chuyện, chính là các người quản lý bất lực, không xứng chức. Nếu đã không thể đảm đương công việc, thì mời các vị quay về rèn luyện lại cho tốt, đỡ phải trễ nải công việc.”

“Đúng rồi, còn một chuyện nữa. Ta hy vọng ba ngày sau, các vị có thể chọn cho mình một phụ tá đạt tiêu chuẩn. Nếu các vị bị ta phát hiện không xứng chức thì ta sẽ mời phụ tá đảm đương việc của các vị. Không có đạo lý các người không đảm đương nổi thì chủ tử phải nhin, nhưng? Đương nhiên, nếu phụ tá cũng không thích hợp thì chứng tỏ không chỉ

bản thân người không đủ năng lực mà ánh mắt cũng kém. Người như vậy thực sự không đủ khả năng, thế thì mau chóng tìm việc khác phù hợp với khả năng của mình đi. Ta sẽ cho mọi người ba cơ hội, lần đầu làm không tốt cũng không bị gì, sửa lại là được. Lần thứ hai có thể tính là vô tình sai lầm, nhưng nếu có lần thứ ba, thì đó là dạy mãi không sửa. Đòi người ngán ngủ, ai cũng đừng lãng phí thời gian của ai. Các vị nghe rõ chưa?”

Nàng nhìn mọi người, cười dịu dàng nói tiếp: “Còn câu sau cùng, ta là người rất sợ phiền toái, vô cùng sợ phiền toái. Vì để sau này không có phiền toái nữa nên ta thà hiện tại phiền toái một chút. Do đó ta hy vọng, sẽ có người phạm lỗi để ta phiền toái một lần cuối cùng, cũng tránh về sau gặp phiền toái vụn vặt. Mượn lời Ngũ Phúc nhà chúng ta nói, đó chính là cực kỳ phiền toái.”

“Ta mới mất mong chờ.”

Thập Tam cô nương nhướn mày, cười cực kỳ dịu dàng hiền hòa.

Bạn đang đọc truyện *Phiền Toái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Thiện chí giúp người

Sau một trận mưa xuân, hàng cây xanh hai bên bờ sông Lạc Mai trông mượt mát hơn ba phần, hắt bóng xuống sông Lạc Mai như khối ngọc bích đang trôi lơ lửng.

Khối ngọc bích chập chờn xao động bởi một con thuyền buồm. Chỗ mũi thuyền có một văn sĩ mặc áo trắng đang đứng đón gió; nơi đuôi thuyền có một tiểu đồng tóc để chòm đang cong mông xem xét động tĩnh của bếp trà —— Trong mắt người đi đường, một màn này giống như một bức tranh thủy mặc xinh đẹp. Chỉ trừ...

Văn sĩ áo trắng kia đang ngửa đầu, vẻ mặt si ngốc nhìn chăm chăm một điểm đen nho nhỏ trên bầu trời.

Đúng lúc đó dưới bầu trời sáng trong, xanh ngắt bỗng vang lên một tiếng kêu dài, điểm đen nhỏ đang bay lượn đột nhiên quay lại, bay về phía sau chiếc thuyền.

Vị văn sĩ áo trắng hoàn toàn quên mình đang ở trên thuyền, nhin không được xoay người đuổi theo điểm đen kia, rốt cuộc suýt đụng trúng cột thuyền.

Cũng may một người hầu trung niên từ khoang thuyền kịp thời duỗi tay đỡ ông.

“Lão gia coi chừng!” Người hầu bắt đầu đi lắc đầu, rút tay rồi quay lại khoang thuyền.

Nhà dò thấy thế nhin không được quay đầu nhìn thoáng qua điểm đen kia, cười nói: “Là chim ưng đó. Đã vài năm không thấy chim ưng trong núi bay ra rồi.”

“Đây không phải là...” Văn sĩ vừa há mồm muốn trả lời, chợt nghe được cách đó không xa truyền đến một tiếng huýt sáo.

Theo tiếng huýt sáo, con ưng đã bay xa đột nhiên quay về, sau đó thu cánh lại, như mũi tên từ không trung lao thẳng xuống.

Văn sĩ giật mình vịn cột thuyền, nghiêng đầu nhìn về hướng huýt sáo.

Chỉ thấy trên bờ, chỗ cầu gỗ để phụ nhân dễ dàng giặt đồ có một thiếu niên đang ngẩng đầu nhìn con chim to đáp xuống.

Lúc con ưng đến gần, thiếu niên cười ha ha, ném cá nhỏ trong tay lên không trung. Chim to xoay người bắt được cá nhỏ, sau đó sà xuống một thân cây cách đó không xa, cúi đầu mổ ăn.

Văn sĩ áo trắng thấy vậy, đột nhiên dùng sức vỗ cột buồm, chỉ về phía thiếu niên kia không tiếng động ra hiệu với nhà dò.

Nhà dò này đi theo văn sĩ áo trắng gần nửa tháng nên hiểu ý, chuyển bánh lái, thuyền nhỏ đi về phía thiếu niên.

Mà văn sĩ trên thuyền quan sát con chim ưng trên cây không chớp mắt.

Chim ưng hình như còn chưa trưởng thành, lông vũ màu trắng xen lẫn vằn sọc, mặc dù hình thể không lớn nhưng đầu đầu cũng lộ ra khí thế hung hãn.

Văn sĩ chỉ lo nhìn ưng lại không chú ý thuyền bọn họ đã đến gần thiếu niên phóng ưng.

Thiếu niên phóng ưng cũng đang nhìn chim ưng, nghe thấy tiếng nước phía sau, quay đầu lại thì thấy một con thuyền đang lao về phía mình, nhất thời sợ đến mức lập tức kêu to: “Này, này, này!”

Văn sĩ mới thu hồi tầm mắt trên chim ưng nhỏ, nhìn thiếu niên trên bờ.

Lúc này ông mới chú ý, thiếu niên kia không phải là người luyện ưng, từ y phục tư lự màu tím sậm thâm thêu từng hạc duyên niên là nhìn ra được, đây là một vị công tử thế gia.

Thuyền vững vàng cách thiếu niên ba bước thì ngừng lại. Văn sĩ chấp tay cười nói với vị thiếu niên bị dọa sợ kia: “A, xin lỗi, xin lỗi,” sau đó chỉ con ưng trên ngọn cây hỏi: “Xin hỏi công tử, đây là Hải Đông Thanh sao?”

Thiếu niên kinh ngạc nhướn mày, quan sát văn sĩ từ trên xuống dưới, vừa ngược cảm vừa cao ngạo nói: “Người cũng biết nhìn hàng đấy.”

“Thế,“ Văn sĩ lập tức kích động, “Không biết công tử có chịu bỏ những thứ yếu thích không?”

Ái ngờ thiếu niên vừa nghe liền phát hỏa, hung dữ chống nạnh quát: “Người dám ngấp nghé Hải Đông Thanh của tiểu gia?”

Hắn vừa dứt lời chợt nghe một giọng nói hơi trong trẻo nhưng lạnh lùng vang lên sau lưng: “Ta không biết, ưng của ta khi nào lại thành của Ngũ gia.”

Thiếu niên đang chống nạnh cứng đờ, cười cười rút cổ một cái, ở sau lưng người tới nghe rằng nhếch miệng một hồi, rồi thông thả quay đầu lại, cười ngây ngô với người tới nói: “Hai ta không phải huynh đệ sao, của ta là của người, của người... hắc hắc, tất nhiên ta cũng có phần.”

“Phải không?”

Theo hai chữ ngắn ngủi này, dưới cây liễu rũ bên bờ sông, bên cạnh một con tuần mã màu đen chậm rãi xuất hiện một thiếu niên cao gầy.

Thiếu niên có làn da trắng nõn, mắt đen như mực. Màu da trắng ấy làm nổi bật cặp lông mày đen sẫm, khiến cho đôi mắt vốn sâu thẳm trông càng lộ vẻ trong trẻo lạnh lùng.

Mà sự cứng rắn trong ánh mắt thiếu niên, dường như là thiếu niên phóng ung còn trẻ tuổi, dù là văn sĩ áo trắng trên thuyền cũng nhận không được vô thức chấn động.

Thiếu niên cao gầy chậm rãi tiến lên, lẳng lặng nhìn thiếu niên y phục lộng lẫy. Sau đó đưa tay ra, cời bao tay da bảo vệ trên tay thiếu niên kia, rồi đeo vào tay trái của mình, kể đó xoay người hướng về phía con ung trên ngọn cây huyết sắc một cái.

Con ung nhỏ nghe tiếng kêu, cũng theo đó kêu một tiếng dài, chỉ trong chớp mắt liền vỗ cánh, vờn vờn đậu trên tay thiếu niên. Lúc này thiếu niên mới bước tới bờ sông.

Thiếu niên y phục lộng lẫy bị vớt lại gần bờ một trận, cho đến khi thiếu niên mang ung quay lại dưới cây liễu to, đặt con ung lên bệ ung trên yên ngựa, lại duỗi tay cời dây cương trên cây, thiếu niên y phục lộng lẫy mới hoàn hồn, nhanh chóng xoay người đuổi theo.

“Này, sư huynh, sư huynh, tha cho ta lần này đi, không phải do ta thấy A Khôi khó chịu sao? Huynh nhốt A Khôi cả ngày, A Khôi sẽ mất hứng.”

Thiếu niên cao gầy đột ngột dừng động tác cời dây cương, đứng đó suy nghĩ một lát, quay đầu lại nói: “Nói cũng đúng, không bằng đưa nó về chỗ ngoại tổ của ta, cũng tự tại hơn.”

“Hả? Á? Đùng mà!” Thiếu niên y phục lộng lẫy kêu thán thiết, “Coi như ta sai được chưa? Ta nhận lỗi với ngươi, ngươi đừng đưa A Khôi đi...”

Trong khi hai người thiếu niên ở nơi đó dây dưa không rõ, văn sĩ áo trắng đã sớm bảo nhà đồ neo lại, lại đỡ tay nhà đồ ấy xuống thuyền, vội vàng đuổi theo.

“Nhị vị công tử, xin chào.” Văn sĩ chấp tay với hai thiếu niên đang dây dưa không rõ.

Thiếu niên y phục lộng lẫy xoay đầu lại, thấy là văn sĩ áo trắng này, đầu tiên là nhủ thầm, đột nhiên con người đảo một cái, kéo thiếu niên cao gầy kia, chỉ vào văn sĩ nói: “Viên lão đại, ông ta muốn mua Hải Đông Thanh của ngươi đó!” Lại nói, “Ta chỉ thay ngươi thả ung một lúc thôi, ta cũng không gấp nghề bảo bối của ngươi, người gấp nghề bảo bối của ngươi là ông ta!”

Văn sĩ nhìn ngón tay thiếu niên chỉ vào chớp mũi mình cũng không giận, vươn tay đẩy ngón tay của thiếu niên ra, cười nói với chủ nhân của con ung: “Cũng không thể coi là gấp nghề. Ta chỉ muốn hỏi một chút, đây là Hải Đông Thanh đỉnh đỉnh đại danh ư?”

Thấy văn sĩ hào hoa phong nhã, lễ độ hỏi, thiếu niên cao gầy giãy khỏi tay thiếu niên y phục lộng lẫy, cũng đáp lễ với văn sĩ: “Đúng thế!”

“Con này vẫn chưa trưởng thành đúng không?” Văn sĩ nhìn con ung trên kệ, nhận không được bước lên một bước, lại bị thiếu niên y phục lộng lẫy cảnh giác bước ngang ngăn lại.

Văn sĩ cười ày náy, lui về sau một bước, nhưng hai mắt vẫn vững vàng dán trên người con ung, vừa làm động tác giống như cầm bút, nói: “Ta từng thấy Hải Đông Thanh trên bức họa của An tiên sinh, đây là lần đầu tiên thấy vật sống. Hóa ra Hải Đông Thanh có thần vận như vậy...”

Văn sĩ nói xong, ánh mắt nhìn con ung nhỏ dần dần ngưng đọng.

Ánh mắt si ngốc này khiến lòng thiếu niên y phục lộng lẫy nổi lên cảnh báo, lui về sau một bước, đến bên cạnh thiếu niên cao gầy, thấp giọng nói: “Lão đại, lão già này đầu óc có vấn đề thì phải?”

Mà kỳ thật, trông văn sĩ kia chỉ khoảng ba mươi tuổi, và lại mặt mày rất tuấn lãng.

Nhân phẩm, bản tính như thế khiến Viên Trường Khanh đột nhiên có loại cảm giác quen thuộc. Đôi mắt của hắn chợt lóe lên, sau đó làm như vô tình kêu một tiếng: “Ngũ gia!”

“Hả?”

Ngũ hoàng tử Chu Sùng với y phục lộng lẫy và Ngũ lão gia Hầu Phong đồng thời đáp một tiếng.

Hai người đáp xong, không hẹn mà kinh ngạc nhìn đối phương, sau đó cùng nhau xoay đầu nhìn Viên Trường Khanh vừa gọi họ.

Nét mặt Viên Trường Khanh đầy kinh ngạc, còn kinh ngạc đến mức quên luôn mình muốn nói gì.

Vì vậy Chu Sùng nghiêng đầu trông Ngũ lão gia, nói: “Hắn gọi ta, ông trả lời cái gì?!”

Ngũ lão gia ngẩn người, cười giải thích: “Hiểu lầm, hiểu lầm, ở nhà ta cũng đứng thứ năm.” Nói xong, lại cười cười, chấp tay với hai thiếu niên: “Mạo muội. Chỉ là ở phương Nam chúng ta rất ít khi nhìn thấy con ung như thế, nhị vị công tử tha lỗi.”

Suy nghĩ một chút, cuối cùng cảm thấy buông tay thì đáng tiếc lắm, Ngũ lão gia bèn dò xét hỏi thử: “Không biết con ung này...”

Chu Sùng không khách khí nói: “Đây là quả mà trường bối trong nhà tặng sư huynh ta, sao có thể bán cho ông? Huống chi đây là Hải Đông Thanh, là bảo bối có tiền cũng không mua được!”

“A,” Ngũ lão gia lễ phép hạ thấp người, “Quả nhiên là ta mạo muội.” Nói xong, ông lui về sau một bước, muốn xoay người rời đi.

Lúc này, chợt nghe thấy Viên lão đại hỏi: “Tiên sinh cũng yêu ung?”

Chu Sùng cực kỳ kinh ngạc, hắn không ngờ Viên Trường Khanh sẽ chủ động tiếp lời.

Ngay cả đuôi mắt Viên Trường Khanh cũng chưa từng cho hắn, chỉ mỉm cười nhìn Hầu Ngũ lão gia.

Ngũ lão gia cười nói: “Chẳng qua lúc này đang vẽ bức tranh ung, muốn đến gần quan sát chút thôi.”

Viên Trường Khanh thoáng trầm ngâm, nói: “Con ung này thật sự do trường bối trong nhà tặng, không thể nhường cho tiên sinh. Bất quá nếu tiên sinh chỉ vì về ung, thì ta có một biện pháp...”

“Hả?” Chu Sùng giật mình xoay đầu lại. Hắn biết Viên Trường Khanh, nhưng cho tới bây giờ đều không phải một người nhiệt tình!

Chỉ nghe Viên Trường Khanh lại nói: “Sắp tới ta sẽ đến học tại thư viện Mai Sơn, nếu như tiền sinh muốn xem ung, thì có thể đến thư viện Mai Sơn tìm ta. Ta tên là Viên Trường Khanh.”

Kỳ thật, không chỉ Chu Sùng giật mình, Ngũ lão gia cũng rất giật mình.

Năm nay, Ngũ lão gia Hầu Phong vừa vặn ba mươi lăm tuổi. Là một nam nhân ba mươi lăm tuổi, cho dù không làm việc đảng hoàng nhưng cuối cùng cũng là một nam tử có tâm trí thành thực. Huống chi ông có sở trường về. Những họa sĩ đều am hiểu quan sát. Mặt mày thiếu niên này trong trẻo nhưng lạnh lùng, khiến Ngũ lão gia cảm thấy, người này là một người lãnh đạm. Một thiếu niên có tâm tính như thế lại chủ động nhiệt tình bày tỏ... Mặc dù Ngũ lão gia không biểu hiện ra ngoài, nhưng trong lòng đã sớm hoài nghi.

“Chuyện này... thật sự quá mạo muội.” Ngũ lão gia cười từ chối, “Vốn cũng do lần đầu ta nhìn thấy Hải Đông Thanh mới nhất thời kích động dễ thất lễ, ngược lại khiến công tử nhọc lòng. Nếu công tử đến thư viện Mai Sơn học tập, trấn Mai Sơn này cũng không lớn bao nhiêu, có lẽ tương lai còn có duyên gặp mặt.” Nói xong, Ngũ lão gia chấp tay, xoay người đi ngay.

Sau lưng, Chu Sùng kinh ngạc sờ trán Viên Trường Khanh: “Người sao vậy? Bị bệnh à?”

Viên Trường Khanh đẩy tay hắn ra, giọng điệu ư ư không rõ nói: “Thiện chí giúp người thôi”, rồi thì lễ với Ngũ lão gia đã quay lại trên thuyền.

Do đó, trên thuyền và bên cạnh bờ sông, song phương cứ thế nho nhả lễ độ chào từ biệt lẫn nhau.

Bạn đang đọc truyện *Phiền Toái* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Lão gia trở về

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Lại nói Ngũ lão gia Hầu Phong, mặc dù đã là nam tử trưởng thành ba mươi lăm tuổi với tâm trí thành thực, nhưng vẫn luôn làm theo ý mình, hành động thoải mái mang phong cách nghệ sĩ (dĩ nhiên, đây là cách nói của sau này). Hôm đó sau khi rời nhà đi, ông nhất thời cao hứng, chỉ tùy tiện kêu một người ở ven đường báo tin về nhà, hôm nay trở về, ông cũng không thông báo với ai.

Cho nên, đợi đến lúc Ngũ lão gia dẫn Quế thúc và A Phúc tới trước cửa phủ, trong phủ cũng không ai biết lão gia đã về.

Nghiêm bá gác cổng đang hướng dẫn người gác cổng mới tới cầm một cây chổi trúc to quét sạch trước cổng, bỗng nghe có người ở sau lưng gọi:

"Nghiêm bá."

Nghiêm bá quay đầu lại, thấy là gã sai vặt A Phúc bên người lão gia kêu ông, nhất thời tròn tròn mắt. Lại ngẩng đầu, ông bèn nhìn thấy Ngũ lão gia và Quế thúc - đại tổng quản trong phủ sau lưng A Phúc.

Ngũ lão gia luôn luôn là người gấp gáp, nên không kịp đợi ông mở cổng, cứ thế mở cửa hông vào phủ.

Mà đại tổng quản Quế thúc bị lão gia cường bức dẫn ra ngoài thì về mặt bắt đắc dĩ đi theo sau lưng Ngũ lão gia.

Cho đến lúc này, Nghiêm bá mới kịp phản ứng, vội vàng đá người gác cổng mới tới một cước, ý bảo hán vào trong báo tin, còn ông thì đuổi theo thỉnh an lão gia, lại dẫn đầu đưa đám người lão gia tới đại sảnh, sau đó quay lại trông cổng.

Quế thúc thấy vậy nhin không được quay đầu nhìn Nghiêm lão đầu, nhưng cũng không nhiều lời.

Trong đại sảnh, sớm có bà tử quản lý nơi này đón lão gia từ tay Nghiêm bá, rồi dẫn lão gia vòng qua phòng khách vào cổng trong.

Tại cổng trong, Điền quân sự tạm thay thế chức trách của Quế thúc mặc dù nhận được tin tức vội vàng, nhưng vẫn đuổi kịp lão gia đến cửa viện. Mà đám nha hoàn, sai vặt trong viện lão gia thì đã đứng đó chờ đợi từ lâu.

Ngũ lão gia bị mọi người vây quanh, mới ở phòng chính ngồi xuống lập tức có nha hoàn kịp thời dâng trà nóng và khăn nóng.v.v... lại có nha hoàn ân cần tiến lên giúp lão gia cởi xiêm y bên ngoài, đổi sang xiêm y ở nhà...

Thấy mọi người làm việc như nước chảy mây trôi, Quế thúc nhin không được giương mắt nhìn Điền Đạiđang cung kính đứng bên cửa.

Thường ngày lão gia trở về, từ Nghiêm bá gác cổng đến bà tử quản tiền sảnh, rồi tới đám nha hoàn sai vặt các nơi trong nhà, từng người lúc nào cũng vội vã trước sau bày tỏ sự trung thành, đáng vẻ như hậnkhông thể tự tay giúp lão gia xoa lưng bóp vai vậy. Cảnh tượng này tuy trông rất thân thiết nào nhiệt, nhưng khó tránh khỏi khiến người ta phiền lòng. Nếu gặp lúc Ngũ lão gia không vui, thì cang thiên hạ đại loạn.

Hôm nay cách làm việc của người ở khắp nơi vừa vặn rất giống quy tắc trong phủ đã nhiều năm khôngđược gặp. So với sự hỗn loạn lúc trước, Quế Thúc bỗng nhiên cảm thấy trong phủ đặt ra nhiều quy định phức tạp thế, hình như không phải không có đạo lý.

Chẳng qua, quy tắc trong nhà đã không có ai coi trọng từ lâu, hôm nay không biết người nào lại mang ra nhĩ. Có lẽ không thể nào là Mã ma ma được, bản thân bà tử đó không phải là người thích tuân thủ phép tắc.

Cho nên Quế thúc mới nhìn Điền quân sự.

“không tời,” thấy lão gia được hầu hạ thoải mái, Quế thúc bèn tới bên cạnh cửa, cười híp mắt vỗ vai Điền Đại, khen ngợi hắn: “Xem ra mấy ngày này quả nhiên vất vả cho người.”

Điền Đại chỉ cười khò. Mấy ngày này đúng là vất vả cho hân, và cũng vất vả cho mọi người trong phủ.

Con người luôn như thế, một khi một dây cung lỏng lẻo, nếu muốn căng ra lần nữa, thì thật không dễ dàng. Đại cô nương quả thực không phải người dễ lừa gạt, đối với các điều lệ quy củ trong nhà còn quen thuộc hơn bọn họ cả ngày làm công việc cụ thể. Chỗ nào hơi phạm nội quy, nhà hoàn bên người còn nương sẽ đứng ra, đọc thuộc lầu lầu từng điều lệ đó, còn chế giễu ngay trước mặt người ta.

Mà cô nương nói được làm được, thấy hạ nhân quét tước sạch sẽ, nàng chỉ cười híp mắt nói với người quét tước ấy “Vất vả rồi”, cũng không chỉ trích câu nào, nhưng xoay đầu lại kêu Mã ma ma tới, bảo bà ta nhìn xem chỗ nào không đúng. Vì vậy, Mã ma ma tự thấy bị mất mặt lập tức xoay đầu mắng quản sự quản việc quét tước một trận. Quản sự quản việc quét tước ấy bị mất mặt lại xoay đầu mắng bà từ quản chỗ đó... Chờ mắng đến người làm không tốt cụ thể, không chừng người nọ còn đang đắc chí lúc này mình lười biếng mà cô nương không nói năng ta, còn nói năng ta ‘vất vả rồi’ nữa...

Con người dù sao cũng thích thể diện. Hôm nay những người bị đại cô nương làm mất mặt, cũng không phải không thu liễm một hai. Do đó, chưa tới mười ngày, khắp nơi trong phủ rốt cuộc đều căng dây cung. Mặc dù hôm nay không còn ai dám nói lời thị phi gì về chủ tử nữa, song ngoại hiệu ‘hồ ly’ của đại cô nương vẫn lặng lẽ lan truyền.

Mà lúc này, Hầu San Nương ‘hồ ly’ còn chưa biết cha nàng đã trở về. Nàng đang ở tiểu viện của mình vừa lòng thoải ý thưởng thức ba món đồ mà tiệm đồ gỗ đưa tới.

Bình phong miêu thú đã được đặt trong gian phòng sinh hoạt hàng ngày ở lầu hai; Bức tranh trúc mực cũng được đặt trên đại thư án; Lúc này nàng đang ngắm người ta treo Lạc Thần đồ tao nhã lên vách tường phòng chính.

“Thế nào?”

Ngũ Phúc đỡ Lạc Thần đồ, xoay đầu hỏi San Nương.

San Nương còn chưa trả lời, Tam Hòa đã nói: “Bên trái cao hơn chút nữa đi.”

Bà từ giúp treo tranh vội vàng nâng lên tí. San Nương cười nói: “Sai rồi, bên đó của người là bên phải.”

Bà từ cười gượng, mau chóng hạ góc độ xuống.

Trong lúc mọi người đang bận rộn, một tiểu nha hoàn chạy vào bẩm: “Lão gia trở về rồi ạ.”

Lý nhũ mẫu nghe xong, vội vàng kéo San Nương lên lầu, “Mau, mau, lão gia đã trở về, cô nương nhanh chóng sửa soạn đi, rồi đi thỉnh an. Nơi này giao cho bọn Ngũ Phúc là được.”

San Nương buồn cười giã khỏi nhũ mẫu, cúi đầu nhìn lại bản thân, “Ta như vậy cũng được mà.” Nói xong nàng báo Lục An một tiếng, bèn bước ra ngoài.

Nhũ mẫu nóng nảy, ngăn nàng lại: “Đó là lão gia! Dù sao cô nương cũng phải thay xiêm y mới trang trọng.”

Ngũ Phúc đang đứng trên ghế không khỏi làm mặt quỷ với San Nương.

San Nương cười cười, đột nhiên khẽ nói bên tai nhũ mẫu: “Ta sợ ta đổi xiêm y, Mã di nương sẽ đoạt tiên cơ trước.”

Nhũ mẫu ngẩn ngơ, “ôi trời” một tiếng lập tức đẩy San Nương đi, nói: “Cô nương thế này được rồi, mau lên, đừng chậm trễ làm người ta xoi mói.”

San Nương mỉm cười với Ngũ Phúc và Tam Hòa đang

nhường mày, vẫy tay kêu tiểu Lục An ngáy ngô qua, mới xoay người ra khỏi Xuân Thâm Uyển.

Tiểu nha hoàn tới báo tin đang làm việc ở cổng trong, không đợi cô nương hỏi đã cơ trí bẩm: “Lão gia mới vào cửa, lúc này hẳn vào viện của ngài rồi.”

Ngược lại San Vương không có hỏi phu nhân có ra đón lão gia hay không, bởi vì nàng nhận thấy viện của phu nhân vẫn một mảnh yên bình, nên nàng đoán vị kia không qua đó.

Nàng là người của hai kiếp, nàng cũng từng là thê tử của người nào đó, nên nàng nhìn không được lại nhường mày -- người cha kia của nàng rốt cuộc có bao nhiêu hung tàn, mới dọa người nhất gan như Ngũ phu nhân ngay cả biểu hiện ngoài mặt cũng không dám?

Mà khi San Vương tiến vào viện lão gia, xa xa nhìn thấy Ngũ lão gia từ trong chính đi ra, bỗng nàng chớp mắt một cái

Mặc dù chỉ mới hai tháng không gặp -- Vào đêm ba mươi hợp mặt chúc tết nàng từng tiến lên dập đầu với người cha ruột này, cũng tự tay nhận bao lì xì mừng tuổi của cha đưa -- Song dường như nàng chưa từng nhìn kỹ Ngũ lão gia. Hôm nay vừa nhìn như thể mới phát hiện, thì ra nàng, đại ca nàng, còn có đệ đệ béo của nàng, tất cả đều có dáng dấp giống Ngũ lão gia, hai hàng lông mày hơi nhạt, đôi mắt lá liễu nhỏ dài. Điểm duy nhất khác biệt chính là khuôn mặt mỗi người có chút thay đổi thôi.

Nhìn Ngũ lão gia, không biết vì sao đột nhiên San Vương nhớ tới tình cảnh cuối cùng nàng gặp cha của kiếp trước.

Khi đó, Ngũ lão gia ở trong phòng lão phu nhân đang ngắm một bức họa trên tường, song từ đầu đến cuối cũng không thèm nhìn nàng một cái.

“Mãi thất phu sao biết hôn sự này ta không đồng

Nói thật cho con biết, hôn sự này là không đúng ý. Nhưng lão phu nhân nói con cam tâm tình nguyện. Đã thế, con tự làm chủ đi. Chẳng qua, sau này khóc lóc cũng được cười cũng được, chung quy không liên quan tới người khác, con cũng đừng trở về khóc lóc kể lể, con đường này là do con lựa chọn.”

San Nương vẫn không hiểu vì sao Ngũ lão gia phản đối hôn sự đó, song, Ngũ lão gia và Lão phu nhân luôn luôn đối nghịch nhau, nếu lão phu nhân đồng ý cái gì thì Ngũ lão gia sẽ phản đối cái đó, cho nên lúc đó San Nương không hề nghĩ nhiều, còn rất cao hứng xuất giá...

Thấy Ngũ lão gia từ phòng chính bước ra, San Nương cũng không bước lên bậc thềm, chỉ ở dưới bậc thềm quỳ gối thi lễ, gọi một tiếng: “Lão gia.”

Tiếng ‘lão gia’ này khiến Ngũ lão gia đang định đến thư phòng lập tức dừng bước.

Ngũ lão gia ngăn người nhìn nàng, dường như nhất thời không nhận ra nàng. Một lúc lâu, ông mới chỉ vào nàng, còn có chút do dự và nghi ngờ hỏi San Nương: “Sao con... con ở đây?”

“Con gái trở về rồi ạ.” San Nương đứng dậy, cười khanh khách trả lời.

“Trở về?” Ngũ lão gia vẫn nghe không hiểu. Dừng một chút mới chột nói: “À, đúng rồi, mới nghe nói. Vậy khi nào con quay lại?”

“Chắc không quay lại đâu.” San Nương cười nói.

Đôi mày cũng không rậm kia của Ngũ lão gia chột nhú lại, đôi mắt lá liễu nhỏ hẹp khế híp, ánh mắt tràn đầy hoài nghi giống như lần trước nhìn Viên Trường Khanh, quan sát San Nương từ trên xuống dưới. Thấy nụ cười trên mặt của nàng không giống như miễn cưỡng, bèn nói: “Con... đừng nói bị đuổi ra ngoài nhé?”

San Vương hơi nhướng mày, cười nói: “Con gái không rõ đã làm sai chuyện để bị đuổi ra ngoài.

Nhưng gần đây chỉ hơi lười nhác, đại phu nói, sợ là thời tiết không đúng. Lão phu nhân cảm thấy Tây Viên không dưỡng bệnh tốt, nên để con trở về nghỉ ngơi.” Nàng đưa tay sờ mặt, vừa cười vừa nói: “Con cũng cảm thấy ở nhà dưỡng bệnh tốt hơn.”

Ngũ lão gia nghiêng đầu nhìn con gái, giống như đang gặp vấn đề khó khăn -- cũng đúng thôi.

Trong trí nhớ của Ngũ lão gia, đứa con gái này của mình rất được chân truyền của mẫu thân ông, bất kể là tâm cơ hay thủ đoạn, thật sự giống như đúc mẫu thân ông. Mà ngay từ lúc còn nhỏ, sau khi bởi vì ở các mặt đều không thể đứng đầu như mẫu thân mong muốn, không chỉ lão phu nhân buông tha ông, mà ông cũng buông tha việc làm mẫu thân vui vẻ. Hôm nay ông nhìn đứa con gái có phong cách hành sự càng ngày càng giống lão phu nhân, cả người lập tức không được tự nhiên.

Có điều, khiến ông nghi ngờ là, hôm giao thừa gặp con gái, ông còn thấy con gái càng lúc càng giống lão phu nhân, hôm nay gặp mặt, lại khiến ông cảm thấy, đứa con gái này vẫn giống ông nhiều hơn... Tóm lại, hình như có chỗ nào đó thay đổi.

Chẳng qua, vốn đã chuẩn bị tâm lý có thêm một ‘Mạnh thị’, thì hôm nay đột nhiên vui vẻ dịu dàng đứng trong viện ông, bày dáng vẻ không thêm để ý thông báo cho ông biết, nàng không quay lại Tây Viên nữa...

Ngũ lão gia luôn có chút đa nghi nhìn không được hoang mang một trận -- Đứa con gái này, không trúng tà chứ? Chẳng phải nàng luôn theo đuổi mục tiêu trở thành ‘Người trên người’ sao?

Nhưng Ngũ lão gia đã sớm biết, trên đời này không ai quản được ai, người có thể quản

được cũng chỉ có bản thân mình thôi. Do đó, Ngũ lão gia chỉ hoang mang trong chốc lát cũng không có ý định tìm câu trả lời, ông phát phát tay, lẩm bẩm một câu: “Tùy con.” Sau đó tiến vào thư phòng của mình.

San Vương quý gói cung tiễn Ngũ lão gia vào thư phòng, sau đó đứng giữa viện nhìn một gã sai vặt đang đẩy cửa sổ thư phòng ra, lại cách cửa sổ nhìn thấy Quê thúc thân bí kia đang bày giấy mài mực giúp Ngũ lão gia, nàng nhìn không được nhượng mày lần nữa.

Vốn tưởng rằng sở thích của Ngũ lão gia và Ngũ phu nhân đều do người ta phóng đại, nhưng hôm nay tận mắt nhìn thấy, nàng mới biết rằng, quả nhiên ‘không có lửa thì sao có khói’.

San Vương mỉm môi cười cười, trong nháy mắt xoay đầu bỗng nhiên nhìn thấy màn trúc treo ngay phòng chính kia hơi rung nhẹ.

Bên dưới màn trúc, thoáng qua sắc hồng xinh đẹp – – chính là màu sắc yêu thích nhất của Mã di nương.

Vì vậy, khóe miệng hơi trũng xuống của San Vương không khỏi sâu hơn một tí.

Quả nhiên, Mã di nhiên tới trước tiên. Có điều, xem ra không phải chưa cáo trạng mà là tổ cáo rồi, nhưng Ngũ lão gia và Ngũ phu nhân đều giống nhau, cảm thấy việc này không liên quan tới mình.

Rất tốt. San Vương nghĩ. Có một phụ thân như vậy, thật ra cũng bớt lo.

cungquanghang.com

cungquanghang.com

ci

nang.com

cungquanghang.com

cungquanghar

cungquanghang.com

cungquanghang.com

Bạn đang đọc truyện *Phiền Toái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Năm tháng yên bình

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Sau một khoảng thời gian, San Nương cảm thấy cuộc sống của nàng có thể dùng bốn chữ để khái quát, đó chính là: Năm tháng yên bình.

Hạ nhân trong phủ trải qua một trận hù dọa của nàng, hôm nay mỗi người đều rất ngoan ngoãn, có lỗi gì cũng không dám phạm trước mặt nàng.

Bên Ngũ phu nhân chỉ hận không thể để toàn thể giới quên đi sự tồn tại của bà mới tốt; Bên Ngũ lão gia thì nghe nói gần đây ông đang say mê luyện cách vẽ mồi, cũng hận không thể bế quan tu luyện, ông còn ra lệnh không ai được phép tới quấy rầy ông; Đại gia Hầu Thụy cả ngày bận bịu đi học, tan học rồi thì bận cướp địa bàn đánh nhau, ngày tháng trải qua cũng khá là tẻ nhạt; Còn Tiểu bàn tử Hầu Quyết, nên nhớ trẻ con không hề thủ dai, gần đây lại thân thiết với đám lão Cửu, lão Thập và Thập tứ từng cướp đoạt mình, chỉ ngoại trừ lúc nhìn thấy San Nương, đáng vẻ như chó con bị đá mộng —— nét mặt vừa muốn lấy lòng vừa sợ bị đòn, ánh mắt như chim non khát vọng mong chờ ‘Mặc dù tỷ ngược ta ngàn vạn lần, nhưng ta vẫn yêu thích tỷ như ban đầu’.

Đương nhiên, San Nương chỉ làm như không nhìn thấy.

Cuộc sống bây giờ của nàng quả thật chính là ‘năm tháng yên bình’, mỗi ngày đều ăn ngon ngủ ngon, lúc rảnh rỗi thừa dịp sắc xuân thì trồng hoa cỏ, giày vò tiểu viện của nàng, trang trí tiểu Tú lâu, đúng là tiêu dao tự tại tại mà cả hai kiếp cũng chưa từng cảm nhận được.

Nếu Lâm Như Trĩ có thể quên nàng đi, không dăm ba ngày chạy tới lấy lòng nàng thì càng tốt.

San Nương thấy Lâm Như Trĩ mặc xiêm y mùa xuân màu hoa hải đường, không khỏi nghĩ tới câu nói ‘hào nữ sợ triền lang’. Tiểu cô nương này mặc dù không phải là nam tử, nhưng

công phu đây đưa cực kỳ lợi hại, tính tình nàng lại hoạt bát hào sảng, làm San Nương muốn lạnh lùng với nàng cũng không quyết tâm nổi.

Vì vậy, Lâm Như Trĩ không cần mặt mũi kia từng bước chen ép sự phòng bị của San Nương dành cho nàng, khuếch trương cảnh giác tồn tại của nàng trong lòng San Nương. Chờ đến khi San Nương để ý, chỗ nàng tiếp đãi Lâm Như Trĩ đã dời từ phòng khách công trong tới Bát Phong các trong hậu hoa viên rồi. Lúc này vì nói về việc trồng hoa cỏ, tiểu cô nương này lại dây dưa, chỉ nói muốn xem kệ để chậu hoa San Nương từng nói tới. San Nương không nhịn được suýt mòi tiểu cô nương thực ra không có chút thân thuộc với mình đi Xuân Thâm Uyên của nàng rồi...

Quả nhiên hảo nữ sợ triển lang —— nữ lang càng đáng sợ hơn!

“không phải nói muội muốn chuyển đến nữ học Mai Sơn sao? Vì sao không thấy muội đi học?” San Nương vội vàng nói sang chuyện khác.

“A, nói tới việc này, suýt nữa thì quên nói với tỷ tỷ.” Tiểu cô nương đột nhiên rướn nửa người qua bàn trà, nhìn San Nương cười nói: “Ta đã nói với người nhà rồi, đầu tháng sau mới vào học. Tỷ tỷ nghỉ bệnh là nghỉ đến cuối tháng này đúng không? Đến lúc đó vừa vặn hai ta cùng nhau đi học.”

San Nương dừng một chút, mượn việc nâng chung trà lên, uống một hớp trà tránh ánh mắt của tiểu cô nương, sau đó mới từ bên trên chung trà nhìn nàng cười nói: “thật ra ta đang định xin nghỉ học đây.”

Lâm Như Trĩ ngẩn ngơ.

“Ồ? Hà? A?! Nghỉ học?! Tỷ tỷ muốn nghỉ học? Vì sao?!”

“Thân thể ta không tốt...”

“Bớt nói đi! rõ ràng tỷ tỷ giả bệnh mà!” Tiểu cô nương nóng nảy, bỗng dưng nhảy dựng lên, “Tỷ tỷ không được như vậy! Ta vì tỷ mới cố ý chuyển đến học tại nữ học Mai Sơn, không có đạo lý ta tới đây học rồi, mà tỷ tỷ lại nghỉ học được! Nếu tỷ tỷ thật sự muốn nghỉ học, thì ta... ta... ta sẽ đi tố cáo tỷ tỷ!”

San Nương nhìn bộ dạng vội vàng giậm chân của Lâm Như Trĩ, nhìn không được lấy tay đỡ trán, lòng hối hận vô cùng. Lúc đó sao nhất thời nàng nổi hứng thú xấu xa, rốt cuộc đi nói cho đứa nhỏ này biết nàng đang giả bệnh trốn học nhỉ?

“Ta mặc kệ,” tiểu cô nương nhào tới nắm cánh tay San Nương, “Tóm lại, tỷ tỷ không được trốn học! Nếu không ta sẽ mách phụ thân tỷ biết.”

Phụ thân nàng?! Sau khi trở về, số lần Ngũ lão gia nói chuyện với nàng còn chưa tới năm ngón tay. Thậm chí nàng hoài nghi, nếu nàng mặc xiêm y của hạ nhân, nói không chừng Ngũ lão gia cũng không nhận ra.

“Được, muội đi nói đi.”

San Nương cười, giỡn khỏi tay Lâm Như Trĩ. Lâm Như Trĩ này không biết dờ hoi cái gì, động một tý lại thích quần người. Song mặc dù thấy San Nương tươi cười, nhưng nàng không thích gần gũi với người khác. Về phần tiếp xúc tay chân, nàng càng có sự mất tự nhiên và phòng bị theo bản năng.

“Hà?!” Tiểu cô nương lại ngẩn ngơ, sững sờ nhìn San Nương cười như không cười, đột nhiên ánh mắt mang theo sự hâm mộ: “Phụ thân tỷ biết tỷ trốn học cũng không mắng tỷ ư? Phụ thân tỷ cũng chiều tỷ thật, chẳng bù cho phụ thân ta...”

nói đến đây, Lâm Như Trĩ bĩu môi, cánh tay lại quần lấy San Nương, “Ta mặc kệ, vì tỷ, ta mới đồng ý chuyển tới nữ học Mai Sơn. Đáng lẽ ở kinh thành chỉ có mỗi phụ thân trông chừng ta, muốn trốn học đâu khó rồi. Hôm nay chuyển tới đây, có bá phụ, tổ phụ và tổ mẫu trông chừng ta, ta càng không thể thực hiện được! Vì tỷ, ta hi sinh nhiều thế, tỷ lại nói với ta tỷ không muốn đi học. Ta không chịu ta không chịu đâu!”

Tiểu cô nương quần lấy San Nương làm San Nương dờ khóc dờ cười. Kiếp trước hai người con của nàng cũng chưa từng làm nũng với nàng.

một tiểu nha đầu ngây thơ vậy lại quần quít đến mức lòng nàng bủn rủn. Kiếp trước, nàng rất tin ‘mẹ hiền làm con hư’, cho dù có lúc mềm lòng, nàng cũng buộc mình cứng rắn. Mà ở trước mặt đứa nhỏ này, chỉ là con của người khác, nên đầu nàng cũng chiều dạy hư cũng không phải của nhà nàng...

Do đó, bản thân San Nương không tự ý thức được, nụ cười của nàng cũng chiều cỡ nào, vừa giỡn khỏi tay Lâm Như Trĩ vừa cười nói: “Được rồi, được rồi, chuyện này nói sau. Nhìn muội kia, quần quýt đến mức xiêm y ta cũng nhăn nhúm.”

Lâm Như Trĩ ngẩng đầu nhìn San Nương, tuy thấy San Nương cười nhưng trong mắt vẫn kiên quyết như trước, lúc này Lâm Như Trĩ mới biết Thập tam tỷ tỷ của nàng quyết không thay đổi chủ ý, nhìn không được thất vọng, nói: “Ta nói này, không biết sao nhìn thấy tỷ, ta lại đặc biệt thân thiết như thế, giờ ta mới biết, thì ra tỷ tỷ rất giống Viên sư

San Nương kinh ngạc.

Lâm Như Trĩ bĩu môi: “Viên sư huynh của ta cũng như vậy, trong lòng quyết định rồi, dù ai nói cũng không thay đổi.” Nàng dừng một chút, cực kỳ đáng thương nhìn San Nương: “Tỷ tỷ không thể vì ta thay đổi chủ ý ư? Ta vì tỷ tỷ hy sinh bản thân mà.”

San Nương nháy mắt mấy cái, đột nhiên thở dài, ngay cả chính nàng cũng không nghĩ tới, đáp: “Chỉ không đi nữ học thôi, muội vẫn có thể đến tìm ta mà? Ta đâu có nói không muốn kết giao

bằng hữu với muối.”

Thấy ánh mắt tiểu cô nương lần nữa sáng lấp lánh, San Nương lại yên lặng thở dài.

Kiếp trước, Viên Trường Khanh có giống nàng bây giờ không, bị sự thẳng thắn nhiệt tình của tiểu cô nương này mê hoặc, cho nên một người luôn trong treo lạnh lùng như hắc cử lạnh lẽ, ẩn nhẫn trong lòng nhưng vẫn kiên trì thích muối ấy cả đời?

Mà đúng như lời nói vô tâm của Lâm Như Tri, thật ra về bản chất, nàng rất giống Viên Trường Khanh, đều có thói quen ẩn mình trong bóng tối. Cũng bởi vì vậy, tiểu cô nương sáng chói trước mắt này mới có sức hấp dẫn to lớn với người như bọn họ...

“Đúng rồi,” Lâm Như Tri lại hoạt bát nói: “Hôm kia tổ mẫu nhà ta nhận được thiệp mời tham dự Xuân Thường Yên của nhà tỷ. Tổ mẫu hỏi ta có đi không, ta nghĩ tỷ nhất định sẽ đi nên ta đồng ý rồi. Nghe nói Xuân Thường Yên nhà tỷ rất nổi tiếng, tỷ tỷ hãy nói cho ta biết Xuân Thường Yên này có quy củ gì? Tránh đến lúc đó cái gì ta cũng không biết, làm người ta chê cười.”

San Nương ngẩn ra. Việc này lại hoàn toàn khác với kiếp trước. Mặc dù hàng năm trong nhà đều gửi thiệp đến Lâm gia, nhưng Lâm gia rất ít khi có người tới. Ít nhất trong ấn tượng của nàng, Xuân Thường Yên năm đó Lâm gia chẳng ai đến cả.

Cho nên, chủ khách năm nay là Viên gia Trung Nghi công phủ của kinh thành.

Viên Trường Khanh kia...

Nghĩ tới Xuân Thường Yên càng ngày càng gần, lòng San Nương liền bực bội, nàng cười nói: “Thật ra cũng không có quy củ đặc biệt gì, chỉ

ăn uống vui đùa cười nói thôi.” Dừng một chút
nàng mỉm cười nói: “Có điều năm nay chắc tỷ
sẽ không đi, tỷ còn ‘bệnh’ mà.”

Do đó, tiểu cô nương Lâm Như Tri hết sức bất
mãn bêu môi oán trách San Vương đang giả bệnh:
“Thập tam tỷ tỷ thực sự không thú vị gì
cả.”

* * *

Coi như bồi tội, khi San Vương đích thân tiễn Lâm
Như Tri ra tận cửa, nàng xoay người lại chợt
thấy bóng dáng như mẫu nàng biến mất bên cửa
hồng viện hạ nhân.

Nàng nhất thời tò mò, hơn nữa cũng muốn xem thử
viện mới đổi của đám người như mẫu, nàng bèn
đi theo.

Ài ngờ như mẫu không trở về phòng của mình, mà
vội vã tới cửa sau, bỗng lách người vào ngôi
nhà sát cửa sau.

Gian nhà sát cửa sau sớm không có một người
đứng đợi ở đấy.

Đó là một hán tử trung niên gầy còm như quỷ bị
lao. Hán tử đó thấy như mẫu lại đây, bèn kéo
người đến nơi hẻo lánh nói nhỏ.

Lúc San Vương đi qua, chỉ thấy như mẫu đang lặc
đầu, vẻ mặt khổ sở nói: “Tiền đưa hết trong
nhà rồi, trên người ta cũng chẳng có bao nhiêu.”

“Người muốn chết sao?” Hán tử kia vùng quỳ
lên.

Như mẫu bị hấn dọa lui về sau một bước, lại
cẩn thận nhìn xung quanh, bà thấp giọng khẩn cầu:
“Nhỏ tiếng một chút, nếu bị người ta nghe
được sẽ thành trò cười.”

Chỉ một câu nói của hán tử kia đã khiến như mẫu

Chỉ một câu như vậy lập tức chọc giận gã nan tử kia. Hán tử dùng sức đẩy nhũ mẫu, lớn tiếng hét: “Người sợ người ta chê cười, nhưng ta không sợ! Một kẻ muốn chết còn dám chê ta nói chuyện to tiếng! Ta thấy ba ngày không đánh người, nên ngứa da rồi nhỉ, hẳn quên mất mình là ai...”

“Ồ? Vậy người nói xem bà là ai?”

Đột nhiên ngoài cửa truyền đến một giọng nói mềm mại dịu dàng.

Hán tử cả kinh, vội vàng thu tay ngẩng đầu lên.

Chỉ thấy ngay cửa có một tiểu cô nương duyên dáng yêu kiều.

Tiểu cô nương chỉ chừng mười ba mười bốn tuổi, chiều cao còn thấp bé hơn bạn cùng lứa. Gương mặt nhỏ nhắn lớn cỡ bàn tay, đôi mắt cong cong thành hai vầng trăng non, trông hoàn toàn vô hại, chỗ khoe miệng khe vênh lên ngậm ý cười, vừa nhìn liền biết đây là người rất tốt tính.

Lý ma ma ngẩn ngơ, sau khi kịp phản ứng, vội vàng tiến lên khom người chào, run rẩy nói: “Cô nương.”

Hán tử nghe xong không khỏi chớp mắt, cũng chẳng biết nổi lên tâm tư gì. Dừng một chút, hắn đột nhiên đẩy Lý ma ma ra, cười nói với San Nương: “Thì ra là đại tiểu thư...”

‘Đại tiểu thư’ đột nhiên lùi về sau một bước, cầm khăn che mũi một cách ghét bỏ, đầu cũng không xoay lại hỏi nhũ mẫu của nàng: “Ai vậy?”

Lý ma ma thấp thòm nói: “Đây, đây là... trượng phu của lão nô...”

Hán tử nhìn nốt tiến lên một bước. còn chưa

kịp mở miệng đã thấy tiểu nha đầu bỗng chặn ngang, vung khăn tay về phía chóp mũi gã, hét to: “Thối!”

Hán tử sợ hết hồn, đành ngượng ngùng lui trở về.

Nhũ mẫu cũng xấu hổ một trận.

San Nương lấy ánh mắt soi mói quan sát gã hán tử từ trên xuống dưới, lúc này mới lên tiếng:

“Nhũ mẫu đã là người trong phủ ta thì chính là người của ta, cho dù người là ‘trượng phu’ của bà, chỉ sợ cũng không có quyền tự tiện giết bà.”

Hán tử kia rụt cổ một cái, nhưng gã ngậm hung hăng trừng nhũ mẫu.

Nhũ mẫu cả kinh, vội vàng thi lễ với San Nương, gương cười: “Hắn, hắn là kẻ thô lỗ, cô nương, cô nương thứ lỗi...”

Nói xong, lại nhún gối với San Nương, vội vàng đi đến bên người gã hán tử, đưa lưng về phía San Nương, nhét một cái hà bao vào tay gã hán tử kia, thấp giọng khẩn cầu: “Chỉ có nhiều đây thôi, đi nhanh đi.”

Gã hán tử bóp bóp hà bao, bất mãn lẫn uy hiếp trừng nhũ mẫu, lại hèn mọn khom lưng với Thập tam cô nương, sau đó cất hà bao kia vào lòng, xoay người rời đi.

Bên này, San Nương nhìn bóng lưng người nọ nhìn không được nheo mắt lại, trong lòng khó chịu hồi lâu.

Kiếp trước, nàng cũng chưa từng gặp ‘trượng phu’ của nhũ mẫu, nhưng nàng biết rõ gã này không phải hạng người lương thiện gì. Nàng vốn muốn ra vẻ hù dọa người kia một chút, không ngờ nhũ mẫu chung quy vẫn là nhũ mẫu, rốt cuộc không đợi nàng phát uy đã vội vàng đuổi người nọ

đi, còn làm theo người nọ muốn, lấy tiền đuổi người...

San Nương xoay đầu lại, nhìn Lý ma ma đang dè dặt nhìn mình, nàng yên lặng nuốt một ngụm máu trở về, ngón tay lần nữa day day thái dương.

Nàng thực sự không biết làm sao thay đổi 'truyền thống mỹ đức' của nhũ mẫu đây.

cungquanghang.com

huynh của ta.”

Bạn đang đọc truyện *Phiền Toái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Mời phụ huynh

Mặc dù San Nương ăn nói khéo léo nhưng lại không giỏi việc khuyên giải người khác, thấy nhũ mẫu cầu khẩn nhìn nàng, nét mặt hy vọng nàng mau quên màn vừa nãy đi, nàng không khỏi thở dài, thật sự không đành lòng tổn thương lòng tự tôn của nhũ mẫu, đành phải nuốt những lời muốn nói xuống.

Nàng vừa mới quay người, đột nhiên hít một hơi. Chỉ thấy ở góc tường phía sau, Quế Thúc, người hầu của cha nàng, đang chấp tay sau lưng cười híp mắt đứng đó, cũng không biết đã nhìn coi bao lâu.

San Nương không nhận được nháy mắt một cái.

Ở Ngũ phòng, Quế Thúc này là một sự tồn tại thần bí. Lúc mới về nàng từng nghe Phuong ma ma đề cập người này, nhưng Phuong ma ma cũng nói không rõ ràng, chỉ nói Quế Thúc thường xuyên ra ngoài với cha nàng, mặc dù trên người không đeo lệnh bài tổng quản, nhưng cũng không chịu trách nhiệm sự vụ cụ thể trong phủ... Khi đó, nàng còn tưởng cái danh ‘tổng quản’ là do Ngũ lão gia cấp cho vị người hầu này, việc người ta phụ trách đại khái là bồi Ngũ lão gia hồ nháo...

Quế Thúc trông lớn hơn Ngũ lão gia vài tuổi, có cặp lông mày nhỏ kết hợp với đôi mắt ti hí, khi ông thể hiện biểu cảm nào đó nhìn giống như một con chuột tinh già, đôi mắt sáng cực kỳ khiến San Nương không nhận được hoài nghi, đôi mắt kia có thể tự phát quang vào buổi tối không.

Bất gặp San Nương nhìn sang, Quế Thúc cung kính hành lễ với vị đại cô nương này, sau đó ngẩng đầu híp mắt nhìn nàng, không mở miệng nói chuyện.

San Nương cũng không nói chuyện, trầm mặc trà lẽ, rồi dẫn người về viện nhỏ của nàng.

Ngũ Phúc vừa đi vừa hiếu kỳ nhìn lại, hình như nghĩ đến chuyện gì vui, đi nhanh vài bước đuổi theo San Nương, ở bên tai nàng cười nói: “cô nương có biết tên của Quế thúc là gì không?”

“Chỉ biết họ Quế.” San Nương đáp.

Ngũ Phúc cười ha ha: “Tên ông là Quế Thúc. Họ ‘Quế’, tên ‘Thúc’. Ha ha, cô nương cảm thấy buồn cười không?”

Tam Hòa bỗng nhiên nói: “Quế lão quản lý Đông viện của Lão thái gia cũng họ ‘Quế’, Quế Bá, là ca ca ruột của ông. Hai huynh đệ chênh nhau tròn hai mươi tuổi đấy.”

Cả nhà Tam Hòa đều là lão bộc của Hầu phủ, quan hệ bạn cũ thân thích rắc rối phức tạp giữa nô bộc, hỏi nàng chắc chắn không sai.

Lần đầu tiên San Nương nghe nói chuyện này, nàng xoay đầu nhìn Quế Thúc, vừa vận giao mắt với Quế Thúc.

Hai người nháy mắt một cái, lập tức không quay đầu lại, từng người rời khỏi.

“Lúc chúng ta kiểm tra danh sách, đã gặp toàn bộ quân sự trong nhà vậy mà không nghe nói Quế Thúc này quản việc gì...” Nhìn bóng lưng Quế Thúc, Ngũ Phúc to nhỏ thăm thẳm với Tam Hòa.

San Nương lại khẽ mỉm môi.

Có thể do kiếp trước bị Viên Trường Khanh ảnh hưởng, bây giờ San Nương vô cùng chú trọng việc thu thập tin tức, cho nên Ngũ Phúc luôn cười toe toét không biết rõ nhưng San Nương lại biết Quế Thúc này sấm vai gì trong phủ.

Đúng như Tam Hòa nói, Quế Thúc do lão thái gia cấp làm người hầu cho Ngũ lão gia khi ông còn nhỏ. Nếu nói hiện thời tột của quý phủ Ngũ lão gia chia ra phe lão gia và phe phu nhân, thì Quế Thúc này có thể xem như tự thành một phe. Thân là người hầu của lão gia, quan hệ giữa ông và lão gia đương nhiên khác biệt, mà quan hệ giữa ông với phu nhân cũng rất tốt. Sau khi San Nương ngầm điều tra một phen mới phát hiện, thì ra Quế Thúc trông như chơi bời lêu lổng mới là lão đại ngầm của tột cả phủ. Ngay cả Mã ma ma luôn điều võ dương oai muốn làm việc gì, nếu không được Quế Thúc gật đầu, thì bà ta rất khó thành công.

Do đó lúc nhìn thấy ánh sáng lóe sáng như chuột của Quế Thúc, San Nương luôn cảm thấy Ngũ phòng có chủ nhân không quản mọi chuyện, lại có thể chống đỡ tới bây giờ không sụp đổ, có lẽ không thể thiếu công lao của vị Quế Thúc như chuột tinh này.

Rất không may là, trước đây lúc San Nương phát ngôn truốn sừa chữa người phạm lỗi, thì ‘người phạm lỗi’ đầu tiên lại là một người cháu của Quế Thúc —— người cháu ấy còn lớn hơn thúc thúc gần mười tuổi.

Vì vậy, khi gặp nhau tại Đông viện, Quế Thúc nghiêng đầu nhìn San Nương với ánh mắt nghiền ngẫm, có phần đánh giá.

Làm chủ mẫu quân gia nhiều năm thế, San Nương sớm nhìn quen ánh mắt khiếm tốn của nhóm nô bộc, còn ánh mắt không kiêu không nịnh như Quế Thúc rất ít khi được nhìn thấy trong nhóm người hầu. Đương nhiên, cũng không phải chưa thấy qua, mấy người hầu nhà quan của Viên Trường Khanh, kể cả Viêm Phong sau này cưới Ngũ Phúc, lúc nhìn nàng đều có ánh ánh mắt như vậy, mang theo sự đánh giá...

Rất may San Nương vốn không muốn tranh quyền đoạt lợi với ai, chỉ cần Quế Thúc không đến quấy rầy sự thanh tịnh của nàng, nàng sẽ coi như trong nhà không có nhân vật thần bí này.

Chẳng qua, thế sự vô thường, Quế Thúc không quấy rầy sự thanh tịnh của nàng thì cũng có những việc khác tới quấy rầy nàng. Huống chi, đúng như trước đây Ngũ phu nhân nói, nhóm nô bộc có giỏi đến đâu nhưng có một số trường hợp chỉ có thể chủ từ ra mặt.

Mà hai vị lớn nhất trong nhà kia, lại toàn là bình dầu có đổ cũng không chịu vuron tay.

..*

Kiếp trước tuy đã quen làm người đứng đầu, nhưng cuộc đời này San Nương thế sẽ không nhúng tay vào bất kỳ việc gì của người khác, nhìn gã sai vặt của ca ca nàng run rẩy quỳ trước mặt, nàng nhận không được đỡ trán.

“Vì sao tìm ta?”

Nàng buồn bực. Học lý mời phụ huynh, đáng ra phải thông báo cho lão gia, phu nhân chứ? Chỉ vì sợ không dám đi kinh động lão gia, phu nhân, cái gọi là huynh trưởng như cha, trưởng tỷ như mẹ, nhưng chưa nghe qua gọi muội muội đi giả mạo phụ huynh quản chuyện của ca ca!

Gã sai vội tên Nam Sơn kia run lấy bảy nói: “Học... học lý nói. nếu... nếu trong phủ không có ai đến lãnh... lãnh đại gia về, thì sáng mai đại gia không được phép đến học lý nữa...”

Nếu là lúc trước, học lý không cho đi thì không đi nữa, nhưng hôm nay quy củ trong nhà được chấp hành nghiêm chỉnh, nếu đại gia không đi học thì mấy hèo kia sẽ rơi trên người mấy người hầu nhỏ nhoi bọn họ! Mong đại gia không đau nhưng bọn họ đau thấu trời đất!

“Chuyện kiểu này, không phải nên thông báo cho lão gia và phu nhân sao?”

Nam Sơn ngẩng đầu, đáng thương nhìn San Nương: “...”

Được rồi. San Nương vuốt trán. Sợ là đại ca chưa đánh chết người, hai vị đang bế quan tu luyện kia chắc chắn không lộ diện... Thậm chí cho dù đánh chết, chỉ cần người chết không phải đại ca thì nói không chừng hai vị kia cũng chẳng lộ diện...

San Nương thờ dài một tiếng, vẫn gầy gù hỏi: “Trong phủ không phải có Quế đại tổng quản ư? Nghenói trước đây mấy chuyện như vậy đều do ông ấy ra mặt.”

Do đó Nam Sơn quay đầu nhìn ngoài cửa Xuân Thâm Uyển.

Đến lúc này, con chuột tinh Quế Thúc mới thung thình từ ngoài cửa vào Xuân Thâm Uyển, đứng giữa đình viện lát gạch bông, thì lễ với San Nương đang ngồi trong đại sảnh, cười nói: “Cô nương nói đúng. Nhưng tiểu nhân cuối cùng chỉ là người làm, dù sao cũng phải có một vị chủ tử trong nhà ra mặt mới đúng. Nếu cô nương không muốn, cũng chỉ có thể kêu nhị gia đi.”

Buồn cười! Gọi một tên nhóc bảy tuổi đi bảo vệ huynh trưởng của hắn? Tiên sinh ở học lý chắc tức điên mất!

San Nương nhìn Quế Thúc bên dưới khẽ híp mắt, rất muốn cảm thử gì đó đập đầu con chuột tinh này, xem xem rốt cuộc ông đang có ý đồ gì.

Vị kia cười...bi ời vậy, nàng không đoán được dự định của ông.

San Nương thờ dài đứng dậy nói: “Chúng ta đi, nhưng Quế Thúc, ngươi phải ra mặt nói. Dù sao ta còn ‘bệnh’ đó.”

Tóm lại, thời gian qua đi gần một tháng, San Nương vốn thể không tới gần thư viện Mai Sơn nữa, lại đến cửa thư viện Mai Sơn.

Nhìn cánh cổng điêu khắc đá nguy nga và bốn chữ to ‘Thư viện Mai Sơn’ bằng thể chữ thượng cổ trên cổng, đột nhiên San Nương phát hiện hình như sau khi sống lại, nàng nhiều lần lặp lời thể rồi phá vỡ lời thể...

thật đáng buồn.

Mà càng đáng buồn hơn là, giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, vốn nàng đã hạ quyết tâm dù gặp tiên sinh, nàng chỉ làm bộ như pho tượng Bồ Tát có tâm không miệng, hoàn toàn để Quế Thúc đối phó với tiên sinh và phụ huynh học trò bị đánh, nàng chỉ cần đảm đương vai trò ngọn núi là đủ. Ai ngờ mới vào cửa, nàng nhìn thấy ánh mắt của ca ca Hầu Thụy nhìn sang —— nét mặt che giấu sự bất an, còn cổ tình già vờ cao ngạo không ai bì nổi.

Chợt, trong lòng San Nương cảm thấy khó chịu...

Bên cạnh Hầu Thụy là ba đứa trẻ sung mặt sung mũi.

Nhóm phụ huynh mấy đứa trẻ kia hình như đang đợi Ngũ lão gia, nhưng chờ mãi chỉ thấy quản gia của quý phủ và một tiểu cô nương non nót trông không dùng được. Mấy vị phụ huynh lập tức nổi giận, lúc này một phụ nhân béo nhẩy ra, chỉ vào Quế Thúc mắng to. Về phần những lời như ‘có nuôi không dạy’, San Nương và ca ca của nàng không hện mà cùng liếc mắt nhìn nhau —— không có ý mới lắm. Toàn bộ trấn Mai Sơn ai không biết Ngũ lão gia toàn nuôi thả với con cái, có nuôi không dạy là sự thật, đích xác không cần thiết lấy ra mắng chửi người!

San Nương nhìn Quế Thúc, cũng chỉ thấy ông đứng đó chấp tay thờ dài xin lỗi, ngay cả câu cãi lại cũng không có khiến nàng bắt mắt nheo mắt lại.

Trong các phụ huynh của ba thiếu niên bị đánh, giọng phụ nhân béo ấy cao vút nhất, lúc này ngón tay bà ta gần như chọc vào trán Quế Thúc.

“Ban ngày ban mặt, dám đánh nhau trong thư viện, tương lai không biết có trở thành kẻ hung ác phóng hỏa giết người không! Lão gia, phu nhân nhà ngươi lại mặc kệ đại gia nhà ngươi, ta thấy sớm muộn gì hẳn cũng ăn com tù thôi!”

Phụ nhân béo mắng nửa ngày, có lẽ cảm thấy mắng một tổng quản cũng phí lời, chủ nhà ra mặt lại làm một tiểu cô nương mềm mại yếu ớt không dùng được, vì vậy bà ta nghiêng đầu nhìn tiên sinh sau thư án, tức giận nói: “một con sâu làm rầu nồi canh suốt ngày gây chuyện thị phi như thế,” bà chỉ Hầu Thụy, “Vì sao thư viện còn giữ lại? không mau khai trừ đi! Bọn ta đưa con đến thư viện đọc sách, không phải đến để bị đánh!”

Sắc mặt tiên sinh ngồi sau thư án vô cùng khó coi. Ông giương mắt nhìn bốn thiếu niên đánh nhau, chỉ thấy ba người kia đều ngoan ngoãn cúi đầu, chỉ có Hầu Thụy là hất cằm, bộ dáng duy ngã độc tôn, khiến người ta tức không có chỗ phát tiết.

Cho nên tiên sinh trầm giọng quát: “Hầu Thụy, ngươi còn gì để nói?”

Hầu Thụy vịn cổ một cái, cũng không nhìn tiên sinh mà đứng đó xoay cổ vịn vai, chỉ kém chút điểm mũi chân như bọn lưu manh ngoài đường.

Tiên sinh nhìn thấy tức giận không thôi. Nghiêng đầu nhìn quản gia Ngũ lão gia phất tới và tiểu cô nương trốn ngay cửa, vừa nhìn đã biết là bị kéo đi cho đủ số, đối lập với ba người kia đều có đầy đủ phụ mẫu đến, tiên sinh càng buồn bực, trầm mặt nói: “Ngươi đã không nói, thì bước lên xin lỗi ba đồng môn bị ngươi đánh đi, sau đó chúng ta lại...”

“Đợi chút!” Đột nhiên, trong phòng vang lên một giọng nói yếu ớt mềm mại.

Tiên sinh ngẩn ra, ngẩng đầu nhìn xung quanh một lúc lâu mới ý thức được, người mở miệng là tiểu cô nương ‘góp đủ số’ kia.

Đến lúc này tiên sinh mới nhận ra San Nương, không khỏi kinh hãi —— Hầu phủ con cháu đông đảo, học tập ở thư viện Mai Sơn cũng nhiều, nên ai với ai là huynh muội, ông hoàn toàn không rõ.

Vốn San Nương không muốn mở miệng, nhưng gã Quế Thúc chết tiệt kia chỉ biết văng vẳng dạ dạ, khiến San Nương càng nhìn một mảng xanh xanh tím tím trên mặt ca ca càng khó chịu, do đó nhất thời xúc động, nằng bèn mở miệng.

Bạn đang đọc truyện *Phiền Toái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Bóng lưng bảo vệ

Chỉ nghe San Nương khẽ nói: “Tiên sinh muốn ca ca ta xin lỗi cũng không có gì, nếu đúng thật do ca ca ta sai thì nên xin lỗi. Chẳng qua, bọn ta đến đây một lúc rồi, trừ tiếng mắng chửi ra, lại không có người nào cho bọn ta biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, toàn bộ đúng sai bọn ta không biết gì cả. Nếu lúc này ca ca nghe lời tiên sinh, cứ như vậy xin lỗi một cách không rõ ràng, thì ca ca ta phục nhưng ta không phục!”

Hầu Thụy vốn đang hếch cằm, trung vệ mặt khinh bỉ nghe xong, nhin không được quay đầu nhìn San Nương.

Mà chỗ tiên sinh chưa đáp lời, giọng phụ nhân béo đã vang lên trước tiên: “Còn nói gì nữa?! Nhìn mặt con trai ta kia, tất cả đều do ca ca ngươi đánh!”

Đuôi lông mày San Nương khẽ động, chuẩn xác nhìn mặt thiếu niên kia, sau đó lại nhìn hai thiếu niên khác, hỏi phụ huynh của bọn họ: “Hai vị này cũng do ca ca ta đánh?”

“Đương nhiên!” Về mặt phụ huynh hai nhà cũng tức giận.

San Nương gật đầu, đột nhiên không hiểu nói: “Có một mình ca ca ta đánh ba người các người?! Có phải đầu óc ca ca ta bị hỏng không?! Hoặc là nói huynh ấy cho rằng mình thần thông có ba đầu sáu tay, có thể lấy một địch ba?! Nhưng ta không thấy thế, trên người ca ca ta cũng có thương tích. Xem ra ngược lại là ba đánh một hợp lý hơn, đúng không?”

Nàng nghiêng đầu nhìn tiên sinh.

Tiên sinh cứng nhắc. Thực tế, rốt cuộc là ai đánh ai và vì sao đánh nhau, đến bây giờ tiên sinh còn chưa biết rõ ràng. Nếu không phải bốn người này đều ngoan cố không chịu mở miệng, thì tiên sinh sẽ không tức giận đến mức mòi phụ huynh.

Mã lý do tiên sinh chia mũi nhọn vào Hầu Thụy, không chỉ vì thái độ của Hầu Thụy và Ngũ lão gia không phối hợp, mà còn vì Hầu Thụy nổi tiếng là quỷ gây sự trong học lý —— Ba ngày không đánh sẽ nhảy lên lật ngói —— cho nên theo bản năng trong lòng tiên sinh nhận định người gây sự nhất định là Hầu Thụy.

Bây giờ bị San Nương chỉ vào mũi hời như vậy, tiên sinh mới phát hiện chỗ bắt công của mình, lập tức ghen hòng.

Cho đến khi buộc tiên sinh trốn tránh tầm mắt nàng, San Nương mới dời mắt nhìn ca ca nàng, hỏi: “Cuối cùng xảy ra chuyện gì?”

Ai ngờ lúc này Nhị ca nhà nàng lại vịn cổ, cực kỳ muốn ăn đòn trả lời nàng một câu: “Bọn nó thêm ăn đòn!”

San Nương híp mắt. Nếu hiện tại không ở trước mặt dân thiên hạ, thì nàng sẽ nhin không được muốn đánh tên đại ca mới thực sự thêm ăn đòn này.

Quả nhiên, Hầu Thụy vừa dứt lời, phụ nhân béo kia lập tức nhảy dựng lên, “Nghe đi nghe đi, đánh người còn nói hùng hồn đầy lý lẽ thế, cho dù Hầu gia các người gia nghiệp lớn mạnh, cũng không thể ức hiếp người vậy...”

Đột nhiên San Nương xoay người nhìn phụ nhân béo kia.

“Vị phụ nhân hữu lễ rồi!” Đầu tiên nàng nhún gối nho nhã lễ độ chào, sau đó ngẩng đầu lên nói: “Lúc ta vừa vào chỉ nghe phụ nhân không ngừng chỉ trích ca ca ta không đúng, phụ mẫu ta không đúng, bây giờ ngay cả tộc Hầu thị của ta cũng bị kéo vào. Tội danh lớn vậy, ta và ca ca ta không gánh nổi. Xin hỏi phụ nhân, rốt cuộc ca ca ta bắt nạt người thế nào? Lấy một đánh ba?! Hầu gia ta bắt nạt người thế nào?! Phá phách cướp bóc quý phủ?! sự thật hôm nay chúng ta còn chưa biết rõ, phụ nhân đã chụp tội danh lên đầu rồi. Người biết chỉ nói phụ nhân thương con trai, không biết còn tưởng phụ nhân là nữ nhân chanh chua không nói đạo lý đây!”

Quế Thúc đang khoanh tay đứng đó đột nhiên ngẩng đầu nhìn San Nương, khóe môi quý dị co rút một cái.

Phụ nhân béo bị lời nói của San Nương kích động đến mức xù lông, cuốn ống tay áo, nhanh chóng vọt tới chỗ San Nương, miệng thì la hét: “Ngươi mắng ai là nữ nhân chanh chua?!”

San Nương nheo mắt, chỉ mới kích phụ nhân này vài câu, không ngờ đột nhiên có người dùng sức kéo nàng, một khắc sau nàng được người ta che chở phía sau.

Nhìn tầm lưng trước mắt mặc dù không dày rộng nhưng thẳng tắp, San Nương không khỏi trợn mắt nhìn, đến lúc này nàng mới phản ứng kịp đây là lưng của ca ca Hầu Thụy nàng.

Mà nàng cũng không ngờ Hầu Thụy với vẻ mặt duy ngã độc tôn đó sẽ đứng ra che chở nàng...

Hai kiếp chưa từng được người ta bảo vệ như vậy, vành mắt San Nương đột nhiên nóng lên.

Nàng được Hầu Thụy kéo ra, nên phụ nhân béo kia không thắng kịp, thẳng tắp đụng vào người Hầu Thụy.

Hầu Thụy thuận tay đẩy bà ta ra, ai ngờ phụ nhân đó hét lên, che bộ ngực to, sau đó xoay đầu giậm chân kêu to với tiên sinh: “Vô lễ kia! Tiên sinh mau nhìn đi, ở trước mắt tiên sinh mà thẳng nhai con này còn dám chiếm tiện nghi của ta, người hèn hạ kiểu này thư viện còn lưu lại sao?”

San Nương hung hăng híp mắt, dùng sức kéo Hầu Thụy ra phía sau nàng, hếch cằm nói với phụ nhân kia: “Lời này của phụ nhân thú vị thật. Lúc này mọi người đều mờ to mắt chứng kiến! Vốn phụ nhân đứng ở đó, ta và ca ca vẫn luôn đứng ở đây không hề động. Rốt cuộc là ai đối với ai yêu thương nhưng nhớ, không nói rõ ràng. Phụ nhân không biết tự trọng lại bôi xấu danh tiết của ca ca nhà ta! Giống như phụ nhân đã nói, Hầu gia nhà ta có đại nghiệp to lớn nhưng vào cửa nhà ta không dễ đâu. Huống chi Đại Chu hiện nay không giống tiền triều, không phải phụ nhân ở chỗ này kêu ‘vô lễ’ là ca ca ta phải chịu trách nhiệm với trình tiết của phụ nhân. Hơn nữa cho dù phụ nhân này sinh tâm tư khác cũng phải xem trường hợp một chút, lão gia và công tử quý phủ vẫn còn ở đây đây!”

Lời này... đủ ác độc!

Tiền sinh nhin không được ghen hợm trăn trối nhìn người đứng đầu nữ học đã nghi bệnh một tháng nay. Trong thư viện ai không biết hiền danh của Hầu Thập tam nương? Ai không biết tiểu cô nương này dịu dàng hiền lương nhất, trước giờ gặp người lạ đều đỏ mặt. Hôm nay Thập tam cô nương này chẳng chút xấu hổ ở trước mặt nhiều người nói nào là ‘yêu thương nhưng nhớ’, nào là ‘trinh tiết, danh tiết’... Tiểu cô nương bình thường vừa nghe mấy từ đó, không phải đều bật tai đỏ mặt ư? Sao vị này có thể thốt ra từng câu từng chữ chứ...

Vì vậy, đột nhiên tiền sinh tâm ý tương thông với Ngũ lão gia đang bế quan tu luyện kia, nhin không được trong lòng hoài nghi: Thập tam cô nương này trúng tà rồi?

Mà rõ ràng phụ nhân béo ấy đã quen ngang ngược ở nhà, ngay cả lão gia nhà bà ta bị San Nương tát thẳng vào mặt cũng chỉ rụt đầu trốn phía sau, buồn bực không lên tiếng, ngược lại con trai mặt mũi sừng húp có vài phần chính trực, nổi giận gầm lên một tiếng muốn xông qua.

Đương nhiên Hầu Thụy không khoanh tay đứng nhìn muội muội chịu thiệt, cũng xông lên đối đầu với thiếu niên kia.

Do đó, nhất thời trong phòng loạn thành một đồng. Phụ nhân kêu khóc, thiếu niên tức giận mắng, mấy người trưởng thành vừa kéo hai con gà chọi thiếu niên ra vừa hô quát, cộng với tiếng tiền sinh đập chặn giấy ‘bốp bốp’ trên bàn, chấn động đến mức dù San Nương đã tránh sang cạnh cửa từ lâu cũng nhin không được đưa tay bịt tai.

“Quả nhiên phải cần đại cô nương ra mặt.”

Bỗng nhiên một giọng nói vang bên tai nàng.

San Nương cực kỳ kinh ngạc quay đầu lại, mới phát hiện lão chuột tinh Quế Thúc không biết từ lúc nào cũng bắt chước nàng lui đến cạnh cửa.

San Nương bắt mắt tròn mắt: “Vừa rồi sao ông không cãi lại câu nào?!”

“Thinh cô nương thứ lỗi,” Quế Thúc hạ thấp người với San Nương, sau đó khoanh hai tay, khoe môi nở nụ cười: “Dù sao tiểu nhân chỉ là một quản sự, đụng chạm mấy vị phụ huynh kia, người ta cũng chỉ nói đây vớ vẩn, e rằng không những không giúp được đại gia mà còn liên lụy đến bản thân mình.”

Lão chuột tinh nhin San Nương, cười nói: “May có cô nương ra mặt, nếu không đại gia phải chịu thiệt rồi.”

Mặc dù San Nương nhủ mảy nhưng trong lòng nàng hiểu lời Quế Thúc nói là thật.

Đúng như Quế Thúc nói, ông chỉ là một hạ nhân, thân phận có cao cũng không có biện pháp chống lại mấy vị phụ huynh kia. Dù có lòng muốn cãi lại, chi sợ cũng không ai chịu nghe ông nói. Càng hông hét hơn là, không chừng như Quế Thúc ám chỉ, nếu phụ huynh nhà nào ngang ngược động thủ đánh người, e rằng ông chỉ có thể cắn răng chịu đòn...

Người đời đều yêu cầu hạ nhân một chữ ‘trung’, San Nương đã sống hai kiếp lại cảm thấy không ai phải trung với ai. Ngay cả Tam Hòa, Ngũ Phúc nàng không yêu cầu phải trung thành thì sao dám nói Quế Thúc chứ? Nàng chỉ yêu cầu mọi người làm đúng phận sự của mình —— Nghiêm túc mà nói, chuyện giả mạo phụ huynh không nằm trong phạm vi chức trách của Quế Thúc.

San Nương yên lặng liếc Quế Thúc rõ ràng không khúm núm như vậy, lại giả vờ khúm núm. Cho đến khi thấy mấy người phụ huynh kia tách ca ca nàng và thiếu niên kia ra, cảm thấy nàng hẳn sẽ không gặp phải tai bay vạ gió trúng quyền cước không có mất. Lúc này mới đi tới, kéo ca ca còn kích động của nàng sang một bên, nói: “Ca ca bình tĩnh, đừng nóng, tiền sinh còn ở đây, nhất định không để người ta vấy bẩn danh tiết của ca ca!”

Phụ nhân béo vừa nghe thế, lập tức ngồi xếp bằng, vỗ mặt đất gào khóc, “Trời ơi không có thiên lý mà! rõ ràng hai đứa nhai con đó vấy bẩn danh tiết của ta, lại đổ cho ta...”

không để bà ta khóc lóc kể lể xong, San Nương cười lạnh nhắc nhở: “Nhưng chính phụ nhân hô ‘vớ vẩn’ trước, bản thân phụ nhân không coi trọng danh tiết của mình, còn trách ta và ca ca cái gì?!”

Phụ nhân ghen hợm, quay đầu nhin phụ huynh hai nhà đứng ngoài cuộc kia, lại nhin lão gia nhà bà ta. Lúc này lão gia nhà bà ta không những rụt cổ, còn kéo con trai không cho hẳn qua động thủ, bà ta lập tức tức giận. Bà ta không thể bắt chẹt huynh muội San Nương, nhưng có thể trút giận lên trưởng phu của mình, bèn đứng lên, qua đó gào khóc lời kéo trưởng phu bà ta, miệng còn hùng hùng hổ hổ mắng trưởng phu là ‘rùa đen rụt đầu’.

Trong phòng đang huyền não ồn ào, bỗng bên ngoài vang lên tiếng đập cửa, trừ Quế Thúc vẫn đứng cạnh cửa xem nào nhiệt ra, cũng chẳng ai chú ý cả.

Do đó Quế Thúc không hỏi ý chủ nhân của gian phòng này, đã trực tiếp mở cửa.

Ngoài cửa, Ngũ hoàng tử Chu Sùng xách cổ áo của một học sinh nhỏ gầy, vừa định vào chột thấy trong phòng rồi một nùi, khiến hắn sững sờ bên cửa.

Lâm Như Hiên bên cạnh hắn cũng sững sờ.

Mà San Nương thấy hai gương mặt quen thuộc, không khỏi chột dạ trốn sau lưng ca ca nàng.

Lâm Như Hiên nhin Chu Sùng, suy nghĩ một chút, gõ hai cái trên cửa đã được mở kia, nói với tiền sinh sau thư án: “Tiền sinh, học trò có chuyện muốn bẩm báo.”

Lúc này tiền sinh đang bỏ tay toàn tập, ước gì có người nào đến cắt đứt, vội vàng nói: “Vào đi!”

Cho nên Chu Sùng uy hiếp kéo người học sinh nhỏ gầy kia đi theo sau Lâm Như Hiên vào phòng.

Lâm Như Hiên là học sinh thư viện, đương nhiên tiền sinh biết hắn, còn Chu Sùng chỉ theo Lâm Trọng Hải đến thư viện Mai Sơn ‘du học’, tiền sinh cũng không nhận ra. Nhưng ông nhận ra thiếu niên bị Chu Sùng xách đến, đây là học sinh của ông. Vì vậy tiền sinh khó hiểu chỉ hai người kia hỏi Lâm Như Hiên: “Đây là...”

Lâm Như Hiên tiến lên cung kính thi lễ một cái, mới nói: “Biết tiền sinh đang thăm án tại đây, học trò sợ tiền sinh cần nhân chứng nên dẫn một đương sự biết rõ sự việc đến.”

thật ra chuyện lúc đầu là do ba thiếu niên kia trăn lột tiền tiêu vặt của thiếu niên gầy yếu trong tay Chu Sùng, không khéo bị Hầu Thụy bắt gặp. Từ trước đến nay Hầu Thụy tự cho mình là hiệp khách, sao có thể cho phép chuyện bất bình này xảy ra trước mắt mình, hắn bèn ra tay lo chuyện bao đồng. Tiểu tử kia nhất gan, thấy bốn người họ đánh nhau, hẳn lại rụt cổ, âm thầm trốn mất...

Mà ba thiếu niên đó đương nhiên không chịu nói mình trăn lột người khác bị Hầu Thụy chinh đồn; mà Hầu Thụy này là thiếu niên đang tuổi dậy thì phản nghịch, càng không chịu nói, do đó mới nháo ra chuyện như thế...

Cũng may không phải việc to tát gì, tiền sinh dựa theo quy củ của học lý xử phạt ba người kia, đồng thời Hầu Thụy tự cho mình là hiệp khách cũng không thể thoát tội danh đánh

nhau, bị phạt bài vở.

Ít ra trong mắt tiên sinh, ông ta đã xử phạt vô cùng công bằng, không ngờ Thập tam cô nương vẫn không hài lòng, lại nói: “Đội chút!”

Bạn đang đọc truyện *Phiền Toái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Được lý không buông tha người

San Nương tiến lên quý gối thì lễ với tiên sinh, lại ngẩng đầu nói: “Tiên sinh xử phạt rất công bằng, chẳng qua còn hai chuyện hi vọng tiên sinh chủ trì công đạo lần nữa. Đầu tiên, cái gọi là ‘Quần tử tuân thủ đạo nghĩa, thực hiện trung tín’, tuy nói đại ca ta làm việc hơi kích động, không nên động thủ đánh người trong thư viện, nhưng rốt cuộc nhằm bảo vệ đạo nghĩa trung tín, không để cha mẹ ta mất mặt. Vừa này ta tới, lại nghe mấy vị trưởng bối ở đây không phân biệt thị phi đen trắng, luôn miệng chỉ trích cha mẹ ta không đúng, còn nói ‘nuôi mà không dạy’. Luật pháp của Đại Chu chúng ta quy định rất rõ ràng, kẻ vô cớ nhục mạ cha mẹ người khác, cho dù con cái đối phương động thủ giết người, cũng có thể được giảm hình phạt. Hôm nay ta và đại ca ở chỗ này chính tai nghe người khác làm nhục cha mẹ mình, nếu không thể thay cha mẹ đòi lại công đạo thì khó lòng làm người! Mong tiên sinh thay huynh muội ta chủ trì công đạo!”

Tiên sinh nhin không được nhức đầu một trận. Thập tam cô nương này rốt cuộc vẫn không buông tha cho người ta!

Ai ngờ ngón tay ông còn chưa kịp ấn cái trán đau đớn, San Nương đã đứng thẳng nói tiếp: “Tính chất chuyện thứ hai càng ác liệt hơn. Tiên sinh cũng biết rồi, phía sau câu nói lúc này còn có câu khác: quần tử trọng danh tiết. Hôm nay huynh trưởng ta liên tục bị người ta miệt thị không nói nên lời! Mà toàn bộ sự việc tiên sinh đều tận mắt chứng kiến, trong đó thị phi đúng sai cho dù huynh muội ta không nói ra, lòng tiên sinh cũng sáng tỏ. Học trò không cầu gì khác, chỉ mong tiên sinh thay huynh trưởng ta chủ trì công đạo, trả lại sự trong sạch cho huynh trưởng! Cũng tránh tương lai có người cố ý lợi dụng chuyện này, truyền ra cái gì đó làm bẩn danh tiết của huynh trưởng ta. Huynh trưởng ta lại có bản tính ‘Quần tử không nói người ta ác’ —— bằng không cũng sẽ không bị đồ oan như hôm nay —— Về sau nếu lại bị người ta hắt nước bẩn nữa, thì tiên sinh bảo huynh trưởng ta nên giải thế nào? Do đó khẩn cầu tiên sinh làm chủ cho huynh trưởng ta, lấy lại thanh danh cho huynh trưởng ta!”

San Nương vừa nói vừa yêu kiều khụy gối.

—— Đúng vậy, Hầu Thập tam nương không hổ danh là nữ thủ khoa nhiều năm qua, nói có sách, mách có chứng không nói, còn mạnh mẽ ‘phát dương quang đại’! Hầu Thụy đang phản nghịch tuổi dậy thì thành ‘bản tính quần tử’...

Tiên sinh không còn gì để nói. Khoan nói tới Thập tam nương này đôi mắt trắng thay đen, chỉ nói ‘danh tiết’ thôi... cho dù thực sự truyền ra lời không tốt gì, nhìn sao cũng thấy người chịu thiệt sẽ là phụ nhân béo kia.

Được rồi, đây mới đúng là được lý không buông tha người!

Thấy San Nương khụy gối ở đó không chịu đứng dậy, tiên Sinh day trán vô cùng khó xử. Ông có thể quản học trò mình, nhưng không thể quản phụ huynh của học trò...

Tiên sinh đang khó xử, bỗng nhiên lại nghe một giọng nói nhẹ nhàng chậm rãi cả giận: “Cô nương nhà ta nói đúng. Đại gia nhà ta tuy là nam tử, nhưng cũng không thể tùy tiện phá hỏng danh tiết. Khoan nói những thứ này, nếu để người ta nói đại gia nhà ta không có mắt nhìn tròng... À, tóm lại, vẫn nên mời tiên sinh thay đại gia nhà ta lấy lại thanh danh.”

—— Được rồi, lời này đủ đọc.

San Nương xoay đầu nhìn người mới mở miệng, nhin không được chớp mắt một hồi. Người mới nói chuyện chính là Quế Thúc bo bo giữ mình đấy.

Quế Thúc thấy nàng nhìn qua, lặng lẽ hạ mi mắt.

Động tác nhỏ này nhất thời làm San Nương nhú mày. Hai kiếp làm người, nàng chợt phát hiện ra mình không hiểu rốt cuộc Quế Thúc này là hạng người gì.

Mà hiện tại Quế Thúc bo bo giữ mình đó lại hóa thân thành một nô bộc trung thành, nghiêm mặt đứng chỗ kia, lòng đầy căm phẫn nói: “Còn nữa, đúng như cô nương nhà ta nói, các vị cũng thiếu lão gia và phu nhân nhà ta một lời xin lỗi. Mặc dù Hầu gia gia nghiệp lớn, không muốn ý thể hiếp người, song cũng không phải ai đều có thể chỉ trích nhục mạ.”

Vì thế mới nói, người trưởng thành chính là người trưởng thành, dù chỉ là một hạ nhân. Lúc San Nương nói năng sắc bén, phụ huynh ba nhà nhìn thấy sự xem thường cỡ nào trong mắt nàng, cộng thêm lời giải thích của Quế Thúc, về mặt từng gia chủ nhất thời ngưng trọng, lại nhìn San Nương lặng lẽ nở ra máu.

Cũng may hai nhà cũng là người hiểu chuyện, sau khi nghe ý của đám người San Nương liền biết, bọn họ chủ yếu không nhắm vào mình, cộng thêm tiên sinh ở một bên vừa gõ vừa cổ vũ, nên gia trưởng hai nhà chỉ do dự trong chốc lát, cũng dẫn con tới xin lỗi huynh muội San Nương và phụ phụ Ngũ lão gia ‘vì công việc bề bộn mà chưa thể tới được’. Phụ nhân béo nhà thứ ba kia còn muốn gây chuyện, hán tử nhà bà ta lại không áp chế nổi, tốt xấu gì đưa con trai ấy vẫn là học sinh của học lý, bị tiên sinh gây áp lực vậy, không thể không ngừng tranh chấp, miễn cưỡng đến nói xin lỗi. Sau đó cả nhà lấy ống tay áo che mặt, xám xịt rời khỏi.

Cuối cùng, thế giới đã khôi phục sự trong sáng. Tiên sinh ngồi sau thư án thở dài một hơi, ông giương mắt nhìn quán gia Quế Thúc và Hầu Thụy, lại nhìn San Nương đang rũ mắt giả vờ ngoan ngoãn, nhin không được lắc đầu, cười khổ: “Ta không ngờ Thập tam cô nương ăn nói sắc bén thế.”

San Nương lại quý gối, ‘xấu hổ’ nói: “Tiên sinh thứ lỗi, nếu không phải cha mẹ và huynh trưởng ta bị người ta vô cớ nhục mạ, San Nương cũng sẽ không tức giận đến thế. Ngược lại làm trái sự dạy bảo của thư viện, thiếu tu dưỡng nhân nhin mà nữ tử nên có.”

Lão tiên sinh bị giầy vò một trận kia nghe ra được sự sắc bén trong lời Thập tam cô nương vừa nói, lúc này tâm lực đã sớm tiêu tụy, chỉ vô lực phát phát tay: “Xem ra người gần khỏi bệnh rồi, có lẽ không lâu sau có thể trở về học.”

San Nương chớp mắt, lắc đầu ‘cười khổ’: “Đâu có ạ, chỉ sợ ta càng bệnh nặng hơn thôi, nếu không thì đã dẫn nổi con giận của mình. Có lẽ vẫn chưa được điều dưỡng tốt, không chừng còn phải xin nghỉ thêm.”

—— Được rồi, ai cũng biết Thập tam cô nương hiền lương thực đức, trở nên... nóng nảy vậy cũng vì nàng đang bị bệnh ấy mà.

Phải trị!

..*

Đoàn người rời khỏi chỗ tiền sinh, Hầu Thụy đi đầu, tiếp theo là San Nương và Ngũ Phúc, hai gã sai vặt Nam Sơn và Bắc Hải theo sau Hầu Thụy, Quế Thúc thì thả hai tay áo, thần nhiên đi sau cùng.

Quế Thúc ngược mắt nhìn hai tiểu chủ nhân đằng trước, cũng không biết đang nghĩ gì bỗng bị người phía sau đụng một cái.

Ông còn không kịp phản ứng, người nọ cũng đẩy mấy nha hoàn và gã sai vặt ra, tiến tới trước mặt côn nương nhà ông cười nói: “Ta nói này, còn chưa cảm ơn bọn ta đã đi rồi, người chả biết ơn gì cả.”

Chu Sùng bước ngang chắn đường đi của San Nương.

San Nương ngẩn ra, nhìn Chu Sùng không khỏi chớp mắt một trận.

Hầu Thụy đi đằng trước nghe được âm thanh, vội vàng xoay người lại, một tay kéo San Nương che chở sau lưng mình. Dù sao vẫn còn nhớ Chu Sùng giúp hần giải vây, nên hần không thể buông lời ác độc, chỉ trợn mắt cảnh giác nhìn Chu Sùng.

San Nương lại chớp mắt một cái, lúc này kéo Hầu Thụy ra, bên cạnh đó thì lễ với Chu Sùng và Lâm Như Hiên mới chạy tới, nàng ngừng đầu cười nói: “May nhờ có hai vị trưởng nghĩa nói thẳng, mới giúp ca ca ta không bị oan uổng. Đa tạ.”

Chu Sùng phát tay: “Khách sáo khách sáo rồi, thật ra vốn không phải do chúng ta...”

hần dừng một chút, bắt gặp ánh mắt không to lại đặc biệt sáng ngời, mang theo sự tò mò nghiên cứu nhìn hần của San Nương, chợt chuyển đề tài, nghiêng đầu cười nói: “Dáng dấp huynh muội các người rất giống nhau.” Rồi nói: “thật ra hôm nay ta giúp ca ca người là vì có chuyện tìm người...”

hần còn chưa nói hết, Hầu Thụy lập tức cảnh giác lại nhét San Nương ra sau lưng, cuối cùng bày dáng vẻ đề phòng Chu Sùng như kẻ xấu.

Chu Sùng không khỏi ngẩn ra —— Phải biết rằng, lúc ở kinh thành, không biết có bao nhiêu tiểu thư thể gia ước gì hần đến gần nói cười đùa giỡn với bọn họ đấy! Huống chi, hần ở nơi này ít nhiều gì cũng coi như có ơn với Hầu Thất này mà, đứng không?

hần ngần bắt nấn nhìn Hầu Thụy, sau đó ngừng đầu nhìn San Nương được Hầu Thụy che sau lưng.

Chi thấy tiểu nha đầu kia mặc dù bị ca ca nàng ngăn trở, nhưng vẫn ló đầu nhìn hần, hip mắt giống như đang ngủ, môi khẽ vênh cười như không cười, chợt khiến lòng hần nóng lên, suýt không nhịn được bước qua trêu chọc vài câu...

Vì Hầu Thụy đang nhìn hần chòng chọc, khiến Chu Sùng dù có tà tâm cũng không tiện lộ mánh, chỉ đành xoa xoa mũi, nghiêm túc nói với San Nương đứng sau lưng Hầu Thụy: “thật ra ta chỉ muốn hỏi thăm côn nương về bức tranh thêu kia. Vật đó dù không phải ‘Ngọc Tú’ nhưng cũng trông rất bắt phàm, vì vậy ta muốn mua một bức về để làm quà mừng thọ cho bề trên trong nhà. Nhưng ta hỏi thăm mấy ngày nay cũng chẳng ai biết vật này cả. Nếu cô nương biết thì hãy nói cho ta hay, ta vô cùng cảm kích.” hần nói xong cúi rạp người với San Nương.

San Nương còn chưa trả lời, ca ca Hầu Thụy của nàng đã dùng ánh mắt khiển trách ‘Người không tuân thủ nữ tắc’ nhìn nàng.

San Nương yên lặng liếc mắt, giẫy khỏi cánh tay ca ca, sau đó giới thiệu Chu Sùng với Hầu Thụy: “Đây là sư huynh của Lâm cô nương thường tới nhà chúng ta đó.”

“Ta họ Chu.” Chu Sùng vội vàng tự giới thiệu.

thật ra Hầu Thụy muốn hỏi một chút, muội muội hần chỉ qua lại thân thiết với Lâm cô nương kia, sao có thể quen biết vị ‘sư huynh’ chẳng biết đâu ra này, nhưng muội muội hần không cho hần cơ hội làm một huynh trưởng tiêu chuẩn, rút cuộc bước ra khỏi sau lưng hần, cười đáp lễ với tên họ Chu:

“Chuyện này ta nhất thời không có cách nào trả lời công tử, chờ ta về hỏi lại sau đó sẽ phái người đi thông báo công tử, được không?” —— Suy cho cùng người thêu bức tranh kia là Ngũ phu nhân, Ngũ phu nhân chưa chắc hy vọng có người biết bà thêu giỏi.

"Được được được," Chu Sùng liên tục gật đầu, lại nói: “Trước mừng năm tháng ba ta đều ở trong chỗ Lâm sơn trưởng, bất cứ lúc nào người cũng có thể tới đó báo tin cho ta. Chẳng qua sau ngày mừng năm, ta sợ phải theo lão sư hồi kinh.”

Chu Sùng thấy San Nương khẽ vênh môi, trong lòng ngáy ngựa một trận, không kiềm được tìm thêm đề tài nói chuyện với huynh muội Hầu thị, sau đó mọi người cùng tới cổng thư viện.

Tuy Chu Sùng thay mình giải vây, nhưng ánh mắt hần nhìn San Nương khiến Hầu Thụy khó chịu, bèn cố tình ngăn hần và Lâm Như Hiên ở sau lưng, để chủ tớ San Nương đi đằng trước.

Lúc này, đối diện có một gã sai vặt mặc xiêm y màu xanh vội vã bước qua. Bởi vì hôm nay có một trận mưa nhỏ nên đường hơi trơn trượt, gã sai vặt chủ động lui tới chỗ đất bùn ven đường, nhường lại đường mòn lát gạch xanh.

Lúc Chu Sùng bị Hầu Thụy cố ý ngăn trở ngừng đầu nhìn San Nương, vừa hay nhìn thấy gã sai vặt đó, vội vàng gọi: “Viêm Phong, tại sao người ở đây?”

Mà cùng lúc đó, San Nương lướt qua bên người gã sai vặt, ai ngờ trượt chân suýt ngã sấp xuống, dọa gã sai vặt vốn buông thông hai tay theo bản năng đưa tay ra với nàng.

May mà Ngũ Phúc phản ứng mau kịp thời đỡ San Nương, “cô nương cẩn thận.” Lại quay đầu trừng gã sai vặt lỗ mãng kia.

Gã sai vặt bị nàng trừng ngượng ngùng một lúc, hần đưa tay sờ sờ cổ, chỉ xem như bản thân cần bần không đưa tay ra, rồi xoay người thì lễ với Chu Sùng mới hỏi, miệng gọi: “Ngũ gia, Tam gia.”

Cho đến lúc này, San Nương mới giống như phục hồi tinh thần từ trong kinh hách, nàng bỗng nhìn gã sai vặt ấy, lại quay đầu nhìn xung quanh.

“cô nương?” Ngũ Phúc khó hiểu gọi.

San Nương nhìn xung quanh một lượt, sau đó đột nhiên xoay đầu nhìn Chu Sùng.

Ánh mắt lộ vẻ kỳ quái làm Chu Sùng không hiểu ra sao cả. hần ngẫm nghĩ, tưởng nàng vì suýt trượt chân mà cảm thấy lúng túng, bèn cười định tiến lên an ủi nàng đôi câu. không ngờ

San Nương chột xoay người kéo nha hoàn của nàng bước nhanh như chạy trốn.

Mặc kệ tại sao San Nương hốt hoảng chạy trốn, Hầu Thụy cảm thấy rất hài lòng, hần xoay người ôm quyền với hai người Chu Lâm, nói từ biệt rồi mới đuổi theo.

Quế Thúc đứng sau lưng bọn họ nhìn hai vị công tử đang mơ hồ kia, ông ngẩng đầu nhìn hai vị chủ tử đã đi xa, không hiểu sao lại nghiêng đầu, kẻ đó cũng bước nhanh đi theo.

Bạn đang đọc truyện *Phiền Toái* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Gió mưa sắp tới

Hai huynh muội lên xe ngựa, còn chưa ngồi vững vàng thì Hầu Thụy đã hỏi: “Lúc này muội quay đầu nhìn tên họ Chu đó làm gì?”

San Nương ngừng một lát rồi cười đáp: “À, không có gì, đúng lúc nghe gã sai vật ấy gọi hần là Ngũ gia.”

“Vậy thì sao?” Hầu Thụy cau mày.

San Nương thoáng trầm mặc, mới cười nói: “Cũng không có gì, vừa vặn hần xếp thứ bậc giống phụ thân thôi.”

Nếu nàng nói với đại ca rằng lúc này nàng mới nhận ra cái người gọi là ‘Ngũ gia’ kia chính là Ngũ hoàng tử, sau này là Đoan vương điện hạ, thì nhất định ca ca sẽ hỏi nàng: Sao muội biết.

Kiếp này tất nhiên nàng không có khả năng biết. Nhưng kiếp trước, thời điểm Viên Trường Khanh giao hảo với Đoan vương điện hạ là lúc này tuổi còn nhỏ, chứ không phải trung niên đã nổi tiếng. Nếu không phải tiếng ‘Viêm Phong’ và tiếng ‘Ngũ gia’ kia, thì nàng căn bản không nhận ra hần.

Cũng sẽ không mau chóng nhận ra Viêm Phong như vậy...

San Nương im lặng một hồi.

Bên cạnh Viên Trường Khanh có bốn gã sai vật, người cầm đầu chính là Viêm Phong. Ban này khi nàng lướt qua Viêm Phong, trong bụng vốn đang nghĩ sao gã sai vật này quen mắt thế? Nàng nghĩ mãi không ra, đột nhiên nghe được Chu Sùng gọi tên Viêm Phong...

Khi đó nàng sợ hết hồn, nhất thời hoảng loạn mới suýt trượt chân...

Vô cùng may mắn là đường như tên oan gia kiếp trước kia không ở gần đây.

San Nương đặt khuỷu tay lên mép cửa sổ xe, mu bàn tay thì che môi, tâm trạng cũng bức bối.

—— Viêm Phong đó đã ở đây, vậy Viên Trường Khanh có thể cách xa sao?

một lúc lâu, đến khi hít sâu mấy lần, San Nương mới chậm rãi áp chế sự hoảng loạn trong lòng, sau đó ngẩng đầu lên.

Đối diện nàng, Ngũ Phúc đang đặt hai tay lên đầu gối, ngồi quy củ bên cạnh Quế Thúc.

San Nương nhìn nàng, đột nhiên cảm khái không thôi —— Viêm Phong ấy vừa vặn là vị hôn phu tương lai của Ngũ Phúc. Kiếp trước hai người là ‘đôi phu thê’ tốt đẹp, nhưng hôm nay gặp nhau lại không quen biết...

Nàng nghĩ tới sáu chữ ‘Gặp nhau lại không quen biết’, trước mắt chợt sáng ngời.

—— Đứng vậy! Tại sao nàng phải chột dạ?! Cho dù lúc này Viên Trường Khanh đứng trước mặt nàng, đối với hần, nàng chỉ là người xa lạ, sao hần có thể biết kiếp trước hai người từng có quan hệ gì?! Do đó nàng hoàn toàn có thể đối đãi hần như một người dưng!

Nghĩ thế, trái tim đập loạn đầy bất an chợt thả lỏng. Nhìn mưa phùn ngoài cửa sổ không biết từ khi nào ập tới, khước môi San Nương không nhận được hơi nhếch lên.

Chẳng qua...

Bỗng nhiên nàng nhú mày.

Tên Viên Trường Khanh đó giờ cũng ở trấn Mai Sơn sao?!

Kiếp trước cũng như thế, hay giống như Lâm Như Trĩ kia, kiếp này mới có thay đổi?

“Hôm nay là ngày mấy?” Nàng xoay đầu hỏi Ngũ Phúc.

“Hai mươi bốn ạ. Hai mươi bốn tháng hai ạ.” Ngũ Phúc đáp.

Hai mươi bốn...

Kiếp trước, lúc Viên Trường Khanh và Viên Mạnh thị vào Tây Viên, là một ngày trước khi tổ chức Xuân Thương Yến, mừng hai tháng ba.

Khi đó, các nàng còn chưa biết người Viên gia đem ra kết thân là Viên Trường Khanh, cho nên ngay cả Thất cô nương đã có hôn sự cũng như tất cả các cô nương khác đều cực kỳ hứng thú với người Viên gia. Mà vì San Nương thấy Lão phu nhân gần như đã nhận định hôn sự của Thất tỷ tỷ, bèn tự hiểu là ở trong lòng lão phu nhân, nàng hần là ứng cử viên tốt nhất cho hai nhà Viên Hầu thông gia. Do đó lúc ấy ít nhiều gì nàng cũng hơi đặc ý, nhất thời sơ suất trùng chiều không biết của cô nương nào, tóm lại ngày đó Viên Mạnh thị dẫn Viên Trường Khanh tới thăm lão phu nhân, nàng lại bị chuyện vụn vặt cuốn lấy nên không thể gặp người Viên gia ngay đầu tiên...

Bất quá, giờ nghỉ lại, hôm ấy là ngày Viên Trường Khanh theo Viên Mạnh thị vào Tây Viên, nhưng cũng không có nghĩa là hôm ấy hẳn mới đến trấn Mai Sơn.

Mặc dù kiếp trước Viên Trường Khanh chưa từng nói, song một người có tâm tư cẩn thận như hắn, chỉ sợ đã sớm đoán ra ý định của Viên Mạnh thị. Mà theo tính tình của hắn, nếu đã đoán được chuyện thông gia, sớm đến trấn Mai Sơn trước thời hạn, thì hẳn hẳn chuẩn bị từ sớm rồi. Và lại trấn này còn có tiệm đồ gỗ Khúc Cự, e rằng lúc này hẳn đã nắm được tình hình của gia tộc Hầu thị, hơn nữa cũng nắm rõ bản tính nhân phẩm của những cô nương đang đợi gả.

Đột nhiên, San Nương cảm thấy dựng hết tóc gáy. Bởi vì nàng chợt nhớ ra ngày đó trong Xuân Thuồng Yên, nàng là chủ sự, vốn nên bận rộn chân không chạm đất, nhưng ngày đó còn có thể gặp được Viên Trường Khanh đang yên lặng dưới hoa hải đường...

Đừng nói là nàng lấy lòng tiểu nhân đo lòng người, hiện tại nàng bỗng cảm thấy, chuyện này không chừng Viên Trường Khanh đã sớm dự mưu. Bởi khi ấy nàng là cô nương dịu dàng hiền thực nhất, giữ bốn phận quy củ nhất, biết nhìn sắc mặt nhất, cũng biết tiến biết lui nhất trong số các cô nương Hầu gia.

Nàng hiểu tên Viên Trường Khanh kia, đừng phải cục diện khốn đốn không cách nào hóa giải, trong tay chẳng có bao nhiêu phần thắng. Hắn cũng sẽ giảm thiểu tổn thất của mình xuống thấp nhất. Cho nên, mặc dù nàng không biết tại sao hắn chẳng nghĩ cách tránh khỏi việc thông gia này (hoặc nghĩ cách rồi nhưng không thể tránh), nhưng tóm lại, nếu kiếp trước lúc này Viên Trường Khanh đang ở trấn Mai Sơn, thì rất có thể, trước khi hắn vào Tây Viên, trong bụng đã nghĩ xong cách đối phó rồi. Trước lúc hai người Mạnh thị tùy tiện nhét một người cho hắn, hẳn nhất định sẽ thay mình tìm một người hẳn hài lòng nhất... không, dựa theo lời Viên Trường Khanh nói, chính là ứng cử viên ‘thích hợp nhất’ với hắn.

Mà bất hạnh thay, ứng cử viên này lại là nàng, Hầu Thập tam nương đặc biệt am hiểu sắc mặt, biết tiến biết lui, ngoan ngoãn nghe lời và không chuốc thêm phiền toái cho người khác...

Do đó, khi hai người Mạnh lão phu nhân tác hợp bọn họ, hẳn mới không phản đối... không chừng sự cố tình tác hợp của gia trưởng hai nhà vốn là kết quả hắn ngầm thao tác.

Chẳng qua chỉ sợ Viên Trường Khanh cũng không ngờ, hắn suốt ngày đánh nhận lại bị nhận mỗ vào mắt. Khi ấy nàng quả thực nghe lời, ngoan ngoãn, biết tiến biết lui, biết nhìn sắc mặt như hắn nói, song rốt cuộc hắn đề cập thiếu một yêu cầu: Lòng không thể quá lớn.

Vì vậy sau khi nàng gả cho hắn, hắn mới hối hận nói: “Nàng yêu cầu quá nhiều...”

San Nương cúi đầu, lấy mu bàn tay che chớp mũi, lặng lẽ bật cười. Đây là lần đầu tiên từ khi sống lại, nàng nhớ tới những ‘chuyện cũ’ kia mà không sinh lòng oán hận —— Kiếp trước nàng tự làm tự chịu, nhưng nếu phải nói, thì Viên Trường Khanh cũng không chiếm được tiện nghi, hắn cũng bị bản thân nàng lừa cả đời, không phải sao?

San Nương vừa nghĩ thế, đột nhiên cảm thấy sung sướng. Lúc lại nghĩ tới Viên Trường Khanh, nàng phát hiện rốt cuộc mình không còn cảm giác ngọt ngào hoảng loạn nhụt chí nữa, thậm chí mơ hồ có một cảm giác khó có thể hình dung, giống như vui sướng xem trò vui vậy... hơi biến thái.

—— Hôm nay, đối với Viên Trường Khanh, nàng chỉ là một người xa lạ, nhưng tất cả về Viên Trường Khanh nàng lại chẳng xa lạ gì. Cho nên, nếu nàng bằng lòng, thì nàng có thể đứng một bên lên lên xem náo nhiệt của hắn, xem hắn đo sức với các cô nương Hầu gia thế nào, xem tân nương được chọn kia có ngu ngốc như nàng năm đó không, muốn từ cuộc giao dịch hôn nhân này đạt được một số thứ không nên tồn tại...

Khụy tay chống ngay cửa sổ xe, mu bàn tay che nửa gương mặt, San Nương lúc thì mỉm cười lúc thì nhíu mày. Chẳng biết sao nét mặt biến đổi không ngừng của nàng ở trong mắt ca ca, quả thực là một nghĩa khác.

Nghĩ tới muội muội nhà mình là một con một sách luôn gả vờ đứng đắn, nghĩ tới tên Chu Sùng lâu cá kia không ra gì, nghĩ tới hắn ân cần với muội muội, nghĩ tới muội muội ‘không rành sự đời’ không chừng lúc này bị tiền tiêu từ lâu cá đó câu hồn, trong lòng Hầu Thụy lập tức khó chịu.

Do đó thiếu niên đang kỳ phẫn khích bức bối quát muội muội: “Nhìn muội kia! Người ta chỉ ân cần mấy câu đã không phân rõ phương hướng rồi?”

“Cái gì?” San Nương sững sờ.

“Đừng tưởng người ta thật sự có ý với muội, người ta chỉ trêu chọc muội thôi!” Hầu Thụy bĩu môi nói.

Phút chốc như vậy, San Nương suy cho rằng ca ca mình cũng sống lại. Nhưng dù một chút, nàng đột nhiên hiểu ra, không kiềm được tức giận, giơ tay lên giáng Thiết Sa chương lên đầu ca ca nàng.

“Huynh nói nhăng nói cuội cái gì? Vẫn còn có mặt mũi nói ta hả? Ta nói này, đầu óc huynh bị hỏng rồi sao? Cho dù thấy đồng môn bị người ta bắt nạt, huynh báo cho tiên sinh biết là được, lại tự thể hiện bản thân, còn một đánh ba! Huynh tưởng mình là một hiệp khách ư?! Tiên sinh hỏi huynh tại sao đánh nhau, tại sao huynh liều chết không chịu nói?! Để người ta bêu xấu, cuối cùng còn phiền ta phải lo cứu huynh! Huynh có bản lĩnh ở bên ngoài đánh nhau, thì có bản lĩnh tự mình chùi mông sạch sẽ đi!”

Hầu Thụy bị nàng đánh lập tức sững sờ, hồi lâu sau cũng không thể hồi phục tinh thần. Đến khi muội muội hắn tựa như pháo liên châu oán giận hắn một tràng, lúc này hắn mới tỉnh hồn.

Mà đừng nói chuyện Hầu San Nương động thủ đánh người, chỉ cần hai từ bất nhã kia đã khiến hắn kích động không nhỏ —— Từ thô tục vậy không thể xuất hiện trong miệng muội muội luôn coi trọng phong phạm lễ nghi nhất của hắn!

“Muội, muội rốt cuộc là yêu nghiệt phương nào?” hắn làm bộ lui về sau.

“Ngu ngốc!” Do đó San Nương không chút khách sáo lại đánh đầu hắn, “Lần sau còn phiền ta nữa, xem ta thu thập huynh thế nào!”

Hầu Thụy lại ngẩn ngơ, bỗng cảm thấy một luồng hơi xông thẳng lên óc. Lớn chừng này rồi, đây là lần đầu tiên có người dám đánh hắn —— Á, đúng chính lại, phải nói là, lần đầu tiên có người trong nhà dám đánh hắn. Phải biết rằng, ngay cả khi hắn nghịch ngợm nhất Ngũ lão gia cũng chỉ phạt hắn quỳ từ đường, từ trước tới nay chưa từng động một đầu ngón tay với hắn.

thật ra lúc này, trong lòng thiếu niên Hầu Thụy vô cùng mất tự nhiên. San Nương bảo vệ hắn làm lòng hắn có một cảm giác vừa xa lạ vừa kỳ cục. Hắn không biết nên xử lý cảm xúc kỳ cục này thế nào, nên hắn mới dùng lời nói đâm chọc San Nương. Hôm nay bị muội muội đánh hai cái, ngược lại khiến hắn lập tức thoát khỏi cảm giác quẫn bách khó xử, hắn chỉ ôm đầu trừng mắt muội muội, cá giận nói: “Muội dám đánh ta?!”

“Đánh huynh không được hả?! Lúc ở chỗ tiên sinh đã muốn đánh huynh rồi!” San Nương phẫn nộ, “Ba đánh một, còn do huynh tự mình xông lên tìm đánh! không có đầu óc như vậy, đừng nói huynh là ca ca ta, ta thấy mặt mũi!”

“Muội!” Hầu Thụy buồn bực, hắn giơ tay đánh nhau nhưng không giơ tay cãi nhau, nên cá giận nói: “Muội thấy mặt mũi, thế muội còn tới làm gì?! Ta đâu cầu xin muội tới, là tự muội chạy tới đây!”

“Nếu huynh không phải ca ca ta, ta lười tới!”

“Lần sau muội cứ mặc kệ đi!” Hầu Thụy quát.

“Lần sau huynh đừng để tiên sinh gọi phụ huynh tới, ta sẽ mặc kệ huynh!” San Nương cũng không chút yếu thế rống lại.

“Muội cũng đâu phải phụ huynh! Muội chỉ là muội muội ta!”

“Huynh còn biết ta là muội muội huynh hà, ta đã suýt cho rằng mình là phụ huynh của huynh đó! Cũng mười sáu tuổi rồi, có thể nên thân chút không?”

"Muội..."

"Huynh..."

Hai huynh muội trừng mắt to mắt nhỏ, đột nhiên cả hai nghe được một tiếng cười khê của lão chuột tinh Quế Thúc ở đối diện nói với Ngũ Phúc: “Tình cảm của đại gia và đạicô nương tốt thật.”

Lập tức hai người đồng thanh quát ông: “Con mắt nào của ngươi nhìn thấy?!”

Trong lúc hai huynh muội cãi nhau om sòm, Chu Sùng và Lâm Như Hiền theo Viêm Phong trở về chỗ Viên Trường Khanh.

Thấy Viên Trường Khanh đang vẽ nốt phần cuối cùng cho bức tranh của hấn, cả hai cũng không đi quấy rầy hấn mà ngồi qua một bên, lập tức nghĩ tới Thập tam cô nương đánh đá, lại tiến hành một cuộc thảo luận sôi nổi. Hai người đều nhất trí cho rằng, Hầu Thập tam là cô nương thú vị nhất bọn họ từng gặp.

"Còn nói người khác là nữ nhân chanh chua, ta thấy nàng cũng không kém bao nhiêu." Chu Sùng cười nói, "Nếu không phải ta phải hồi kinh, thì ta rất muốn lưu lại trên chọc nàng một chút..."

Bút trong tay Viên Trường Khanh thoáng ngừng lại, vốn nên tỉ mỉ chỗ lông chim ung, đột nhiên thêm một vệt xấu xí.

hấn nhàu mày, dứt khoát đặt bút xuống, sai Cảnh Phong cất bức tranh đi, lại tiếp nhận khăn trong tay Viêm Phong, vừa lau tay vừa đi tới chỗ bọn Chu Sùng, nói: "Bàn luận sau lưng người khác là không đúng. Huống chi còn là một tiểu cô nương."

Chu Sùng lơ đãng cười nói, "Ngươi không biết thôi, tiểu Thập tam kia quá thú vị..."

"Ngươi gọi nàng là gì?!" Đôi mày rậm của Viên Trường Khanh nhướng lên.

Đến lúc này, Chu Sung luôn tùy hứng đã quen mới để ý sắc mặt Viên Trường Khanh lạnh lùng hơn ngày thường mấy phần, lập tức rút cổ một cái.

Tuy nói hấn là hoàng tử, nhưng từ nhỏ cực kỳ sợ khuôn mặt lạnh của Viên Trường Khanh, lúc này vội vàng chuyển đề tài, nhìn Viên Trường Khanh hỏi: “Nhắc tới mới nói, người vốn là người tìm được, sao ngươi lại nhường ân tình này cho ta và Lâm Tam làm?”

Học trò nhỏ gầy chạy trốn kia quả thực do Viên Trường Khanh sai người tìm về.

Viên Trường Khanh ném khăn cho Viêm Phong, đầu cũng không xoay, đáp: “Chẳng phải ngươi nói muốn biết tranh thêu trong tay Thập tam cô nương từ đâu ra à? Ta lại không có chuyện cầu nàng, không bằng cho ngươi ân tình này.” hấn dừng một chút, lại nói: “Ngươi sẽ không ngốc tới nỗi nói cho nàng biết, người là do ta tìm được chứ?”

“Sao có thể?” Chu Sùng cười nói, “Ngươi chịu làm việc tốt không lưu danh, sao ta có thể không thành toàn cho ngươi. Chẳng qua nàng bảo tạm thời nàng vẫn không thể nói cho ta biết, phải trở về hồi lại. Ta chỉ sợ thời gian không kịp, nàng còn chưa hỏi lại mà ta đã phải hồi kinh... Đúng rồi!”

nói đến đây, hấn chợt xoay người nhìn Viên Trường Khanh: “không bằng ta cũng chuyển tới thư viện Mai Sơn nhé! Các người đều đi, một mình ta nhàm chán cỡ nào! Đúng, cứ như vậy đi, ta trở về nói với lão gia tử!” Lại hừ lạnh một tiếng, “không phải có người sợ ta ở thư viện Hạnh Lâm, nơi toàn con em thế gia chiêu binh mãi mã cho đại ca ta sao? Vậy ta chuyển đến thư viện Mai Sơn, sẽ không ai nói ta nữa!”

Đôi mắt Viên Trường Khanh lóe lên, cau mày nói: “Ngươi mau thành thật ở kinh thành đi, bớt gieo họa cho thư viện Mai Sơn.”

Bạn đang đọc truyện *Phiền Toái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: BỘ MẶT thật CỦA NGŨ LÃO GIA

Đoàn người San Nương về đến nhà, vừa xuống xe ngựa liền có người tới báo lão gia tìm Quế Thúc.

San Nương còn đang do dự có nên bẩm báo chuyện của ca ca cho lão gia và phu nhân biết không, nhưng thấy Quế Thúc hình như không có ý này, nàng cũng không nhiều chuyện nữa.

Vừa vận bệnh phản nghịch của Hầu Thụy lại tái phát, biết rõ nàng có móng vuốt biết đánh trả, còn không chịu buông tha, giờ một số trò gây chuyện với nàng, rõ ràng nhử mồi của hấn nạng ô đến đón hấn, mà hấn cứ muốn chen chúc dưới ô của San Nương. Vì vậy hai huynh muội giống như hai đứa trẻ sáu bảy tuổi, vừa đấu võ mồm vừa xô xô đẩy đẩy trở về nội viện.

Còn Quế Thúc thì vội vàng đến thư phòng của lão gia.

Trong thư phòng, chỉ thấy Ngũ lão gia chống hai tay trên thư án, đang bắt mắt trừng bức họa mới vẽ trên bàn. Mà trước khi Quế Thúc rời đi, thư phòng còn rất chỉnh tề, giờ khắp nơi toàn vứt những bức tranh vẽ hỏng bị vò tròn.

A Bảo, gã sai vặt bên cạnh lão gia làm mặt quỷ với Quế Thúc, rồi cầm ấm trà lui ra ngoài.

Quế Thúc bước lên trước một bước, vừa định mở miệng, đột nhiên Ngũ lão gia ngẩng đầu, cau mày nói: “Tiểu tử kia lại gây họa gì?”

Nếu hiện tại San Nương ở đây, thì chắc chắn sẽ kinh ngạc trợn mắt há hốc miệng —— Ngũ lão gia chưa bao giờ hỏi chuyện nhà, vậy mà chủ động mở miệng hỏi chuyện.

Quế Thúc dường như không cảm thấy ngạc nhiên, khom người cười nói: “Cũng không có gì, đại gia lại đánh nhau với người ta. Bất quá còn may, chỉ bị thương chút da thịt.”

“Ừ.” Ngũ lão gia gật đầu, nhìn chằm chằm bức họa trên thư án, cũng không quan tâm tới Quế Thúc.

Chờ ông ý thức được Quế Thúc vẫn chưa lui ra ngoài, ông nhận không được ngẩng đầu nhướng mày nhìn Quế Thúc.

Quế Thúc cung kính nói: “Chuyện đó, tiểu nhân mời đại cô nương đi cùng.”

“Cái gì?!” Ngũ lão gia kinh ngạc ngược cổ, “Nó đi làm gì?”

Quế Thúc ngược đôi mắt ti hí như con chuột nhìn lão gia, lại cung kính đáp: “Tiểu nhân đã nói với lão gia từ sớm, chủ từ lúc nào cũng là chủ từ, có một số việc tiểu nhân có thể thay thế nhưng có một số việc tiểu nhân không làm chủ được, cũng tại lão gia lười biếng, việc gì cũng đẩy lên người tiểu nhân. Hôm nay đại gia gây họa, nhị gia còn nhỏ, tiểu nhân chỉ đành tìm đại cô nương.”

nói xong ông giương mắt nhìn Ngũ lão gia, thấy Ngũ lão gia nhú mày không lên tiếng, bèn kể lại rõ ràng mười mười tất cả hành vi cử chỉ hôm nay của đại cô nương, nói một hồi, đôi mắt chuột kia không nhận được lóe sáng, lại lắc đầu cười nói: “không ngờ đại cô nương nhà chúng ta có thể lợi hại thế.”

Ông càng nói càng hưng phấn, còn Ngũ lão gia thì càng nghe càng cau mày. Chờ Quế Thúc gần như khoa tay múa chân kể xong mọi chuyện, cũng chỉ thấy mặt mày Ngũ lão gia ngưng trọng: “Người đi hỏi xem sao nha đầu kia bị đuổi khỏi Tây Viên, phạm phải chuyện gì.” —— Trước đây lão gia không có hứng thú với việc này.

Quế Thúc hí đôi mắt ti hí lấp lánh kia, cười nói: “không đối gạt lão gia, tiểu nhân đã nghe ngóng...” Ông kể lại toàn bộ việc lười biếng và ‘già bệnh’ của San Nương, nói tiếp: “Lão phu nhân cho rằng cô nương chúng ta ý sùng sinh kiều, muốn lạnh nhạt cô nương chúng ta, mới thả người về. Tiểu nhân lại thấy, không chừng cô nương chúng ta thực sự không muốn ở lại Tây Viên nữa. Về phần tại sao thì vẫn còn chưa biết.”

Ngũ lão gia nhú mày trầm tư một lát, đột nhiên nghiêng đầu nhìn Quế Thúc, hỏi: “Người luôn mồm gọi ‘cô nương chúng ta’, ‘cô nương chúng ta’, hình như rất thương thức nha đầu kia?”

“Đúng vậy,” Quế Thúc nắm cổ tay với nhau cười nói, “Lão gia không biết thôi, tiểu nhân trông ngóng một chủ từ như thế rất lâu rồi. Lão gia và phu nhân đều là người ở trên mây, không chịu hạ phẩm xử lý mấy chuyện phạm tục. Tiểu nhân không có cách nào bắt lão gia quản lý, nhưng một nhà lớn vậy chỉ dựa vào những hạ nhân chúng ta chung quy không ra thể thống gì. Bây giờ đại cô nương quay về, còn là người có năng lực, sao tiểu nhân không vui được!”

Lúc còn trẻ Hầu lão thái gia đã có bản tính phản nghịch, sau bị tổ mẫu của ông (chính là Hầu phu nhân đời cuối cùng) ép cưới Mạnh thị, lão thái gia càng trở nên phóng túng, đối với con cái quả thực như nông phu lười làm ruộng —— chỉ để ý gieo trồng, mặc kệ thu hoạch. Do đó có thể nói, thực ra từ gốc Hầu gia đã sai lệch rồi, nên cũng dưỡng ra một Ngũ lão gia sai lệch theo, từ nhỏ tính tình cổ quái, với ai cũng không thân thiết. Có mỗi Quế Thúc cùng nhau lớn lên với lão gia còn có thể ngẫu nhiên nói một hai câu thật lòng. Cho nên ý vào tình cảm ấy, ở trước mặt Ngũ lão gia, Quế Thúc thường xuyên có vài cử chỉ càn rỡ.

Thấy bộ dáng Quế Thúc giống như tâm nguyện được thực hiện, Ngũ lão gia tức mà không có chỗ phát tiết, nhất tờ giấy bị vo tròn ném về phía Quế Thúc, “Ta không chịu hạ phẩm là sao?” Ngũ lão gia buồn bực, “Người như cái bản tính, ta không gây người sẽ không động, còn có mặt mũi nói ta đẩy hết mọi chuyện lên người người!”

Nếu San Nương có ở đây, chắc chắn sẽ giật mình. Nàng cứ tưởng trong phủ Quế Thúc mới là boss lớn sau màn, nhưng không biết rằng, thật ra boss lớn chân chính là phụ thân nàng.

Bất quá với tính nết của phụ thân nàng, muốn ông quản việc nhà, chuyện phạm tục đương nhiên không thể nào, bởi thật ra lần nào Ngũ lão gia cũng bị Quế Thúc dùng đủ thủ đoạn áp bức lừa lọc. Hơn nữa, cho dù có hỏi, ông cũng chỉ hỏi một số chuyện lớn, còn mấy chuyện lông gà vò tỏi hằng ngày thì ông lười để ý. Mà dù là những chuyện lớn, ông chỉ đưa ra chương trình, sau đó sắp xếp cụ thể thế nào, làm thế nào đều là việc của Quế Thúc —— Nên San Nương mới nghi ngờ, cảm thấy Quế Thúc trông không giống người chủ sự, nhưng lại giống boss lớn phía sau.

Về phần Quế Thúc, San Nương từng bình luận: Người gian xảo nhất nhà bọn họ chính là Quế Thúc, chứ chẳng còn ai khác —— Quản lý tốt thì ông hưởng, nhưng tất cả trách nhiệm lại do Ngũ lão gia ‘không ai biết đến, công hiến ở sau lưng’ gánh chịu. Quế Thúc nghiêm túc tự nhận mình ‘trung với cương vị công tác’, làm chuyện mình nên làm, chuyện không nên làm tuyệt đối không vượt quyền... Đương nhiên, những điều này đều là chuyện ba hoa sau khi San Nương biết được chân tướng.

Lại nói lúc đó, Quế Thúc cọt nhả tránh cục giấy Ngũ lão gia ném, nói: “Lão gia yên tâm, đại cô nương tuyệt đối có thể đảm đương mọi chuyện. Lão gia không phát hiện sao? Sau khi chúng ta trở về, trong nhà trở nên nhẹ nhàng khoan khoái không ít.”

Hóa ra những quy củ trong quỹ phủ bị hoang phế đương nhiên có phần của Mã ma ma, cũng liên quan tới sự buông thả của Ngũ lão gia. Huống chi Quế Thúc cho rằng những chuyện này đều là tiểu tiết, nên không ai muốn quản, mới dẫn đến loạn hết cả lên khi San Nương trở về.

Bất quá, chuyện chính là vậy, có đối lập mới nhận thấy sự khác biệt. Hôm nay trong nhà trải qua sự chỉnh đốn của đại cô nương, Quế Thúc lập tức phát hiện hóa ra mấy thứ quy củ phiền toái kia cũng có chút tác dụng. Mà cũng vì thế nên ông mới thường xuyên dùng ánh mắt lấp lánh khiến San Nương dựng tóc gáy nhìn nàng —— Ánh mắt như quỹ nước tìm được thể thân kiều này, sợ rằng ai cũng thấy không thoải mái.

“Ý người là, nha đầu đó xin phu nhân quyền quản gia?” Ngũ lão gia thắc mắc, “Mã bà từ chưa ăn nó hử?”

Quế Thúc cười nói: “Nên mới nói đại cô nương lợi hại, cuối cùng không đòi quyền quản gia mà chỉ cần giám thị. Mã bà từ cũng đâu phải người thông minh gì, ngày ngày bị đại cô nương xem như cây thương, còn tự đắc vênh váo nữa.” Dừng một chút, ông liếc xéo Ngũ lão gia tiếp tục nói: “Chỉ dựa vào điểm này là có thể biết, đại cô nương là con gái lão gia.”

Ngũ lão gia lại không nghe được lời bình phẩm của Quế Thúc, đột nhiên hỏi: “Chuyện thôn trang của phu nhân, đã tra rõ chưa?”

nói đến chính sự, Quế Thúc thu lại vẻ đùa giỡn, bắt “đang định báo lão gia, tra ra rồi. Động tay động chân phía sau...” Ông dừng một chút, nhìn Ngũ lão gia.

Ngũ lão gia hiểu ngay, thờ dãi: “Sao gan Mã bà từ này đột nhiên to thế?! Trước kia chỉ ăn vặt vãnh, nể tình bà ta trung thành với phu nhân nên không hỏi tới, nhưng khoản tiền lần này lớn rất nhiều.”

Quế Thúc đáp: “Vốn tiểu nhân cũng khó hiểu, nhưng trở về thấy động tĩnh của đại cô nương thì cũng hiểu ít nhiều. E rằng bà ta chịu thiệt ở chỗ đại cô nương, lại thấy phu nhân mặc kệ bà ta, còn lão gia thì giống như chuyện gì cũng không biết, nên trái tim dần dần to hơn.” Dừng một lát lại nói: “Cần phải xử trí bà ta chưa ạ?”

Ngũ lão gia nhíu mày, đột nhiên cười lạnh nói: “Xử trí thế nào?! Chỉ sợ ta mới hành động, phu nhân liền bị dọa chết, không chừng cho rằng...”

Ông yên lặng, bỗng về bức chim ưng vẽ hồng trên thư án, đập mạnh lên đó, giận dữ nói: “nói với lão Triệu, tìm cách tiếp cận huynh đệ Mã bà tử, lấy tiền của phu nhân về!”

Quế Thúc nhìn sắc mặt âm trầm của Ngũ lão gia, đáp một tiếng rồi thông minh thoái lui ra khỏi thư phòng.

Đứng ngay cửa thư phòng, nghĩ đến mấy năm nay tuy lão gia không nói, nhưng thật ra lòng dạ đối với phu nhân chưa bao giờ thay đổi, mà phu nhân thì trước sau như một chỉ mong thủ trong khuê phòng của bà... Quế Thúc thở dài.

Khoảng cách xa nhất trên đời không phải là một người ở chân trời, một người ở góc biển, mà là ta có lòng thân cận với nàng, nhưng nàng lại tránh ta như rắn rết...

Ngắm mưa phùn lất phất giữa trời, Quế Thúc rõ ràng góa vợ lỏng tay vào tay áo, không nhận được nổi máu văn nghệ một lần.

..*

Trận mưa xuân này kéo dài cả đêm, đến hôm sau trời sáng choang mới dần dần ngừng lại.

Thấy mưa đã tạnh, San Nương chậm rãi đến viện của phu nhân.

Lúc này đã gần đến tháng ba, thời tiết từ từ ấm áp hẳn, trên đầu cành ngọn cây đều phủ một tầng xanh mon mơn. không biết là do suy nghĩ thông suốt, hoàn toàn thoát khỏi khúc mắc, hay vì gió xuân không lạnh thổi vào mặt, mà lúc này San Nương chỉ cảm thấy toàn thân đều thoải mái, cũng tràn đầy một loại... một loại vui sướng nào đó như xem cuộc vui.

Ngũ hoàng tử muốn nàng hỏi phu nhân có thể nhường một bức tranh thêu không, San Nương cũng thành thật hỏi thẳng Ngũ phu nhân.

Ngũ phu nhân tưởng nàng muốn, suýt đồng ý ngay, nhưng nghe San Nương nói rõ là người dung không liên quan gì cần, phu nhân sợ hết hồn, liên tục khoát tay nói: “Vậy sao được, thứ này vốn là ta thêu chơi, sao có thể làm thọ lễ nghiêm chỉnh tặng người ra? Chẳng may xảy ra vấn đề gì thì sao? Thôi đừng nói nữa!”

Mã ma ở một bên nghe xong, hừ lạnh nói: “thật không biết đại cô nương xem phu nhân chúng ta là gì, tú nương ư?”

“Ma ma!” Phu nhân vội lườm Mã ma ma một cái.

San Nương lơ đãng cười nói: “Dùng thế, xem phu nhân chúng ta là gì? Ta đây phải đi hỏi hân.” Lại rất có tâm cơ bắt chước dáng vẻ Lâm Như Trĩ, đỡ cánh tay phu nhân cười nói: “Phu nhân đừng trách con lỗ mãng, tại con thích tranh thêu của phu nhân quá, chỉ hận không thể để người khắp thiên hạ đều thích giống con.”

Nàng đang cười nói, đột nhiên nhìn thấy một tiểu nha hoàn chạy vào, hoảng mang luống cuống báo: “Xảy ra chuyện rồi, nhị gia bị người ta đẩy xuống sông!”

Bạn đang đọc truyện *Phiên Toái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 36: Gặp lại

San Nương và Điều thị vừa vội vã chạy tới cổng, vừa nghe tiểu nha hoàn kể từ đầu đến cuối mọi chuyện.

Hóa ra, chuyện hôm nay là tiếp theo sự kiện hôm qua. Bởi vì vị phụ nhân béo kia chịu thiệt ở chỗ San Nương, nên con trai bà ta ghi hận Hầu Thụy. Tên này là kẻ thù dai, trùng hợp hôm nay được nghỉ, hân ta biết Hầu Thụy không chịu ngồi yên trong nhà, bèn dẫn người chặn đường Hầu Thụy trên bờ đê. Khi đó Hầu Thụy mới ra cửa, còn chưa kịp triệu tập đám ‘tiểu đệ’ của hân. Mắt thấy sắp phải thua, không khéo là Tiểu Bàn Tử đi ngang qua, cũng không biết hôm nay Tiểu Bàn Tử luôn hèn yếu nhất gan bị cái gì, thấy người ta vây công ca ca, hân lại không chạy trốn mà còn đâm đầu xông tới. Toàn là mấy tiểu tử choai choai, Tiểu Bàn Tử vừa béo vừa chỉ là đứa trẻ bảy tuổi, bị người ta tiện tay hất một cái, lập tức hất hân xuống sông Lạc Mai...

Lúc theo tiểu nha hoàn chạy đến cổng, một chiếc xe ngựa có mái che đậu ngoài cửa chính. Hầu Thụy, đại ca San Nương toàn thân ướt nhẹp đứng bên cạnh xe ngựa, vén mảnh lên. Bên cạnh hân có một người khác đưa lưng về phía San Nương đưa tay vào buồng xe, như muốn ôm người nào đó xuống xe.

Nhìn thấy người xa lạ ngoài cửa, đột nhiên Điều thị đứng lại. Thấy phu nhân khiếp đảm lui về sau bức tường phủ điều, San Nương cũng không ép bà, nhanh chóng dẫn theo nhóm nha hoàn nhũ mẫu ra cổng.

Lúc này, quả nhiên một người trên xe ngựa chui ra. Người nọ khom người, ôm Hầu Quyết một thân ướt nhẹp đưa cho vị thanh niên đứng bên, sau đó đứng thẳng, giơ tay vén toàn bộ tóc ướt nhẹp dán trên trán ra sau ốt...

Vì vậy, cách một đời, gương mặt thiếu chút trở thành tâm ma của San Nương cứ thể tiến vào tầm mắt nàng mà không hề báo trước.

Viên Trường Khanh 16 tuổi, vẫn cao gầy như trong trí nhớ, dường như hân cao hơn ca ca Hầu Thụy của nàng một chút. Khuôn mặt thanh nhã, vầng trán rộng, lông mày thẳng rậm đen nhánh cùng với đôi môi có đường nét rõ ràng, nhưng lộ vẻ hết sức cố chấp, rớt cuộc giống y đúc thiếu niên đứng dưới cây hải đường trong trí nhớ nàng...

Kiếp trước, San Nương thường xuyên mơ về tình cảnh lần đầu tiên nhìn thấy Viên Trường Khanh. Mỗi lần tỉnh mộng, nàng luôn cảm thấy là ký ức đã tô điểm cho giấc mộng tuổi trẻ. Nhưng hôm nay, cách một đời, lần nữa gặp hân, San Nương mới phát hiện không phải do ký ức khiến hân trở nên đẹp đã, mà là ở cái tuổi này của hân, dù hôm nay nàng không còn bất kỳ ý tưởng gì với hân nữa, song vẫn cảm thấy hân...

Sắc đẹp thay com

Nghiêm bá giữ cửa thấy cô nương đi ra, vội vàng bước qua chào, lại nói: “cô nương chó vội, đại gia và nhị gia đều không có chuyện gì, chỉ bị rơi xuống nước thôi.”

San Nương chớp mắt mấy cái, dò tìm mắt khỏi tên oan gia kiếp trước kia. Nàng vừa vội vàng bước xuống bậc thang, vừa không xoay đầu phân phó: “Gọi người lấy một số khăn lông sạch sẽ đến đây, và áo choàng nữa. Bào phòng bếp chuẩn bị nước nóng và canh gừng, phải thêm người đi mời đại phu.”

Nơi này nằng phân phó một tiếng, sau lưng lập tức có nha hoàn hoặc bà tử đáp một tiếng tương ứng, sau đó vội vã phân công nhau làm việc.

Chờ đến lúc San Nương đến bên cạnh xe ngựa, ngay cả Viên Trường Khanh cũng đã nhảy xuống xe.

“Xảy ra chuyện gì?” Nàng cố gắng không nhìn về hướng bên kia, chỉ nhìn đại ca nàng, không đợi đại ca đáp lời, nàng đột nhiên ý thức được đây không phải thời điểm đề hỏi, gấp rút khoác tay nói: “nói sau đi, bây giờ mau vào trong đi. Mấy ngày này trời còn lạnh, đừng để bị cảm.”

nói xong, nàng đưa tay muốn ôm Hâu Quyết.

Nam tử ôm Hâu Quyết xuống xe kia đột nhiên cười nói: “Ta ôm hân vào cho, hân hoảng sợ không nhỏ.”

Lúc này San Nương mới nhớ ra bên cạnh xe ngựa còn có một người. Nàng giương mắt nhìn cũng chỉ thấy người nọ chừng mười tám, mười chín tuổi, nụ cười ấm áp và ôn hòa, đôi mắt hạnh to tròn khiến nàng có cảm giác quen thuộc một cách khó hiểu.

Nàng thoáng sững sốt, khẽ nhướng mày, đột nhiên nhận ra người ấy. Đó là học trưởng thư viện Mai Sơn, nhân vật làm mưa làm gió trong thư viện, Lâm Như Đình —— Cách gọi ‘học trưởng’ này không phải tôn xưng dành cho bạn học lớp lớn hơn của đời sau, mà chỉ những học sinh giúp các tiền sinh quản lý học viện, giống như hội trưởng hội học sinh ở hiện đại.

Do đó San Nương lập tức nhận ra hân, không chỉ vì Lâm Như Đình thường đến nữ học truyền lời, mà vì đôi mắt hạnh to tròn kia —— vị Lâm học trưởng này vừa khéo là huynh trưởng lớn nhất của Lâm Như Trì!

San Nương mới gọi một tiếng ‘học trưởng’, còn chưa kịp chào thì đệ đệ Hâu Quyết của nàng đột nhiên dùng sức nắm tay nàng, vừa rùng mình vừa nói: “không, không cần, ta, ta lớn rồi, không cần người ta ôm.”

Cảm giác được ngón tay lạnh buốt của hân, nhất thời San Nương bất chấp việc nói lời khách sáo, vội vã chào một tiếng, rồi kéo Hâu Quyết, dẫn mọi người cùng vào phủ.

May mà bọn họ mới đi chuyển qua bức tường phủ tiêu liền nhìn thấy vài nha hoàn bà tử cầm khăn lông chạy nhanh đến. Trong đám người chỉ có Lâm Như Đình không hề xuống nước, nên trên người khô ráo. San Nương buông Tiểu Bàn Đôn ra để nhũ mẫu của hân lấy áo choàng bọc kín hân, lại lui sang một bên, yên lặng nhìn mọi người vây quanh Hâu Thụy và Viên Trường Khanh trông như chó roi xuống nước.

Nàng không ngờ, kiếp này sẽ gặp Viên Trường Khanh dưới tình huống như vậy.

May là trước đó đã có đủ loại dấu hiệu để nàng sớm chuẩn bị tâm lý trước sự xuất hiện của hân. Cũng may là hiện tại nàng không có ý gì với hân, cũng nghĩ thông suốt chuyện kiếp trước, nên mới có thể làm nàng bình tĩnh lạnh nhạt, không quan tâm hơn thua mà đối mặt...

Mượn động tác cầm khăn lông lau tóc ướt, Viên Trường Khanh lặng lẽ giương mắt, từ dưới cổ tay nhìn lên Hâu Thập tam kia.

hân cũng không ngờ mình chỉ tiện tay cứu một đứa trẻ rơi xuống nước, lại là đệ đệ của Hâu Thập tam!

Trong ấn tượng của hân, tiểu Thập tam nhi này hơi vô lại, có chút hoạt bát, thậm chí ít nhiều gì còn có chút bất cần đời. Nhưng không ngờ, nàng từ trong nhà chạy ra lại có thể bình tĩnh thong dong thế. Gặp chuyện như vậy, cho dù là bọn hạ nhân đã trưởng thành cũng luống cuống tay chân, mà nàng chỉ là một đứa trẻ choai choai lại có thể giống một đại tướng trong quân, loạn mà không sợ, còn ngay ngắn rờnang.

một hạ nhân thấp thỏm tới tìm nàng, có lẽ đầu đó có chuyện gì làm không xong. Mặc dù Thập tam nhi khẽ cau mày, nhưng trời sinh khỏe môi nàng hơi cong lên khiến người ta không cảm thấy nàng không vui. Nàng dịu dàng an ủi người nọ vài câu, cho nên người đó thở phào nhẹ nhõm, xoay người tiếp tục đi làm việc.

Viên Trường Khanh nhìn, khăn lông trong tay dần dần ngừng động tác. Vốn hân đã sớm chú ý, Thập tam nhi này khi không nói lời nào, khỏe môi cũng cong cong như ngầm ý cười. Nhưng hân không ngờ mắt nàng đẹp thế. Lúc nàng nhìn người ta, rất thích hợp mắt, do đó đôi mắt hồ ly hẹp dài biến thành hai vầng trăng non cong cong, trông rất là...

Mê người.

Đột nhiên, đôi mắt hồ ly dài hẹp kia nhìn về phía hân. Viên Trường Khanh cả kinh, bỗng nhiên hơi nghiêng người, không hiểu sao trái tim đập loạn một trận.

Việc mắt bình tĩnh như vậy khiến hân âm thầm cau mày —— Nàng chỉ nhìn qua thôi, dù hai người đối mắt với nhau, hân hoàn toàn có thể bình tĩnh thản nhiên dời mắt đi, nhưng chẳng hiểu sao một khắc ấy hân chợt có cảm giác chột dạ không rõ...

Lại nói San Nương vừa nhìn Viên Trường Khanh, thấy mấy ‘con chó roi xuống nước’ đều được quán chặt chẽ, mới định tiếp tục ra lệnh, nhưng bỗng nhớ tới phu nhân đến, vội vàng nghiêng đầu nhìn sang, lúc này mới phát hiện chỗ Điều thị đứng đã sớm không còn người.

Nàng tìm kiếm xung quanh cũng không thấy Điều thị đâu, cũng chẳng đoán hoài tới bà nữa, xoay đầu nói với Hâu Thụy: “sự việc xảy ra quá đột ngột, khách viện bên kia nhất thời chưa thu thập kịp, mời ca ca dẫn Lâm học trưởng và vị công tử này đến viện ca ca ngồi trước, đầu gì cũng phải đối xiêm y và uống chút canh gừng, đừng để bị cảm lạnh.”

Sau đó gọi nhũ mẫu của ca ca qua khẽ dặn dò: “Ta thấy vóc dáng hai vị kia cũng tương tự ca ca, người tìm hai bộ xiêm y của ca ca cho hai người đó thay đi.” Rồi vỗ tay với mọi người, “Động tác nhanh lên!”

Do đó mọi người đáp một tiếng, lập tức dẫn đám người kia đến hậu viện.

Lúc này Hâu Quyết bị nhũ mẫu quán như một cái bánh chưng nhỏ bằng giấy khỏi nhũ mẫu của hân, chạy qua kéo tay San Nương, ngẩng đầu nhìn nàng kêu một tiếng: “Tỷ tỷ...”

San Nương cúi đầu, chỉ thấy đứa bé kia cười híp mắt, “Đệ giúp ca ca đánh nhau. Đệ không bỏ chạy.”

San Nương ngăn ra, trong lòng chấn động. Nàng không ngờ hôm nay Tiểu Bàn Từ che chở cho Hâu Thụy là do những lời ngày đó nàng thuận miệng mắng hân...

Nàng còn chưa mở miệng, Hầu Thụy đã bọc áo choàng đi đến, ký đầu Hầu Quyết một cái, cười mắng: “Còn không biết xấu hổ nói giúp ta đánh nhau! Nếu không phải tại đệ, thì ta và Viên huynh có thể ướt sũng sao!”

Ồ, thông báo danh tính với nhau rồi à?!

San Nương nhin không được nhìn Viên Trường Khanh, vừa vận đổi mắt với hắn.

San Nương ngẩn ra, đang định lễ phép dò mắt đi, chợt phát hiện đôi mắt Viên Trường Khanh lóe lên một cái, không có ý dò mắt. Nàng đột nhiên nheo mắt lại.

Cũng chỉ thấy hắn bình tĩnh đổi mắt với nàng trong chớp lát, sau đó mới từ từ dò mắt đi.

sự thong dong bình tĩnh của hắn nhất thời khiến San Nương thấy khó chịu. Nàng âm thầm cắn răng, đẩy bàn tay Hầu Thụy ra, lại kéo Hầu Quyết ra sau lưng bảo vệ, cau mày nói: “Ồ chỗ này lằng nhằng cái gì? Còn không mau quay về thay y phục, bị cảm lạnh chẳng ai hầu hạ huynh đâu!”

Hầu Thụy nhe răng thị uy với San Nương, sau đó mới xoay người gọi hai người Lâm, Viên đi.

Cho nên San Nương nghe được Lâm Như Đình nói với Hầu Thụy: “Tình cảm huynh muội các người tốt thật.”

Hầu Quyết cũng nghe được, lập tức nắm tay San Nương lần nữa, ngẩng đầu cười với nàng như một chú chó nhỏ đang lấy lòng.

San Nương nhin không được đưa tay vuốt vuốt khăn lông đắp trên đầu hắn, sau đó giao hắn cho nhũ mẫu, nói: “Còn không mau quay về? Chốc nữa ta sẽ tìm đệ tính sổ! Ca ca đánh nhau mắc mớ gì đến đệ? Đạo lý ‘Quân tử bất lập nguy tường*’, đệ không hiểu hả?”

**Quân tử bất lập nguy tường chỉ hạ: câu nói này là của Khổng Tử, nói tới thái độ làm người của quân tử là phải rời xa nơi nguy hiểm, phòng hoạ khi chưa xảy ra, một khi thấy mình rơi vào nguy hiểm, phải đứng lên rời khỏi.*

Hầu Quyết ngẩng đầu nhìn nàng, thấy nàng nghiêm nghị nói chứ không phải thật lòng mắng hắn, hắn lại cười híp mắt với nàng, mới kéo tay nhũ mẫu đi.

Mà khi San Nương đang xử lý những chuyện này, Ngũ lão gia và Ngũ phu nhân - chủ nhân chính thức trong phủ rốt cuộc ngay cả mặt cũng không lộ. May mà bây giờ đang hỗn loạn nên tạm thời chẳng bị người bất lễ lể nghi.

Nhìn mấy con ‘chó rơi xuống nước’ bị người ta vây quanh dẫn vào cổng trong, San Nương nhin không được vỗ trán, thờ dài, mới xoay người tìm Ngũ phu nhân đã mất tích.

Phía sau bức tường phủ điều, đến tiền sảnh giữa chính đường có một đình viện nho nhỏ. Nàng đứng trong đình viện nhìn xung quanh vẫn không thấy phu nhân đâu, bèn liếc nhìn đại sảnh âm u kia.

Vừa nhìn nàng lập tức sợ hết hồn.

Hôm nay trời đầy mây, ánh sáng nơi đại sảnh vốn không tốt lúc này càng lộ vẻ u ám. Trong mương u ám, San Nương đứng từ xa nhìn, chỉ thấy hai bên trái phải chiếc bàn vuông có hai người ngồi không nhúc nhích như pho tượng.

Nàng lại gần xem, chợt chớp mắt một cái.

Phụ thân nàng đang ngồi nghiêm chỉnh trên ghế bành phía đông, vẻ mặt nghiêm túc ngưng trọng; Ngũ phu nhân thì thu tay áo, cúi đầu ngồi ngay phía tây —— Dù cách đại sảnh trống trải, nhưng San Nương đứng bên cửa cũng có thể thấy ống tay áo phu nhân vắt ra nước rõ ràng.

San Nương yên lặng thờ dài. Trong lúc bầu không khí giữa hai phu thê cứng nhắc, vốn dĩ nàng không muốn đi qua, song bộ dạng phu nhân quá đáng thương. Huống chi so với lão gia không thích phản ứng với người ta, San Nương cảm thấy phu nhân nhất gan này đáng yêu hơn tí.

Vì vậy dưới ánh mắt nghiêm túc của Ngũ lão gia, nàng bước vào đại sảnh không một bóng người kia, hành lễ với lão gia, phu nhân một cái, rồi nhìn lão gia nói: “Lão gia đến đây lúc nào mà con không thấy vậy?”

Lão gia trầm mặc một lát mới đáp: “Thấy con giải quyết không tệ, nên ta không lên tiếng.”

San Nương thầm cười cười, thu tay áo đáp: “Giờ tạm thời chưa hỏi được gì, chờ ca ca và đệ đệ thay xiêm y xong, đại phu xem rồi, lão gia và phu nhân lại qua đó hỏi rõ nguyên nhân.”

Ngay lập tức, không chỉ phu nhân co rúm mà lão gia cũng cau mày rất rõ ràng. Sau đó, Ngũ lão gia vô trách nhiệm nói: “Con xử trí rất tốt, chuyện này tiếp tục để con lo. Nếu huynh đệ con đưa nào không đúng, thì muốn đánh muốn phạt, con làm chủ là được.” —— Đúng, bỏ mặc rồi!

San Nương nhin không được muốn đưa tay day day trán. Cặp cha mẹ này của nàng cũng vô trách nhiệm quá...

Đúng lúc này, đột nhiên nàng để ý tay phu nhân Diêu thị đang lặng lẽ ấn dạ dày. Kiếp trước dạ dày nàng cũng không tốt, bèn ngẩng đầu nhìn Diêu thị, thấy trán bà đều đỏ mồ hôi lạnh, vội hỏi: “Phu nhân sao vậy? Bị bệnh ư? Đau dạ dày à?”

Phu nhân chưa kịp trả lời, Ngũ lão gia chợt đứng dậy, nhìn phu nhân cau mày nói: “Có bệnh nàng còn ra đây làm gì?”

San Nương ngẩn ra, ngẩng đầu nhìn lão gia, nhất thời im lặng.

Tục ngữ nói đúng: Dưa xanh hái không ngọt. Phần lớn hôn nhân của thời đại này đều theo lệnh cha mẹ, nghe lời mai mối, con cái cơ bản không có quyền lên tiếng. Cho nên tình cảm giữa hai phu thê không tốt, đó là chuyện bình thường. Kiếp trước, San Nương chịu sở như thế, hiện tại nàng thấy phu phụ Ngũ lão gia ngay cả tương kính như tân cũng không làm được, nàng càng có cảm giác đồng cảnh ngộ.

Ngũ phu nhân bị Ngũ lão gia hung hăng hỏi một câu, lập tức luống cuống lúng ta lúng túng, giọng nói run rẩy, nghe không rõ đang nói gì. Thậm chí San Nương hoài nghi, nếu Ngũ lão gia nói thêm chữ nữa, thì có thể Ngũ phu nhân sẽ bất tỉnh ngay tại chỗ cho ông xem!

Kiếp trước San Nương thích khoa tay múa chân bảo vệ công lý, bây giờ đổi một đời, hình như tính tình này của nàng cũng không thay đổi bao nhiêu. Do đó lúc này nàng nhin không được nhảy ra, đỡ cánh tay phu nhân, lại xoay người kêu nha hoàn bên cạnh phu nhân, “Minh Lan, Thúy Vũ, phu nhân không thoải mái, mau đỡ phu nhân về phòng nghỉ

ngôi.” Sau đó phân phó tiếp, “đi mời một đại phu đến nữa!” Vừanói, nàng vừa đỡ phu nhân ra khỏi đại sảnh.

Lòng bàn tay Diêu thị đều là mồ hôi lạnh. San Nương nhìn không được xoay đầu nhìn lão gia với ánh mắt khiển trách.

Nhưng, cái nhìn này cũng làm nàng ngầy người. Bởi lúc này lão gia đang nhìn bóng lưng phu nhân, ánh mắt đó...

Đột nhiên San Nương cảm thấy, lão gia đúng thật là phụ thân huynh đệ các nàng. Khoan nói đến vừa rồi lão gia thần kinh thô rỗng phu nhân, hiện tại ông dứt khoát giống y đúc vị ca ca phản nghịch kia của nàng: Ánh mắt cô đơn nhìn chăm chăm bóng lưng phu nhân bây giờ, cũng giống y ánh mắt của Tiểu Bàn Tử —— Là loại sầu triển miên ‘Dù ngược ta ngăn vạn lần, ta vẫn đối đãi với người như thuở ban đầu’...

Ngũ lão gia đứng đó với nét mặt phức tạp, nhìn Ngũ phu nhân, không ngờ đột nhiên San Nương xoay đầu đối mắt với ông.

Trong chớp mắt, Ngũ lão gia lập tức lúng túng.

Mà khi người ta đang lúng túng thường thường sẽ làm vài chuyện không giải thích được. Do đó Ngũ lão gia lấy giọng điệu không kiên nhẫn nói với Ngũ phu nhân: “Thân thể nàng không tốt, mấy chuyện lộn xộn trong nhà nàng đừng để ý nữa, cũng may San nha đầu đã trở về, cứ giao hết cho nó đi.”

Mặc dù Ngũ phu nhân đứng bất động ở đấy, nhưng San Nương rõ ràng cảm giác được cánh tay bà cứng nhắc. Sau đó, Diêu thị cúi đầu đáp “Vâng”, liền giẫy khỏi tay San Nương, vị Minh Lan cũng không xoay đầu lại.

Nhìn bóng lưng xa dần của Ngũ phu nhân, San Nương run sợ một trận —— Ngũ lão gia có ý gì?! Đây là tước đoạt quyền quản gia của Ngũ phu nhân sao? Tuy nói Ngũ phu nhân không muốn quản sự, nhưng tự mình bỏ quyền với bị người bãi nhiệm là hai việc khác nhau đấy!

Nàng không giống Ngũ phu nhân không dám đặt câu hỏi, lập tức xoay đầu hỏi lão gia, “Lời này của lão gia có ý gì ạ? Con mới bao nhiêu tuổi, sao nhúng tay vào việc nhà được?”

Ngũ lão gia cau mày, “Con mười bốn rồi, sao không quản gia được? Chẳng lẽ còn muốn chuyện gì cũng phải làm phiền phu nhân? Thân thể phu nhân vốn không tốt...”

nói đến đây, đột nhiên Ngũ lão gia ghen hờn, giống như ông đã bắt cần nói sai điều gì. San Nương còn chưa hiểu rõ cuộc ông nói sai ở đâu, Ngũ lão gia lại thẹn quá hóa giận, vỗ mạnh bàn một cái, cả giận nói “Bảo con quản thì con quản đi, đừng nói nhảm nhiều thế!” nói xong ông phẩy tay áo bỏ đi.

Nhìn bóng lưng lão gia, San Nương chớp mắt hồi lâu. Sau đó, bỗng dưng nàng sáng tỏ. không phải Ngũ lão gia không thích Ngũ phu nhân, mà là ông thích Ngũ phu nhân lắm song không biết cách biểu đạt thôi...

Lại một lần nữa, nàng sâu sắc ý thức rằng quả nhiên Ngũ lão gia không hổ là phụ thân của huynh muội bọn họ. Khoan nói đến người ca ca phản nghịch của nàng, càng là người thân cận, thì khẩu khí lúc nói chuyện lại càng như dội nước; Như kiếp trước của nàng, muốn biểu đạt sự quan tâm, cũng thường xuyên không bắt được trọng điểm... Xét đến cùng, chẳng qua bọn họ đều không biết cách biểu đạt mình chính xác thôi.

Ngũ phu nhân lại là một người nhát gan vậy...

một mình đứng trong đại sảnh u ám, San Nương càng nghĩ càng thờ dài —— cho cặp cha mẹ này, cũng cho kiếp trước của mình.

Nghĩ đến giọng điệu vừa rồi của Ngũ lão gia, San Nương lại thờ dài một trận. Ngay cả nàng cũng cảm thấy ông đang trách mắng, hướng chỉ là phu nhân. Nàng dám đánh cuộc, lúc này chắc chắn phu nhân cho rằng lão gia bắt nạt đã lâu, nên cố ý làm mất mặt bà trước mặt nàng!

San Nương đỡ trán lại không phát hiện ra, nàng sớm thế không nhúng tay vào chuyện người khác nhưng giờ nàng đang lo lắng cho cặp cha mẹ không đáng tin cậy ấy...

Chỉ cần nghĩ đến phụ thân nàng không chỉ làm chuyện ngu xuẩn như thế với phu nhân, mà còn bắt nàng thay ông quản gia, San Nương lập tức cau mày —— Nàng chạy ra khỏi Tây Viên để chơi bởi lêu lổng, chứ không phải bán mạng cho cặp cha mẹ vô trách nhiệm này!

Do đó, San Nương xoay người đuổi theo phụ thân nàng đã đi hậu viện rồi.

Về phần Viên Trường Khanh, vị hôn phu kiếp trước đang thay xiêm y trong viện đại ca nàng...

hắn là ai? San Nương bày tỏ: không biết!

Bạn đang đọc truyện *Phiền Toái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Vô cùng dẻo miệng

Khi San Nương đuổi đến viện lão gia, lão gia đã sớm vào thư phòng rồi.

Gã sai vật A Phúc thấy đại cô nương chẳng kiêng kỵ gì muốn xông vào thư phòng, nhanh chóng bước lên định ngăn cản, không ngờ nửa đường bị Quế Thúc kéo lại.

A Phúc tưởng Quế Thúc muốn nói gì, bèn dừng bước, xoay đầu nhìn Quế Thúc. Quế Thúc lại cười híp mắt buông tay, khiến A Phúc không hiểu ra sao cả.

Mà chờ đến khi Quế Thúc nhàn nhã bỏ đi, A Phúc mới nhớ chuyện của hắn, San Nương đã xông vào thư phòng của lão gia từ lâu.

đi vào thư phòng, San Nương ngẩng đầu, cũng chỉ thấy cha nàng đang đưa lưng về phía nàng đứng trước một tấm bình phong, trên tấm bình phong kia treo một bức tranh, cha nàng thì chấp tay sau lưng nhìn chăm chăm bức tranh đó đến xuất thần.

Đó là một bức Quan Thế âm đứng cầm cành liễu dùng chỉ màu mực phác họa. Quan âm bỏ tóc áo dài lay động, Quan âm cúi đầu gần như che khuất toàn bộ khuôn mặt, khiến người ta mơ hồ thấy chút đường nét của cái cằm. Người vẽ cực kỳ keo kiệt bút mực, chỉ dùng vài đường mực vô cùng súc tích phác họa sơ lược vóc người y phục của Quan Thế âm đại sĩ trên giấy Tuyên Thành trắng như tuyết, đối với ngũ quan tướng mạo ngay cả ít đường mực cũng không chịu bỏ thí, lại vẽ cực kỳ tỉ mỉ cái tay cầm cành dương liễu hé mở dưới ống tay áo.

Tuy nói toàn bộ bức tranh toàn dùng chỉ màu mực đậm nhạt khác nhau, nhưng nếu nhìn kỹ càng, thì vẫn có thể nhìn ra cái tay tạo thế Lan Hoa chỉ ấy được điểm xuyên một tầng màu hồng cực nhạt.

Do đó cũng khó trách San Nương với cái nhìn đầu tiên đã tập trung trên bức tranh kia, nhìn cái tay ấy trước tiên.

Nàng ở bên này xem tranh, bên kia lão gia đã nhận ra sự tồn tại của nàng, bồng xoay đầu lại, thấy là nàng, lão gia sợ hết hồn, gần như luống cuống tay chân thu bức tranh lại. Sau đó ông xoay đầu trông San Nương, găm nhẹ: “không biết phép tắc trong nhà sao?! Thư phòng của ta không phải ai cũng có thể bước vào.”

San Nương giật mình, chợt cười khỏ. Nếu nói khuê phòng của phụ nhân là nơi phụ nhân trốn tránh nam nhân, thế thì thư phòng của nam nhân là nơi nam nhân trốn tránh nữ nhân. Kiếp trước, thư phòng của Viên Trường Khanh cũng ngay cả nha hoàn đều không được phép vào.

Cho nên San Nương khẽ mỉm môi, dịu dàng khuyêu gối với Ngũ lão gia, sau đó ngẩng đầu cười rất là ngây thơ, “Lão gia thứ lỗi, con gái thực sự không biết phép tắc này.”

Ngũ lão gia đã sớm quen mỗi khi ông nổi giận tất cả mọi người đều co rúm tránh ông, hôm nay San Nương cười đùa tí tưng như vậy, ngược lại khiến Ngũ lão gia không biết nên ứng đối thế nào.

San Nương chỉ xem như không thấy vẻ mặt cứng nhắc của Ngũ lão gia, nàng đứng thẳng nghiêm túc nói: “Con tới là để nói với lão gia một chuyện rất quan trọng. Lão gia mới vừa nói thế với phụ nhân ở đại sảnh, chỉ sợ dọa phụ nhân rồi. Lão gia thường bốn ba bên ngoài, nhưng phụ nhân chỉ canh giữ ở hậu viện cả ngày, vốn không am hiểu giao tiếp với người khác, lá gan khó tránh hơi nhỏ. Ban này phụ nhân có chỗ không thoải mái, con biết trong lòng lão gia lo lắng cho phụ nhân, nói chuyện có chút nóng nảy. Phụ nhân thấy lão gia nóng nảy, khó tránh khỏi cho rằng mình chuốc phiền toái cho lão gia, nên mới trở nên lo sợ bất an vậy...”

Ngũ lão gia nhíu mày. Ông vốn đang buồn bực, ông không biết câu nói xuất phát từ quan tâm kia lại dọa Ngũ phu nhân, cho đến khi nghe San Nương giải thích, ông mới hiểu được, hóa ra Ngũ phu nhân hiểu lầm ý ông...

Lại nghe San Nương nói: “Phụ nhân là phụ nhân, khó tránh tâm tư nhạy cảm. Tuy nói Ngũ lão gia có lòng tốt, nhưng đối với người nhát gan như phụ nhân, xin lão gia hãy kiên nhẫn nhiều hơn, cố gắng ăn nói hòa nhã mềm mỏng mới đúng. Còn nữa, ngài bảo phụ nhân nghĩ ngơi, vốn không muốn phụ nhân vất vả, chẳng qua từ đầu chí cuối lão gia chỉ nói một câu mà chưa từng có lời giải thích nào với phụ nhân, chỉ sợ phụ nhân còn tưởng lão gia chê bà quản gia không tốt đấy. Lúc này còn không biết phụ nhân đau lòng cỡ nào nữa...”

Nhìn con gái mình mặc dù đã mười bốn tuổi, song vóc người như một đứa trẻ, Ngũ lão gia sau thư án không khỏi ‘giác ngộ’.

Thực tế, qua nhiều năm thế, ông cũng rất khổ não, không hiểu sao Ngũ phu nhân sợ ông. Có thể nói, trước đây Ngũ lão gia vừa liếc mắt liếc nhìn trúng Ngũ phu nhân, nhưng hình như Ngũ phu nhân chỉ có sợ ông, thậm chí ngày đầu tiên gã đến, bà chẳng dám nhìn thẳng ông. một khoảng thời gian mới dần dần, Ngũ lão gia từng nhiệt tình muốn rút ngắn khoảng cách giữa hai phu thê, nhưng điều khiến ông khổ sở là, dường như ông làm cái gì cũng sai, ông càng muốn thân thiết với Ngũ phu nhân, thì Ngũ phu nhân càng xa cách ông, thậm chí lúc ở trên giường, ông từng có lịch sử tối tăm dọa bà ngắt đi...

Ngũ lão gia trời sinh cao ngạo, sau khi nghĩ tới nghĩ lui cũng nghĩ không ra nguyên do, bèn nghĩ ắt hẳn Ngũ phu nhân không thích ông. Cho nên, cùng năm ông buông tha việc khai thông với mẫu thân, cũng buông tha Ngũ phu nhân luôn. Mà điều làm ông không ngờ là, ông không đòi hỏi Ngũ phu nhân nữa, thì giữa hai phu thê lại có thể bình thản bình tĩnh ngồi dưới mái hiên trong chốc lát. Vì vậy, Ngũ phu nhân mới có chuyện lão gia, phu nhân mạnh ai nấy làm.

Đời sau có một câu nói, ‘Đàn ông đến từ sao Hỏa, phụ nữ đến từ sao Kim’, không chỉ có Ngũ lão gia không rõ vì sao Ngũ phu nhân sợ ông, mà ngay cả Quế Thúc, có vấn đề của Ngũ lão gia luôn tự xưng là người thông minh cũng chẳng rõ. Hôm nay được San Nương mặc dù tuổi nhỏ, nhưng tốt xấu gì cũng cùng một hành tinh cảnh tình, Ngũ lão gia mới tỉnh ngộ. Hóa ra, ông dùng sai cách... Ngũ phu nhân người ta là đoá hoa yêu kiều của Giang Nam, không phải cây cỏ trên thảo nguyên, sao có thể chịu nổi sấm sét tình không đầu không đuôi như mưa rền gió dữ của Ngũ lão gia chứ! Cái người ta cần là bờ vai che chở ‘nhẹ nhàng lặng lẽ không tiếng động’...

Do đó Ngũ lão gia nhìn San Nương, nói: “Được, ta biết rồi.”

San Nương ngăn ra. Ngũ lão gia biết cái gì?! Nàng mới chỉ nói lời mở đầu, mới dẫn vấn đề đến chỗ lão gia không thể cứ miễn quyền quản gia của phụ nhân như thế, vẫn chưa nói tới lý do nàng không thể tiếp nhận chuyện này, mà Ngũ lão gia hiểu rồi?!

San Nương chớp chớp mắt, đột nhiên cảm thấy, quả nhiên cha nàng rất thông minh, nói có một chút đã hiểu rõ. Cho nên nàng không còn tâm sự cười dịu dàng nịnh nọt: “Vẫn là lão gia anh minh. Vậy con đi nói với phụ nhân, chuyện quản gia vẫn cần làm phiền phụ nhân vất vả.” nói xong, nàng xoay người rời đi.

Sau lưng nàng, giờ Ngũ lão gia mới hiểu dụng ý thực sự của nàng. Lão gia há miệng, rốt cuộc không gọi nàng quay lại —— Có thể để San Nương đi giải thích hiểu lầm cũng tốt.

San Nương đi tới cửa chợt xoay người, cười nói: “Đúng rồi, phụ nhân nhát gan, không quen gặp người ngoài, hai vị công tử cứu đệ đệ kia chỉ sợ phải làm phiền lão gia xã giao một hai.”

San Nương nghĩ, với cái tính không dễ xã giao của cha, tất nhiên ông chỉ theo lễ rồi đuổi Viên Trường Khanh đi, có lẽ sau này nàng sẽ không gặp người nợ nữa.

Mà nếu nàng biết, trước đó cha nàng từng gặp Viên Trường Khanh một lần, còn mơ ước con ưng của hắn, thì chắc chắn nàng sẽ không khuyến khích người cha lười biếng của nàng ra mặt đâu!

Lại nói khi San Nương tới viện của phụ nhân, quả nhiên như nàng đoán, phụ nhân lại trốn vào khuê phòng.

hiện tại San Nương thường xuyên lui tới viện của phụ nhân —— hơn hai vị huynh đệ của nàng, nhưng nàng không được tính là khách quen nhỉ?! nói chung, mặc dù có nha hoàn ngăn cản, song San Nương vẫn mặt dày xông vào.

Phụ nhân đang ngồi phía sau giá thêu chuyên chú thêu hoa. Thấy San Nương xông tới, bà ngừng đầu, ngón tay tạo thế Lan Hoa chỉ cảm cây kim thêu, kinh ngạc nhìn San Nương.

Cũng chẳng biết có phải do phụ nhân tạo thế Lan Hoa chỉ rất giống tư thế Quan Thế âm đại sĩ cầm cành dương liễu ở chỗ lão gia không, bỗng nhiên San Nương cảm thấy, hai cái tay này quả thực giống y đúc.

Nàng nhìn không được chớp chớp mắt, cho đến khi phụ nhân cười hỏi nàng, “Sao thế?” Nàng mới khôi phục tinh thần.

Do đó San Nương cười nói: “Lão gia bảo con đến thăm phụ nhân đấy.”

rõ ràng Ngũ phu nhân bị dọa, ngay cả nói cũng không lưu loát, “Thăm, thăm, thăm ta?!”

San Nương chỉ coi như không thấy, cười nói: “Vâng. Lão gia thấy phu nhân không thoải mái, trong lòng ghi nhớ, bảo con tới thăm phu nhân. Dạ dày phu nhân đỡ chút nào chưa?”

Đúng lúc Minh Lan bùng trà tới, bèn thay phu nhân giải thích: “Phu nhân không thể căng thẳng, vừa căng thẳng sẽ đau dạ dày.”

“thật sao?” San Nương kinh ngạc, trước đây khi quan hệ giữa nàng và Viên Trường Khanh mới bế tắc, nàng cũng như vậy. Vì thế nàng cười nói: “Lúc trước con cũng có bệnh này, bất quá lúc đau uống chén sữa dê là khỏe.”

Ngũ phu nhân càng ngạc nhiên hơn nàng, “Con còn nhỏ, sao có thể mắc bệnh này?”

San Nương chớp mắt một cái, lúc này mới ý thức được nàng lỡ miệng, vội chuyển đề tài, xoay đầu hỏi Minh Lan: “Đại phu tới chưa?”

Minh Lan chưa trả lời, Điều thị đã cười nói: “Cũng không có gì khó chịu, vốn chẳng phải bệnh nặng gì. Ta cũng uống sữa dê là được, giờ hết đau rồi. Ngược lại là con đấy, giờ qua đây làm gì? đi thăm ca ca, đệ đệ con chưa? Bọn nó ôn chứ?”

San Nương cười nói: “Con đi thăm bọn họ làm chi? Phu nhân mới là người quản gia, phu nhân nên đi mới đúng.”

Phu nhân nhướn mày. Bà không hiểu ý San Nương, không khỏi cảnh giác mấy phần, đánh giá nàng nói: “Lúc này lão gia không nói vậy...”

San Nương lắc đầu cười, “Phu nhân thật sự cho rằng lão gia muốn giao việc quản gia cho con sao? Con mới bấy lớn thôi! Hơn nữa,” bỗng nàng tiến lên, ngả ngón nhướn mày với phu nhân, “Lão gia nói thế, phu nhân không nghe ra à? Con thấy, đây là do lão gia đau lòng phu nhân đó, thấy phu nhân đau dạ dày, sợ phu nhân vất vả, nên ban này mới kêu con đảm đương. Thực ra lão gia cũng biết con không đảm đương nổi, phu nhân vừa đi, lão gia lập tức hối hận, nói rằng còn chưa nói rõ ràng phu nhân đã đi mất. Sau đó lão gia mắng con, nói nhất định là ngày thường con lười biếng, không chịu giúp phu nhân, mới làm phu nhân vất vả đến ngã bệnh. Nhưng con đã chủ động xin phu nhân đi giặt giặt từ lâu rồi mà, đúng không? Phu nhân nói xem, con có oan không chứ!”

Lời này nửa thật nửa giả, từ trong miệng San Nương như nước suối róc rách chảy ra, nàng lại không chút chột dạ.

Phu nhân không phân biệt được thật giả, nhưng bị những lời này của nàng làm khuôn mặt đỏ bừng, bèn quở trách: “nói bậy bạ gì đấy!”

“thật mà, con không nói quàng đâu!” San Nương vô cùng dè miệng nghiêm trang nói dối, “Lão gia là người sĩ diện, tất nhiên ngại đích thân đến bồi tội với phu nhân, liền mắng con. Tuy mắng con, nhưng con hiểu ý lão gia, lão gia bảo con thay người đi xin lỗi phu nhân. Phu nhân nể mặt con vô duyên vô cớ bị mắng, tha thứ cho lão gia đi!”

Lại ra vẻ ông cụ non thờ dài, bày bộ dạng từng trải thế sự trước phu nhân: “Phu nhân cũng không cần giận lão gia không biết nói chuyện, đại lão gia ấy mà, đều có đáng về ấy, dù bao nhiêu tuổi cũng chỉ là một đứa trẻ chưa trưởng thành, chung quy làm người ta bận lòng. Chúng ta cũng chỉ có thể rộng lượng một chút, nhường bọn họ thôi, haizz.”

Phu nhân nghe xong bật cười, vươn tay véo San Nương: “nói nhăng nói cuội gì thế?! Con mới bấy lớn mà dám chê cười cha con, cha con mà biết xem có mắng con không.”

San Nương cười nói: “không phải đã bị mắng rồi à, con không phục mới nói vậy.”

Trải qua một trận càn quấy của nàng, rốt cuộc giải được khúc mắc của phu nhân, cho nên việc quản gia kia cũng theo đó bỏ rồi. Kế tiếp San Nương lấy lý do phu nhân mới là đương gia chủ mẫu, chết sống kéo phu nhân ra khỏi khuê phòng, quả thực kéo bà đi thăm tiểu Hầu Quyết rơi xuống nước —— Vì chỗ Hầu Thụy có người ngoài, mà tuổi tác hẳn cũng lớn, nên các nàng chỉ phải nha hoàn bà từ qua hỏi thăm tình hình.

Có điều, đợi đến khi các nàng tới chỗ Hầu Quyết mới phát hiện, không chỉ có lão gia, Hầu Thụy ở đấy, mà ngay cả hai ‘người ngoài’ cứu Hầu Quyết cũng ở đấy...

Bạn đang đọc truyện *Phiên Toái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Nàng biết ngay

không thể không nói, San Nương thực sự điều chỉnh bản thân rất tốt, cho dù hôm nay bị vấy dưới một mái hiên với tên oan gia kiếp trước kia, nàng vẫn có thể duy trì sự bình tĩnh, ngoan ngoãn sắm vai thiếu nữ vị thành niên hơi xấu hổ, không chịu ngẩng đầu nhìn người ta.

Phải nói rằng, đây chính là Đại Châu sau khi trải qua ‘cải cách Thánh Nguyên’, và lại còn đang ở phủ Ngũ lão gia không tuân theo truyền thống, lễ giáo, phép tắc nhất Hầu gia, San Nương mới có thể ở chung một phòng với một ‘người ngoài’ như Viên Trường Khanh. Nếu vẫn ở Tây Viên, thì chuyện kiểu này nàng đừng hòng mơ tưởng... Đường nhiên lúc này, thực ra nàng ước gì Ngũ lão gia có thể truyền thống một chút.

Đáng tiếc là, Ngũ lão gia vừa nhìn thấy Ngũ phu nhân, trong mắt đã không còn ai ngay cả khách khứa, nên đâu thể nhìn thấy những người con không quan trọng.

Mà chỗ Ngũ phu nhân vốn bị San Nương lừa tới. Trong lòng phu nhân cảm thấy con thứ chịu tội, mẹ cả như bà làm sao cũng phải biểu hiện chút quan tâm, lúc này mới đồng ý tới, cũng không ngờ rốt cuộc xui xẻo vậy, đụng phải gã oan gia dọa người kia... hiện tại Ngũ phu nhân không giữ tay áo ra gọn nước nữa, may nhờ công lao trước đó San Nương ở trong khuê phòng thay Ngũ lão gia nói vô số lời hay.

nói chung, hai phe đụng độ nhau như thế, hơn nữa chủ phu chủ mẫu cũng không ra sức, nhất thời tất cả đều tròng nhau không lên tiếng —— A, cũng không thể nói ‘tất cả đều tròng nhau’, ít ra lúc này hai ‘mẫu tử’ San Nương đang cúi đầu không nhìn người ta. Đường nhiên hai người một xấu hổ, một chỉ giả vờ.

Cho nên tính khí bản tính con người một khi hình thành, quả thực rất khó thay đổi. Dù đã qua một kiếp, nhưng San Nương được xưng là biết nhìn sắc mặt hiện giờ vẫn có chút thói quen khó sửa. rõ ràng cúi đầu ngoan ngoãn, song phát hiện trong phòng tràn ngập sự im lặng không thỏa đáng, nàng nhịn không được muốn bước ra làm ‘người hoàn hảo’ xoa dịu bầu không khí.

Cũng may rốt cuộc nàng vẫn kiềm được.

Có điều cho dù không có nàng, trong mấy người có mặt không phải ai cũng giống Ngũ lão gia không hiểu nhân tình thế sự hay Viên Trường Khanh không thích chủ động mở miệng. Chỉ thấy Lâm Như Đình vượt ra khỏi mọi người, chấp tay chào Ngũ phu nhân và Thập tam cô nương mới vừa vào cửa, nói: “Ngũ phu nhân mạnh khỏe, Thập tam cô nương mạnh khỏe, quý rầy quý phủ rồi.”

Trần Mai Sơn này cũng hơi lớn một tí, mà năm đó Ngũ lão gia và Lâm Trọng Hải – phụ thân Lâm Như Đình đều là học trò của thư viện Mai Sơn, ngược lại Ngũ phu nhân cũng biết Lâm Như Đình, bèn ngưng ngưng đáp lễ.

Lâm Như Đình thì kéo Viên Trường Khanh qua giới thiệu: “Đây là sư đệ con – Viên Trường Khanh, từ kinh thành đến.”

Mặc dù Ngũ phu nhân không phải một chủ mẫu xứng chức, nhưng lễ phép đãi khách cơ bản tốt xấu gì vẫn coi như chu toàn, bà đứng sau lưng San Nương, lưng ta lưng túng nói vài câu khách sáo đủ loại như ‘Nhờ có hai người trưởng nghĩa cứu con trai út’ với hai người kia.

Lâm Như Đình này quả nhiên là học trường thư viện Mai Sơn, ân cần săn sóc người ta không phải chỉ có tiếng. Huống chi bản tính đối nhân xử thế của Ngũ phu nhân, ở trần Mai Sơn có thể nói là không ai không biết, nên lúc nói chuyện với bà, hẳn không tự chủ nhỏ nhẹ ba phần.

San Nương thấy thế, không khỏi âm thầm gật đầu.

Kiếp trước, nàng không có tiếp xúc gì với Lâm Như Đình, chỉ biết hắn là một trong ‘Lạc Mai tam quân tử’ không nổi tiếng nhất, tuy cuối cùng hắn làm Hàn lâm học sĩ kiêm Tri chế cáo (một chức vụ mà đời sau đều biết, đó là thư ký, thư ký của hoàng đế). Hôm nay nhìn kỹ mới khiến nàng hiểu tại sao hắn không nổi danh lắm.

Trong ‘Lạc Mai tam quân tử’, Lâm Như Hiên là một người coi mờ dễ hòa hợp, nhất cử nhất động rất dễ làm người liếc nhìn; Mặc dù Viên Trường Khanh trầm mặc ít nói, nhưng gương mặt hắn có lực sát thương rất lớn, cùng với cảm giác tồn tại cực mạnh mẽ khó có thể miêu tả, tuy hắn đứng đó không nói chuyện không nhúc nhích, cũng không cho người xem nhẹ. So với hai người rõ ràng vậy, Lâm học trưởng âm áp như mưa xuân ‘lặng lẽ không tiếng động’ tất nhiên chịu thiệt rất nhiều.

Lúc mới sống lại, San Nương như người tỉnh giấc sau cơn ác mộng, hết thảy đều ôm mối nghi ngờ và phủ định với kiếp trước. Cho tới hôm nay trải qua một tháng điều chỉnh nghi ngờ, mới khiến nàng dần dần bước ra khỏi tâm trạng hỗn loạn đó. Nàng đã lắng đọng tất cả cảm xúc, hôm nay lại nghĩ tới chuyện cũ trước đây, ngoại trừ phê phán và phủ nhận, thì càng có thêm sự suy xét bằng lý trí và tình ngộ. Do đó nàng từ từ hiểu rất nhiều đạo lý mà kiếp trước cố chấp không chịu hiểu. Chẳng hạn như...

Chẳng hạn như không phải nàng thích ai, thì người đó nhất định phải thích lại nàng.

Chẳng hạn như, tướng mạo và khí chất của một người kỳ thực không quan trọng lắm, mà quan trọng là tính tình, bản tính của một người.

Nhìn Lâm học trưởng âm áp như nước mùa xuân, San Nương nhìn không được nhìn trộm Viên Trường Khanh không nói lời nào đứng ở một bên, bụng không khỏi tự hỏi: Kiếp trước, tại sao nàng có thể thích hắn?! Rốt cuộc nàng thích hắn chỗ nào?!

Hôm nay tí mui suy nghĩ, người này hầu như không có tru điểm gì... Tính tình thanh cao ngạo mạn, không thích chính là không thích, dù theo lễ phép không biểu hiện ra mặt, nhưng hầu như đều nhìn không được chứng thực bằng hành động, tuyệt đối không để bản thân uất ức chút nào, cũng tuyệt đối không chịu cúi đầu xã giao có lệ với người ta... Lòng có ý kiến gì chưa bao giờ chịu nói rõ với người khác, chung quy thích lừa gạt rồi dẫn dắt người ta đi suy đoán. Dù không đoán được, chắc chắn hắn cũng sẽ không gợi ý, quả thực như tảng đá trong hồ xí, vừa trôi vừa cứng vừa khó tiếp xúc... Như con rùa mọc lông[1], đơn giản không để người ta đến gần, đồ của hắn không ai được động vào, thứ đã bị chạm qua thì thả vút đi, chứ tuyệt đối không chịu nhường người khác...

[1] Rùa mọc lông: trong thành ngữ "龟毛兔角" - rùa mọc lông, thỏ mọc sừng. Vốn chỉ dấu hiệu chiến tranh. Về sau so sánh với thứ không có khả năng tồn tại hoặc hữu danh vô thực. Ngoài ra còn chỉ người quá nghiêm túc, quá nhảm chán, tính toán chi li... khiến người khác khó chịu.

Vừa nghĩ vậy, bỗng San Nương cảm thấy, ngoại trừ gương mặt ra, hẳn quả thực không có chỗ nào khiến nàng nhìn trúng hết.

Nhưng năm đó sao nàng lại mê mẩn tâm hồn, si mê một người cả đời thế kia?!

À, không, không thể nói là nàng ‘si mê’ hắn... Hôm nay nghĩ kỹ lại, không chừng ở kiếp trước nàng có chấp với hắn vậy, chủ yếu xuất phát từ ba chữ: không cam lòng!

Thực ra giống như nàng không thích ở Tây Viên, vì nàng từng bỏ ra rất nhiều thứ, không muốn nỗ lực của mình không thu hoạch được gì, nên dù giầy chặt chân, nàng cũng cố chấp muốn giữ cho giày vừa chân...

Do đó cuối cùng mài rách chân.

Kiếp này làm lại, đương nhiên nàng sẽ không tự chuốc lấy khổ. Nếu có thể, thậm chí nàng nghĩ chẳng có nam nhân cuộc sống mới thoải mái nhất —— Khiò cần sinh con dưỡng cái cho nam nhân, khiò cần thay nam nhân quản lý việc nhà, chỉ cần dụng tâm vì bản thân là được...

Có điều, việc này chỉ sợ là hi vọng xa vời. Dù Ngũ lão gia, Ngũ phu nhân mặc kệ nàng, dù hôm nay nàng đã rời khỏi Tây Viên, song ở trong mắt lão phu nhân, e rằng nàng vẫn còn giá trị lợi dụng. Chẳng hạn như Lục đường tỷ, gả cho lão góa vợ làm vợ kế.

Mà nếu cuộc đời này bắt buộc phải xuất giá, nàng có chết cũng không gả cho người như Viên Trường Khanh nữa. Muốn gả, cũng phải gả cho Lâm Như Đình. Ít ra sẽ chú ý tới sự bất an của phu nhân, còn bằng lòng nhỏ nhẹ với phu nhân nhất gan, tất nhiên là một người dịu dàng ân cần...

San Nương ở chỗ này yên lặng ngắm Lâm Như Đình ân cần dịu dàng, Ngũ lão gia cũng đang lặng lẽ nhìn, mà càng nhìn trong lòng càng khó chịu.

Trọng điểm chú ý của San Nương ở trên người Lâm Như Đình, mà trọng điểm chú ý của Ngũ lão gia thì ở trên người Ngũ phu nhân.

Trong ấn tượng của Ngũ lão gia, Ngũ phu nhân không chỉ không có sở trường xã giao, mà còn sợ xã giao. Bất kể là đãi khách ở nhà, hay làm khách ở bên ngoài, Ngũ phu nhân luôn hận không thể ai cũng chẳng thấy bà. Dù có người tỏ lòng hữu nghị chủ động tiếp xúc với bà, bà cũng run như cây sậy muốn hô cứu mạng, khoe môi nặn ra nụ cười, càng run rẩy càng khiến người ta không đành lòng, dần dà ai cũng chẳng đi bắt chuyện với bà nữa. Mà lúc này, Ngũ phu nhân thoáng buông lời.

Hôm nay Lâm Như Đình chủ động bắt chuyện với Ngũ phu nhân, ngay từ đầu phu nhân vẫn giống như trước, hận không thể rúc đầu vào bụng, song dần dần theo lời kể nhẹ nhàng chậm rãi của Lâm Như Đình nói Viên Trường Khanh và Hầu Thụy nhảy xuống sông thế nào, Hầu Quyết làm sao được vớt lên bờ, làm sao lại to gan đến mức từ đầu tới cuối đều không khóc một tiếng... Rốt cuộc Ngũ phu nhân nhanh chóng thả lỏng, mặc dù không chủ động lên tiếng, nhưng khi nghe Lâm Như Đình nói đến chỗ thú vị, bà thật tình mỉm cười...

Thấy nụ cười khẽ ấy, Ngũ lão gia lập tức khó chịu. Ông mang theo ánh mắt soi mói nhìn Lâm Như Đình.

Ông và Lâm Trọng Hải – phụ thân Lâm Như Đình thường xuyên thư từ qua lại, nên ông cũng không xa lạ gì Lâm Như Đình. Chẳng qua, không biết tại sao, hôm nay ông cực kỳ không ưa Lâm Như Đình.

Lâm Như Đình này năm nay mười chín tuổi, dáng người cao như cây trúc dài, nhưng so với Hầu Thụy và Viên Trường Khanh mới mười sáu tuổi, thì thân hình hắn không cao lắm. Mả gương mặt trắng trẻo, dáng vẻ này giống nam nhân à?! Đôi mắt lại rất to, song một đại nam nhân có đôi mắt hạnh làm cái quái gì? Ờo là!

Tuy trong lòng Ngũ lão gia chưa xót, nhưng thực ra bản thân không phải không hiểu tại sao Ngũ phu nhân chẳng sợ Lâm Như Đình. Trước đây ông không để ý, hôm nay được khuê nữ ông nhắc nhở, ông mới phát hiện, lúc trước, mười lần hết chín lần cái tính nóng nảy của ông đã dọa Ngũ phu nhân. nói chuyện nhỏ nhẹ chậm rãi như Lâm Như Đình... ừm, kỳ thực suy nghĩ kỹ, cũng không phải ông không làm được...

Bên này Ngũ lão gia đang lặng lẽ quan sát học hỏi, bên kia Lâm Như Đình cũng sắp nghèo từ.

hiện tại hắn đã kể xong toàn bộ quá trình Viên Trường Khanh và Hầu Thụy cứu người, phu phụ Ngũ lão gia rốt cuộc một rừ mắt xuống một trợn mắt, dáng vẻ như chuyện không liên quan tới mình, không tính tiếp lời, Lâm Như Đình ngừng một lát, đành kiên trì tiếp tục làm bầu không khí sôi nổi, xoay đầu hỏi San Nương: “Hôm nay Thập tam cô nương khỏe chưa? Chuẩn bị khi nào trở về thư viện học?”

Lúc này Ngũ lão gia mới biết, gần đây San Nương không đi học.

Thấy Ngũ lão gia trừng mình, San Nương mới nhớ trước đó Ngũ lão gia ‘bế quan’ không tiếp khách, hai ngày nay lại vì chuyện của ca ca nàng âm ỉ đến nỗi quên mất việc quan trọng như vậy. Cho nên nàng giả vờ không thấy Ngũ lão gia trừng mình, nói không rõ ràng úp úp mở mở hai tiếng, liền kéo Tiểu Bàn Từ qua lần nữa cảm tạ hai người kia, kéo đề tài trở về chuyện cứu người nói cảm tạ.

Lâm Như Đình lại tránh sang một bên, cười nói: “Ta không có công không nhận lộc, muốn cảm tạ thì cảm tạ Viên sư đệ của ta nè, ta không biết bơi, vốn không xuất lực.”

San Nương cho rằng, lấy sự hiểu biết của nàng về Viên Trường Khanh, hẳn nhất định chỉ im lặng hoàn lễ, sau đó vẫn đứng ở đấy sầm vai cột đá không lên tiếng. Nhưng không ngờ Viên Trường Khanh hoàn lễ xong, bất ngờ mở miệng nói với mọi người: “Đáng lẽ chỉ là đúng lúc, Lâm sư huynh muốn xem ta phóng ung, bọn ta mới đi qua con sông kia.”

San Nương chợt chớp mắt. Người khác có lẽ không biết, song San Nương biết rõ, Viên Trường Khanh này không nói lời thừa thãi vô dụng, hôm nay bỗng nhiên giải thích như thế, khiến nàng không khỏi nghi ngờ ý đồ hắn tới...

Quả nhiên, Viên Trường Khanh vừa dứt lời, Ngũ lão gia đứng dậy hô: “Chà trách sao thấy ngươi hơi quen quen, hóa ra Viên tiểu tướng công là chủ nhân của con Hải Đông Thanh đó! Ngày ấy ta từng nói có duyên chúng ta tất sẽ gặp lại, không ngờ lại gặp được như vậy, ngươi còn cứu khuyến từ...”

San Nương lập tức hí mắt —— nàng biết ngay có nguyên nhân mà!

Bạn đang đọc truyện *Phiền Toái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Lộ tẩy

Lại nói Viên Trường Khanh và Lâm Như Đình đang mạnh ai nấy thu thập thỏa đáng trong viện Hầu Thụy. Sau khi mời đại phu xem mạch xong, thấy đại phu muốn đến xem cho Hầu Quyết, ba người quyết định cùng đi thăm ông trời con kia. không ngờ mới đi ra khỏi cửa viện, bọn họ đụng phải Ngũ lão gia trải qua sự nhắc nhở của San Nương mới nhớ mình là chủ gia đình.

Ngũ lão gia nghe ý ba người, cũng theo họ đến viện của Hầu Quyết. Chờ đại phu chẩn mạch xong, sau khi biết rõ bọn họ không có gì đáng ngại, lúc này mọi người mới ngồi xuống tán gẫu. Nhưng chưa nói được hai câu đã thấy San Nương và Ngũ phu nhân đến.

Bây giờ Ngũ lão gia mới nhận ra Viên Trường Khanh, không khỏi cười nói: “Ngày đó còn nói có duyên gặp lại, không ngờ chúng ta lại có duyên vậy.” nói tiếp, “Hóa ra ngươi đến từ kinh thành, khó trách ngươi có con ung kia. Con ung này hình như sinh trưởng ở quan ngoại đúng không?”

San Nương tự nhận nhìn thấu mánh lối của Viên Trường Khanh, nhin không được lại nghiêng đầu nhìn Viên Trường Khanh, rồi im lặng cười lạnh.

Con Hải Đông Thanh kia của hắn, nàng biết rõ nó. Năm đó lúc mới gả cho hắn, vì tân hôn nên hai người đều thu liễm một ít bản tính. Viên Trường Khanh hiếm khi chịu phối hợp với nàng, nên khiến nàng hiểu lầm, cho rằng giữa bọn họ quả nhiên tồn tại chút tình cảm khác biệt. Mà sau đó lý do Viên Trường Khanh từ từ vắng vẻ nàng, có thể nói là từ khi nàng dùng đủ loại thủ đoạn công khai ám chỉ bày tỏ, nàng muốn phóng ung với hắn...

Đương nhiên, mục đích của San Nương không phải phóng ung, nàng chỉ muốn càng hiểu rõ trạng thái của mình thôi. Cho đến rất lâu về sau, San Nương mới dần dần hiểu, Viên Trường Khanh không có bất kỳ giải thích nào im lặng cự tuyệt hàm nghĩa ẩn giấu đằng sau —— thật ra hết thảy đều không liên quan đến chuyện con ung kia. Viên Trường Khanh không quan tâm nàng hoặc con ung đó, cái hắn quan tâm chỉ là nàng muốn nhúng chàm hắn, mà hắn thì không muốn mở lòng với nàng.

Và lại còn là đủ loại ám hiệu bày tỏ hơi mạnh mẽ!

San Nương cười lạnh kiếp trước của mình, sau đó ngược mắt nhìn Viên Trường Khanh, không ngờ vừa vặn đối mắt với Viên Trường Khanh.

Nàng chớp mắt một cái, vội vàng cúi đầu, tiếp tục giả vờ làm thiếu nữ ngoan ngoãn, nhưng trong bụng càng hoài nghi hơn. Câu nói kia của Viên Trường Khanh rõ ràng muốn Ngũ lão gia mắc câu, hẳn làm vậy có ý đồ gì?

Trong nháy mắt nàng hiểu ngay —— Xuân Thường Yên còn vài ngày nữa!

Quả nhiên đúng như nàng đoán, Viên Trường Khanh đã đến trấn này sớm một bước, còn thăm dò hết tình huống Hầu gia. Hiển nhiên giống như kiếp trước, nàng là mục tiêu của hắn! Nên hắn mới thả mồi câu Ngũ lão gia.

Đây là tính trước một bước liên lạc tình cảm cha vợ sao? San Nương cúi đầu lại cười lạnh một hồi.

nói thật, nàng đúng là oan uổng cho Viên Trường Khanh —— ít nhất oan uổng cho Viên Trường Khanh kiếp này. hiện tại, Hầu Thập tam nương nàng không phải mục tiêu lựa chọn hàng đầu của Viên Trường Khanh, người ta nhìn trúng Thập nhất cô nương cơ!

Bất quá cũng không oan uổng hẳn lắm... Lúc ở bờ sông phát hiện Ngũ lão gia là phụ thân của Thập tam nương, Viên Trường Khanh đột nhiên nói nhiều như vậy là vì —— Tuy nói hẳn nhìn trộm Thập nhất nương nhưng hẳn luôn biết thế sự vô thường, thà rằng chuẩn bị nhiều thêm. Thập tam nương cho hẳn cảm giác không thể khống chế nên chẳng phải ứng cử viên thích hợp nhất. Xuất phát từ suy xét bằng lý tính, hẳn cũng cần thiết lập tốt quan hệ với Ngũ lão gia.

Sau khi thả mối, Viên Trường Khanh giả vờ vô tình ngược mắt nhìn San Nương. Lại không ngờ vừa vận đối mắt với nàng, hẳn trung vệ mặt bình tĩnh, còn chưa kịp có bất kỳ phản ứng nào đã thấy tiểu nha đầu khẽ hip mắt một cái, rồi cúi đầu xuống.

Mặc dù chỉ thoáng chớp mắt, song Viên Trường Khanh có thể vô cùng chắc chắn, thần sắc lúc này trong mắt nha đầu kia là: Trào phúng!

Bỗng, Viên Trường Khanh cảm thấy ấn đường ngứa ngáy một trận —— Cảm giác này hẳn không thể quen thuộc hơn. Khi còn bé cừu cừu thường nói hẳn có một loại trực giác như đã thử, mỗi lần hẳn cảm thấy bị uy hiếp hoặc gặp nguy hiểm, ấn đường của hẳn sẽ ngứa như thế.

Thấy tiểu nha đầu kia nghiêm trang cúi đầu giả vờ ngoan ngoãn, Viên Trường Khanh yên lặng dẫn con ngựa chỗ ấn đường, thi lễ đáp lời với Ngũ lão gia: “Tiên sinh nói đúng lắm, Hải Đông Thanh này sinh trưởng tại quan ngoại, nói đến cũng do học trò vô tội sở. Năm ấy học trò đi quan ngoại thăm hỏi ngoại tổ, theo mấy cừu cừu lên núi đi săn. Vô tình nhặt được một con chim non trong núi, mang về cho người ta xem mới biết đúng là Hải Đông Thanh.”

Lúc Viên Trường Khanh nói vậy, Lâm Như Đình nhin không được nhìn hẳn ta. Mặc dù hẳn học ở thư viện Mai Sơn, nhưng hàng năm được nghỉ hai mùa xuân thu, hẳn sẽ về kinh thành thăm phụ mẫu, nên hẳn cũng đủ hiểu biết về vị sự đệ trăm mặc nội liễm này, hẳn đầu ngón Viên Trường Khanh vốn không thích nói nhiều lại chủ động nói với Ngũ lão gia về lai lịch của Hải Đông Thanh —— việc này rất không khoa học! Nếu hẳn là người đời sau, lúc này chắc chắn đã kêu to như thế.

Ngũ lão gia không biết tính Viên Trường Khanh, nghe xong cười ha ha nói: “Quả nhiên nguoi may mắn.”

San Nương ở một bên nhin không được cười lạnh, lại nhìn Viên Trường Khanh, không ngờ cái nhìn này bị tên oan gia kia bắt gặp lần nữa.

Nếu nói lần đầu tiên là ngoài ý muốn, thì lần thứ hai không thể nào là ngoài ý muốn được. Do đó, San Nương nhìn Viên Trường Khanh lần thứ ba, ánh mắt mang theo mấy phần khiêu khích.

Ấn đường Viên Trường Khanh lập tức ngứa ngáy —— lần này cuối cùng hẳn có thể khẳng định, tiểu nha đầu này ôm một loại địch ý khó hiểu với hẳn...

Rốt cục Viên Trường Khanh vẫn kiềm không nổi, đưa tay day day ấn đường, cười nói với Ngũ lão gia: “Ký thật ngày đó ở bờ sông, học trò đã đoán ra tiên sinh có thể là Sơ Nghi tiên sinh, lại không dám mạo muội hỏi...”

“Hừ?” hẳn còn dứt lời, Ngũ lão gia đã ngạc nhiên một trận: “Nguoi biết ta?”

Hầu Ngũ lão gia họ Hầu tên Phong, tự Từ Hiến, biệt hiệu Sơ Nghi tán nhân (ý chỉ người không bị ràng buộc, hời hợt với lễ nghi). Vừa nãy Viên Trường Khanh gọi chính là biệt hiệu của ông, mà biệt hiệu này chỉ truyền trong giới hội họa, người bên ngoài không biết nhiều.

Viên Trường Khanh khoanh tay cười nói: “Học trò từng nghe lão sư đề cập qua hiền danh của tiên sinh...”

"Lão sư nguoi?" Lại một lần nữa, Hầu Ngũ lão gia gấp gấp ngắt lời hẳn.

Lâm Như Đình nhanh chóng đứng ra cười nói: “Tiên sinh có điều không biết, hẳn là học trò của gia phụ.” Lại trêu Viên Trường Khanh, “hiện tại xem ra, không chừng là đệ tử cuối cùng.”

Tuy nói học sinh trong thư viện đều có thể tự xưng là học trò của tiên sinh, nhưng chỉ có những người trải qua lễ bái sư chính thức mới có thể xem là môn sinh chân chính của lão sư. Lâm Trọng Hải, Lâm phụ và huynh trưởng ông được xưng là ‘Tam Lâm’, là bậc thầy đạo nho vô cùng nổi tiếng tại Đại Chu, học sinh muốn bái bọn họ làm sư nhiều vô số kể. Nhưng quy tắc thu đồ đệ của ông lại khác với quy tắc ‘hữu giáo vô loại[1]’ của cha huynh, ông ‘thà thiếu chứ không tràn lan’, có yêu cầu cực kỳ nghiêm khắc với tư chất của đồ đệ. Dù thái hậu đích thân ra mặt muốn ông nhận Ngũ hoàng tử Chu Sùng, cũng bị ông không khách sáo cự tuyệt. Cho nên từ khi Viên Trường Khanh mười lăm tuổi bái ông làm thầy, hiện tại đã hơn sáu năm, mà Lâm tiên sinh lại không vừa ý người nào nữa, do đó Lâm Như Đình mới trêu hẳn có khả năng là đệ tử cuối cùng.

[1] Hữu giáo vô loại: tức giáo dục không phân biệt cao thấp sang hèn. Đây là một trong những tư tưởng giáo dục của Khổng Tử. Hồi ấy, văn hóa giáo dục là độc tôn của các bậc quyền quý, còn bình dân không có cơ hội được học hành. Khổng Tử đã phá vỡ sự lũng đoạn giáo dục của giai cấp quý tộc lúc bấy giờ bằng việc mở trường tư dạy học, cho tất cả các con em bình dân vào học. Đây được xem là một bước ngoặt, một bước tiến quan trọng trong lịch sử giáo dục của Trung Quốc.

Người khác không biết, chứ Lâm Như Đình biết rõ quan hệ giữa Ngũ lão gia và phụ thân hẳn rất thân thiết, vì vậy hẳn cười nói: “thật ra phụ thân mới về đến liền gửi thiệp mời tiên sinh. Đáng tiếc tiên sinh ra ngoài rồi, không biết khi nào mới trở về. Vốn phụ thân còn tiếc nuối, nói là lần này sợ không gặp được, không ngờ con gặp được tiên sinh trước cả phụ thân. Nếu phụ thân biết, chắc phải thờ dài.”

Ngũ lão gia nghe xong cười ha ha, thấy sắc trời còn sớm định kéo hai người kia ra cửa thăm đáp lễ bạn cũ.

Lâm Như Đình vội cười nói: “Hôm nay không khéo rồi, trong thành có tổ chức một hội văn gì đó, nhất định mời phụ thân, người không từ chối được đành phải đi, e rằng đến tối mới về. không bằng bây giờ con thay mặt phụ thân hẹn tiên sinh, sáng mai phụ thân ắt đến thăm hỏi.”

Nghe câu này, bỗng dưng San Nương ngẩng đầu trừng Viên Trường Khanh, khiến hẳn không thể hiểu nổi.

Hóa ra lúc nghe Lâm Như Đình nói thế, theo bản năng San Nương nghĩ, dù việc này không phải chính Viên Trường Khanh mở miệng, nhưng chắc chắn hẳn ở phía sau lưng lễ bái kẻ, vì ngày mai có thể mượn gió đông của lão sư hẳn tới cửa lần nữa!

—— Được rồi, Viên Trường Khanh nằm cũng trúng đạn. Ít ra lúc này hẳn chưa nghĩ đến chỗ đó.

Tóm lại sau một phen khách và chủ khoái trá trò chuyện, hai người Lâm, Viên bèn từ biệt.

Chờ tiễn khách xong, chủ mẫu Điều thị quay đầu định về viện của mình, Ngũ lão gia nhin không được ‘Này’ một tiếng với bà.

Ngũ phu nhân dừng bước, xoay người đứng vững, cũng không dám ngẩng đầu nhìn Ngũ lão gia, chỉ ngoan ngoãn cúi đầu.

Ngũ lão gia nhìn mái đầu đang cúi trước mặt, nhất thời kinh ngạc không biết nói gì cho phải. Ông chỉ muốn thử bắt chước cách nói chuyện của Lâm Như Đình, song nửa ngày cũng không thể mở miệng nổi —— Đó không phải phong cách của ông...

Hai gia chủ này, một người cúi đầu, một người trừng mắt, rốt cuộc tạo thành tình cảnh giằng co không nói gì, làm ba đứa nhỏ như ‘như hòa thượng sờ mãi không thấy tóc’, từng

người như diễn kịch câm, một thời nhìn cha, một hồi nhìn nương, một hồi nháy mắt ra hiệu lẫn nhau, ai cũng không rõ tình cảnh giằng co không nói một lời này rốt cuộc là sao.

Ngũ lão gia nhìn chăm chăm Ngũ phu nhân không nói một lời, ít nhiều gì San Nương còn có thể hiểu một thai, mà nàng không hiểu chính là phản ứng của Ngũ phu nhân. Vốn nàng cho rằng Ngũ phu nhân sợ Ngũ lão gia muốn chết muốn sống, lúc này rõ ràng Ngũ phu nhân chỉ cần xoay người lại là có thể thoát khỏi Ngũ lão gia, nhưng bà vẫn ngoan ngoãn đứng trước mặt Ngũ lão gia —— Mấu chốt là, ống tay áo vẫn như thường, không có đường vân gọn nước!

San Nương còn đang nghi hoặc, Ngũ phu nhân đang cúi đầu giằng co với Ngũ lão gia đột nhiên phục hồi tinh thần, nhanh chóng giương mắt nhìn Ngũ lão gia, thấy ông không có ý mở miệng, bèn nhún gối thi lễ với Ngũ lão gia rồi xoay người chuẩn bị bỏ đi.

Thấy Ngũ phu nhân sắp xoay người, Ngũ lão gia yên lặng thờ dài, cũng xoay người về phía ngược lại.

Thấy hai vị định giải tán, kiếp trước San Nương đã quen làm gia trưởng không nhìn được tiến lên mỗi tay kéo một người, hỏi: “Lão gia, phu nhân cứ đi như vậy sao?”

Phu nhân chớp mắt —— không đi, chẳng lẽ còn muốn thực hiện nghi thức từ biệt gì?

Lão gia lại nghĩ, quả nhiên mọi người đều nói nữ nhi là áo bông nhỏ bên người, San Nương này rất hiểu lòng ông! Mặc dù trong lòng mừng thầm, song ngoài miệng lại nghiêm trang hỏi: “Còn có chuyện gì ư?”

San Nương bĩu môi, hắt cằm về phía hai huynh đệ Hầu Thụy, Hầu Quyết, “Hôm nay là hai tên này... hai người họ may mắn mới không xảy ra chuyện lớn gì, nhưng lão gia phu nhân không cảm thấy bọn họ nên bị dạy dỗ một chút à?”

Hầu Thụy vừa nghe lập tức nhảy dựng lên, “Liên quan gì đến ta? Ta là người đầu tiên nhảy xuống cứu nó...”

Hầu Quyết cũng bất mãn nói: “Cũng đâu phải tự đệ muốn rơi xuống sông...”

San Nương nghe xong, lập tức giận không có chỗ phát tiết, buông lão gia và phu nhân ra, đi qua cốc đầu ca ca nàng một cái, “Huynh còn lý luận! Nếu không phải cả ngày huynh gây chuyện thị phi, thì có thể bị người ta chặn đánh ở bờ đê không?! Tiểu ngu ngốc này có thể vì cứu huynh mà bị người ta hắt xuống sông không?”

Lại trò tay búng trán Tiểu Bàn Từ, “Đệ còn tự cho rằng mình dũng cảm há? Ta thấy đệ ngu xuẩn đấy! Quân tử không đứng dưới tường sắp đổ, hiểu không? Mấy đứa kia đánh nhau, không lo trốn cho xa, đê lại sắp tới! Đê hỗ trợ? Đê thêm phiền thì có! Muốn giúp phải động động cái đầu heo của đệ nghĩ cách hữu dụng đã, chạy về gọi người cũng tốt hơn đệ tự mình xông lên, còn bị người ta hắt xuống sông nữa, bề mặt chưa?”

San Nương ồ ồ ào xong, đột nhiên ngừng một lát, không khỏi lấy tay vỗ trán, từ dưới cổ tay áo len lén nhìn trộm Ngũ lão gia và Ngũ phu nhân đang bị sự hung hãn của nàng dọa giật mình —— lộ tẩy rồi!

Bạn đang đọc truyện *Phiên Toái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Tuần hoàn ác tính*

sự việc chuyển biến liên tục ngày một xấu

Editor: ShiyuỒ kiếp trước, miệng lưỡi San Nương vốn không bén nhọn như vậy. Trước khi xuất giá, nàng nổi tiếng là người dịu dàng, hiền thực. Về sau trở nên chanh chua, tính khí nóng nảy thế là do sau khi nàng phát hiệnnàng làm bất kỳ chuyện gì đều không có cách nào rút ngắn khoảng cách giữa nàng và Viên Trường Khanh. Viên Trường Khanh càng lạnh nhạt với nàng thì tính tình nàng càng nóng nảy; Mà nàng càng nóng nảy thì càng đẩy Viên Trường Khanh ra xa hơn... Sau một lượt tuần hoàn ác tính, ngay cả con cái cũngkhông chịu nổi sự hung hăng bá đạo của nàng, hướng chỉ là Viên Trường Khanh. Kể đó nàng còn chưa kịp phục hồi tinh thần, thì Thập tam nương hiền thực người người đều khen ngợi đã biến thành Hầu thị xũsự khéo léo, tính tế với người ngoài nhưng lại đặc biệt sắc bén cay nghiệt với người nhà...

San Nương vỗ trán, từ dưới cổ tay vụng trộm nhìn Ngũ lão gia và Ngũ phu nhân.

Ngũ phu nhân nhìn nàng chớp mắt một hồi, nhất thời nhìn không ra vẻ mặt đó là khiếp sợ hay gì.

Ngũ lão gia thì trợn mắt nhìn San Nương, hồi lâu mới khẽ ho một tiếng, quay đầu nói với Ngũ phu nhân: “San nhi nói rất có lý, nên phạt thế nào, chúng ta... ta và phu nhân phải thương nghị kỹ lưỡng đã.”

nói xong, ông xoay người, lần đầu tiên đi qua kéo cổ tay Ngũ phu nhân, kèm theo nữa ép buộc kéo phu nhân vào phòng khách bên cạnh.

Ngũ phu nhân kinh ngạc nhìn Ngũ lão gia, giống như nhất thời chưa phục hồi tinh thần, cứ như vậy bị Ngũ lão gia kéo đi.

Tuy Ngũ phu nhân không có phản ứng quá khích, nhưng nha hoàn Minh Lan của Ngũ phu nhân hình như bị dọa không nhẹ, đột nhiên xoay người, không để ý đến tôn ti trên dưới, bắt lấy cánh tay San Nương, “cô nương, cầu xin ngài cứu phu nhân chúng ta...”

San Nương lập tức bị sắc mặt tái nhợt và ánh mắt phiếm hồng của nàng ta dọa sợ hết hồn, gấp rút nghiêng đầu nhìn Ngũ phu nhân.

Lại thấy Ngũ phu nhân cúi đầu từ đầu đến cuối, làm người ta không thấy rõ mặt mũi bà, chỉ có thể nhìn thấy một đoạn đầu ngón tay xanh nhạt giấu dưới ống tay áo —— Bỗng dưng San Nương nhớ đến bức vẽ Quan âm trong thư phòng lão gia.

Lại nhìn bước chân của Ngũ phu nhân. Mặc dù trông như bà bị Ngũ lão gia mạnh mẽ kéo đi, nhưng mỗi bước chân đều vô cùng ổn định, không hiểu sao khiến San Nương nghĩ, sợ rằng lúc này phu nhân khônghoảng hốt như Minh Lan đâu.

"Yên tâm!"

Mặc dù miệng nói hai chữ ‘yên tâm’, nhưng rốt cuộc nàng không yên tâm nổi, an ủi vỗ vỗ tay Minh Lan xong gầy khỏi nàng ta, đuổi theo Ngũ lão gia và ngũ phu nhân.

..*

thật ra nếu phải nói, thì San Nương và Ngũ lão gia đều hiểu lầm Ngũ phu nhân rồi. Mặc dù bản tính Ngũ phu nhân hơi yếu đuối, không thích giao tiếp với người ta, song cũng không nhất gan sợ gặp người như bọn họ tưởng —— nếu không San Nương mới trở về sẽ không dễ dàng tiếp cận bà vậy.

Tính tình Ngũ phu nhân nói trắng ra là tương đối nhạy cảm tự ti, lại cực kỳ không am hiểu ứng đối với những nhân vật mạnh mẽ, và có bề ngoài mâu thuẫn thôi. Ngũ lão gia mạnh mẽ không nói, còn nóng nảy, vừa sốt ruột liền thích đập bàn. Ông vừa đập bàn một cái, theo bản năng Ngũ phu nhân nhất định cho rằng bà đã làm sai chuyện gì, cho nên vô thức sợ hãi lùi bước. Mà bà càng lùi bước, Ngũ lão gia càng cảm thấy mình thất bại, tính tình cũng càng trở nên nóng nảy; Ông càng nóng nảy thì Ngũ phu nhân lại càng lùi bước...

Giống y Viên Trường Khanh và San Nương kiếp trước, dần dà giữa hai phu thê này tạo thành một vòng tuần hoàn ác tính. Vì vậy chỉ cần lão gia vỗ bàn một cái, ống tay áo phu nhân lập tức có thể giũ ra vụn gạo nước...

Trong phòng khách, lúc này lão gia không vỗ bàn nên Ngũ phu nhân vẫn có thể gắng gượng.

Mà rõ ràng Ngũ lão gia không giống Viên Trường Khanh - tên gỗ mục không thể khắc này, lúc này San Nương mới thoáng nhắc nhở ông chú ý giọng điệu khi nói chuyện, giờ Ngũ lão gia nói chuyện với Ngũ phu nhân chỉ hận không thể bắt chước khí thanh xương pháp[1] của đời sau, rất sợ gây động tĩnh lớn, không cẩn thận sẽ hù dọa phu nhân.

[1] Khí thanh xương pháp: Là một hình thức hơi và tiếng không dựa theo quy luật phát ra tiếng. Có tính không cho dây thanh đóng hoàn toàn, để luồng hơi đi qua chưa hoàn toàn chấn động dây thanh khi phát ra. Trong âm thanh này, vì có chứa hơi rõ ràng, nên làm âm thanh lơ mơ, yếu ớt, thậm chí có chút khàn khàn. Khí thanh xương pháp thường dùng trong lúc hát than thở, triền miên như khóc, như thì thầm để biểu đạt tình cảm càng cuốn hút hơn. Các bạn có thể tìm nhạc của cổ ca sĩ Đặng Lệ Quân để hiểu rõ thêm.

Dù ông đã nhỏ nhẹ, chậm rãi nhưng Ngũ phu nhân lại kinh hãi một trận, không hiểu sao Ngũ lão gia đột nhiên thay đổi như thế.

Bất quá hiểu lầm thì hiểu lầm, điểm nhất gan của phu nhân Ngũ lão gia không hề làm. Do đó mặc dù ông nói ‘thương nghị với phu nhân một chút’, lại không phải muốn ép phu nhân mở miệng. Huống chi bên cạnh còn có San Nương kiếp trước đã quen làm ‘người hoàn hảo’, đảm nhiệm trọng trách hòa hoãn giữa lão gia và phu nhân, nên cặp cha mẹ đó nhất thời cũng coi như hài hòa hòa hợp.

Tuy Ngũ lão gia không muốn kết thúc buổi ‘hội nghị gia đình’ hài hòa này nhanh vậy, nhưng tục ngữ nói ‘thiên hạ không có bữa tiệc nào không tàn’, huống chi đề tài thảo luận của ‘hội nghị’ vốn chỉ có tí tẹo. Có không tình nguyện hơn nữa, cũng phải kết thúc ‘hội nghị’.

Cho nên, kết quả ‘thương nghị’ của lão gia và phu nhân là:

Hầu Thụy bị cấm túc ba tháng, mỗi ngày đều có xe đưa đón, sau khi tan học phải về nhà luôn, không được phép ra cửa!

Hầu Quyết thì mỗi ngày phải viết năm mươi trang chữ lớn, không viết xong không được ngủ!

Người giám sát: San Nương.

"..." San Nương từ sớm đã bày tỏ sẽ không xen vào việc người khác, nhưng không cẩn thận vẫn nhiều chuyện tỏ vè: Nàng biết ngay sẽ thế mà!

Thấy ‘thương nghị’ xong, Ngũ phu nhân trước sau luôn đâm chiều với sự thay đổi của lão gia lập tức đứng lên, dáng vẻ như hận không thể co cẳng chạy trốn chết.

Ngũ lão gia theo bản năng kêu một tiếng: “Khoan đã!”

Chẳng qua giữ người lại rồi, nhưng nhất thời ông không nghĩ ra nên nói cái gì.

Mà làm một thứ nữ có ánh mắt, thấy mẹ cả đứng dậy muốn đi, San Nương sớm ân cần đi qua, đỡ cánh tay phu nhân.

Thấy con gái lúc đầu rất biết điều, giờ lại không hiểu tâm ý mình, Ngũ lão gia lập tức tức không có chỗ phát tiết. Vừa tức giận như vậy, ông đột nhiên nhớ ra một chuyện lớn, vỗ mạnh bàn một cái, trừng mắt nhìn San Nương mắng: “Con dám trốn học?”

—— Lại vỗ bàn!

Do đó San Nương bị Ngũ lão gia quát không bị dọa, mà Ngũ phu nhân lại giật mình.

Thấy cổ Ngũ phu nhân co rúm, Ngũ lão gia hận không thể tát mặt mình một cái. Ông buộc mình nhỏ nhẹ lại, bề ngoài như nói với San Nương nhưng thật ra là dịu dàng giải thích với Ngũ phu nhân: “Con đừng trách ta tức giận, ba huynh muội các con, chỉ có một mình con không cần nhọc lòng, mà con lại học theo huynh đệ con trốn học, sao ta và phu nhân không tức giận cho được?”

Phu nhân: "...” —— Đùng là không có thiên lý, người tức giận vỗ bàn rõ ràng là ông, kéo ta vào làm gì?

San Nương nhìn phu nhân, lại nhìn lão gia, đột nhiên chớp mắt một trận. Lý do nàng trốn học là vì nàng còn tồn tại ít khúc mắc với Viên Trường Khanh. hiện giờ hai người gặp rồi, đương nhiên trốn tránh cũng không còn ý nghĩa. Có điều kiếp trước nàng bỏ quá nhiều thời gian vào việc học, đời này có cơ hội làm lại, dù không có Viên Trường Khanh, thì nàng vẫn không muốn đi học. Mà giọng điệu này của lão gia, rõ ràng không đồng ý...

San Nương lạnh lợi đảo mắt một cái, bắt chước Lâm Như Trĩ xoay người ôm cánh tay phu nhân, cọt cọt nũng nịu kêu một tiếng: “Phu nhân...”

Nữ nhân mà, cho dù nhu nhược, nhưng chỉ cần bên cạnh có người yếu đuối hơn mình, cần được bảo vệ hơn, thì vốn có là cây tầm gửi cũng có thể tạm thời thẳng lưng chống đỡ. Huống chi trước giờ Ngũ phu nhân chưa từng hưởng cảm giác được người khác ý lại, giờ đột nhiên được San Nương bày dáng vẻ công gái nhỏ ôm cánh tay, bản năng người mẹ ân giấu trong lòng phu nhân nhìn không được đáng trào, tuy không dám công khai chống đối Ngũ lão gia, song cuối cùng vẫn bắt màn vụng trộm trừng Ngũ lão gia.

Ngũ lão gia từng giây từng phút đều nhìn Ngũ phu nhân, sao không thấy cái liếc mắt này chứ, xương cốt ông bị Ngũ phu nhân nhìn đến mức lập tức mềm nhũn.

Ngũ phu nhân không ngờ bà vụng trộm liếc Ngũ lão gia lại bị Ngũ lão gia bắt ngay tại trận. Mà hình như Ngũ lão gia cũng không tức giận, dáng vẻ còn giống như xương cốt nhũn đi ba phần. Ngũ phu nhân ngăn ra —— hôm nay lão gia bị gì ấy?! Trúng tà?!

Mặc kệ Ngũ lão gia rốt cuộc trúng tà hay trúng mỹ nhân kế, tóm lại, Ngũ phu nhân nghĩ không ra Ngũ lão gia bị làm sao, bèn bỏ qua ông, nghiêng đầu hỏi San Nương, “Con là đứa bé ngoan, sẽ không vô duyên vô cớ nghỉ học, nếu có nguyên nhân gì cứ nói thẳng với lão gia, ta nghĩ lão gia sẽ không bắt buộc con.”

Cho nên, lúc này trong lòng Ngũ lão gia quyết định, mặc kệ lý do của San Nương có đúng đắn hay không, nể mặt những lời này của Ngũ phu nhân, ông cho San Nương trốn học.

San Nương ấp ứng nửa ngày, cũng không thể biên soạn ra một lý do hợp lý để nghỉ học.

Vậy mà Ngũ lão gia còn gắt đầu nói: “Ừ, nếu con không muốn đi, không đi cũng được.”

Ngũ phu nhân: "..."

Bà nhịn không được ngườm Ngũ lão gia một cái.

Ngũ lão gia thấy thế thoáng ngẩn người, nhất thời hiểu ra sự không đồng ý trong mắt Ngũ phu nhân, lập tức đổi lời, đổi giọng trách: “Nhưng con còn nhỏ, không đi học ở nhà làm gì?”

San Nương bèn ôm cánh tay Ngũ phu nhân lại cọ cọ: "Con có thể giúp phu nhân quản gia ạ, phu nhân đỡ phải mệt nhọc."

Đột nhiên Ngũ lão gia im lặng. Bởi ông cảm thấy chủ ý này hình như không tệ.

Ngũ phu nhân hiếm khi mở miệng, khẽ nói: “Chuyện trong nhà đâu thể làm phiền con, con nên cố gắng học mới đúng.” nói xong, bà yên lặng thờ dài —— Hai mươi ba năm trước, Ngũ phu nhân một lòng ngóng trông có thể đi nữ học học tập, chỉ tiếc trong nhà không muốn trả học phí cho bà.

Mà trước khi cưới Ngũ phu nhân, Ngũ lão gia đã biết cảnh ngộ bà bị kẻ mẩu khắt khe từ nhỏ. Bây giờ nhìn thấy sự tiếc nuối trong mắt Ngũ phu nhân, dù không biết rõ tình hình cụ thể năm đó, nhưng là một nghệ thuật gia có trí tưởng tượng phong phú, ông cũng có thể miễn cưỡng tưởng tượng ra < Nhật ký muốn đi học >. Lập tức ánh mắt nhìn Ngũ phu nhân có thêm bao nhiêu đau lòng, xoay đầu nhìn San Nương có thêm bao nhiêu khiển trách.

Do đó, Ngũ lão gia rất không nguyên tắc vỗ bàn một cái, quát San Nương: “Sáng mai con đi học cho ta!”

—— Xong, Ngũ phu nhân vất vả lắm mới cả gan mở miệng một lần, rốt cục vẫn bị dọa đến nổi ổng tay áo giũ ra vân gọn nước...

Trước bữa tối, đột nhiên lão gia đưa đến Xuân Thâm Uyển rất nhiều đồ chơi, trang sức và vài vóc, khiến San Nương nhìn thấy buồn bực hồi lâu. Quế Thúc híп đôi mắt chuột nói thêm một câu, “không chỉ công nương có, phu nhân cũng có.”

Được rồi, San Nương bày tỏ hẳn phải nhận lấy, tốt xấu gì nàng cũng không thể làm hồng nương không công, đúng không? Mặc dù thật ra nàng không chút coi trọng Ngũ lão gia và Ngũ phu nhân.

Sau đó, buổi tối, lúc nàng đang ngâm mình trong thùng tắm gỗ lại nghe được một tin tức: Sau khi Mã di nương bị lão gia khiển trách một trận, bị chuyển vào viện bên hông giam giữ không cho ra ngoài...

Là một thiếu nữ vị thành niên chưa đính hôn, kỳ thật có một số việc San Nương không nên biết. Nhưng cái nhà này lớn bao nhiêu, huống chi bên cạnh nàng không chỉ có Ngũ Phúc thích hóng hớt, mà còn có Tam Hòa ‘Hầu phủ cái gì cũng biết’, cộng thêm đủ loại ‘thói quen’ từ khi làm đương gia chủ mẫu kiếp trước, vì thế có một số việc nàng không có ý hỏi thăm, vẫn biết một cách tự nhiên.

Ví dụ như sau khi lão gia trở về chưa từng tiến vào viện của Mã di nương, đương nhiên cũng chưa từng đến viện phu nhân.

Ví dụ như, mặc dù lão gia không gặp Mã di nương, ngược lại ba ngày hai bữa Mã di nương đều chủ động đi gặp lão gia, còn đưa cho lão gia một ít canh kỳ quái gì đó... Ừ, mấy món canh kỳ quái có công hiệu quái gì đó hình như cuối cùng cũng không phát huy tác dụng...

Tất nhiên, San Nương vốn không nên biết những chuyện này, song nàng không cần thận biết được. Mà nàng còn nghe nói, người bên phe Điền ma ma ở nhà bếp cười nhạo sau lưng Mã di nương không được như ý rất nhiều...

Dựa vào việc càng lúc càng hiểu rõ tình huống của Ngũ phòng, San Nương càng nhận ra những tin đồn này... nói thế nào nhỉ? không thể nói tất cả tin đồn đều sai, nhưng có một số việc ở một số mặt lại chênh lệch vô cùng vì điều... Tựa như, người người đều nói lão gia và phu nhân Ngũ phòng không hỏi chuyện, song sau khi nàng tiếp nhận gia sự mới phát hiện, những vị trí then chốt thực ra lão gia vẫn nắm chắc trong tay, ít nhất cũng nằm trong tay tâm phúc của lão gia, chẳng hạn như người không cách nào nhìn thấu: Quế Thúc.

Mà về phần Mã di nương, nếu nói là ‘ái thiếp’ thì ít nhất sau khi San Nương quan sát, cũng không cảm thấy Ngũ lão gia ‘sùng’ vị Mã di nương này.

Lý do Mã di nương bị lão gia khiển trách đều do những việc bản thân bà ta ‘làm’. Cho nên đời sau mới có câu ‘không sợ đối thủ như thần, chỉ sợ đồng đội như heo’ —— Mặc dù nói lời này rất oan ức cho con heo. nói chung, cũng không biết tại sao Mã di nương ngu xuẩn đến mức đó, mới có thể khốc lốc kẻ lẽ trước mặt lão gia, nói nguyên nhân nhĩ gia bị người ta ném xuống sông đều tại đại cô nương xúi giục, là đại cô nương nói nhĩ gia không có tình cảm huynh đệ với đại gia, nhĩ gia mới... bla bla bla...

Mã di nương ngu xuẩn còn mách chuyện San Nương mắng Tiểu Bàn Tử ở trước mặt mọi người. Có điều lão gia đâu phải tên ngốc, hai ba lượt truy hỏi đã truy ra Mã di nương xúi giục Hầu Quyết xông vào viện San Nương, còn cả chuyện bị San Nương phạt quỳ.

Sắc mặt lão gia lúc ấy hết sức khó coi, mắng Mã di nương: “Ta đã nói San nhĩ ở Tây Viên không học thói xấu, nhưng hai đứa con trai nuôi bên cạnh lại chệch đường, hóa ra bị đám phụ nhân vô tri tác người dạy hư!” —— Được rồi, Ngũ lão gia lại đùn đẩy trách nhiệm của bản thân.

San Nương ngâm mình trong thùng tắm nhịn không được cười lạnh một trận. Ít nhất điểm này, Viên Trường Khanh mạnh hơn phụ thân nàng, hẳn chưa bao giờ chối bỏ trách nhiệm, dù không hay đến nội viện nhưng hẳn hết sức đề tâm việc dạy dỗ con cái, nên vì chuyện con cái mà thường tranh chấp với nàng.

Khi đó sao nàng luôn tin chắc là mình đúng nhĩ? Cũng khó trách bọn nhỏ không thân thiết với nàng mà thân thiết với Viên Trường Khanh...

Này! San Nương cố sức vỗ mặt nước. đã là người không liên quan tới mình, còn nghĩ đến hẳn làm gì!

Bạn đang đọc truyện *Phiền Toái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Sắm vai một nữ chủ nhân

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Quả nhiên, ngày hôm sau, Lâm Trọng Hải đúng hẹn tới chơi.

Đi cùng có Viên Trường Khanh âm hồn bắt tán, và bạn Chu Sùng cũng âm hồn bắt tán nốt, còn có Lâm Như Trĩ như dây leo thích quấn người.

Về phần quân tử dịu dàng Lâm Như Đình, vì hôm nay không phải ngày nghỉ nên không thể đi theo.

Nếu chỉ có hai học trò Lâm Trọng Hải dẫn tới, thì San Nương còn có lý do trốn, nhưng Lâm Như Trĩ cũng theo tới. Do đó, Ngũ lão gia đau lòng cho Ngũ phu nhân không quen gặp khách bèn không nói hai lời, đẩy San Nương ra làm nữ chủ nhân tiếp đãi khách nữ.

Đón cha con Lâm Như Trĩ tại cổng phủ xong, nha đầu kia vừa thấy San Nương, lập tức giống như trước đây chạy tới ôm cánh tay nàng, cười nói với nàng: “Nói sao mà ta vừa gặp tỷ tỷ đã quen thân, giờ ta mới biết, hóa ra hai nhà chúng ta còn là thế giao.”

Bên kia, Hầu Ngũ lão gia đã sớm vỗ lưng Lâm Nhị lão gia chào hỏi. Sau một hồi hỏi han, tất cả mọi người vẫn chưa vòng qua bức tường phù điêu, Lâm Trọng Hải không khách sáo nói với Ngũ lão gia: “Lâu năm không gặp, nhân lực của Sơ Nghi huynh thật lụi rồi sao?! Ta mới trở về đã nghe người ta nói, huynh tốn năm nghìn lượng bạc mua bức tranh giả? Ta có mang rất nhiều tranh tới đó, muốn thỉnh huynh đánh giá giúp đấy.”

Ngũ lão gia không chỉ giỏi hội họa, mà còn giỏi giám định tranh.

Nghe xong, Ngũ lão gia không khỏi khoát khoát tay, than thở, “Đừng nói nữa, càng nói càng đau lòng.”

Giọng ông trở nên kỳ quái, nhất thời làm Lâm tiên sinh nghiêng đầu nhìn ông, bỗng nhiên bừng tỉnh, đứng trên bậc thang chỉ vào ông cười nói: “Đừng nói... bức tranh đó do huynh bắt chước nhé?!”

Ngũ lão gia lắc đầu cười khổ, “Tự mình làm bậy không thể sống. Vốn chỉ đùa giỡn với bạn vẽ tranh, ai ngờ tới đó bức tranh kia bị người ta trộm. Về sau ta vô tình nhìn thấy ở một tiệm tranh, bèn nói cho chủ quán nghe tình hình thực tế. Chủ quán ấy cũng thành thật, thà một mình chịu tổn thất chứ không muốn lấy tranh đi gạt người. Ta nghĩ ngiệt là do ta tạo, không tiện để chủ quán bị tổn thất, mới mua về. Còn năm nghìn lượng bạc...”

Ngũ lão gia cao ngạo hất cằm, “Dù sao ta cảm thấy tranh của ta nhất định có giá trị năm nghìn lượng!”

Lâm Trọng Hải nghe xong, không khỏi cười ha ha, vỗ vai Ngũ lão gia: “Cái tính này của huynh, nhiều năm vậy vẫn không thay đổi.”

Ngũ lão gia cười ha ha, nghiêng đầu nhìn Lâm Trọng Hải nói: “Muốn xem thử bức tranh đó không? Ta tự nhận mình vẽ cực kỳ hoàn mỹ đấy, xem thử Trọng Hải huynh có thể phân biệt thật giả không?”

Nói xong, ông không dẫn đoàn người Lâm Trọng Hải vào đại sảnh, mà xoay người, muốn dẫn đến thư phòng của ông.

Viên Trường Khanh và Chu Sùng theo vào thư phòng cũng chẳng có gì, nhưng một tiểu cô nương như Lâm Như trĩ cũng đi theo, rất không thích hợp.

San Nương yên lặng thờ dài, đứng ra nói với người cha ‘hội họa lẽ nhẽ’ kia: “Nếu lão gia và thế bá có việc bận, chỉ bằng con dẫn Lâm muội muội ra vườn hoa ngồi một chút, hoa hái đường trong vườn nở rồi ạ.”

“Được được được.” Ngũ lao gia đang vui vẻ, đâu để ý chuyện khác, vội vàng phát tay một cái, lại nhiệt tình mời Lâm Trọng Hải, “Buổi trưa không được về, chúng ta đã nhiều năm không gặp rồi.”

Thấy Lâm Trọng Hải không câu nệ đồng ý, trong lòng San Nương lại lặng lẽ thờ dài. Ngũ lão gia này môi trên vừa chạm môi dưới, nói giữ khách lại dùng cơm liền giữ khách lại dùng cơm, cũng không quan tâm nhà bếp có chuẩn bị hay không...

Bất quá, những việc này hình như hẳn là chuyện của nữ chủ nhân, mà hôm nay nàng bị cha nàng ép sắm vai nữ chủ nhân đó...

Nghĩ xong, nàng lại thờ dài, trong lòng đang lên kế hoạch đợi lát nữa phân phó Tam Hòa đi nhà bếp nhìn thử, chợt nghe Chu Sùng ở bên cạnh cười nói: “Thỉnh Sơ Nghi tiên sinh và lão sư thứ lỗi, con không đi được. Hai ngày trước con có việc nhờ Thập tam cô nương, đúng lúc muốn hỏi thăm Thập tam cô nương sự kiện ấy tiến triển thế nào ạ.”

Lâm Trọng Hải nghe xong chau mày, vừa định phản đối, bỗng nghe Viên Trường Khanh ở bên cạnh khẽ nói: “Lão sư hãy yên tâm, con sẽ trông coi tiểu Ngũ và A Như, không để bọn họ rước phiền toái cho Thập tam cô nương.”

Sau ‘cải cách Thánh Nguyên’, lễ giáo quy củ của Đại Chu không nghiêm ngặt bằng tiền triều, chỉ cần không cô nam quả nữ, thì mấy tiểu tử, tiểu cô nương chơi đùa với nhau vẫn cho phép —— Đương nhiên, người bảo thủ, tuân thủ phép tắc sẽ không nhìn nổi tác phong này. Vừa nãy Lâm tiên sinh do dự, cũng vì ông biết, lão thái quân Hầu phủ là một nhân vật bảo thủ như thế.

Mà chỉ cần là chuyện Mạnh lão thái quân phản đối, thì Ngũ lão gia kiên quyết ủng hộ, nên ông cười nói: “Cũng được, để mấy đứa trẻ tự mình chơi đi, theo chúng ta cũng vô vị.”

Do đó, lại một lần nữa San Nương bị cha nàng hung hăng cấm một dao sau lưng.

Ngũ lão gia dẫn Lâm Trọng Hải đi rồi, San Nương nhẩn nhen, nhìn Lâm Như Trĩ cười nói: “Lần trước muội tới, bảo gần đây muội thích hồng trà, đúng lúc chỗ ta có một số trà Ô Long, muốn thưởng thức không?”

Chu Sùng cười: “A Như không giống người bình thường, thời tiết này, làm sao cũng nên uống trà xanh mới đúng, chè xuân, trà Long Tĩnh mới là tuyệt nhất.”

San Nương liếc xéo hần, “Chu Ngũ gia quả nhiên bạo tay, Long Tĩnh chân chính đều là công phẩm trong cung, gia đình bình thường như nhà ta đâu thể nhìn thấy.”

Nói xong, bèn làm động tác mời với mọi người, dẫn mọi người tới hậu hoa viên. Vừa đi, nàng vừa gọi Tam Hòa, khẽ phân phó nàng ấy đi sắp xếp bữa trưa.

Nàng cũng không biết, lúc này cái liếc xéo kia, sớm khiến trong lòng tên hoa hoa công tử Chu Sùng này ngứa ngáy rồi.

Mà Viên Trường Khanh thờ ơ lạnh nhạt thấy thế, nét mặt luôn bình tĩnh không gợn sóng lại nhin không được hơi nhăn mày, “Chúng ta không cần đi bái kiến phu nhân ư?” Hần hoi

San Nương.

San Nương giật mình thiếu chút nữa bị nghẹn. Nàng không ngờ, Viên Trường Khanh lại chủ động mở miệng nói chuyện với nàng.

May mà nàng còn chưa trả lời, Lâm Như Trĩ đã đi lại như gió ở Ngũ phòng mở miệng thay nàng đáp trước, “Bá mẫu không khỏe, có thể không quá rầy bà thì đừng quá rầy.”

“Đúng.” San Nương cười khách sáo đáp.

San Nương mời mấy người đến Bát Phong các ở giữa hồ ngồi, lại nhìn đám tiểu nha hoàn dâng trà nước điểm tâm, cười nói với chư vị, “Nhà ta nhỏ bé, các vị ngồi tạm.”

Chu Sùng đón lời trước cười nói: “Gian gác lừng nhò này tên Bát Phong các hả? Tên rất hay. Trái lại có chút sâu xa với Viên lão đại đó.” Nói xong, nháy mắt ra hiệu với Viên Trường Khanh một trận.

Lâm Như Trĩ hiểu kỳ hỏi: “Lời này là sao?”

“Muội quên rồi à?” Chu Sùng cười đáp: “Bốn gã sai vặt của Viên lão đại tên gì?”

Lúc này San Nương mới nhớ, tên bốn gã sai vặt của Viên Trường Khanh vừa vận xuất xừ từ Bát Phong trong

[1]Hoài Nam Tử là một tập luận văn được sáng tác ở thời kỳ Tây Hán. Dựa trên tư tưởng Đạo gia, tổng hợp lại tinh hoa của các học thuyết từ nhiều tác giả, là một phần không thể thay thế khi đòi hỏi sau muốn nghiên cứu văn hóa thời kỳ Tần Hán. Truy Hình Huấn là một chương trong đó.

Nàng vừa nghĩ, vừa theo bản năng nhìn Viên Trường Khanh. Chỉ thấy Viên Trường Khanh bung chén trà, cũng từ chén trà ngược mắt lên, bình tĩnh thản nhiên nhìn nàng.

Sự bình tĩnh thản nhiên của hắn bỗng làm San Nương buồn bực lần nữa. Do đó nàng khẽ hắt càm, cứ thế không né tránh đón ánh mắt hắn nhìn sang.

Khiến nàng sâu sắc không ngờ là, Viên Trường Khanh đối mắt với nàng chốc lát, ánh mắt chợt lóe lên, rút cuộc rũ lông mi xuống trước. Mà càng làm nàng ngạc nhiên là, rái tai của hắn lại thoáng ửng hồng.

Bỗng dưng trong đầu San Nương hiện lên Viên Trường Khanh ở kiếp trước...

Khi đó bọn họ mới tân hôn, Viên Trường Khanh huyết khí dương cương và nàng còn đang thử cách ma hợp. Lúc ấy, hai người cũng có thể xem như cảm sát hài hòa... Mà mỗi lần hắn động tình, chỗ thỉnh tai của hắn lúc nào cũng sẽ như thế, hiện tăng độ ửng nhàn nhạt...

Nghĩ tới chút chuyện giữa hai phu thê ở kiếp trước, lòng San Nương bỗng run lên, gương mặt nhất thời nóng bừng. Nàng vội vàng gục đầu xuống, mượn việc uống trà hồng che giấu sự xấu hổ.

Hôm nay hồi tưởng lại, nếu không phải về sau nàng tham lam, nếu nàng có thể như Ngũ phu nhân, chỉ hải lòng trông coi vùng trời nhỏ của mình. Có lẽ, kiếp trước bọn họ cũng có thể sống hòa thuận vui vẻ...

Nghĩ vậy, chợt San Nương hơi đau lòng. Đòi người thế này, đối với Viên Trường Khanh có lẽ là hoàn mỹ, bởi đó là cuộc sống hắn mong muốn, nhưng không phải nàng mong muốn...

Mà nàng mong muốn cái gì?! Sự sủng ái của người nam nhân đối diện kia? Không, nàng tự cho rằng mình rất kiên cường, kiên cường tới nỗi không cần nam nhân sủng ái nàng. Song năm đó thứ nàng đòi hỏi rốt cuộc là gì?! Loại thâm tình sống chết có nhau?! Hay tình yêu trong tiểu thuyết miêu tả?! Con người Viên Trường Khanh như vậy, hiểu được thứ ấy à? Nàng đòi hỏi hắn thứ này, chẳng khác nào trèo cây tìm cá!

Nghĩ vậy, San Nương lại giương mắt nhìn Viên Trường Khanh, bỗng dưng có thể bình tĩnh, thản nhiên như hắn.

“... Sao nào?” Chợt giọng Chu Sùng vang bên tai nàng.

“Cái gì?” San Nương nháy mắt, xoay đầu nhìn lại.

Chu Sùng ngồi vức nhìn nàng, sau đó nhìn thử đôi diện lại đôi mắt với San Nương. Một lần nữa Viên Trường Khanh cúi đầu xuống uống trà, cười hỏi: “Vừa nãy Thập tam cô nương đang suy nghĩ chuyện gì đến thất thân thế?”

San Nương bình tĩnh cười đáp: “Cũng không có gì, chẳng qua không ngờ lão gia sẽ giữ các người lại dùng bữa trưa, nghĩ rằng không biết nhà bếp chuẩn bị thế nào thôi.”

Lâm Như Tri vừa nghe vậy hết sức xin lỗi: “Rất cuộc vãn rước phiền toái cho tỷ.” Lại than thở, “Cha ta ấy, cũng chỉ ở trước mặt người khác giả vờ nghiêm trang đứng đắn, chứ lúc ở chung với bạn bè, dứt khoát là hai người khác nhau. Về điểm này, quả thực Viên sư huynh ta giống y cha ấy.”

Có lẽ ban nãy San Nương đôi mắt với Viên Trường Khanh, khiến Lâm Như Tri nghĩ cần giúp Viên Trường Khanh trăm mặc ít nói giải thích đôi ba câu, bèn nói tiếp: “Tỷ tỷ đừng thấy Viên sư huynh ta không thích mở miệng, đó chẳng qua chưa thân quen với tỷ, đợi đến khi tỷ quen thân rồi, đôi khi hận không thể để hắn đừng mở miệng tốt hơn, một câu có thể ghen chết một người đó!”

Thật sao? Đuôi lông mày của San Nương khẽ động, đột nhiên cảm thấy, có lẽ ở kiếp trước đôi với Viên Trường Khanh, nàng vẫn chỉ là người xa lạ không thân quen, nên hắn chưa từng cho nàng xem một mặt ngang ngạnh của hắn.

Nhưng lúc này nàng không muốn tiếp tục đề tài này nữa, lập tức cười chuyển đề tài: “Nếu nói ngang ngạnh, chỉ sợ làm sao thế bá cũng không bằng lão gia nhà ta. Ít ra tiên sinh không hề tốn năm nghìn lượng mua một bức tranh giả. Mà ta nghe nói, người bán tranh vốn muốn lấy lại vốn thôi,

do lão gia nhà ta cũng rắn dũa người ta năm nghìn lượng đây, chỉ nói bức tranh đáng giá giá trị này.” Nói xong mọi người cùng cười một trận.

San Nương lại nói: “Chuyên Chu Ngũ gia nhờ, rất xin lỗi, ta hỏi rồi, có điều người ta vốn tự mình thuê chơi, không muốn đem ra ngoài.”

Chu Sùng nhượng mày, “Ta bỏ tiền cũng không được ư?”

San Nương thoáng cười cười.

Lâm Như Tri đưa tay đẩy Chu Sùng, “Nếu là tự mình thuê chơi, thì tất nhiên đồ trong khuê phòng, sao có thể tùy tiện đem ra ngoài?!”

Chu Sùng nhìn San Nương lại nhượng mày, cười nói: “Ta nói này, bức tranh thuê đó, đừng nói là Thập tam cô nương tự mình thuê nhé, sợ người ta biết nên giờ mượn có chút gì?”

San Nương cười đáp: “Nếu ta có bản lĩnh ấy, tất nhiên sẽ cho không Ngũ gia, dù sao cũng là chuyên thay bản thân rạng danh mà.”

Chu Sùng khoác tay: “Ngũ gia cái gì, nghe xa lạ quá, không bằng giống như A Như đi, gọi ta một tiếng Ngũ ca.”

San Nương chỉ cười không nói.

Lúc này, Tam Hòa trở lại rồi, khẽ gật đầu với San Nương, sau đó tiến đến bên tai nàng nhỏ giọng báo: “Ngay cổng nhận được thiệp của Thất cô nương, Thập nhất cô nương và Thập tứ cô nương, bảo là chiều này muốn đi qua thăm cô nương.”

San Nương nhượng mày, khẽ nói: “Chỉ nói thân thể ta khó chịu, tạm thời không tiện gặp khách.”

Tam Hòa yên lặng thi lễ rồi lui ra ngoài.

Mà mấy vị cô nương này cũng khiến San Nương nhớ tới Xuân Thường Yên, đồng thời cũng nhớ ra những mưu tính của Viên Trường Khanh, bèn cười nói với Viên Trường Khanh: “Hôm qua đa tạ công tử cứu đệ đệ ta. Nghe nói công tử đến từ kinh thành, chẳng biết có quan hệ thế nào với Trung Nghị công - Viên lão lệnh công?”

“Hửm?” Lại một lần nữa, Viên Trường Khanh còn chưa mở miệng, Lâm Như Tri đã cướp lời mở miệng trước, “Sao tử biết Viên sư huynh ta có quan hệ với lão lệnh công?”

San Nương sờ ngạc nhiên, chớp mắt nói: “Có quan hệ thật à?” Lại cười nói: “Không phải muội nhận được thiệp của Xuân Thường Yên rồi ư? Vì ta nghe nói, Xuân Thường Yên kia có mời người Viên gia, Viên công tử lại từ kinh thành tới, nên ta mới có câu hỏi này.”

Do Viên Trường Khanh không thích nói nhiều, Lâm Như Tri đã quen thay hắn trả lời câu hỏi của người khác, lúc này nàng đang định theo thói quen trả lời thay Viên Trường Khanh, không ngờ bỗng nhiên Viên Trường Khanh cướp lời nói trước: “Chính là gia tổ.”

San Nương nghiêng đầu nhìn hắn, cười nói: “Nói thế, Viên công tử phải tham gia Xuân Thường Yên nhĩ?”

Viên Trường Khanh lẳng lẳng nhìn nàng, cúi đầu nhấp một ngụm trà nước, mới buông chén trà xuống thản nhiên đáp: “Còn chưa biết.”

San Nương mất một lúc mới ý thức được, hắn đã trả lời câu hỏi của nàng. Nàng sai rồi, có lẽ hắn không kiên nhẫn với câu hỏi của nàng, mới trả lời lời ít mà ý nhiều như vậy. Ánh mắt chợt lóe lên ác ý, nàng cố tình hỏi tới: “Cái gì gọi là còn chưa biết.”

Nàng cho rằng nhất định hắn sẽ như kiếp trước, thoáng cau mày, lâu hiểu cảm, kiềm chế âm.

trước, nhưng câu này, tuy biết cần phải chú ý
chỉ hẩn mắt kiên nhẫn, nhưng không ngờ Viên
Trường Khanh bỗng ngược mắt, dùng đôi mắt có
đồng tử đen láy hơn người khác bình tĩnh tiến
vào mắt nàng, vừa nhẹ nhàng chậm rãi giải thích:

“Hôm kia ta vừa nhận được tin tức trong nhà,
bảo ta ở trấn đợi lão thái quân nhà ta. Trước
đó nếu không phải tiên sinh muốn hỏi hương thăm
viếng, đáng lẽ ta nên hộ tống lão thái quân tới
trấn Mai Sơn. Nhưng không biết, bọn họ sẽ mang ta
đi tham gia Xuân Thuồng Yên của quý phủ.”

Nhìn hẳn, San Nương cực kỳ kinh ngạc, ngay cả Lâm
Như Tri cũng nhìn Viên Trường Khanh không chớp
mắt, sau đó chợt xoay người, kéo ống tay áo San
Nương, cười nói: “Nhìn đi, ta đã nói Viên sư
huynh ta là người như thế, giờ thân quen với tỷ
rồi, mới bắt đầu mở miệng nói chuyện với
tỷ.”

Viên Trường Khanh mỉm cười, ngẩng đầu nhìn San
Nương, nói: “Chỉ sợ Thập tam cô nương không
biết, lão thái quân nhà ta và lão thái quân quý
phủ là Đường tỷ muội bà con xa, coi như chúng ta
hẳn là bà con.”

“Ồi chào,” Lâm Như Tri bỗng vỗ tay, cười nói:
“Lại trùng hợp vậy, chẳng phải Thập tam tỷ
tỷ phải gọi Viên sư huynh là biểu ca ư?”

Đột nhiên cả người San Nương sồn gai ốc --
biểu ca biểu muội gì đó, tốt nhất đừng!

Kiếp trước nếu không phải nàng xem nhiều tiểu
thuyết dã sử mà gia trưởng không cho xem, không
chừng nàng cũng sẽ không lệch đường, cũng sẽ
không nổi tâm tư với Viên Trường Khanh thế này!

Nhìn đôi mắt đen láy quen thuộc kia, lại một lần
nữa, San Nương yên lặng cắn răng.

cungquanghang.com

cungquanghang.com

ci

hang.com

cungquanghang.com

cungquanghar

cungquanghang.com

cungquanghang.com

Bạn đang đọc truyện *Phiên Tới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Lấy ơn báo oán

Tuy nói San Nương lấy lý do không khỏe để từ chối thiệp của mấy vị cô nương muốn tới thăm nàng. Nhưng ngày hôm sau, ba vị cô nương vẫn cùng nhau tới, cùng đi còn có Đại phu nhân Triệu thị.

Đoàn người này là phụng mệnh của lão phu nhân đặc biệt đến thăm San Nương và Ngũ phu nhân. Dưới tình huống đó, dù Ngũ phu nhân có không muốn xã giao chẳng nữa, cũng đành phải ra ngoài tiếp khách.

Đại phu nhân Triệu thị vừa vào viện, lập tức thân thiết kéo tay Diêu thị, cười nói, “Đề mấy đứa trẻ tự mình chơi đi, mấy hôm nay chị em dâu chúng ta không gặp nhau, phải tán gẫu thật tốt mới được.”

San Nương cực kỳ kinh ngạc. Khoan nói đến hôm nay cách Xuân Thường Yên chưa tới mấy ngày, mấy người chủ sự lại bỏ chính sự xuống tới ‘thăm’ những người rảnh rỗi các

nàng. Đại phu nhân còn muốn tách nàng và Ngũ phu nhân ra, chính hành động này đã khiến San Nương ngờ vực.

Chẳng qua bây giờ chuyện đã không nghe theo nàng, Ngũ phu nhân tốt tính cười cười, xoay người lại dặn nàng chiều đãi các tỷ muội cho tốt, rồi bị Đại phu nhân kéo đi.

Thập tứ cô nương tới kéo tay San Nương, cười hoạt bát nói: “Lần trước ta vội vàng vàng đến, cũng không xem kỹ nơi ở của tỷ tỷ. Hôm nay ta phải xem thật kỹ mới được. Lão phu nhân thường khen tỷ tỷ là người biết sửa sang nhà cửa nhất, nếu ta có thể học trộm một chiêu nửa thức của tỷ tỷ thôi, chắc chắn có thể giúp ích vô cùng.”

San Nương đã sớm hồi hận ngày đó để Thập tứ tiến vào Xuân Thâm Uyển, bèn cười đáp: “Lần trước Thập tứ muội muội tới, hẳn cũng nhìn thấy viện của ta vừa nhỏ vừa hẹp vừa loạn, ta đâu thể không biết sửa hồ chiếu đãi các người chứ. không bằng chúng ta đi hoa viên ngồi chút đi. Trái lại ta lấy làm lạ không phải mọi người đang bận bịu Xuân Thường Yên sao? Cũng không còn mấy ngày nữa. Lúc này sao lão phu nhân lại sai các người đến thăm phu nhân và ta chứ?”

Thập tứ cô nương vừa định trả lời, Thập cô nương đã nhường mảy trả lời trước: “Ta nói này, muội để bọn ta đứng nói chuyện với muội như vậy à?”

hiện tại các nàng còn đang ở tiền sảnh.

San Nương nhìn đại sảnh, Đại phu nhân vẫn thân thiết kéo tay Ngũ phu nhân khẽ cười nói, bên dưới hầu hạ, ngoại trừ Mã ma ma ra, còn có Phụng ma ma cơ trí.

Do đó San Nương nhân cơ hội nháy mắt với Phụng ma ma, dù sao có lo lắng cho Ngũ phu nhân thế nào đi nữa, chung quy chỉ có thể kiềm chế, đi chiêu đãi ba tỷ muội của nàng trước.

Dọc đường đi, San Nương cố ý dẫn đề tài đến Xuân Thường Yên. Quả nhiên, tiểu Thập tứ cướp lời của Thập cô nương và Thập nhất cô nương, hưng phấn ríu rít nói không ngừng. Mã lão Thất và Thập nhất không chỉ không giống như San Nương nghĩ, mà còn chen vào thêm hai câu. Việc này khiến San Nương âm thầm trầm tư.

một mạch oanh thanh yến ngữ, đợi đến khi tới phòng khách trong hoa viên ngồi xuống, bèn nghe Thập cô nương hỏi trước tiên: “Ngày ấy Thập tam muội muội dự định mặc xiêm y gì?”

“Gì cơ?” San Nương ngăn ra.

Thập nhất nương cũng cười hỏi: “Xuân Thường Yên còn mấy ngày nữa, rốt cuộc muội muội chưa bắt đầu chuẩn bị sao?”

San Nương chớp chớp mắt, bỗng nhiên sáng tỏ —— Việc này tất nhiên là lão phu nhân đã cân nhắc đi cân nhắc lại, cảm thấy nàng là một quân cờ hữu dụng, nên đổi ý, dù không đón nàng về Tây Viên, song ít ra Xuân Thường Yên nàng phải đi!

“Nhưng ta ‘bệnh’ mà...” Nàng cười nói.

“Lý do này của muội chỉ lừa gạt lão phu nhân thôi.” Thập cô nương bĩu môi ngắt lời nàng. “Lão phu nhân thương muội, mới tưởng muội bệnh thật. Muội nghĩ bọn ta không nhìn ra chắc, muội đây chỉ đang giả bệnh lừa dối thôi! Nhưng chuyện Xuân Thường Yên bị muội trốn rồi, muội cũng không cần giả vờ nữa. Và lại, muội thật sự không muốn đi Xuân Thường Yên ư?”

San Nương muốn nói, ta thật sự không muốn đi, chẳng qua trong nháy mắt há mồm, đột nhiên nàng nghĩ đến Viên Trường Khanh.

Khác với trước kia vừa nghĩ tới Viên Trường Khanh liền muốn tránh né, sau khi hôm qua bản thân bình tĩnh thân nhiên đối mặt với Viên Trường Khanh, San Nương chợt có một cảm giác kỳ quái —— Cảm giác ưu việt nào đó ‘Ta không biết người đang làm gì, nhưng người không biết ta biết’ vừa thần kỳ vừa cao cao tại thượng.

Cho nên nàng nhìn không được lại muốn đi Xuân Thường Yên xem trò vui của tên Viên Trường Khanh kia —— Quan trọng hơn là, nàng định xem thử có thể tạo chút ‘náo nhiệt’ gì đó cho Viên Trường Khanh không.

Chỉ thấy San Nương dừng một chút, bỗng cười nói: “À, lại bị tỷ tỷ vạch trần rồi... Vậy ta thực sự không còn gì để nói.”

Lời này của nàng lập tức khiến Thập nương và Thập nhất nương choáng váng tại chỗ. Trong ấn tượng của các nàng, San Nương có đánh chết cũng sẽ không thừa nhận sai lầm của mình, dù nàng sai thật, cũng sẽ nghĩ ra vô số lý do để giải vây cho bản thân. Nhưng không ngờ nàng có thể thân nhiên thừa nhận lỗi nói dối của mình như thế.

San Nương lại cười nói: “Thực ra ta vốn không muốn đi, nhưng hôm nay ngược lại ta có chút hứng thú muốn đi đấy.” Lại giả vờ thần bí, tiến đến trước mặt ba tỷ muội, khẽ nói: “Ba người có biết người hôm qua tới nhà ta là ai không?”

“Ai?” Thập tứ hỏi.

San Nương ngồi thẳng người, cười đáp: “Chương viện thư viện Hạnh Lâm ở kinh thành, Lâm Trọng Hải Lâm tiên sinh, còn có đệ tử của ông ấy. Ba người không ngờ đệ tử của ông ấy là ai đâu.”

“Ai cơ?” Ngay cả Thập nương cũng tò mò hỏi.

“Họ Viên.” San Nương cười trả lời.

Tuy nàng chỉ lời ít mà ý nhiều nói ra hai chữ, song Thập nhất cô nương vẫn không mở miệng dường như biết ngay, đột nhiên hỏi: “Nhưng có liên quan gì tới phủ Viên lão lệnh công?”

“Đúng.” San Nương gật đầu cười nói, “Hôm qua ta cũng nghĩ tới nên cố tình hỏi, hóa ra vị Viên công tử ấy quả thực là cháu ruột của lão lệnh công.”

nói đến đây, nàng làm bộ nâng chén trà lên nhấp một ngụm, sau đó ngẩng đầu nhìn ba người kia. Chỉ thấy ba người kia thực sự tròn tròn mắt, chờ đợi câu tiếp theo của nàng. Cho nên nàng đặt chén trà xuống, cười hỏi: “Nhìn ta làm gì?”

“Dáng dấp hẳn ra sao?” Thập tứ buột miệng hỏi.

San Nương nghiêng đầu nhớ lại, “Hình như là vậy đó.”

“Là thế nào?” Thập nương cũng nghiêng đầu hỏi nàng.

San Nương chưa trả lời, chợt nghe Thập nhất nương hỏi: “Hắn đứng thứ mấy trong nhà?”

Có lẽ thấy mấy vị cô nương đều nhìn nàng chăm chăm, Thập nhất cô nương mất tự nhiên một trận, vội cười mĩa, “Ta chỉ nghe nói à, trận chiến ấy gần như nam nhân Viên gia

đều không còn, chỉ có người con thứ tư ở lại kinh thành là còn sống, về sau nhận tước vị. Nghe nói quý phụ hiện giờ, ngoại trừ một vị thế tử dưới gối Tước gia ra, cũng chỉ có đích tôn còn lưu lại. Mà nghe nói nhị vị công tử tuổi tác xấp xỉ nhau, không biết muội muội nói là vị thế tử kia, hay vị đại công tử?”

Mất San Nương thoảng lóe lên. Thập nhất tỷ tỷ này của nàng đứng là không thể nhìn mặt mà bắt hình dong, thân tại nhà cao cửa rộng, lại có thể thăm dò tỉ mỉ chuyện kinh thành cách ngàn dặm. Bất quá nàng ấy nói sai một chút, vị trí thế tử hôm nay rơi vào nhà nào còn chưa có kết luận, Viên nhị muội mười tám tuổi dưới gối Trung Nghị công đương nhiệm đó, rốt cuộc có thể lấy được vị trí thế tử không còn phải nhìn xem khi nào Viên Trường Khanh đỗ Thám hoa. Chỉ khi Viên Trường Khanh có tiền đồ riêng của bản thân, kẻ tổ mẫu và Từ thúc thích sĩ diện của hắn mới có lá gan tấu lên thỉnh phong vị trí thế tử cho Viên nhị. Bằng không chuyện này chỉ có thể tạm thời gác lại.

“Ta cũng không biết.” San Nương cười cố ý bày mê trận, “Có điều nghe nói vị Viên công tử ấy là đệ tử cuối cùng của Lâm Trọng Hải Lâm tiên sinh, khá nổi tiếng, còn có quan hệ thân thiết với Ngũ hoàng tử nữa.”

Mà Ngũ hoàng tử không chỉ là huynh đệ chung một mẹ với thái tử, mà còn là tâm can của thái hậu, việc này gần như cả kinh thành đều biết.

Nhìn mấy vị cô nương uống trà âm thầm trầm tư, San Nương cười thầm một trận —— Viên Trường Khanh, ta đây lấy ơn báo oán, thay người tăng giá đó!

Kiếp trước, sau khi nghe đến Viên Trường Khanh, đích tôn có thể đơn lực bạc kia, mấy vị cô nương vốn rất có hứng thú với Viên Trường Khanh đều đánh trống lui quân, cho đến khi gặp mặt Viên Trường Khanh, mới khiến mọi người dấy lại hứng thú. Mà kiếp này, San Nương quyết định phải giúp tên Viên Trường Khanh ấy thu hút hơn, dứt khoát để mọi người đều hứng thú với hắn mới được. Nghĩ đến lựa chọn của hắn có thể mở rộng ra, tất nhiên sẽ không đánh chủ ý lên nàng nữa.

San Nương lại cười nói: “thật ra nói thật, lúc này ba người hỏi ta đáng đắp hấn ra sao, ta nương miệng nói thôi. không phải mọi người đều nói bề ngoài Lâm Như Hiến đẹp à? Lâm Như Hiến đứng chung với hấn, chắc chắn các người chỉ có thể nhìn mỗi Viên công tử kia, chứ không nhìn Lâm Như Hiến đâu!”

Tức thì không ngoài dự liệu của nàng, ánh mắt mấy vị cô nương, kể cả vị Thất cô nương đã có vị hôn phu được quyết định nội bộ đều thoảng qua một tia sáng.

Có lẽ do nụ cười bên môi nàng nhất thời chưa thu kịp, hoặc thuần túy có tật giật mình, Thập tứ cô nương bỗng liếc xéo San Nương: “Tỷ tỷ nói những lời này có ý gì?”

Do đó San Nương cười thần nhiên đáp: “Ý này vẫn chưa rõ sao? Tại sao người Viên gia lại tới, ngay cả tã chuyện ra khỏi Tây Viên cũng biết, không có đạo lý các người không hiểu. Có điều ở chỗ ta giả vờ làm nữ nhi rụt rè thôi. Hôm nay các người ở đây chứ không phải ở Tây Viên, còn cái gì không thể nói?”

“Được rồi”, nàng chuyển qua Thập nhất cô nương, “Lúc này tỷ nói không đúng, ta nghe nói vị trí thế tử Viên gia rất cuộc cho ai còn chưa chắc đấy, Viên nhị công tử kia cũng chỉ hưởng hào quang của phụ thân hấn, nghe nói hấn chẳng có tài học gì. Nhưng vị Viên đại công tử ấy lại là tài tử nổi tiếng kinh thành, nghe nói tại kinh thành còn có một biệt danh là ‘Cao lãnh hoa’, ngay cả mấy vị công chúa quận chúa đều ái mộ hấn. Huống chi dù sao có hai chữ đích trưởng, vị trí thế tử rốt cuộc rơi vào nhà nào, ta thấy vẫn chưa định đâu. Lại nói nam nhân mà, cuối cùng phải ra ngoài kiến công lập nghiệp, tặc ngữ chẳng phải thường nói, ‘tổ tiên có không bằng tự mình có’ ư? Viên lão nhị thì có cái gì? Thực sự không bằng Viên lão đại này.”

Nàng vừa xác thực, ánh mắt mấy vị cô nương liên tục lóe lên. Cuối cùng, Thất cô nương buông chén trà xuống, đi qua véo má Thập tam, cười nói: “Nghe nè nghe nè, mới ra khỏi Tây Viên mấy ngày, mà ngay cả phép tắc nữ nhi cũng không còn hử? Dám ở đây bình luận về ngoại nam! Sao, nghe ý này, tiểu Thập tam nhi của chúng ta đã động lòng xuân à?”

“Hử!” San Nương đẩy tay nàng ấy ra, cười mắng: “Nếu ta muốn mấy thứ đó, thì sẽ không giả bệnh để chuyển ra ngoài. Chẳng qua tuy nói bây giờ ta giả bệnh, nhưng trước đó là bệnh thật. Lần bệnh ấy mới hiểu, hóa ra phú quý hiển danh, nói một cách thẳng thừng, chỉ là chút phù vân. Thay vì mỗi ngày vất vả, chẳng thà ta ngủ thêm một lát.”

Khi Thập tam cô nương chuyển ra khỏi Tây Viên, danh tiếng thích ngủ nướng cũng được truyền ra. Mặc dù nói mấy vị cô nương không tin nàng lắm, song cũng chưa từng nói gì, chỉ kéo đề tài trở về: “nói chung, mặc kệ muội bệnh thật hay giả bệnh, ý lão phu nhân là muội và Ngũ thẩm bình thường lười nhác cũng thôi, trường hợp này không được trốn, phải tham gia Xuân Thuồng Yến.” Thất cô nương cười nói.

Bạn đang đọc truyện *Phiền Toái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 43: Xuân thưởng yến

Đúng như San Nương đoán, quả nhiên lão phu nhân muốn giăng lưới đánh cá —— Không sợ lãng phí mời, chỉ cần có thể bắt được cá.

Đồng thời lão phu nhân tự cho rằng mình là người hiểu San Nương nhất, biết đùa nhỏ này để ý mặt mũi. Bây giờ nàng bị bà ta ‘ném’ khỏi Tây Viên mất mặt như vậy, không chừng tiểu Thập tam nhi cầu kinh, thực sự không chịu đến. Lão phu nhân không đủ kiên nhẫn đi dỗ San Nương, nên trực tiếp sử dụng biện pháp đơn giản nhất, phái Đại phu nhân đến tạo áp lực cho Ngũ phu nhân nhu nhược. Chỉ cần Ngũ phu nhân dẫn nàng tới tham gia Xuân Thuồng Yến, San Nương làm một thứ nữ không có tư cách nói chữ ‘không’.

Nguyên nhân phải các nàng Thất nương kéo San Nương đi, là vì sự ngại ở sau lưng nghĩ ra chủ ý xấu gì cho Ngũ phu nhân không có chủ kiến.

Vì vậy, đợi đến khi Ngũ lão gia từ bên ngoài về, đã thấy tại đại sảnh, Ngũ phu nhân mới tiễn đoàn người Đại phu nhân đi mặt mày ử rử đối diện với San Nương, mà San Nương thì đang nhỏ giọng an ủi Ngũ phu nhân.

Ngũ lão gia hỏi rõ nguyên nhân, bèn cau mày bảo: “Không muốn đi thì đừng đi.”

Khuôn mặt Ngũ phu nhân trắng bệch, ngập ngừng nói: “Chỗ lão phu nhân...”

“Chỗ lão phu nhân ta sẽ nói.” Ngũ lão gia dốc sức vỗ ngực đảm nhiệm việc này, rồi phản phó San Nương: “Sức khỏe phu nhân yếu, về sau xã giao trong nhà con gái vác thay phu nhân. Nếu lão phu nhân gọi phu nhân thì nói như ta bảo, sức khỏe phu nhân không tốt, có chuyện gì kêu bà ấy trực tiếp nói với ta.”

Ngũ lão gia vừa nói xong liền thấy sắc mặt Ngũ phu nhân lại thay đổi. Ông cúi đầu suy nghĩ, đột nhiên ý thức được giọng điệu cứng rắn của mình nghe vào tai không giống như đang che chở cho Ngũ phu nhân, mà giống tri trích Ngũ phu nhân không kham nổi chuyện hơn. Do đó ông nhanh chóng giải thích: “Những chuyện làm nàng phiền lòng, nàng không cần đề ý, mọi chuyện đều có ta rồi.”

Ngũ phu nhân không khỏi ngẩn ngơ nhìn Ngũ lão gia.

Mà bà nhìn chăm chăm Ngũ lão gia khiến ông không tự chủ đỏ mặt, lúng ta lúng túng nói câu gì đó, rồi xoay người muốn đi.

Chẳng biết tại sao, mặt Ngũ phu nhân cũng hơi đỏ, bà cúi đầu nói: “Lão gia có ý tốt, chỉ là nếu lão phu nhân đã nói thế, không đi cũng không được. Ta... ta sẽ đi với San Nương.”

Trong lời San Nương nói với lão Thất, Thập nhất và Thập tứ vốn ản giấu ác ý, sao có thể không đến xem thu hoạch? Bèn tiến lên cầm tay phu nhân: “Phu nhân yên tâm. Ngày đó, con không rời phu nhân nửa bước. Hôn nữa chúng ta chỉ ngồi một chút, lão phu nhân tìm không ra điểm thất lễ nào, chúng ta sẽ trở về.”

Ngũ lão gia nghe thế thì cúi đầu, đột nhiên ngừng đầu nói: “Xuân Thường Yên thôi mà, sợ cái gì. Ta đi với các người.”

Ngay lập tức cả Ngũ phu nhân và San Nương đều kinh hãi.

Ngũ lão gia ghét nhất mấy chuyện dung tục kia, đừng nói Xuân Thường Yên, dù là gia yến giao thừa giỗ tổ, nếu Quế Thúc không gây áp lực, thì có thể Ngũ lão gia cũng không xuất hiện!

Tóm lại, ngày ấy Xuân Thường Yên, một nhà Ngũ lão gia, kể cả Hầu Quyết và Hầu Thụy, tất cả đều ăn mặc chỉnh chu, phân ra hai chiếc xe ngựa chạy đến biệt viện Hầu gia bên hồ Lạc Mai.

Hiện nay Hầu Quyết xem như hoàn toàn bị San Nương thu phục. Vừa nhìn thấy San Nương, trong mắt hắn lập tức không còn người khác, chạy thình thịch tới, kéo tay tỷ tỷ hắn, đôi mắt cong cong trên gương mặt béo căng lộ vẻ nhỏ dãi, cười ngây ngô với San Nương.

“Đồ ngốc!” San Nương chế giễu hắn nhưng không hất tay hắn ra.

Bởi vì lão gia ra lệnh chuẩn bị hai chiếc xe ngựa, nên Ngũ phu nhân cho rằng nữ quyến một xe, các nam nhân một xe. Lúc này thấy San Nương bị Hầu Quyết kéo, bà cũng không nói thêm gì, bèn đỡ Mã ma bước lên xe trước, sau đó ngồi ở đó chờ San Nương lên xe.

Ai ngờ theo sau bà lên xe lại là Ngũ lão gia.

Phu nhân sợ hết hồn, lúc nhìn Ngũ lão gia, đôi mắt trong veo tròn tròn.

Ngũ lão gia làm như không thấy, chỉ tiện tay đóng cửa xe, sau đó khụy tay chống lên cái bàn nhỏ trong xe, nhìn ngoài cửa sổ không lên tiếng.

Tuy gần đây cử chỉ hành vi của Ngũ lão gia vô cùng quái dị, nhưng kỳ quái là Ngũ phu nhân lại phát hiện, hình như bất tri bất giác bà không còn sợ ông như trước đây. Bà liên tục nhìn trộm Ngũ lão gia, song không phát hiện lỗi tai ông bị bà nhìn đến mức đỏ ửng.

Về phần San Nương, vốn dĩ San Nương cũng tưởng nằng và Ngũ phu nhân ngồi một xe. Đang nghĩ mang theo cái đuôi nhỏ Hầu Quyết chắc cũng không sao, ai ngờ phụ thân nàng đã nhanh chân leo lên trước. Cách cửa sổ nhìn Ngũ phu nhân đang ngồi trong xe, đúng lúc nàng trông thấy Ngũ phu nhân khẽ nghiêng đầu lên nhìn Ngũ lão gia. Trong lòng San Nương hơi động, bèn kéo Tiểu Bàn Tử lên một chiếc xe ngựa khác.

Không biết Hầu Thụy làm gì, đợi tất cả đều lên xe hắn mới khoan thai đến chậm. Thoáng nhìn Ngũ lão gia qua cửa sổ xe, gót chân Hầu Thụy xoay tròn, không chút do dự lên xe ngựa phía sau.

Ngũ lão gia hài lòng bày tỏ: Con cái nhà mình rất tốt, tất cả đều có ánh mắt!

Nói đến đây, không thể không nhắc lại chuyện Hầu Quyết bị người ta ném xuống sông. Đáng lẽ toàn bộ trấn Mai Sơn biết rõ phu thê Ngũ lão gia đều nuôi thả con cái. Nhưng sau chuyện này, danh tiếng Ngũ lão gia lại thay đổi, biến thành Ngũ lão gia ‘không nói đạo lý, bao che con cái’.

Lại nói sau khi gặp chuyện không may, San Nương vẫn không nghe được Ngũ lão gia có động tĩnh gì. Đến khi tin tức đưa tới, lúc đó nàng mới biết, thì ra Ngũ lão gia âm thầm ra lệnh cho Quế Thúc đến nhà phụ nhân báo đó, muốn bắt con trai bà ta với tội danh ‘muru sát chưa thực hiện được’. Tuy Ngũ lão gia không làm việc dang hoàng, mọi việc lại thích nghịch ý lão phu nhân, nhưng cả đời này quả thật vẫn làm vài chuyện đúng ý lão phu nhân. Ví dụ như lấy vợ sinh con, ví dụ như thi được một công danh về. Mặc dù sau đó mặc kệ lão phu nhân đánh mắng, cầu xin, ông đều kiên quyết không đến kinh thành thi tiến sĩ tiếp. Tóm lại, Ngũ lão gia là người có công danh, nhà phụ nhân báo kia giàu có đến mấy cũng không bằng Hầu gia, trong số mạng thiếu chữ ‘Quý’, đầu chịu nổi một trận hù dọa của cử nhân lão gia này. Vì thế ngay cả đến cửa xin lỗi cũng chẳng dám, đêm đó trực tiếp gói ghém gia sản, mang theo con trai chạy suốt đêm—— Khiến Ngũ lão gia tức điên, ông dọa người ta vốn cần một lời xin lỗi, kết quả xin lỗi không có, ngược lại còn gánh cái danh ‘không nói đạo lý, bao che con cái’. Ngũ lão gia vừa tức giận, trực tiếp phá hủy nhà của gia đình ấy...

Tạm thời gác để, giờ nói đến thời điểm cả nhà San Nương đến biệt trang Lạc Mai, khách khứa đã đến không ít.

Bởi vì cả nhà San Nương là người Hầu gia, coi như nửa chủ nhân, không tính là khách, nên không ai đặc biệt hao tâm tốn trí tiếp đãi bọn họ. Ngũ lão gia bèn tự tay dẫn vợ con tìm một chỗ khuất gió, sai Quế Thúc tìm quân sự đòi những vật như bình phong màn trướng, ở bên hồ để nhà mình quanh quẩn thành một ‘nhóm riêng’—— giống như cả nhà đi đập thanh vậy!

Người khác thấy thú vị cũng rồi rít bất chú, nhất thời huyền não đến mức các quân sự nhúc nhúc đầu không dứt. Lão phu nhân nghe được, mặt mày lập tức âm trầm—— Cả nhà Ngũ lão gia đến mà không qua thỉnh an bà ta!

Tuy nhiên lão phu nhân không dám tùy tiện gọi đứa con trai cứng đầu này đến, bây giờ trong phủ có rất nhiều khách, ai biết Ngũ lão gia kia có thể dứt sợ gần bất thường nào, rồi làm bà mất mặt trước mặt mọi người, lão phu nhân sẽ không cho con trai cơ hội giẫm lên mặt mình như thế.

Do đó lão phu nhân nhìn Ngô ma ma.

Ngô ma ma ngẫm hiểu, lập tức bước ra, muốn vòng qua Ngũ lão gia dẫn Ngũ phu nhân và Thập tam cô nương đi.

Chẳng qua, Ngô ma ma nghĩ rất nhiều, ngay cả cơ cũng đã nghĩ ra mấy cái, song thực tế lại quá đã kích người. Bà không ngờ, Ngũ lão gia lúc nào cũng kề cận Ngũ phu nhân, dù có ai nói chuyện với ông, khỏe mắt của ông vẫn dõi theo Ngũ phu nhân, chỉ thấy bà hơi dựa gần một chút, Ngũ lão gia lập tức giống như sư tử bị người ta xâm chiếm địa bàn, dựng hết cả lông.

Cũng may mục đích của lão phu nhân không phải Ngũ phu nhân, chỉ cần lừa San Nương đi là được.

Ngũ lão gia vừa nghe, như gãi đúng chỗ ngứa, tức thì vút một đao lên lưng San Nương, trực tiếp đuổi con gái đi thỉnh an lão phu nhân, thậm chí còn dạy nàng nói dối ngay trước mặt Ngô ma ma: “Con nói với lão phu nhân, phu nhân đau chân, đi đứng không tiện, con thay phu nhân thỉnh an lão phu nhân. Lại nói xin lỗi lão phu nhân rằng, chỉ sợ chúng ta phải rời đi trước.”—— Mới tới đã nói chuyện về.

San Nương yên lặng nghiêng rặng, nhưng không có cách nào khác, suy nghĩ một lát liền dứt khoát kéo Tiểu Bàn Tử và ca ca phản nghịch của nàng, ba tiểu bối cùng đi thỉnh an.

Lúc này lão phu nhân đang ở trong phòng khách biệt trang. Khi San Nương đi vào chỉ thấy châu vòng phi thúy đầy mắt, mũi thì ngửi được mùi hương lẫn lộn, khiến nàng không nhận được suýt hất xì.

Nàng đang vát và nhện thì Tiểu Bàn Tử không kiềm nổi, hắt xì một cái thật vang dội.

Giờ phút này khỏe mắt San Nương vốn đang liếc nhìn chính đường, định nhìn xem những người nào vây quanh lão phu nhân——đặc biệt là tên Viên Trường Khanh kia có ở đây không. Không ngờ đệ đệ vừa siết chặt tay nàng liền hắt xì thật to. San Nương lập tức ghét bỏ buông tay hẳn ra, lại nhìn nhũ mẩu thu thập cho Tiểu Bàn Tử, sau đó ba người mới tiến lên thỉnh an lão phu nhân.

Cũng bỏ lỡ cơ hội nhìn trộm mọi người ngay chính đường.

Mà hiện tại ánh mắt lão phu nhân nhìn về phía bọn họ gần như mang theo kim đâm, dứt khoát đâm đến mức trán San Nương đau đớn. Việc này không khỏi khiến nàng nhớ đến kiếp trước.

Khi đó nàng xuân phong đắc ý, vừa giúp đỡ Đại phu nhân tiếp khách, vừa nghe các nữ quyến khác nịnh nọt, vừa tự đắc cho rằng, nàng là một cô nương được việc nhất thiên hạ... Song trên thực tế, tất cả mọi người đều đang vui chơi, chỉ có nàng là đang làm việc... Thật ra kiếp trước nàng thật sự rất ngốc!

Cho nên kiếp này nàng hoàn toàn không sợ ánh mắt ẩn giấu kim châm của lão phu nhân nữa, sau khi dịu dàng thi lễ, bèn kéo ca ca đệ đệ muốn lui ra ngoài.

Ai ngờ lão phu nhân không dễ thả người, cười nói: “Đám tiểu tử ra ngoài chơi, cô nương như con theo làm gì? Mấy hôm không gặp, cũng không bồi tở mẩu con, chẳng lẽ còn tức giận tở mẩu sao?”

Thói quen của lão phu nhân chính là giọng điệu càng dịu dàng, chứng tỏ càng không vui, lúc này lời cả chữ ‘tở mẩu’ ra, có thể thấy trong lòng lão phu nhân chứa oán khí không ít.

San Nương cũng không ngốc, lại quý gối thi lễ với lão phu nhân, cười nói: “Tở mẩu thương tiếc yêu thương, đáng lẽ con nên đến nói chuyện bồi tở mẩu, nhưng tở mẩu còn chưa biết, vừa rồi mẩu thân con không cẩn thận đau chân, phụ thân vô cùng lo lắng, cộng thêm đệ đệ còn nhỏ. Con sợ mẩu thân lo lắng, nên muốn thay mẩu thân chiêu cố đệ đệ.”

- - Hừ, muốn nói dối thì mọi người cùng nhau nói, muốn ‘thân thiết’ thì mọi người cũng cùng nhau ‘thân thiết’, ai sợ ai?

Bạn đang đọc truyện *Phiền Toái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Hiệu ứng bướm bướm*

*Hiệu ứng bướm bướm (tiếng Anh: Butterfly effect) là một cụm từ dùng để mô tả khái niệm trong lý thuyết hỗn loạn về độ nhạy cảm của hệ đối với điều kiện gốc. Một cái đập cánh của con bướm nhỏ bé có thể gây ra sự thay đổi (dù rất nhỏ) trong điều kiện gốc của hệ vật lý, dẫn đến kết quả là những thay đổi lớn về thời tiết như con lốc tại một địa điểm cách nơi con bướm đập cánh hàng vạn km. Hiện nay thường dùng để chỉ quan hệ nhân quả.

Phải nói rằng Lão phu nhân vừa tức giận, lại thích xưng ‘tở mẩu’ gì đó, nhưng rất hiếm khi bị văn bối gọi là ‘tở mẩu’. Bây giờ nghe San Nương kêu một tiếng ‘tở mẩu’, hai tiếng ‘tở mẩu’ làm Lão phu nhân nhất thời hết chỗ nói.

Dầu gì bà ta còn nhớ đến chính sự, đành nhìn con cháu kinh, nghiêng đầu nhìn một phu nhân mặt mũi hiền lành, cười nói: “Đây là Thập tam nương nhà lão Ngũ, là một đứa hoạt bát tinh nghịch.”

“Đâu!” Lão phụ cài trâm vàng kia cười đáp, “Ta lại thấy là một đứa hiếu thảo với cha mẹ, thương yêu huynh đệ mà.” Lại ngoác San Nương, “Đứa bé ngoan, qua đây để đi tở mẩu nhìn một cái nào.”

San Nương nhện không được chớp mắt. Kiếp trước, lúc này nàng đang bận rộn đến mức chân không chạm đất, thời điểm gặp Viên Mạnh chính là trước buổi chiều sau khi khai tiệc. Khi đó, Viên Trường Khanh an vị ở bên ngoài, nên tan tiệc rồi nàng mới gặp được Viên Trường Khanh ở góc phía Tây trong viện.

Nghĩ đến Viên Trường Khanh, khỏe mắt nàng cẩn thận liếc nhìn sau lưng hai lão phu nhân kia. Nhưng bất ngờ là không thấy Viên Trường Khanh đâu, chỉ thấy một người khác——đường đệ của Viên Trường Khanh, Viên nhị Viên Sướng Hưng.

San Nương ngẩn ra. Điều này hoàn toàn khác với kiếp trước.

Kiếp trước, mặc dù đường đệ Viên Sướng Hưng giống Viên Trường Khanh theo Viên Mạnh thị đến trấn Mai Sơn, nhưng có lẽ sợ người Hầu gia hiểu lầm đối tượng thông gia. Do đó Xuân Thuồng Yên ngày ấy, hẳn không tham dự. Viên Mạnh thị giải thích rằng, hẳn đi thư viện Mai Sơn bái kiến Lâm sơn trưởng...

Đương nhiên, kiếp này Viên Sướng Hưng có cơ hội xuất hiện ở đây là vì Lâm gia cũng nhận được thiệp mời Xuân Thuồng Yên. (San Nương ắt không thể hiểu rõ thuyết ‘Hiệu ứng bướm bướm’ của đời sau)

Vậy, Viên Trường Khanh đâu? (Bị cánh bướm vỗ bay rồi?)

Nàng vừa nhìn đồng nhìn tây vừa nhanh chóng suy nghĩ, tay ngược lại không quên phép tắc, cùng ca ca đệ đệ thi lễ với Viên Mạnh thị đó.

Điều San Nương không ngờ là, Viên Mạnh thị ngồi tại chỗ, đích thân đưa tay đỡ nàng và đệ đệ, còn đặc biệt kéo tay nàng quan sát từ trên xuống dưới, xoay đầu cười với Mạnh thị nói: “Quả nhiên tỷ tỷ có phúc, cháu trai cháu gái của tỷ đều giống y đúc tỷ hồi trẻ, tương lai chắc chắn sẽ có phúc.”

San Nương nhện không được nhìn Lão phu nhân. Cái nhìn này khiến nàng lần đầu tiên phát hiện, hóa ra Lão phu nhân cũng sở hữu một đôi mắt lá liễu dài nhỏ. Chẳng qua, có thể vì lớn tuổi, mí mắt khó tránh khỏi sụp xuống. Mí mắt sụp che đi đuôi mắt, nên người ta chỉ chú ý đến hai đồng tử đen kịt giống như ngâm tỉnh hoa nhạt nguyệt vậy, mà bỏ quên đôi mắt vốn đẹp đẽ của bà.

Lúc này hai đồng tử đen láy như ngâm tinh hoa nhật nguyệt kia mang theo sự dò xét và cân nhắc đang quan sát nàng.

Tuy nói San Nương ở Tây Viên bảy tám năm, nhưng đã rất lâu lão phu nhân không nhìn kỹ San Nương. Bây giờ nhìn kỹ, Lão phu nhân không cảm thấy San Nương giống bà thêm chút nào. Lão phu nhân trời sinh có khuôn mặt tròn, cộng với nhiều năm sống an nhàn sung sướng khiến bà ta có cái cằm mướt mà, nên thật ra bà ta không thích đứa nhỏ gầy. Mà từ nhỏ San Nương đã gầy gò, có ăn nhiều mấy cũng không béo và một cái cằm nhọn hơi vênh lên —— Nuôi đứa nhỏ này bảy tám năm, lần đầu tiên Lão phu nhân phát hiện, đáng đáp đứa nhỏ này quả thật như tiểu hồ ly!

Nghĩ vậy, trong lòng Lão phu nhân càng không vui, bèn cười nhạt một tiếng, nói với Viên Mạnh thị: “Muội muội nói đùa, bọn chúng có bao nhiêu phúc chứ. Đâu giống như Hưng nhi nhà muội, trông tuấn tú lịch sự, đây mới là tương lai có phúc.”

Viên Mạnh thị chỉ có một cháu trai nên vô cùng sủng ái, nghe Hầu Mạnh thị nói thế, mặt mày làm gì không rạng rỡ. Sau khi khách sáo hai câu, lại tự mình lấy lễ vật gấp mặt trên tay nha hoàn, chia từng phần cho huynh muội San Nương.

Bà ta vừa đưa lễ vật cuối cùng cho Hầu Quyết, chợt nghe giọng một thiếu niên vang lên: “Vì sao tổ mẫu còn chưa giới thiệu con?”

Nói xong, một bóng người từ trên ghế phía sau xông tới, cũng xem nhẹ Hầu Thụy, Hầu Quyết, vọt thẳng tới trước mặt San Nương, lạy dài một cái rồi nói: “Xin chào muội muội.”

Người nọ vừa nói vừa ngẩng đầu nhìn San Nương, còn lỗ mãng nháy mắt với nàng.

Đó chính là Viên Sương Hưng!

San Nương bị Viên Sương Hưng đột nhiên xông ra dọa sợ hết hồn, nên không phản ứng kịp, ca ca và đệ đệ nàng thì nổi giận, cùng lúc xông lên trước, che chở nàng sau lưng.

Nhìn hai bóng lưng một lớn một nhỏ trước mắt, trong lòng San Nương bỗng cảm thấy ảm áp —— Đây, mới là người nhà đó! Kiếp trước, sao nàng chỉ lo Tây Viên náo nhiệt đầy già dối này, mà không đối xử thật tốt với người nhà nàng nhỉ?

Hai huynh đệ của Ngũ phòng Hầu gia cực kỳ bất mãn trừng Viên Sương Hưng. Không ngờ Viên Mạnh thị chẳng thèm để ý hành động thất lễ này của Viên Sương Hưng, lại cười nói: “Nhìn xem, vừa thấy muội muội, hai mắt chỉ biết nhìn thẳng. Bên cạnh con còn có ca ca và đệ đệ kia, không mau chào hỏi.”

Bây giờ Viên Sương Hưng mới chào hỏi Hầu Thụy và Hầu Quyết, hai người họ miễn cưỡng trả lễ. Lão phu nhân Viên gia lần nữa kéo tay San Nương, cười nói với nàng: “Con đừng trách người ca ca này của con thất lễ. Trong nhà chúng ta có một mình hấn, hấn luôn muốn có một tỷ tỷ hay muội muội gì đó, đều do cô đơn cả. Rất đáng thương!” Nói xong, vẫn kéo tay San Nương, kéo nàng đến cạnh chỗ ngồi, lại mạnh mẽ ấn San Nương ngồi chung ghế với bà ta, hỏi kỹ tuổi tác của nàng, đọc sách gì.

San Nương gắng gượng nở nụ cười ứng phó, trong lòng lại khinh bỉ —— Chỉ một mình hấn?! Vậy Viên Trường Khanh kia là gì? Từ tăng đá chui ra chác?!

Đương nhiên, nàng không bắt bênh thay Viên Trường Khanh, chẳng qua nàng không có cảm tình gì với Viên Sương Hưng thôi.

Tên Viên Sương Hưng này bị Lão phu nhân Viên gia chiều hư, muốn gì được nấy. Tuy hấn ta không thích trộm gà bắt chó gì đó, nhưng thích thâu hương thiết ngọc, nên ba mươi tuổi đầu vì bị vị hôn phu của người ta phát giác gian tình, mà bị đánh gãy chân. Tất nhiên cũng cắt đứt con đường kế thừa tước vị của hấn ta, về sau dần dần bật vô âm tín. Trước khi San Nương chết, rất lâu rồi không nghe được tin tức của hấn ta.

Thật ra trước đó, San Nương không có nhiều cơ hội giao thiệp nhiều với vị ‘đường đệ’ này. Hơn nữa nàng có thể nhìn ra, mặc dù Viên Trường Khanh che giấu rất khá song hấn không thích vị đường đệ này, càng không thích những người trong đại trạch đó. Mà khi mới kết hôn, nàng lại cảm thấy, thế lực đại trạch mới có thể giúp con đường làm quan của Viên Trường Khanh. Do đó nhiều lần nàng đến thỉnh bọ Viên Mạnh thị. Lúc ấy, nàng cũng từng gặp phải Viên Sương Hưng vô tình hay cố ý dây dưa, song sau khi nàng uyên chuyên cự tuyệt hai lần, hấn ta không còn dây dưa nữa. Có điều không ngờ tuy nàng không để chuyện này trong lòng, nhưng hình như Viên Trường Khanh lại ghi tạc vào lòng, từ đó trực tiếp cấm nàng đến đại trạch. Thậm chí một năm đó, ngay cả giờ tổ cũng chỉ mời Viên Trường Khanh đi...

Lúc ấy nàng cho rằng Viên Trường Khanh không hỏi đúng sai đã định nàng không tuân thủ nữ tắc, trong lòng cảm thấy vừa uất ức vừa oan uổng. Cho đến rất lâu sau này, khi nàng bệnh nặng không dậy nổi mới vô ý biết được, thì ra lúc đó Viên Sương Hưng chỉ tạm thời che giấu tà niệm với nàng. Mà với sự sủng ái của Viên Mạnh thị dành cho Viên Sương Hưng, nếu nàng tiếp tục đi đại trạch nữa, thì không biết sẽ xảy ra chuyện gì...

San Nương không biết kết cục của Viên Sương Hưng có phải là bút tích của Viên Trường Khanh hay không, song bây giờ cách một đời nhìn lại, người nọ vẫn khiến San Nương chán ghét như cũ, đồng thời cánh tay cũng nổi da gà.

Hiện tại ở kiếp trước, chắc chắn nàng sẽ cho rằng đúng như Viên Mạnh thị nói, Viên Sương Hưng chỉ đặc biệt muốn có một tỷ tỷ muội muội thôi, mới thích chơi chung với đám tiểu cô nương. Bất quá hôm nay có kinh nghiệm một đời, nàng có thể nhìn ra tà niệm không sạch sẽ trong ánh mắt già nhìn như ngây thơ kia của hấn ta.

Do đó, dù ánh mắt hấn ta thể hiện sự thân thiết, cũng không khỏi làm nàng sồn gai ốc —— Nhắc tới mới nói, mỗi lần San Nương soi gương đều cảm thấy, đến bây giờ nàng vẫn chưa bắt đầu trở mã. Trông nàng cứ như gà con mới lớn, lông vũ đang bắt đầu mọc dài, gầy không thịt không nạc, đã thế còn ốm nhom, ngay cả hằm cũng không ra bao nhiêu mỡ. Chẳng biết tại sao Viên Sương Hưng lại thấy hứng thú với nàng...

Bất quá, nàng nhanh chóng phát hiện, Viên Sương Hưng không chỉ dùng ánh mắt đó nhìn một mình nàng, mà hấn nhìn ai —— Chỉ cần là nữ —— tất cả đều có ánh mắt như thế.

Trong lúc nàng mất tự nhiên nghĩ phải thoát thân thế nào, một tiểu nha hoàn bên ngoài đến báo, nói rằng cả nhà Lâm sơn trưởng thư viện Mai Sơn đã đến.

San Nương mới nhân cơ hội thoát khỏi Viên Mạnh thị.

Lâm lão tiên sinh Lâm Chi và trưởng tử Lâm Bá Uyên đều không có kiên nhẫn với trường hợp xã giao này nên không đến, mà do Lâm lão phu nhân dẫn đội, dẫn theo cha con Lâm Trọng Hải và hai đường huynh đệ Lâm Như Đình, Lâm Như Hiến. Và một người nữa mà San Nương không nghĩ tới —— Viên Trường Khanh.

San Nương chẳng ngờ Viên Trường Khanh không đi theo Viên gia, mà đỡ Lâm phu nhân tiến vào.

Đi cùng với Lâm lão phu nhân còn có các nữ quyến và mấy vị lão sư trong thư viện. Sau khi mọi người ồn ào chào hỏi nhau, Lâm Như Trĩ lập tức như dây leo, thuần thục quấn lấy cánh tay San Nương. Nhìn thấy hình ảnh này, Lâm Như Hiến nhịn không được trêu nàng: “Muội có một không?”

Lâm Như Trĩ không hiểu, “Không một ạ, mới tới mà.”

Lâm Như Hiến cười nói: “Đúng là muội không một, nhưng Thập tam nương một đấy! Muội nhìn muội xem, muội cao hơn nàng còn quấn lấy tay nàng, như một gốc cây trèo cây non, chắc chắn, rất đáng thương!”

Lời này khiến Lâm Như Trĩ đỏ mặt, qua đó muốn véo đường ca một cái, nhưng bị ca ca cản lại, “Mọi người đều nhìn kìa.” Lâm Như Đình tao nhã cười, rồi nói với San Nương: “Thế bá có tới không? Cha ta nghe nói thế bá tới, mới đồng ý đến đó.”

San Nương vội cười nói: “Đến rồi, giờ đang ngắm cảnh bên hồ ạ.”

Lâm Như Trĩ vừa nghe, rõ ràng cánh tay mới buông ra không ngờ lập tức quán lại, nghiêng đầu cười nói với San Nương: “Chúng ta cũng qua đó đi.”

Hai nàng đang nói chuyện, đột nhiên nghe được một giọng cười nói ở sau lưng xen vào: “Các muội muốn đi đâu? Dẫn ta đi với được không?”

San Nương xoay đầu liền thấy Viên Sường Hưng đang ra về ngay thoi. Nàng còn chưa nhũn mày thì Lâm Như Trĩ đã mắt húng trước, trợn mắt nói với hắn: “Viên lão nhị, quên mất bài học rồi hả? Viên lão đại còn ở đây này!”

Viên Sường Hưng cứng nhắc, nhanh chóng thoáng nhìn phương hướng của Viên Trường Khanh, quả nhiên vuốt mũi rút lui.

Đến lúc này, San Nương mới có dũng khí lần đầu nhìn Viên Trường Khanh.

Bây giờ Viên Trường Khanh đang bị kẻ tổ mẫu của hắn lôi kéo, giới thiệu với mọi người ở chính đường. Hắn bị mọi người vây quanh, nên chỉ có thể nhìn thấy cái ót thỉnh thoảng cúi đầu đáp lễ của hắn.

Ánh mắt San Nương nhanh chóng quét qua đỉnh đầu hắn, lòng có cảm giác chột dạ khó hiểu, dời mắt đi.

Mà vừa dời mắt nàng lại nhìn thấy mấy người đáng lẽ không nên ở chỗ này, đó là Thất tỷ tỷ, Thập nhất tỷ tỷ và Thập tứ muội muội của nàng. Vốn dĩ ba người này đang ở bên ngoài giám sát các cô nương khắp nơi, chẳng biết từ lúc nào đã chen vào đại sảnh.

Đến lúc này, San Nương đột nhiên nhớ ra, ở kiếp trước, có lẽ bắt đầu từ lúc này, bọn hạ nhân liên tục không tìm thấy Thất nương và Thập tứ nương, nên nàng không thể không gánh chức trách các nàng nên đảm đương, do đó ngày ấy nàng vô cùng bận rộn.

Chẳng qua kiếp trước, hình như Thập nhất tỷ tỷ không lên chuẩn đi... Mà Thất tỷ tỷ và Thập tứ muội muội của nàng, là do sau khi nghe xong những lời nàng kể ở kiếp này mới nảy sinh hứng thú với Viên Trường Khanh, hay kiếp trước đã có hứng thú, mới lặng lẽ chạy tới?

Bỗng dưng Hầu San Nương rất muốn biết.

Bạn đang đọc truyện *Phiền Toái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45: Giống nhau trong khác biệt

Tuy nói Mạnh lão phu nhân của Hầu phủ là tiểu thư đích phòng Mạnh gia, song không biết sao vị được sủng ái nhiều năm trong cung kia lại có xuất thân chi khác, và có quan hệ cô cháu chưa qua năm đời với Mạnh lão phu nhân Viên gia, cho nên Viên Mạnh thị có thể mắc nối với vị trong cung, tương tự Hầu Mạnh thị - tiểu thư Mạnh gia chỉ có thể nhìn mà không thể với tới.

Nếu nói lúc đầu lão phu nhân vẫn chưa rõ Viên Mạnh thị muốn làm mai cho vị ‘Viên công tử’ nào, bây giờ thấy Viên Mạnh thị mở miệng một câu tiếp một câu khen trường tôn, bà ta còn có gì không hiểu nữa. Bất quá không thoải mái thì không thoải mái, Hầu Mạnh thị am hiểu nhất là cân nhắc lợi ích được mất, mà bà ta cũng chẳng phải không hiểu phân lượng nhà mình. Nếu phân lượng không tới, tất không tiện so đo với người ta, cũng chỉ có thể như San Nương trước đây yên lặng châm chọc một câu, ‘Có thể vớt được cái nào hay cái đó’. Cho nên lão phu nhân đành tạm thời nhịn cục tức này, cười dịu dàng với ‘con cá’ chờ mắc câu —— Viên Trường Khanh kia, giới thiệu từng đứa cháu gái cho hắn.

Lúc này San Nương cố ý đưa lưng về phía ‘con cá’ đó, vừa không yên lòng nghe Lâm Như Trĩ đầu khẩu với đường ca Lâm Như Hiên của nàng ấy, vừa tinh tế quan sát các tỷ muội của mình.

Những tỷ muội khác chẳng được lão phu nhân coi trọng không nói, chỉ nói đến ba vị được sủng ái nhất trong nhà. Người ngoài nhìn vào sẽ không thấy có gì bất thường, nhưng San Nương nhạy cảm phát hiện, các nàng quả nhiên khác biệt hơn mọi ngày.

Nhìn Thất tỷ nàng nè, muốn khoan thai đoan trang bao nhiêu có bấy nhiêu; Thập nhất tỷ tỷ thì lộ vẻ dịu dàng, ngoan ngoãn; Thập tứ muội muội cũng càng thêm hoạt bát, đáng yêu.

San Nương nhìn không được đưa tay lau trán —— Chẳng lẽ những hạt giống trước đó nàng rải đã nảy mầm rồi?!

Lão phu nhân phối hợp với Viên lão phu nhân, giới thiệu từng đứa cháu gái của mình. Nhưng vì San Nương nhỏ con, lúc này lại bị đám người cao to như ca ca, huynh đệ Lâm gia và Lâm Như Trĩ vây quanh, khiến lão phu nhân không biết là cố ý hay vô tình mà bỏ qua nàng, trực tiếp giới thiệu Thập tứ cô nương.

Chờ đến khi giới thiệu Thập tứ cô nương xong, vẫn là Viên lão phu nhân nhớ đến San Nương, mới kêu tên nàng cười nói: “Thập tam nương ban nãy đứng đây đi đâu rồi?”

Lúc này Hầu lão phu nhân mới cười trả lời: “Đúng vậy, hèn gì ta thấy thiếu thiếu một người.” Nói xong bèn ngoác San Nương đang trốn trong đám đông, cười với nàng: “Lại tình nghịch nữa! Còn không mau đến chào hỏi Viên đại biểu ca của con.”

Viên... đại biểu ca...

San Nương lặng lẽ vuốt cánh tay bỗng nổi đầy da gà, sau đó mới bước ra.

Đứng đối diện Viên Trường Khanh, nàng hơi cúi đầu, nhún gối làm động tác chào, giọng nhỏ như muỗi vo ve kêu một tiếng “Biểu ca.”

Viên Trường Khanh cũng nhã nhặn lễ độ ôm tay lạy dài hoàn lễ nàng, cúi đầu đáp một tiếng “Biểu muội.”

Xong xuôi, hai người đồng thời ngẩng đầu lên, sau đó đều bình tĩnh lễ phép nhìn đối phương. Sau khi nhẹ nhàng đối mắt, từng người lại gật đầu thi lễ, rồi thông dong lùi lại, song nét mặt hai người chẳng ai nhìn ra có gì khác thường, chỉ trừ...

Khoảnh khắc đối mặt đó, San Nương cảm thấy hô hấp của nàng tắc nghẽn rõ rệt.

Có lẽ do kiếp trước nàng từng mơ quá nhiều lần, San Nương nghĩ nàng còn nhớ rất rõ, mình nhìn thấy Viên Trường Khanh đứng dưới cây hải đường, ất hấn mặc bạch y. Nhưng lúc này hấn lại mặc một bộ xiêm y xanh đậm gần đen như mực, trên vạt áo thêu hoa văn chìm cùng màu, phía dưới là đai lưng màu xanh rộng cỡ ba ngón tay, chỉ lấy một khối ngọc bài đơn giản buộc tại vạt áo.

Viên Trường Khanh vốn khá cao, da thịt thiên về trắng nõn mà mặt mày và màu tóc lại đen hơn mọi người. Hiện tại hấn mặc y phục sẫm màu này, đúng lúc làm tôn lên gương mặt tuấn tú càng thêm đẹp đẽ, đôi mắt như điểm nước son. Khi trầm tĩnh nhìn người ta, con ngươi đen láy như có thể hút hồn phách họ vào...

Do đó, rõ ràng đã từng dây dưa một kiếp với người này, từng thế không thèm nhìn người này nữa, song trái tim nhỏ bé của San Nương vẫn nhìn không được run lên, không khỏi cảm khái một câu: Biết hảo sắc thì mến gái to...

Đương nhiên, nàng hôm nay đã sớm không còn bất kỳ ý tưởng gì với người trước mắt. Ngay cả thánh nhân cũng từng nói ‘thực sắc tính dã*’, bất quá nàng chỉ xuất phát từ góc độ thường thức cái đẹp thôi.

*Thực sắc tính dã: ý nói thực (ăn uống), sắc (chuyện nam nữ) là bản tính của con người.

Cho nên sau khi nàng lại gật đầu với Viên Trường Khanh, bèn thông dong trấn định lui về.

Viên Trường Khanh cũng gật đầu đáp lễ theo, rồi yên lặng lui trở lại. Nhưng nếu tinh tế quan sát, thì vẫn có thể thấy tai hấn đỏ ửng không rõ...

Khác với San Nương luôn cẩn thận né tránh hấn, từ lúc Viên Trường Khanh đỡ Lâm lão phu nhân bước vào phòng khách, với cái nhìn đầu tiên hấn đã trông thấy San Nương.

Hình như Thập tam cô nương này rất sợ lạnh, lần trước gặp San Nương, lúc nào nàng cũng mặc một kiện áo kếp nhỏ. Có lẽ hôm nay là trường hợp tương đối chính thức nên nàng đổi áo kếp nhỏ tùy tiện thành y phục mùa xuân mỏng. Mà dường như tiểu cô nương này rất chung tình với màu tím, lần trước thì mặc y phục tím nhạt, hôm nay thì đổi sang xiêm y tím nhỏ.

Lúc này nàng mặc một bộ xiêm y mùa xuân nền trắng thêu hoa nhỏ màu tím nhỏ, phối với váy dài tím vẩy trăm hoa ngũ sắc, làm nổi bật vóc người nhỏ nhắn của nàng. Trông nàng giống như một chùm hoa tử đằng trang nhã trong lành.

Bất quá hình như nàng vẫn rất sợ lạnh, bả vai còn khoác một dải lụa hơi dày màu tím sẫm.

Hấn vốn muốn cẩn thận ngắm kỹ hoa tử đằng Thập tam cô nương này, song không ngờ kẻ tổ mẫu của hấn chẳng nói lời nào đã kéo hấn đi. Hấn không muốn người khác phát hiện hấn chú ý Thập tam nhi, nên hấn nhìn nài không nhìn nàng nữa. Ai ngờ, Hầu Mạnh thị giống như quên mất còn có San Nương vậy, lại bỏ qua nàng trực tiếp giới thiệu Thập tứ cô nương.

Cũng may cuối cùng vẫn giới thiệu đến nàng, mà nàng còn là người cuối cùng.

Viên Trường Khanh chậm rãi chấp tay hoàn lễ với tiểu Thập tam nhi. Đột nhiên hấn cảm thấy Hầu Mạnh thị giới thiệu San Nương cuối cùng cũng vừa hay, có thể để hấn ung dung bình tĩnh quan sát tí mĩ tiểu Thập tam nhi một phen dưới tình huống chẳng ai chú ý... Nhưng làm hấn không ngờ là, chờ hấn trấn định ngẩng đầu, lúc bốn mắt nhìn nhau với San Nương, không hiểu sao tim hấn thoáng nhẹ hẫng, ngay sau đó đập nhanh một hồi, đến mức hấn hoài nghi San Nương liệu có nghe được nhịp tim của hấn hay không...

Do đó, đáng lẽ hấn đã có kế hoạch chu đáo, song giờ khắc này lại bị trái tim đập loạn nhịp cắt đứt. Hấn đành vội vã gật đầu trả lễ San Nương, trốn ánh mắt bình tĩnh thản nhiên của nàng mà lui về.

Lúc này, San Nương quay lại chỗ Lâm Như Trĩ. Thấy nàng đến, Lâm lão phu nhân hỏi nàng: “Thấy sức khỏe con tốt lên nhiều, khi nào quay về thư viện hử?”

San Nương mỉm cười nhún gối, trả lời: “Đề chương viện lo lắng. Con khỏe rồi ạ, sáng mai có thể đi học.”

—— Thật ra theo ý Ngũ lão gia, mấy ngày trước nàng nên quay về trường rồi, nhưng vì nàng còn lười, cò kè mặc cả với Ngũ lão gia hồi lâu, mới khiến ông đồng ý sau Xuân Thuồng Yên thì nàng đi học lại.

Lão phu nhân còn muốn tiếp tục tiếp đãi khách, San Nương bèn xung phong nhận việc tiếp đãi Lâm gia, dẫn người Lâm gia đến bên hồ Lạc Mai tìm phu thê Ngũ lão gia.

Sau khi đoàn người tới khoảng đất Ngũ lão gia lấy bình phong màn trường vây quanh, liền thấy Ngũ phu nhân đang cầm khung thêu nhỏ, ngồi trên tấm chắn ni trải bên hồ thêu một chiếc khăn. Ngũ lão gia thì gọi người chuyển một bàn trà đến, đang ở đó cuối đầu vẽ ‘phong cảnh’ trước mắt.

Thấy San Nương dẫn cả đám người tới, Ngũ lão gia cuống quýt lấy một tờ giấy trắng che lại bức tranh vẽ trước đó, đi qua ngăn Nhị lão gia Lâm gia và Lâm lão phu nhân định đến gần cái bàn nhỏ. Mấy người chào hỏi một phen.

Ngũ phu nhân đứng đấy, thoáng mắt tự nhiên nhìn những người mới tới.

San Nương bèn sang giới thiệu Lâm lão phu nhân cho Ngũ phu nhân.

Vì Lâm Như Trĩ hay đến quý phủ của Ngũ lão gia, mặc dù không phải mỗi lần đến đều bái kiến Ngũ phu nhân, nhưng cũng xem như thân quen với bà. Mà nàng ấy lại là một người nhiệt tình, liền kéo Ngũ phu nhân đến nói chuyện với Lâm lão phu nhân.

Lão phu nhân cũng am hiểu hội họa, bà cầm khung thêu lên chỉ nhìn thoáng một nửa bông hoa hải đường, lập tức kinh ngạc nhìn Ngũ phu nhân, lại quay đầu nhìn cây hải đường cách đó không xa, hỏi: “Người không cần phác họa, có thể thêu trực tiếp sao? Mà còn thêu nhẹ nhàng như vậy?”

Ngũ phu nhân xấu hổ cười.

San Nương bèn thay Ngũ phu nhân quảng cáo: “Chương viện không biết rõ đó, phu nhân chúng con am hiểu nhất là thêu, có thể thêu một bức trông thật như tranh thủy mặc.” Nói xong nhìn Lâm Như Trĩ mặt mỉm cười.

Lâm Như Trĩ ngăn người, đột nhiên hiểu ra, bỏ nhào qua ôm cánh tay Ngũ phu nhân, “Bức Lạc Thần Đồ tại gian nhà chính chỗ Thập tam tỷ tỷ do phu nhân thêu ư? Tỷ tỷ giữ bí mật không chịu nói ta biết gì hết!” Nàng lại làm nũng lắc lắc cánh tay Ngũ phu nhân: “Phu nhân còn không? Con cũng muốn...”

Còn chưa nói hết, nàng đã bị tổ mẫu vỗ đầu. Lâm lão phu nhân xin lỗi Ngũ phu nhân: “Từ nhỏ nha đầu nhà ta vô lễ quen rồi, thỉnh phu nhân thứ lỗi.”

Thật ra Ngũ phu nhân hiền hòa hơn San Nương nhiều, bà cũng coi như quen thuộc Lâm Như Trĩ nên không để bụng, chỉ cười nói: “Không có gì, tiểu cô nương nên hoạt bát tốt hơn, giống như ta thì quá sầu muộn!”

Ngũ lão gia nghe xong, đột nhiên xen vào: “Nàng đâu có sầu muộn, nữ nhân nên điềm đạm mới tốt.”

Không nói đến Ngũ phu nhân thoáng cái đỏ mặt, chỉ nói San Nương, nhin không được lập tức trốn mất. Giờ nàng đã hiểu, mẹ cả nàng khá tốt, trừ hơi nhát gan ra cũng không có tật xấu gì lớn, nhưng phụ thân nàng thì vấn đề lớn đấy, hoàn toàn không đáng tin cậy!

Nàng nhìn phụ thân nàng, rồi cười nói với Lâm Như Trĩ: “Đây là đang nói tỷ đó.” Nàng sợ Lâm Như Trĩ đa tâm.

Mà nếu Lâm Như Trĩ đa tâm, vậy thì không phải Lâm Như Trĩ rồi. Nha đầu kia cười ha ha, xoay đầu nói với Ngũ lão gia: “Chắc hẳn thế bá chưa từng thấy con rồi. Nếu không sẽ không nói Thập tam tỷ tử như thế, con không biết hai chữ ‘điềm đạm’ viết thế nào đâu!” Nói xong mọi người cười to một trận.

Phụ thân nàng - Lâm Trọng Hải chỉ nàng cười nói: “Con cũng biết điềm yếu mình nhì.”

Đường huynh Lâm Như Hiến cũng cười nhạo nàng, “Muội ấy là đừng cảm nhận sai, chết không hồi cái ấy chứ.”

Lâm Như Đình ở một bên thì mỉm cười không nói một lời.

Lúc này Lâm Như Đình đang đứng dưới gốc cây hải đường, khéo là hôm nay hắn mặc áo bào màu trắng, trông có chút giống Viên Trường Khanh trong mộng kia.

San Nương nhin không được nhìn hắn thêm vài lần.

Một trận gió thổi qua, chỉ thấy cánh hoa hải đường bay xuống, có một cánh hoa phát phơ rơi trên búi tóc hắn, hắn khẽ lắc đầu, sau đó ngoái đầu nhìn lại, mỉm cười nhìn San Nương.

Bỗng dưng, San Nương ngây dại.

Kiếp trước, Viên Trường Khanh cũng đứng dưới tàng cây hải đường như thế, cánh hoa rơi trên tóc hắn, hắn khẽ lắc đầu, sau đó ngoái đầu nhìn lại, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng nhìn về phía nàng...

Cảnh tượng tự, người thì khác biệt... và ánh mắt cũng khác biệt.

San Nương chỉ cảm thấy tim mình chợt ngừng đập, sau đó giống như mới chạy tám trăm dặm, đập dữ dội...

Bạn đang đọc truyện *Phiền Toái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Đạo chơi hoa viên

Sau khi Ngũ lão gia lỡ lời, ngay bản thân ông cũng ngại, cố ý muốn kéo Lâm Trọng Hải đi tìm bạn vẽ tranh, lại sợ Ngũ phu nhân không ai chiều cổ.

Trong lúc ông do dự, không ngờ Lâm lão phu nhân chỉ dăm ba câu đã kéo gần khoảng cách với Ngũ phu nhân, hai người dần dần tiến đến một chỗ nói chuyện với nhau. Thấy Lâm lão phu dễ dàng có được cảm tình của Ngũ phu nhân, Ngũ lão gia không khỏi ‘trông mà thèm’.

Nhưng ông đã quên, Lâm lão phu nhân là chương viện của Mai Sơn nữ học, cả đời giao thiệp với nữ sinh đủ loại tính tình. Hiện tại chỉ hàn huyên vài câu với Ngũ phu nhân liền biết bà là người không quen giao tiếp, nên giọng điệu của Lâm lão phu nhân càng thêm dịu dàng chậm rãi. Mà Ngũ phu nhân lại có lòng ham học, nghe nói Lâm lão phu nhân là chương viện nữ học, tất nhiên sẽ sùng bái kính trọng lão phu nhân một phen, hai người có thể không hợp nhau sao? —— Ngũ lão gia có ước ao, ghen tị đi nữa, cũng không học được chiêu này.

Các trưởng bối bên kia đều tự tìm lạc thú, bọn tiểu bối dù sao cũng không thích bị trưởng bối gò bó, nên chỉ ngồi chốc lát. Lâm Như Trĩ lập tức ngồi không yên, khẽ hỏi San Nương: “Nghe nói biệt viện này của nhà tỷ mới sửa lại, dẫn ta đi dạo đi!”

San Nương cũng có chút việc muốn đi xác nhận, hai người bèn xin phép Ngũ phu nhân, chào Lâm lão phu nhân một tiếng. Lúc chuẩn bị mang theo nha hoàn đi dạo hoa viên, Tiểu Bàn Tử lại chạy tới.

“Đệ cũng muốn đi.” Tiểu Bàn Tử cười híp mắt nắm tay San Nương.

San Nương còn chưa từ chối, Lâm Như Trĩ đã cầm một tay khác của Tiểu Bàn Tử, cười nói: “Được, chúng ta cùng đi.”

San Nương bắt đắc dĩ, gần như theo thói quen búng trán Tiểu Bàn Tử, sau đó tùy ý để hắn nắm tay, nhảy nhót nhót kéo nàng và Lâm Như Trĩ đi về phía trước.

Lâm Như Trĩ thích nói chuyện, Tiểu Bàn Tử cũng vậy. Một đường hai người lủi ra lủi rít, ngược lại bớt việc cho San Nương, nàng chỉ cần mỉm cười, bị Tiểu Bàn Đôn kéo đi là được, trong lòng nàng vẫn tràn trề một vài chuyện.

Hôm nay là ngày mừng 3 tháng 3, thời điểm xuân sắc đẹp nhất. Cả đoạn đường thường thức cảnh xuân, Lâm Như Trĩ và Hầu Quyết cũng không chút nhận ra bọn họ đang bị San Nương lặng lẽ dẫn dắt, loanh quanh mấy nơi nàng muốn đi.

Lúc rảo bước đến gần cận bờ hồ trồng liễu, bọn họ nhìn thấy một phụ nhân trẻ tuổi ở đối diện bờ hồ vội vàng chạy đến. Về mặt phụ nhân kia nóng nảy, vừa thấy Thập tam nương, hai mắt bà sáng lên, vội chạy tới hành lễ vấn an, hỏi nàng: “Cô nương, có trông thấy Thất cô nương của chúng ta không?”

Đôi mắt quuyến rũ của San Nương lóe lên, cười nói: “Không.” Lại nói tiếp, “Nhưng bức bình phong ở Hàm Yên thủy tạ hồng rồi sao?”

Phụ nhân ngạc nhiên, “Sao cô nương biết?”

San Nương mỉm môi nở nụ cười. Đường nhiên nàng biết chứ, bấy giờ ở kiếp trước cũng phát sinh chuyện như vậy, và cũng là phụ nhân này đi khắp nơi tìm Thất tỷ của nàng. Tuy

nhien, kiếp trước vào giờ phút này, bởi vì không tìm được Thất nương nên cuối cùng nàng phải thay Thất nương xử lý. Nhưng đời này, nàng sẽ không tiếp tục nhiều chuyện nữa.

Do đó nàng cười tránh né câu hỏi, trả lời phụ nhân ấy: “Trước đó ở sảnh chính có thấy Thất tỷ tỷ, sau ta ra đây. Giờ tỷ ấy không ở sảnh chính ư?”

Phụ nhân lắc đầu, miêng cường cười cười: “Vây tiểu nhân đến nơi khác tìm thử.” Sau đó cáo lui.

Tiểu Bàn Tử ngẩng đầu nhìn Thập tam tỷ tỷ thần kỳ của hắn, cuối cùng nhìn không được tò mò hỏi: “Tỷ tỷ, tại sao tỷ biết bình phong hồng rồi? Còn có sự kiện màn trường trước đó nữa, sao tỷ tỷ biết?”

“Tỷ tỷ của đệ biết bẩm đệ.” San Nương cười, sau đó búng một cái lên trán Tiểu Bàn Tử.

Thật ra lại nói tiếp, chẳng qua do tên Viên Trường Khanh kia đổi sang mặc xiêm y xanh đen, cộng với cánh hoa bay xuống tóc Lâm Như Đình khiến nàng không khỏi hoài nghi trí nhớ kiếp trước của mình. Có điều may là, dường như phần lớn sự việc đều không thay đổi, bình phong nên hồng vẫn hồng, màn trường nên không đủ vẫn không đủ... Cũng chẳng biết, đợi thời gian tới rồi, nàng lại đến chỗ tàng cây hải đường ở góc phía tây viện đó, còn có thể nhìn thấy Viên Trường Khanh mặc bạch y hay không...

Nghĩ đến chuyện không đủ màn trường, San Nương bèn nghiêng đầu suy nghĩ. Kiếp này màn trường không đủ là do Ngũ lão gia hồ đồ, khiến mọi người bắt chước theo, thế kiếp trước vì nguyên nhân gì? Chẳng lẽ cũng do Ngũ lão gia? Tuy nàng không nhớ rõ, nhưng hình như không phải. Nếu sự việc có liên quan đến phu thê Ngũ lão gia, thì dựa theo tính tình thích thể diện của nàng kiếp trước, nhất định sẽ cảm thấy cha mẹ làm nàng mất mặt. Dù nàng không thể chỉ trích gì, song ắt hẳn sẽ ghi nhớ trong lòng.

Bất quá, vì sao hai đời đều xảy ra chuyện thiếu màn trường, mà lý do lại khác nhau?

Tựa như, giống nhau cảnh hoa hải đường bay xuống đầu, giống nhau cánh quay đầu lại nhìn nàng, song người kia... là người khác... Mà biểu cảm cũng khác.

Nghĩ đến một màn trường tự cực kỳ quý giá đó, San Nương không khỏi rung mình.

“Tỷ tỷ, tỷ lạnh sao?” Có lẽ cảm giác được nàng run lên, Tiểu Bàn Tử vừa xoay người kéo nàng từ bờ đề liễu xuống, vừa săn sóc nói: “Chúng ta đừng đi dọc bờ hồ nữa, bên hồ gió lớn.”

San Nương túm chặt áo khoác trên người, trêu Hầu Quyết: “Tỷ còn tưởng đệ lại sợ bị người ta ném xuống nước đấy.”

Tiểu Bàn Tử nghe xong liền đỏ mặt, buông tay Lâm Như Trĩ ra, bám San Nương làm nũng một hồi, chọc San Nương và Lâm Như Trĩ cười ha ha.

Đang cười, bỗng các nàng nghe được một giọng nói cất lên: “Bên kia là Lâm sư muội à?”

Giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng quen thuộc, khiến San Nương thu hồi nụ cười, quay đầu nhìn về nơi phát ra âm thanh.

Chỉ thấy trong rừng trúc dưới bờ liễu, thấp thoáng có hai người đứng đó, một người xanh đậm gần như mực, một người đỏ thắm sáng rõ. Theo tiếng nói, bóng người màu xanh cung kính thi lễ với bóng người màu đỏ, sau đó dọc theo đường mòn vội vã đi về phía bọn họ. Bóng người màu đỏ như giờ tay với bóng lưng người màu xanh, rốt cuộc không lên tiếng giữ lại. Nhưng đứng đó nhìn một lúc mới xoay người đi một hướng khác của đường mòn.

Trong biển trúc, mắt San Nương đột nhiên lóe lên. Thất tỷ tỷ của nàng thích nhất màu đỏ thắm, vừa vận hôm nay tỷ ấy cũng mặc xiêm y đỏ.

Ra khỏi rừng trúc, Viên Trường Khanh nhìn không được lặng lẽ thờ ra một hồi, vái chào Lâm Như Trĩ và Hầu Thập tam, sau khi gọi một tiếng “Sư muội, Thập tam tiểu thư”, hẳn không nói thêm lời nào nữa.

Trái lại Lâm Như Trĩ tò mò nhìn bóng người màu đỏ đã đi xa kia, hỏi Viên Trường Khanh: “Sư huynh mới đứng với ai vậy?”

Viên Trường Khanh nhìn trái nhìn phải né tránh: “Các muội muốn đi đâu?”

Lâm Như Trĩ thật dễ lừa, dễ dàng bị hắn chuyển chủ đề thế, cười trả lời: “Từ lâu đã nghe nói hoa viên này là tác phẩm của Sơn Giới Từ lão tiên sinh, Thập tam tỷ tỷ dẫn bọn muội đi lãnh hội chỗ diệu cảnh.”

“Có thể tính thêm ta không?” Đôi mắt đen láy của Viên Trường Khanh nhìn San Nương.

Nếu nói thật thì San Nương không muốn có giao thiệp gì với Viên Trường Khanh hết, nhưng nàng lại tò mò một chuyện, bèn nhún gối thi lễ, cười nói: “Đây là chức trách của chủ nhà.”

Viên Trường Khanh cũng quy củ vái chào nàng.

Lâm Như Trĩ thấy hai người khách sáo thế, nàng nhìn người này, lại nhìn người kia, cười xen vào: “Hai người có cần phải già vò xa lạ như vậy không? Cũng đâu phải lần đầu gặp mặt.”

Nghe được lời này, San Nương khẽ mỉm cười, vừa định nói hai câu đường hoàng, song trong nháy mắt ngẩng đầu, nàng không phòng bị đụng phải đôi mắt đen láy của Viên Trường Khanh. Sau đó...

Bỗng, nàng đỏ mặt.

Nhìn đôi mắt xinh đẹp sâu lắng như thế —— Không, phải nói là bị một đôi mắt xinh đẹp sâu lắng như thế nhìn, dù có cách một đời, dù hôm nay nàng không còn ý tưởng nào khác với người này nữa, nhưng những ‘chuyện cũ’ rõ ràng đã nói phải quên đi kia cứ như âm hồn bất tán, chẳng biết từ lúc nào xuất hiện chứng minh sự tồn tại của nó... Ví dụ như bây giờ.

Kiếp trước, mặc kệ sau khi bọn họ huyền não đến mức bế tắc cỡ nào, trong giai đoạn tân hôn, hai người đều từng có một khoảng thời gian ngọt ngào. Khi đó, hắn từng dùng ánh mắt hút hồn như vậy nhìn nàng, vào... một số thời điểm đặc thù...

Nói đến cùng, San Nương sống lại cũng không phải là một thiếu nữ ngây thơ chưa hiểu sự đời, huống chi kiếp trước, nàng và nam nhân trước mắt này trực tiếp ở trên giường lăn ra hai đứa bé. Cho nên...

—— Được rồi, lúc này tiểu Thập tam nhi không thuần khiết.

Mà khác với San Nương làm người hai đời, Viên Trường Khanh lại là một thiếu niên ngây thơ thứ thiệt. Đối với tình yêu nam nữ, hắn ngay cả hai chữ ‘u mê’ còn chưa tới, nói chi

đến hiểu rõ. Lúc này Viên đại công tử ngây thơ đang buồn bực: Hắn đang bị gì đây?

Nếu nói lần trước ở quý phủ Ngũ lão gia, lần đầu tiên khi ánh mắt hắn đối mặt với San Nương, hắn hoảng hốt có thể quy cho việc hắn nghĩ rằng San Nương phát hiện hắn nhìn lén nàng, nên chợt dạ lúng túng. Vậy thì, ban này ở chính sảnh, lần thứ hai bốn mắt nhìn nhau với nàng, đột nhiên nhịp tim gia tăng, khiến hắn thoáng không hiểu.

Viên Trường Khanh luôn luôn biết tự kiềm chế, hắn có thể khống chế tốt tâm tình của mình. Nhưng vừa rồi ở chính sảnh, từ giờ khắc bốn mắt nhìn nhau với San Nương, hắn bắt đầu không hiểu bản thân. Hắn không hiểu, rõ ràng mọi việc đều phát triển theo dự đoán của hắn, vì sao trong lòng hắn cảm thấy hoảng hốt, giống như sắp xảy ra chuyện gì đó. Cảm giác tâm thần không yên này, thậm chí khiến hắn không thể nhẫn nại ứng phó hai người Mạnh lão phu nhân, đành tùy tiện tìm cớ chạy khỏi khách sảnh.

Chẳng qua, hắn vốn muốn tìm một chỗ yên tĩnh suy nghĩ thật kỹ chuyện này, nhưng hình như trong biệt viện Hầu gia không có chỗ nào thanh tĩnh hết. Dọc đường đi, hắn không biết ‘ngẫu nhiên gặp’ bao nhiêu cô nương rồi, mà có một số người còn hoàn toàn không phải cô nương Hầu gia. May là khi hắn bị Hầu gia Thất cô nương ngăn lại, đúng lúc nghe được tiếng cười của Lâm Như Trĩ, lúc này mới có thể thoát khỏi Hầu Thất cô nương hung hăng kia. Song hắn không ngờ, ‘tiểu Thập tam nhi’ ấy lại đi cùng Lâm Như Trĩ.

Mà lần thứ ba bốn mắt nhìn nhau với San Nương, sau khi trường hợp tìm đập nhanh làm hắn tâm phiền ý loạn xuất hiện lần nữa, Viên Trường Khanh rốt cuộc cũng hiểu, tất cả không liên quan đến kế hoạch của hắn, dường như chỉ liên quan tới đôi mắt hồ ly kia của Thập tam nhi.

Viên Trường Khanh một tuổi mất cha, hai tuổi mất mẹ, cái nhà đó của hắn, nói là nhà chẳng bằng gọi là nơi tá túc. Bởi vậy quá trình trưởng thành của hắn rất cô tịch. Hắn quen cô độc rồi, cũng quen khống chế mọi thứ bên cạnh, bất kỳ sự vật xa lạ nào đều theo bản năng làm hắn sinh cảnh giác, thậm chí sinh lòng căm ghét. Nhưng giờ khắc này đối diện với Thập tam nhi cho hắn cảm giác xa lạ, đồng thời ẩn đường hắn cảm thấy ngứa ngáy khó nhịn, hắn lại có một cảm giác khó mà giải thích. . . rục rịch chộn rộn.

Bất kể là kinh nghiệm trước kia hay những kiến thức hắn đọc được trong sách, hình như đều không có giải thích tâm trạng lúc này của hắn.

Rốt cuộc hắn bị gì đây?

Yên lặng nhìn San Nương chăm chú, Viên Trường Khanh không hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Phiền Toái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Vô tình gặp được

Cũng may Viên Trường Khanh và San Nương đều là người giỏi ngụy trang tâm tư, nghe Lâm Như Trĩ trêu chọc thì cả hai lại liếc mắt nhìn nhau, rồi mỗi người đều nở nụ cười khách sáo.

San Nương xoay người nhìn Tiểu bản tử, cười nói: “Đây là ân nhân cứu mạng của đệ?”

Tiểu bản tử đã sớm đứng chờ Viên Trường Khanh và tỷ tỷ mình chào hỏi nhau, sau khi ra mắt xong, thật ra cũng không cần San Nương gọi, hắn đã bước lên trước, cúi đầu chào Viên Trường Khanh, sau đó ngẩng đầu, hí mắt kêu một tiếng: “Viên ca ca.”

Viên Trường Khanh vội đỡ Tiểu bản tử, “Không cần vậy đâu.” Vừa nói, hắn vừa nhìn kỹ Hầu Quyết.

Hai tỷ đệ nhà này đều có đôi mắt giống như đúc. Song rõ ràng là đôi mắt giống nhau, hắn nhìn lại chẳng có cảm giác gì.

Hắn rút tay về, nhìn San Nương, khẽ cười nói: “Vốn chỉ là một cái nhắc tay, sau này chớ nói cái gì mà ‘Ân cứu mạng’. Dù không có ta, ca ca ngươi cũng có thể cứu đệ đệ ngươi lên bờ.”

San Nương cười đáp: “Ca ca ta toàn công phu mèo cào, bởi một mình còn tạm được, chứ cứu người chắc chắn không được rồi.”

Nói xong, ánh mắt nàng lần nữa đối mặt với Viên Trường Khanh.

Sau khi đối diện trong nháy mắt ngắn ngủi như thế, hai người lại làm bộ như không có chuyện gì xảy ra, dời mắt đi.

Mà, thật ra thì. . .

San Nương thăm hện mình không đủ bình tĩnh —— Rõ ràng nói là muốn quên hết kiếp trước, nhưng sao mỗi lần nhìn trực diện với người này, nàng lại nghĩ tới chứ?

Viên Trường Khanh cũng cực kỳ không bình tĩnh —— Quà nhiên không thể chống lại đôi mắt hồ ly kia mà!

Nói chung, tổ hợp hai người mưu mô đều mang kế hoạch riêng, bề ngoài thì giả vờ thiên hạ thái bình; Còn tổ hợp hai người ngây thơ thì vẫn ngây thơ, hoàn toàn chẳng nhận ra tâm tư pháp phông của hai người trước mặt ấy.

Tiểu bản tử nói: “Chúng ta sang nơi khác chơi đi, bờ hồ gió lớn quá.”

Lâm Như Trĩ cũng nói: “Đúng đó, Thập tam tỷ tỷ sợ lạnh mà.”

San Nương đột nhiên liếc Viên Trường Khanh một cái, chỉ hướng rừng trúc hắn vừa ra, cười nói: “Trong rừng trúc ấy có cất giấu một mê cung nhỏ, phải đi xem thử xem.”

Sau đó, một lần nữa ánh mắt hai người lại đối diện nhau.

Viên Trường Khanh lặng lẽ cúi đầu, lui về sau một bước, lộ ra đường mòn sau lưng.

Vì vậy, San Nương bị Lâm Như Trĩ theo thói quen quần lấy cánh tay, cùng Lâm Như Trĩ sóng vai đi đằng trước. Tiểu bản tử bắt đầu nhìn con đường mòn chỉ cho phép hai người sóng vai, ánh mắt lại nhìn tới nhìn lui giữa tỷ tỷ và Viên Trường Khanh, sau đó bèn chạy tới nắm tay Viên Trường Khanh, ngẩng đầu cười ngây ngô với hắn.

Viên Trường Khanh cúi đầu nhìn Tiểu bản tử, lại nhìn cánh tay bị nắm, lòng giãy giụa một hồi.

Từ khi nhũ mầu qua đời năm sáu tuổi, hắn rất phản cảm việc người khác đụng chạm mình. Hôm nay, đột nhiên bị bàn tay bé nhỏ mập mạp của đứa nhỏ này lôi kéo, dù hắn có ý muốn giãy ra, song trong nháy mắt cúi đầu, nhìn thấy đôi mắt hồ ly cười cong cong đó, bỗng hắn giãy giụa không nổi nữa.

Cứng nhắc một hồi, hắn mới cong ngón tay nắm lại bàn tay mập mạp kia.

Cảm giác được bàn tay hắn nắm, Tiểu bàn tử nghiêng đầu lại hít mắt với hắn. Nhìn đôi mắt cong cong quen thuộc nọ, Viên Trường Khanh không tự chủ nổi một nụ cười khẽ đáp lại.

Lúc này, Lâm Như Trĩ đang xoay đầu muốn nói gì đó với hắn, vừa vận nhìn thấy nụ cười khẽ của hắn, nhất thời kêu Viên Trường Khanh: “Viên sư huynh, huynh nên cười nhiều một chút, rõ ràng cười đẹp thế mà.”

Bỗng dưng, Viên Trường Khanh thu hồi nụ cười, chọc Lâm Như Trĩ than thở tiếc nuối: “Phí của trời!”

San Nương ở một bên nhìn Lâm Như Trĩ, lại nhìn Viên Trường Khanh, trong lòng đột nhiên cảm thấy chua xót khó hiểu —— Nên mới nói Viên Trường Khanh thích Lâm Như Trĩ, bởi có đánh chết nàng cũng sẽ không thể đùa giỡn kiểu này...

Đột nhiên, San Nương ý thức được, thật ra ở kiếp trước, nàng vẫn luôn lấy một phương thức sai lầm chung sống với Viên Trường Khanh —— Viên Trường Khanh không mở miệng, mà nàng thì cố chết cũng không chịu mở miệng nốt. Do đó, kỳ thực rốt cuộc Viên Trường Khanh suy nghĩ cái gì, hắn nhìn nhận nàng thế nào, lại có cái nhìn ra sao về cuộc hôn nhân này, nói thẳng, nàng chẳng biết gì cả, hết thảy mọi thứ thật ra đều do một mình nàng suy đoán...

Về phần đoán trúng bao nhiêu, có trời mới biết... Có lẽ nàng đều đoán không trúng!

Mà, nếu năm đó nàng chịu buông bỏ sự rụt rè của mình, chịu lấy dũng khí hỏi hắn nhiều hơn... thì hắn, liệu có mở lòng với nàng không?

Cũng sẽ không đâu. Nhìn đi, lúc này hắn thu lại nụ cười rồi kia!

Nàng yên lặng thờ dài một tiếng, theo con đường mòn rẽ qua một tảng đá kỳ quái, bỗng nàng phát hiện trong lương đình trúc phía trước, Thập nhất nương đáng lẽ phải ở nơi nào đó bận rộn, giờ đang ngồi một mình ở đó, thích ý hưởng thụ cảnh xuân.

Bất thành lĩnh, San Nương gần như theo bản năng nghiêng đầu nhìn Viên Trường Khanh.

Cũng chỉ thấy ấn đường Viên Trường Khanh khẽ nhăn lại, đôi mắt vốn ngăm ý cười, trong nháy mắt trở nên trong trẻo lạnh lùng và mất kiên nhẫn.

San Nương ngẩn ra. Ánh mắt này, nàng không thể quen thuộc hơn!

Kiếp trước, lần đầu tiên gặp Viên Trường Khanh dưới tàng cây hải đường, ánh mắt hắn quay đầu lại nhìn nàng cũng giống y đúc lúc này —— Vốn dĩ khi đưa tay ôm mào, ánh mắt hắn còn mang chút ý cười, nhưng thấy nàng đến, hắn lại trở nên trong trẻo lạnh lùng và hờ hững. Nếu tỉ mỉ quan sát, thì có thể phát hiện sự mất kiên nhẫn sâu trong mắt hắn...

Thấy Thập nhất nương ở trong lương đình giả vờ không phát hiện ra họ, San Nương cách một đôi môi hiểu, thì ra Viên Trường Khanh lúc bấy giờ lại cho rằng nàng cũng giống như Thất tỷ, Thập nhất tỷ vậy, đặc biệt đi tìm hắn...

Mà bình tĩnh xem xét, nếu không phải ngày đó nàng bị đủ chuyện bất ngờ cuốn lấy, nếu như nàng có thể như hôm nay, thì dựa theo quá trình bình thường, ở trong khách sảnh quen biết hắn... Nàng nghĩ, có lẽ nàng cũng không đảm bảo rằng mình của thời điểm đó sẽ không giống như Thập nhất tỷ tìm cơ hội vô tình gặp gỡ hắn...

Dù sao, Viên Trường Khanh tới Hầu gia là có mục đích.

Lại nhanh chóng nhìn Viên Trường Khanh, bỗng nhiên San Nương có chút đồng tình với hắn —— Hắn y hệt các nàng, thực ra thẳng thắn mà nói, chỉ là con cò trong tay hai Mạnh lão phu nhân thôi.

Cho nên, nàng vượt lên trước cười nói với Thập nhất nương trong lương đình: “Thập nhất tỷ nhân hạ thật.”

Thập nhất nương giống như lúc này mới phát hiện ra đoàn người các nàng vậy, vội vàng đứng lên thì lễ với mọi người, cười đáp: “Ta chỉ lên lười biếng một lúc mà đã bị muội phát hiện rồi. Sớm biết thế, ta cũng bắt chước muội, dứt khoát giả bệnh là được.”

San Nương kinh ngạc một trận. Thập nhất nương luôn ăn nói cẩn thận, dầu muốn chế giễu người ta, cũng sẽ nói như quan tâm. Vậy mà, rõ ràng có chuyện gì đó đã khuấy rối cõi lòng tỷ ấy, mới làm tỷ ấy sơ suất, không thể giấu kỹ cây kim trong lời nói.

Thập nhất nương dường như cũng ý thức được điểm này, vội gờ tay lên vén tóc rối ra sau tai, chào hỏi mọi người: “Một đường cũng mệt lã, qua đây nghỉ ngơi chút đi. Vừa hay, ta mới lười biếng, sai người đun bình trà ngon, một người uống cũng hơi buồn.” Nói xong, trở bốn chén trà trong khay bên cạnh, ân cần rót nước trà cho đám người San Nương.

Trà đã rót, người cũng không tiện không đi qua, Lâm Như Trĩ nhìn San Nương, thấy nàng dẫn đầu vào lương đình, cười đáp lễ với Thập nhất nương: “Quấy rầy tỷ tỷ rồi.”

Viên Trường Khanh là người cuối cùng bước vào lương đình. Sau khi hắn chào Thập nhất nương một cái, bèn chấp tay đứng sát mép lương đình, không như San Nương và Lâm Như Trĩ ngồi xuống cạnh bàn trà.

Thập nhất nương thoáng do dự, đang định đích thân bưng chén trà đưa cho Viên Trường Khanh thì đã thấy Tiểu bàn tử Hầu Quyết vốn đang ngồi chọt đứng lên, tự mình bưng một chén trà cho ‘ân nhân cứu mạng’ của hắn.

Vì vậy, San Nương một mực yên lặng quan sát Thập nhất nương lập tức phát hiện, ấn đường Thập nhất nương thoáng nhíu lại.

Tỷ muội các nàng từ bảy tám tuổi đã ở cùng nhau, mà tại môi trường Tây Viên đó khiến mỗi người đều hiểu thấu từng người, ai có chút biểu cảm gì đều chạy không khỏi hóa nhân kim tinh của người khác. Cho nên, San Nương bỗng sáng tỏ, thì ra bất kể là kiếp trước hay kiếp này, ‘thé tử’ gì đó mà Thập nhất nương ‘làm tướng’ kia có lẽ căn bản không phải là ‘làm tướng’ gì hết. Biết đâu ngay từ lúc bắt đầu, Thập nhất nương đã biết, người Viên gia muốn đặt quan hệ thống gia không phải là Viên nhị, mà vẫn luôn là Viên đại. Về phần Viên đại này, rõ ràng từ khi bắt đầu vẫn là mục tiêu của Thập nhất nương...

Nghĩ vậy, những chuyện không hiểu ở kiếp trước, đột nhiên nàng sáng tỏ.

Rõ ràng, dù Viên Trường Khanh không phải là ứng cử viên đứng đầu của vị trí ‘thé tử’, nhưng lấy tài học và khuôn mặt dễ trêu hoa ghẹo nguyệt của hắn, đối với Thập nhất nương chính là một thứ có sức hấp dẫn nhất. Huống chi thân thể Viên Trường Khanh còn có một chỗ tuyệt vời: Dù bất kể ai gã tới, cũng sẽ trở thành đương gia chủ mẫu thỏa đáng. Bên trên trường bối duy nhất có danh phận lại không phải tổ mẫu ruột —— Trước đây San Nương cũng cảm thấy hôn sự này không tề, bấy giờ chẳng phải cũng suy tính tới nhân tố này

sao? Hóa ra tâm tư mọi người đều giống nhau!

Mà, tuy nói cô nương Hầu Gia ở trong mắt Viên gia đều giống nhau, song trong mắt lão phu nhân Hầu gia dù sao cũng có thân sơ xa gần. So với Thập nhất nương đích xuất chỉ thứ, thì rõ ràng huyết mạch chảy trong người nàng càng dễ được chọn trúng hơn. Vì lẽ đó, thật ra lúc Viên Trường Khanh theo Viên Mạnh thị tới thăm Hầu Mạnh thị, người đẩy nàng ra nọ, ắt hẳn là Thập nhất nương nhỉ? Mà khi ấy mọi người trong phủ đều truyền tai nhau rằng hôn sự là của ‘thê tử Viên nhị’ được coi trọng trong công phủ, về sau đột nhiên biến thành ‘Viên đại không quan trọng gì’ mới tạo nên chênh lệch tâm lý kiểu này, cũng là bút tích của Thập nhất nương đúng không? Chẳng qua, Thập nhất nương có lẽ không ngờ, dù chẳng còn vằng hờ quang thân phận kia, chỉ dựa vào sức hấp dẫn của bản thân Viên Trường Khanh thôi, Viên lão đại này vẫn rất được săn đón thì phải?

Vì Thập nhất nương, San Nương chột nghĩ tới Thất nương. Kiếp trước, sau khi biết người Viên gia muốn đặt quan hệ thông gia không phải là ‘thê tử’, Thất nương cũng hết có hứng thú với Viên Trường Khanh. Bất quá không hiểu sao kiếp này lại cảm thấy hứng thú ta? —— San Nương không biết rằng, việc này đều do nàng hại!

Kiếp trước, tuy nói Thất nương đã có đối tượng nghị hôn, nhưng so với trở thành ‘thê tử cháu trai có tiền đồ nhà thứ phụ’, tỷ ấy càng có hứng thú với danh hiệu ‘phu nhân thê tử Công phủ’ hơn. Mà từ khi biết ‘Viên lão đại không quan trọng gì’, tỷ ấy tất nhiên cũng mất đi hứng thú. Nhưng kiếp này, San Nương lại nói với tỷ ấy những lời rất có đạo lý như thế, cộng thêm khuôn mặt hại nước hại dân của Viên Trường Khanh, làm Thất nương cảm thấy cần phải cố gắng một chút. Cùng lắm tương lai tỷ ấy sẽ giúp Viên Trường Khanh hiển kế thật nhiều, không chừng sẽ giành được tước vị đó.

Được rồi, thật ra kiếp trước San nương cũng từng nghĩ vậy, nhưng vẫn chưa có làm. Cho tới sau này, nàng xua nịnh khắp nơi chọc giận Viên Trường Khanh, mới biết kỳ thực hẳn không hề có hứng thú với tước vị ấy.

San Nương nghĩ tới kiếp trước mình tự cho là đúng, nhìn đủ loại mưu đồ của Thập nhất nương kiếp này, lại một lần nữa lòng San Nương dâng trào chút hứng thú khá tệ hại, giống như nhìn trộm, vừa bí ẩn vừa xấu xa...

Mà Viên Trường Khanh đang bụng chén trà kia, sau khi bắt cần trông thấy khóe môi nàng lại nhếch lên, trong lòng bỗng dưng rung động. Hắn vội quay người lại, đưa lưng về phía bà vị cô nương kia, làm bộ thường thức phong cảnh xung quanh.

Sau lưng hắn, bà cô nương khẽ cười nói, trong chốc lát thì nha hoàn tìm tới, cho nên Thập nhất nương mới đứng dậy xin lỗi mọi người một tiếng, bèn đỡ tay nha hoàn kia, thành thực đi.

San Nương nhìn theo phương hướng Thập nhất tỷ tỷ biến mất, lại mỉm cười.

Thập nhất tỷ tỷ quả nhiên là người thâm tàng bất lộ nhất và đa mưu túc trí nhất trong nhà. Thậm chí tỷ ấy còn nghĩ tới, nếu không có nàng, Lâm Như Trí và Tiểu bản tử không thức thời quấy rối, thì Thập nhất tỷ tỷ làm cách nào để có thể ưu nhã mời Viên Trường Khanh ngồi xuống uống chén trà. Dù Viên Trường Khanh không chịu uống chén trà này, tỷ ấy cũng sẽ tìm cơ hội trò chuyện đòi bà câu với hắn, sau đó trước khi bầu không khí trở nên lúng túng, tiểu nha hoàn sẽ kịp thời ra sân khấu. Thứ nhất thể hiện, quả thực chỉ là vô tình gặp được; Thứ hai cũng thể hiện, mặc dù tỷ ấy hướng tới ‘trộm kiếp phủ du nửa ngày nhàn*’, nhưng cũng là một cô nương rất cừ, đủ để đảm nhiệm chức trách chủ mẫu...

*Nguyên văn: Thâu đắc phủ sinh bán nhật nhàn, trích trong bài thơ “Đề Hạc Lâm tự bích” (Đề trên tường chùa Hạc Lâm) của Lý Thiệp. Ý câu thơ là giải thoát bản thân khỏi sự phiền não buồn chán để bản thân tới một nơi thoát tục, tu dưỡng tâm hồn.

Bạn đang đọc truyện *Phiền Toái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Mê cung

Editor: Mèo MoonMê cung trong rừng trúc này thật ra chỉ là hàng trúc cao cỡ đầu gối tạo thành từng bức tường thấp, sau khi tiến vào, có thể dọc theo đường mòn cách hàng rào trúc tìm kiếm đường ra. Nếu quả thực không ra được, thì cũng chỉ mất chút lễ nghi, vất vả áo là có thể trực tiếp nhảy qua rừng trúc.

Do đó, đây chính là nơi những tiểu tử như Hầu Quyết cực thích, mà những tiểu cô nương lại sợ việc xách làn váy vượt qua hàng trúc quá mất thể diện, nên rất ít người đồng ý tham dự trò chơi này —— Dĩ nhiên, không bao gồm Lâm Như Trí.

Lâm Như Trí vừa thấy liền thích ghê gớm, kéo San Nương muốn vào mê cung. San Nương lại xua tay, cười nói: “Mê cung này ta quen thuộc từ lâu rồi. Chỉ cần nhắm hai mắt cũng có thể đi, nếu muội muốn chơi thì chơi với Hầu Quyết đi, đừng kéo ta theo, ta ngại mệt.”

San Nương không muốn vào, nhưng cũng không tiện để một mình nàng ở bên ngoài, hai mắt Hầu Quyết lấp lánh nhìn mê cung, rõ ràng không muốn ở lại, nên Viên Trường Khanh bên xung phong nhận việc ở lại.

May mà rừng trúc chỉ cao đến đầu gối, dù đang trong mê cung cũng có thể nhìn thấy cả hai bên, ngược lại không tính là cô nam quả nữ ở chung với nhau.

San Nương nhìn Viên Trường Khanh, cũng chẳng phản đối, vì nàng có mấy lời muốn nói.

Lâm Như Trí thấy nàng không phản đối, lúc này kéo Tiểu bản tử, hô to vọt vào mê cung.

Nhìn Lâm Như Trí và Tiểu bản tử đi tới đi lui tìm kiếm đường đi, San Nương cười cười, cũng không xoay đầu hỏi Viên Trường Khanh: “Vừa rồi ở bờ liễu, huynh đang tránh ai à?”

Viên Trường Khanh cúi đầu nhìn nàng, thấy nàng tuy nói chuyện nhưng không hề nhìn mình, ắn đường nhìn không được khẽ nhủ lại.

San Nương đợi một hồi không thấy hắn trả lời, lúc này nàng mới quay đầu nhìn hắn. Chẳng qua lúc bốn mắt vừa chạm nhau, nàng lập tức xoay đầu sang chỗ khác.

thật ra San Nương đã sớm đoán được hắn không trả lời rồi. Viên Trường Khanh này mặc dù nhìn trong trẻo lạnh lùng, song trong xương tủy vẫn là người có phong độ quân tử, dù ‘vô tình gặp được’ nọ khiến hắn không vui, nhưng chắc chắn hắn cũng sẽ không nói này nói nọ làm hỏng danh tiết của một cô nương.

Vì vậy, San Nương khẽ nhón chân, nhìn mê cung, lại cười nói: “Xem ra hôm nay huynh ‘vô tình gặp được’ không ít tỷ muội bọn ta nhỉ? Tuy nhiên ta phải thanh minh trước, là huynh gọi bọn ta lại, ta với huynh không thể coi là ‘vô tình gặp’ nha” —— Được rồi, quả nhiên kiếp trước để lại bóng ma quá nặng trong lòng nàng, mới trịnh trọng tỏ rõ lập trường như thế với Viên Trường Khanh.

Viên Trường Khanh vẫn cúi đầu yên lặng nhìn nàng, đồng tử đen láy mà thâm thúy.

“Có phải ta đã đặc tội nàng không?” hấn chợt hỏi.

"Hả?" San Nương ngẩn ra, xoay đầu lại.

"Vì ta có cảm giác," hấn dừng một chút, "Hình như nàng không thích ta."

Nhìn vào mắt hấn, San Nương nhìn không được chớp mắt một cái. thật ra Viên Trường Khanh có đôi mắt sắc bén như ưng, bị lông mi rậm dài che đi đáng mắt, làm người ta với cái nhìn đầu tiên chỉ chú ý tới con ngươi sâu thẳm hơn người bình thường, mà không tự chú quên đi tình quang ẩn náu nơi trong mắt kia.

Kiếp trước, San Nương luôn thích ở trước mặt hấn phô ra mặt tốt nhất của mình, kết quả miễn cưỡng bóp méo bản thân thành như thế, kiếp này, dù sao nàng cũng không muốn làm hấn vui lòng, cần gì phải làm bộ chứ. Cho nên, nàng xoay đầu cười híp mắt, nhìn đám Lâm Như Trĩ bị vây khốn trong rừng trúc, nói: “À, đúng vậy, huynh không nói ta còn không phát hiện ra, hình như ta không thích huynh.”

Trong nháy mắt, Viên Trường Khanh trầm mặt.

San Nương cười đắc ý. Chẳng ngờ sau lưng lại vang lên giọng nói của Viên Trường Khanh.

"Tại sao?"

hấn hỏi vặn lại khiến San Nương kinh ngạc. Trong ấn tượng của nàng, bất kể nàng chế nhạo cũng được, châm chọc cũng được, Viên Trường Khanh thường dùng một sách lược, đó là bình tĩnh không gợn sóng xoay người bỏ đi, làm nàng rất muốn dùng vũ khí sắc bén xé rách vẻ hời hợt của hấn. . . Giờ hỏi vặn lại thế này, nếu đối lại là kiếp trước, thì không biết nàng sẽ vui mừng cỡ nào.

Nàng tự giễu cười cười, quay đầu nhìn hấn, sau đó bắt chước dáng vẻ của hấn, chấp hai tay sau lưng, hoạt bát nghiêng đầu nói: "Huynh là Thánh nguyên thông bảo à? Muốn ai cũng thích hết?" —— Tiền tề của Đại Chuthường gọi là ‘Thánh nguyên thông bảo’.

Thấy nàng bắt chước tư thế của mình, đôi mắt Viên Trường Khanh chợt lóe lên, cũng bắt chước vẻ mặt nàng hơi mím môi, mím cười nói: "Cho dù không phải là Thánh nguyên thông bảo, ai cũng hy vọng có thể chiếm được thiện cảm của người khác."

Nụ cười bên môi của hấn khiến San Nương sững sờ. Chớp mắt một lúc lâu, nàng mới gật đầu, đáp: “Hình như có lý.”

Song sau khi nói xong mấy chữ này, nàng lại xoay người, lần nữa đưa lưng về phía hấn không lên tiếng.

Nàng rõ ràng không muốn nói chuyện, ai ngờ Viên Trường Khanh luôn luôn không thích chủ động mở miệng lại hỏi tới cùng.

“Vậy, ta đặc tội nàng chỗ nào?”

"Hấn là không có." San Nương cũng không xoay đầu, nói.

"Thế, tại sao..."

"Ai biết được," San Nương đột nhiên ngoảnh lại, cười híp mắt: "Có lẽ kiếp trước hai ta có thù oán thì sao?"

Nàng lại xoay đầu. Dừng một chút, đột nhiên ngoảnh lại, nghiêng đầu cười nói: "Ta thích huynh hay không thực ra đâu liên quan gì. Mục tiêu của huynh là nữ nhi Hầu gia, mà đám tỷ muội đối gả ở Hầu gia ta nhiều lắm, dù chẳng có ta, huynh vẫn có rất nhiều đối tượng để lựa chọn." —— Đây mới là điều nàng thực sự muốn nói với hấn.

Thấy Viên Trường Khanh chợt cau mày, San Nương cười ha ha nói: “Huynh sẽ không ngờ đến mức cho rằng, các cô nương nhà ta đều không biết huynh tới làm gì chứ?” Nàng cố ý thờ ơ, “Nên các tỷ muội kia của ta mới trắng trợn ‘vô tình gặp’ huynh.” nói xong, nàng nghiêng đầu, mắt cong cong thành hai vầng trăng non

Dáng vẻ đó rơi vào mắt Viên Trường Khanh, trông càng giống một tiểu hồ ly thích xem trò cười của người ta.

Viên Trường Khanh yên lặng nhìn nàng một lát, bỗng dưng ngón tay cọ chớp mũi, buồn bực nói: “Được rồi, mặc dù chuyện này khiến ta rất phiền muộn, nhưng làm nàng vui vẻ cũng coi như chuyện tốt...”

hấn chợt ngừng lại, San Nương cũng sững sờ. Những lời này, hấn gần như buột miệng thốt ra. hấn không ngờ mình sẽ nói thế —— Mà mấu chốt là, hấn cũng thật sự nghĩ vậy!

Thấy đôi mắt hồ ly tròn tròn vì kinh ngạc, Viên Trường Khanh chỉ cảm thấy lồng ngực căng lên —— hấn lại không hiểu bản thân rồi. hấn chưa bao giờ thích chủ động mở miệng cả, càng chưa bao giờ tỏ lộ cảm nhận của mình với người khác, nhưng không hiểu sao, câu nói kia cứ lư loát bật ra như thế...

San Nương chớp mắt một cái, nhất thời chẳng biết nên tiếp lời hấn thế nào, đành làm bộ không nghe được, lần nữa xoay người đưa lưng về phía hấn.

Cũng may vào lúc này, Lâm Như Trĩ và Hầu Quyết đang chơi vui vẻ trong mê cung, bản tính thích làm thầy thiên hạ của San Nương lại trỗi dậy, khép tay bên mép, hô to với hai người: “Chọn đường giữa kia, hai bên đều là đường chết.”

Chẳng qua, thấy tổ hai người nhiều lần gặp trở ngại trong mê cung, bản tính thích làm thầy thiên hạ của San Nương lại trỗi dậy, khép tay bên mép, hô to với hai người: “Chọn đường giữa kia, hai bên đều là đường chết.”

Lúc này Lâm Như Trĩ giậm chân một cái, la lên: “Tỷ tỷ đừng nói nữa, bọn ta muốn tự mình chơi!”

Vì vậy, San Nương đặt một ngón tay lên môi, cười híp mắt không lên tiếng.

Viên Trường Khanh ở bên cạnh thì một mực yên lặng nhìn nàng chăm chú.

Lúc này, trong lòng Viên Trường Khanh hơi khó chịu. Mặc dù từ trước tới nay hấn cảm thấy tướng mạo không quan trọng gì với một nam nhân, cũng chưa từng bàn về chủ đề ‘Cao lãnh hoa’ kia, song thật ra hấn luôn biết, bản thân hấn khá được các cô nương tại kinh thành hoan nghênh. Cho nên, hấn không thêm để ý mấy thứ này, kỳ thực đáy lòng cũng thầm nghĩ, có lẽ mình cũng là một tiểu tử rất có sức hút...

Nhưng không ngờ, hấn như vậy lại bị nói là gây trở ngại, còn bị một tiểu cô nương đang lớn ghét bỏ...

Hoặc giả, nàng phản cảm hấn xem nữ nhi Hầu Gia các nàng thành chó, mèo gì đó mà chọn lựa.

Nghĩ thế, Viên Trường Khanh thờ dài, chủ động mở miệng một cách hiếm có: “Ta cũng biết làm vậy rất mạo muội, cũng rất đường đột, chẳng qua...” hần lại thờ dài, “Chuyện này đâu phải chúng ta có thể định đoạt.”

Nghe hần than thở, San Nương nhin không được cũng thờ dài. Nàng tất nhiên biết lời hần nói là sự thật, chuyện này không phải lỗi của hần, cũng không phải lỗi của các tỷ muội nàng, mà người khởi xướng là hai Mạnh lão phu nhân kia kia.

“Huynh cũng đừng trách tỷ muội bọn ta,” San Nương không xoay đầu, nói: “Cái gọi là ‘yêu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu’, ngược lại cũng giống như thế, nếu huynh không tốt thì tỷ muội của ta sẽ không để ý, cũng sẽ không mạo muội liên tục ‘vô tình gặp’ huynh như vậy. Huynh coi như đây là một lời khen đi.”

Nghiêng đầu nhìn đôi mắt hồ ly xinh đẹp đang cười tít mắt kia, bỗng nhiên Viên Trường Khanh rất muốn nói, đáng tiếc không thể nhận được ‘lời khen’ của nàng... Dĩ nhiên, hần không dám nói. Chỉ dựa vào ‘Thập tam cô nương với công phu trở mặt’ hần từng hiểu biết, hần liền biết, nếu hần thật sự dám nói, nàng nhất định dám vạ lố tai hần...

Lúc hần đang nghĩ tới chuyện trong con hẻm nhỏ bên cạnh tiệm đồ gỗ, ba tiểu nam chính khác trong câu chuyện kia vừa khéo đi qua.

Ba đứa bé cũng chẳng nhìn thấy San Nương đang đứng ngay lối vào mê cung, chỉ thấy Hầu Quyết và Lâm Như Trĩ lạc trong đó, bèn cười to giễu cợt một trận, sau đó chạy như bay tới cửa ra vào, nhưng không ngờ lại đụng phải San Nương.

Hiển nhiên hình tượng San Nương xây dựng vẫn còn, dọa ba đứa trẻ lão đảo tay chân, suýt đụng vào nhau, sau đó từng đứa vô cùng ngoan ngoãn bước tới hành lễ chào San Nương và Viên Trường Khanh.

San Nương cười híp mắt phất tay một cái, mấy đứa trẻ như gặp đại xá, định chạy đi, lại sợ Thập tam cô nương lại giống như lần trong hẻm nhỏ, không nói đạo lý chẳng để bọn chúng đi, đành nhắm mắt bước vào mê cung. Song, trẻ con vẫn là trẻ con, chốc lát sau chơi đến quên cả sợ hãi, sau khi đi mấy con đường chết, bắt đầu nôn nóng nhao nhao lên, muốn bò qua hàng rào trúc. Hàng rào trúc ấy, với người lớn thì coi như thấp, song với bọn chúng thì gần như cao tới bắp đùi, muốn bò cũng bò không được.

San Nương vui vẻ xem một hồi, bèn không khách sáo chỉ huy bọn chúng vòng trước vòng sau, chỉ trong chốc lát, đã tìm được cửa ra trước đám người Lâm Như Trĩ.

Trẻ con đều có tính nhớ ăn không nhớ bị đánh, sau khi sôi nổi chơi một hồi như thế, mấy đứa trẻ lập tức quên mất Thập tam tỷ tỷ biết biến thân, lại cảm thấy Thập tam tỷ tỷ quá nhiên vẫn hòa nhã thân thiết như trước.

Lúc này, Lâm Như Trĩ xoay sở không nổi trong hàng rào trúc, đành phải cầu xin San Nương chỉ điểm. San Nương còn chưa lên tiếng, Viên Trường Khanh đã dựa theo đường nhỏ trước đó San Nương chỉ, chỉ huy bọn họ ra ngoài.

Mấy tên tiểu tử nhất thời coi Viên Trường Khanh như người trời, vây quanh hần kêu ca ca một hồi.

Mặc dù Viên Trường Khanh già dặn, rốt cuộc cũng chỉ mới mười sáu tuổi, không nhận được ngầm đặc ý nhìn San Nương, nhưng chỉ thấy nàng không ngạc nhiên gì, trong lòng không khỏi có chút mất mát —— hần đâu biết rằng, San Nương đã sớm trông thấy khả năng xem qua là nhớ và tâm tư cẩn mật của hần ở kiếp trước, nên lúc này dù phô trương hơn nữa, cũng không lộ chút mặt tốt nào của hần.

Thấy thời gian không còn sớm, San Nương bèn dẫn đám tiểu tử bảy tám chín tuổi mà chó cũng chê kia cùng nhau tới chỗ Ngũ lão gia. Mới đi nửa đường, bọn họ chợt nghe được tiếng chuông đồng tới tứ rung, thì ra, đến giờ dùng cơm rồi.

Đợi tới khi bọn họ đến chỗ Ngũ lão gia, bình phong màn trướng đều được thu dọn hơn phân nửa. Cũng chẳng biết trước đó Ngũ lão gia và nhị lão gia Lâm Trọng Hải về bao nhiêu bức, lúc này Lâm Như Hiền ôm đầy cuộn giấy trong lòng, Ngũ lão gia lại tìm kiếm thứ gì trong đồng giấy vụn bị ném xuống đất. Mặc kệ Lâm nhị lão gia hỏi sao, Ngũ lão gia đều áp úng nói không được thứ ông muốn tìm.

Ngũ phu nhân ở một bên hình như bị nắng xuân rực rỡ phơi có chút chịu không nổi, khuôn mặt hồng hồng, thấy San Nương đến, bà mất tự nhiên siết chặt ống tay áo.

San Nương chạy tới bên người Ngũ phu nhân, lại nhìn xung quanh, đang định hỏi ca ca nàng, bỗng thấy Hầu Thụy và Lâm Như Đình cùng nhau đi tới. Lại hỏi kỹ nàng mới biết, vị đại ca ngồi không yên của nàng vậy mà kéo Lâm Như Đình đi đánh cờ.

Nàng không khỏi ngạc nhiên, cười nói với Lâm Như Đình: “Lâm nhị ca bán lãnh thật, có thể khiến đại ca như khi của muội ngồi yên chơi cờ với huynh.”

Bên kia, Viên Trường Khanh đột nhiên nghiêng đầu nhìn San Nương.

Trước đó San Nương luôn khách sáo kêu Lâm Như Đình là ‘Lâm học trưởng’, nhưng chẳng biết từ khi nào lại thăng cấp thành ‘Lâm nhị ca’. Mà hần, thì vẫn bị gọi là ‘Viên công tử’...

Xem ra, nàng quả nhiên rất ghét hần.

Viên Trường Khanh luôn luôn tự giác không thêm đề ý tới đánh giá của người khác, bỗng đứng trong lòng thoáng nhoi nhói khó chịu.

Bạn đang đọc truyện *Phiền Toái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: Lòng tò mò hại chết con mèo

Sau khi trải qua thời kỳ ‘Thánh nguyên cách tân’, nam nữ Đại Chu gặp gỡ không nghiêm ngặt như tiền triều, nhưng người ta vẫn chú trọng —— Ví dụ như hai vị lão thái quân Mạnh thị, luôn thuộc phái bảo thủ. Vì điều này nên ‘Xuân Thương Yến’ tại Hầu gia vẫn phân chia nam nữ. Các nam nhân ở tiền viện, còn các nữ nhân ở hậu trạch. Mặc dù đều cùng xem kịch trên thuyền hoa trong hồ, nhưng ở giữa lại ngăn cách bởi một bức tường kín không kẻ hở.

Hiện tại Ngũ phu nhân chung đụng rất hài hòa với Lâm lão phu nhân. Lâm lão phu nhân cũng rất thích Ngũ phu nhân cao nhã thanh khiết, cộng thêm Ngũ lão gia âm thầm làm nèn, trái lại bớt chuyện cho San Nương. Nàng thấy Ngũ phu nhân không có gì không thích ứng, cũng không để ý bà nữa mà quay sang chú ý các tỷ muội của nàng —— Được rồi, nàng rất vô lương muốn xem cảnh náo nhiệt khi các tỷ muội của nàng tranh giành Viên Trường Khanh. Trước, cũng từng âm ỉ một trận như thế.

Chẳng qua, nàng không ngờ, bởi vì kiếp này có chút thay đổi khiến nàng còn chưa thấy được cảnh náo nhiệt của người khác, mà bản thân thiếu chút nữa trở thành ‘náo nhiệt’.

Hôm nay có yến tiệc, trước mặt mỗi người đều có một cái bàn nhỏ, không cần mọi người quy củ ngồi quây quần lại. Do đó rượu qua ba tuần, bất kể là khách nam hay nữ quyền, cũng bắt đầu có người rời chỗ đi đại lại.

Thất cô nương dẫn thứ muội Thập cô nương, Thập nhất cô nương, Thập tứ cô nương, còn có Bát cô nương, Cửu cô nương, Thập nhị cô nương và các cô nương Hầu gia cùng học tại nữ học Mai Sơn, tất cả đến mời rượu Lâm lão phu nhân. Lâm Như Tri ở một bên đang thảo luận với San Nương ngày nào đi học.

“... Sáng mai mừng bốn, chỉ lên lớp có một ngày là mừng năm lại nghỉ. Ta thấy hay chúng ta trộm lườimột ngày, mừng sáu mới đi học, đầu gì cũng có thể nghỉ liền hai ngày.”

Hai người châu đầu vào nhau lặng lẽ thì thầm, đáng về thân mặt kia lọt vào mắt các tỷ muội Hầu gia đến mời rượu.

Hiện nay tất cả mọi người đều biết tin tức cháu gái duy nhất của Lâm sơn trường muốn chuyển đến nữ học Mai Sơn, mà cũng biết đây là tài nữ có chút nổi tiếng ở kinh thành. Cái gọi là lòng người khó lường, chính là dù San Nương là tỷ muội nhà mình, nhưng luôn không nhìn nổi người ta tốt, âm thầm hy vọng tài nữ đến từ kinh thành này có thể làm bề mặt tài nữ nhà bọn họ. Nay thấy hai người này qua lại thân thiết, có người lập tức không thoải mái.

Thập nhị nương - muội muội Thập nhất nương, thứ xuất tam phòng, khác với Thập nhất nương dịu dàng đôn hậu, Thập nhị nương thích ăn nói chua ngoa.

Kính rượu các trưởng bối xong, sau khi chào hỏi sơ hai câu, một đám tỷ muội cùng thể hệ lập tức vây quanh San Nương và Lâm Như Tri. Lâm lão phu nhân nghĩ sau này các nàng đều là bạn học nên bà nghiêng đầu nói chuyện với người khác. Thập nhị nương thấy Lâm lão phu nhân dời mắt sang chỗ khác, lập tức cười nói với San Nương: “Ta vốn nghĩ, biện học vô bờ, hôm nay gặp được tài nữ đến từ kinh thành, tiểu Thập tam nhi của chúng ta cuối cùng đã gặp được đối thủ. Ta còn nghĩ, dù thế nào cũng phải để hai người tỷ thí một trận. Ai ngờ muội ở nhà dưỡng bệnh lại có thể quen biết Lâm gia muội muội, lần này ta không xem được náo nhiệt rồi!”

Nếu là lúc trước, không chừng ‘tiểu Thập tam nhi’ sẽ giả vờ dịu dàng rộng lượng, làm bộ như không nghe được ẩn ý sắc bén trong đó. Nhưng San Nương bây giờ đã không thích chịu con giận không đầu, ngẩng đầu nhìn Thập nhị tỷ tỷ của nàng, cười đáp: “Ỗ tỷ tỷ là, ta sợ Lâm gia muội muội, nên cố ý kết giao với muội ấy trước, chờ giao tình tốt rồi thì dù có tỷ thí, Lâm gia muội muội cũng không tiện thắng ta đúngkhông?”

Thập nhị nương ngẩn ra. Trước giờ lời nói của các nàng đều luôn học theo lão phu nhân chứa ẩn ý, chưa từng giống Thập tam nhi, xé toạc mặt mũi như thế, “Đầu, đầu có...” Thập nhị lúng túng, “Ỗ ta khôngphải như vậy, ý ta là...”

“Bọn ta nên so tài một trận để tỷ xem náo nhiệt?” San Nương nghiêng đầu, cười tít mắt nói, “Tỷ tỷ cũngthật là! Đương nhiên ta biết tỷ tỷ thích trêu người nhất, nhưng Lâm gia muội muội là khách, lại khôngquen với tỷ tỷ. Nếu tỷ tỷ nói thế...” Nàng giả vờ thờ dài, “thì quá thất lễ với Lâm gia muội muội rồi.”

Lúc San Nương nói vậy, người khác nghĩ thế nào còn chưa biết, chứ Thập nhất cô nương lại nhìn khôngđược quan sát San Nương từ trên xuống dưới. Thập nhất cô nương là một người có tâm tư cẩn mật, từ sau khi San Nương ‘bệnh’, nàng ta mơ hồ cảm thấy Thập tam nhi này mặc dù vẫn giống như trước, song ở mặt khác, hình như... không còn khôn khéo nhanh nhẩu như xưa. Nếu là Thập tam nhi trước đây, thấy Thập nhị ăn nói chiếm chút tiện nghi, thì thường thường nàng sẽ giả vờ rộng lượng khoan dung. Dù phản kích, trong sự mềm mỏng cũng có chút gai, chứ tuyệt đối không để người ta không xuống đài được ở trước mặt mọi người. Tuy cuối cùng nàng vẫn cho Thập nhị một bậc thang.

Thập nhất cô nương vừa ngạc nhiên Thập tam nhi ‘thụt lùi’, vừa tiến lên dần xếp thay thứ muội cùng cha. Nàng ta cười đẩy Hầu Thập nhị một cái, nói: “Thập tam muội muội nói đúng. Quả là muội thất lễ, còn không mau xin lỗi Lâm gia muội muội?” Sau đó cười với Lâm Như Tri: “Lâm gia muội muội thứ lỗi, vị muội muội này của ta không có tâm tư gì đâu, nghĩ cái gì thì nói cái đó, muội muội đừng buồn nhé.”

San Nương nhìn nàng ta, mỉm môi cười. Thập nhất và Thập nhị đều là cô nương tam phòng, bất quá Thập nhất là đích xuất, còn Thập nhị là thứ xuất. Thập nhất luôn là người dịu dàng đôn hậu, Thập nhị mà so với nàng ta, thì xác thực không lên được bàn tiệc, chanh chua không nói, còn kiêu thước hạn hẹp, không nhìn nổi người ta tốt. Bất quá, không chừng Thập nhất tỷ tỷ càng muốn muội muội mình như vậy. Nếu vị kia cũng dịu dàng đôn hậu, thì không chừng Thập nhất tỷ tỷ sẽ trở nên chanh chua —— San Nương chua ngoa nghĩ.

Các cô nương tùm vào nhau, nếu nhất thời không tìm ra chủ đề gì để nói, thì đề tài an toàn nhất vĩnh viễn là xiêm y, trang sức. Mọi người ở đây bắt đầu khen xiêm y, trang sức của đối phương. Lại có người bắt chuyện với Lâm lão phu nhân, Lâm lão phu nhân bèn kêu Lâm Như Tri qua.

Thừa dịp bây giờ chỉ có các cô nương Hầu gia, rốt cuộc Thất cô nương hỏi Thập tam cô nương một vấn đề mà tất cả mọi người rất muốn biết, “Ta thấy, hình như muội và Lâm gia muội muội thân với nhau lắm?”

Đến rồi! San Nương thầm nói một câu. Giờ phút này lão Thất hỏi về Lâm Như Tri, nhưng San Nương biết, điều nàng ta thật sự muốn hỏi là chuyện trước khi khai tiệc, nàng, Lâm Như Tri, Viên Trường Khanh và Hầu Quyết cùng nhau ra khỏi rừng trúc. Hôn nữa xem ra, trong mắt những người này đều tự động xemnhẹ sự tồn tại của Lâm Như Tri và Hầu Quyết.

Những lời ấy của Thất nương chỉ là mở đầu, San Nương rất muốn nhìn xem các nàng làm sao dò hỏi về tài về phía Viên Trường Khanh. Vì vậy nàng vờ ngây thơ ngẩng đầu cười hỏi: “Đúng thế, tỷ tỷ không biết sao? Lão gia nhà ta và Trọng Hải tiên sinh là bạn chí cốt lâu năm. Lão gia nói lần đầu tiên Lâm gia muội muội đến biệt viện nhà chúng ta, nên báo ta dẫn muội ấy đi xung quanh.”

Vậy mới nói, đường thẳng vĩnh viễn là cự ly ngắn nhất. Thất cô nương còn đang suy nghĩ làm sao chuyển đề tài về Viên Trường Khanh, San Nương cũng đang mong mỏi. không ngờ Thập nhị ngu ngốc kia lại nháy ra, hỏi thẳng: “Rồi cuối cùng sao muội và Viên đại ca đi cùng nhau?”

Viên đại ca...

Xung hô không giữ lễ tiết này khiến San Nương lặng lẽ rùng mình một cái.

Có lẽ cảm thấy Thập nhị cô nương hỏi quá mức trực tiếp, Thập nhất cô nương lần nữa thay muội muội mình chữa lại: “Thập nhị không có ý khác, chẳng qua cảm thấy, một cô nương như muội đi với ngoại nam, dễ làm người ta hiểu lầm thôi.”

“Đúng! Đúng!” Thất cô nương và mấy cô nương khác rí rít phụ họa.

Phải không? San Nương cười lạnh, đôi mắt quyền rũ híp một cái, sau đó trợn mắt nói đối: “Ta chưa bao giờ đi với hấn cả! À...”

Nàng làm như hiểu ra, híp mắt nhìn mọi người: “Mọi người đều hiểu lầm rồi! Vốn dĩ ta dẫn Lâm gia muội muội và đệ đệ ta đi bờ liễu chơi, khi ấy Viên đại công tử ở trong rừng trúc... Đúng rồi, không phải Thất tỷ tỷ cũng có mặt ở đó à? Ta nhìn thấy tỷ.” Nàng trực tiếp kéo Thất nương xuống nước, “Viên đại công tử kia vốn là đệ tử của Trọng Hải tiên sinh, là sư huynh của Lâm gia muội muội. Bởi vì Lâm gia muội muội bảo muốn đi xem mê cung, hấn bèn nói muốn bồi. Ta dẫn đường cho bọn họ, không thể nói là ta với hấn đi cùng nhau. À đúng rồi, dọc đường bọn ta còn gặp Thập nhất tỷ tỷ. Thập nhất tỷ tỷ còn mời bọn ta uống trà đấy.” Nàng không chút do dự kéo thêm một người nữa xuống nước.

Ngay lập tức, mấy cô nương có ý với Viên Trường Khanh đều đổ dồn mắt về phía Thất cô nương và Thập nhất cô nương.

Thấy các nàng cạnh khoe lẫn nhau, ban đầu San Nương còn cười cười đứng xem trò vui, dần dà nụ cười của nàng phai đi.

Nhắc tới cũng đáng buồn thật, những tiểu cô nương các nàng, từ nhỏ đã được dạy một chuyện: Tìm cho mình một vị hôn phu tốt. Dù không vì gia tộc thì cũng vì bản thân, vì tương lai... Nếu lọt bỏ lộp vô ngoài hoa lệ, nói trần trụi một chút, thì cái gọi là vị hôn phu chất lượng tốt, chẳng qua là nữ nhân muốn mượn một nam nhân thế này thay mình mưu cầu một tương lai tốt hơn thôi.

Mà một vị hôn phu có ưu thế tốt, thực sự có thể trở thành chỗ dựa cả đời cho nữ nhân ư?

Hiển nhiên không thể.

Các nam nhân có thể dốc sức làm việc ở bên ngoài, vì bản thân giành được một vùng trời, còn các nữ nhân lại không được phép nắm giữ nhiều tự do hơn. Các nàng chỉ có thể gửi gắm bản thân vào vị hôn phu và con cái, do đó, các nàng chẳng buồn cười chút nào, mà là thật đáng buồn...

Còn Viên Trường Khanh thì sao?

Bị nhiều người như thiêu thân lao vào lửa vây quanh, thật ra Viên Trường Khanh cũng rất bất đắc dĩ.

Đột nhiên, San Nương nghĩ đến kiếp trước, lúc nhìn thấy hắn dưới tàng cây hải đường, trong ánh mắt lãnh đạm ẩn giấu sự mất kiên nhẫn.

Nàng đỡ trán, nhin không được cười tự giễu. Nàng có bao nhiêu tự kỷ mới cảm thấy một màn này là do Viên Trường Khanh cố ý thiết kế chứ? Khoan nói đến trong thời gian ngắn thế, hắn có bản lĩnh vươn tay vào Hầu gia hay không, bởi ngày đó nàng đi đến góc Tây viện xuất phát từ ngẫu nhiên thôi...

Nghĩ đến sự ngẫu nhiên kia, nàng không khỏi nhướn mày, nhìn xung quanh. Giờ vẫn là thời gian yến hội, cho nên Thất cô nương cũng được, Thập nhất cô nương cũng được, Thập tứ cô nương cũng được, đều còn ở nơi này. Nếu quá trình chưa thay đổi, thì chờ hơi men tàn đi, những người khách nên trở về thì trở về, muốn tiếp tục dạo hoa viên thì cứ tiếp tục. Mà bây giờ, do xe ngựa của một người khách xảy ra chuyện ngoài ý muốn, đáng lẽ Thập tứ phụ trách, vì nhất thời không tìm thấy Thập tứ, mà người khách ấy thì muốn gấp gấp trở về, lại là lúc nàng thích thể hiện, bèn nhận vụ này, đi đường gần băng qua góc Tây viện kia, sau đó... nhìn thấy Viên Trường Khanh.

Chẳng qua, giờ nghĩ kỹ lại, vì sao Viên Trường Khanh lại đến góc Tây viện? Chỗ đó không phải nơi đãi khách, còn đôi xiêm y... không, thật ra kiếp trước nàng cũng không biết trước khi khai tiệc Viên Trường Khanh mặc xiêm y gì...

Có lẽ, kiếp này có quá nhiều thay đổi, nên xiêm y hắn cũng thay đổi theo?

Thế thì, nàng còn có thể nhìn thấy thiếu niên áo trắng dưới tàng cây hải đường không?

San Nương nhin không được tò mò.

Mà nàng không biết rằng, phương Tây có một câu ngạn ngữ, đó là: Lòng tò mò hại chết con mèo.

Bạn đang đọc truyện *Phiền Toái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Bắt mèo

San Nương ngẩng đầu nhìn xung quanh, nhanh chóng tìm thấy nha hoàn báo tin tức cho nàng, lại dẫn nàng đi đường gần băng qua góc Tây viện ở kiếp trước. Nàng mỉm cười, xoay đầu khẽ dặn dò Tam Hòa hai câu, sau đó không nhìn nha hoàn kia nữa.

Lúc này, Lâm lão phu nhân và Lâm Như Trĩ đang bị một vòng khách bao vây. Ngũ phu nhân thì ngồi một mình trong góc chẳng ai chú ý, cúi đầu chuyên chú nghiên cứu một chiếc khăn trong tay, dường như nào nhiệt chung quanh hoàn toàn không liên quan đến bà.

Lòng San Nương khẽ động.

thật sự sau thời kỳ ‘Thánh nguyên cách tân’, cả nam lẫn nữ Đại Chu đều không dám công khai nói chuyện tình yêu, cộng thêm khuôn mẫu chung sống ngày thường giữa hai phu thê, thay vì nói nam chủ ngoại, nữ chủ nội, thì chỉ bằng nói mỗi người tuân thủ bổn phận, không quấy rầy nhau... Đại khái Viên Trường Khanh cũng không ngờ, hắn chỉ muốn cưới một nữ nhân Đại Chu bình thường, nhưng xui xẻo thay cưới phải nàng, một người luôn muốn đạt được hồi báo ngang với việc mình trả giá, một nữ nhân không an phận, chẳng chịu phòng thủ một chút mà trọng phu dành cho sống hết đời...

Được rồi, nàng nhỏ nước mắt đồng tình cho Viên Trường Khanh, coi như hắn gặp vận đen đi.

Mà...

Nàng nhìn Ngũ phu nhân.

Nếu nói trong hôn nhân nàng là người cực đoan, thì Ngũ phu nhân cũng là người cực đoan khác. San Nương không cam lòng trọng phu chỉ cho một chút xui, Ngũ phu nhân thì ngay cả trọng phu bằng lòng dành cho, bà cũng không cần, bà chỉ khẳng khái giữ mình...

Đối với nữ nhân, có lẽ cuộc hôn nhân như vậy mới là an toàn nhất...

Hình như cảm nhận được ánh mắt của nàng, Ngũ phu nhân ngẩng đầu nhìn lại, thấy nàng nhìn mình thì nở nụ cười dịu dàng.

San Nương chỉ cảm thấy đau xót, bèn cười đáp lại bà, sau đó đứng lên đi về phía Ngũ phu nhân.

Thấy nàng bước tới, Ngũ phu nhân kinh ngạc, vội vàng gấp chiếc khăn trong tay nhét vào tay áo, nhìn nàng cười nói: “Tại sao tới đây? nói chuyện phiếm với các tỷ muội không tốt sao?”

“Vô vị, con thả bồi phu nhân.”

San Nương thờ dài, ngồi bên cạnh Ngũ phu nhân. Nghĩ đến Ngũ phu nhân luôn khép mình, rồi nhìn đám tỳ muội đang tranh đấu gay gắt vì một nam nhân, San Nương chỉ cảm thấy bi ai thấu xương. Nữ nhân xem hôn nhân là chốn trở về, nhưng chốn trở về này cuối cùng lại được quyết định bởi nam nhân. Trong hôn nhân, nam nhân chịu cho người bao nhiêu, người chỉ có thể nhận bấy nhiêu. Nếu muốn nhiều hơn thì giống nàng ở kiếp trước, sống vô cùng mệt mỏi, còn khiến nam nhân cảm thấy người rất phiền; Ít ra tựa như Ngũ phu nhân vậy, mặc dù an toàn, song biến mình thành một cái xác đi động...

Nàng lại nhìn không được thờ dài, cũng không xoay đầu mà hỏi Ngũ phu nhân: “Phu nhân, người nói xem, vì sao nữ nhân phải xuất giá?”

Phu nhân không ngờ San Nương sẽ hỏi vấn đề này, nghiêng đầu nhìn San Nương. Có lẽ do vẻ mặt bi thương của nàng khiến bà xúc động, bèn thờ dài theo: “Cha mẹ nói gả thì gả thôi.”

“Ý nghĩa của việc xuất giá là gì?”

“Ý nghĩa...” Phu nhân giật mình. Trong ống tay áo, món đồ được khăn lụa bọc lại khẽ vang lên tiếng nhỏ vụn, bà không khỏi buồn bã, đáp: “không phải tất cả mọi chuyện đều có ý nghĩa hết. Người ta nói lấy chồng theo chồng, lấy chó theo chó. Trước khi ta xuất giá, nhà mẫu từng khuyên ta, chỉ xem việc xuất giá là đổi nơi ở khác là được, bên cạnh xuất hiện thêm một người xa lạ thôi. Cuộc sống của mình, nên sống thế nào thì cứ tiếp tục sống thế ấy, chỉ cần không dễ bụng, tất cả đều sẽ không thay đổi. Còn ý nghĩa gì đó...”

Bà vô thức vờ tay áo, tiếng giấy Tuyên Thành trong tay áo lần nữa vang lên. Bà thờ dài một tiếng, mờ mịt nói: “Ta thường nghĩ tới câu ‘lấy chồng theo chồng, lấy chó theo chó’, nghe giống như chỉ cần có cơm ăn thì gả cho gả hay chó đều không khác biệt gì...”

nói vậy, trước mắt Ngũ phu nhân trở nên mờ lung.

không khác biệt sao? Hẳn có một chút nhĩ... Nếu gả cho người khác, bà hẳn sẽ dễ dàng mất hết hy vọng, càng sẽ không thường xuyên có những suy nghĩ lung tung, sẽ không âm thầm nhặt những bức họa ông vứt bỏ kia...

thật ra bà vẫn luôn luôn nhớ rõ ông, một thiếu niên lỗ mãng vô tình xông vào vườn hoa, cười nhạo bộ dạng bà cầm bút như cầm chổi... Khi đó bà vẫn là một thiếu nữ hoài xuân, từng vùng trộm mơ ước ông, chẳng qua bà không ngờ, cuối cùng hôn sự rơi xuống đầu bà... Có lẽ chưa bao giờ có được thứ mình muốn, nên bà không biết làm sao đối mặt với hạnh phúc đột nhiên tới. Người đó mạnh mẽ thế, không đợi bà chuẩn bị tốt đã một mực cưỡng cầu... Mà ông đòi hỏi càng nhiều thì bà càng sợ, sợ có một ngày ông phát hiện, hóa ra bà là nữ nhân vùng về năm đó cầm bút như cầm chổi, còn vẻ rất xấu... Bà sợ có một ngày bà quá quen với sự bỏ ra của ông mà ngày nào đó, bỗng dưng ông không muốn cho nữa, tựa như phụ thân từng rất sủng ái bà vậy, đột nhiên ngay cả nhìn không muốn nhìn bà... Dần dần bà càng ngày càng không dám đối mặt với ông... và từ từ rút cuộc ông mất kiên nhẫn, và đứng như bà nghĩ, không đến làm phiền bà nữa... Sau đó, bà có thể thỏa mãn rồi, cô độc mà tự tại phòng thủ khuê phòng của mình...

Chỉ trừ...

Nắm chặt bí mật trong tay áo, Ngũ phu nhân nặng nề thờ dài, “Có lẽ, đối với nữ nhân, gả cho gả hay chó đều không có gì khác nhau, sống qua ngày thôi. Dù có nói ngon nói ngọt hơn nữa, thời gian lâu dài, quả thực vẫn quy về mấy chuyện củi gạo dầu muối. Bôn phận của nữ nhân là giúp trợ thượng phu quản gia, chỉ cần làm xong phận sự của mình thì cuộc sống trôi qua thuận lợi, kiếp này cũng trôi qua dễ dàng...”

Lúc này Ngũ phu nhân đắm chìm trong suy nghĩ của mình, thậm chí bà không ý thức được mình đang nói gì. San Nương nhìn Ngũ phu nhân, kinh ngạc hồi lâu.

Trong ấn tượng của nàng, Ngũ phu nhân luôn là người yếu đuối nhất gan. Mặc kệ kiếp trước hay kiếp này, San Nương đều là người mạnh mẽ, đối với người yếu đuối như Ngũ phu nhân, dù nàng luôn chiều cô, nhưng cũng mang theo có ba phần xem thường. Mà...

Ngũ phu nhân nói lời này, khiến San Nương lần đầu tiên nhìn thấy nội tâm bà. Đột nhiên, nàng hiểu ra, Ngũ phu nhân không phải là người yếu đuối, chỉ là bà quá lý trí. Bà biết rõ mình có cái gì, cho nên trước nay chưa từng yêu cầu những thứ không thể có... Do đó, đối với bà, cuộc sống chật hẹp như thế chưa chắc không hạnh phúc...

San Nương nghĩ đến Ngũ lão gia luôn muốn kéo Ngũ phu nhân ra khỏi khuê phòng, nàng lại cảm thấy mâu thuẫn. Một bên, nàng hy vọng Ngũ lão gia có thể như ý nguyện; một bên, nàng lại không hy vọng Ngũ lão gia quấy rầy sự yên bình của Ngũ phu nhân. Thậm chí nàng có thể tưởng tượng được, nếu Ngũ lão gia như ý rồi, nhưng không thủy chung như một, thì phu nhân sẽ thế thắm đến mức nào...

Quả nhiên, nữ nhân không thể ký thác bản thân lên người nam nhân.

San Nương yên lặng thờ dài, ánh mắt trống rỗng nhìn bầu trời, lầm bầm nói: “Vì sao làm nữ nhân khó vậy?”

Ngũ phu nhân trừng mắt nhìn, lúc này mới phục hồi tinh thần, đột nhiên vỗ gò má, đỏ mặt nói: “Xem ta này, chắc do uống quá nhiều, nên nói lung tung gì đầu không...”

“Phu nhân nói có lý.” San Nương cầm tay Ngũ phu nhân, thờ dài: “Bạch Lạc Thiên có câu thơ: Chớ làm phận gái trên đời này, sướng khổ trăm năm kẻ khác xoay! * Phu nhân, con ủng hộ người.”

**Trích trong bài thơ Thái Hàng Lộ của Bạch Cư Dị, tựa là Bạch Lạc Thiên, bản dịch theo Lê Nguyên Lưu, nguồn: Đường thi tuyển dịch, NXB Thuận Hoá, 1997*

Nàng nắm chặt tay Ngũ phu nhân, khiến Ngũ phu nhân không hiểu gì, cười hỏi: “Ủng hộ ta cái gì?”

“Cái gì cũng ủng hộ hết!” San Nương cười đáp, “Chúng ta đều là nữ nhân, trời sinh yếu ớt hơn bọn nam nhân. Nếu con không ủng hộ người, thì nữ nhân chúng ta sẽ bị bọn nam nhân bắt nạt chết luôn!”

Ngũ phu nhân nhìn nàng, vừa buồn cười vừa xấu hổ, bèn vươn ngón tay chọc trán San Nương một cái: “Nghe xem này, con mới bao nhiêu tuổi đã...”

“Con mười bốn tuổi rồi.” San Nương ngắt lời bà, lại chỉ chỉ đám tỳ muội đang cạnh khố nhau gần đó, “Phu nhân không đến chỗ lão phu nhân nên đương nhiên không biết. Xuân Thường Yên hôm nay còn có mục đích khác...” Nàng kể cho bà nghe mục đích người Viên gia đến chơi, lại cười lạnh: “Phu nhân đừng xem con như trẻ con, người từ Tây Viên bước ra, sớm không còn là trẻ con rồi.”

Ngũ phu nhân nhìn chằm chằm nàng trong chốc lát, đột nhiên thu hồi sự xấu hổ, đưa tay vén mấy sợi tóc rối của nàng ra sau tai, dịu dàng cười nói: “Đó là Tây Viên, hiện tại con đã về nhà, con là đại công nương của nhà chúng ta. Dù ta là một phu nhân vô dụng, nhưng mọi việc còn có lão gia. Lão gia ấy à...” Bà dừng một chút, lại nói tiếp: “Khoan nói những chuyện khác, chữ tính cha con khó thỏa hiệp, lão phu nhân còn chưa khó bằng lão gia đâu. Chuyện này, con hãy yên tâm, chỉ cần lão gia không đồng ý, lão phu nhân có ý cũng vô dụng.” Bà lại thờ dài, “Con đừng lo lắng, giờ con còn nhỏ, vốn nên vô ưu vô lo như một đứa trẻ mới đúng...”

Chỉ tiếc nàng thật sự không còn là một đứa trẻ. San Nương lại yên lặng thờ dài.

..*

Vậy mới nói, lòng tò mò hại chết con mèo, cuối cùng San Nương vẫn không thể khống chế chính mình. Thấy thời gian gần đúng, nàng bèn kéo Tiểu bàn từ Hầu Quyết đi góc Tây viện.

Hầu Quyết có ý phản kháng nhưng không có can đảm, vừa bị tỷ tỷ hấn kéo đi, vừa làm bầm oản trách: “Lão gia bảo đệ đến gọi tỷ và phu nhân ra ngoài, chúng ta cùng nhau về nhà. Phu nhân đã ra cổng trong, tỷ tỷ còn kéo đệ quay lại... Chúng ta đi đâu thế? Lão gia mà biết, sẽ trách đệ ham chơi...”

“không trách đệ đâu, nếu trách thì trách tỷ nè.” San Nương vững vàng nắm tay Tiểu bàn từ, dụ dỗ hấn: “Nếu lão gia có hỏi, thì đệ cứ nói thẳng là tỷ kéo đệ đi bắt mèo.”

“Mèo? Ở đâu?” Trẻ con nào chẳng thích động vật nhỏ, hai mắt Tiểu bàn từ tròn to lên.

“Ở góc Tây viện có một con.” San Nương lừa Hầu Quyết, nhanh chóng đi về phía góc Tây viện.

Góc Tây viện trồng toàn cây Hải đường, lúc bọn San Nương đi qua, từ rất xa, Hầu Quyết đã nghe được tiếng mèo kêu.

“thật sự có mèo kia!” Tiểu từ giã khỏi tay San Nương, chạy theo tiếng mèo kêu.

“Này!” San Nương giậm chân, đành phải đuổi theo.

Theo đường mòn vượt qua một khúc cưa, nàng chợt dừng chân, toàn thân ngây dại.

Nàng chỉ thấy Viên Trường Khanh mặc xiêm y trắng đứng dưới tàng cây hải đường, giống y như trong trí nhớ nàng, chỉ khác chút là hấn đang ôm con mèo nhỏ trên ngọn cây xuống. Nghe tiếng Hầu Quyết và nàng chạy tới, hấn xoay đầu nhìn sang, ánh mắt vốn còn sốt lại sự dịu dàng khi nhìn con mèo con, trong nháy mắt xoay đầu bỗng trở nên lãnh đạm, trong trẻo nhưng lạnh lùng, còn ẩn chứa chút không kiên nhẫn...

San Nương ngơ ngác nhìn một màn thường xuyên xuất hiện trong giấc mơ ở kiếp trước, chỉ cảm thấy cả người rét run.

Lúc nàng muốn cất bước chạy trốn, Viên Trường Khanh dường như mới nhận ra nàng, hàng lông mày lười kiểng thoáng nhướng lên, “Thập tam nhi?”

‘Thịch’ một tiếng, San Nương mơ hồ nghe được trái tim nàng phát ra một tiếng rất to.

Ngây ngốc nhìn Viên Trường Khanh ôm con mèo con đi về phía mình, nàng yên lặng chăm chú nhìn hấn. Lúc này sự lạnh lùng trong đôi mắt kia được thay bằng nỗi vui mừng xa lạ nàng không quen thuộc, cùng với sự dịu dàng nào đó nàng chẳng nhận ra...

Thình thịch thình thịch!

Tim nàng lại loạn nhịp, cho đến khi Viên Trường Khanh đứng trước mặt nàng, nàng mới hít vào một hơi, vội vàng lui về sau.

Nàng cũng không chú ý đến, mặc dù Tiểu bàn từ chạy đằng trước nàng, nhưng vì hấn luôn nhát gan, bị ánh mắt lạnh lùng của Viên Trường Khanh quét qua, hấn ‘oạch’ một cái lập tức trốn sau lưng tỷ tỷ. Do đó, cứ thế San Nương không thấy hấn suýt bị vướng chân ngã lộn mèo.

"Coi chừng!"

Viên Trường Khanh một tay ôm mèo, một tay đưa qua vũng vàng nắm chặt cổ tay San Nương.

San Nương chưa phản ứng kịp, chợt nghe tiếng thét chói tai bên cạnh truyền tới.

"A!"

San Nương và Viên Trường Khanh ngẩn ra, cùng lúc nghiêng đầu nhìn lại, chỉ thấy Thập tứ cô nương nắm chặt nắm tay đặt bên môi, vẻ mặt kinh ngạc nhìn bọn họ, giống như mới phá vỡ gian tình gì đó.

Sau lưng nàng ta là Viên lão nhị Viên Sương Hưng dẫn theo một đám sai vặt người hầu, từng người đều tròn tròn mắt nhìn bọn họ.

Ngay lập tức, San Nương giẫy khỏi tay Viên Trường Khanh, xoay lại kéo Tiểu bàn từ. Trong lòng thầm vui mừng khôn xiết —— May mà trước đó nàng đã có chuẩn bị, dẫn Tiểu bàn từ theo!

Bị tỷ tỷ kéo đến trước mặt, Tiểu bàn từ ngốc nghếch nhếch miệng cười với đám người đối diện —— Có gian tình nào còn dẫn theo đệ đệ chứ, đúng không?

Cho nên một tiếng này của Thập tứ nương xem như uống phí.

không chỉ uống phí, còn làm ‘Thập Tam nhi’ chế giễu nàng ta: “Sao vậy? Thập tứ muội muội gặp phải ong vò vẽ à?”

Thập tứ đỏ mặt, sau khi tàn tiệc, không biết vì sao nàng ta bị Viên Sương Hưng quán lấy. Mặc dù nàng ta không có ý gì đặc biệt với hấn ta, nhưng có một công tử thế gia đến từ kinh thành như vậy đi theo, ngược lại khiến Thập tứ vênh vào một lúc, cho đến khi hình ảnh Viên Trường Khanh và Thập tam đập vào mắt...

Cái gọi là làm người ta tức chết, tức tiểu cô nương mười ba mười bốn tuổi vốn là độ tuổi chỉ nhìn mặt, gia thế gì đó đi so với gương mặt xinh đẹp thì... gương mặt quan trọng hơn!

Mà so với Viên đại, Viên nhị Viên Sương Hưng này quả thực không sáng bằng! Mặc dù Viên Trường Khanh mới mười sáu, nhưng đã cao to như thanh niên mười bảy mười tám; Trong khi Viên Sương Hưng mười lăm lại thấp hơn Viên Trường Khanh một cái đầu. không chỉ vậy, hấn ta còn sinh ra cảm giác đặc biệt mượt mà, ngay cả ngũ quan cũng chỉ có thể dùng hai chữ ‘mượt mà’ để hình dung, chứ đừng nói đến khuôn mặt tràn đầy thanh xuân mọc mụn kia...

Mà cho đến nay, Thập tứ luôn xem Thập tam là đối thủ. Giờ thấy nàng đứng chung với Viên Trường Khanh anh tuấn bất phàm ấy, và lại Viên Trường Khanh còn đưa tay đỡ nàng... Trong chớp mắt, đầu Thập tứ nóng lên, cứ thế thét chói tai...

Bị ánh mắt chê cười của ‘Thập tam nhi’ quét qua, Thập tứ đỏ mặt lặng lẽ nhìn Viên Trường Khanh, đành tiếp lời ‘Thập tam nhi’, lúng túng giải thích: “Vâng... đúng thế, suýt nữa bị chích khiến ta sợ muốn chết.” Lại nói tiếp: “Sao tỷ tỷ ở chỗ này?”

Viên Trường Khanh nhìn San Nương một lát, đưa con mèo trong tay qua.

Tiểu bàn tử vừa thấy liền cười tít cả mắt, nhảy cẫng lên kêu: “Cho đệ, cho đệ!”

—— Sau đó, bất kể ai chứng kiến, đại khái cũng hiểu ra, Viên Trường Khanh giúp Tiểu bàn tử bắt mèo đấy!

Thả con mèo vào lòng Tiểu bàn tử, Viên Trường Khanh thản nhiên nhìn San Nương. Rồi xoay người chấp tay với mọi người xung quanh, ngay sau đó xoay người đi mất.

Thập tứ bước tới, ánh mắt vẫn dán chặt trên lưng Viên Trường Khanh, nói với ‘Thập tam nhi’: “Sao ta nhớ sáng nay Viên biểu ca đâu phải mặc xiêm y này?”

Viên Sường Hưng đứng một bên chưa đi nói xin lỗi: “Trách ta, không cẩn thận hất chén rượu lên người đại ca. Xiêm y này của Lâm nhị ca, đại ca ta quên mang xiêm y đến.”

San Nương nắm tay đệ đệ, yên lặng vượt qua Viên Sường Hưng.

••*

Buổi chiều, lúc ngâm mình trong thùng tắm, San Nương mới rảnh nghe Tam Hòa báo cáo. Đôi mắt quyến rũ khẽ híp lại, cười nói: “Ta đoán đây là bút tích của Thập nhất tỷ tỷ, tiểu Thập tứ không có công lực kia đâu, Thất tỷ lại không có kiên nhẫn,”

“Nhưng...” Tay Tam Hòa thử độ ấm của nước, khẽ hỏi: “Thập nhất cô nương nhằm vào ai đây?”

“Ài? Ai xui thì dính người đó.” San Nương cười nói.

Kiếp trước, Thập nhất nương cũng sắp xếp chén trà trong rừng trúc đó, nên nàng ta hẳn đã sớm nhìn ra Viên Trường Khanh rất chán trò ‘vô tình gặp’ này.

Mà nếu ‘vô tình gặp’ nhiều rồi, chỉ bằng dứt khoát để nó nhiều thêm tí.

Chẳng qua, không biết ở kiếp trước, kẻ sách này nhằm vào Thập tứ hay nhằm vào nàng. Bất quá, rõ ràng kiếp này là nhằm vào Thập tứ. Nhưng Thập nhất có lẽ không ngờ nàng chạy tới chen chân vào.

("Thập tam nhi.")

Đột nhiên, trong đầu vang lên giọng nói của Viên Trường Khanh.

Tiếng ‘Thập tam nhi’ này khiến San Nương hoảng loạn. Kiếp trước chưa bao giờ hắn gọi nàng như vậy... còn gọi đến mức...

Bỗng dưng San Nương trầm mình xuống nước, khiến Ngũ Phúc mang nước ấm vào sợ hết hồn.

Bạn đang đọc truyện *Phiên Toái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Lâm lão phu nhân tới chơi

Lâm Trọng Hải là chương viên thư viện hoàng gia Hạnh Lâm, dù xin nghỉ về quê chúc thọ cho mẫu thân, nhưng vẫn phải quay lại kinh thành. Ông quyết định ngày mùng sáu tháng ba sẽ lên đường, nên ngày thứ hai sau Xuân Thuồng Yên, tức mùng bốn tháng ba, Ngũ lão gia bèn mời Lâm nhị lão gia lên núi du ngoạn, nói cho oai là: thực tiễn.

Ngũ lão gia có lòng mời Ngũ phu nhân đi chung, nhưng bị Ngũ phu nhân cúi đầu mỉm cười cự tuyệt. Ngũ lão gia sờ mũi, đành mang theo một đám sai vặt người hầu, kiêng ẩm trà, bầu rượu các thứ lên núi Mai Sơn.

Chờ lên đến Mai Sơn, ông ngừng đầu nhìn thấy Lâm Trọng Hải mang theo hành lý đơn giản và một lão bộc đi đến, không khỏi kinh ngạc, hỏi: “Dù hôm nay không phải ngày nghỉ, nhưng hai học sinh của huynh đâu?”

Người ông nhắc tới đương nhiên là Viên Trường Khanh và Chu Sùng.

Lâm Trọng Hải lắc đầu cười đáp: “một bên là hai ông già điên rồ, một bên là hai tiểu cô nương như hoa như ngọc. Chiều theo tính phong lưu năm đó của huynh, chỉ sợ cũng bỏ ta mà đi bên kia.”

Ngũ lão gia lại kinh ngạc một hồi. Sau khi hỏi kỹ mới biết, thì ra trước khi Lâm Trọng Hải ra cửa, Lâm lão phu nhân đã đưa bái thiếp đến quý phủ Ngũ lão gia, bảo là muốn đến thăm Ngũ phu nhân. Bởi vì hôm nay không phải ngày nghỉ, mà Lâm Trọng Hải có hẹn, trong nhà chỉ còn mấy người Lâm Như Trĩ, Viên Trường Khanh chưa nhập học và Chu Sùng là rảnh rỗi. Lão phu nhân bèn nghĩ, tốt xấu gì Viên Trường Khanh cũng có chút quan hệ thân thích với Hầu gia, vì vậy bỏ nhiệm Viên Trường Khanh hộ tống bà đi quý phủ của Ngũ lão gia.

Viên Trường Khanh thì sao cũng được, tất nhiên Lâm Như Trĩ như cái đuôi nhỏ, Chu Sùng nghe nói lão phu nhân đi tìm Thập tam nhi... mẹ cả nàng, nên chết sống ăm ỉ đòi đi theo. Ngay cả lão thái hậu luôn một không hai trong cung còn không địch lại Ngũ hoàng tử mặt dày này, trong khi Lâm lão phu nhân là một người giáo dục có tư tưởng phóng khoáng, vốn chẳng có quan niệm nam nữ cỡ hồ như hai Mạnh lão phu nhân, bà cảm thấy một đám trẻ tuổi ở chung với nhau không có gì hết, dù sao còn có bà ở bên cạnh nhìn, ngăn lại cũng đồng ý.

Cho nên đáng lẽ Lâm nhị tiên sinh nên có hai đệ tử hầu hạ, bèn không thể tranh với mẫu thân ông(?), đành một mình dẫn theo một lão bộc đến chỗ hẹn.

Mà Ngũ lão gia nghe nói Lâm lão phu nhân đến thăm hỏi Ngũ phu nhân, tinh thần ông lập tức không yên, nhiều lần sẩy chân suýt lăn xuống núi.

Từ hôm qua, Lâm nhị tiên sinh đã nhìn ra Ngũ lão gia nịnh bợ Ngũ phu nhân. Bấy giờ thấy ông không yên lòng như vậy, bèn kéo Ngũ lão gia đến chỗ vắng vẻ trên đường núi đồi, lại đuổi đám tôi tớ đi xa xa. Ông nhìn Ngũ lão gia cười nói: “Dùng khi thời trai trẻ của huynh đi đâu hết rồi? Ta không ngờ huynh lại làm một kẻ sợ vợ.”

“Ta? Sợ vợ?” Ngũ lão gia vô cùng ngạc nhiên nhướng mày. Chờ lòng mày trở về chỗ cũ, Ngũ lão gia không khỏi nhụt chí, rụt vai đáp: “Ta đau sợ nàng, mà nàng sợ ta muốn chết ấy chứ, hại ta không dám...”

Ông dừng một chút, phiền muộn xua tay, nghiêng đầu nhìn Lâm nhĩ tiên sinh, “Huynh nói xem, ta có phải là người hung dữ không? Ta một không đánh người, hai không mắng chửi ai, dù tính khí nóng nảy tí, nhưng chưa bao giờ làm chuyện gì khiến người ta sợ hãi đúng không...”

Do đó, Ngũ lão gia kéo Lâm nhĩ tiên sinh than vãn một trận.

Cũng không thể trách Ngũ lão gia, từ nhỏ Ngũ lão gia đã duyên mỏng với cha mẹ huynh đệ, lại thân với người dung nước lã hơn người nhà một chút, dù có một người ‘bạn thân’ Quê Thúc, rốt cuộc vẫn là quan hệ chủ tớ, có mấy lời khó nói thâu, cho nên Ngũ lão gia cất giấu mấy lời kia đầu chỉ một hai năm. Thêm vào đó, gần đây ông được San Nương chi điểm một hai, vốn dĩ đã chết tâm với Ngũ phu nhân rồi, đột nhiên lại được cô vũ. Mà ông bà ta có câu ‘cui khổ gặp lửa dễ bốc cháy’, Ngũ lão gia làm cui khổ nhiều năm, bỗng dung gặp được San Nương châm ngòi thổi lửa một chút xui, lại bùng cháy tiếp, muốn tắt cũng không dễ dàng gì. Nhưng ông không biết tâm sự với ai... may mà bạn tốt thời niên thiếu của ông trở về, ông bèn kéo Lâm nhĩ lão gia, thổ lộ tâm sự không thể giải bày trong những bức thư kia một cách sáng khoái.

Mà Lâm nhĩ tiên sinh ấy làm công tác giáo dục cả đời rồi, dạy bảo đám thiếu niên phản nghịch của mộthọc viện, huống chi Ngũ lão gia này đã quá thời kỳ phản nghịch, bèn vuốt râu hỏi: “Vậy huynh cho rằng vì sao tôn phu nhân sợ huynh?”

Đây chính là chỗ phiền não của Ngũ lão gia, ông xua tay nói: “Ta mà biết thì còn phiền não như thế sao?”

Lâm nhĩ tiên sinh nở nụ cười, “Có chỗ sợ mới có thể sợ hãi. Tôn phu nhân sợ huynh, tất có nguyên nhân. Huynh nghĩ không ra, thì vì sao không hỏi thẳng nàng?”

“Nàng...haiz,” Ngũ lão gia thở dài một hơi, “Nàng ấy à, gan nhỏ như lỗ kim, rất dễ hoảng sợ, ta...haiz, ta đâu dám hỏi nàng...”

Lâm nhĩ tiên sinh cười nói tiếp: “Dù là người dễ hoảng sợ, chung quy trong lòng vẫn phân biệt tốt xấu. Nếu huynh thật tình đối đãi nàng, khiến nàng cảm nhận được sự chân thành của huynh, thì tự nhiên nàng sẽ không còn sợ huynh nữa.”

Ngũ lão gia trầm mặc, sắc mặt thay đổi một hồi.

Tuy nói sự dễ dàng thay đổi, song bản tính con người lại khó mà thay đổi. Cũng giống như hồi bé, Lâm Trọng Hải chỉ cần liếc một cái đã nhìn ra suy nghĩ trong đầu Ngũ lão gia, cười hỏi: “Chẳng lẽ huynh sợ à?”

Ngũ lão gia nhìn Lâm nhĩ tiên sinh, tiếp tục trầm mặc. Thực tế, Ngũ lão gia đang sợ, ông sợ trong lòng Ngũ phu nhân chán ghét ông mới trốn tránh ông, nên ông thà không biết còn hơn.

“Phu thê chung đụng, quý ở thẳng thắn thành khẩn. Điều huynh sợ, chưa hẳn là điều tôn phu nhân đang sợ.” Lâm Trọng Hải nói xong, đứng dậy, kéo Ngũ lão gia, nói tiếp: “Từ nhỏ chúng ta đã bỏ nát núi Mai Sơn này. Lần sau ta trở về, huynh lại mời ta lên núi chơi đi, giờ ta muốn thưởng thức món canh đậu hũ cầu tứ* của đầu bếp nhà huynh làm, hương vị tươi mới đấy.”

**Canh đậu hũ cầu tứ: Thành phần chính gồm đậu hũ, nấm kim châm và mộc nhĩ. Bắt nguồn từ đời nhà Thanh, đã có hơn 300 năm lịch sử.*

“Có cái gì tươi mới đâu! Đó vốn do San Nhi cần quấy, hái chút lá bạc hà bỏ vào trong canh.” Ngũ lão gia cười nói, “Huynh nói chuyện vẫn cứ thích vòng vèo!”

“Còn hơn huynh có tính tình như pháo kếp, miệng cộp gan thò...”

Tạm thời khoan nhắc đến hai ‘lão đầu’ tuổi đã thất tuần làm sao đầu võ mồm, chỉ nhắc đến Ngũ phu nhân bên này.

Ngũ lão gia đi rồi, Ngũ phu nhân muốn về khuê phòng giết thời gian, không ngờ nhận được bái thiếp của Lâm lão phu nhân.

Cầm bái thiếp, Ngũ phu nhân cười khở nói với San Nương: “Hôm qua, lão phu nhân từng nói tới thăm gì đó, ta chỉ nghĩ là lời khách sáo...”

May mà Ngũ phu nhân sùng bái Lâm lão phu nhân có tri thức phong phú, dù trong lòng lo lắng cũngkhông tiện từ chối gặp khách, nên bà kéo San Nương đi tiếp khách, đón Lâm lão phu nhân vào trong.

Lúc này đang độ xuân về hoa nở, thích hợp tiếp đãi khách trong hoa viên nhỏ cây cối xanh tươi. Mà hai nhà lại thân thiết với nhau, nên Ngũ phu nhân nghênh đón Lâm lão phu nhân đến Nguyệt Quan đài bên hồ.

Mọi người ngồi vào chỗ tại sảnh chính, chỉ mới tán gẫu đôi câu, Lâm lão phu nhân đã đi thẳng vào vấn đề: “Hôm qua nhiều người, nên ta không hỏi kỹ con, ta thấy cách thêu của con rất độc đáo, có đạt thành quả gì không?”

Ngũ phu nhân đỏ mặt cười nói: “Đâu có thành quả gì ạ, chỉ là sở thích nhỏ nhỏ của con thôi, tùy tiện thêu chơi.”

“Phải rồi, suýt nữa ta quên mất, phu nhân họ Diệu.” Lâm lão phu nhân cười nói, “Phu nhân là cô nương của Diệu gia, phường thêu nhà con nổi tiếng khắp Đại Chu, chắc là cách thêu độc của Diệu gia nhà con rồi.”

“Con biết nè,” San Nương cười tiếp lời: “Phương pháp này là chính phu nhân nhà con tự nghĩ ra đó.”

Ngũ phu nhân vội vàng khiêm tốn: “không phải do con tự suy nghĩ ra, mà do lúc còn bé trong nhà từng cất mấy bức Ngọc Tú, con chỉ phỏng theo châm pháp ấy thôi.”

Nghe được hai chữ ‘Ngọc Tú’, người khác thì thôi, Chu Sùng lập tức trợn mắt nhìn San Nương, sau đó lại trông mong nhìn Ngũ phu nhân, kích động nói: “Vây, Thập tam nhĩ... mấy bức tranh thêu như bức con mèo, bức cây trúc, bức Lạc Thần đồ lần trước Thập cô nương lấy ra, tất cả đều do phu nhân thêu ư?”

San Nương không ngờ, Chu Sùng ở trên lầu tiệp đồ gỗ Khúc Cự liếc mắt một cái đã có thể nhớ kỹ ba bức thêu của nàng. Nàng không khỏi nhìn Chu Sùng.

Chu Sùng lập tức bắt mắt nhìn mũi với San Nương.

Lúc này bề ngoài San Nương có non nớt thế nào, rốt cuộc trái tim không còn non nớt nữa, nhìn thiếu niên mười ba mười bốn tuổi dễ lộ vẻ mặt trẻ con, nàng không nhịn được lắc đầu, nở một nụ cười bao dung.

Mà nếu nàng biết nụ cười bao dung như trường bối này khiến nàng rước bao nhiêu phiền toái, thì nàng ắt sẽ bắt chước Viên Trường Khanh bây giờ, trưng khuôn mặt cứng nhắc.

Viên Trường Khanh vốn không có ‘guồng mặt cứng nhắc’, hẳn chỉ theo thói quen im lặng ngồi một bên. Lúc hắn nhìn thấy San Nương mỉm cười, ánh mắt Chu Sùng lóe lên, mới cứng nhắc cả khuôn mặt.

Mặc dù lớn hơn Chu Sùng hai tuổi, nhưng hai người là bạn học nhiều năm, hẳn há có thể không biết vị Thập tam nhi này đã khơi gợi lòng hứng thú của Ngũ hoàng tử trẻ tuổi lại phong lưu kia. Mà cùng lúc ấy, khi San Nương mỉm cười nhìn Chu Sùng, chẳng hiểu sao hắn có một cảm giác xa lạ nào đó, vừa êm vừa chua xót, khá là giầy vò khó chịu.

Hắn xoay đầu sang chỗ khác, mượn việc nâng chén trà lên, mạnh mẽ thu lại những cảm xúc khiến lòng hắn hoang mang.

Bỗng Lâm Như Trĩ kêu lên: “Ta mới thấy bức Lạc Thần đồ, còn hai bức khác nữa à? Tỷ tỷ lại giấu giếm, sợ ta xin đừng không?”

Lâm lão phu nhân cười nói: “A Như khen bức Lạc Thần Đồ không dứt, dù ta chưa thấy qua, nhưng chiếu theo bức hoa hải đường phu nhân thêu hôm qua, thì chắc chắn rất đẹp!” Rồi nói tiếp với Ngũ phu nhân: “Ta nghe nói con có một khuê phòng chuyên thêu, nếu không ngại có thể dẫn ta đi tham quan không? Vừa vận ta cũng có lời muốn nói với phu nhân.”

Vì vậy, một đám nữ nhân liền bỏ lại Viên Trường Khanh và Chu Sùng, theo phu nhân đến khuê phòng của bà.

Nhìn bọn họ rời đi, Chu Sùng ngồi không yên, bèn ra khỏi Nguyệt Quan đài. Viên Trường Khanh biết Ngũ hoàng tử trời sinh không chịu gò bó, sợ hắn ta gây ra chuyện thất lễ, đành theo ra ngoài.

Nguyệt Quan đài này vốn được thiết kế đối diện hồ, đứng trên bình đài trước Nguyệt Quan, chỉ cần nghiêng đầu là có thể thấy tòa tú lâu nhỏ tại phía Đông Bắc hoa viên.

Viên Trường Khanh thoáng nhìn chỗ đó, trong lòng thầm nghĩ hẳn là nơi ở của Thập tam nhi. không ngờ Chu Sùng đột nhiên đến gần, khẽ thì thầm vào tai hắn: “Chắc chắn nơi đó là khuê phòng của tiểu Thập tam nhi.”

Ăn đường của Viên Trường Khanh nhú lại, cúi đầu nhìn Chu Sùng, gọi một tiếng: “Ngũ gia.”

Viên Trường Khanh này ít nói, nhưng thường xuyên chỉ dùng vài chữ là có thể biểu đạt đầy đủ quan điểm và thái độ của hắn. Ví dụ như lúc không tán thành, hắn sẽ gọi Chu Sùng là ‘tiểu Ngũ’; Nghiêm trọng hơn một chút, Chu Sùng sẽ biến thành ‘lão Ngũ’; Lúc cực kỳ không vui hoặc muốn cảnh cáo, thì sẽ tôn kính gọi hắn ta một tiếng ‘Ngũ gia’.

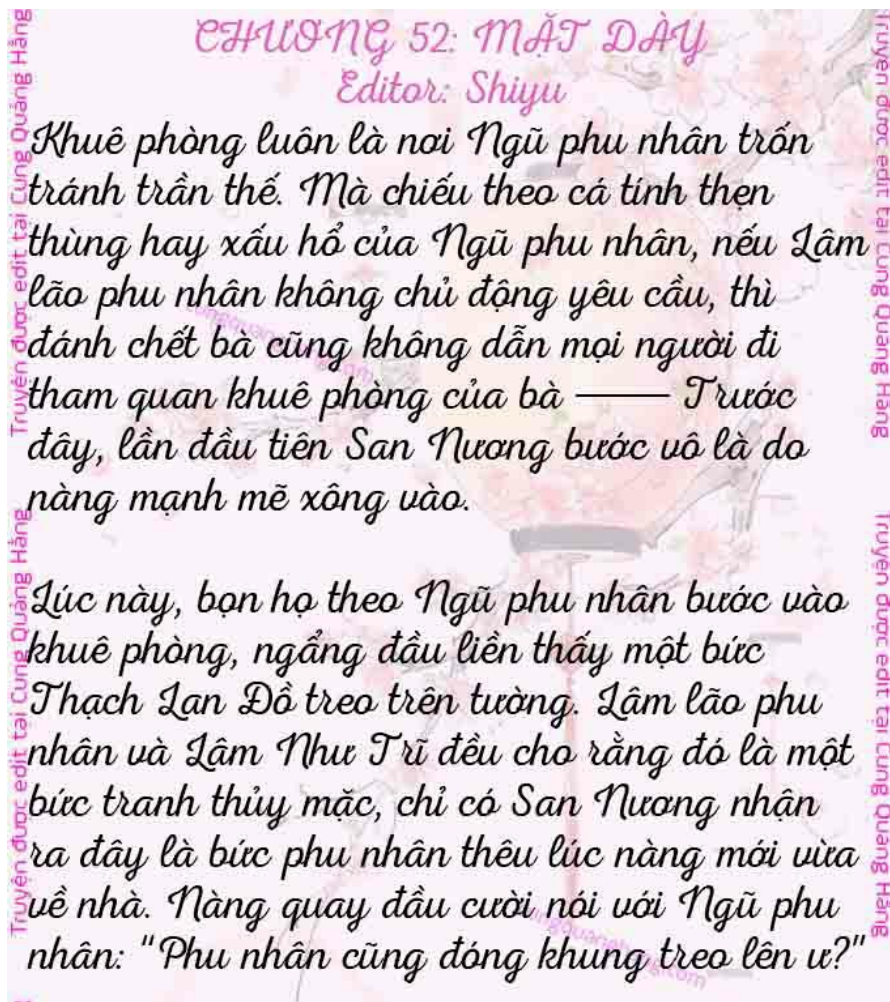
Nghe tiếng ‘Ngũ gia’ này, Chu Sùng rụt cổ lại, le lưỡi nhìn Viên Trường Khanh, nhất thời không dám lơ đãng nữa.

Bạn đang đọc truyện *Phiền Toái* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52: Mặt dày

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Ngũ phu nhân mỉm môi cười trả lời: "Vốn thù xong chỉ có thể làm phế phẩm vứt qua một bên, ngược lại chủ ý của con rất hay, dù sao coi như phế phẩm có giá trị."

Lâm lão phu nhân và Lâm Như Trữ mới biết đó là sản phẩm thù, Lâm Như Trữ lập tức "A Di Đà Phật" một trận, nói: "Đồ tốt như vậy, sao gọi là phế phẩm được? Phu nhân không cần thì cho con đi!"

Lúc này Lâm lão phu nhân ngắm bức Thạch Lan Đồ giống như thật kia, cũng chấn động, ngay tức khắc càng kiên định với ý nghĩ trong đầu, quay qua cười nói với Ngũ phu nhân:

"Hôm qua thấy con thù bức hải đường đã không tầm thường rồi, không ngờ kỹ xảo của con cao siêu như thế. Ta thấy còn đẹp hơn mấy bức 'Ngọc Tú' bên ngoài kia nhiều. Như vậy đi, chuyện này không có con là không được!"

Nói xong, bà mới nói thật ý định của mình.

Thì ra khi Đại Chu mới được thiên hạ, bởi vì trải qua nhiều năm chiến loạn, dân chúng lầm than, triều đình vừa thành lập chưa vững vàng, lực lượng có hạn, nên Thế tổ hoàng đế khuyến khích các nơi thành lập hội quyên góp, lấy lực lượng dân gian tự giúp đỡ lẫn nhau. Hiện nay tuy thiên hạ thái bình lâu rồi, nhưng hội quyên góp đã theo quy luật, hằng năm các nơi sẽ định kỳ tổ chức buổi đấu giá quyên tiền trợ giúp những người khó khăn.

Mà Lâm lão phu nhân là hội trưởng hội quyên góp. Hôm qua thấy kỹ năng thù điêu luyện của phu nhân ở Xuân Thường Yến, bà bèn nhớ đến ý định luôn trù tính trong đầu, định kéo Ngũ phu nhân vào hội quyên góp để hỗ trợ.

Lâm lão phu nhân nói: "Ông bà ta có câu: Cho người ta cá không bằng dạy người ta cách bắt cá. Ta nghĩ như vậy, thay vì hằng năm quyên tiền quyên vật cho các gia đình nghèo khó, chỉ bằng dạy bọn họ một nghề. Ta thấy phương pháp thêu của phu nhân vô cùng xuất chúng, nếu có thể dạy mấy tiểu cô nương muốn học kỹ thuật này, bọn họ cũng có thể dựa vào tài nghệ ấy nuôi sống bản thân, chẳng phải chuyện tốt sao?"

Ngũ phu nhân cực kỳ khó xử. Bà nói chuyện với người ta luôn đỏ mặt, đâu có năng lực dạy người chứ, "Lão phu nhân nói rất đúng, nhưng, nhưng kỹ năng thêu của ta... thật ra không tốt

lắm... Hơn nữa con không biết dạy thế nào. Bất quá con có thể quyên góp, quyên tiền hay quyên vật đều được..."

Lâm lão phu nhân vốn tưởng rằng Ngũ phu nhân giống các phu nhân khác sợ phiền toái, nhưng chăm chú quan sát Ngũ phu nhân hồi lâu, bà mới nhận ra ánh mắt chân thành của Ngũ phu nhân. Lão phu nhân chợt hiểu ra, không phải Ngũ phu nhân khiêm tốn, mà thật sự cho rằng mình làm không được.

Làm công tác giáo dục cả đời, sao lão phu nhân không hiểu rõ Ngũ phu nhân thiếu tự tin chứ, bèn mỉm cười nói: "Tạm thời chúng ta gác chuyện này lại, còn nhiều thời gian mà. Ngược lại sắp tới đây có buổi đấu giá quyên góp, phu nhân quyên gì đó đều được hết, ta định khuyên phu nhân quyên bức Thạch Lan Đồ này."

Ngũ phu nhân ngẩn ra, xoay đầu nhìn bức Thạch Lan Đồ kia, lại khó xử: "Bức này à? Nhưng... hay con quyên tiền hoặc đồ trang sức nhé, chứ bức này con chỉ thêu chơi, sao có thể

coi như đồ vật dùng dần đi quyền góp được, sẽ bị người ta cười chết."

Lão phu nhân cũng không nói gì, quay qua hỏi San Nương và Lâm Như Trĩ, "Các con cảm thấy phu nhân thế nào?"

Lâm Như Trĩ thèm thường tranh thù của Ngũ phu nhân từ lâu, lập tức đáp một tràng "Đẹp", San Nương cũng gật đầu theo. Vì vậy, Lâm lão phu nhân mỉm cười nhìn Ngũ phu nhân.

Ngũ phu nhân muốn nói mọi người chỉ nể mặt bà mà khách sáo thôi, nhưng thấy ánh mắt chân thành của Lâm Như Trĩ và San Nương còn gật đầu, Ngũ phu nhân cúi đầu im lặng.

Lúc này Lâm lão phu nhân mới nói: "Dù con không tin bản thân, chẳng lẽ không tin người khác? Chúng ta đánh cược đi, chỉ cần phu nhân quyền bức thù này ra, chúng ta cược xem đến lúc đó có thể thu được bao nhiêu tiền. Dù làm từ thiện cũng không ai chịu bỏ tiền mua đồ kém đâu, đúng không?"

Thấy Ngũ phu nhân do dự cúi đầu, là người dạy học, Lâm lão phu nhân biết rõ muốn làm một người luôn tự ti có được tự tin, thì không phải ngày một ngày hai. Bà cười nói tiếp:

"Nhiều người chưa hẳn có thể đánh giá chính xác về chính mình. Mà bản thân nhìn nhận bản thân thế nào cũng không quan trọng, quan trọng là người khác nhìn nhận mình thế nào.

Người khác cảm thấy con tốt, dù con thấy mình chưa đủ tốt, nhưng trong mắt họ, con là một người tốt."

Ngũ phu nhân vốn không phải người kiên cường, hiện tại được Lâm lão phu nhân chân thành khuyên bảo một phen, bà lập tức cảm thấy nên có đi có lại. Mặc dù không thể đến hồ

trợ nội quyền gộp như cao phu nhân mong muốn, song quyền một bức tranh thêu vẫn được. Vì vậy bà khẽ cắn môi, hết lần này đến lần khác dặn dò đừng để người khác biết bà thêu, mới gật đầu đồng ý.

Hôm nay Lâm Như Trữ xem như lọt vào bảo tàng, dễ gì chịu tay không quay về, giờ thấy Ngũ phu nhân thả lỏng mới ôm cánh tay bà làm nũng, nhất định đòi Ngũ phu nhân tặng một bức tranh thêu.

Lâm lão phu nhân muốn xây dựng lòng tin cho Ngũ phu nhân, nên không ngăn cản Lâm Như Trữ.

Ngũ phu nhân nghĩ đến mối giao hảo giữa hai nhà, đưa một bức cũng là đưa, đưa hai bức cũng thế, nên bà gật đầu tặng cho nàng một bức.

Rốt cuộc được như ý nguyện, Lâm Như Trữ vô cùng đắc ý. Sau đó bốn người trở lại Nguyệt Quan đài, Lâm Như Trữ không nhìn được lời bức tranh Cẩm Lý Hi Liên dài hơn một thước ra khoe với Viên Trường Khanh và Chu Sùng, rồi nghiêng đầu đi đến bên cạnh San Nương thảo luận phải trang trí nó thế nào.

Mặc dù Chu Sùng còn nhỏ tuổi, nhưng kiến thức rộng, nên nhìn ra sự bất phạm trong bức tranh thêu của Ngũ phu nhân, dù không phải 'Ngọc Tú', song cũng mang một phong vận đặc biệt. Hai mắt Ngũ hoàng tử lập tức sáng lên, không chút do dự biến mình thành đứa bé hai tuổi, chạy qua kéo Ngũ phu nhân, giả ngốc làm nũng một trận. Chỉ nói sắp tới sinh thần tổ mẫu hấn, mà tổ mẫu cả đời thích nhất sưu tầm tranh thêu, Ngũ phu nhân có kỹ năng thêu siêu phàm như vậy, nhất định tổ mẫu sẽ rất thích, bla...bla...

Thái hậu trong cung luôn uy nghiêm cũng không chịu nổi Ngũ hoàng tử vô sỉ, huống chi Ngũ phu nhân không quen thân thiết với người khác. Vừa rồi ở trong khuê phòng, bà cũng bị Lâm Như Trĩ quấy một lúc, giờ lại gặp Chu Sùng. Dầu gì Lâm Như Trĩ kia là một tiểu cô nương, quấy quít bà không sao, nhưng Chu Sùng là bé trai, còn là bé trai khá tuấn tú, lưu manh quấy lầy như vậy khiến Ngũ phu nhân không biết ứng phó thế nào, đành nhìn Lâm lão phu nhân xin giúp đỡ, vừa lúng ta lúng túng đáp: "Mấy bức thêu kia ta chỉ thêu chơi à, sao có thể làm thọ lễ cho tổ mẫu con được? Điều này quá bất kính."

Trong lòng Lâm lão phu nhân không cho là đúng, bèn cười giúp Chu Sùng xin xỏ: "Sao bất kính chứ? Phu nhân thêu thế nào không quan trọng, mà quan trọng là hấn tổn công sức cầu một thọ lễ cho tổ mẫu. Ta thấy hiếu tâm của hấn đủ thành kính, phu nhân đồng ý đi."

San Nương cũng muốn giúp Ngũ phu nhân có lòng tin, nên tiếp lời: "Đúng vậy, phu nhân không biết đâu, trước đây lần đầu tiên hấn nhìn thấy mấy bức tranh thêu phu nhân cho con, hấn không thể chạy đến cướp đó."

Nói xong, Chu Sùng chạy nhanh đến trước mặt nàng vái một cái, chọc cho mọi người cười vang.

Ngũ phu nhân vốn không phải người có chủ kiến, bị mọi người khuyên như thế đành dặn đi dặn lại Chu Sùng không được nói do bà thêu, sau đó mới sai người đem mấy bức thêu bà tích góp mấy năm nay ra.

Mọi người vừa tràn đầy phấn khởi thưởng thức tranh thêu, vừa chọn thọ lễ thích hợp. Có

đánh chết Ngũ phu nhân cũng không ngờ, Chu Sùng mặt dày này là Ngũ hoàng tử, tổ mẫu của hắn là lão thái hậu tôn quý nhất thiên hạ. Những người khác đều biết rõ điều này, nên lúc chọn lựa cũng kiêng kỵ không ít. Mà Ngũ phu nhân đều dựa vào hứng thú, bực thù

thích hợp để làm thợ lễ không nhiều, sau khi trải qua mấy lần thương lượng, mọi người quyết định chọn một bức trong mấy bức Quan Âm.

Ngũ phu nhân và Lâm lão phu nhân đều thích bức Quan Âm tọa sen với châm pháp tinh tế, Chu Sùng và Viên Trường Khanh thì cảm thấy bức Quan Âm Thiên Thủ màu sắc diễm lệ dễ khiến lão nhân gia thích hơn. Lúc mọi người đang thảo luận tỉ mỉ, San Nương vô tình cúi đầu, đột nhiên nàng nhìn thấy một hộp gỗ nhỏ bị đẽ dưới mấy bức tranh thêu. Nàng nhất thời tò mò lấy ra xem, bên trong là một mảnh lụa trắng sữa hơi ngả vàng.

Trên nền lụa trắng sữa, hình như thêu Quan Âm đứng cầm cành dương liễu. Màu sắc bức Quan Âm này vô cùng đơn giản, thậm chí có thể nói cả bức tranh thêu chỉ dùng mấy đường vẽ lớn nhỏ đậm nhạt khác nhau, phát họa sơ hình dáng Quan Âm cầm cành liễu, nhưng hết sức tinh tế.

Nhìn mũi tràm đầu che kín mặt mũi, chỉ có thể thấy một bàn tay Quan Âm thon thon, bỗng dưng San Nương cảm thấy quen quen!

Mà bên kia, Ngũ phu nhân vốn đang nghe Lâm lão phu nhân bình luận chạt nghiêng đầu nhìn, lập tức la to, xoay người định cướp bức thêu Quan Âm kia. Nhưng bà chưa kịp chạm vào San Nương, đã có một bàn tay to từ trên trời giáng xuống rút bức tranh thêu Quan Âm

trong tay San Nương ra.

San Nương và Ngũ phu nhân đồng thời quay đầu lại, chỉ thấy Ngũ lão gia ngạc nhiên nhìn bức Quan Âm.

Ngũ phu nhân chợt dạ xoay người đưa lưng về phía mọi người, bên tai theo đó đổ ừng.

Sau lưng Ngũ lão gia, Lâm nhị lão gia cũng thăm dò nhìn bức Quan Âm ấy. Nhất thời ông không thể nhận ra đây là bức tranh thêu, chỉ ngạc nhiên cho rằng bức họa này dùng nét đơn giản và kết cấu tinh diệu phác họa, uội hỏi:

"Bức Quan Âm này ai vẽ đấy? Hơi đặc biệt!"

"Ta."

Ngũ lão gia đáp, ánh mắt thì không chớp mắt nhìn Ngũ phu nhân.

Bức Quan Âm này vừa xuất hiện, nhất thời mọi người đều thống nhất cho rằng đây là bức xuất sắc nhất trong các bức Quan Âm. Lâm lão phu nhân hoàn toàn không biết quan hệ phu thê giữa Ngũ lão gia và Ngũ phu nhân, còn khen: "Một người vẽ đẹp, một người thêu tốt, phu thê hai đúng là xứng lứa vừa đôi, ngụ ý càng tốt nữa."

Đáng tiếc, mặc kệ khen thế nào, Ngũ phu nhân cũng chỉ cúi đầu không lên tiếng, Ngũ lão gia thì dứt khoát nhét bức tranh thêu kia vào tay áo. Sau đó ông không nói lời nào nhét cả bức Quan Âm tọa sen và Quan Âm Thiên Thủ cho Chu Sùng —— Lấy hành động thực tế bày tỏ, không đáng vì bức thêu kia mà bỏ những thứ yêu thích.

Buổi tối, dù đã qua thời gian ngủ theo thói

quen, nhưng Ngũ phu nhân vẫn ở lì trong khuê phòng. Có điều, bà không thêu hoa, mà tâm thần không yên đi qua đi lại.

Cho đến khi Ngũ lão gia đẩy nha hoàn Minh Lan luôn trung thành với chủ ra, xông thẳng vào.

Nghe tiếng Ngũ lão gia bước vô, Ngũ phu nhân xoay người lại, đưa lưng về phía Ngũ lão gia, sau đó bà nhắm mắt lại, thầm thở dài. Bà không ngờ vì nhất thời sơ sẩy, khiến cho bức tranh Quan Âm bà luôn cất giấu kỹ càng bại lộ trước mắt Ngũ lão gia...

Bà cúi đầu, chờ Ngũ lão gia đặt câu hỏi, nào ngờ chờ rất lâu, người nọ ở sau lưng chỉ lẳng lẳng trầm mặc, không một tiếng động.

Điều này không phù hợp với tính cách nóng nảy của Ngũ lão gia.

Ngũ phu nhân lẳng lẽ ngoái đầu nhìn, lại kinh hãi —— Mắt bà đối trực diện với mắt ông.

Bà vội vàng xoay đầu lại, liền nghe Ngũ lão gia thở dài nói: "Ta đáng sợ như vậy sao?"

Ngũ phu nhân: "..."

Bà muốn nói, ta không sợ người, ta sợ mình... Nhưng cuối cùng bà không dám mở miệng.

Ngũ lão gia trầm mặc một lúc lâu mới nói tiếp: "Thật ra, lần đầu tiên ta gặp nàng, cũng không phải thời điểm nàng tương. Trước đó ta đã từng gặp nàng. Khi ấy, nàng cầm khung thêu ngồi dưới cửa sổ. Nàng cúi đầu, tay cầm bím, ngón người. Lúc đó ta chỉ nghĩ nếu ta

nhất định phải cưới con gái Diêu gia, thì ta chỉ nguyện cưới nàng."

Ngũ lão gia chăm chú nhìn bóng lưng Ngũ phu nhân. Nếu không phải bóng lưng này ông đã nhìn nhiều năm, thì ông không phát hiện ra sau khi Ngũ phu nhân nghe được lời ông nói, bả vai đó khẽ run rẩy.

Chút đông đưa này khiến lòng Ngũ lão gia nóng lên, ông bước thêm một bước, đặt tay lên vai Ngũ phu nhân.

Ngũ phu nhân bị hành động này của ông dọa sợ hết hồn, bả vai căng thẳng run rẩy, nhưng không lách mình tránh né ông.

Điều này càng khiến Ngũ lão gia quyết tâm thẳng thắn với Ngũ phu nhân. Ông hít một hơi, khàn khàn nói: "Bọn họ đều nói phu thê trên đời đều như vậy. Cha mẹ ta cũng thế, không quấy rầy nhau sống hết đời, nhưng ta không muốn như bọn họ. Ta muốn hòa thuận vui vẻ với nàng cả đời. Ta... ta không biết nàng nghĩ thế nào. Ta cưới nàng là vì ta muốn cưới nàng, ta chỉ nguyện cưới nàng, nhưng nếu nàng... nếu nàng ghét ta, thì ta..."

Ông dừng một lát, rồi thở dài một tiếng, song vẫn chấp nhất nhìn chăm chăm cần cổ trắng nõn cúi xuống kia của Ngũ phu nhân, hỏi: "Nàng... muốn ta đi không?"

Một lúc lâu, Ngũ phu nhân vẫn đứng đó không nhúc nhích.

Vì vậy Ngũ lão gia khẽ cắn môi, tự quyết định:

"Thế ta xem như nàng không muốn ta đi đó."

Chợt ông tiến lên một bước, mặt dày ôm Ngũ phu nhân...

..*

Do đó, buổi tối hôm sau, San Nương đang ngâm mình trong thùng tắm nhận được một tin giật gân —— Ngũ lão gia ở lại viện phu nhân hai đêm liền...

Tin tức kêu là 'giật gân' cũng vì mới lạ hiếm thấy. Mà khi sự việc kiên trì kéo dài một tháng rồi, còn có xu hướng tiếp tục duy trì nữa, thì thái độ mọi người dành cho chuyện này cũng dần dần từ tò mò chuyển sang bình thản, rồi từ từ tập mãi thành thói quen.

Bọn hạ nhân của Ngũ phòng đều như thế, Ngũ phu nhân cũng như thế luôn. Cho đến một ngày nào đó, khi bà mở tủ tìm xiêm y, lại phát hiện tủ xiêm y của bà bị xiêm y của Ngũ lão gia chiếm một nửa, lúc này bà mới giật mình hiểu ra, quan hệ giữa hai phu thê hình như trong lúc bất tri bất giác đã thay đổi rất nhiều...

Vì vậy Ngũ phu nhân chợt nhớ đến câu nói của Lâm lão phu nhân: "Người khác cảm thấy con tốt, dù con thấy mình chưa đủ tốt, nhưng trong mắt người khác, con là một người tốt."

*Thạch Lan đồ: bức tranh vẽ hoa lan mọc từ trong đá.

Bạn đang đọc truyện *Phiền Toái* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 53: Có nề nếp

Chương 53: Có nề nếp

Editor: LạcLạc

Mùng sáu ngày đó, rốt cuộc San Nương vẫn không thể đến trường, vì Lâm Trọng Hải Lâm nhị tiên sinh phải hồi kinh.

Việc này vốn không liên quan gì đến San Nương, song vì cha nàng đang yêu đương, nên cũng rần kéo nàng vào.

Lại nói Hầu Ngũ lão gia qua lại thân thiết với Lâm nhị tiên sinh, Lâm nhị tiên sinh phải hồi kinh, đương nhiên ông muốn đi tiễn rồi. Hiện giờ Ngũ lão gia cực kỳ dính Ngũ phu nhân, ông nghĩ việc đưa tiễn cũng mất nửa ngày, buổi chiều đúng lúc có thể dẫn phu nhân đi đạp thanh, du xuân. Do đó ông sống chết kéo Ngũ phu nhân cùng đi.

Ngũ lão gia luôn luôn không chịu trời buộc, mà Ngũ phu nhân lại cảm thấy một bó tuổi rồi, đâu thể không biết hổ như ông công khai thể hiện tình cảm trước mặt người khác, trong khi Ngũ lão gia là một người không nói lý. Nhắc tới mới nói, Ngũ phu nhân chỉ thiếu can đảm, đâu có thiếu chỉ số thông minh, Ngũ lão gia có kế Trương Lương, Ngũ phu nhân có thang vượt tường*, cho nên lập tức kéo San Nương vào.

*Kế Trương Lương, thang vượt tường: có nghĩa là người có mưu kế lợi hại, ta cũng có phương án ứng đối.

Nghiêm chỉnh mà nói, thực ra San Nương cũng không phải một đệ tử tốt. Trước đây nàng khắc khổ học tập cũng vì muốn tranh sủng ở trước mặt lão phu nhân thôi. Hôm nay nàng không tranh sủng nữa, lại trở về trường,

học những thứ lúc trước từng học, tất nhiên San Nương chẳng có hứng thú. Vì thế Ngũ phu nhân chỉ mới hỏi một tiếng, nàng lập tức cất bước đi theo. Dù thấy ánh mắt mất hứng của Ngũ lão gia, nàng cũng xem như không thấy, chỉ vui vẻ kéo Ngũ phu nhân một mạch tán dóc đi đến bến tàu.

Tại bến tàu, Lâm nhị tiên sinh đã ngồi trong quán rượu từ sớm. Vì Lâm nhị tiên sinh có tiếng bên ngoài, nên người đưa tiễn ông, không chỉ có nho sĩ của trấn Mai Sơn, mà còn có mặc khách từ thị trấn xa chạy tới. Văn nhân gặp nhau, ắt tránh không được luận thơ chơi chữ. Lâm Như Nhĩ từ nhỏ đã theo caha tham gia hội văn nổi tiếng kinh thành, sớm bị những bậc thầy trong giới văn học này dưỡng mắt rồi, đâu còn để mắt đến văn nhân của thị trấn nhỏ, bèn một mình vịn bệ cửa sổ ngắm náo nhiệt trên đường một cách nhàm chán. San Nương đến lúc này coi như giải cứu nàng, tiểu cô nương kéo tay San Nương không buông.

May mà Lâm lão phu nhân cũng tới, Ngũ phu nhân mới không lạc đàn.

Ngũ lão gia vốn không có kiên nhẫn với những trường hợp kiểu này, thấy thê tử và con gái đều vui vẻ, ông lại có ý định khoe tài hoa ở trước mặt Ngũ phu nhân, bèn phá lệ chủ động cùng chúng văn nhân đàm luận. Vừa viết vừa vẽ, ông với Lâm nhị tiên sinh xướng họa thỏa chí.

Sau khi xuất hiện một thi tiên Lý Bạch, văn nhân mặc khách đều bằng lòng bắt chước kẻ say rượu ấy*, còn tự cho rằng đó là hào hiệp

không chịu trời buộc. San Nương vừa nói chuyện với Lâm Như Trĩ, vừa thỉnh thoảng xoay đầu nhìn một số văn sĩ say rượu gần đó, trona lònà thăm oán.

*Lý Bạch nổi tiếng khi say rượu làm thơ thần tốc. Thời Khai Nguyên, lúc hoa nở đẹp, vua Đường Minh Hoàng cùng Dương quý phi ra ngắm hoa, sai nhạc đội ca hát. Lần này vua muốn có lời ca ngợi sắc đẹp của Dương quý phi, liền vời Lý Bạch đang say rượu vào làm. Lý Bạch đang say viết liền 3 bài Thanh Bình điệu. Vua và quý phi rất thích.

Bất quá bên kia cũng không hoàn toàn là những lão đầu quái dị, huynh đệ Lâm Như Đình, Lâm Như Hiên, và cặp sư huynh đệ Viên Trường Khanh, Chu Sùng đang ngoan ngoãn đứng một bên phục dịch văn chương. Được những lão đầu này cùng với lão đầu đã già phân nửa và lão đầu sắp già làm nền như thế, bốn thiếu niên quả thực giống như bình khí được người ta dày công lau chùi vậy, nhất thời lóng lánh đến mức khiến người ta thoáng mở mắt không nổi.

Tuy nói xã hội này vẫn chưa có 'tiểu thị tươi', song từ xưa đến nay, lòng thích cái đẹp dù là ai đều có cả, giờ không chỉ có San Nương và Lâm Như Trữ, mà ngay cả người qua đường tạt qua quán rượu cũng nhìn không được nhìn bốn thiếu niên như hoa ấy thêm mấy lần.

Vừa ngắm như thế, San Nương bỗng phát hiện ra một việc. Trước khi diễn ra Xuân Thuởng Yến, nàng luôn luôn động một chút là nghĩ đến chuyện kiếp trước, nghĩ đến Viên Trường Khanh. Song từ sau Xuân Thuởng Yến, sau khi trải qua ngày nọ của kiếp trước một lần nữa, giống như cuối cùng đã hoàn thành một vòng luân hồi, nàng mới phát hiện rốt cuộc nàng buông xuống rồi. Dù hôm qua Viên Trường Khanh đi theo Lâm lão phu nhân tới thăm hỏi, nàng cũng chưa từng nhìn hắn nhiều

Truyện được
Quảng Hằng
Truyện được edit tại Cung Quảng Hằng

hơn. Hôm nay cách đoàn người nhìn hắn như vậy, ngoại trừ âm thầm khen hắn có vẻ ngoài đẹp dễ ra, nàng lại chẳng còn cảm giác nào.

Kiếp trước, Viên Trường Khanh thích màu đậm, hôm nay hắn mặc trường bào màu đen, hắc bào hơi lộ vẻ cứng chạc, làm nổi bật gương mặt tuấn mỹ lại nghiêm túc thận trọng, khiến xung quanh hắn tản ra một cảm giác xa cách, người lạ chớ đến gần.

Nhìn hắn, San Nương không nhìn được nghĩ, trước đây sao nàng có thể thích kiểu người như một khối băng thế này?! Mà suy nghĩ một chút, đột nhiên nàng lại nghĩ, có lẽ ngày xưa nàng căn bản không phải thích, cái nàng thích chẳng qua là thách thức với sự lạnh lùng của hắn; Hoặc giả, nàng chỉ không cam lòng, năm đó Thập tam cô nương người gặp người thích thế mà không công được tòa băng sơn Viên Trường Khanh...

Bỗng dưng, dường như cảm giác được tầm mắt của nàng, Viên Trường Khanh ngẩng đầu nhìn lại.

Thong nháy mắt San Nương dời mắt khỏi người hắn, nhìn Lâm Như Hiên bên cạnh.

Lâm Như Hiên bên cạnh Viên Trường Khanh đúng lúc đối lập. Nếu nói Viên Trường Khanh

theo con đường trong trẻo nhưng lạnh lùng, thì Lâm Như Hiên này nhiệt tình như lửa. Hắn mặc trường sam màu tím đang cười nói với Chu Sùng, nụ cười sáng lạn, vừa nhìn liền biết đó là một thiên niên tỏa nắng.

Mà Ngũ hoàng tử Chu Sùng đối diện hắn, lại mặc áo gấm thêu hoa văn chữ Phúc ngũ sắc

phơ trương. Nếu nói Lâm Như Hien như lửa,
thì Chu Sùng như gió, dung mạo phóng
khoáng lộ liễu không cố kỵ gì.

Cách ba người này chùng một bước, Lâm Như
Đình đứng bên cạnh phụ thân, mỉm cười lắng
nghe một lão đầu râu bạc lải nhải. Bên hông
hắn buộc dây lụa xanh sẫm, vẫn mặc xiêm y
trắng như tuyết. Có lẽ ba thiếu niên kia đều
quá chói mắt, nên khi mọi người quét mắt một
vòng, chưa chắc sẽ dừng tầm mắt trên người
hắn nhiều. Song lúc quét qua lần nữa, lại có
nhiều người muốn nhìn hắn thêm lần thứ ba.

Mặc dù đáng đáp Viên Trường Khanh tốt
nhất trong bốn người này, nhưng San Nương
phát hiện, hôm nay hình tượng băng sơn mỹ
nam của hắn đã không còn hấp dẫn nàng,
nàng thậm chí chọc nghĩ, vẫn là hình tượng
ôn hòa như gió xuân của Lâm Như Đình càng
khiến người ta yêu thích hơn.

Mà, nhìn thiếu niên bạch y dưới ánh mặt trời
tựa như lóe lên một tầng sáng nhu hòa, bỗng
nhiên San Nương nghĩ đến cảnh dưới tàng cây
hải đường kia, hai thiếu niên khác biệt nhau,
nhưng đều khiến trái tim nàng đập như trống
bỏi... Sau đó, nàng chợt hiểu ra, kiếp trước
cũng được, kiếp này cũng được, nàng thích, căn
bản không phải người dưới tàng cây hải
đường, cái nàng thích, chỉ là thiếu niên mặc
bạch y có khuôn mặt xinh đẹp; Cái nàng thích
chỉ là bầu không khí và ý cảnh đẹp như tranh
kia... Nói không chùng, đổi lại là một con gấu
mặc áo bào trắng đứng tàng cây, nàng thấy
tim vẫn loạn nhịp như cũ, chỉ cần khuôn mặt
con gấu ấy đủ xinh đẹp...

Nghĩ vậy, San Nương bỗng nở nụ cười.

Hàng & đây cười tự giêu, Lãm như thu lại như
lầm nằng đang chề cười đăm vắn sẽ nổi hứng
làm thơ kia, bèn tiến đến bên tai nàng cười nói:
“Ta cá với tỷ, những thi sĩ đưa tiễn hạ bút
thành văn này không chừng bắt đầu từ ngày
cha ta trở về, bọn họ đã lẳng lẳng làm rồi!”

San Nương nhìn không được vội vàng lấy tay
đỡ trán, hai người cười trộm một trận.

Đang cười, bất thành linh nghe được một giọng
nói: “Thập tam nhi, ta phải đi rồi, người cũng
chẳng nói mời ta một chung rượu, chúc ta
thuận buồm xuôi gió.”

San Nương bỏ tay xuống, ngẩng đầu nhìn lên,
hóa ra là Chu Sùng bưng chung rượu tới.

Tiếng ‘Thập tam nhi’ này làm San Nương âm
thầm nhúm mày, nét mặt lại không lộ ra, chỉ
nhìn hẩn cười đáp: “Chúc người thuận buồm
xuôi gió.”

Lông mày Chu Sùng lập tức nhướng lên. Sau
đó rũ mắt nhìn nàng, cười nói: “Chả có thành ý
gì cả.” Nói xong, hẩn cầm chung rượu trước
mặt nàng, tự mình rót rượu vào lại đưa tới

trước mặt nàng.

San Nương nhìn chung rượu kia, sau đó
giương mắt nhìn Chu Sùng. Nói thật, dù hôm
nay Chu Sùng vẫn chưa nổi tiếng phong lưu
như kiếp trước, nhưng với cá tính lộ liễu này
của hẩn cũng không phải kiểu người nàng
thích. Cho nên San Nương cười cười, vươn tay
lấy một chén trà trên bàn, nói: “Xin lỗi, ta
không biết uống rượu, lấy trà thay rượu được
không?” Nói xong, nàng cũng mặc kệ Chu
Sùng có đồng ý hay không, lập tức uống cạn
trước.

Chu Sùng trừng nòng, đột nhiên ngồi xuống chỗ đối diện nòng và Lâm Như Trữ, dò xét hỏi: “Ta nói này, có phải người ghét ta không?”

Những lời này không khỏi khiến San Nương giương mắt nhìn Viên Trường Khanh. Lúc ở mê cung, Viên Trường Khanh cũng từng hỏi nòng lời tương tự...

Mà, cái nhìn này, cũng rất không khéo lại đối mắt với Viên Trường Khanh nhìn sang.

Nàng khẽ chớp mắt, thu tầm mắt lại nhìn Chu Sùng, cười đáp: “Người đã làm chuyện gì chọc ta ghét hả?”

Bên kia Viên Trường Khanh đang cùng Lâm Như Đình ứng phó với mấy lão đầu, cũng chẳng biết có phải hiểu lầm ánh mắt San Nương nhìn qua là đang cầu cứu không, lúc hần nhìn Chu Sùng, vàng trán chợt nhăn lại. Hần thi lễ với hai lão đầu bên cạnh, rồi xoay người đi về phía San Nương.

Bên này, Chu Sùng đang cười haha, nói: “Quả nhiên người rất thú vị. Ta phải nghĩ cách đến học viện Mai Sơn học...”

Hần còn chưa nói hết, bỗng nhiên nghe được âm sắc trong tiếng nhưng lạnh lùng của Viên Trường Khanh vang sau lưng: “Đừng! Người nên ở lại kinh thành làm hại kinh thành đi, thư viện Mai Sơn quá nhỏ, không chịu nổi người giày vò đâu.”

“Sao ta giày vò được?” Chu Sùng mất hứng xoay đầu lại nói, “Người và Q Như đều có thể lưu lại, dựa vào cái gì ta không thể?”

“Chỉ dựa vào người là người.” Viên Trường Khanh bình tĩnh nói ra sự thật, “Thư viện Mai Sơn không phải thư viện Hạnh Lâm, không chịu nổi phong ba kia.”

Sao Chu Sùng không biết ý Viên Trường Khanh chứ, không khỏi nhụt chí, ngay sau đó hất lại phần nộ, cầm bầu rượu trong tay đập lên bàn, cả giận nói: “Một ngày nào đó...”

“Ăn nói cẩn thận.” Viên Trường Khanh lập tức ngắt lời.

Chu Sùng ghen hòng, đột ngột bức tức: “Ta dứt khoát như bọn họ muốn, không đi học nữa là được!”

Viên Trường Khanh nhú mày: “Người đây là khiến kẻ thù khoái trá, người thân đau lòng.”

Chu Sùng ghen hòng lần nữa, ngẩng đầu trừng Viên Trường Khanh, nổi giận: “Người

không nghĩa khí gì hết, vứt ta lại một mình!”

Viên Trường Khanh yên lặng một hồi.

Nhìn hai người này, San Nương thầm thở dài. Quả nhiên Viên Trường Khanh đến chết vẫn không đổi, biết rõ Chu Sùng kiêu căng, còn không chịu mềm giọng nói đôi câu hay ho dỗ đứa trẻ này.

Đúng lúc này, Lâm Như Đình và Lâm Như Hiên cũng tới.

Lâm Như Đình cười khuyên nhủ: “Chỉ là một thời gian tách ra, chung quy vẫn có thể thư từ qua lại. Mà kinh thành và Mai Sơn đâu phải chân trời góc biển, đi đường biển chỉ mất bảy, tám ngày.”

“Người tạm thời nhẩn nại đi,” đột nhiên Viên Trường Khanh mở miệng: “Ta ở đây còn có chút việc phải xử lý, đợi ta xử lý xong...”

“Khoan đã!” Lâm Như Hiên kêu lên, “Người thực sự không định trở về kinh thành hả?! Thư viện Hạng Lâm đã nháo thành như vậy, đâu thể cho người ta an tâm đọc sách? Chưa nói đến nhà người...”

“Ngang Chi!” Viên Trường Khanh kêu tên tự của Lâm Như Hiên, lấy ánh mắt ngăn hấn ta tiếp tục nói, lại xoay đầu bảo Chu Sùng: “Thế nhất là Doan Ngộ, rốt cuộc ta cũng phải hồi kinh một chuyến. Nhưng người không thể tới thư viện Mai Sơn, đừng gây phiền phức cho Lâm sơn trưởng.”

Chu Sùng nhìn hấn, thở dài: “Cái người này thật chán ngắt, chỉ oán giận với người hai câu thôi, người lại tưởng thật. Người nói hai câu dễ nghe dễ ta không được sao?”

Rõ ràng mấy tên này ngày thường đều quen ầm ĩ, Lâm Như Trữ nghe xong che miệng cười, trêu ghẹo Chu Sùng: “Ngũ ca, huynh tưởng huynh là con gái hả? Còn muốn Viên sư huynh dỗ huynh! Ta cá với huynh, tương lai Viên sư huynh cưới tẩu tử, e rằng huynh ấy cũng không biết dỗ người ta đâu.”

San Nương bỗng xoay đầu nhìn Lâm Như Trữ. Nếu San Nương là một người xuyên không, thì lúc này nàng nhất định sẽ kêu lên: Cung à, chân tướng bị cung phát hiện rồi!

Chu Sùng cười trả lời: “Cũng vì hấn không biết, nên bắt đầu từ bây giờ phải để hấn học, bằng không tẩu tử đá ra throna biết bao.” Lại xoay

người đùa với Viên Trường Khanh: “Nào, mau dỗ ta hai câu.”

Viên Trường Khanh nhúm mày, “Hồ đồ!”

Nhưng ngừng một chút, có lẽ cuối cùng hẳn cảm thấy hơi có lỗi với Chu Sùng bị vứt bỏ, rốt cuộc hẳn nói một câu coi như dỗ người ta: “Ta sẽ thường viết thư cho người.” Lại ngừng lại, bổ thêm một câu, “Bảo A Khôi truyền tin cho người.”

Nhắc tới con ưng kia, mặt mày Chu Sùng lập tức rạng rỡ hẳn, quay qua nói với Lâm Như Thủy: “Nhìn đi, Viên lão đại cũng đâu phải không biết dỗ dành.”

Mấy người đang cười nói, bên kia bỗng nhiên

Lâm Trọng Hải vẫy tay gọi Viên Trường Khanh qua.

San Nương xoay đầu nhìn, cũng chỉ thấy Lâm Trọng Hải đang đứng chung với Ngũ lão gia, Ngũ phu nhân. Nàng nghĩ nghĩ, bèn đứng dậy đi theo.

Đợi đến lúc nàng đến gần, vừa vặn nghe được Lâm Trọng Hải nói với Ngũ lão gia và Ngũ phu nhân: "... Trong thư viện có cha và huynh ta phối hợp, nhưng ở bên ngoài, cũng chỉ có thể nhờ nhị vị."

Ngũ lão gia cười đáp: "Tất nhiên rồi, khoan nói tới nó là môn sinh của huynh, ta nên kêu một tiếng 'sư điệt', nhưng từ chỗ lão phu nhân mà tính, nó cũng nên gọi ta một tiếng 'Ngũ thúc'".

Lúc này Viên Trường Khanh không còn cứng nhắc như trước, bỗng trở nên cơ trí, bước qua lay dài Ngũ lão gia và Ngũ phu nhân một cái, miệng thì kêu "Ngũ thúc Ngũ thẩm".

San Nương run lên, cánh tay nổi da gà, đang định cất bước rời đi, Lâm Trọng Hải kia lại mất sắc, thấy nàng lập tức cười vẫy tay kêu: "Viên ca ca của con mới đến, sau này làm phiền con chiếu cố nó nhiều hơn..."

San Nương nhìn Viên Trường Khanh, thấy hắn lại chào mình, đành gượng cười hoàn lễ chào hắn lại.

Chương 54: Tâm vi hình dịch*

San Nương vốn lười biếng trốn học, Ngũ phu nhân vừa ngoắc tay, nàng lập tức không chút do dự đi theo.

Nhưng khiến nàng không ngờ là, khác với Lâm gia và nhà người ta, phu phụ Ngũ lão gia nuôi con toàn theo kiểu chăn thả. Lâm gia thì gia phong nghiêm cẩn, dù sáng sớm tối đưa tiễn Lâm Trọng Hải, nhưng vừa thấy thuyền của Lâm nhị tiên sinh đi xa, xoay đầu lại huynh muội Lâm gia lập tức theo Lâm lão phu nhân lên xe, bảo là muốn về thư viện học bình thường.

Ngũ lão gia nghe thế liền vui vẻ, vợ vàng nhét San Nương chướng mắt kia qua —— Có thể coi như ông may mắn nhất được cơ hội đơn độc ở chung với Ngũ phu nhân rồi!

Lạc đề hơi nhiều. Lại nói mặc dù nam nữ học của thư viện Mai Sơn dùng chung một ngọn núi, song hai tòa học viện không ở chung một chỗ. Nam học nằm ở phía Đông ngọn núi, chiếm một vùng địa bàn rất rộng tại giữa sườn núi; Nữ học lại chỉ chiếm một vùng khe núi nhỏ phía Tây.

Xe ngựa tới trước cửa nữ học, vì Lâm lão phu nhân là trưởng bối, nên ba người Lâm Như Đình, Lâm Như Hiến và Viên Trường Khanh đều xuống xe, cung kính đưa Lâm lão phu nhân vào cổng lớn nữ học. Lúc này ba người mới xoay lại lên xe ngựa, đi thư viện nam từ ở giữa sườn núi.

Hiện tại vừa khéo nữ học đang trong giờ nghỉ ngơi, do đó một màn ba thiếu niên đẹp mắt đưa Lâm phu nhân, Lâm Như Tri và San Nương vào cửa lập tức để không ít nữ sinh chứng kiến.

Mà dù là một sự việc giống nhau, nhưng trong mắt người khác nhau, trải qua nhu cầu chọn lọc khác nhau mà diễn dịch ra sự việc khác hẳn. San Nương nghĩ nàng chỉ đi nhờ xe của lão phu nhân, ở trong mắt nàng, người khác nhìn không phải Lâm lão phu nhân, thì cũng là học sinh mới Lâm Như Tri mới đúng. Nhưng trên thực tế, tầm mắt rất nhiều nữ sinh đều rơi trên người học trưởng Lâm Như Đình được hoan nghênh nhất thư viện. Mà ở trong mắt các cô nương Hầu gia nào đó, Viên Trường Khanh chấp tay từ biệt San Nương mới là trọng điểm chú ý.

Nhắc tới mới nói, Đại Chu lập quốc trong lúc loạn trong giặc ngoài, ban đầu nội có dư nghiệt tiền triều, ngoại có ngoại tộc xâm lấn, chiến loạn mấy năm liên tục dẫn đến các nam tử ra chiến trường không chết thì bị thương. Dưới tình huống vạn bất đắc dĩ, triều đình mới kêu gọi các nữ nhân ra khỏi cửa, gánh vác những công việc mà trước đây nam nhân gánh vác, nữ học đã phát triển trong trường hợp này. Ngày nay thiên hạ thái bình, theo đó các nam nhân đều khôi phục nguyên khí, các nữ nhân thì lại bị chèn ép trở về hậu viện, dần dà, ý nghĩa trước đây của việc thành lập nữ học cũng thay đổi theo. Hôm nay rất nhiều gia đình đưa con gái nhập học, thay vì nói là tới tiếp nhận việc giáo dục, chẳng thà nói mạ cho con gái một lớp vàng, tương lai mai mối cũng có thể tăng lợi thế “từng đi học”, ngay cả tiền sinh lễ cũng có thể quang minh chính đại hết cao một tí!

Bởi vậy nữ sinh nữ học chân chính nhiệt tình học tập thực ra không nhiều, ngược lại có hơn phân nửa nữ sinh đưa mắt đặt trên người các nam sinh ở giữa sườn núi kia.

Chẳng qua, trong thiết luật của thư viện, nam sinh không được tới gần học viện của nữ tử, nữ sinh cũng không được tới gần học viện của nam tử, chỉ có các học trưởng của nam nữ học mới có thể dựa vào việc công mà tự do ra vào —— Bình thường không có lý do vẫn không thể đi lại. Do đó, làm một học trưởng có nhân phẩm tính tình xuất chúng nhất trong ba nam học trưởng, Lâm học trưởng Lâm Như Đình cứ thế ngằm đồn ngã biết bao nhiêu trái tim nữ sinh.

Cũng vì vậy, San Nương cúp cua hơn một tháng vừa mới trở lại phòng học lập tức được mọi người vây quanh.

Thực ra trước kia San Nương chẳng thích nói đùa như hiện giờ, nhưng nàng giỏi ngụy trang, nên nhân duyên trong trường không tồi. Nàng vừa ngồi xuống, lập tức bị vài cô nương vây quanh. Du Tuệ trước mặt San Nương xoay lại tò mò hỏi nàng: “Sao người đi chung với Lâm học trưởng thế?”

San Nương xoay đầu nhìn nàng ấy, cười tí mắt đáp: “Con mắt nào của người thấy ta đi chung với Lâm học trưởng? rõ ràng đi chung với phu nhân chương viện mà.” Lại trêu Du Tuệ: “Ta không tới trường lâu vậy, người cũng chẳng hỏi han ta một câu, ngược lại hỏi Lâm học trưởng trước. Rốt cuộc ai mới là bạn học của người hả?!”

Triệu Hương Nhi ngồi cùng bàn với Du Tuệ cũng theo trêu ghẹo Du Tuệ, cười quái dị: “Thập tam nhi sai rồi, Lâm niên trưởng người ta cũng là bạn học của chúng ta đấy.”

nói xong Du Tuệ đỏ mặt, đưa tay đánh nàng ấy một cái, lại đứng dậy muốn đánh San Nương, chọc cho các tiểu cô nương cười một trận.

Mặc dù cười đùa, song trong lòng San Nương cảm khái không thôi —— Thời gian vui vẻ của các cô nương cũng chỉ có mấy năm thế này. Lại qua hai ba năm nữa, đợi các nàng đều xuất giá rồi, dù có nhớ tình nghĩa bạn học xưa kia thế nào, trong mắt dần dần cũng chỉ còn lại vị hôn phu và con cái, rốt cuộc ai cũng chẳng biết cảnh ngộ của ai.

Trong lúc nàng cảm khái, tiên sinh tới.

Theo sau tiên sinh chính là Lâm Như Tri hôm nay chính thức nhập học.

Mặc dù Lâm Như Tri nhỏ hơn San Nương một tuổi, nhưng thành tích của nàng tốt, nên được xếp vào lớp San Nương. Nàng cười với San Nương, không chút do dự ngồi chung bàn.

Gia giáo Lâm gia khá nghiêm, dù trong nhà chỉ có mỗi cô nương Lâm Như Tri, nuôi như trân như bảo, song chưa từng dành cho nàng bất kỳ đặc quyền gì. Khi tiên sinh giới thiệu, cũng không nói rõ thân phận nàng, cho nên lúc này ngoại trừ San Nương ra, trong lớp cũng chỉ có Hầu Thập tứ và Thập ngũ nương từng gặp Lâm Như Tri tại Xuân Thường Yên là biết thân phận của nàng.

Có thể thấy San Nương trước kia nguy trang rất thành công, người người đều cho rằng nàng là một người tốt tính, đợi đến lúc hết tiết, lại có tiểu cô nương của lớp khác chạy tới hỏi sao nàng đi chung với Lâm Như Đình, nghe được tin Lâm Như Tri ngồi chung bàn với nàng, không khỏi tròn tròn mắt.

San Nương đưa đẩy một hồi, mới đuổi được những tiểu cô nương kia đi, xoay đầu lại thấy đôi mắt hạnh tròn to của Lâm Như Tri nhìn nàng, bèn cười nói: “Ta không tin các tiểu cô nương kinh thành không như vậy.” —— Trong mắt người từng trải như nàng, cái bé trai bé gái ở độ tuổi này đều giống nhau, dù giả vờ nghiêm chỉnh ở trước mặt người khác, nhưng sau lưng không ai không thích len lén bàn luận những người khác phái.

Thấy San Nương nói thân nhiên thế, Lâm Như Tri chẳng biết nên nói gì mới phải. Dừng một chút, Lâm Như Tri mới nói: “Trong kinh cũng vậy, những bạn học của ta mỗi khi thấy Viên sư huynh của ta đều có cái đức hạnh này... Có điều,” nàng nhỏ giọng nói tiếp, “Tỷ không cảm thấy như thế không tốt lắm sao? Nữ học vốn là nơi dùng để nghiên cứu học vấn, nhưng các nàng lại...” Nàng khoa tay loạn lên, “lại xem nữ học như bàn đạp.”

San Nương cười khỏ. Nàng không muốn đến trường, cũng vì nàng biết nàng khác với Lâm Như Tri, nàng cũng không phải người thật tình muốn nghiên cứu học vấn, thậm chí trước kia thực ra nàng cũng xem nữ học như bàn đạp. Nàng yên lặng thờ dài, “Ai cũng nói ‘học thành văn võ nghệ đều để bán cho nhà đế vương’, nam tử đến thư viện đi học, có mấy ai không mang lòng công danh lợi lộc chứ? Nữ tử lại không vào triều, xem ‘học thành văn võ nghệ đều để gả cho vị hôn phu tốt’ làm mục tiêu, đây vốn là chuyện bình thường. Mọi

người chỉ muốn giúp bản thân có một tương lai tốt hơn thôi.”

San Nương chỉ cảm khái tình đời, không muốn Lâm Như Trĩ đề câu đó trong lòng.

Buổi trưa học lý không bao ăn, đáng lẽ hôm nay San Nương không có ý định đi học, nên cũng chẳng chuẩn bị bữa trưa. Ngũ lão gia thì dẫn theo Ngũ phu nhân đi vui về từ sớm rồi, lúc này đầu còn nhớ tới nàng, hơn nữa sẽ không nhớ kêu trong nhà đưa bữa trưa đến. San Nương đang nghĩ tìm người gửi một bức thư cho ca ca nàng ở giữa sườn núi, xem thử có thể từ chỗ Hầu Thụy chia một chút cơm trưa không. Lâm Như Trĩ đã không nói lời nào kéo nàng đi tìm Lâm lão phu nhân.

Như tất cả học sinh khác không thích gặp hiệu trưởng, San Nương cũng không thích ăn trưa chung với Lâm lão phu nhân, nhưng sức nàng không bằng Lâm Như Trĩ, cũng đâu không cần mặt mũi quần người như nàng ấy, sau khi ở trước mặt mọi người lời kéo mấy lần, rốt cuộc nàng vẫn bại bởi Lâm Như Trĩ.

Đây là ngày đầu tiên Lâm Như Trĩ đến trường, lúc dùng bữa trưa, lão phu nhân tất nhiên phải hỏi thăm tình huống nàng ấy và các học sinh chung đụng. Bỗng dưng Lâm Như Trĩ nhớ tới những lời San Nương nói, bèn thuật lại cho lão phu nhân nghe.

Lão phu nhân nghe xong, không khỏi trầm ngâm nhìn San Nương.

Tuy nói San Nương đứng đầu nữ học mấy năm liền, nhưng thực ra ấn tượng của Lâm lão phu nhân dành cho nàng không tốt lắm, luôn cảm thấy tiểu cô nương này trông thân thiết với người ngoài, chứ kỳ thực rất lạnh lùng từ trong xương, và lại tính toán lợi ích được mất hết sức rõ ràng.

Hôm nay toàn bộ thư viện Đại Chu đều thực thi Học trường chế, học sinh được chọn làm học trường cần phải hỗ trợ tiên sinh quản lý thư viện, còn phải giúp học sinh khác giải quyết vấn đề. Bởi vậy, các học trường luôn luôn vất vả hơn học sinh bình thường, lại không nhận được lợi ích bao nhiêu. Trước San Nương, nhóm thủ khoa nam nữ học năm xưa đều sẽ phân chia kiêm chức học trường. Chỉ là sau khi San Nương đạt được thủ khoa lại tìm đủ lý do từ chối, không muốn nhận chức này. Hơn nữa đường như Thập tam nương này làm người khiêm tốn, song lão phu nhân mất sắc, sao có thể không nhìn ra, Hầu Thập tam nhi là chê công việc ấy phí sức và không được lợi thôi.

Mà ngay từ đầu, Lâm lão phu nhân cũng không biết Lâm Như Trĩ lại qua lại thân thiết với San Nương. Về sau biết rồi, bà cũng không dự định ngăn cản. Cả đời làm chương viện, nên bà biết rõ, có một số việc cần đưa trẻ tự mình lần mò, dù Lâm Như Trĩ nhìn người mơ hồ, vấp ngã trên người Hầu Thập tam, song đối với Lâm Như Trĩ đơn thuần, chưa hẳn không phải một bài học.

Tuy nhiên, cũng không có nghĩa là bà sẽ mặc cho Lâm Như Trĩ bị tiềm nhiệm tư tưởng lệch lạc.

Trầm ngâm một hồi, lão phu nhân mới nói: “Ôm thái độ đó đi học, vốn là không đúng. Nếu chỉ xem học tập là bàn đạp để tiến thân, thì cái học được chung quy chỉ sơ sài, cũng không học được tinh túy, càng không thể có hứng thú. Tựa như đĩa rau này,” bà chỉ chỉ đĩa rau trước mặt, “Nếu con chỉ xem nó là mục tiêu, thì mắt chỉ thấy mỗi đĩa rau này, mà không nhìn thấy những đĩa khác. Mỗi ngày con nhìn chăm chăm đĩa rau ấy, e rằng có ngon hơn nữa cuối cùng cũng có một ngày sẽ ngán, sau đó học tập cũng trở thành một chuyện đau khổ. Mà nếu con mở rộng tầm mắt, thì sẽ thấy, thực ra trên bàn còn có món khác ngon hơn, con hoàn toàn có thể có nhiều lựa chọn hơn. Mục đích của học tập quyết định ở chỗ khai thác phạm vi nhìn của bản thân, khai phá sự sáng dạ. Ngày nay nổi bi ai của phần lớn các cô nương là xem vị hôn phu và con cái thành tương lai của mình, cả ngày chỉ biết trông chừng vị hôn phu, con cái và mảnh đất nhỏ nơi hậu viện, cũng quên mất sự tồn tại của chính mình. một người, một khi mất đi chính mình, hoàn toàn ký thác bản thân lên người người khác, thì người đó không thể coi như một người độc lập. Nếu người bị ràng ký thác không muốn gánh, thì nàng có thể còn lại cái gì?”

Những lời này bỗng làm San Nương sồn gai ốc. Điều lão phu nhân chỉ điểm, chẳng phải là kiếp trước của nàng ư?! Mà sau khi sống lại, nàng giống như phụ nữ đã ly dị của đời sau vậy, trần đầy nghi ngờ và phủ định quá khứ của mình. Dù đối với bản thân có chút nhận thức mới, nhưng tương lai trong mắt nàng vẫn là một mảng sương mù dày đặc nhìn không thấu. Nàng chẳng muốn giảm lên vết xe đổ, cũng chẳng muốn như Ngũ phu nhân dùng cách trốn tránh vượt qua một đời, song rốt cuộc nên đi thế nào, nàng lại mờ mịt...

“Con nên làm thế nào đây?” Nàng gần như hỏi theo bản năng.

Lời này của lão phu nhân, thay vì nói cho San Nương nghe, chẳng thà nói đang dạy Lâm Như Trĩ. Bà không ngờ, San Nương sẽ xúc động trước lời của bà. Thấy San Nương mang theo ánh mắt hoang mang tìm câu trả lời, bỗng dưng lão phu nhân thay đổi cách nhìn về nàng.

“Cũng do ‘tâm vi hình dịch’, tâm tự do thì sẽ không bị bên ngoài tác động, một người chỉ có biết bản thân là ai, biết bản thân muốn cái gì, mới không bị lạc bản ngã, sẽ không để người khác áp đặt lên người đủ loại ràng buộc và quấy nhiễu...”

Có lẽ cảm thấy mình nói quá mức vô vị, lão phu nhân dùng một chút, chột cười: “Ta đoán trước đây con không muốn tiếp nhận chức vụ học trường là vì con cảm thấy công việc này vừa cực vừa không có ích lợi gì. Thực ra lợi ích được mất của một chuyện cũng không phải chỉ có một phép tính. Mà nếu con chỉ nhắm mục đích nào đó đi làm chuyện nào đó, thì sẽ bỏ lỡ đa số lạc thú trong chuyện này. Trước mắt ta đang chuẩn bị đợt quyền góp mùa xuân năm nay, ta hi vọng con có thể giúp đỡ. Con thử lần này không ôm bất kỳ mục đích gì đi tham gia một việc xem, xem thử cuối cùng con có thể đạt được cái gì.”

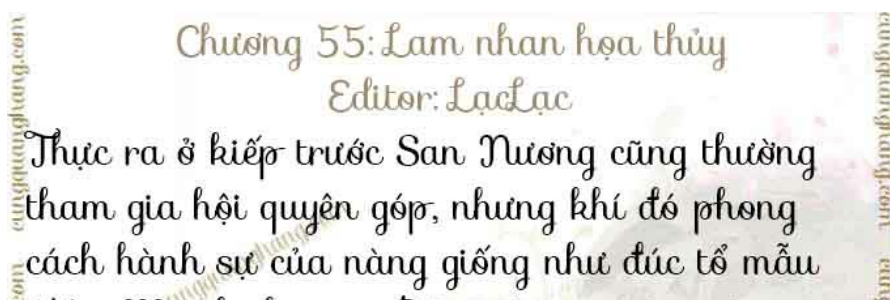
San Nương trầm tư một lúc, sau đó ngẩng đầu nhìn Lâm lão phu nhân, gật đầu đáp: “Được ạ, con thử xem”

Bạn đang đọc truyện *Phiền Toái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Lam nhan họa thủy

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

ương, San Nương mới biết, ngoài ra những người khác đều đang bận rộn ở đây.

Từ sơn môn thư viện bước vào, trước mặt là một tòa lầu gác ba tầng khá khí phách, giống như lưỡi đao vậy, chia nam nữ học hai bên trái phải làm hai vùng phân biệt rõ ràng. Đây là giảng đường đỉnh đỉnh đại danh của Mai Sơn.

Giảng đường này là chỗ dạy học duy nhất nam nữ phân viện dùng chung, mỗi khi có các nhà đại nho nổi tiếng tới giảng dạy, đều ở chỗ này dạy công khai. Mà trấn Mai Sơn lần nào có hoạt động lớn gì, chẳng hạn như hội quyên góp đấu giá, thì cũng thường mượn sân bãi nơi đây.

Đi tới cổng đại giảng đường, San Nương lộ đầu nhìn vào trong, vừa liếc mắt đúng lúc nhìn thấy trên bục giảng, Lâm Như Đình và Viên Trường Khanh đang theo tiên sinh của nữ học nói chuyện. Xung quanh bục giảng, còn có một số học sinh nữ học tới hỗ trợ.

Hôm nay Lâm Như Đình đổi sang nho sam xanh nhạt, Viên Trường Khanh thì là đen nho. Một đậm một nhạt đối lập rõ rệt, làm tôn lên khuôn mặt xinh đẹp của một nghiêm nghị một ấm áp, ngay cả vị nữ tiên sinh đã tóc hoa râm

kia nhìn cũng nhìn không được mắt bốc trái tim hồng, hướng chỉ các nữ đệ tử trẻ tuổi tới hỗ trợ này.

Lâm Như Trĩ thấy vậy không khỏi bĩu môi, lấy vai đụng San Nương nói: “Hong nhan họa thủy.”

“Rõ ràng là lam nhan họa thủy.” San Nương cười tiếp lời.

Hai người nhìn nhau một cái, nhất thời lên vui vẻ.

Đại giảng đường này tổng cộng có ba tầng, chính giữa bỏ trống, ngay trung tâm lầu một xây bục giảng cao cao, lầu hai lầu ba đều là hành lang gấp khúc nghe giảng. Những vật phẩm quyền tặng tập hợp lại, sẽ được đặt trong hành lang trên lầu để người ta tham quan trước, sau đó sẽ tiến hành bán đấu giá.

Lâm Như Đình và Viên Trường Khanh cùng tiễn nữ tiên sinh và đám nữ sinh kia lên lầu, vừa quay lại đúng lúc trông thấy San Nương và Lâm Như Trĩ từ ngoài cửa bước vào. Lâm Như Đình vội vàng xuống bục giảng đón, tiếp nhận chồng sổ sách trong tay các nàng, nhìn San Nương cười nói: “Vất vả rồi.”

Nụ cười ấm áp ấy gần như lóa mắt San Nương.

Lâm Như Trĩ thấy ca ca chỉ nhìn San Nương nói ‘vất vả rồi’, lập tức giả vờ bất mãn, nhón chân ngăn trước mặt ca ca, cười bảo: “Chỉ nói vất vả rồi với Thập tam tỷ tỷ thôi sao? Muội cũng rất vất vả mà!”

Cho nên Lâm Như Đình biết lắng nghe vỗ vỗ đầu nàng, cười đáp: “A Như cũng vất vả rồi.” Nói xong ba người cười một trận.

Đến lúc này, Viên Trường Khanh đứng trên bục giảng mới nhắc chân tới chỗ bọn họ.

San Nương vờ như không chú ý động tĩnh bên kia, hỏi Lâm Như Đình: “Nơi này có gì cần bọn ta giúp không?”

Lâm Như Trĩ cũng nói: “Kính xin sai phái!”

Lâm Như Đình nhìn hai người, bảo: “VẬY lại phải nói ‘vất vả rồi’ với hai người nữa. Bọn ta đang viết tên những người quyên góp lên lá xam, mỗi tờ lấy màu sắc đánh dấu, rồi dán lên vật phẩm quyên tặng.” Dừng một chút, hần cười híp mắt nhìn muội muội hần, “Đo đó bọn ta thiếu mấy người viết giấy.”

“Cái gì?!” Lâm Như Trĩ vừa nghe vậy lập tức quang quác kêu to, “Viết giấy?! Ca, huynh cũng đâu phải không biết khoản viết chữ nát bét của muội...”

Đang nói chuyện, Viên Trường Khanh đến. Hần yên lặng nhìn Lâm Như Trĩ và San Nương, tiếp nhận chồng sổ sách trong tay Lâm Như Đình, sau đó quay người lại lên bục giảng. Chẳng qua, trong nháy mắt hần quay người, ánh mắt hần dường như không chịu khống chế, nhanh chóng quét qua người San Nương.

Tuy hần chỉ quét mắt ngấn ngủi như thế, San Nương cũng chẳng thềm ngược đầu lên, nhưng...

Dù đã thông suốt nghĩ thoáng chẳng nữa, song ai kia từng có một chân với người nào đó, nên tại nơi có mặt người nào đó, dây thần kinh của ai kia sẽ không bị khống chế sản sinh một ít phản ứng hết sức nhạy cảm. Vì thế, khi người kia mơ hồ quét mắt qua, đầu người này không thực sự đối mắt với người kia, nhưng trái tim người này vẫn thoáng run rẩy...

Lâm Như Trĩ oán hận nghiêng đầu nhìn San Nương, lại theo phương châm ‘người chết tốt hơn

ta chết', bèn đẩy San Nương tới trước mặt ca ca mình: "Đề Thập tam tử tử viết đi! Thập tam tử tử viết thể chữ Nhan rất đẹp, muội chỉ giúp các huynh dán giấy là được!"

San Nương nhất thời không đề phòng, rốt cuộc suýt bị nàng ấy đẩy đụng vào người Lâm Như Đình. May mà, vừa khéo Lâm Như Đình lui về sau một bước.

San Nương rất xấu hổ, trở tay đẩy Lâm Như Trĩ một cái trả thù. Lâm Như Trĩ tự biết mình gây họa, bèn cười ngây ngô le lưỡi với nàng.

Lâm Như Đình thì xem như chưa có gì xảy ra, vẫn cười nhả nhận lễ độ, nhìn San Nương nói: "Hóa ra Thập tam cô nương cũng luyện thể chữ Nhan."

Một chữ 'cũng' này làm San Nương nhìn không được lại liếc nhìn Lâm Như Đình — Dù giờ nàng không muốn dính vào chuyện yêu đương, nhưng một người đẹp mắt như vậy đứng trước mặt, đôi mắt 'đến tuổi biết yêu cái đẹp' kia của nàng cũng không chịu khống chế đặt trên người người ta.

Nàng còn chưa thu tâm mắt lại, chợt nghe Lâm Như Trĩ cướp lời: "Ca ca không biết thôi, Thập tam tử tử của muội viết chữ như nam nhi ấy, phải nói là sát phạt quả quyết, không chút uớt át dài dòng đâu!" Vừa nói, nàng vừa khoa tay tạo tư thế sai hừng chém đao bổ rìu.

San Nương không khỏi nở nụ cười, lại đẩy nàng một cái: "Muội đang hình dung ta viết chữ, hay nói ta lấy đao chém người đó?"

"Â... .."

Ồi, thì cũng ý như thế thôi. Lâm Như Trĩ ôm cánh tay San Nương lại cười ngây ngô.

Ba người cười nói trên bục giảng cao cao. Lúc này trên bục giảng đã đặt bàn ghế bút mực từ sớm, hiện trước mặt Viên Trường Khanh bày một quyển sổ sách, tay cầm bút, viết tới tờ thứ hai rồi. Thấy bọn họ bước lên, hần chỉ hơi ngước mắt, sau đó cúi đầu tiếp tục viết.

Lâm Như Trĩ nói không chịu viết thì có đánh chết cũng không chịu viết, chỉ muốn làm trợ thủ cho mọi người. Lâm Như Đình cũng không ép nàng, làm động tác 'mời' với San Nương, rồi tự mình cầm một quyển sổ sách ở chỗ Viên Trường Khanh, kẻ đó đến một cái bàn viết lá xam.

San Nương thoáng do dự, cũng đi tới bàn Viên Trường Khanh cầm một quyển sổ sách, mắt lại

nhân cơ hội liếc tờ xam Viên Trường Khanh đang viết, sau đó mím môi cười.

Viên Trường Khanh bỗng ngẩng đầu, đôi mắt đen thăm thẳm nghiêm túc nhìn đến mức nàng nhanh chóng thu lại nụ cười, cúi đầu ôm sổ sách đi ra ngoài. Lúc này hần mới cúi đầu viết tờ xam lần nữa.

San Nương âm thầm làm mặt quỷ, xoay người đi bên kia, mở sổ sách ra, vừa mới cầm bút lên, Lâm Như Trĩ bèn bước qua khẽ cười nói với nàng: "Ta biết tỷ đang cười cái gì. Cũng không ngờ được Viên sư huynh cũng nhắc đoạn chính của ta, tương tá to con thế lại luyện được trình độ trâm hoa tiểu khái* xinh xắn nhỉ?"

*Trâm hoa tiểu khái: ý nói kiểu chữ Khái nhỏ nhắn, mảnh mà nữ giới thường dùng

San Nương lại mím môi cười, cũng không tiếp lời Lâm Như Trĩ, mà cúi đầu lấy một tờ xâm trống lên viết.

Chữ viết của Viên Trường Khanh tất nhiên nàng không thể quen thuộc hơn. Trước đây nàng cũng không ngờ, trông một người chính trực như vậy lại viết ra trâm hoa tiểu khái. Ngược lại là nàng, rõ ràng người người đều nói gian xảo như quỷ, song thích viết theo thể chữ Nhan mạnh mẽ.

Ba người đều tự im lặng viết tờ xâm, Lâm Như Trĩ thì như một tiên sinh giám thị, thường đi tới phía sau ba người ấy, một hồi bình luận vài câu về chữ của mấy người, một hồi giúp bọn họ cắt tờ xâm đã viết xong sang một bên. Khi Lâm Như Hiên kia dẫn người ôm mấy rương hòm bước vào, đúng lúc nhìn thấy tình cảnh này, nên cười trêu bọn họ: “Ôi chao, vẫn là A Như nhà chúng ta có bản lĩnh, muội đang ra đề khảo ba thủ khoa này à?”

Lâm Như Đình vội đặt bút xuống, tới mép bực giảng hỏi hần ta: “Kiểm tra đồ đạc xong chưa? Có sót món nào không?”

Lâm Như Hiên đi hai ba bước liền nhảy lên bực giảng, cười đáp: “Đệ làm việc huynh còn không yên tâm gì.” Lại tiến đến trước mặt Viên Trường Khanh, nhìn thú hần viết: “Các người đang làm gì đó?”

Lâm Như Trĩ đang cầm một xấp tờ xâm San Nương mới viết xong, bèn nói việc trước mắt bọn họ đang làm, lại chia xấp xâm kia ra một nửa nhét cho Lâm Như Hiên, “Đã viết không ít rồi. Tam ca đến rất đúng lúc, chúng ta đi dán trước

đi, còn phải đối chiếu từng vật thật nữa đấy, không thể làm sai.”

Lâm Như Hiên cúi đầu nhìn tờ xăm trong tay, bỗng chớp mắt một cái, “Chữ này mạnh mẽ thật.” Lại ngẩng đầu hỏi Lâm Như Trĩ: “Ai viết đó?”

Lâm Như Trĩ chỉ San Nương.

Lâm Như Hiên vô cùng kinh ngạc, “Người?! Người viết thật à?”

Không trách Lâm Như Hiên hoài nghi, cái gọi

là ‘chữ như người viết’, trong ấn tượng của hắn ta, Hầu Thập tam này giỏi tính toán, chữ viết ra tất nhiên phải khéo léo xảo quyệt như con người mới đúng, song không ngờ lại mạnh mẽ rõ ràng thế này.

Mà dù người khác không nói, nhưng chỉ cần không phải đứa ngốc thì ít nhiều gì luôn có thể nhận ra cảm nhận của người khác dành cho mình. Đương nhiên San Nương có thể cảm giác được Lâm Như Hiên không thích nàng, bèn dùng bút ngẩng đầu, cười tit mắt nói: “Đĩ nhiên không phải, ta trộm đó.”

Lâm Như Hiên ghen hống, không khỏi trừng nàng.

Lâm Như Trĩ thì không khách sáo chút nào cười ha ha.

San Nương mím môi, dịch tờ xăm viết xong qua một bên, lại lấy một tờ xăm trống, vừa viết, bản thân cũng vừa không nhịn được cười.

Bên kia, Viên Trường Khanh ngẩng đầu nhìn bọn họ, chợt cầm bút tới chỗ San Nương.

Cảm giác được động tĩnh của hắn, San Nương vô cùng kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn hắn.

Chỉ thấy Viên Trường Khanh bước qua, đầu tiên là nhìn nàng một cái, sau đó cúi đầu nhìn một số tờ xăm đã viết xong kia. Dừng một chút, hắn lại ngẩng đầu nhìn San Nương trong chốc lát. Ngay khi San Nương cho là hắn cũng muốn bình luận hai câu, hắn bỗng quay người lại, không nói một lời lại trở về viết xăm của hắn.

Nhìn bóng lưng hắn, San Nương yên lặng nghiêng rằng —— Viên Trường Khanh này cũng chẳng biết ai chiêu ra tật xấu đó, có chuyện thì nói, có rắm mau thả đi! Nhìn một cái như vậy có ý gì?! Kiếp trước, nàng bị mù mắt chó rồi mới buồn bực vì tên hũ nút này cả đời!

San Nương hít sâu một hơi, quyết tâm không để tên hũ nút ấy ảnh hưởng tâm trạng, nàng quay đầu lại, cúi đầu tiếp tục làm việc của mình.

Do đó, nàng không nhìn thấy Lâm Như Hiên giật mình thoáng nhìn Viên Trường Khanh trở lại sau thư án, sau đó mang theo ba phần trăm tư nhìn nàng.

Lâm Như Đình vốn đang trên bục giảng nói chuyện với người ta, nghe được bên này bọn họ nói sôi nổi quá, cũng đi tới, nhìn chử San Nương rồi cười nói: “Thật đúng là, bốn chữ ‘sát phạt quyết đoán’ mà A Như nói dùng vào đây quả nhiên tuyệt vời.”

“Đúng đấy đúng đấy,” Lâm Như Trĩ nhảy cẫng lên cười, “Trước đây lần đầu tiên muội thấy chữ của Thập tam tỷ tỷ, trong đầu lập tức vụt ra bốn chữ này.”

San Nương thu bút quay đầu lại, liếc Lâm Như Đình: “Học trường lại giễu ta.”

Lâm Như Đình nhìn nàng cười: “Thực sự không phải giễu cợt đâu, không ngờ chữ người lại thế

này...”

“Đúng đấy,” Lâm Như Trĩ lại nhảy cẫng đến trước mặt Viên Trường Khanh, cầm tờ xam hán mới viết xong, cười: “Đều nói chữ như con người, nhưng đối với Thập tam tỷ tỷ và Viên sư huynh, lời này căn bản không đúng. Thập tam tỷ tỷ trông yếu đuối mỏng manh, mà khoản chữ viết thì khí phách như đao bổ vạn cân. Mà Viên sư huynh rõ ràng dáng dấp phong thái hiên ngang vậy, rốt cuộc viết ra chữ Khải nhỏ thanh nhã đẹp đẽ. Hai người hẳn nên chuyển đổi cho nhau mới đúng.”

Cầm bút lên, San Nương cúi đầu nhìn chữ của mình. Người khác không biết chữ bản thân nàng thì quá rõ, sự thay đổi trong chữ của nàng nghiêm chỉnh mà nói, vẫn nhờ Viên Trường Khanh. Năm đó chữ nàng coi như đúng quy đúng củ, dù thỉnh thoảng có vụt ra, chung quy chưa từng thoát ly kết cấu chuẩn, cho đến khi nàng bị Viên Trường Khanh từ chối mà sa vào phần nộ câu còn không được, biến cuộc sống của mình trở nên nát bét... Sau đó một ngày nọ, bỗng nhiên nàng phát hiện, chữ nàng đã thay đổi, như con người của nàng giương nanh múa vuốt, rất có tính công kích...

Có điều, nếu lấy chữ bây giờ của nàng so với chữ lúc ấy, thì thật ra vẫn có chút biến hóa vi diệu, không còn sát khí sắc bén nữa.

Quả nhiên nghĩ thoáng rồi.

Nàng ngẩng đầu cười nói với Lâm Như Trĩ, “Đó nhìn người không thể chỉ nhìn bề ngoài, xem chữ ta muội có thể biết ngay, ta hoàn toàn không nhu nhược như muội nghĩ...”

“Đúng!” Lâm Như Hiên bỗng cười: “Nhìn người quả thực không thể nhìn bề ngoài, không chừng Thập tam cô nương cũng chỉ giả vờ ngoan ngoãn, chứ trong xương là giả heo ăn cỏ đó!”

Những lời này nghe vào tai người khác, đều chỉ cho rằng hán ta đang phản kích lời trêu đùa trước đó San Nương nói với hán ta. Nhưng San Nương lại hiểu rõ, nếu trước kia Lâm Như Hiên chỉ không thích nàng, thì giờ đây đã nâng lên thành địch ý.

Lâm Như Hiên nhẹ nhàng cười cười với nàng, xoay người sang chỗ khác nắm vai Viên Trường Khanh, rồi cười với Lâm Như Trĩ, “Còn nữa, người cũng nhìn lầm Viên đại của chúng ta rồi, ta lại cảm thấy kiểu chữ trâm hoa tiểu khái cực kỳ hợp với tính tình hán. Chớ thấy hán thế này, chứ thực ra là một người tâm tư cẩn thận nhất...”

Cẩn thận, San Nương thâm cười giấu cợt. Người đó quả thực có thể coi là tâm tư cẩn thận, nhưng cùng lúc ấy, tâm tư cẩn thận này còn phải xem là dành cho cái gì. Hán chịu cẩn thận thì mới có thể cẩn thận, nếu hán không muốn, thì dù có đặt cối xay ở đó, cũng không tiến vào mắt hán.

“Đừng nhiều lời nữa,” Lâm Như Đình cười nhét thùng hồ dán vào tay Lâm Như Hiên, “Còn không mau đi dán giấy!”

Quả nhiên Lâm Như Hiên rất đề phòng San Nương. Từ sau khi hấn ta tới, cứ giữ Lâm Như Trĩ bên mình, không để nàng ấy tới gần San Nương. Lâm Như Trĩ luôn luôn đỉnh đạc, cũng không chú ý tới vị đường huynh này của nàng ấy đang cố gắng ngăn cách mình và San Nương, San Nương thì không thêm để bụng, chỉ cúi đầu yên lặng viết xâu của mình.

Chờ nàng viết xong một quyển sổ sách, xoay người lại đến thư án của Viên Trường Khanh lần nữa đổi một quyển khác, nàng mới để ý, chẳng biết Lâm Như Đình rời đi từ lúc nào, trên bực giảng chỉ còn nàng và Viên Trường Khanh.

San Nương vừa đưa tay lấy quyển sổ mới, vừa xoay đầu tìm kiếm Lâm Như Đình không biết đã đi đâu. Ai ngờ rõ ràng nàng cầm một góc quyển sổ rồi, nhưng hình như bị thứ gì đó đè lại, không thể rút ra. San Nương ngoái đầu nhìn lại, lúc này mới phát hiện, hóa ra tay Viên Trường Khanh đè lên quyển sổ kia.

Nàng nhướng mày, ngẩng đầu nhìn hấn.

“Quyển này ta viết rồi.” Viên Trường Khanh nói, sau đó lấy một quyển trong chồng sổ bên cạnh đưa cho San Nương.

San Nương trầm mặc đưa tay đón sổ sách, nào ngờ Viên Trường Khanh cầm sổ không buông.

Cho nên San Nương lại nhìn hẩn nhướng mày lần nữa.

Đôi mắt đen láy của hẩn thẳng tắp nhìn nàng, hầu kết trên cổ áo khẽ động lên xuống, như có lời gì muốn nói với nàng. Nhưng lời đó chưa thoát ra khỏi miệng hẩn đã bị một người đột nhiên xuất hiện cắt đứt.

“Viên đại, đổi tay đi, người và A Như đi dán, ta viết.” Lâm Như Hiên lên bục giảng, cười nói với Viên Trường Khanh.

San Nương nghiêng đầu, cũng chỉ thấy Lâm Như Hiên cười híp mắt nhìn bọn họ. Tuy nói khuôn mặt là ý cười, nhưng ánh mắt hẩn nhìn nàng lại ẩn giấu sự cảnh giác không hề tốt.

San Nương chớp mắt một cái, cũng không xoay đầu rút quyển sổ kia trong tay Viên Trường Khanh ra, quay người lại, nàng trở về thư án của mình tiếp tục công việc.

“Viên sư huynh.” Lâm Như Trĩ cười tít mắt chào hỏi hẩn.

Viên Trường Khanh thì quay đầu nhìn Lâm Như Hiên, lại nhìn San Nương, đầu lông mày hơi hơi nhíu lại. Cuối cùng hẩn không nói gì, nhận thùng hồ dán trong tay Lâm Như Trĩ, sau đó đi dán xâm với nàng ấy.

水	以	映
列	為	帶
坐	流	左
其	觴	右
次	曲	引

永和九年歲在癸丑暮
春之初會於會稽山陰
之蘭亭脩禊事也群賢
畢至少長咸集此地有
崇山峻嶺茂林修竹又
有清流激湍映帶左右

书法欣赏 www.yac8.com

Chương 56: Mất mặt

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương 56: Mất mặt

Editor: LạcLạc

Từ chỗ Viên Trường Khanh, những cái khác San Nương không học, lại học được một điều —
Không thèm chú ý những người và vật mà mình không muốn nhìn thấy, không muốn quan tâm, hoặc không đáng để coi trọng.

Do đó, dù cảm giác được ánh mắt thường xuyên đâm chọc của Lâm Như Hiên, nhưng nàng vẫn thong dong viết tờ xâm của mình. Cho đến khi viết xong một quyển, nàng đến bàn Lâm Như Hiên chuẩn bị đổi qua quyển khác, tay hắn ta bỗng đặt lên chồng sổ sách.

Tư thế kia, nhất thời khiến San Nương nhớ tới Viên Trường Khanh và lời hắn chưa kịp thốt ra khỏi miệng.

San Nương ngẩng đầu, nhìn Lâm Như Hiên.

Lâm Như Hiên cười nói với nàng: “Vất vả rồi, đến đây thôi.”

“Cái gì?!” San Nương ngăn ra.

“Bọn ta đều biết, Thập tam cô nương vốn không thích dính vào những chuyện này, chịu giúp đỡ đã rất hiếm có rồi. Tấm lòng nhân ái của Thập tam cô nương hôm nay nên thấy cũng đã thấy, nên biết cũng đã biết, ta thấy người có thể yên tâm trở về.”

Mặc dù Lâm Như Hiên cười, nhưng ánh mắt lộ vẻ khinh miệt.

San Nương chợt híp mắt, nhìn chòng chọc hấn ta,
“Người có ý gì?”

“Là ý người hiểu đấy.” Lâm Như Hiên lại cười nói,
“Thập tam cô nương muốn để người ta biết mình
cũng có lòng nhân ái, hôm nay tất mọi người đều
thấy rồi, mục đích của người đã đạt được, ta thấy
người có thể đi về.”

San Nương nhìn hấn ta một hồi, bỗng nhoẻn
miệng cười, nhanh chóng rút một quyển sổ sách
dưới tay hấn ta, sau đó lui về sau một bước: “Hóa
ra Lâm sư huynh ôm ý nghĩ như vậy để làm
chuyện này. Có điều, đều nói ngàn người ngàn ý,
đây chỉ là ý nghĩ của sư huynh, chứ đâu phải ý
nghĩ của ta.” Nói xong, nàng ôm sổ sách muốn
xoay người rồi đi.

“Khoan đã!” Lâm Như Hiên lập tức khê quát một
tiếng, lại thoáng nhìn chung quanh, thấp giọng
nói: “Ta vốn không muốn nói thẳng thế, nhưng
hình như Thập tam cô nương không hiểu, ta chỉ
đành nói ra. Ta biết mục đích người tới nơi này,
nhưng nói thật cho người biết, hấn đã có ý trung
nhân, người và các tỷ muội của người có vô có
gây rối thế nào cũng vô dụng!”

San Nương ngẩn ra, chớp mắt hai cái mới hiểu,
Lâm Như Hiên này rốt cuộc cho rằng nàng theo
đuổi Viên Trường Khanh nên mới tới đây.

Mà cũng không trách Lâm Như Hiên nói vậy.
Kiếp trước, thực ra ứng cử viên ban đầu Mạnh
lão phu nhân Hầu gia nhìn trúng là Thập tứ
nương, Mạnh lão phu nhân Viên gia thì nhìn
trúng Thập nhất nương đích xuất, do Thập tam
nương dùng chút thủ đoạn, mới để hai lão phu

nhân đồng thời nhìn trúng nàng. Bấy giờ, mặc dù hai nhà chưa chính thức đặt lễ đính hôn, nhưng ở trong mắt hai vị lão phu nhân, ứng cử viên của hôn sự này đã chắc như đinh đóng cột. Cho nên dù trong lòng bọn tỷ muội Hầu gia có ý nghĩ khác, cũng đều đặt sự chú ý của mình ở góc tối không muốn ai biết. Mà kiếp này, lại vì nàng rời khỏi, khiến hai lão phu nhân nhất thời không thể nhất trí ứng cử viên tân nương, do đó các cô nương Hầu gia tranh kỳ đấu điểm, hành tung, lời nói và cử chỉ của một số người càng mất thận trọng, khiến người có lòng xem trò cười.

Lâm Như Hiên kia chính là ám chỉ San Nương chuyện này.

Hắn chỉ biết một chút không biết hai, tuy các cô nương Hầu gia liên tục tiếp cận Viên Trường Khanh, nhưng kỳ thực trong đó không có Hầu Thập tam nàng. San Nương hôm nay không phải là Thập tam nương trước kia còn ở Tây Viên, bên trên nàng tự có cha mẹ thay nàng làm chủ. Người nhà họ Viên có muốn, nhưng chỉ cần Ngũ lão gia lắc đầu không chịu, thì có thể miễn phiền phức cho nàng; Dù Mạnh lão phu nhân Hầu gia gây áp lực với Ngũ phu nhân như trước kia, vậy cũng phải nhìn xem Ngũ lão gia hiện giờ thương thế tử nhất có đồng ý không nữa. Huống chi lúc này lão phu nhân cho rằng Thập tam không ngoan, cũng không định để nàng có quan hệ gì với Viên gia. Do đó mặc dù hai nhà Viên Hầu liên tục thiết yến mời nhau, song San Nương lại an nhàn, chưa từng đi một lần.

San Nương hiện giờ, đừng nói là vô tâm với Viên Trường Khanh, dầu Viên Trường Khanh có ý với nàng, nàng cũng không chịu, nhưng bị Lâm Như Hiên không khách sáo hiểu lầm như thế, làm người hai đời, cái mặt già lập tức đỏ bừng —

nàng tức giận.

San Nương càng tức giận, lại càng cười đáng yêu. Nàng cười tít mắt nhìn Lâm Như Hiên, giả vờ ngây ngô nghiêng đầu, hỏi: “Lâm sư huynh đang nói gì đấy? Sao ta càng nghe càng không hiểu? Ai vô cớ gây rối ai? Trong lòng ai có người nào? Rốt cuộc sư huynh muốn nói cái gì?”

Lâm Như Hiên nghiêm nghị trợn mắt nhìn nàng, cau mày nói: “Bất giả ngu đi! Lão phu nhân hai nhà các người đang làm trò gì, còn tưởng ai không nhìn ra sao?! Nói thật cho người biết, việc này lão thái bà đáng chết đó nói không tính, Trương Khanh còn có nhà ngoại nữa!”

Mắt San Nương lóe lên, cười híp mắt đáp: “Hóa ra ‘hắn’ này là chỉ Viên đại biểu ca.” — Hiên tại nàng lại gọi tiếng ‘biểu ca’ hiếm thấy — “Chẳng qua, mặc kệ lão phu nhân hai nhà đang làm trò gì, hay trong lòng Viên đại biểu ca có ai, thì hai chuyện này sao ta cảm thấy đâu liên quan tới ta chút? Tại sao sư huynh nói với ta những lời ấy? Hoặc là nói, Lâm sư huynh đây đang ám ức thay Viên đại biểu ca à? Nhưng dù sư huynh muốn làm Bao Thanh Thiên một lần, tốt xấu gì cũng nên biết rõ đầu đuôi trước nhỉ? Không đầu không đuôi kiểu này, ngược lại làm ta hồ đồ.”

Nói xong, nàng nhếch môi nở nụ cười giả tạo, xoay mũi chân định bỏ đi. Song rốt cuộc khó dằn cục tức trong lòng, nàng quay lại lần nữa cười giả tạo với Lâm Như Hiên, “Về phần mục đích tới đây của ta,” nàng híp mắt, “Sư huynh đoán xem!”

Nàng lại xoay mũi chân, cũng suýt đụng vào một người. Người nọ nhanh chóng lui về sau một bước, San Nương cũng lui về sau một bước. Nàng ngẩng đầu lên nhìn. Lúc này mới nhận ra, nàng

lại một lần nữa suýt đụng vào Lâm Như Đình.

Lâm Như Đình nhìn nàng, sau đó nhún mày nhìn Lâm Như Hiên, hỏi: “Sao vậy?”

San Nương không biết hẳn nghe được bao nhiêu, lập tức cực kỳ xấu hổ, lại có cảm giác uất ức không rõ, bèn rũ mắt, khẽ bĩu môi kêu một tiếng: “Học trưởng...”

Tuy Lâm Như Đình chỉ nghe được mấy câu cuối của San Nương, song cũng có thể đoán ra tất nhiên là Lâm Như Hiên nói gì đó không xuôi tai, liền nhún mày nhìn Lâm Như Hiên: “Tam đệ, đệ thất lễ.” Lại nói, “Xin lỗi Thập tam cô nương đi.”

Nhưng Lâm Như Hiên ngoan cố, “Dựa vào cái gì? Đệ nói sai chỗ nào?!”

Lâm Như Đình chỉ đoán được hẳn ta nói gì đó, song cụ thể thế nào thì không biết, cau mày hỏi: “Đệ nói cái gì?”

Lâm Như Hiên chột cứng nhắc, nhất thời cảm thấy còn ầm ức hơn San Nương, bèn kêu: “Nhị ca! Huynh cũng chẳng biết đệ nói gì, lại bảo đệ xin lỗi?!”

Lâm Như Đình đáp như lẽ đương nhiên: “Thập tam cô nương là người thấu tình đạt lý, không có khả năng nói gì thất lễ. Trái lại là đệ, chắc chắn đệ đã lỡ mồm nói bậy gì đó, mới chọc Thập tam cô nương tức giận, tất nhiên đệ nên nói xin lỗi.”

Trong lúc tranh chấp, vừa vặn Lâm Như Trữ và Viên Trường Khanh dán xong mấy lá xâm trong tay đi vào. Lâm Như Trữ tò mò nhìn ba người giằng co, hỏi: “Vụ gì thế?”

Lâm Như Hiền liếc Viên Trường Khanh một cái, bỗng bừng tỉnh. “Đệ vốn không nói sai! Trước giờ chuyện phỉ sức không được cảm tạ kiểu này đâu nhìn thấy bóng dáng cô nương Hầu gia, sao năm nay từng người từng người một đều xuất hiện?! Nói không có mục đích khác, quý cũng chẳng tin!”

Đang nói, chợt nghe được một trận cười nói của tiểu cô nương ngoài cửa truyền vào. Mọi người xoay đầu nhìn lại, chỉ thấy hai học trưởng nữ học dẫn dắt một đám nữ sinh, ôm một số đồ vật bước vào.

Tiểu cô nương xinh đẹp đi đầu họ là Liễu Mi - một trong hai học trưởng nữ học. Liễu Mi chỉ huy các tiểu cô nương để đồ xuống, ngẩng đầu cười nói với Lâm Như Đình trên bục giảng: “Lâm học trưởng, bọn ta mang y phục, đồ dùng hàng ngày và đệm chăn được quyên góp đến, phải để ở đâu?”

Lâm Như Đình nghe xong, vội vã bỏ lại cuộc tranh cãi bên này trước, vừa gọi một số nam sinh lễ tể đang bận rộn ở hành lang gấp khúc tầng trệt đến giúp đỡ, vừa vội vàng xuống bục giảng, nghênh đón những nữ sinh kia.

Liễu Mi đang xoa cổ tay, chợt thấy Hầu Thập

tam trên bục giảng, không khỏi vô cùng kinh ngạc. Đôi mắt nàng ta lóe lên, cười nói với San Nương: “Hóa ra Thập tam nương ở đây. Hiếm thấy quá, trước đây chuyện kiểu này không phải các tỷ muội người đều không thích nhúng tay à? Sao hôm nay ai cũng đổi tính nhỉ?” Nói xong, nàng ta xoay đầu nhìn phía sau.

Cho nên San Nương lập tức nhìn thấy Thất tỷ tỷ,

Thập tứ muội muội, và mấy tỷ muội chỉ khác của mình trong đám người sau lưng Liễu Mi.

“Haha.” Nhất thời Lâm Như Hiên ở đằng sau San Nương không khách sáo cười một trận.

Mặt San Nương hồng nóng bừng — Lần này thì là lúng túng.

Lâm Như Hiên giấu cột liếc nàng một cái, sau đó quay lại thư án đi viết tờ xâm của hấn. San Nương lại nhìn các tỷ muội đứng đằng kia, thầm nghĩ rằng.

Trong đám người, Hầu Thất cô nương cẩn thận dùng hai ngón tay kẹp một bộ xiêm y, dáng vẻ như sợ bị bộ xiêm y này làm bẩn tay vậy; Mặc dù Thập tứ quang quác nói năng vui vẻ, nhưng trên tay lại chẳng có cái gì...

Đúng là mắc cỡ chết đi được! San Nương thầm buồn bực. Tuy nàng có thể vỗ ngực nói mình không thẹn với lương tâm, nhưng những tỷ muội này của nàng rõ ràng lại đánh chủ ý khác.

Không phải là một Viên Trường Khanh thôi sao?! Đáng để tỷ muội trong nhà không cần mặt mũi theo đuổi như thế ư?!

Lúc này San Nương cảm thấy cực kỳ mất mặt lại quên mất, kiếp trước để có cuộc nhân duyên này, nàng cũng đã làm không ít việc chẳng thể công khai.

Mặc dù Viên Trường Khanh không nghe được Lâm Như Hiên và San Nương đang tranh cãi cái gì, song dựa theo sắc mặt và đôi câu vài lời của mọi người trước mặt, hấn nhanh chóng đoán ra đầu đuôi câu chuyện, không khỏi nhìn Lâm Như

Hiện một cái, lại nhìn San Nương.

Cảm nhận được ánh mắt hằn nhìn qua, San Nương càng xấu hổ hơn, lập tức giận chó đánh mèo hằn, ngay cả đuôi mắt cũng chẳng chịu cho hằn, ôm sổ sách trở lên thư án tiếp tục bày giấy mài mực.

Mà khác với Viên Trường Khanh nắm chắc trong bụng, Lâm Như Trữ vốn không biết chuyện hai nhà Viên Hầu, lúc này càng chẳng hiểu ra sao. Nàng đứng đấy nhìn tam ca, lại nhìn San Nương, nghu nghu, vừa định mở miệng hỏi San Nương lý do, đã thấy San Nương đột ngột đập bên cạnh một tờ xâm viết xong rồi.

Nếu nói trước đó chữ San Nương là sát phạt quyết đoán, thế thì lúc này chữ trên tờ xâm lại là đằng đằng sát khí.

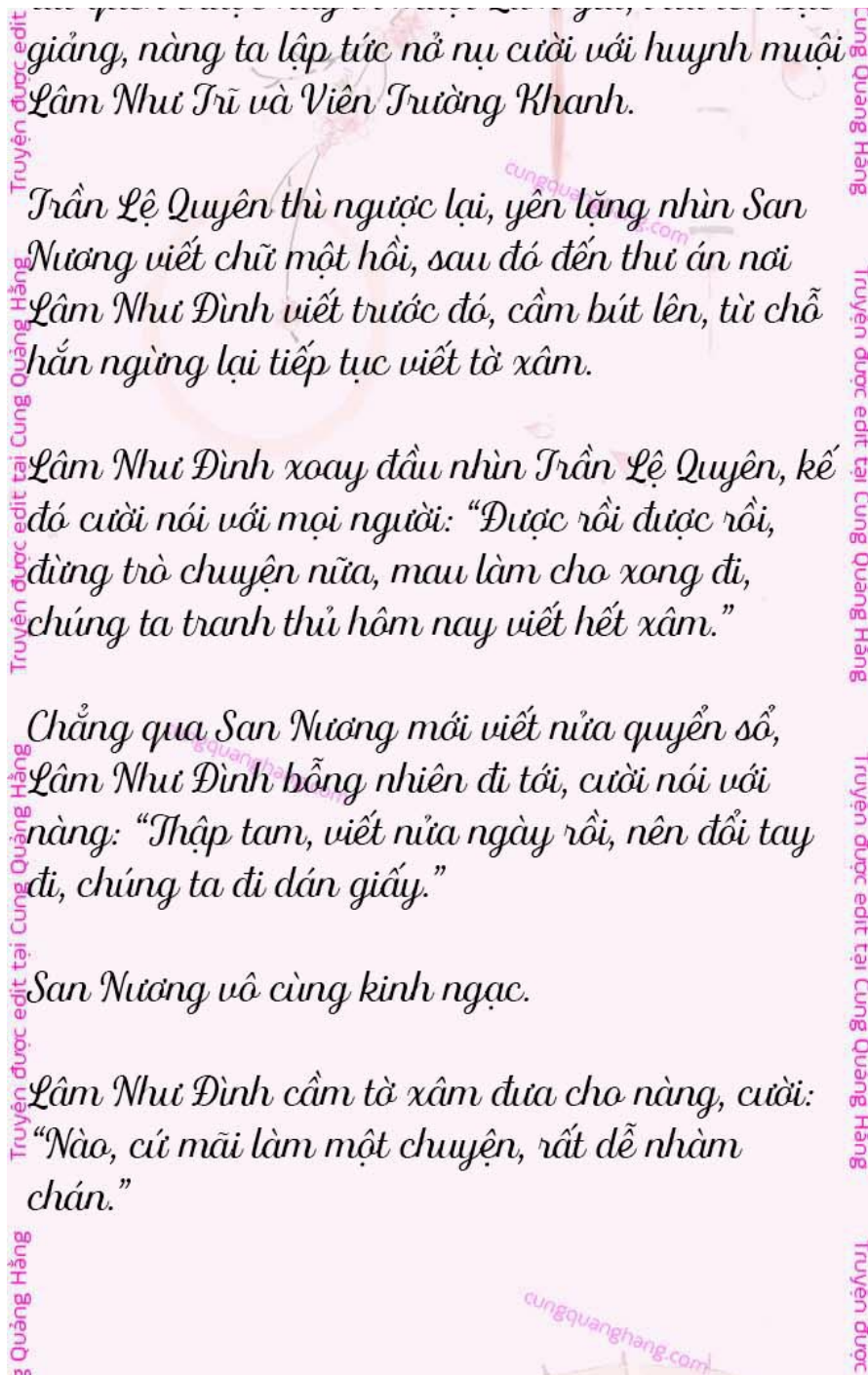
..*

Đám nữ sinh đến nơi, thoáng cái làm giảng đường náo nhiệt hẳn. Sau khi Lâm Như Đình phân nhiệm vụ, bèn dẫn hai nữ học trưởng nữ

học cùng nhau quay về bục giảng.

Nữ học này có hai nữ học trưởng, người lớn tuổi hơn tên Trần Lệ Quyên, năm nay mười bảy. mặc dù không xinh đẹp tuyệt trần lắm, nhưng đôi mắt trầm tĩnh cực kỳ dễ giành được thiện cảm của người khác. Một người nữa là Liễu Mi, vừa trêu các cô nương Hầu gia.

Năm nay Liễu Mi mười sáu, cực kỳ xinh đẹp. Mức độ nổi tiếng của nàng ta trong thư viện tương tự như Lâm Như Đình, là nữ thần trong lòng nhiều nam sinh. Do thường hỗ trợ tiên sinh, nên nàng ta rất quen thuộc huynh muội Lâm aia. vừa lên bục

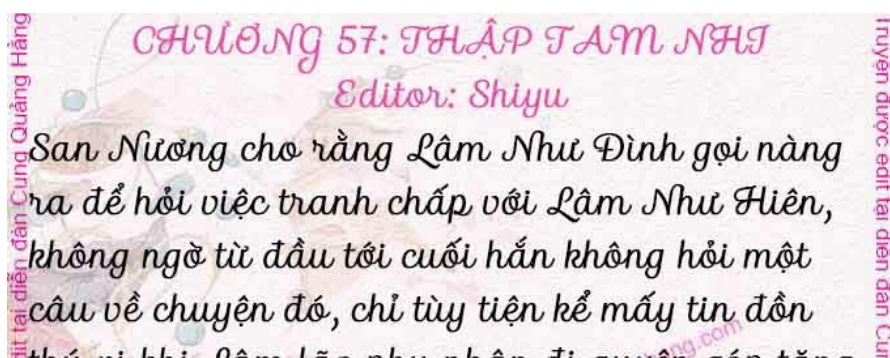

Bạn đang đọc truyện *Phiên Toái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull(chấm)Net.

Chương 57: Thập tam nhi

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

thứ bị như Lâm Như Đình như ai quên góp cùng vật khắp nơi.

Lâm Như Đình ôm thùng hồ dán đi đằng trước, San Nường ôm xấp giấy đánh dấu đi phía sau, hai người cười nói suốt chặng đường, cứ như vậy lên lầu ba.

Cách lan can của hành lang gấp khúc, San Nường lơ đãng nhìn về phía bức giảng tầng một, thấy mấy người kia thỉnh thoảng lên đến bên cạnh thư án của người khác nói đùa vài câu. Nàng mới nhận ra —— Mặc dù mọi người chạy tán loạn tán gẫu với nhau trên bậc, nhưng không một ai tiến đến trước mặt nàng...

Nói trắng ra là nàng bị mọi người tẩy chay!

Tuy nàng không để ý, nhưng rõ ràng Lâm Như Đình để ý, chắc sợ nàng lúng túng nên mới chủ động dẫn nàng rời khỏi...

Đúng là một người dịu dàng sẵn sốc.

San Nường ngẩng đầu nhìn Lâm Như Đình.

Lâm Như Đình đang cầm mẫu giấy đánh dấu đối chiếu với nhãn mác cũ trên vật quỳên tặng vốn viết rất qua quýt, cảm giác được ánh mắt của nàng, hắn nghiêng đầu nhìn nàng, sau đó cười nhướn mày như hỏi dò.

San Nường yên lặng một lát, sau đó gờ tờ giấy lên cười nói: “Tìm được một tờ.”

..*

San Nường chỉ vì những lời lão phu nhân nói mới bị kéo đến đây giúp đỡ, mà Lâm Như Đình lại là người trong ban tổ chức, vì thế có việc gì đều phải tìm hắn. Hắn đang đối mẫu tờ giấy

đánh dấu với San Nương, chợt nghe dưới lầu có tiếng gọi 'Lâm học trưởng'.

San Nương cười tiếp nhận thùng hồ dán trong tay hắn, nói: "Học trưởng mau đi đi, một mình ta từ từ tìm cũng được."

Lâm Như Đình do dự, suy nghĩ một lát mới trả lời: "Vậy ta gọi người khác đến thay."

"Không cần đâu," San Nương xua tay, "Thật ra không cần hai người, một người là được a, chỉ hơi chậm chút thôi."

Lâm Như Đình vẫn kiên trì: "Ta kêu thêm người đến." Sau đó cười áy náy với nàng, rồi xoay người rời đi.

Lúc San Nương đang chăm chỉ cầm giấy màu mới đối chiếu với tảng vật, đột nhiên nghe được tiếng bước chân nhỏ vun truyền từ bậc thang sau lưng. Nàng tưởng là người Lâm Như Đình gọi đến nên quay đầu nhìn, lại thấy Thập tứ rón rén lên đây, còn lộ đầu nhìn dáo dác xung quanh.

San Nương nhướn mày, đoán rằng nàng ấy có lẽ vì Viên Trường Khanh mà tới. Nàng bèn đặt thùng hồ dán xuống, vừa định gọi Thập tứ, chợt nghe một giọng trầm thấp vang lên: "Thập tứ muội muội."

Đó là giọng nam.

Không chỉ San Nương sợ hết hồn, mà Thập tứ cũng kinh hãi, nghiêng đầu nhìn lại mới thấy Viên Sưởng Hưng giấu thân hình béo tốt trong bóng tối chỗ cầu thang, ngoắc tay với

Thập tứ nương.

San Nương chớp mắt mấy cái, vội vàng ẩn mình phía sau bức bình phong thêu —— Tuy một nam một nữ ở một chỗ nói chuyện cũng không phạm vào kỵ húy gì, nhưng không biết tại sao thấy dáng vẻ lén lút của Viên Sưởng Hưng, nàng cảm thấy lúc này không thích hợp để xuất hiện.

Thập tứ cũng có suy nghĩ tương tự, chẳng hiểu sao lại căng thẳng hết nhìn đông rồi nhìn tây, song chỉ đứng tại chỗ không bước tới. Nàng khụy gối thi lễ với Viên Sưởng Hưng, vô thức đề thấp giọng, cười hỏi: “Thì ra là Viên nhị biểu ca. Sao biểu ca lại ở đây?”

Viên Sưởng Hưng nhìn thử xung quanh, thấy không có ai mới bước ra khỏi chỗ tối, cười nói với Thập tứ: “Nhận được thịnh tình của di tổ mẫu, tổ mẫu ta muốn ở lại trấn Mai Sơn thêm hai tháng mới quay về. Nhưng tổ mẫu lo cho việc học của ta, bèn nói chuyện với sơn trưởng thư viện Mai Sơn, bảo ta có thể tạm thời tới thư viện dự thính hai tháng.” Hắn nói tiếp “Ta thấy bố cáo, nghe nói nơi này đang chiêu mộ người hỗ trợ Hội quyên góp mùa xuân, nên ta đến giúp. Không ngờ Thập tứ muội muội không chỉ đẹp người còn đẹp nét, cũng tới đây hỗ trợ.”

Nói xong, Viên Sưởng Hưng vái chào sát đất với Thập tứ nương, lại khẽ nghiêng đầu, vút mị nhãn về phía Thập tứ.

Thập tứ tức khắc đỏ mặt bởi ánh mắt ngả ngớn này của hắn, vừa cảm thấy hơi buồn bực, vừa có chút đắc ý không rõ. Nàng nghiêng người nhìn thử xung quanh. mới đáp lời: “Nơi này không có ai, không tiện nói chuyện, chúng ta đến chỗ có người nói tiếp đi.”

"Không có ai mới dễ nói chuyện," đột nhiên Viên Sưởng Hưng đến gần Thập tứ, hần thấp giọng nói: "Muội muội không biết là sau khi ta nhìn thấy muội, trong lòng ta..."

"Hưng ca nhi? Tại sao người ở đây?"

Bỗng dừng một giọng nói trong trẻo lạnh lùng cắt ngang lời ngon ngọt của hắn.

Hầu Thập tứ và Viên Sưởng Hưng cả kinh, hai người nhanh chóng quay đầu lại thì thấy Viên Trường Khanh đã lên lầu, đang vịn lan can đứng trên bậc thang nhều mày nhìn bọn họ.

Thập tứ đỏ mặt, cũng nhanh chóng liếc Viên Sưởng Hưng một cái, sau đó vòng qua hắn đi đến đầu cầu thang, khụy gối thi lễ với Viên Trường Khanh còn đang đứng đó, âm ức gọi một tiếng "Đại biểu ca", nói: "Đáng lẽ muội đang tìm bạn học, không ngờ lại gặp Viên nhị biểu ca ở đây. Nhị biểu ca nói có chuyện muốn nói với muội, đang nói ấy chứ, Đại biểu ca đã tới rồi."

Lời này vốn không có vấn đề gì, nhưng nàng nói bằng giọng điệu âm ức như làm nũng, khiến người ta nhìn không được nghĩ rằng, chắc chắn do Viên Sưởng Hưng cưỡng ép lời kéo nàng nói chuyện.

Mắt San Nương chợt lóe lên, len lén lộ ra một con mắt từ bức bình phong thêu, vừa hay nhìn thấy sau lưng của Thập tứ và ánh mắt sắc bén như dao băng của Viên Sưởng Hưng,.

San Nương chớp mắt một cái, nhanh chóng rút lại diễn đàn Cung Quảng Hằng

Viên Sưởng Hưng nhìn chằm chằm bóng lưng Thập tứ, yên lặng cười khẽ một tiếng. Sau đó ngược mắt nhìn Viên Trường Khanh, kêu lên:

“Ôan uống quá, Thập tứ biểu muội hiểu lầm ta. Ta thấy Thập tứ biểu muội đi theo sau lưng đại ca còn đi nhầm hướng, ta mới tốt bụng đến nhắc nhở muội ấy, chưa nói gì đại ca đã tới rồi.”

Mặt Thập tứ lập tức đỏ bừng, “Nhi, nhị biểu ca cũng hiểu lầm muội, muội, muội đâu có đi tìm Đại biểu ca.” Nàng đứng không vững nữa, vội vàng nói lấy lệ: “Muội, muội hình như nghe được bạn học đang gọi ...” Sau đó xám xịt chạy đi.

Thấy Thập tứ nường chạy xa rồi, Viên Sưởng Hưng cười giấu một tiếng, quay đầu nói với Viên Trường Khanh: “Việc này đại ca chẳng suy tính gì hết, lỗ mãng cực kỳ. Nếu đại ca cười muội ấy, không biết lúc nào bị đội nón xanh đây.”

Viên Trường Khanh vẫn cau mày nhìn hẩn, lại hỏi lại vấn đề đã hỏi trước đó: “Sao người ở đây?”

Viên Sưởng Hưng nhìn Viên Trường Khanh bằng nửa con mắt, sau đó xoay người cung kính thi lễ với Viên Trường Khanh: “Quên nói với đại ca. Vì di tổ mẫu và tổ mẫu nhiều năm không gặp nên muốn giữ tổ mẫu ở lại thêm một thời gian. Tổ mẫu lo ta bỏ bê việc học, nên làm thủ tục cho ta đến thư viện Mai Sơn dự thính.”

Hẩn đứng thẳng người cười nói tiếp, “Từ hôm nay, ta và đại ca là đồng môn rồi.”

Mi tâm. Viên Trường Khanh càng nhún chặt.

hơn, hỏi: “Thế người ở đây làm gì?”

“Học đại ca mà!” Viên Sưởng Hùng chớp đôi mắt ngây thơ cười nói: “Ta thấy trước cửa viện dán bố cáo, nói nơi đây đang chiêu mộ người hỗ trợ việc quyên góp mùa xuân. Ta chỉ hiếu kỳ đến xem một chút, không ngờ nhìn thấy đại ca. Có đại ca ở đây làm gương, đâu có đạo lý đệ đệ xếp sau người chứ? Do đó ta cũng ghi danh.”

Hắn chột bước lên một bước đến bên cạnh Viên Trường Khanh, hạ thấp giọng cười nói: “Ai ngờ ta lại nhìn thấy vài vị tỷ muội Hầu gia ở chỗ này. Xem ra bọn họ vô cùng hài lòng với ca ca. Chẳng qua nhắc tới mới nói, vận mệnh của đại ca thật sự khiến người ta ghen tỵ, những tỷ muội Hầu gia này ai cũng đều là đại mỹ nhân đó.”

Hắn lui về sau một bước, nhìn Viên Trường Khanh nói tiếp: “Ta nghĩ đại ca nên nhanh chóng chọn một người đi, cứ treo người ta như vậy, ta sợ sớm muộn gì cũng xảy ra chuyện.”

Nói xong, hắn ta quay đầu nhìn xung quanh, cố ra vẻ chỉ lầu dưới: “A, hình như chỗ đó cần người hỗ trợ. Đại ca, ta đi trước.”

Nhìn bóng lưng xa dần của Viên Sưởng Hùng, lòng mày Viên Trường Khanh gần như nhú thành một cục.

Phía sau bình phong, San Nương cũng cau mày như hắn. Kiếp trước ấn tượng của nàng về Viên Sưởng Hùng là hắn ta vô cùng kính nể Viên Trường Khanh. Bây giờ lén lút quan sát hai huynh đệ này, đột nhiên nàng cảm thấy sự ‘kính nể’ đó không như nàng nghĩ.

Bất thành linh, phía ngoài bình phong truyền đến một tiếng thở dài.

San Nương tò mò lộ ra một con mắt, nhưng lập tức sợ hết hồn.

Viên Trường Khanh vốn đứng trên bậc thang, lẽ ra nàng không nhìn thấy hần mối đúng. Vậy mà không ngờ hần như mèo ấy, bước đi không có tiếng động đến bên cạnh lan can của hành lang gấp khúc, hai tay hần vịn lan can, đầu cúi thấp, dáng vẻ nặng nề như vai đang gánh ngàn cân.

San Nương cắn môi, lặng yên như mây một hồi. Trước mắt nàng quả thật bị vây trong hoàn cảnh tình ngay lý gian, nếu bị Viên Trường Khanh phát hiện, thì dù nàng không phải đang trốn hần, lúc này cũng giải thích không được.

Nàng thầm cầu nguyện Viên Trường Khanh mau chóng rời đi, không ngờ lại có người tới.

“Viên lão đại,” người nọ còn chưa hoàn toàn lên cầu thang đã vội mở miệng, “Thằng oắt kia lại đến làm phiền người à?” — Đan gia ngỡ hạp, người đến lại là Lâm Như Hiên!

Nghĩ đến việc Lâm Như Hiên hiểu lầm nàng, nếu để hần phát hiện nàng ‘trốn ở chỗ này nhìn lên Viên Trường Khanh’, thì dầu cả người đầy mồm cũng không giải thích được, San Nương không khỏi cười khổ.

Viên Trường Khanh và Lâm Như Hiên đều không biết ở đây có người thứ ba. Viên Trường Khanh xoay lại nhìn Lâm Như Hiên, nhưng không nói lời nào đã quay trở lại, cúi đầu nhìn Diên. Sư ông Hứa đang bắt chuyện, nói nhóm.

nữ sinh dưới lầu.

Hiển nhiên sự trầm mặc của hắn khiến Lâm Như Hiên vô cùng bất mãn, “Người đó!” Hắn ta oán trách đi tới, bắt chước tư thế của Viên Trường Khanh, hai tay chống lan can, sau đó nghiêng đầu nhìn Viên Trường Khanh nói: “Người cũng thật là..., mọi chuyện đều giấu trong lòng không chịu nói với ai. Nếu không phải ta thấy động tĩnh hai ngày nay không bình thường, thì sẽ không biết lão yêu bà kia lại tính kế hôn sự của người!”

Viên Trường Khanh vẫn trầm mặc, một lát sau đột nhiên nghiêng đầu hỏi Lâm Như Hiên: “Vừa rồi người nói gì với Thập tam nhi?”

Lâm Như Hiên ngẩn ra.

Sau bức bình phong, San Nương bị tiếng ‘Thập Tam nhi’ này quấy nhiễu đến nỗi trái tim giật thót, nàng lập tức nhớ tới tiếng ‘Thập tam nhi’ dưới tàng cây hải đường kia...

“Thập tam?” Lâm Như Hiên gần như vô thức lặp lại Viên Trường Khanh, sau đó vung tay lên, bỏ qua vấn đề này, tiếp tục truy hỏi Viên Trường Khanh: “Ngoại tổ và các cậu cậu của người có biết chuyện này không? Hôn nhân là đại sự cả đời, một mình người gánh không được đâu!”

Nghe Lâm Như Hiên kêu ‘Thập tam’, trong lòng San Nương khẽ động —— Cuối cùng nàng đã hiểu, tiếng ‘Thập tam nhi’ mà Viên Trường Khanh kêu không giống người khác chỗ nào.

Thấn Mai Sơn nằm ở phía Nam núi Lâm Như

Chương 58: Nghe lén không tốt

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

CHƯƠNG 58: NGHE LÉN KHÔNG TỐT

Editor: Shiyu

Cùng trường nhiều năm, đương nhiên Lâm Như Hiên biết rõ tính nết này của Viên Trường Khanh, bèn thở dài một hơi, thuận theo hần trả lời: "Được rồi, người đã không muốn nói..." Ngừng một lát, hần ta nghiêng đầu nhìn Viên Trường Khanh, "Ta nói này, vì sao người quan tâm đến việc ta nói gì với Thập tam nhỉ?"

"Ta sợ người hiểu lầm nàng." Viên Trường Khanh đáp.

"Hiểu lầm?!" Lâm Như Hiên cười nhạo một tiếng, "Hiểu lầm cái gì? Hiểu lầm nàng như đám tử muội không biết xấu hổ kia của nàng, theo đuổi nam nhân đến tận đây?!"

"Ngang Chi!"

Viên Trường Khanh nhú mày. Cũng giống như khi hần không vui sẽ gọi Chu Sùng là 'Ngũ gia', lúc hần bất mãn với Lâm Như Hiên, hần sẽ gọi tên tục của hần ta.

Lâm Như Hiên tự biết mình ăn nói hơi quá đáng, liền ngậm miệng.

Chỉ nghe Viên Trường Khanh lại nói: "Đúng là người hiểu lầm nàng rồi. Ta từng hỏi A Như, A Như nói do lão phu nhân phái các nàng đến."

Lâm Như Hiên nghiêng đầu nhìn Viên Trường Khanh.

Lúc này Viên Trường Khanh đang khom người, khuỷu tay cong lên đặt trên lan can.

Nhìn hai ngón tay thon dài nắm vào nhau cùng với đôi mắt trầm tĩnh không nhìn ra điều gì, đột nhiên Lâm Như Hiên nghĩ đến ánh mắt Viên Trường Khanh nhìn Hầu Thập tam, lập tức thủ đề nói: "Hình như người rất đồ ả

nhập an, tập an thư an xet: như như người tại an y
Hầu Thập tam ấy."

Viên Trường Khanh lạnh nhạt đáp: "Chẳng qua ta cảm thấy người hơi bất công với nàng thôi."

Chung đưng nhiều năm, Lâm Như Hiên biết rõ Viên Trường Khanh thâm tàng bất lộ. Mặc dù lúc này không nhìn thấy bất kỳ manh mối gì trên người hắn, nhưng Lâm Như Hiên vẫn nhú mày, cảnh cáo hắn: "Ta đã nói với người, Hầu Thập tam kia không phải hạng người như người nghĩ, nàng rất giỏi nguy trang bản thân. Người không biết chuyện trước kia của nàng thì ta không nhắc đến, chỉ nói ngày đó lần đầu tiên người thấy nàng trong hẻm nhỏ, người cũng nhớ nàng dạy dỗ các huynh đệ của mình như thế nào đúng không? Đó mới là bộ mặt thật của nàng! Trước mặt và sau lưng hoàn toàn là hai khuôn mặt!"

Viên Trường Khanh thoáng im lặng, rồi nói: "Nàng như vậy rất tốt."

Lâm Như Hiên ghen hòng, trừng Viên Trường Khanh một lát, bỗng dưng hỏi: "Chẳng lẽ người thực sự thích nàng?"

Phía sau bình phong, San Nương vốn đang trầm tư nhớ đến Viên Trường Khanh 'ngày đó lần đầu tiên thấy nàng', thì ra là chỉ ngày ấy. Đột nhiên nghe được một câu như thế, nàng không hề đề phòng suýt bị sặc, vội vàng che miệng lại.

Phía ngoài bình phong, Viên Trường Khanh cũng bị Lâm Như Hiên tập kích bất ngờ dọa sợ hết hồn. Bất thành linh hắn đứng thẳng người, nghiêng đầu nhú mày nhìn Lâm Như Hiên.

Lâm Như Hiên cũng không bị vẻ mặt hết sức áp bức kia của hắn dọa, hất cằm chất vấn, "Sao hả?"

Viên Trường Khanh yên lặng nhìn hần ta, cho đến khi nói khiếp sợ đột ngột kia tản đi đôi chút, lông mày hần mới thoáng giãn ra. Ngón tay buông lỏng không biết từ lúc nào đã nắm chặt làn can, hần nghiêng đầu không nhìn được lâm vào trầm tư.

Thích một người là cảm giác như thế nào?

Hần mười sáu tuổi rồi, mặc dù từng vụng trộm ở sau lưng mọi người xem mấy quyển tiểu thuyết 18+, còn từng nghe Chu Sùng và đám bạn rượu bàn luận về nữ nhân, nhưng bất kể là trong sách miêu tả hay nhóm bạn bè kể lại, đều làm hần không cách nào giải thích được cái gì gọi là 'tìm đáp thỉnh thích', cái gì gọi là 'một ngày không gặp như cách ba thu' ... Hần thật sự không hiểu.

Xác thực, hần cảm nhận được một ít cảm xúc xa lạ từ trên người Thập tam nhi, song dường như hoàn toàn không có chút liên quan đến cái gì mà 'ngọt ngào', 'mong đợi' như trong sách miêu tả. Thứ hần cảm nhận được ngược lại là sự hỗn loạn không có đầu mối và sự nghi hoặc loạn tưng phèo... Thậm chí có thể nói là, sau khi lý trí trở về, cẩn thận phân tích lại, cảm giác lạc lối hỗn loạn kiểu này không chỉ không thấy tuyệt vời, mà còn khiến hần bất an.

"Ta nghĩ..." Hần nghiêng đầu suy nghĩ một lát, sau đó kiên định lắc đầu, "Không, ta nghĩ cảm giác ta đối với nàng không phải là loại thích mà người nghĩ."

Sau bức bình phong, San Nương lặng lẽ bỏ tay che miệng xuống, đồng thời thở ra một hơi, tâm tình nàng không khỏi vừa vì diệu vừa phức tạp -- Nếu bây giờ hần nói hần thích nàng, thì nàng không thể đảm bảo bản thân không lao ra đánh hần một trận... Kiếp trước nàng đối với hần như vậy hần đều thờ ơ. Nếu đổi một đời, hần lại không hiểu sao động lòng với nàng, chẳng phải nàng cần đòi lại công đạo cho mình của kiếp trước à!

Bên ngoài, Lâm Như Hiên rõ ràng không tin vào lý do

thoái thác của Viên Trường Khanh lắm, nhưng mày hỏi:
"Thật không? Người xác định?"

Ánh mắt hoài nghi của hắn ta khiến Viên Trường Khanh không vui, liếc xéo hắn ta một cái, cũng lười trả lời lại.

"Nhưng ta thấy ánh mắt người nhìn nàng rồi." Lâm Như Hiên nhất quyết không buông, nhất định ép Viên Trường Khanh thừa nhận điều gì đó, "Người nhìn nàng bằng ánh mắt hứng thú. Người chắc chắn người không thích nàng sao?"

Viên Trường Khanh lại liếc hắn ta một cái, sau đó rũ mắt xuống, tựa như chuyên tâm nhìn vào nội tâm. Trầm tư hồi lâu, hắn ngẩng đầu nhìn Lâm Như Hiên, gật đầu một cái:
"Ta xác định. Có điều người nói đúng, quả thật ta hơi tò mò về nàng, cá tính của nàng... rất thú vị."

"Thú vị?!" Giữa chân mày Lâm Như Hiên kẹp thành một đường rãnh sâu.

Thấy hắn ta nhún mày, sao Viên Trường Khanh có thể không rõ sự lo lắng của hắn ta chứ, bèn giải thích: "Ta chỉ thưởng thức tính tình hoạt bát của nàng thôi, không có ý gì khác."

Hoạt bát... sau bức bình phong, San Nương nhện không được trợn mắt.

Lâm Như Hiên vỗ mạnh vào lan can, "Cái ta lo chính là điều này! Người đã cảm thấy nàng thú vị, thì người mắc câu còn bao xa? Ta nói với người rồi, đừng thấy nha đầu kia gặp người là cười, kỳ thật một bụng mưu ma chước quỷ, ta chỉ sợ người bị lừa, người..."

"Như Hiên!" Đột nhiên Viên Trường Khanh nghiêng đầu kêu hắn ta.

Lâm Như Hiên ngậm miệng.

Chỉ thấy Viên Trường Khanh mỉm cười nhìn hắn ta, "Biết là người đang lo lắng cho ta. Nhưng người cảm thấy ta dễ bị lừa tới thế sao? Huống chi..." Viên Trường Khanh chợt ngừng lại.

"Cái gì?"

Viên Trường Khanh lại im lặng, nhớ đến ngày đó ở bên ngoài mê cung, Thập tam nhi cười híp mắt nói với hắn 'Người không phải là Thánh nguyên thông bảo', trong lòng hắn không khỏi là lạ, nhưng vẫn nói tiếp: "...Huống chi người thật sự hiểu làm nàng rồi. Ngược lại, thật ra nàng cực kỳ không ưa ta."

"Cái gì?" Lâm Như Hiên ngẩng ra -- Nên biết, Viên đại ở kinh thành còn có mỹ danh 'Cao lãnh hoa', không biết có bao nhiêu cô nương điên cuồng vì hắn đấy!

Ngừng một chút, đột nhiên hắn ta nghĩ đến điều gì, nhíu cánh tay Viên Trường Khanh, nói, "Sao người biết? Là Hầu Thập tam kia nói người biết à? Chính miệng nàng nói với người ư?" Hắn ta lại cười lạnh, "Ta biết ngay mà! Nha đầu đó mưu mô lắm! Người nói xem người thông minh vậy, ngay cả chút thủ đoạn nhỏ này của nữ nhân cũng không nhìn ra? Nàng đang 'mềm nắn rắn buông'..."

"Như Hiên!" Viên Trường lần nữa nhíu mày, không vui đẩy tay Lâm Như Hiên ra, đáp: "Ta thấy người có thành kiến quá nặng với nàng."

"Ta không có thành kiến, ta chỉ biết nàng là hạng người gì hơn người thôi!" Lâm Như Hiên bĩu môi giải thích, "Người mới quen nàng mà, đầu gì ta cũng biết nàng hơn một năm. Nói thật, ta vốn không đồng ý A Như kết bạn với nàng, chẳng qua A Như cố chấp, tổ mẫu cũng hướng về muội ấy, ta không địch nổi hai người họ. Có điều A Như không có thứ để nàng mưu đồ, nhưng người lại khác, chẳng lẽ người định cưới nàng?"

"Tất nhiên là không." Viên Trường Khanh không chút do dự đáp.

Hắn quả quyết coi như trấn an Lâm Như Hiên một chút. Song hắn ta vẫn không hiểu, bèn hỏi Viên Trường Khanh: "Ta không rõ, vì sao người lại thường thức nàng? Người từng nói mấy câu với nàng? Hai người gặp nhau mấy lần? Chỉ dựa vào vài lần ấn tượng thế, sao người thường thức nàng rồi? Chuyện này không giống phong cách của người."

Xác thật không giống, tựa vào lan can, Viên Trường Khanh trầm mặc. Thực tế, hắn không biết vì sao! Đúng như Lâm Như Hiên nói, hắn và nàng nói chuyện chưa tới mấy câu, thậm chí nàng cũng thừa nhận rõ ràng nàng chẳng thích hắn, nhưng hắn không hiểu, vẫn có cảm giác thân thiết không rõ với nàng... Giống như, người khác không biết bộ mặt thật của nàng là gì, chỉ có hắn biết...

Hắn nhàu mày trầm tư một lúc, nghiêng đầu nhìn Lâm Như Hiên, "Ta còn cho rằng người hiểu lầm nàng." Tiếp tục phân tích, "Đầu tiên, nếu nàng như người nói, một lòng mưu đồ gả cho ta, thì gần đây hai nhà mở tiệc chiêu đãi, nàng chẳng có đạo lý không đến. Nhưng thực tế, theo ta biết, mỗi lần lão phu nhân gửi thiệp mời cho nàng, nàng chưa từng đến lần nào. Thứ hai, ta phải nói lần nữa, người có thành kiến với người ta."

Hắn nói tiếp, "Người nói không sai, nàng vô cùng thông

minh, cũng rất am hiểu nguy trang. Nhưng nàng không lợi dụng thủ đoạn này để hại người, nàng chỉ bảo vệ chính mình thôi. Người không nên vì nàng biết dùng thủ đoạn bảo vệ mình liền chỉ trích xằng bậy với nàng. Muốn nói đến thủ đoạn tâm cơ, người biết ta mà. Người cảm thấy ta và nàng, người nào lợi hại hơn? Mà người vẫn làm bạn với ta đấy."

Viên Trường Khanh bình tĩnh nhìn Lâm Như Hiên, nhìn đến mức hắn ta á khẩu không trả lời được.

Sau bức bình phong thêu, San Nương im lặng rũ mắt xuống. Nàng không ngờ hẳn sẽ biện hộ giúp nàng...

Bên ngoài bình phong, Viên Trường Khanh vô vô vai Lâm Như Hiên, lại nói: "Công bằng với Thập tam nhi chút đi, đừng vì những chuyện phiền lòng kia của ta mà giận chó đánh mèo nàng. Tính toán của trưởng bối hai nhà không liên quan gì đến nàng."

Trầm mặc một hồi, Lâm Như Hiên thở dài, ngẩng đầu lên nói: "Chuyện này, thật sự không xoay chuyển được sao?"

Viên Trường Khanh cười giễu, "Dù hôm nay không có Hầu gia, sáng mai cũng sẽ có Mã gia, Ngưu gia."

"Thế ngoại tổ của người đâu? Và các cữu cữu của người nữa, bọn họ không có cách nào ngăn cản ư?"

Đột nhiên Viên Trường Khanh trầm mặc.

Lâm Như Hiên ngán ra, chỉ vào Viên Trường Khanh, "Người, người không nói cho bọn họ biết?"

"Trước mắt đừng để bọn họ biết." Vịn lan can, nhìn các thiếu niên thiếu nữ cười nói hoàn toàn không có phiền não nào bên dưới, Viên Trường Khanh trầm giọng nói:

"Người cũng biết triều cục hiện nay. Những người kia nhìn chăm chăm binh quyền trong tay ngoại tổ ta không phải ngày một ngày hai, vì an bình của biên thùy, không thể khiến mọi chuyện phức tạp hơn. Hơn nữa, chỉ là nhện tí thôi, chúng ta còn trẻ, còn nhiều thời gian."

Lâm Như Hiên ngán ra, nghi ngờ hỏi: "Ý người là... hừ thế?"

Viên Trường Khanh lập tức cười nhạo ta, "Ta là hạng người vô trách nhiệm vậy sao? Hôn nhân không phải trò đùa."

"Hừ" Lâm Như Hiên hừ lạnh một tiếng. "Người còn biết

hôn nhân không phải trò đùa hả!"

Dừng một lát, hắn ta lại thở dài: "Thật ra ta luôn cảm thấy ngại nên cười à Như."

Viên Trường Khanh liếc hắn ta một cái, cười lắc đầu.

"Sao?" Lâm Như Hiên bất mãn nói, "Chẳng lẽ người không thích à Như?"

"Sao có thể..."

Dù lúc này Viên Trường Khanh không hiểu rõ tình yêu nam nữ, nhưng ít nhất hắn còn có thể phân biệt, sự yêu thích hẳn dành cho Lâm Như Trĩ chỉ là tình huynh muội.

Nhắc đến hai chữ 'yêu thích' này, đột nhiên làm hắn nhớ đến cảm xúc cổ quái mỗi lần gặp mặt Thập tam nhi. Viên Trường Khanh không khỏi nhàu mày, trong lúc phân tâm hắn không chú ý tới hắn chỉ trả lời một nửa.

Mà trả lời một nửa ấy rơi vào tai người khác rất dễ diễn giải thành hàm nghĩa khác. Ít nhất San Nương cảm thấy, hắn công khai thừa nhận hắn thích Lâm Như Trĩ.

Người thích thì nghĩ cách cưới đi! Bỏ qua người mình thích, cưới người mình không thích, đạo lý gì đây? Còn tự khen mình là 'một người có trách nhiệm' nữa! Hừ! -- Cách bình phong, San Nương nhăn mũi, thầm phỉ nhổ về phía bóng lưng Viên Trường Khanh.

Bên ngoài, Lâm Như Hiên kích động hơn nàng nhiều. Hắn kéo cánh tay Viên Trường Khanh, "Đã thế, người đến trước mặt thúc thúc ta cầu hôn đi, chắc chắn thúc thúc sẽ đồng ý!"

Viên Trường Khanh lấy lại tinh thần, nhìn Lâm Như Hiên đáp: "Người cảm thấy nhà ta sẽ đồng ý sao?"

Lâm Như Hiên cứng đờ, yên lặng buông cánh tay Viên Trường Khanh ra. Thật ra hẳn ta cũng biết đó chỉ là sự không cam lòng thôi.

“Nói đến thích,” bỗng nhiên Viên Trường Khanh lại nói, “Vừa rồi ta luôn suy nghĩ, cảm giác thích giữa nam và nữ rốt cuộc như thế nào. Dựa theo trong sách giải thích, hình như thích một người chắc là một chuyện vô cùng chấp nhất, nhưng ta lớn đến thế cũng chưa bao giờ chấp nhất đi thích cái gì. Còn nhớ con mèo hồi bé ta nuôi không?”

“Con mèo bị Viên nhị giết chết hả?”

“Ừ. Lúc ấy ta thật sự thích con mèo kia, nhưng nó chết rồi. Sau khi trả thù ta cũng quên luôn nó, chưa từng nghĩ sẽ nuôi con thứ hai. Hình như ta chính là người như vậy, dù thích cái gì đi nữa, một khi buông tay là buông luôn. Đối với loài vật nhỏ còn thế, đối với người, chắc cũng vậy thôi...”

Đáng lẽ Viên Trường Khanh không muốn tâm sự với bất kỳ ai, nhưng giờ không biết vì sao, có lẽ vừa vặn nói đến chỗ này, cũng có lẽ Lâm Như Hiên luôn hỏi về Thập tam nhi... Hoặc sau khi Thập tam nhi bước vào, nàng nói chuyện với mọi người, cười với mọi người, nhưng chỉ duy nhất không nói với hắn câu nào, cũng không cười với hắn...

Hắn nhăn mày, tự đánh giá một cách khách quan: “Chắc trời sinh ta là một người lương bạc. Có điều, ta cảm thấy, giữa hai phu thê vốn không cần phải rất thích đối phương. Cái gọi là ‘tương kính như tân’, ý nói hai phu thê chung đụng cứ như khách là tốt nhất, hai bên khách sáo duy trì một khoảng cách. Chủ nhà không cần có quá nhiều yêu cầu với khách, mà khách cũng sẽ không có quá nhiều kỳ vọng vào chủ nhà, ai làm việc nấy là được.”

Thành ngữ này được giải thích như vậy sao?

Lâm Như Hiên nghe xong nghiêng đầu, “Người nói thế

không giống như cưới gả, mà giống kết đồng minh hơn.”

“Vốn dĩ cưới gả là một loại kết đồng minh rồi.” Viên Trường Khanh đáp.

Lâm Như Hiên lắc đầu không đồng ý, “Không đúng, hôn nhân không nên thế này. Hôn nhân là phải như tổ phụ và tổ mẫu ta, hoặc như cha mẹ ta vậy, kính yêu lẫn nhau.”

“Tương kính như tân lẽ nào không phải kính yêu lẫn nhau?” Viên Trường Khanh nhướn mày.

Lời này lập tức làm khó Lâm Như Hiên, hắn ta gãi gãi đầu, trong lòng cảm thấy có chỗ không đúng nhưng lại nghèo từ. Dừng một lát, hắn ta nói: “Đây chỉ là suy nghĩ của một mình người, hôn nhân là chuyện của hai người. Sao người biết người người muốn cưới cũng có suy nghĩ giống người? Cái người muốn là mạnh ai nấy lo, chẳng may nàng muốn phụ xướng phụ tùy thì sao?”

“Nên ta còn đang quan sát.” Hai tay chống lên lan can, Viên Trường Khanh cúi đầu nhìn mấy vệt muội Hầu thị dưới lầu: “Các cô nương Hầu gia, ít nhiều gì ta cũng điều tra một chút, từ đó tìm người thích hợp không khó lắm.”

Sau bức bình phong, San Nương yên lặng thở dài, vì Viên Trường Khanh, vì tỷ muội của nàng, và cũng vì chính nàng.

Lời này của hắn dường như mở ra cánh cửa ký ức, bỗng chốc khiến nàng nhớ tới rất nhiều chuyện cũ bị nàng cố gắng lãng quên... Thật ra trước khi thành thân, hắn từng nhiều lần ám hiệu cho nàng biết dạng hôn nhân hắn mong muốn là gì. Nhưng khi đó nàng vẫn ôm trái tim thiếu nữ, cứ xem việc gả cho hắn là mục tiêu cao nhất nàng theo đuổi, thậm chí vì mục tiêu này mà nàng cố ý nguy trang ngoạn ngoạn... Dù một thời gian dài sau kết hôn, nàng vẫn tự tin nghĩ thế, rốt cuộc sẽ có một ngày nàng có thể khiến hắn thay đổi suy nghĩ, sẽ có một ngày nàng bắt được trái tim của hắn...

Chonén nói, thật ra bị kịch của kiếp trước, hơn phân nửa đều là một tay nàng tạo thành. Chẳng qua không ai chịu nhận sai lầm về mình, nàng mới đổ hết sai lầm lên người Viên Trường Khanh...

"... Cái gì người cũng suy xét hết, ta không còn gì để nói." Lâm Như Hiên nặng nề thở dài, lại cười giỡn vô vai Viên Trường Khanh, "Không thì người dứt khoát cưới Hầu Thập tam kia đi, dù sao trong số các cô nương Hầu gia, người chỉ 'thương thức' nàng."

Viên Trường Khanh lắc đầu, "Ta sẽ không cưới nàng."

"Vì sao?"

"Chính vì thương thức nàng nên ta sẽ không cưới nàng."

Lâm Như Hiên không rõ.

Viên Trường Khanh im lặng một lát mới giải thích: "Thật ra, ta càng hy vọng bọn ta có thể trở thành bạn bè hơn. Ta thương thức tính cách nàng, nhưng tính cách này không phải là kiểu ta muốn. Hơn nữa..."

Hắn có thể cảm giác được, thật sự nàng không thích hắn. Mà theo hắn thấy, hình như nàng càng thích Lâm Như Đình bao dung, ôn hòa hơn, mà hắn lại là người hay bắt bẻ và lãnh đạm...

"... Với lại tính ta không thích hợp với nàng." Trong giọng hắn mang theo chút tiếc nuối không dễ phát hiện, "Bọn ta đều có yêu cầu khác nhau. Nếu miễn cưỡng ở bên cạnh nhau, chỉ sợ cuối cùng sẽ rơi vào tình trạng oán hận lẫn nhau."

Sau bức bình phong, San Nương lặng lẽ vuốt lớp da gà trên cánh tay. Viên Trường Khanh này dù không sống lại, nhưng cũng có thể dự đoán chính xác kết cục của bọn họ...

Cái gọi là nghe lén không tốt, nghe náo nhiệt của người khác là một chuyện, nghe người ta ở sau lưng nghị luận mình, còn nói cái gì mà thích hay không, có cười có gả hay không này nọ, dù da mặt San Nương có dày đến đâu, lúc này cũng mất tự nhiên. Nàng không dám có động tác lớn, chỉ không nhìn được nhón chân tại chỗ, không ngờ nhất thời không thể đứng vững, lại không dám vịn tấm bình phong, nên nàng đành ngồi xồm xuống.

Tức khắc, giây đánh dấu bị nàng ôm trong lòng phát ra âm thanh xào xạc.

San Nương cũng quên mất, Viên Trường Khanh xuất thân nhà tướng, từ nhỏ theo gia tướng trong nhà luyện một thân võ nghệ giỏi, nghe nhìn phải nhạy bén hơn

người bình thường. Nàng không làm gì còn có thể giấu được, nhưng nàng vừa ngồi xồm xuống lập tức để hần nghe được động tĩnh.

Hần lập tức quay đầu nhìn bức bình phong.

Bức bình thêu kia vốn không phải một tác phẩm hoàn mỹ, khung được làm từ bảng gỗ rộng chạm trổ thô kệch. Khe hở giữa hoa văn thêu sơ khá lớn, khiến hần vừa liếc một cái đã trông thấy màu tím nhạt ẩn núp sau bình phong -- Đúng lúc là màu Hầu Thập tam nương thích nhất.

Trái tim Viên Trường Khanh giật thót, đột nhiên quay đầu lại.

Dừng một lát, hần trừng mắt nhìn, nhìn không được lại nghiêng đầu nhìn bức bình phong.

Sau khi ngồi xồm xuống, San Nương mới phát hiện bức bình phong thêu này được chế tác quá thô sơ. Khe hở giữa hoa văn khung lớn đến mức nàng có thể vươn bàn tay ra mà không có vướng ngại gì, xui xẻo là khe hở đối diện nàng to như cái đống. Trong lúc nàng nghĩ cách lặng lẽ dời vị trí, bỗng dung trán cảm thấy nhột nhột. Theo bản năng nàng ngẩng đầu, cứ như thế, cách khe hở lớn chừng

hàng ngang đầu, cứ như thế, cách như nư lên chúng
bàn tay kia, ánh mắt nàng giao với Viên Trường Khanh.

San Nương cả kinh, theo bản năng co rụt lại, lại quên
mắt nàng đang ngồi xổm, ngay sau đó 'phịch' một tiếng,
ngồi phịch xuống đất.

Tiếng động này khá lớn, ngay cả Lâm Như Hiên cũng
nghe thấy.

"Tiếng gì vậy?" Lâm Như Hiên nghiêng đầu.

Viên Trường Khanh chợt tiến lên trước một bước, thân
hình cao gầy thoáng cái ngăn trở tầm mắt Lâm Như
Hiên.

"Hình như ở dưới lầu." Viên Trường Khanh chỉ bừa về
phía cầu thang, sau đó nói với Lâm Như Hiên: "Đi thôi,
tất cả mọi người đều bận rộn mà hai ta lại ở chỗ này nói
chuyện, bị người ta thấy không tốt."

"Ừm." Lâm Như Hiên đáp lời, vô thức đi theo phương
hướng Viên Trường Khanh chỉ.

Hắn ta cũng không biết rằng, sau lưng hắn ta, Viên
Trường Khanh lặng lẽ thở phào một hơi.

Viên Trường Khanh đang định quay đầu nhìn động tĩnh
sau tám bình phong, không ngờ Lâm Như Hiên đi đến đầu
cầu thang thì đứng lại, xoay đầu chờ hắn đi qua.

Vì vậy Viên Trường Khanh lại vội vàng chỉ tay về phía
cầu thang, hỏi: "Còn chưa hỏi người, mới vừa rồi không
phải người đang viết giấy đánh dấu ở dưới kia sao? Sao
đột nhiên lên đây?"

Lại một lần nữa, Lâm Như Hiên bị ám thị bước xuống bậc
thang trước hắn một bước, cũng không quay đầu lại đáp:
"Do thấy người và Viên nhị ở đây, ta sợ người chịu thiệt,
mới quaquay nhìn thử."

“Thế à...” Viên Trường Khanh theo sau hần ta, một chân giẫm bậc thang, một chân khác còn tại đầu cầu thang, thoáng dừng ở đó, mới nói tiếp: “Nhị ca người bảo ta lên đây. Nói là Thập tam cô nương dán giấy một mình, bảo ta đến hỗ trợ. Bất quá ta không tìm thấy nàng.”

Lời này rơi vào tai San Nương, nghe sao giống như đang cố gắng giải thích chuyện gì đó.

Mà rơi vào tai Lâm Như Hiên thì có vẻ hơi dư thừa. Vốn dĩ

Viên Trường Khanh không phải người nói nhiều, Lâm Như Hiên không khỏi nghi ngờ quay đầu lại.

Trong nháy mắt Viên Trường Khanh rút cái chân còn ở lại trên bậc thang kia, vừa thông dong bước xuống cầu thang, vừa nói với Lâm Như Hiên: “Người nợ Thập tam cô nương một lời xin lỗi. Có điều ta cũng thiếu nàng một lời xin lỗi, dù sao người cũng vì ta mà làm khó dễ nàng.”

“Cái gì? Muốn ta nhận lỗi với nàng? Được rồi, dù ta oan uổng nàng đi, nhưng ta vẫn không thích nàng...” Lâm Như Hiên nói xong, một trước một sau xuống lầu với Viên Trường Khanh.

Sau bức bình thêu, San Nương thở phào nhẹ nhõm thật sâu, lại phô trương lau trán một cái, lúc này mới đứng đây. Nàng phỉ phỉ xiêm y, ngẩng đầu lên nhìn không được cắn môi cười -- Viên Trường Khanh này là vì chột dạ nên mới nói lời cuối cùng ấy nhỉ!

Chẳng qua nàng nghe lén không thấy chột dạ, mà hần không biết chột dạ cái gì.

Chương 59: Tình nghĩa tử muội

Editor: LạcLạcBị dọa như thế, khi San Nương bước ra khỏi bức bình phong thêu, chỉ cảm thấy vai lưng đều cứng nhắc. Nàng nhìn xung quanh, thấy lân cận không có ai, bèn xoay bả vai hoạt động một chút.

Nghĩ tới màn vừa rồi, nàng không nhịn được cười một trận. Nàng sẽ không thấy xấu hổ đâu, vì nàng ở chỗ này trước mà!

Có điều đã sống hai đời, nàng vẫn lần đầu nghe được Viên Trường Khanh nói với người ta nhiều lời vậy. Quả nhiên như Lâm Như Trĩ nói, hẳn chỉ ở trước mặt bạn bè mới chịu thả lỏng mình —— Đời cách nói khác, kiếp trước hai người họ làm phu thê một đời, kết quả nàng ngay cả bạn bè cũng không thể lẫn vào được.

Đời này, nàng thẳng thắn nói mình không tra hẳn, hẳn lại cảm thấy nàng ‘hoạt bát’, bảo nàng ‘thủ vị’, còn rất ‘thường thức’ nàng... Thế thì kiếp trước, có phải nàng nên tát hẳn suốt ngày mới có thể khiến hẳn nhìn thẳng nàng không?!

Nghĩ vậy, San Nương không khỏi bật cười.

Chẳng qua thực ra trong lòng San Nương cũng biết, nàng đã không phải nàng của quá khứ từ lâu rồi. Trải qua sự lắng đọng của năm tháng và sự biến chất của việc sống lại, nàng hôm nay không còn là nàng của kiếp trước, càng chẳng phải nàng ở độ tuổi này của kiếp trước. Thậm chí có thể nói rằng, nàng bây giờ là một người hoàn toàn mới, hoàn toàn không liên quan đến kiếp trước nữa. Cho nên, ngược lại nàng không tiện phán xét cảm giác của Viên Trường Khanh dành cho nàng hiện tại... Đương nhiên, Viên Trường Khanh chịu thường thức nàng cũng thật không tồi, dù sao mỗi người đều có chút lòng hư vinh, huống hồ bản thân nàng cũng rất thích mình bây giờ.

San Nương mỉm cười lại nhìn xung quanh, sau đó xoay bả vai, xoay lưng lần nữa.

Nhưng xoay lưng được phần nửa, nàng chợt cứng đờ. Vì đột nhiên nàng nhớ ra, Lâm Như Hiến nói Viên Trường Khanh ‘lần đầu thấy nàng’, rốt cuộc ở chỗ nào —— Con hẻm nhỏ bên cạnh tiệm đồ gỗ!

... Ý nói, lúc đó người từ cửa sổ xem nàng thị uy, không chỉ có Ngũ hoàng tử huyết sáo với nàng, mà còn có Lâm Như Hiến và Viên Trường Khanh! Ngay cả Lâm Như Trĩ cũng ở đây!

San Nương chớp mắt một cái, nhất thời thoáng hiểu tại sao Viên Trường Khanh ‘mắc bệnh tiện’ rồi. Hóa ra, từ rất lâu trước khi nàng tự cho là thẳng thắn phô diễn mặt tối tệ của mình với hẳn, hẳn đã từng gặp một mặt cần quấy của nàng.

Mà nàng chỉ biết rằng, Viên Trường Khanh nhất định sẽ cân đong ước lượng đám tỷ muội Hầu thị các nàng một phen trước khi sự việc xảy ra!

Nếu nói việc các cô nương Hầu gia theo đuôi là mất thể diện, thì hẳn hành động thế này, cũng có tốt hơn chỗ nào đâu!

..*

Xách thùng hồ dán, trong lúc San Nương tiếp tục một mình đối giấy đánh dấu tại hành lang gấp khúc ở lầu ba, chợt nghe một trận tiếng bước chân rất nhỏ từ trên sân gác bằng gỗ truyền đến.

Lần này San Nương đã có bài học trước đó, vội vàng chủ động từ đằng sau bình hoa cổ bé bụng to bằng sứ bước ra.

Nàng bất thành linh xuất hiện, quả nhiên làm người ta sợ hết hồn.

“Thập tam?!” Hầu Thất kêu lên.

“Thất tỷ?” San Nương cũng chớp mắt một trận, người đến đúng là Thất tỷ của nàng.

Trong tay Hầu Thất không cầm bất kỳ cái gì, vừa nhìn đã biết không phải tới làm việc rồi. San Nương lại chớp mắt một cái, hiểu ngay —— Viên Trường Khanh và Lâm Như Hiến dựa vào lan can nói chuyện phiếm nửa ngày, không ai nhìn thấy mới có quý!

“Muội... chỉ có một mình muội ở đây hả?” Hầu Thất đi tới, nghi hoặc xem xét đằng sau khung gỗ đặt bình hoa.

“Ồ, thực ra còn một người nữa.” San Nương cười nói.

“Ai?!” Bỗng Hầu Thất xoay người lại, biểu cảm vốn dĩ rất tùy ý lập tức đổi sang dè dặt quan tâm.

San Nương “phụt” một cái phì cười, chỉ vào bình hoa cổ bé kia: “Trốn trong bình hoa đó đó.”

Hầu Thất giật mình, mới phản ứng kịp San Nương đang chê cười nàng ấy, bèn hung hăng lườm một cái.

San Nương thì cười híp mắt, cúi đầu đối chiếu giấy đánh dấu trong tay, không để ý nàng ấy nữa.

Hầu Thất thoáng nhìn chung quanh, thấy chung quanh không có ai mới đi theo sau San Nương hỏi: “Lúc này muội luôn ở đây hả?”

“Đúng thế,” San Nương cũng không xoay lại đáp, “Ta luôn ở đây mà. Sao vậy?”

Hầu Thất chau mày, “Lúc này hình như ta thấy Viên đại biểu ca và tam công tử Lâm gia đứng đây nói chuyện. Muội thấy họ không?”

“Có sao?” San Nương chẳng có hứng thú đáp, trở lại bên cạnh bình hoa kia, cẩn thận kéo mảnh giấy đánh dấu cũ kỹ dán trên miệng bình xuống, lại cúi đầu phết hồ dán lên mẫu giấy mới, vừa nói: “Hình như nghe được có người ở gần đó nói chuyện, chẳng qua ta không để ý là ai.”

“Bọn họ nói cái gì?”

Thất nương chợt kéo tay San Nương, cũng suýt làm bàn chải phết hồ đụng vào tay áo nàng ấy. Nàng ấy ghét bỏ vội đẩy San Nương ra.

San Nương vốn còn định trêu Thất nương tí, lại bị nàng ấy đẩy như thế, nàng mất hứng. Bỏ bàn chải phết hồ xuống, nàng dán mẫu giấy trong tay trước, mới xoay người khoanh tay, quan sát Thất tỷ của nàng từ trên xuống dưới.

“Ta biết tỷ tỷ tới đây làm gì.” Nàng đi thẳng vào vấn đề.

Thất nương nhìn nàng không khỏi chớp mắt một hồi. Có thể nói rằng, các cô nương trong Tây Viên mỗi người có đặc sắc riêng, Thất nương luôn nhanh nhẹn nhanh miệng, mà San Nương thì đi trên con đường am hiểu lòng người. Nàng sẽ không ở ngay trước mặt khó xử người ta, cũng sẽ không đi thẳng vào chủ đề, hôm nay thay đổi nhân vật như vậy, nhất thời Thất nương không thích ứng lắm.

“nói thẳng đi,” San Nương nói, “Tỷ tỷ cảm thấy Viên lão... Viên đại công tử không tồi, nên mới theo đuổi. Đúng không?”

Thất nương nhìn chằm chằm San Nương một hồi, cười lạnh: “Quả thật Thập tam muội muội không có hứng thú với hần nhi.”

“Ta không có hứng thú.” San Nương bĩu môi, “Nhưng các tỷ chạy theo người ta như thế, ta cảm thấy mất mặt! nói sao ta cũng họ Hầu.”

Thất nương đỏ mặt.

San Nương lại nói: “Ta không biết rốt cuộc Thất tỷ tỷ nhìn trúng hần chỗ nào, ta chỉ sợ tỷ tỷ vì những lời ngày đó ta nói mới chú ý tới hần. Tỷ tỷ vốn nên có một tương lai tốt hơn, nhưng nếu vì ngày đó ta nói vậy, mà làm rối loạn tâm thần tỷ tỷ, thì ta có lỗi rồi.”

Thất nương nhìn nàng, đôi mắt lóe lên. một lát sau, bỗng nhiên trả lời: “Muội không coi trọng hần?”

San Nương trừng mắt nhìn. Tuy các tỷ muội nàng từ nhỏ đã được nuôi dưỡng trong Tây Viên, nhưng kỳ thực lúc này giữa đôi bên chỉ có chút tình cảm ngoài mặt. Chẳng qua sau khi xuất giá, theo tuổi tác dần trưởng thành, trái lại từ từ nhớ tới chỗ tốt của đôi phương ngày trước, thư từ lui tới cũng càng thân thiết hơn lúc còn bé.

Nàng thờ dài một tiếng, thẳng thắn nói: “Ta thực sự không coi trọng hần. Ngoại trừ có khuôn mặt đẹp ra, hần còn có cái gì? Dịu dàng, ân cần? Hay am hiểu lòng người?” Nàng bĩu môi chê cười, “Người nọ ấy, như cái hũ nút, trong lòng nghĩ gì toàn phải đoán, mà đoán còn phải dựa vào ý trời có đúng không. Ở bên một người như vậy, dù sao ta chắc chắn sẽ buồn bực tới chết...” —— trên thực tế, nàng cũng buồn bực tới chết hết một lần.

“Có lẽ, hần chỉ chưa gặp được đúng người.” Thất nương lui về sau hai bước, tựa vào lan can hành lang nói: “Gặp được người thích hợp rồi, hần sẽ chịu mở miệng thôi.”

San Nương chớp mắt một cái, bỗng cười khò. Năm đó nàng cũng nghĩ như Thất tỷ tỷ vậy.

“Thất tỷ tỷ cho rằng, bỏ được đất đến kinh thành thì không còn là bỏ* nữa à?” Nàng cười lạnh cũng bước qua, dựa vào lan can nói: “Tỷ nghĩ rốt cuộc sẽ có một ngày tỷ có thể đã động hần, tỷ nghĩ tỷ là người thích hợp đó, nhưng ai có thể đảm bảo tỷ thực sự là người đó chứ?! Dù là làm ăn, trước khi mua bán còn biết phải tính toán chút, trừ tính tiền vốn và tiền lời. Làm ăn phiếu lưu quá ề rằng chỉ có dựa ngực và dân cờ bạc mới chịu làm. Cả đời một nữ nhân chỉ có thể gả một lần, tiền cuộc lớn thế, có đáng không?”

**Được biến tấu từ nguyên văn Bò có được đất đến Bắc Kinh thì vẫn là Bò: xuất phát từ Phúc Kiến vào đời Thanh, Bắc Kinh được ví như trung tâm văn minh cao nhất, cũng là biểu tượng cho tinh hoa Hán tộc. Đây là nói mỉa những người ngu dốt (tộc Mãn), học văn hóa Hoa Hạ, đi thi ứng quan nhưng bản chất vẫn là phường ngu dốt. Mà câu trên thì có nghĩa ngược lại.*

Thất nương nhìn nàng, cười đáp: “nói như muội thực sự từng thua thiệt rất lớn ấy. Muội cực đoan thế làm gì? Vốn dĩ chỉ là nói đùa mà muội đã căng đến vậy, ta chỉ đến xem thôi.” Dừng một chút, bỗng nhiên nàng ấy tiến đến bên tai San Nương, khẽ nói: “Nhắc tới chuyện đó, vào dịp tắm Phật hần sẽ theo phu nhân nhà hần tới lễ Phật.”

San Nương hơi sững sốt mới phản ứng kịp, người mà lão Thất nói là cái vị nhà thứ phụ. Hai mắt nàng sáng ngời, khích lệ Thất nương: “Đến lúc ấy tỷ xem kỹ tí, chỉ cần người ấy tốt là được.” Kiếp trước, Thất tỷ tỷ của nàng quản Thất tỷ phu kia rất gọn gàng ngăn nắp.

Thất nương lườm nàng một cái, mang theo ba phần cao ngạo nói: “Ta không phải đang xem sao? Ngược lại để muội có cơ hội nói cả đồng.” Dừng một chút, lại nhìn nàng cười, “Muội rất khác với lúc còn ở Tây Viên. Trước đây những lời không xuôi tai này muội nhất định không chịu nói. Có điều ta biết muội muốn tốt cho ta, ta nhận phần tình này.” Lại ngừng tí, nói tiếp: “Nhắc tới mới nói, tỷ muội chúng ta hình như trước giờ chưa có ai nói năng thẳng tuột thế.”

“không tốt sao?” San Nương cười, “Dẫu gì ta tính về sau đều nói năng như vậy.”

“Ta làm không được.” Hầu Thất bĩu môi.

Hai người nhìn nhau, đều nở nụ cười.

Đôi khi, nữ nhân chân thành với nhau một cách khó hiểu như thế đấy. Đương nhiên, giờ khắc này ở chung hài hòa, nhưng một khắc sau hai bên lại trở mặt.

Mặc dù như vậy, song San Nương từng trải qua một đời càng rõ ràng hơn Hầu Thất, tỷ muội chính là tỷ muội, mặc kệ đôi bên tính toán nhau ra sao, yêu nhau lắm cắn nhau đau thế nào, sau khi trưởng thành không hiểu sao vẫn nhớ mãi người tỷ muội từng tính kế mình.

San Nương lắc lắc mẩu giấy đánh dấu trong tay, cười nói: “Thất tỷ tỷ muốn giúp ta không?”

Thất nương lại bĩu môi ghét bỏ: “Hồ dán thối chết đi được, chẳng biết muội làm sao chịu nổi. Được rồi, ta trở về đây, mất công để muội nói làm mất mặt muội.” nói xong, nàng ấy phát phát tay rời đi.

Thất nương đi rồi, San Nương vừa đối giấy đánh dấu, vừa trầm tư. Tuy Lâm lão phu nhân nói nữ nhân không nên xem hôn nhân là mục tiêu theo đuổi cho cuộc sống càng tốt hơn, nhưng sự thật là mục tiêu nữ nhân tìm kiếm cho cuộc sống tốt hơn quá hữu hạn. Mà nam nhân tốt đáng để theo đuổi lại không nhiều, huống chi mặc dù theo đuổi được rồi, cũng không có nghĩa là từ nay về sau các nàng sẽ luôn hạnh phúc.

Lúc này Viên Trường Khanh không nói, song nếu hần chịu nói thì nàng tin, ‘còn nhiều thời gian’ kia chưa hần không có ý ra ngoài đi tìm một ‘hồng nhan tri kỷ’ ngoài thế tử. Trước đây cho hần Lục An hần không cần, chẳng qua hần không thích bị ép buộc thôi, nhưng không có nghĩa là lòng hần không hướng ra ngoài. Chịu điều kiện hạn chế, lòng chẳng có cách nào hướng ra, chung quy vẫn có thể cất giấu một người trong tim, ví dụ như hần mới thừa nhận mình thích Lâm Như Tri đó. Buồn cười là, hần cảm thấy không bỏ thể từ đã là một người trọng phụ có trách nhiệm. Thế đạo này vĩnh viễn hướng về nam nhân, nam nhân có thể ra ngoài tìm kiếm tri âm, song nữ nhân thì không được, cả đời chỉ có thể bị trời vào một nam nhân. Khi không có cách nào giải quyết, nữ nhân dường như chỉ đành chọn cách trốn tránh như Ngũ phu nhân vậy...

trên con đường tìm kiếm hạnh phúc, nữ nhân thực sự có thể nói là nhuộm máu từng dấu chân.

Nghĩ đến Ngũ phu nhân, San Nương không khỏi nghĩ đến Ngũ lão gia. Nhớ tới cặp cha mẹ dở hơi này, tâm trạng tích tụ của nàng mới hơi sáng sủa tí.

Trước đây San Nương vẫn cho rằng, vấn đề giữa Ngũ phu nhân và Ngũ lão gia không phải là Ngũ phu nhân không thích Ngũ lão gia, thì là Ngũ lão gia không thích Ngũ phu nhân. Tuy nhiên, dè dặt chỉ trong đêm đã chứng minh suy đoán của nàng đều sai rồi. Ngũ lão gia luôn không kiêng dè gì bày tỏ trái tim ông dành cho Ngũ phu nhân một cách sâu sắc, mà

Ngũ phu nhân thì mặc dù bề ngoài hết sức bình tĩnh, nhưng rõ ràng sắc mặt hồng hào, khỏe mắt và đuôi lông mày đều không giấu nổi sự vui mừng, khắp nơi tiết lộ tâm trạng chân thực của bà.

Đối với cặp oan gia này, lần đầu tiên khiến San Nương cảm thấy, nàng quả thật không am hiểu việc suy đoán tâm tư người khác.

Có điều nàng càng tò mò hơn là, rốt cuộc Ngũ lão gia giải quyết Ngũ phu nhân thế nào? Mà Ngũ phu nhân thì bị Ngũ lão gia đánh bại ra sao?!

Nàng từng nói bóng nói gió mấy lần, nhưng Ngũ phu nhân cứ vờ không hiểu luôn lách qua. Trong khi Ngũ lão gia là cha nàng, San Nương vẫn chưa có lá gan đi vuốt râu lão hồ...

San Nương vừa mỉm cười, vừa miên man suy nghĩ, vừa đối chiếu những vật quyền tặng tìm giấy đánh dấu. Rốt cuộc tìm được một món tương ứng rồi, đó là bình hoa cao cỡ một người, cũng chẳng biết là ai dán mẫu giấy ngay chỗ miệng bình cao thật cao, khiến nàng làm thế nào cũng với không tới.

Nàng vịn bình hoa nhón chân lên vớt tới chỗ giấy cũ kia, ai ngờ bình hoa chỉ trông rất nặng, bị nàng đụng nhẹ một cái đã lắc lư. San Nương sợ hết hồn, hai tay chống thân bình, mũi chân kiễng lên ấy còn chưa trở xuống mặt đất, bên tai đã vang lên một tiếng cảnh cáo, “Cẩn thận!”

Theo tiếng cảnh cáo đó, một cái tay xẹt qua lỗ tai nàng, vững vàng chế trụ cổ bình, cái tay khác thì lướt qua đầu nàng, bắt lấy miệng bình.

San Nương bỗng nhiên ngẩng đầu, lập tức nhìn thấy Viên Trường Khanh đứng sau lưng nàng, hai mắt dán vào bình hoa kia lại chẳng có chút chú ý, tư thế này của hắn quả thực có thể nói là ôm trọn nàng vào lòng.

Lúc này nàng chưa phản ứng kịp, đầu chỉ vèn vèn tới ngực hắn. Nàng vừa ngẩng đầu như thế, tức khắc cảm giác được hơi thở hắn phết qua trán nàng.

San Nương chớp chớp mắt, bỗng dưng cúi đầu phô đình đầu ra.

Viên Trường Khanh đỡ bình hoa xong thuận thế gỡ mảnh giấy cũ kỹ kia xuống, lúc này mới lui một bước, nhìn mảnh giấy nói: “Miếng này cao quá, để ta dán đi.”

San Nương lại chớp mắt, không nói một lời dùng bàn chải thăm dò phết một lớp lên mảnh giấy mới, mới đưa cho hắn.

Sau khi Viên Trường Khanh tiếp nhận, nàng cũng không đứng đó nhìn hắn dán giấy nữa, mà đứng sang một bên, kế tiếp đối chiếu mảnh giấy bản thiêu trên một lư hương chạm khắc hình thú bằng vàng, tìm kiếm mẫu giấy đánh dấu mới trong tay.

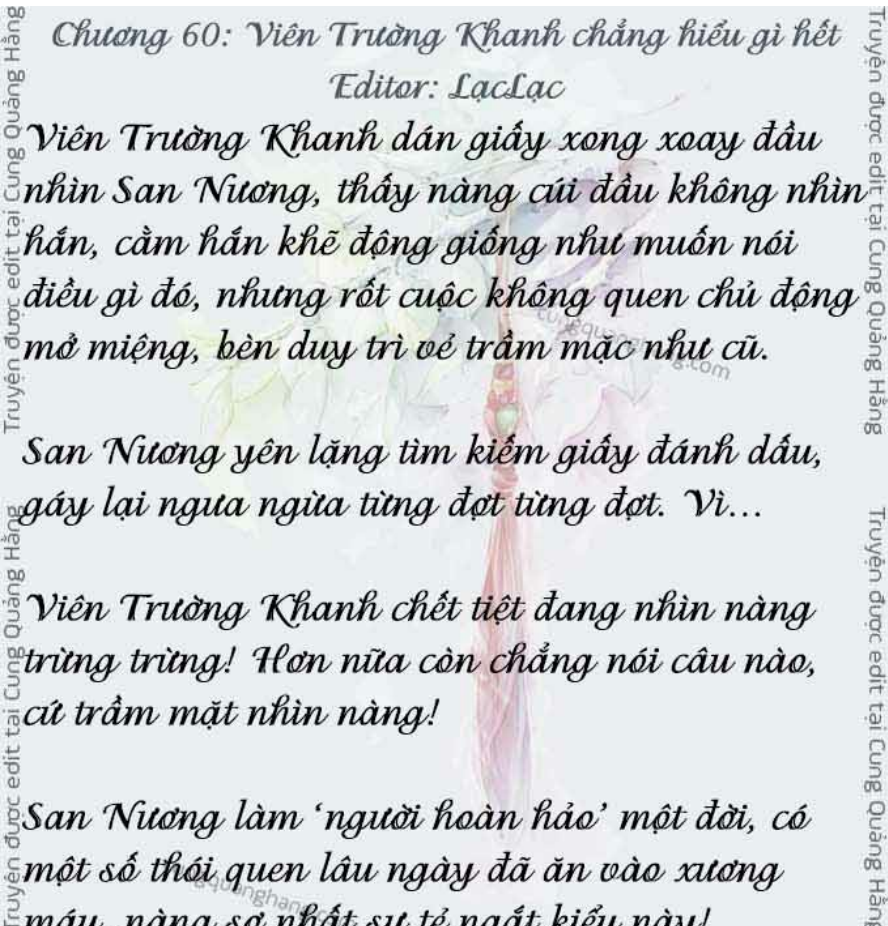
Mà, nếu quan sát kỹ, thì ít nhiều gì vẫn có thể nhìn ra, thỉnh tai nàng đang hơi phớt hồng.

Bạn đang đọc truyện *Phiền Toái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 60: Viên Trường Khanh chẳng hiểu gì hết

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Giờ bảo nàng mở miệng hóa giải bầu không khí, bản thân nàng còn qua không nổi cửa ải của mình!

Nàng qua quýt trở giấy đánh dấu, nhưng càng trở tâm trạng càng bức bối. Đến lúc này, nàng mới chợt nhớ ra những lời kỳ quái mà vừa rồi trước khi Viên Trường Khanh đi, chưa chắc là chợt dạ, nói không chừng hắn đang ám chỉ với nàng, bảo nàng ở chỗ này chờ hắn...

—— Được rồi, nàng lại bôi đen Viên Trường Khanh.

Mà chỉ cần nghĩ tới Viên Trường Khanh thấy nàng ngoan ngoãn chờ ở đây, San Nương lập tức lửa giận công tâm. Nàng bỗng vung giấy đánh dấu trong tay lên, vừa định xoay người mở miệng, chợt nghe Viên Trường Khanh ở sau lưng nàng nói: “Xin lỗi.”

San Nương sững sờ, đột ngột xoay qua.

Chỉ thấy đôi mắt đen láy của Viên Trường Khanh nhìn nàng chằm chằm, “Bọn ta không nên ở sau lưng bàn tán về người. Xin lỗi.”

Lời xin lỗi này cũng không dễ dàng tẩy trắng ngay lập tức hình tượng Viên Trường Khanh đã bị bôi đen trong lòng San Nương. Nàng nhìn không được híp mắt lại, mang theo ba phần dò xét và hoài nghi, quan sát hắn tỉ mỉ từ đầu đến chân.

Viên Trường Khanh vốn trắng nõn, hắn còn thích mặc xiêm y sẫm màu. Lúc này mặt trời lại ngã về Tây, ngay tại toàn bộ hành lang gấp khúc của lầu ba, ánh sáng đã lờ mờ, do đó xiêm y xanh đen của hắn dần như hơn thành một

màu với chung quanh, chỉ có gương mặt trắng nõn đặc biệt làm người ta chú ý. Cùng với lông mày đen nhánh, đôi môi đỏ thắm tạo nên đôi lập rõ nét.

San Nương chớp mắt một cái dời tầm mắt đi, nàng cúi đầu nhìn mảnh giấy trên tay: “Có gì phải xin lỗi chút, hai người đâu biết ta ở đây.”

Dừng một chút, nàng bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn hắn, “Ta phải thanh minh tỳ, ta không cố tình ở chỗ này nghe lén hai người nói chuyện. Ta vốn ở đây trước rồi, tại hai người không thấy ta thôi.” Nàng nói tiếp, “Ta cũng chẳng biết người còn quay lại, bằng không ta rời đi lâu rồi.”

Viên Trường Khanh nhìn nàng, chợt nở nụ cười, “Hình như mỗi lần chúng ta nói chuyện, người luôn phải thanh minh chút gì đó với ta.”

Lúc hắn cười rộ lên, gò má tròn nhẵn sẽ gấp lại thành hai đường hoa văn. Dọc theo hai đường hoa văn xuống cánh mũi, vòng qua bờ môi mỏng kia, đường cong nghiêm nghị bao lấy chiếc cằm khiến chiếc cằm hơi vểnh lên, phác họa ra một đường rãnh cạn không rõ ràng lắm.

Nhìn chiếc cằm vểnh bỗng trở nên có chút đầy đặn này, San Nương chợt chớp mắt mấy cái. Giả cho hắn lâu vậy, đây là lần đầu tiên nàng phát hiện khi hắn cười, chiếc cằm lộ ra một đường rãnh nhỏ...

Có lẽ San Nương nhìn chằm chằm hắn hơi lâu, Viên Trường Khanh giật mình chậm rãi thu lại nụ cười: “Bất kể nói sao vẫn phải xin lỗi người, Như Hiên hắn... có chút hiểu lầm người.”

San Nương lại chớp mắt, rồi dời tầm mắt đi:

“Hắn hiểu lắm hay không vốn cũng chẳng có gì, chỉ cần người không hiểu lắm là được...”

Theoáng dừng lại, nàng cảm thấy lời này có thể sinh ra ý khác, bèn vội vàng nói: “Nói chung, người nói đúng, ta không muốn gả cho người, ta rất vui khi người cũng không muốn cưới ta...”

Lại ngừng một chút, nàng thấy lời này vẫn không thể diễn đạt trọn vẹn lắm, vội nói tiếp: “Ý ta là, ta rất vui khi chúng ta có chung nhận thức, sẽ không sinh ra hiểu lầm gì không cần thiết.”

Nàng ngẫm nghĩ, thấy lần này rốt cuộc biểu đạt rõ ràng rồi, mới nhìn Viên Trường Khanh gật đầu.

Nhưng không ngờ, bản thân nàng nói một tràng mà Viên Trường Khanh vẫn cứ cười dịu dàng nhìn nàng mãi. Thấy đuôi mắt vốn sắc bén của hắn chậm rãi nhếch lên, thấy chiếc cằm với đường cong cứng rắn lại đổi sang một đường cong đầy đặn, San Nương chớp mắt một cái, chẳng hiểu sao lại đỏ mặt.

Nàng dời mắt qua chỗ khác, không được tự nhiên sờ sờ vành tai, “Thế...”

“Ta hiểu mà.” Viên Trường Khanh mỉm cười, “Chúng ta có chung nhận thức.”

San Nương giương mắt, sau khi thấy nụ cười của hắn, bỗng dưng nàng rũ mắt xuống.

Cười cười cái đầu người ấy! —— Nàng nhìn không được thăm mắng hắn một câu, nhưng không tiện mắng thẳng ra khỏi miệng —— Thật là, vì kiếp trước cực kỳ hiếm thấy hắn cười sao? Mới để kiếp này nàng nhìn thấy, cuối cùng cả người đều mất tự nhiên như gặp quỷ!

San Nương khẽ cắn môi, bỗng xoay người sang chỗ khác, dứt khoát tạm thời buông tha lưng hương đồng nọ, đi tới mục tiêu kế tiếp.

Vật phía trước là một lọ rửa bút bạch ngọc.

San Nương thoáng nhìn nhãn cũ, nàng cúi đầu bắt đầu tìm kiếm nhãn mới trong tay.

Viên Trường Khanh đứng tại chỗ do dự một hồi. Tất nhiên hắn không biết trong lòng San Nương đã bơi đen hắc ra sao, mà thực ra phải

nói rằng, khi hắn nói thế chỉ là nhất thời chợt dạ. Hắn chỉ theo bản năng không muốn San Nương hiểu lầm nguyên nhân hắn xuất hiện ở nơi này... Mà, về phần tại sao hắn trở lại... hắn cũng chẳng biết nữa.

Thực ra Viên Trường Khanh cũng không ngờ San Nương vẫn còn ở đây. Hắn cho rằng, trải qua một màn lung tung vừa rồi, nàng nhất định đã rời khỏi từ lâu... Cho nên khoảnh khắc nhìn thấy nàng, hắn tự nói với mình rằng hắn tới để xin lỗi. Song hiện giờ nói xong câu 'xin lỗi' ấy rồi, hắn nên đi mới đúng, nhưng hắn thoáng không nhắc nổi chân mình.

Hắn đứng tại đó hồi lâu, mới bước về phía San Nương, nói: "Chia một ít giấy cho ta, hai người cùng nhau tìm sẽ mau hơn."

San Nương cũng không xoay đầu lại, chỉ yên lặng chia xấp giấy ra một phần, rồi quay người đưa cho hắn.

Lúc nàng đưa xấp giấy ra cũng chẳng ngẩng đầu, có điều không ngờ Viên Trường Khanh lại không đưa tay ra nhận như nàng nghĩ. Nàng chau mày, ngẩng đầu lên mới thấy hắn nàng

đăm đăm.

“Hờ?” Nàng nghi hoặc nghiêng đầu.

Viên Trường Khanh chớp mắt một cái, lúc này vội vội vàng vàng nhận xấp giấy, sau đó cúi đầu vừa nhìn giấy đánh dấu, vừa tiến lên trước đi về phía một đồ vật quỳn tặng. Mãi đến khi cảm giác được San Nương đã xoay người đi, lúc này hắn mới dừng chân, quay đầu nhìn nàng — Nói chính xác hơn là nhìn cần cổ nàng.

Ban nãy khi hắn đi qua lấy xấp giấy, nàng đang cúi đầu, cho nên một đoạn cổ trắng trẻo mịn màng cứ thế bỗng chốc đập vào mí mắt hắn. Mà cần cổ ấy không biết sao làm hắn liên tưởng đến thiên nga trong Tuyết Hò ở quan ngoại năm đó. Kế tiếp, hắn còn chưa ý thức được thì ánh mắt đã nhìn đăm đăm rồi...

Cho nên, sự hỗn loạn trước đó luôn khiến hắn bất an lại một lần nữa tràn ngập trong đầu hắn. Nhưng lần này ngoại trừ cảm giác hỗn loạn không cách nào làm rõ kia, hắn còn lần đầu tiên cảm nhận được cái gì gọi là ‘tim đập thình thịch’ — Giây phút ấy, trái tim hắn quả nhiên đang đập ‘thình thịch’, vừa mạnh vừa liên hồi.

‘Tim đập thình thịch’ đó là thích ư?!

Làm như không có gì trở giấy đánh dấu trong tay, lúc này lý trí của Viên Trường Khanh đang phân tích cảm xúc của nội tâm.

Cảm giác tim đập vừa mạnh vừa liên hồi như vậy thực ra hắn không xa lạ gì. Mỗi lần đánh cờ với cao thủ, khi thấy đối phương gần đi vào cái bẫy của hắn; Hoặc lúc hắn nhìn trúng thứ gì đó, mà thứ đó đang bị người khác cầm, trái

tim hẳn đều sẽ đập vừa mạnh vừa liên hồi như thế — Nói cách khác, dù là ‘tim đập thình thịch’ cũng không có nghĩa hẳn đối với nàng là loại thích kia.

Viên Trường Khanh đưa ra kết luận vừa lòng, lại có chút bất mãn. Vì sự hỗn loạn khiến hẳn bất an đó hẳn vẫn chưa thể phân tích được, rốt

cuộc đây là sao.

Mà càng khiến hẳn cảm thấy tội tệ là, rõ ràng lần nào nhờ tới đều làm hẳn bất an sâu sắc, nhưng mỗi lần thứ cảm giác đó dậy sóng trong lòng hẳn, hẳn lại càng ngày càng mê mẩn không muốn thoát ra... giống như bị nghiện ấy.

Viên Trường Khanh theo thói quen luôn không chế mọi thứ trong tay, những cảm xúc xa lạ khiến hẳn không giải thích được này, hẳn luôn muốn hiểu rõ ngọn ngành mới có thể an tâm. Có điều hẳn cũng chẳng phải người cứng nhắc cố chấp, nhất thời không nghĩ ra, hẳn cũng sẽ không cưỡng ép hóa giải. Hẳn yên lặng sắp xếp mạch suy nghĩ một hồi, thấy vẫn là câu đó chưa được giải, bèn tạm thời gác cảm giác hỗn loạn này sang một bên.

Cho đến lúc này hẳn mới phát hiện, hẳn đã trở lung tung không có mục đích xấp giấy đánh dấu rất nhiều lần. Nhìn những mảnh giấy đó, hẳn nhìn không được lần nữa nghiêng đầu nhìn Hầu Thập tam.

Mà mãi đến khi Viên Trường Khanh trầm mặc đi ra, San Nương mới ý thức được, ít nhiều gì nàng đã lẫn lộn giữa Viên Trường Khanh trước mắt này với Nội các Đại học sĩ đa mưu túc trí kia trong ký ức nàng. Hẳn hiện giờ, cùng lắm chỉ là một thiếu niên ngây ngô thôi!

Nghe thế, nàng lập tức nhẹ nhõm rất nhiều, ban này làm sao cũng tìm không được nhân lương đồng mối, vậy mà chỉ thoáng cái như vậy đã nhảy vào tầm mắt nàng. Xoay người đi qua đối nhân mới xong, nàng với tâm trạng không tới quay người lại, nhưng bất ngờ đối mắt với Viên Trường Khanh nhìn qua.

Nàng ngẩn ra, Viên Trường Khanh cũng sững sờ.

San Nương chớp mắt mấy cái, nghiêng đầu hỏi dò hẩn, Viên Trường Khanh cũng chớp mắt, mờ mịt nghiêng đầu —— giống như nàng chủ động nhìn hẩn vậy.

San Nương cau mày, không muốn chơi cái trò đầu trí này với hẩn, bèn bừa bãi tiếp tục công việc.

Viên Trường Khanh lại nhìn nàng một cái mới thu hồi tầm mắt. Trí nhớ của hẩn luôn rất tốt, chỉ dùng tâm nhớ một lần đã nhớ nội dung trên mấy mảnh giấy đánh dấu này, nên khi hẩn đối chiếu nhân cũ tìm nhân mới, tốc độ còn nhanh hơn San Nương, điều này tiện cho hẩn thời gian kéo dài công việc. Nên hẩn mượn danh nghĩa đối chiếu nhân mới, vừa dán nhân vừa thỉnh thoảng nhìn lên San Nương —— Đợi hỏi hẩn tại sao, hẩn có chút không quản được mắt mình thôi.

San Nương chăm chỉ làm việc ngay từ đầu không cảm giác được bất kỳ khác thường gì, mãi đến khi mỗi lần quay đầu lại nàng đều có thể đối mắt với Viên Trường Khanh.

Chạm mắt vài lần như thế, nàng hơi lẩn lộn rồi. Cho nên khi mắt nàng lần thứ tư giao với mắt hẩn, nàng nhìn không được thể dài chủ động.

lên tiếng hỏi: “Người muốn nói gì?”

Không ngờ Viên Trường Khanh lại cho nàng

nét mặt chẳng biết nàng đang nói gì, còn hỏi ngược lại nàng một câu, “Cái gì?”

San Nương híp mắt nhìn hắn, Viên Trường Khanh thì vẫn bày vẻ mặt vô tội.

Hai người im lặng giằng co một hồi, cuối cùng San Nương nhìn không nổi nữa vung tay lên, “Thôi!” —— Thích nói không nói!

Mà đợi nàng lần nữa bắt được hắn đang nhìn trộm nàng, nàng hoàn toàn mất kiên nhẫn đập xấp giấy trong tay lên nóc tủ thấp nọ, nhều mày vọt tới trước mặt hắn, ngẩng đầu nhìn hắn chằm chằm: “Ta nói này, người bị sao vậy?! Có lời gì không thể nói thẳng hả? Người chẳng chịu nói gì, chỉ biết nhìn ta, người cho rằng mình nhìn thế là có thể đem lời người muốn nói tiến vào đầu ta sao?! Ta cũng không phải con giun trong bụng người, trời sinh biết người đang nghĩ gì?!”

Nàng lẩn lộn với ký ức kiếp trước mà oán giận, cũng làm Viên Trường Khanh sững sờ. Hắn cho rằng nàng sẽ chỉ trích hắn liên tục nhìn lén nàng, nhưng không ngờ nàng lại muốn hắn nói ra suy nghĩ của bản thân...

Hắn chớp chớp mắt, chỉ cùi chõ của mình nói: “Ở đây.”

San Nương cũng chớp chớp mắt theo, sau đó dần dần nhìn qua cùi chõ hắn.

Viên Trường Khanh không khỏi nở nụ cười, đối qua chỉ vào cùi chõ nàng: “Chỗ đó.”

Lúc này San Nương mới biết chỗ hần chỉ là cùi
chỗ mình. Nàng nâng khuỷu tay lên, thấy ống
tay áo dính một mảng bụi, bèn ngượng ngùng
giải thích: “Có lẽ do bất cẩn cọ trúng chỗ nào.”

Vỗ ống tay áo, bỗng nhiên nàng nhớ ra vừa rồi
khi nàng nhìn về phía khuỷu tay hần, dáng vẻ
ấy chắc chắn rất ngu ngốc. Nghĩ thế, nàng
không khỏi nở nụ cười, cũng không ngẩng đầu lên
nói: “Ta còn tưởng người chỉ ống tay áo người
chứ.”

Trước sau như một, Viên Trường Khanh không
hề nói tiếp. San Nương cũng chẳng trông cậy
vào việc hần sẽ nói tiếp, bèn xoay người chuẩn
bị bỏ đi. Nào ngờ nàng vừa mới xoay người,
chợt nghe Viên Trường Khanh ở sau lưng nói:
“Người thực sự rất thích cười.”

San Nương ngẩn ra. Nhưng không hiểu sao
trong đầu xuất hiện một suy nghĩ. Kiep trước
trước khi chết, nàng rất lâu rất lâu rồi không có
cười!

Nàng sầm mặt, quay lại hung hăng lườm hần,
“Ta không cười lẽ nào khóc cả ngày?!” Nói
xong, lại lườm hần một cái mới xoay người đi.

Sau lưng nàng, Viên Trường Khanh chẳng hiểu
ra sao cả —— Hần không rõ, một khắc trước
nàng còn cười tủm tỉm mà, sao trong nháy mắt
đã trở mặt rồi?!

Hần nghĩ đi nghĩ lại, chung quy nghĩ không ra
đáp án, bèn ôm một bụng khó hiểu trở lại tiếp
tục công việc.

Cho nên nói, bản tính một người quả thực rất

khó sửa. San Nương vốn là một nautời chịu

không nổi cô quanh, nếu nàng bị ép ở lại, im lặng thì cũng im lặng, nhưng lúc này biết rõ ở đây không chỉ có một mình nàng, chả sợ người đó là oan gia kiếp trước của nàng, nàng cũng hi vọng bên cạnh có thể có chút hơi người.

Do vậy sau khi im lặng đối mặt nhân mã, rốt cuộc nàng không thể chịu được nữa lắm bầm:

“Xem ra hôm nay đối không xong rồi.”

Nàng thực sự chỉ lắm bầm thôi, căn bản không trông cậy vào hũ nút kia sẽ tiếp lời, nên khi giữa hàng lang gấp khúc trống trải vang lên tiếng của Viên Trường Khanh, San Nương sợ đến mức thoáng run rẩy.

“Đáng lẽ cũng không trông mong chúng ta một ngày có thể làm xong.” Viên Trường Khanh nói. Dừng một chút, hắn nhìn nàng, biểu cảm như hơi do dự. San Nương cho rằng lại muốn dẫn dắt nàng chủ động mở miệng, dè dặt hắn tiếp tục mở miệng: “Nếu không hôm nay đến đây thôi, giờ mặt trời sắp xuống núi rồi, trời cũng hơi lạnh nữa.”

“Cái gì?” Đặc biệt là câu cuối cùng kia, San Nương không hiểu.

“Người...” Viên Trường Khanh thoáng dừng lại, dè dặt hỏi: “Người... có phải cảm thấy hơi lạnh không?”

San Nương chớp chớp mắt, lúc này mới hiểu là hắn chú ý tới cái rừng mình ban nãy của nàng. Vì vậy bất thình lình, hai Viên Trường Khanh có chút lẫn lộn trong mắt nàng bỗng chốc tách ra. Nhìn thiếu niên trước mắt, nghĩ tới hắn vẫn chưa cao siêu quanh co vòng vèo, nàng chợt cắn môi, cúi đầu ghen nửa ngày, rốt cuộc không thể nhen nứa lập tức bật cười.

Viên Trường Khanh bị nàng cười thì không hiểu gì hết, không kiếm được bước tới chỗ nàng.

Vẻ mặt hần hoang mang, khiến San Nương vốn cười xong rồi thấy thế lại cười tiếp.

Mà mỗi khi nàng sắp ngừng cười, vừa ngước mắt lên thấy Viên Trường Khanh mờ mịt như hòa thượng sề mãi không thấy tóc, lại nghĩ tới một người túc trí đa mưu năm đó, vậy mà cũng có thời điểm non nớt thế, nàng không khỏi cười càng vui vẻ hơn.

Viên Trường Khanh mờ mịt nhìn nàng, cho đến khi nàng cười tới nỗi ôm bụng ngồi xổm xuống, dần dần khóe môi hần cũng nhếch lên. Hiện tại rốt cuộc hần đã hiểu tại sao mình không muốn rời đi rồi, bởi lúc ở bên nàng, tâm trạng hần lúc nào cũng rất tốt.

“Ta nói thật mà,” bỗng nhiên hần nói, “Ta hi vọng chúng ta có thể trở thành bạn.”

San Nương ngẩng đầu nhìn hần, trầm tư trong chốc lát môi đùng dấy, lau nước mắt vì bật cười, đáp: “Ta có thể thử kết bạn với ngươi. Nhưng có một điều kiện, ngươi có ý kiến gì thì cứ nói thẳng với ta, ta cũng sẽ không chiều ngươi đi đoán suy nghĩ của ngươi nữa.” —— Cách một đời, nên buông bỏ xuống rồi nhỉ.

Tuy trên thực tế, Viên Trường Khanh chỉ biết nàng mới một tháng, song trong cảm giác của San Nương, nàng và hần đã quen biết một đời. Do đó lúc nói chuyện, sẽ nhất thời không để ý đến một số giọng điệu và cách dùng từ đáng lẽ không phải người mới quen biết nên dùng.

Giọng điệu quen thuộc này làm Viên Trường Khanh nghi hoặc nhìn nàng, trong lòng lại khẽ động, càng thêm cảm thấy giữa hai người có loại quen thuộc khác biệt. “Ta sẽ cố gắng,” hần nói, “Có điều ta không am hiểu việc trò chuyện với người khác.”

San Nương không khách sáo bừa bãi, “Chẳng phải ngươi có thể trò chuyện với Lâm Như Hiếu à?” Lại hừ lạnh một tiếng, “Ta lại thấy ngươi không phải có am hiểu hay không, mà là ngươi chịu hay không thôi.”

Nàng lườm hần, nhắc thùng hồ dán lên, xoay người đi về phía cầu thang.

Viên Trường Khanh hơi ngần ra mới đuổi theo, tiếp nhận thùng hồ dán kia, nói với nàng: “Xin lỗi.”

San Nương nhìn hắn, lòng yên lặng đem thiếu niên ngây ngô này và Viên đại học sĩ tuổi trẻ tài cao trong trí nhớ nọ thành hai người đối lập, sau đó lại bật cười.

Được rồi, Viên Trường Khanh lần nữa chẳng hiểu gì cả —— cô nương này, hi nọ vô thường quá...

Bạn đang đọc truyện *Phiền Toái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.